ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்).

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	1	10	0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம் ,, ,,	0	3	0
ராமசரமஸ்லோகம் ,, ,,	0	1	6
துஷ்கரஸ்லோக டிப்பணி	0	2	6
யதிதர்ம ஸமுச்சயம்	0	9	0
முதல் திருவந்தாதி ,, அரும்பத ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	9	0
இரண்டாம் திருவந்தாதி ,, ,, ,,	0	6	0
மூன்றும் திருவந்தாதி ,, ,, ,,	0	6	0
நான்முகன் திருவந்தாதி ,, ,, ,,	0	7	0
திருவிருத்தம் ,, அரும்பத ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	1	14	0
திருவாசிரியம் ,, ,,	0	3	0
பெரிய திருவந்தாதி ,, ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	7	0
திருவெழுகூற்றிருக்கை ,, ,,	0	3	0
சிறிய திருமடல் ,, ,,	0	5	0
பெரிய திருமடல் ,, ,,	0	5	0
திருக்குறுந்தாண்டகம் ,, ,,	0	3	0
திருநெடுந்தாண்டகம் ,, ,,	1	0	0
திருப்பல்லாண்டு ,, ,,	0	8	0
இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரையுடன்	0	8	0
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்	0	7	0
ஷண்மததர்ப்பநிரி	0	1	6
பெரியதிருமொழி-க-முதல்-கக, பத்துக்கள்.	8	0	0

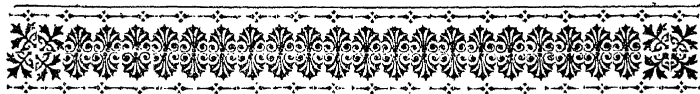
இப்படிக்கு,

ரா-திருவேங்கடத்தானய்ய,

காரியதர்சி தநாதிகாரி.

ம-திருவேங்கடமுடையான்,

உபகாரியதர்சி.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி எட்டாம்பத்து முதல் திருமொழி

சிலையிலங்குப்ரவேசம்.

கீழ்த்திருமொழியிலே தன்னுடைய படிகளெல்லாம் காட்டிக் கொடுக்க, அநுபவித்து பாஹ்ய ஸம்ஸ்லேஷாபேக்ஷபிறந்து, அது கிடையாத படியாலே ஒரு பிராட்டி தசையை ப(ஃ)ஜித்து பிராட்டியுடைய அவஸ்த்தையைப் பார்த்து திருத்தாயார், தன் பெண் பிள்ளையுடைய பாசுரமிருக்கிறபடியாலும், தன்பக்கல் விரக்தியாலும், ஆசைப்பட்ட விஷயத்தில் ப்ரேமத்தாலும், பிரிந்த விஷயத்தின் வைலக்ஷண்யத்துக்கு அநுரூபமாக எதிர்த்தலையை அழிக்க வல்ல குணங்கள் எவ்வளவாகவுடைத்தாயிருக்கும்; அவற்றிலே கால்தாழ்ந்தமைதோற்ற அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும், சீலாதிகளையும், ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையும் 'வாய்வெருவாநின்றாள். என்ஹிதவசநமும் கேட்கிறிலள், தன் ஸ்த்ரீத்வமும் பார்க்கிறிலள், அவன் ஸ்வரூபமும் பார்க்கிறிலள், அதுதானும் பரத்வத்திலாதல் விபவத்திலாதலன்றிக்கே,அவ்விடங்களெல்லாவற்றிலும்சொல்லுகிற ஏற்றங்களெல்லாவற்றையு முடைத்தாயிருக்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலேபுக்கு அங்கேஎழுந்தருளியிருக்கிற சவரிப்பெருமாளை ஸாக்ஷாத்கரித்து அந்நீர்மையிலே அகப்பட்டாள்போலேயிராநின்றதென்று வினவ்வந்தவர்களைக் குறித்துச்சொல்லுகிற பாசுரமாயிருக்கிறது.

அரு.—சிலையிலங்குப்ரவேசம்.—கீழ்த் திருமொழியிலே, திருக்கண்ணமங்கையில் எம்பெருமானுடைய போக்ய(ஞ்ஃ)தையிலே ஈடுபட்டிருந்தவர் திருக்கண்ணபுரத்தானைப் பிரிந்த பிராட்டிபடியைத்திருத்தாயார்சொல்லுகிற படியாகப் பேசுகைக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (கீழித்யாதி). (கொடுக்க) என்றவநந்தரம், "அப்போது சவரிப்பெருமாள் படியும் கண்டு" என்று கூட்டுவது. (பஜித்து) என்றவநந்தரம் "பிரிந்திருக்கிற" என்று கூட்டுவது. (ப்ரேமத்தாலும்) என்றவளவுக்கும் (தோற்ற) என்றத்தோடே ஸம்பந்தம்.

சில ஆசார்யர்கள் பக்கலிலேசென்று சிலஅர்த்தங்களைக்கேட்டு, சரீரபேதத்தளவன்றிக்கே, ஜீவர்களுக்கும் பரஸ்பரபேத (భేద) முண்டென்று அறிந்தஏகதேசஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே "ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஜகத் வைசித்ரியிருந்தபடியென் " என்றுகொண்டு ஆஶ்சர்யப்பட்டு எல்லாமறிந்தாரைப்போலே பூர்ணனாய் ஶ்வேதகேதுவானவன்பிதாவினருகே வந்திருக்க, பிதாவும் இவன் வடிவில் வேறுபாடுகண்டு "ஜ்ஞாதவ்யாம்சம் இன்னும்அநேக முண்டாயிருக்க, எல்லாமறிந்தாரைப்போலேயிராநின்றான், அவற்றையும் இவனுக்கு அறிவிக்கவேணும்" என்று பார்த்து, (க) [స్తబ్ధోఽసి - ஸ்தப்தோஸி]: பரிபூர்ணரைப்போலே எல்லாமறிந்தாயாயிராநின்றாய். [తమాదేశమప్రాక్ష్యః పరిపూర్ణఇవలక్ష్యసే - தமாதேசமப்ராக்ஷ்யஃ பரிபூர்ண இவ லக்ஷ்யஸே] அந்த ஆதேசத்தைக் கேட்டாயோ? ஆதேஶஃ - ப்ரஶாஸகம். (உ) "ప్రశాసితారం సర్వేషామ్ - ப்ரஶாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம்" என்று ஒன்றை அறியவே எல்லாவற்றையுமறிந்ததாய், ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களையும் ப்ரஶாஸிதாவாய் நியமிக்கக்கடவ ஸர்வேஶ்வரனையும் அறிந்தாயோ நீ என்ன; [కోన్వాదేశః - கோந்வாதேஶஃ] ஆதேஶமாவதென்னென்ன; அவன் வேதத்தில் பூர்வபாக (భాగ) த்திலே சிலவற்றையாதல், ந்யாயாதிகளிலே சிலவற்றையாதல் கேட்டவளவாய், வேதாந்தஜ்ஞாநமின்றிக்கே ஸர்வேஶ்வரனொருவனைக்கொண்டு "குலாலாதிகளுக்கு தண்டசக்ராதிகள்மாத்ரம்நிமித்தமும், ஸஹகாரியுமாமளவேஈஶ்வரன்" என்கிறநையாயிகபக்ஷத்திளளவன்றிக்கே "உபாதாநமும் தானேயாய், (௩) 'బహుస్యామ్ - பஹு

பிள்ளையின்படி கண்டு இப்படி அநுபவித்தாருண்டோ வென்ன; வேதாந்தங்களிலேயுமுண்டென்கிறார் (சிலஆசார்யர்களித்யாதி). (இவன்) என்றது - அருணபௌத்ரனை ஶ்வேதகேதுவை. (பிதா) என்றது- உத்[illegible] லகனை. (ப்ரஶாஸகம்)என்றது-ப்ரக்ருத்யர்த்தமாய்,ஶ்ருதியில் "தம்ஆதேச[illegible]" என்ற க(ஞ)ருந்தமான சப்தம் ப்ரஶாஸநம்பண்ணுமவனைச்சொல்லுமென்று கருத்து. ப்ரமாண பூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ப்ரஶாஸி[illegible]ரமித்யாதி). (வேதாந்தஜ்ஞாநமின்றிக்கே) என்றவநந்தரம், "இருக்க, இவனுக்குப் பிதாவானவன்" என்று சேஷம். (ஸர்வேஶ்வரனொருவனைக் கொண்டு) என்றது - ஶ்ரிய:பதியையுட்கொண்டு யென்றபடி. இதுக்கு (என்றான்)

(க) சாந்தோ.சு-க-௩. (உ) (௩) தைத்-ஆ-சு.

ஸ்யாம்'என்கிறகார்யமும்ப்ரஹ்மமேயாய், 'சித(ஸ)சித்துக்களிரண்டும் விசேஷணம்'என்றுகொண்டு வேதாந்திகள் போனவழியையும் அறியவேண்டுங்காண்'' என்றான். அங்குஅவனறியாதஅம்சம் அறிவிப்பிக்கைக்காக பிதாகேட்டான்; இங்கு தன் பெண்பிள்ளையுடைய படிகளாலும், பேச்சாலும் "இவள் ஸர்வாதிகனை ஸர்வேஶ்வரனை மறுபாடுருவ அறிந்தாள்'' என்று அத்தைத்தானறிந்தமை தோற்றச் சொல்லுகிறாள். ராஜேந்த்ர சோழனிலே ஒருப்ராஹ்மணன்மகன், புத்த (ஸத்த) ரோடே ஸம்ப்ரதாயமுண்டாய், பூணநூலையும் குடுமியையும் அறுத்துப்பொகட்டான்; கூரத்தாழ்வான் அங்கே நடந்தவளவிலே, ஶிகா(கூ)யஜ்ஞோப வீதங்களைத் தரித்துக்கொண்டுவந்து புகுந்தான்; பிதாவானவன் "கூரத்தாழ்வானைச் சந்தித்தாயோ?'' என்றுகேட்டான்; புறம்புள்ளார், "நீ இதறிந்தபடி எங்ஙனே'' என்றுகேட்க, "ஆழ்வான் ஸந்நிதியில் தமோபி பூதரும் ஸத்வஸ்த்த(ஸ்த) ராவர்கள்காண்'' என்கின்றான் .... *

மூ,— சிலையிலங்குபொன்னாழி திண்படைத்
தண்டொண்சங்கமென்கின்றாளால்
மலையிலங்கு தோள்நான்கே மற்ற
வனுக்கெற்றேகாணென்கின்றாளால்
முலையிலங்கு பூம்பயலை முன்போட
அன்போடியிருக்கின்றாளால்
கலையிலங்கு மொழியாளர் கண்ணபுரத்
தம்மானைக் கண்டாள்கொலோ. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சிலை	(என்பெண்ணானவள்) திருச்சார்ங்கம்(என்	திண்	பலிஷ்டமான
		படை	திருவாள் (என்றும்
இலங்கு	ப்ரகாசியாநின்ற [றும்)	தண்டு	க (X) தை (என்றும்
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான	ஒண்	அழகியதான
ஆழி	திருவாழி (என்றும்)	சங்கம்	ஶ்ரீபாஞ்சஜந்யம்

என்றத்தோடே அந்வயம். உத்தாலகன் ஶ்வேதகேதுவுக்கு அறிவிக்க வன்றோ ஜ்ஞாநத்தை அநுபவித்தது; இங்கு திருத்தாயார் அறிவிக்கவிறே அநுபவித்தது; இதுத்ருஷ்டாந்தமாகக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அங்கித்யாதி). அநுமித்த மாத்ரதிலே த்ருஷ்டாந்தமாகலாமென்று கருத்து. நேரான த்ருஷ்டாந்தந்தன்னை ஐதிஹ்யமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (ராஜேந்த்ர சோழனித்யாதி). ... ... (*

என்கின்றாள் என்றும் சொல்லாநின்றாள்;
ஆல் கஷ்டம்;
அவனுக்கு அந்த எம்பெருமானுக்கு
மற்று மேலும் (ஆபரணமாய்)
மலை மலைபோல்
இலங்கு (அபேத்யமாய்) விளங்காநின்ற
நான்குதோளே நாலுதிருத்தோள்களுமுண்டு
என்கின்றாளால்;
எற்றே இதோர் ஆஶ்சர்யமிருந்தபடி,
காண் (இதை) பாரீர்;
முலை முலையிலே
இலங்கு விளங்காநின்ற
பூ அழகியதான
பயலை (பிரிவினாலுண்டான) வைவர்ண்யமானது

முன்பு முன்னே
ஓட செல்ல (அதன்பின்னே)
அன்பு அபி(ஹ்)நிவேசம்
ஓடி செல்லும்படி
இருக்கின்றாள் இருக்கின்றாள்;
கலை சாஸ்த்ரங்கள்
இலங்கு விளங்காநின்ற
மொழியாளர் வார்த்தையையுடையவர்கள் (வர்த்திக்கிற)
கண்ணபுரத்து திருக்கண்ணபுரத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற
அம்மானை ஸ்வாமியான சவரிராஜனை
கண்டாள் கொலோ கண்ணாரக்கண்டு ஸேவித்தாளோ?
இதில் "ஆல்" என்பது - விஷாதத்யோதகம்.

அவ.—முதற்பாட்டு. தன்பெண்பிள்ளை சொல்லக்கேட்ட இது தனக்கு ரஸித்தபடியாலே அப்பாசுரத்தைத்தன் வாயாலேயும் ஒருகால் பேசி அநுபவிக்கப்பார்க்கிறாள்.

வ்யா.— (சிலையிலங்கித்யாதி) திவ்யாயுதங்களைத் தரித்தால் அவை ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கு மதுவே யன்றிக்கே, ஆபரணங்களுக்கும் அழகுக்கும் முதல் விரலாயாயிற்

அரு.—முதற்பாட்டு, (சிலையித்யாதி) "என்கின்றாள்" என்கிற வர்த்தமாநத்தாலே, பெண்பிள்ளை சொலவையும், வினவவந்தவர்கள் கேட்க ப்ரஸக்தியுண்டாயிருக்க திருத்தாயார் அநுவதிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தன்பெண்பிள்ளையித்யாதி).

விரஹதசையில் வாய்வெருவும்போது ஸௌந்தர்யமன்றோ சொல்லவேண்டுவது, திவ்யாயுதங்களைச் சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திவ்யாயுதங்களையித்யாதி). (முதல் விரல்) முதலெண்ணலாயிருக்கை. ஆயுதத்வாகாரம் - புரஸ்ப்பூர்த்திகரமாயிருக்க, ஆபரணத்வாகாரம் இவளுக்

றிருப்பது. திவ்யாயுதங்களை "இவை-ஆபரணங்கள்"என்றறியுந்தனை யும் உள்புக்காளாகையாலே "இவை ஆயுதம்" என்றிருக்கு மள வன்றிக்கே பூஷணமென்றிராநின்றாள். ஆயுதமென்றிருப்பார்-எதிரி கள்; இங்ஙனேயிருக்கவிறே ப்ரணயிநியாமவள் இத்தைச் சொல்லி வாய் வெருவுகிறது. முன்பு இவனை அநுபவித்தவர்கள் காணவேணு மென்று ஆசைப்படும்போது (க)"கூராராழி வெண்சங்கேந்திக் கொடி யேன்பால்வாராய்" என்றிறே ஆசைப்படுவது.

திவ்யாயுதங்களானவை, காந்தனுடைய இடைச்சரி, கடைச் சரி, அறுகாழிபோலே ஆபரணகோடியிலேயுமாயிராநின்றது. (உ) "ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கமுடையவடிகளை யின்னாரென்றறி யேன்" என்று வெடிவிளக்கெரித்துக்கொண்டிருந்து அநுபவித்து, காந்தன்போன வநந்தரம் "இன்னாரென்றறியேன்" என்கிறாளிறே. வ்ருத்த கீர்த்தநம் பண்ணுகிறபோது சொல்லுகிறவார்த்தையிறே. "ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கம்" என்று அடையாளம் சொல்லச் செய்தேயிறே, "இன்னாரென்றறியேன்" என்று கலங்குகிறது. பிரிந் திருந்து தூதுவிடுகிற விடத்திலும், (ங) "செருவொண் சக்கரம் சங்கு" என்றிறே அடையாளம் சொல்லிவிட்டது. "இன்னாரென்றறி

குத் தோற்றுகைக்கு நியாமகமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திவ்யாயுதேத் யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே). இவளைப்போலே ஆபரணகோடியாக்கி ஆசைப் பட்டாருண்டோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (முன்பித்யாதி).

எத்தனை சொன்னாலும் கோடித்வய ஸாதாரணமானவற்றைச் சொல்லு வானென்; இடைச்சரி முதலானவை இல்லையோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (திவ்யேத்யாதி). "இடைச்சரிபோலே" என்கைக்கு ப்ரணயிநிகளாய் ஈடு பட்டதுண்டோவென்ன(ஆழியொடுமித்யாதி). ஆசையால் இடைச்சரியைப் போலே ப்ரணயிநிகளையும் ஈடுபடுத்தும்படியான ஆபரணத்வம் இவற்றுக்குண் டென்று கருத்து. திவ்யாயுதச் சேர்த்தியிலே ஈடுபட்டாளென்கைக்கு நியா மகமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்) (வ்ருத்தேத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). திவ்யாயுதச்சேர்த்தியிலே ஈடுபட்டிருக்கைக்குநியாமகாந்தரமருளிச் செய்கிறார் (பிரிந்தித்யாதி). தூதுவிடும்போதும்இவற்றையே அடையாளமாகச்சொல்லுவா னென்னென்னவருளிச்செய்கிறார்(இன்னாரித்யாதி).வ்ருத்தகீர்த்தநதசையில் ஈடுபட்டவளாகையாலே அத்தையே அடையாளமாகச்சொல்லித் தூதுவிட்

(க) தி-வாய்-சு-கூ-க.   (உ) தி-மொ-௧௦-௧௦-௧௦.   (ங) தி-வாய்-சு-க-எ.

யேன்'' என்று ஈடுபடுவதுதான் அழகிலேயிறே, அதுக்கு முன்பு திவ்யாயுதங்களாயிருக்குமே. ஸர்வேஶ்வரன்றனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணப் புகுந்தவர்களும் (க) ''சுடராழியும் பல்லாண்டு'' ''அப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு'' என்று திவ்யாயுதங்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணவேண்டியிறேயிருப்பது.

(சிலை) (உ) [ஶக்ரசாபநிபே சாபே க்ருஹீத்வா ஶத்ருநாஶநே-ஶக்ரசாப நிபே சாபே க்ருஹீத்வா சத்ருநாசநே] என்று எங்களைத் தோற்பிக்கைக்கும் பரிகரமாயிருந்தது; இந்த்ரதநுஸ்ஸுபோலே எங்களுக்கு தர்ஶநீயமுமாய், எங்களுக்கு ஶத்ருவான வாலியை நிரஸிக்கைக்குப் பரிகரமுமாயிருந்தது. அநுகூலர்க்கு வைத்தகண் வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டும்படியாய், ப்ரதிகூலர் பிடித்த பிடியிலே மண்ணுண்ணும்படி யாயிருக்கும். அதன்றிக்கே, [சாபே] வில்வலிக்கும்படியை நினைத்தால் (ங) ''ஸ்மரந்ராகவபாணாநாம் விவ்யதே - ஸ்மரந்ராகவபாணாநாம் விவ்யதே'' என்னும்படியா யிருக்கும். அழகுக்கு உறுப்பாயிருக்கும் அநுகூலர்க்கு. [ஸ்மரந் ராகவபாணாநாம்] பெருமாள் திருநாமத்தாலெழுத்துவெட்டின அக்ஷரங்களையும், திரு

டாளென்று கருத்து. ஆனால்இவளுக்கு ஒருகாலும் ஆயுதத்வாகாரம் நெஞ்சில் படாதோ வென்ன (அதுக்கித்யாதி). (அதுக்கு) - ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு. அதிசங்கைதீர்க்கைக்காக ஆயுதச் சேர்த்தியைக் காட்டச்செய்தேயும் அதுக்கும் பரியவேண்டும்படி அழகாயிருக்கையாலே, நாயகி ஈடுபடச்சொல்லவேணுமோ என்னும் பா (வ) வத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரனுக்கித்யாதி).

மேலெல்லாம் ஆக்ஷேபஸமாதாநரூபேண ஸமுதாய தாத்பர்ய மருளிச்செய்து ப்ரதிபதம் தாத்பர்யமருளிச்செய்யக் கோலி ஆழி முதலானவையிருக்க, முந்துற ''சிலை'' என்று ஒரு விசேஷணமிடாமல் சொல்லுமதுக்கு நிரதிசயஸௌந்தர்யத்தில் ஈடுபாடென்று விவக்ஷித்து, இப்படி ஈடுபடுத்தின விடமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (சக்ரசாபேத்யாதி). எடுத்த ப்ரமாணத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்து வாக்யார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (இந்த்ரேத்யாதி). கேவலம் வில்லும் கையுமாயிருக்கையே அழகாயிருக்கும்படியாக ஒரு தாத்பர்யமருளிச் செய்து, வில்லேறிட்டுப் பிடித்தபிடியாகத் தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அநுகூலர்க்கித்யாதி). ஸ்மரணமாத்ரத்தாலே வ்யதை(தே) வரக்கூடுமோ, கண்டாலன்றோ வ்யதை வருவது என்ன; ப்ரத்

(க) தி-பல்லா-க.   (உ) ரா.   (ங) ரா-யு-கூ0-ங.

ச்சரங்களினுடைய ஸந்நிவேசத்தையும் ஸ்மரியா நின்றுகொண்டு. [விவ்யதே] அவரொருகால் முன்னேநின்றுபோகச் செய்தேயும் எப்போது மொக்கமுன்னே நிற்கக் கண்டாப்போலே வ்யதி(ஒ)த்தான். [ராக்ஷஸேஶ்வர:- விவ்யதே] இவன் ஆண்டபரிகரமடங்கலும் வினைக்கு உடலாயிற்றதில்லை; எடுத்தெடுத்துக் குலைக்கிறபோது சுளைப்பிடாமிட்டு அமுக்குகைக்கு உடலாமித்தனை. (சிலை) ஒன்றையிட்டு விசேஷிக்க வேண்டாதே தன்னையே சொல்ல அமைந்திருக்கிற ஶ்ரீசார்ங்கம்.

(இலங்குபொன்னாழி)மேகத்திலேமின்னினுப்போலே ஶ்யாமளமான திருமேனிக்குப் பரபாக (ஓX)மாய்க்கொண்டு எல்லா ஆயுதங்களுக்கும் தலையாயிருக்கிற புகர்தோற்றும்படியாய் ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கிற திருவாழி. (திண்படை) எதிரிகள் மேலிட்டாலும் பிற்காலிக்கவேண்டாதபடி திண்மையையுடைத்தான திருவாள்; அன்றிக்கே எதிரிகள் மேலே அழுந்தப்படச் செய்தேயும் தனக்கொரு விகாரமின்றிக்கே யிருக்கிறவாள். (படை) என்று ஆயுதஸாமாந்யத்தைச்சொல்லக்கடவது; வாளையும் சொல்லக்கடவது. (தண்டு) அத்தோடொருகோவையானகதை. இப்படி ஒருவிசேஷணமிட்டுச் சொல்லவேண்டாதகதை(Xஐ)யென்னுதல்; இதுக்குச்சொன்னவிசேஷணம் தன்னையே சொல்லிற்றும்படி யிருக்கிற தண்டென்னுதல்.

(ஒண்சங்கம்) (க) "கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ"

யக்ஷஸ்யாநாகாரமான ஸ்மரணம் அது என்றருளிச்செய்கிறார் (அவரொருகாலித்யாதி)- (சுளைப்பிடாம்) கம்பளி.

"அத்தோடு" என்றதுக்கு விவரணம் (இதுக்கித்யாதி). இவ்விரண்டுக்கும் திண்மை சொன்னது-திண்மையால் தோற்றின ஆகாரஸௌஷ்டவத்திலே தாத்பர்யமென்று திருவுள்ளம். இங்ஙனன்றாகில் ஆபரணத்வஸமாதிக்குச் சேராதிறே.

சங்குக்கு ஒண்மை - பகவத்ப்ரத்யாஸத்தி விசேஷமென்று விவக்ஷித்து நாலுவகையாக அவற்றை யருளிச்செய்கிறார் (கருப்பூரமென்று தொடங்கி, நிற்கவமையுமிறே) என்னுமளவும். அதாவது ரஸஜ்ஞதையும், ஸஹஜீவநமும், ஐஶ்வர்யச்செருக்கும், அந்தரங்கதையும். அதில் ரஸஜ்ஞதையைக் காட்டுகிறார் (கருப்பூரமித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (படியிறே) என்றவநந்தரம் "ரஸ

(க) நா-தி-எ-க.

என்று தேசிகராயிருந்துவைத்து, ரஸவிசேஷங்கள் இவர்களுக்கும் தன்னைக் கேட்டறிய வேண்டும்படியாயிருக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். ப்ரணயிநிகளிறே வாக(X)ம்ருதத்துக்குதேசிகராயிருப்பார், அவர்களும் தன்னைக்கேட்டறியவேண்டும்படியிறே. (க) [உண்பது சொல்லிலுலகளந்தான் வாயமுதம் கண்படை கொள்ளில் கடல் வண்ணன்கைத்தலத்தே] ஸ்த்ரீஜாதியாக ஸ்பர்த்தை (ஓ)பண்ணும்படியாக பக(X)வதநுபவத்தில் வாஸநை பண்ணிப்போரும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். (உ) [மாதவன்றன்வாயமுதம் பொதுவாக வுண்பதனைப் புக்கு நீயுண்டக்கால் சிதையாரோவுன்னோடு] பகவத்ப்ரத்யாஸந்நையான அவள் அங்கீகாரங்கொண்டு ஜீவிக்கவிருக்கிறஸர்வஸாதாரணமான ஜீவநத்தை நீ ஒருவனுமே ஜீவித்தால், அவர்கள் உன்னோடு சீறு பாறென்னாரோ? [செல்வப்பெரும் சங்கே] உன்னுடைய ஐஶ்வர்யச் செருக்கிறே - இங்ஙன் முன்னடி தோற்ற வேண்டாதொழிகிறது. அல்லாத ஆபுதத்துக்கு விரோதிகளிருந்த விடத்தே சென்று நிரஸிக்கவேணும்; இவனுக்குள்ளே அணுகநிற்கவமையுமிறே. (ங) "பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்தூதியசங்கொலியும்" என்று உகப்பாரும் இச்சேர்த்தியைக் காணவேணுமென்றிறே ஆசைப்படுவது.

(என்கின்றாளால்) அப்பாசுரத்தைத் தானொருகால் அநுஸந்திக்கையாகிறது - அதுக்கு அவத்யத்தை விளைவிக்கையிறே என்றாளாயிற்று; தான்சொன்னது அவள் சொன்னதுபோலிராமையாலே.

ஜ்ஞதை" என்றுசேஷம். ஸாகஜீவநந்தன்னை யருளிச் செய்கிறார் (உண்பதித்யாதி). ஐஶ்வர்யச் செருக்கைக்காட்டுகிறார் (மாதவனித்யாதி). அந்தரங்கதையை உபபாதிக்கிறார் (அல்லாதவித்யாதி). இந்த ஒண்மை அநுகூலர்க்கு ஆசைப்படும்படி யிருக்குமென்னுமத்தை ஸப்ரமாணமாக வருளிச்செய்கிறார் (பூங்கொளித்யாதி).

"ஒண்சங்கு" என்று வாய்வெருவினாளென்னலாயிருக்க "என்கிறாள்" என்று - பெண்பிள்ளை சொன்னாளென்று சொல்லுகைக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அப்பாசுரத்தையித்யாதி). தான் சொன்னது அவத்யமாவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்(தானித்யாதி). அவளுடைய பா(வ)வபந்தம்தனக்கில்லையென்று கருத்து. "என்றாள்" என்னாதே "என்கின்றாள்" என்றவர்த்த

(க) நா-தி-எ-அ. (உ) நா-தி-எ-கூ. (ங) நா-தி-கூ-கூ.

ஒருகால் கண்டுவிட்டால் பின்னை ப்ராதிகூல்யத்தினெல்லையிலே நின்றுரோடு, ஆநுகூல்யத்தினெல்லையிலே நின்றுரோடு வாசியறத் துடிக்கும்படியாயிற்றிருப்பது. (என்கின்றுளால்) தலைமகளுக்கு திவ்யாயுதங்கள் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறுப்போலேயாயிற்று இவளுக்கு மிருக்கிறபடி. இவள் சொல்லுகிறதுதன்னையே தானும் சொல்லச்செய்தே, இவள் சொல்லக் கேட்டாப்போலிருக்கிறதில்லையாயிற்றுத் திருத்தாயார்க்கு. "(க) [నానృగ్వేదవినీతస్య- நாந்ருக்வேத விநீதஸ்ய] அநுஷ்ட்டேயார்த்தப்ரகாசகமான ருக்வேதம் சிக்ஷிதனானவனுக்கல்லது இப்படி வார்த்தைசொல்ல வொண்ணுது. [నాయజుర్వేదధారిణః- நாயஜுர்வேததாரிண:] யஜுர்வேதம் பாட(ஷ)தாரணந்தானேஅரிது; அத்தைத்தரித்தவனுக்கல்லது இவ்வார்த்தைசொல்ல வொண்ணுது. [నాసామవేదవిదుషః-நாஸாமவேத விதுஷ:] ஸாமவேதம் கா(ந)நவிசேஷங்களறிய அரிது, அதறிந்தவனுக்கல்லது இப்படிவார்த்தை சொல்லமுடியாது. [శక్యమేవం ప్రభాషితుమ్ -சக்யமேவம் ப்ரபாஷிதும்] இத்தை எல்லாவற்றையும் அதிகரித்தவனுக்கல்லது நம்முன்னே இப்படி வார்த்தைசொல்லலாமோ" என்றுரிறே பெருமாள். (என்கின்றுளால்) அடிதோறும் உளுக்கினமை தோற்றியிருக்கிறது. ஆருக்கு நிலமானதிலே இவள் வார்த்தை சொல்லுகிறது. (சிலையித்யாதி)(என்கின்றுளால்)பைசல்கைசு, நோய்முக்கைசு என்னுமாபோலே இவளை பாதி(ஸ)க்கைக்கு இதெல்லாம் வேணுமோ?.

இவையேயோ இவனுக்காபரணம், மற்றுமுண்டோவென்ன; (மலையிலங்குதோள்நான்கே மற்றவனுக்கு) மற்றுஅவனுக்காபரணம்

மாந தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறுர் (ஒருகாலித்யாதி). "ஆல்" என்றதுக்கு உட்கருத்தருளிச் செய்கிறுர் (தலைமகளுக்கித்யாதி). இப்படி சொல்லி ஈடுபட்டாருண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (நாந்ருக்வேதேத்யாதி). மேலே "என்கின்றுள்" என்றதே அமையாதோ, இங்கும் " என்கின்றுள் " என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (அடிதோறுமித்யாதி). உளுக்கினபடி தன்னை விவரிக்கிறுர் (ஆருக்கித்யாதி). நித்யஸூரிகளுக்கு விஷயமானவற்றை இவள் சொல்லுவதே என்றீடுபாடு. " ஆல் " என்றது - விஷாதத்திலேயாக்கி வெறுப்பாகத் தாத்பர்யாந்தரம் (பைசலித்யாதி). (பைசல்) குட்டி. (கைசு) சிறுங்கை. (முக்கைசு) மூன்றுசிறுங்கை.

(க) ரா-கி-ரு-உஅ.

ஆபரணத்துக்கு ஆபரணமாயிருப்பன தோள் நாலுமென்று நின்றாள்; திவ்யாயுதங்களை அநுஸந்தித்தஇது, அவ்வாயுதங்களின் வழியே அவற்றைத் தரித்திருக்கும் திருத்தோள்களளவும் கொண்டு போய் மூட்டிற்று. புறம்போரிடத்திலும் போகவேண்டாதபடியிறே விஷயந்தானிருப்பது. (க) [ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா:- ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா:] என்று ஆபரணங்களுக்கும் ஆபரணமாகைக்கு அர்ஹமாயிறே தோள்தானிருப்பது. ஆயுதங்களை ஆபரணமாகச் சொல்லிற்றிறே. ஆயுதங்கள் அபாஶ்ரயமுமாய், ஆகர்ஷகமு மாயிருக்குமா போலே தோள்களும் அபாஶ்ரயங்களுமாய் ஆகர்ஷகமுமாயிருக்கிறபடி. (மலையிலங்கு) மலைபோலே விளங்காநிற்பதாய் கல்பகதரு பணைத்தாப்போலேயிருப்பன நாலு திருத்தோள்களென்றுநின்றாள். மலைபோலே எதிரிகளால் பேதி (ளி) க்கவொண்ணாதபடியிருக்கை. (மற்றவனுக்கு) ஆயுதங்களை போந்திருக்கச்செய்தே அழகுக்கு வேண்டுவது, அதுக்குமேலே நாலுதிருத்தோளையுமுடையனென்று நின்றாள். "மற்று" என்பது துல்யவிகல்பங்களையிறே.

கீழ் திவ்யாபரணங்களைச் சொல்லி, இங்கே "மற்று" என்கையாலே தோள்களும் ஆபரணமாயிருக்கவேணுமிறே. திவ்யாத்மகுணங்களிலும் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலுங்காட்டில் அநுபா(ஷ)வ்யமா

மற்றும் ஆபரணங்களைச் சொல்லவேண்டிலுல் ஹாராதிகளைச் சொல்லாமை தோள்களைச் சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (திவ்யேத்யாதி). அவை மூட்டிற்றென்பானென், தானே போய் அநுஸந்திக்கிறாளென்ன வொண்ணாதோ வென்ன (புறம்பித்யாதி). ஆபரணங்களுக்கும் ஆபரணங்களானபடி யெங்ஙனே யென்ன (ஸர்வேத்யாதி). எடுத்த ப்ரமாணத்தில் பூஷணபதம் ஆயுதங்களுக்கு வாசகமன்றே யென்ன ; கீழே ஆபரணத்வம் சொல்லப்பட்டதிறே யென்கிறார் (ஆயுதங்களையித்யாதி). ஆயுதகோடிகடிதத்வமும் ஆபரண கோடிகடிதத்வமும் இரண்டும் அவற்றுக்குண்டான வோபாதி, திருத்தோள்களுக்கும் இரண்டாகாரமுண்டோ ஆபரண கோடியாக ஒதுக்குகைக்கென்ன (ஆயுதங்களித்யாதி). அபாஶ்ரயமுமாய், விரோதிநிரஸநமுகத்தாலேபுகலாயிருக்கை. சப்தார்த்தம் (மலைபோலேயித்யாதி). "அவனுக்கு" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (ஆயுதங்களேயித்யாதி).

"நான்கே" என்ற அவதாரணத்துக்குத் தாத்பர்யம்(திவ்யாத்ம குணங்

(க) ரா-கிஷ்கி-ரு-கச.

யிருப்பது திவ்யவிக்ரஹமிறே. ஶுபாஶ்ரய ப்ரகரணங்களில் த்யேய மாகச் சொல்லுகிறதும் அதுதன்னையிறே. திவ்யவிக்ரஹத்துக்கும், திவ்யாத்ம குணங்களுக்குமுள்ளே ஒன்றை உபாஸ்யமென்று சொல் லிற்று. இத்தைவிட்டு அவ்வருகேபோகச் சொல்லுகிறதன்று; அவ் வருகேயும் அநுபாவ்யமுண்டென்கைக்காகச் சொன்னதத்தனை. அங்ஙனன்றாகில் (க) "ஸதா பஶ்யந்தி - ஸதாபஶ்யந்தி" என்னக்கூடா திறே. தந்தாமுடைய தபஸ்ஸாலே க்ஷீணபாபரான ருஷிகளைப் போலன்றிக்கே, பகவத்ப்ரஸாதமடியாக ஜ்ஞாநம் பிறந்த ஆழ்வார் கள் திவ்யவிக்ரஹமல்லதறியார்களிறே. நிலாத்துக்குறிபகவர், பட்ட ரை ஶ்ரீவைகுண்டத்திலே சதுர்ப்புஜனாயிருக்கைக்கு ப்ரமாண மென்னென்றுகேட்க; அவர்சொல்லி வாய்மாறுவதற்குமுன்பே (உ) "தமஸ: பரமோ தாதா ஶங்கசக்ரகதாதர:- தமஸ: பரமோதாதா சங்க சக்ர கதாதர:" என்றுநின்றதேயென்ன; போக்கடி காணாமையாலே கோபத்தாலே கண்சிவக்க, ப்ரமாணகதிகள் இவையாயிருந்தது, பொறுக்குமத்தனையிறே என்றருளிச்செய்தார்.

(எற்றே) என்கிறது- "மலையிலங்கு தோள்நான்கே" என்று, "இருந்தபடியென்" என்று தலைமகள்தான் ஆஶ்சர்யப்படுகிறாளாகவு மாம்; அதிமாத்ர ப்ராவண்யமாகாதென்று மீட்கப் பார்த்தவிடத்தி லும் மீட்கவொண்ணாதபடி "இவ்விஷயத்திலே அவகாஹித்தபடி யென்" என்று திருத்தாயார்ஆஶ்சர்யப்படுகிறாளாகவுமாம். என்னே காண் என்கிறாள் - இதோர் ஆஶ்சர்யமிருந்தபடியென்; நீங்களுமித் தைப் பாரிகொளென்று நின்றாள். (காணென்கின்றாளால்) நான் அதிமாத்ர ப்ராவண்யமாகாதென்ன, மூத்தார்க்குமூத்து, என்னு டைய ஹிதத்துக்காக இப்பேற்றை இழக்கிறதென்னென்று விலக்க

களிலுமித்யாதி-என்றருளிச்செய்தாரித்யந்தம்).

"எற்றேகாண்" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (எற்றே யென்கிறதித்யாதி). திருத்தாயார் ஆஶ்சர்யப்படுகிறபோது "என்கின்றாள்" என்றதுக்குப்பின்பு "எற்றேகாண்" என்றது அநுஸந்திப்பது. சப்தார்த்தம் (என்னேகாணித்யாதி). "காண்" என்றது- உபதேசபரமாகத் தாத்பர்யம் (நீங்களுமித்யாதி). "காண்" என்றது ஜாத்யபிப்ராயமாக வருளிச்செய்து, தாயின் விஷயமான உபதேசமாகக்கருத்து (நாணித்யாதி). இங்கே "ஆல்"

(க) ஸாம-உத்தர-கஅ-உச. (உ) ரா-யு-கககூ-கரு

ப்பார்க்கிற என்னையும் தன்படியாக்கப் பாராநின்றாள். நான் தன்னை என்படியாக்கநினைக்க, தான் என்னைத் தன்படியாக்கப் பாராநின்றாள். இவ்விஷயத்தில் ப்ராவண்யந்தான், திருத்தாயார்க்கு அபிமதமாயிருக்கச்செய்தே அதிமாத்ரப்ராவண்யமாகாதென்று நிஷேதிக்கிறாளித்தனையிறே. (என்கின்றாளால்) இத்திவ்யாயுதங்களைச் சொன்னபோதுபோலன்றாய்த்துத் திருத்தோள்களைச் சொன்னபோ திருக்கிறபடி. இவளுக்கு திவ்யாயுதங்கள் அழகுக்கு உடலாமளவேயிறே. அணைக்கைக்குப் பரிகரமிறே தோள்கள். (என்கின்றாளால்) நாமும் எல்லாமிவற்றைச் சொல்லுகிறோமிறே, இவள் சொல்லுகிறபோதிருக்கிறபடி பாரிகோள். நாமும்எல்லாம் சொல்லிக் குறியழியாதே இராநின்றோம்; திருத்தாயாரை, இவள் "காண்"என்னப்பெறுமோ என்ன; பெறும்; (க)"குடத்தில் விளக்கேபோல்கொம்பனார்காமம்புறப்படா, புறப்படில் ஆபுகுமாலையணிமலை மேல்பிடியேபோல நாடறியக்கவ்வைதரும்" இவள்அறிவுக்கு முன்பு மறைக்குமத்தனைபோக்கி, அறிந்தபின்பு மறைக்கைக் களவாமிறே.

(முலையிலங்கித்யாதி) இதர விஷயத்தில் ஸ்நேஹிக்கும் க்ரமமில்லையாகாதே பக(ஞ)வத்விஷயத்தில் தான்காட்டக்காணுமவர்களுக்கும், கதிர்பெருக்கி ஆர்ஜித்து கர்மத்தாலே க்ஷீணபாபராய் ஸ்நே

என்றதுக்கு பா(ஞ)வம்(நான்தன்னையித்யாதி).இத்தால் ஆஸ்சர்யத்தில் தாத்பர்யம் சொல்லிற்றாயிற்று. ஹர்ஷத்தில்தானே "ஆல்" என்கிறா ளென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (இவ்விஷயத்திலித்யாதி). சிலையிலங்கித்யாதியில் ஓரடைவுபடச் சொன்னவள் இங்கே அவனுக்கு "மற்று மலையிலங்கு தோள் நான்கே" என்னுமல் அடைவுகெடக் குளிரச்சொன்னபடியைத்திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச் செய்கிறார் (இத்திவ்யாயுதங்களை யித்யாதி). இப்படி அடைவுகெடச் சொல்லுகைக்கு மூலமென்னென்ன (இவளுக்கித்யாதி). "காண்" என்றது - திருத்தாயார் உபதேசிக்கிறதாகக்கருதி, "என்கின்றாள்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நாமுமெல்லாமித்யாதி). "காண்" என்று திருத்தாயார்க்குப் பெண்பிள்ளை சொல்லுகை - காம்பீர்யஹாநியன்றோ வென்று சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (திருத்தாயாரையித்யாதி).

அன்பின்கார்யமான வைவர்ண்யம் முன்பாகவும், அன்பைப் பின்பாகவும் அருளிச்செய்தது - விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலும், ஹேதுவிசேஷத்தாலும் கூடுமென்கிறார் (இதரேத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (கதிர்பெருக்கி)

(க)

ஹித்தவர்களுக்கும் வாசியிருக்கும்படி இதுவாயிற்று. அவர்களுக்கு அப்படியால் வந்த ஸ்நேஹம் முற்பட்டிறேயிருப்பது. அதின்கார்ய மிறே பயலேமை; அங்ஙனன்றியே, இது பயலேமை முற்பட்டு ஸ்நே ஹம் பிற்பட்டிருக்கிறதாயிற்று. முலேயிலே விளங்காநிற்பதாய், பூத்தபயலேமை யென்னவுமாம். "பீர்க்குபூத்தது" என்று-வைவர்ண் யத்தைச் சொல்லக்கடவதிறே. பீர்க்கம் பூவையிட்டுத் தமிழர் சொல்லுவர்களிறே. அன்றிக்கே " பூ " என்றுகொண்டு அழகாய், முலேயிலே விளங்காநின்றுள்ள பயலேமையென்று முலேக்காபரண மான வைவர்ண்யமென்றுமாம். அதாவது-யௌவநத்தில் முத்தா ஹாரம்துடக்கமானவை அல்லவாயிற்று; முலேக்காபரணம்வைவர்ண் யமாயிற்று. அபிமதனேப்பிரிந்து வைவர்ண்யத்தைத் தரியாவாகில் மரமுலேயோபாதியாமித்தனேயிறே. பிரிந்து வைவர்ண்யமாகாதே யிருந்தாளாகில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் வாசியில்லேயாம்; ஆகை யால் இவளுடைய ப்ரணயத்வத்துக்கு நமஸ்காரமிறே.

(பயலேமுன்போடவன்போடியிருக்கின்ருளால்) நாட்டார்படி யன்றிக்கே இராநின்றது இவள்படி. அன்புபட்டவிஷயத்தினுடைய அலாபத்தாலே பயலேமையுண்டாகக் கடவதாயிருக்க, பயலே வழி காட்ட, அத்தைப் பின் செல்லா நின்றது அன்பு. கார்யத்துக்குப் பூர்வவ்ருத்தியாயிருக்குமதிறே-காரணம்; இதுஅப்படிபுத்திபண்ணு கைக்கு அவகாசம் வைக்கிறதில்லே. இங்ஙனே சொல்லுவானென்; ஒருவிஷயத்திலே அன்புபட்டு அதினுடைய அலாபத்தாலே வருமது தொன்றன்ருே பயலேமையென்னில்; அப்படியே இது திருத்தாயார்

என்றவநந்தரம் "ஶாஸ்த்ரஜந்ய ஜ்ஞாநத்தை" என்றுசேஷம். தாத்பர்யமரு ளிச்செய்து சப்தார்த்தம் காட்டுகிருர் (முலேயிலேயித்யாதி). வைவர்ண்யம் முத்தாஹாரத்திலும் ஆகர்ஷகமோ ஆபரணமென்கைக்கென்ன (அபிமதனே யித்யாதி). நாயகனுக்கு ஸ்வவிஷயப்ரீதி ஸூசகமாகையால்ஆகர்ஷகமென்று கருத்து. (மரமுலே) ஆண் பெண் வேஷத்திலே கட்டினமரமுலே.

"ஆல்" என்று ஆஶ்சர்யப்படுகைக்குபாவம்(நாட்டாரித்யாதி). கீழ்வாக்ய விவரணம் (அன்பித்யாதி). இது ஆஶ்சர்யமானவழியென்னென்ன (கார்யத் துக்கித்யாதி). ஶ்ரோதாக்களுடைய சங்காநுவாத பூர்வகம் வாஸ்தவாகாரத் தைப்பற்ற பரிஹாரமருளிச் செய்கிருர் (இங்ஙனேயித்யாதி - க்ரமத்திலே சொல்லுகிருளென்னுமளவும்). வைவர்ண்யமுகத்தாலே அன்பு-முன்பு முண்

வார்த்தையாகையாலே, தாள்கண்டநுபவித்தவடைவே சொல்லுகிருள். அன்பு முற்பட்டு இது பிறப்பட்டாலும் முற்படப்ரதிபத்திக்கு விஷயமாவது இதுவிறே. இவளுடம்பில் வைவர்ண்யமும் பேச்சும் கொண்டிறே இவள் விரஹத்தை நிஸ்சயிப்பது; இவளுக்கு முற்படப்ரதிபத்திக்கு விஷயம்இதுவாகையாலே தான்ப்ரதிபத்திபண்ணின க்ரமத்திலே சொல்லுகிருள். விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலே க்ரம விபர்யாஸமும் பிறக்குமிறே. (முலையிலங்கு பூம்பயலை) பர்வதத்திலும் ஏறும்போலேகாணும் வெள்ளம். அதாகிறது - இம்முலை கண்டார் வைவர்ண்யமடையக்கடவற்றை இதுதானடைந்ததென்கை. பிரிந்து நோவுபடும் லக்ஷணமிதுக்கில்லையென்கை.

நீ இதறிந்தபடி யென்னென்னில் (கலையிலங்கு மொழியாளரித்யாதி). இவ்வைவர்ண்யந்தான் ஹேத்வந்தரக்ருதமென்று புத்தி பண்ணவுமாமிறே; அதுசெய்யவொண்ணுதபடி இவள் இவ்விஷயத்

டென்று அநுமானவிதயா அறியலாமாகில் ஆஸ்சர்யப் படுவானென்னென்னில் அருளிச் செய்கிருர் (விஷயேத்யாதி). லோகத்தில் நாயக விஷயத்தில் நாயகிக்குச் சிலநாள் அன்புபிறந்து அது க்ரமேண முற்றினபின்பு வைவர்ண்யம் பிறக்கும் க்ரமம். விபர்யஸ்தமாய் பகவத்விஷயத்திலே கண்டவுடனே அதிமாத்ரப்ராவண்யமும், பிரிந்தவுடனே வைவர்ண்யமும் பிறக்கையாலே ஆஸ்சர்யப் படுகிருளென்று கருத்து. "மெய்யிலங்கு" என்னவேண்டியிருக்க "முலை" என்று ஏகதேசத்தைச்சொன்னுல் இவள் ப்ராவண்யத்துக்குக் குறை வாராதோவென்னில் (பர்வதேத்யாதி). அயோக்யஸ்த்தலத்திலும் உண்டாயிற்றென்கிருரென்று கருத்து. இது அயோக்ய ஸ்த்தலமாவானென்னென்ன (அதாகிறதித்யாதி). அவனே வைவர்ண்யத்துக்கு யோக்யனைகைக்கு இவற்றுக்கேற்றமென்னென்ன(பிரிந்தித்யாதி). (லக்ஷணம்)வைலக்ஷண்யத்தில்குறை. (இவள்பிரிய, யோக்யதையில்லாதஇவையும்வைவர்ண்யமடைந்தன) என்கையாலே இவள் ப்ராவண்யத்துக்குக் குறை தோற்றுதென்று கருத்து.

நீ இவளுடைய வைவர்ண்யத்தை முந்துற அறியாதவள், இவள் முலையில் வைவர்ண்யத்தைக் கண்டபடி யெங்ஙனே, அவள் மறைத்துக்கொள்ளாளோ? என்று வினவவந்தவருடைய சங்கையை அநுவதிக்கிருர் (நீ இத்யாதி). இதுக்கு உத்தரம் (இவ்வைவர்ண்யந்தானித்யாதி). பேச்சைக் கொண்டுகண்டாலும் அன்பின் கார்யமாகத் தோற்றுமையாலே ஏதோவென்

தில் அகப்பட்டமையை நிஶ்சயித்துத் தருகிறது - இவள்பாசுரமா யிற்று. அதாகிறது - அவனுடைய திவ்யாயுதங்களின்பேரையிறே சொல்லுகிறது. (கலையிலங்குமொழியாளர்) அவ்வூரிலுள்ளார் லோக யாத்ரைக்கு உறுப்பாக "உண்ண உடுக்க" என்று சொல்லும் வார்த் தையிலே "இன்னதனைஶாஸ்த்ரம் கற்றூர்கள்" என்று கற்றஶாஸ்த் ரப்பரப்படங்கலும் தெரியும்படி வரிக்கொள்ளலாயிருக்கும். "கலை" என்கிறது- வித்யாஸ்த்தலங்களேயடைய. மொழியிலே கலையிலங்கா நிற்கும் கலையிலங்கும்படியான பேச்சையுடையராயிருப்பர்கள்.

கண்ணுக்குத் தோற்றூததும் தங்கள் வார்த்தையிலே அறியும் படி யிருக்குமவர்கள் நெடுநாள்பெற்று வளர்த்த என்னோட்டை ஸம் பந்தமற்று, அவ்வூரில் ஸம்பந்தம் தோற்றியிராநின்றது இவள் வார்த்தையிருக்கிறபடி. (க) [ద్రష్టుంశక్యమయోధ్యాయాం నావిద్వాన్న చనాస్తికః। సర్వేనరాశ్చ నార్యశ్చ.ధర్మశీలాస్సుసంయతాః - த்ரஷ்டும் ஶக்யம யோத்த்யாயாம் நாவித்வாந்நசநாஸ்திகः। ஸர்வேநராஶ்ச நார்யஶ்ச தர்மஶீலாஸ்ஸுஸம்யதாः] அறுபதினாயிரம்ஆண்டு வன்னியமறுத்து நன்மைகளையுண்டாக்கிப் போந்த சக்ரவர்த்திக்கும் இரண்டு பொரு ளுண்டாக்கப் போச்சுதில்லை. ஓர் அவித்வானையாதல், வைதிக மான அர்த்தங்களை இல்லையென்பானொரு நாஸ்திகனையாதலுண் டாக்கப் போச்சுதில்லை. அப்படை வீட்டிலுள்ளார் "ராஜபுத்ரர்க

திருக்கலாமே "அன்போடியிருக்கின்றாள்" என்றறிந்தபடி யென்னென்ன; இதுக்கு மூலமென்னென்றாராய்ந்து வைவர்ண்யத்தையுங்கண்டு, இரண் டாலுமாகக் கண்ணமங்கைக்கு ஸந்நிஹிதமான திருக்கண்ணபுரத்தானையும் கண்டாளாக அறிந்தேனென்கிறாளென்று கருத்து. கலையாளரென்னுமல், இப்படி "இலங்கு மொழியாளர்" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவ் வூரிலித்யாதி). (வரிக்கொள்ளுகை) வரியடைவே எண்ணிக்கொள்ளுகை.

இப்போது திருக்கண்ணபுரத்தை இப்படி விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர் யம் (கண்ணுக்கித்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே). (இருக்கிறபடி) யென் றது - இருக்கிறபடியாலே யென்றபடி. அவர்கள்பேச்சைப்போலே இவள் பேச்சும் இதர விஷய வைராக்ய பூர்வகம் ததீயப்ராவண்யத்தை ஸூசிப்பிக் கிறதென்றுகருத்து.

(க) ரா-பா-சு-அ.

ளாரேனுமொருவர் முடி சூடவமையாதோ" என்றிருக்குமவர்க ளல்லர், பெருமாளே முடிசூடாவிடில் (க) [இஹைவ நிதநம் யாமோ மஹாப்ரஸ்தாநமேவவா। ராமேண ரஹிதாநாஞ்ச கிமர்த்தம் ஜீவிதம்ஹிந: - இஹைவநிதநம்யாமோ மஹாப்ரஸ்த்தாநமேவவா। ராமேணரஹிதாநாஞ்ச கிமர்த்தம் ஜீவிதம்ஹிநः] என்று பெருமாள் அபிஷேகம் பண்ணுத படைவீட்டிலிருப்பதில்லை, விழுந்தவிடமே சுடுகாடாகப்போகவமையும் என்றிருப்பர் புருஷர்கள்; ஸ்த்ரீகளும் (உ) [ராமமேவாநுகச்சத்வம் ச்ருதிம் வாபிகச்சத - ராமமேவாநுகச்சத்த்வம ஶ்ருதிம் வாபிகச்சத] என்று பெருமாள் வழிமாறிப் போனுரென்று திறக்கவழைத்த பர்த்தாக்கள்முகம் பிளக்கத்தள்ளிக் கதவடைத்துக்கொள்ளுவர்கள். [தர்மஶீலா: - தர்மஶீலாः] ராமாநுவ்ருத்தியே பரமதர்ம மென்றிருக்குமவர்களிறே. [ஸம்யதா: - ஸம்யதாः] ஸ்வப்ரயோஜநத்திலே நெஞ்சு செல்லாதவர்களாயிற்று. அப்படியிருக்கு மவர்களாயிற்று இவ்வூரிலுள்ளாரும்.

(கண்ணபுரத்தம்மானைக்கண்டாள்கொலோ) ஶ்ரீவைகுண்ட்டத்தில் ஸர்வஸ்மாத்பரனுயிருக்கும்; விபவங்களில் மநுஷ்யத்வே பரத்வமாயிருக்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே அவதாரங்களிற்காட்டில் அர்ச்சாவதாரத்தில்பரத்வமுமகப்படஅறிந்தாளென்றுதோற்றியிராநின்றது. ஶ்ரீ வைகுண்ட்டத்தில் நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபவிக்கக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்குமதாயிருக்கும், விபவங்கள் காதாசித்கமாக ஒரு விதுரசபர்யாதிகளுக்குக் கொடுத்து விடுமதாயிருக்கும். பிற்பாடர்க்கும்இழக்கவேண்டாதபடி (ங)"பின்னுனார் வணங்குஞ்சோதி திருமூழிக்களம்" என்று எல்லார்க்கும் அநுபவிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவிடமிறே அர்ச்சாவதாரம். ஒருவஸ்துவுக்கு குணத்தாலே உத்கர்ஷமானுல் அவ்வேற்றமுள்ளதிங்கேயிறே. இங்கே உபாஸித்து அது விதேயமானவாறே அவ்வருகே ஒன்றை உபாஸித்து, அது விதேயமானவாறே அதுக்கு மவ்வருகே ஒன்றைஉபாஸி

"அம்மானை" என்று அர்ச்சாவதாரே பரத்வம்தோற்றச் சொன்னதுக்குக் கருத்து (ஶ்ரீவைகுண்ட்டத்திலித்யாதி). குணபூர்த்தியுள்ளதிங்கேயாகில் ஶ்ரீவைகுண்ட்ட நாதனை ப்ராப்யனுகச் சொல்லுவானென்னென்ன (இங்கேயித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). அர்ச்சாவதாரத்தில்குணபௌஷ்கல்யமெல்

(க) ரா-அ-சஎ-எ. (உ) ரா-அ-சஅ-உஎ. (ங) திருநெ-கο.

த்து, அதுக்கவ்வருகே போகக்கடவதாக இங்ஙனேயுமொரு க்ரமம் சொல்லுவது உபாஸகர்க்கு; முதலிலே ஸர்வப(ஃ)ரந்யாஸம் பண்ணினவர்களுக்கு இங்கே எல்லாம் புஷ்கலமாயிருக்குமிறே. கடலருகே போகாநின்றால், "கண்ணால் கண்டவளவேயுள்ளது" என்றிருக்குமவனுக்கு அவ்வளவேயன்றிறேயுள்ளது; அப்படி இவன் ப்ரதிபத்தியில் குறைபோக்கி "இங்கே எல்லாம் குறைவற்றிருக்கும்" என்று நினைத்திருக்குமவனுக்கு புஷ்கலமாயிருக்குமிறே. "நாம் இவ்விசையணித்தாக உகந்தருளப் பண்ணினவிடம்" என்று இவன் குறையநினைக்கில் இழக்குமித்தனை. உகந்தருளின விடத்திலே உபாதாநத்ரவ்யத்தை நிரூபித்தானாகில் மாத்ருயோநி பரீக்ஷையோடொக்குமிறே.

(கண்ணபுரத்தம்மானை) உகந்தருளின தேசத்திலுண்டான ஏற்றமெல்லாம் தோற்றும்படி நிற்கிற ஸ்வாமியாயிற்று. (கண்டாள் கொலோ) ஶ்ராவணஜ்ஞாநமென்றுதோற்றியிருக்கிறதில்லை. கண்டவர்களுக்குத் தெரியுமாபோலே தேரியுமோ இவள் வார்த்தை கேட்டறிந்தநமக்கு. (கண்டாள்கொலோ) நெடுநாள் நோன்பு நோற்றுப்பெற்றதாயான முன்னே அறிந்த அம்சம் மறைக்கக்கடவதாயிருக்க, என்முன்னேஇப்படிவெளியிட்டுச்சொல்லும்போது அவ் விஷயத்திலே இப்படிஸக்ருத்தர்ஶந முண்டாயிற்றதாக வேணும். ஒருகால் கண்டால் பூர்வவாஸனையும் மறக்கும்படியான வைலக்ஷண்யமுள்ளது அவ்விஷயத்துக்கேயிறே. கலையிலங்கும்படியான பேச்சையுடையராயிருப்பார் அவ்வூரிலுள்ளார்; அப்படியே இவளுடைய பேச்சைக்கொண்டு இவள்திருக்கண்ணபுரத்திலேபுக்கு சவரிப்பெருமாளை ஸாக்ஷாத்கரித்தாளாகாதே என்று சொல்லலாயிராநின்றது. அகவாயிலோட்டமெல்லாம் வார்த்தையிலே தெரியுமிறே. திருத்தாயாராயும்பெண்பிள்ளையாயும்அநுபவிக்கிறார் ஆழ்வார்தாமேயிறே.

லாருக்கும் தோற்றுமைக்கு நியாமகம் (நாமித்யாதி). குறையநினைத்தால் இழக்கைக்கு உடலாவானென்னென்ன (உகந்தருளின வித்யாதி).

"கொலோ" என்று ஸம்ஶயிப்பானென்னென்ன (நெடுநாளித்யாதி). "அநுபவித்தாளோ" என்னாதே "கண்டாளோ" என்றதுக்குக்கருத்து (ஒருகாலித்யாதி). வர்த்தமாந தாத்பர்யம் (கலையித்யாதி). எத்தனைசொன்னாலும் பரபுத்தியப்ரத்யக்ஷமன்றோ? எல்லாம்தெரியப்போமோவென்ன (திருத்தாயா

ஆறுகள் பெருகிப்போகாநின்றால், வாய்க்கால்களாலும் பெருவாய்க்கால்களாலும் வாய்த்தலைகளாலும் போனாலும் பின்னையும் கடலிலே புகும் அம்சம்விஞ்சியிருக்குமாபோலே, எல்லாருடையதசையும் தமக்கே பிறக்கிறது. இல்லையாகில் "கண்ணபுரத்தம்மானைக் கலியன்சொன்ன" என்று தலைக்கட்டவொண்ணாதிறே. (சிலையித்யாதி) தன்பக்கலுள்ளதெல்லாம் விட்டாப்போலே, ஆசைப்பட்ட விஷயத்திலொன்றும் விடமாட்டுகிறிலளென்கிறாள். உகப்பாரையும் வாய்வெருவப்பண்ணும்; உகவாதாரையும் வாய்வெருவப்பண்ணும். (க) "சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்". .... (க)

மூ.— செருவரைமுன்னாசறுத்த சிலையன்றோ
கைத்தலத்ததென்கின்றாளால்
பொருவரைமுன்போர்தொலைத்த பொன்னாழி
மற்றொருகை யென்கின்றாளால்
ஒருவரையும் நின்னொப்பாரொப்பிலா
வென்னப்பாவென்கின்றாளால்
கருவரைபோல் நின்றானைக்கண்ணபுரத்
தம்மானைக்கண்டாள்கொலோ. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செருவரை	யுத்தோந்முகர்களான எதிரிகளை	கைத்தலத்தது	திருக்கையில் இராநின்றது என்கின்றாளால்;
முன்	முன்பொரு காலத்தில்	பொரு	யுத்தம் செய்கிற
ஆசறுத்த	நிரஸித்த	வரை	மலைகளை
சிலையன்றோ	தநுஸ்ஸன்றோ	முன்பு	முன்னே

ரித்யாதி). ஒருவர்க்கே இரண்டவஸ்த்தையுமானால் "அதிமாத்ரப்ராவண்யமாகாது" என்கிற திருத்தாயாரானபடியாலே பகவத்ப்ராவண்யம் மட்டமாகாதோவென்ன (ஆறுகளித்யாதி). இப்படிகொள்ளாதே திருத்தாயாரை ஒரு பாகவதராக ஸ்வாபதேசம் சொன்னால் குற்றமென்னென்ன (இல்லையாகிலித்யாதி). பெண்பிள்ளையின் ப்ராவண்யமே விஞ்சியிருக்குமென்கைக்கு நியாமகமேதென்ன; முதலடியிலே காணலாமென்று அத்தையெடுத்துக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (சிலையித்யாதி). விடமாட்டாமையை ஸத்ருஷ்டாந்தம் உபபாதித்து ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (உகவாதாரையுமித்யாதி). (உகவாதார்) ராவணாதிகள். ... ... (க)

(க) தி-வாய்-ச-உ-க.

ஓர்	ஒருகாலத்தில்	ஒப்பிலா	உபமாந ரஹிதனை
துலைத்த	அழித்த	என்னப்பா	எனக்குஸ்வாமியான வனே!
பொன்	அழகிதான		என்கின்றாளால்;
ஆழி	திருவாழியானது	கரு	கறுத்த
மற்றொருகை	வேறொரு திருக்கையில் இராநின்றது	வரைபோல்	அஞ்ஜனகிரிபோலே
	என்கின்றாளால்;	நின்றானை	(ஸுலபனாய் கண்ணுக்கிலக்காய்) நிற்கின்ற
ஒருவரையும்	ஒருவரும்	கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள் கொலோ.	(உ)
நின்	உனக்கு [யால்)		
ஒப்பார்	ஸத்ருமராகார் (ஆகை		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செருவரை முன்னாசறுத்த சிலையன்றோ கைத்தலத்ததென்கின்றாளால்) ஒருநாள்கண்டுவிட்ட என்னை நித்யாநுபவம் பண்ணிவைக்க வேண்டாவோ? அது செய்யாதொழிகைக்கு ஹேது - கையிலது விரோதிநிரஸநத்துக்குப் பரிகரமல்லாமையோ வென்கிறாள். பிராட்டியோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகரான ராவணாதிகளை நிரஸித்தஶ்ரீசார்ங்கமன்றோகையிலேயிருக்கிறது; அது என்னைக்கூட்டிக்கொள்ளுகைக்குப் பரிகரமாகாதோ? என்னுடைய ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமேயோ.? இங்ஙனே ஒருவக்கிடங்துபோவது; என்னாநின்றாள். செருவருண்டு-செருச்செய்

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (செருவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே திவ்யாயுதங்களை ஆபரணங்களாக எண்ணி வாய்வெருவினபடி சொல்லிற்று. இப்படி பரமபோக்யனானவன் வாராமைகண்டு நம்பக்கல் ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களுண்டாகவேணுமென்று விசாரித்து இவற்றைப்போக்குகைக்குத்தன்கையில் ஒன்றும் காணாமையாலே அவன்கையிலே உண்டாகவேணுமென்று பார்த்தாள். "ஆபரணங்களாகத் தோற்றினவைதானே ஆயுதங்களுமாகவிருந்தன, இவை கையிலிருக்கவும் நான் கிட்டாதிருப்பானென்" என்று உடைகுலைப்படாநின்றாளென்கின்றாளென்று ஸங்கதி.

இதுதன்னைத் தாத்பர்யகதநமுகேந ஸூசிப்பிக்கிறார் (ஒருநாளித்யாதி). ஆயுதாந்தரங்களிருக்கமுந்துறசிலையின் விரோதிநிவர்த்தகத்வத்தைச்சொன்னது - பிராட்டிக்கு உதவினதாகையாலே என்னுமிடம் தோற்ற விவரிக்கிறார் (பிராட்டியித்யாதி). "இராக்கதரை" என்னாதே, "செருவரை" என்

வார். (க) [யுதிராமவத்யம் -யுதிராமவத்யம்] யுத்தத்திலெதிரிட்டு வெல்லவொண்ணாது, அநுதபித்துக் கால்கட்டி வெல்லில் வெல்லு மத்தனை. (உ) "த்விதாபஜ்யேயமப்யேவம் நநமேயம் - த்விதாபஜ்யேயமப் யேவம் நநமேயம்" என்று ப்ராதிகூல்யத்திலே முதிர நின்றவர்கள்; அவர்களை. (ஆசறுத்த) யுத்தங்களை நிவர்த்திப்பித்த. "நமக்கோர் எதிருண்டாய்ப்போரப் பெறுவதுகாண்" என்று திரிந்த பையல் களை, வேறோரிடத்தில் "நாங்கள் எதிரிகள்" என்று நில்லாதபடி அவர்களை வாஸனையோடே போக்கின சிலையன்றோ கைத்தலத்தது. இதுதான் கடக்கவிருந்து எடுத்துக்கொண்டுவர வேண்டுவதாய் நான் ஆறியிருக்கிறேனோ? அதுகையிலேயிருக்க நான் இப்படிப்பட வேண்டுகிற ஹேதுவென்? அழகுக்கோ கையில் பிடித்திருக்கிறது; விரோதிகளை நிரஸிக்கைக்கன்றோ? என்னாநின்றாள். (ங) [நதநுர்ப்பூ ஷணாயமே-நதநுர்ப்பூஷணாயமே] என்றாரிறே இளையபெருமாள். ஆபா தப்ரதிதியில் "அழகுக்கு உடல்" என்றே இருக்கையாலே "வீரத் துக்கு உடலன்று" என்றிருந்தீரோ என்றாரிறே. பிள்ளை திருக் கண்ணபுரத்தரையர், விரோதிவர்க்கம் கூடிக்கொண்டுஅறமிகைத்த வாறே "செருவரைமுன் ஆசறுத்தசிலையன்றோ கைத்தலத்தது" என்று விண்ணப்பம்செய்ய, ஒருக்ஷணத்திலே முடிக்கிறோமென்று அருளிச் செய்தார்.

(பொருவரையித்யாதி) "இக்கைக்கு வில்லானால் மற்றைக் கை ஒழிந்திருந்தது" என்று நான் ஆறியிருக்கிறேனோ? ப்ரணயிநிகளு டைய விரோதியைப்போக்கி நோக்குமதுவேயாய்த்தான் ஆறி யிருக்கிறேனோ? நாட்டுக்காக வந்த நலிவைப் போக்கினதுவுமில் லையோவெனக்கு என்கின்றாள். சிறகெழுந்து பொருதுகொடு திரி

றதுக்கு ப்ரமாணபூர்வகம் தாத்பர்யம் (யுதிஇத்யாதி). "அன்றோ" என்ற ஸ்வரத்தால் ஸூசிதமான ஆபரணத்வாகாரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யரு ளிச் செய்கிறார் (அழகுக்கித்யாதி). "அன்றோ" என்ற மாத்ரத்திலே இவன் கார்யம் செய்யுமோவென்ன ஓரைதிஹ்யமருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளையித்யாதி).

பிராட்டியைப்போலே ப்ரணயம் உனக்குண்டோவென்னும்சங்கையிலே "பொருவரை இத்யாதி" என்று திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யமருளிச் செய் கிறார் (ப்ரணயிநி இத்யாதி). (அறுகாழி) முத்ராமோதிரம். குவலயாபீட

(க) ரா-ஸு-ருக-சடு. (உ) ரா-யு-கூசு-கக. (ங) ரா-அயோ-உகூ-உக.

கிற மலைகளைப் பண்டியுத்தத்திலே முடித்த அழகிய திருவாழி யன்றோ மற்றைக்கையிலெடுத்திருக்கிறது. முன்பொரு காலத்திலே பர்வதங்களடையச் சிறகெழுந்து ஓரோப்ரதேசங்களிலே பறந்து வந்திருந்தவாறே அவ்வோவிடங்கள் நஸிக்குமாய், அத்தை, பெருமாளுக்கு இளையபெருமாள் ப்ரதிபந்தகம் அறுத்துக் கொடுக்குமா போலே, இந்த்ரனுக்குத் தம்பியாய் உபேந்த்ர மூர்த்தியாய் வளர்ந்தருளுகிற காலத்திலே அவற்றின் பக்ஷங்களைத் திருவாழியையிட்டுச் சேதித்தானாகச் சொல்லக் கடவதிறே. (பொன்னாழி) அழகுக்குப் பரிகரமானத்தைக் கொண்டாயிற்றுத் திண்ணிய மலைகளினுடைய சிறகுகளை அறுத்தது. அன்றியே "பொருவரை" என்று குவலயாபீடமாய் அத்தைக்கதுப்பிலே மலங்கப் புடைத்தபோதை கையும்அறுகாழியுமாயிருந்தவிருப்பைச்சொல்லவுமாம். (க) "புகர்ச் செம்முகத்தகளிறட்ட பொன்னாழிக்கை யென்னம்மான்" என்னக்கடவதிறே. சிலருடைய நிர்ப்பந்தத்தாலே திருவாழியை மறைத்தானித்தனை போக்கி, கையில் திருவாழி ஒழிந்தன்றிறே யிருப்பது. (உ) "ఆత్మానంమానుషంమన్యే- ஆத்மாநம்மாநுஷம்மந்யே" என்று சூழ்த்துக்கொடுத்த அவதாரத்திலும் பெரியதிருவடிவந்து கார்யம் செய்து போனானிறே. இவன் மறைக்கப் பார்த்தாலும் (௩)"స్వయమారురోహ-ஸ்வயமாருரோஹ"என்றுவந்துஏறுகிற்குமிறே.

(ஒருவரையுமித்யாதி) மற்றேதேனுக்கும் ஒப்புண்டானாலும் வீரவாசிக்கு உன்னோடு ஒப்பாரில்லாதவனே!. கையிலே ஸ்ரீஸார்ங்கத்தையும் திருவாழியையும் தரித்தால் இவனே ஸர்வாதிகனென்று தோற்றியிருக்குமாயிற்று. உனக்கு ஒப்பொருவரில்லாமையாலே உபமாநரஹிதனானவனே!. (என்னப்பா)ஸர்வாதிகனாய் "அரியன்"

நிரஸநதசையிலே திருவாழியாழ்வானிருக்க ஸம்பாவனையுண்டோ வென்று யோஜநாந்தரம் (சிலரித்யாதி).

ஐகாரம் அவ்யயமாய், "நின்னொப்பாரொருவருமொப்பிலா" என்றந்வயித்து சில ஆகாரத்தில் ஒத்தாராகிலும், இவற்றில் ஒப்பிலா வென்றர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (மற்றித்யாதி). "ஒருவரும் நின்னொப்பார் - உனக்கு ஸத்ருஸராகார்; ஆகையாலே ஸர்வப்ரகாரத்திலுமொப்பிலா" என்றர்த்தாந்தரத்தை தாத்பர்ய கதநமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (கையிலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

(க) தி-வாய்-அ-க௦-ஙு. (உ)ரா-யு-க௨௦-கக. (௩)

என்று கைவாங்கவேண்டாதபடி நிருபாதிக ஸர்வவித பந்துவாயுள்ளவனே!. நாட்டில் கையில் ஆயுதம் பிடித்தவர்களையெல்லாம் உகவார்களிறே. எனக்கு நிருபாதிக பந்துவாயுள்ளவனே என்னு நின்றாள். கையும் திவ்யாயுதங்களுமாய், பண்ணின உ ப கா ர ம் இன்னவளவென்று பரிச்சேதிக்கலாயிருக்கிறதோ? நிருபாதிக பந்துவென்று தோற்றியன்றோ செயலிருக்கிறது.

(கருவரைபோல் நின்றானை) இக்கூப்பீடுமுன்பே தனக்குண்டென்னுமிடம் தோற்ற நின்றானாயிற்று. தன்னை உபகரிக்கைக்குத் தான் முற்பாடனாய் அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய் வந்துநிற்கிறபடி. (கருவரை) அஞ்ஜநகிரிபோலேயாயிற்று கண்ணுக்கு விஷயமானபோது இருக்கிறபடி. (நின்றானை) வந்து காண்பார் தாழ்வேயாம்படி தன்னைக் குறைவறுத்துக்கொடுநிற்கிறவனை. (கண்ணபுரத்தம்மானை) கருவரைபோலே இருக்குமது ஸ்ரீவைகுண்ட்டத்திலுமுண்டிறே. அங்ஙனன்றிக்கே திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸுலபனான ஸர்வேஸ்வரனை. (கண்டாள் கொலோ) ஸ்ரவணமாத்ரத்திலே பர்யவஸிக்கை யன்றிக்கே அவ்வடிவிலே கண்வைத்தாள்போலேயிருந்தது. (கண்டாள்) அவன் அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கையேயன்றிக்கே இவளும் ஆபி (ஃ) முக்க்யம் பண்ணப்பெற்றது. வடிவழகிலும் ஔதார்யம் தோற்ற நின்றநிலையிலும்போலே காணும் இவள் கண்விழித்தது. .... (௨)

மூ.— துன்னுமாமணி முடிமேல் துழாயலங்கல்
தோன்றுமாலென்கின்றாளால்
மின்னுமாமணி மகரகுண்டலங்கள்
வில்வீசுமென்கின்றாளால்
பொன்னின்மாமணியார மணியாகத்
திலங்குமாலென்கின்றாளால்
கன்னிமாமதிள்புடைசூழ் கண்ணபுரத்
தம்மானைக்கண்டாள்கொலோ. (௩)

"நின்றானை" என்கையாலே பரமபதத்திலிருந்து வந்து இவள் முன்னே நின்றமைதோற்றுகையாலே, இப்படி வருகைக்கு மூலம் இவளைப்பெறுமையாகையாலே, அத்தாலுண்டான கூப்பீடுண்டென்று தோற்றும் என்று விவக்ஷித்து அருளிச் செய்கிறார் (இக்கூப்பீடித்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே). (ஔதார்யம்) தன்னைக்கொடுக்கை. ... ... (௨)

பதம்.	உரை.
துன்னு	நெருங்கியிருப்பதாய்,
மா	ச்ரேஷ்டமான
மணி	ரத்நங்களாலே (அலங்க்ருதமான)
முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின் மேலே (சாத்தின)
துழாயலங்கல்	திருத்துழாய் மாலையானது
தோன்றுமால்	தோன்றாநிற்கிறது என்கின்றாளால்;
மின்னு	ப்ரகாசிப்பதாய்
மா	ச்ரேஷ்டமான
மணி	ரத்நங்கள் அழுத்திய
மகரகுண்டலங்கள்	திருமகரகுண்டலங்கள்
வில்	ஒளியை
வீசும்	வீசாநின்றதுகள் என்கின்றாளால்;

பதம்.	உரை.
பொன்னில்	பொன்னாலே செய்யப்பட்ட
மா	ச்ரேஷ்டங்களான
மணி	ரத்நங்கள் அழுத்திய
ஆரம்	ஹாரமானது
அணி	(அவ்வாரந்தனக்கும்) ஆபரணமாயிருக் [கிற
ஆகத்து	திருமார்வில்
இலங்குமால்	விளங்காநின்றது என்கின்றாளால்;
கன்னி	அழிவில்லாத
மா	ஒருவராலும் அழிக்கவொண்ணாத பெருமையையுடைய
மதிள்	திருமதிளாலே
புடை	பக்கங்களிலே
சூழ்	சூழப்பட்ட
கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள்கொலோ. (௩)	

அவ.— மூன்றாம்பாட்டு. இத்தனை அதிமாத்ர ப்ராவண்யமாகாதுகாண், எல்லாம் செய்தாலும் நாங்கள் சொல்லுகிற ஹித வசநத்தை நீ கேட்கவேணுங்காணென்று நீங்கள் சொன்னால், அவனுடைய ஆபரணசோபை, கண்களுக்கு முற்படாநின்றது. உங்கள் வார்த்தை செவிப்படுகிற இத்தை நான்கேட்கவோ, கண்ணுக்கிலக்கான அவனழகிலே துவக்குண்ணவோ என்னாநின்றாள். ‡(சேஷித்வஸூசகமாயிருக்கவோ என்னாநின்றாள்).

அரு.— மூன்றாம்பாட்டு. (துன்னுமாமணியித்யாதி) ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (இத்தனையித்யாதி). (இத்தனை) என்றது - "சிலையன்றே கைத்தலத்தது" என்று வெறுக்கும்படியான என்கை. "தோன்றுமால்" என்றும், "வில்வீசும்" என்றும், "அணியாகத்திலங்கும்" என்று மிருக்கையாலே கீழ்ப்பாட்டில் "சிலையன்றே கைத்தலத்தது" என்று வெறுக்க அஞ்சி அவன் முன்வந்தானாக பா (ஞ) வநாப்ரகர்ஷம் பிறந்திருக்கத் தாய் முதலானாரும் நிஷேதிக்க, நான் எதுக்காகவென்று விஷாதப்படுகிறாளென்றுகருத்து.

† குண்டவிசும் க்ஷாலிக்கும்.

வ்யா.— (துன்னு) நெருங்கியிருப்பதாய், பெருவிலையனை ரத்நங்களாலே அலங்க்ருதமான திருவபிஷேகத்தின்மேலே சாத்தின திருத்துழாய்மாலையானது தோன்றாநிற்க, உங்கள்வார்த்தை செவிப்படுமோ வென்றுநின்றாள். சேஷித்வஸூசகமா யிருக்குமிறே திருவபிஷேகமும் வைத்ததிருத்துழாயும். அர்ஜுநனுக்குப் பரபக்ஷத்தினுடைய கழுத்துத் தோற்றினாப்போலே வைத்தவளையமே யாயிற்று இவளுக்குத் தோற்றுகிறது. (மின்னுமித்யாதி) வளையத்திநின்றும் நெஞ்சைப் பறித்துக்கொண்டது திருமகரக்குழை. அவற்றால்வந்த அழகுக்குக்கைவிளக்குப்பிடித்துக்காட்டினாப்போலே யாயிற்றுத் திருமகர குண்டலங்களினுடைய புகர் இருக்கிறபடி. மின்னாநிற்பதாய் மஹார்க்கமான ரத்நங்கள் அழுத்தப்பட்ட திருமகர குண்டலங்களானவை அவற்றை உள்ளாக்கி தான் புறம்பே திருமேனி யடங்கலும் முட்டாக்கிடும்படி ப்ரகாசியாநின்றதென்று நின்றாள்.

(பொன்னினித்யாதி) பொன்னாலே செய்யப்பட்ட ரத்நங்களழுத்தியிருந்துள்ள ஹாரமானது அவ்வாரந்தனக்கும் ஆரமாயிருக்கிறதிருமார்பிலேவிளங்காநின்றதென்றுநின்றாள். (அணியாகத்திலங்கும்) பிராட்டியெழுந்தருளியிருந்த திருமார்பிலே விளங்காநின்

தாய்வார்த்தை கேளாமை அழகாலேயோ ப்ராப்தியாலேயோவென்ன; (சேஷித்வேத்யாதி). அழகிலும் ப்ராப்ததையே ப்ரதாநஹேதுவென்று திருவுள்ளம். முந்துற இவை இரண்டும் தோற்ற வேண்டுவானென்னென்ன (அர்ஜுநேத்யாதி). (கழுத்து) அபாயஸ்த்தலமானகழுத்து. ப்ராப்தனென்று உனக்குத் தோற்றினால் (க) "తత్తస్య సదృశం భవేత్ - தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்" என்று ஆறியிருக்கவன்றோ அடுப்பதுயென்னுமதிசங்கையிலே "மின்னுமித்யாதி" என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (வளையத்தில் நின்றுமித்யாதி). அழகு, ஆறியிருக்க வொட்டாதென்று கருத்து. மணிமுடியும் வளையமும் அழகுக்கே உடலென்று தாத்பர்யாந்தரம் விவக்ஷித்த போதைக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (அவற்றாலித்யாதி). "வீசும்" என்று- புகர்வ்யாபிக்குமென்றாய், அதின் தாத்பர்யம் (அவற்றையித்யாதி).

" அணி " என்றதினர்த்தம் (ஆரமாயிருக்கிற) என்றது ; ஆபரணமாயென்றபடி. "அணி" கிட்டுகையாய், பிராட்டியாலே அணியப்பட்ட என்றர்த்தாந்தரம் (பிராட்டியித்யாதி). " அணி " அழகாய், மூன்றாமர்த்தம்

(க) ரா-ஸு-நக-ந௦.

றது. ஆபரணம் மிகையானமார்பு. "வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கும்படி ஆபரணத்துக்காபரணமான திருமார்பிலே, ஆபரணங்களும் ஸ்ரீகௌஸ்துபமும்விளங்காநின்றது" என்ணுநின்ருள். (கன்னியித்யாதி) சேமித்துவைத்த வஸ்துவை இவள் ஒருத்தியுமேஅறிந்துகொண்டாள்போலே யிருந்தது. உள்ளிருக்கிற வஸ்துவின் சீர்மைக்குத் தக்கபடி அரணுகப்போரும்படியிருப்பதாய் ஒருவராலும் அழிக்க வொண்ணுதபடியான பெருமையையுடைய மதிளாலே சூழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதனுனவனைக் கண்டாள்போலே யிருந்தது. .... (ந)

மூ.— தாராயதண்துளபவண்டுழுத
வரைமார்பனென்கின்ருளால்
போரானைக்கொம்பொசித்தபுட்பாக
னென்னம்மானென்கின்ருளால்
ஆராலும் காண்மின்களம்பவளம்
வாயவனுக்கென்கின்ருளால்
கார்வானம்நின்றதிரும் கண்ணபுரத்
தம்மானைக்கண்டாள் கொலோ. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தார்	பூத்த	போர்	யுத்தோந்முகமான
ஆய	நல்லதான	ஆனை	(குவலயாபீடமென்கிற) யானையினுடைய
தண்	குளிர்ந்திருந்துள்ள	கொம்பு	தந்தங்களை
துளபம்	திருத்துழாய் மாலையிலே (படிந்த)	ஒசித்த	பறித்தவனுய்,
வண்டு	வண்டானது	புள்	பெரிய திருவடியின் மேல் ஏறி
உழுத	உழாநின்ற	பாகன்	நடத்தாநின்ற
வரை	மலைபோல் (த்ருடமான)	என்	எனக்கு
மார்பன்	திருமார்பையுடையவன்	அம்மான்	ஸ்வாமியானவன்
	என்கின்ருளால்;		

(ஆபரணமித்யாதி). அணிபதத்தில் மூன்றர்த்தத்தையும் அநுவதித்துக் கொண்டு பொன்னிஞரமும் மாமணியுமென்றந்வயித்து அர்த்தாந்தரம் (வெறும்புறத்திலேயித்யாதி). (திருமார்பிலே) என்றது - திருஇருக்கும் மார்வுலே யென்றபடி. ... ... (ந)

	என்கின்றாளால்;
ஆரானும்	(எனக்கு ஹிதம் சொல்லி விலக்குகிற நீங்கள்) யாராகிலும்
காண்மின்கள்	பாருங்கோள்
அவனுக்கு	அந்த எம்பெருமானுக்கு
அம்	அழகிய
பவளம்	பவளம்போலே
வாய்	திருவதரமிரா நின்றது என்கின்றாளால்;
கார்	கறுத்த
வானம்	மேகமானது
நின்று	நித்யவாஸமாய் இருந்து
அதிரும்	கோஷிக்கும் படியான
கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள் கொலோ.	(௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தாராயவித்யாதி) பூத்துத்தழைத்துச் செவ்வியையுடைத்தாய் குளிர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழாய்மாலையிலே படிந்த வண்டானது, அத்திருத்துழாயில் மதுவானது புறப்பட்டு வண்டலிட்டுக்கிடந்த வரைபோன்ற மார்பிலே உழாநின்றதென்று நின்றாள். இம்முலைகளைக்கொடுபுக்கு நடலாம்படி சேறுசெய்து கிடக்குமாயிற்று மார்பு; ஆர் ஆசைப்பட்டுப்பெறுதேயிருக்கிறதை ஆர்பெறுகிறாளென்று நின்றாள். (போரானையித்யாதி). யுத்தோந்முகமான குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேநப் பறித்து, அச்செயலாலே என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவனென்று நின்றாள். (க) "ஸக்ய: பஶ்யத - ஸக்ய: பஶ்யத" என்றவர்க

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (தாராயவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே உருவு வெளிப்பாட்டாலே கண்ணுக்குத் தோற்றுமோவென்று அவளை மீளவும் அலைக்க, அவர்களுக்கும் காட்டாநின்றாளென்று ஸங்கதி.

"தார்" பூவுடைத்தாய், "ஆய" நல்லதான, "தண்டுளபம்" என்று பிரித்தருளிச் செய்கிறார் (பூத்தித்யாதி). "வண்டுழுத" என்றதாலே தனக்கு ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு உபயுக்தமானவென்றொரு தாத்பர்யமருளிச் செய்து, வெறுப்பாகத் தாத்பர்யாந்தரம் (ஆரித்யாதி). களிறு தருபுணர்ச்சியிலே அகப்பட்டமை சொல்லுகிறாளென்று அருளிச் செய்கிறார் (யுத்தேத்யாதி). ஆனைகையில் நின்றும் தன்னைப் பிழைப்பித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்று, ஸம்ஶ்லேஷிக்கை களிறுதருபுணர்ச்சியாகிலும், களிற்றின்கையில் அவனகப்படப்புகில் செய்வதென்னென்று தனக்கு ப்ராணஸம்ஶயம் வந்தத்தை நிவர்த்திப்பித்தபடிக்குத் தோற்றுப்புணர்ந்தாளாகையாலே இங்ஙன் சொல்லலாமென்றுகருத்து.

(க) வி-பு-௫-௨௦-௫௪.

ளிலே ஒருத்திபோலே காணுமிவள். பெரியதிருவடிமுதுகிலே யிருந்து, இருப்பைக்காட்டி என்னை எனக்கு உரியேனாகாதபடி பண்ணினவன்.

(ஆரானுங்காண்மின்கள்) ஹிதம் சொல்லி விலக்குகிறநீங்களும் பாருங்கோள். அழகிய பவளம்போலேயிருந்துள்ள திருவதரத்தைக் கண்டார்க்கு விட்டுப்போகலாயிருந்ததோ?. (கார்வான மித்யாதி) கார்காலத்திலே மேகமானது நின்று கோஷியாநிற்குமாயிற்று. (க) "ஓகமேகஸ்வநஃ - ஓகமேகஸ்வநஃ" என்கிறதுக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கை. "மேகோதயஃ-மேகோதயஃ" என்னும்படியே எப்போதும் வர்ஷாவாய், ஆகாசம் அதிராநின்ற திருக்கண்ணபுரத்தம்மானை. (கண்டாள்கொலோ) உக்திமாத்ரத்தில் மீளாதே அவ்விஷயத்தைக்கண்டு அநுபவித்தாளென்றுதோற்றியிராநின்றது. (ச)

மூ.— அடித்தலமும் தாமரையே அங்கைகளும்
பங்கயமே யென்கின்றாளால்
முடித்தலமும் பொற்பூணுமென்னெஞ்சத்
துள்ளகலாதென்கின்றாளால்
வடித்தடங்கண் மலரவளோ வரையாகத்
துள்ளிருப்பாளென்கின்றாளால்
கடிக்கமலம் கள்ளுகுக்கும் கண்ணபுரத்
தம்மானைக் கண்டாள்கொலோ. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அடி	திருவடிகளுடைய	பங்கயமே	தாமரைபோலிராநின்றதுகள்
தலமும்	ப்ரதேசமும்		என்கின்றாளால்;
தாமரையே	தாமரைபோல் போக்ய (போக்ய) மாய் இராநின்றது,	முடி	திருவபிஷேகத்தினுடைய
அம்	அழகிதான	தலமும்	ப்ரதேசமும் (அதிலே சாத்தக்கடவதான)
கைகளும்	திருக்கைகளும்		

திருக்கண்ணபுரத்தை " கார்வானம்நின்றதிரும் " என்று விசேஷித்தவளுக்கு உட்கருத்து, தன் பெண்பிள்ளை மேகசம்பீரமான அவனுக்கியிலே ஈடுபடுமென்கையென்று விவக்ஷித்து அருளிச் செய்கிறார் (ஓகமேகஇத்யாதி). இதுக்கு முன்னே "அது" என்று கூட்டுவது. "அதிரும்" என்றவர்த்தமானார்த்தம் (மேகோதய இத்யாதி). ... ... (ச)

பொற்பூணும் திருவாபரணமும் [ன
என் என்னுடைய
நெஞ்சத்து மனதினுடைய [றும்
உள் உள்ப்ரதேசத்தினின்
அகலாது பிரிகிறதில்லை
என்கின்றாளால்;
வடி கூர்மையாய்
தடம் விசாலமான
கண்மலர் மலர் போன்ற திருக்கண்களையுடைய
அவளோ அந்த பெரியபிராட்டியாரன்றோ

வரை மலைபோல்விசாலமான
ஆகத்து (எம்பெருமான்) திருமார்வினுடைய
உள் மத்யத்திலே
இருப்பாள் வாஸம் செய்கிறாள்
என்கின்றாளால்;
கள் மதுவை
உகுக்கும் ப்ரவஹியாநிற்பதாய்
கடி பரிமளிதமான [கிற
கமலம் பங்கயங்கள் வர்த்திக்
கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள் கொலோ. (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அடித்தலமித்யாதி) நம்முடைய உத்தேஶ்யமும் நிரதிசயபோக்யமாயிராநின்றது. (அங்கைகளும் பங்கயமே) அத்திருவடிகளிலே தோற்று விழுந்தவர்களை எடுத்தணைக்கும் கைகளும் தாமரைபோலே யிராநின்றது யென்னுகின்றாள். (முடித்தலமித்யாதி) அணைத்தபோதை ஸ்பர்ஶத்திலே துவக்குண்டு மேல்நோக்கிப் பார்த்தபோது இது ப்ராப்தவிஷயமென்று தோற்றும்படியிருக்கிற திருவபிஷேகமும், அதிலே சாத்தக்கடவ திருவாபரணமும் என்னெஞ்சைவிட்டுப் போகிறதில்லை யென்னுகின்றாள்; "எல்லாம் செய்தாலும் இத்தனை அதிமாத்ர ப்ரா

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அடித்தலமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் "ஆரானுங் காண்மின்கள்" என்று காட்டச் செய்தேயும், அவர்களுக்கு உருவு வெளிப்பாடில்லாமையாலே, தங்கள் வார்த்தை இவள் நெஞ்சில் படும்படி சொல்லப்புக, இப்பெண்பிள்ளை அடிதுடங்கி முடியளவும்கண்டு உங்களுக்குத்தோற்றுமையாலே இங்ஙனே சொல்லி அலைக்கிறீகோள், என்னெஞ்சில் அவன் வடிவு அகலவில்லை யென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

"அடித்தலமும்" என்ற ச (ஞ்) காரத்துக்குக் கருத்து (நம்முடைய வித்யாதி). "கைகளும்" என்ற ச(ஞ்)காரத்துக்கு ப்ராதாந்யமர்த்தமாய், அத்தையருளிச் செய்கிறார் (அத்திருவடிகளித்யாதி). "என்னெஞ்சத்துள்ளகலாது" என்றது நேரே உத்தரமாகையாலே கீழ்ப்பாட்டுக்கும் இதுக்குமுண்டான ஸங்கதிதன்னை இங்கே ஸூசிப்பிக்கிறார் (எல்லாமித்யாதி). கீழ்பதத்தோடு இப்பதத்துக்கு ஸங்கதி என்னவுமாம்.

வண்யமாகாதுகாண்'' என்று நாங்கள்சொல்லுகிறஇத்தைநெஞ்சிலே கொள்ளவேணுங்காணென்பர்களே. நீங்கள் சொல்லுகிற வார்த்தை நெஞ்சிலே படுவது இவை என் நெஞ்சைவிட்டு அகலிலன்றோ.

(வடித்தடங்கணித்யாதி) மார்புக்காபரணம் - பிராட்டிபோலே காணும். சேர்ப்பாரும் அருகேயிருக்க, நான் எத்தைச்சொல்லி அகலுவது என்னுநின்றாள். எனக்குப் பற்றுசானுர் இருக்க, நான் என்ன கண்ணழிவு சொல்லிக் கடக்கப்போவது. ஓராளும் ஒரு நோக்கும்நேராய், போ(ஃ)க்தாக்களளவன்றிக்கேயிருக்கிற கண்ணை யுடைய என் ஸ்வாமிநியன்றோ திருமார்விலே யிருக்கிறாள். அங்ஙனன்றியே அவன் ப்ரணயதாரையில் ஶ்ரோத்ரியனல்லனென்று நான் அறியிருக்கிறேனோ? போக்யதையில்லாமையோ? ப்ராப்தனல்லாமையோ? சேர்ப்பாரில்லாமையோ? நான் எத்தைச்சொல்லி அகலுவது. (கடிக்கமல மித்யாதி) பரிமள ப்ரசுரமாயிருந்துள்ள புஷ்பமானது மதுவை ப்ரவஹியாநிற்குமாயிற்று. மதுபாநம்பண்ணவிருந்த வண்டுகளுக்கு ப்ரயோஜநமில்லாத படியாகவும், ஆஶ்ரயம் பொறுதபடியாலும், மதுவை உகாநிற்கும். அவ்வூரில் தாமரையில் படிந்த வண்டுகளால், அதில் மது வற்றப் பருகப்போகாதென்கை. (கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள்கொலோ) அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் போ(ஃ)க்தாக்களளவல்லாதபடி போக்யதை விஞ்சியாயிற்றிருப்பது. அப்படி நிரதிசயபோக்யனை இவனை, இவள் அநுபவித்துச் சொல்லுகிறாள்போலே யிருந்தது. .... (ரு)

மூ.— பேராயிரமுடைய பேராளன்
பேராளனென்கின்றாளால்
ஏரார்கனமகரகுண்டலத்த
னெண்தோளனென்கின்றாளால்

''பொற்பூண்'' என்ற ஆபரணச்சேர்த்திக்குச்சேர ஒருதாத்பர்யம்(மார்வுக்கித்யாதி). தாத்பர்யாந்தரம் (சேர்ப்பாரித்யாதி வாக்யத்ரயமும்). மூன்றும் தாத்பர்யம் (அங்ஙனன்றிக்கேயித்யாதி). இரண்டாம் தாத்பர்யமே முக்ய மென்னுமிடம் தோற்ற மூன்றடிக்கும் தொகுத்துத் தாத்பர்யம் (போக்யதை யித்யாதி). கமலங்களில் மது பெருகின போதைக்கு வண்டுகளில்லையோ வென்ன (மதுவித்யாதி). வண்டுகள் மதுபாநம் பண்ணி த்ருப்தியடைகையாலே இதுக்கு வேண்டுவதில்லையென்று தோற்றும்படி ப்ரவஹிக்குமென்று கருத்து. ... ... (ரு)

நீரார்மழைமுகிலே நீள்வுரையே
யொக்குமாலென்கின்றாளால்
காரார் வயல்மருவும் கண்ணபுரத்
தம்மானைக் கண்டாள்கொலோ. (௬)

பதம்.	உரை.
ஆயிரம்	ஆயிரமான
பேர்	திருநாமங்களை
உடைய	உடையனானதாலுண்டான
பேராளன்	பெருமையை யுடைய
பேராளன்	பெரியோன்
என்கின்றாளால்;	
ஏர்	அழகானது
ஆர்	நிறைந்திருந்துள்ள
கன	ரத்நங்களாலே சமைக்கப்பட்ட
மகரகுண்டலத்தன்	திருமகர குண்டலங்களையுடையனாய்,
எண்தோளன்	எட்டுத் திருத்தோள்களையுடையவன்

பதம்.	உரை.
என்கின்றாளால்;	
நீர்	ஜலத்தினால்
ஆர்	நிறைந்த
மழைமுகிலே	காளமேகமும்,
நீள்	நீண்ட
வரையே	அஞ்ஜநமலையும்
ஒக்குமால்	ஸத்ருஶமாகா நின்ற எம்பெருமான்
என்கின்றாளால்;	
கார்	நைல்யத்தால்
ஆர்	நிறைந்த
வயல்	பயிர்களாலே
மருவும்	சூழப்பட்ட
கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள்கொலோ.	(௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பேராயிரமித்யாதி) குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான ஆயிரம் திருநாமங்களையுடையவன். (பேராளன்) (௧) "தேவோநாமஸஹஸ்ரவாந் - தேவோநாமஸஹஸ்ரவாந்" (௨) "பேராயிரங்கொண்டதோர் பீடுடையன்-நாராயணன்" (௩)"நாமம் பலசொல்லி நாராயணாவென்று" "பால்பசுவுடையவன்" என்னுமா

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (பேரித்யாதி) இப்பெண்பிள்ளை தங்கள் சொல் கேளாதேயிருந்தபடியாலே இனி என்னென்று விசாரித்து, "உன்னை இப்படி பிச்சேற்றினவன்பேர் சொல்லிக்காணாய்" என்று கேட்க, "நான் ஒருபேராகில்லேறே சொல்லுவது" என்றுகொண்டு, முன்பநுபவித்த அம்சத்தையெல்லாம் வாய் வெருவாநின்றாளென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

ஆயிரம்பேருடையனானதாலே "பேராளன்" என்று விவக்ஷித்து பல ப்ரமாணங்கள் (தேவஇத்யாதி). இரண்டாம் பேராளனென்றதுக்கு ஸ்வா

(௧) பார-ஸபா-௩௮-௧௧. (௨) தி-வாய்-௯-௩-௧. (௩) ௩-திருவ-௮.

போலே (க)"நாமம்பலவுமுடை நாரணன்" இந்த ஆயிரம்திருநாமங்களையுடையனாகையால்வந்த பெருமையையுடையவன். (பேராளன்) பெரியதிலே பெரியது கூடிற்றித்தனை. அத்திருநாமங்கள் தானும் அவன் பக்கலிலே புகுருகையாலே நிறம் பெற்றன என்று நின்றாள். "பேராளன்" என்று அவன்-திருநாமாதிகளால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதபடி அபரிச்சேத்யஸ்வபாவனானவனென்னுமாம். அன்றிக்கே, (பேராளன் பேராளன்) பெரியோன் பெரியோன் என்றுநின்றாள். (ஏராரித்யாதி) நாமத்வாரா சொல்லும் ஸ்வரூபமிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. முன்பு அநுபவித்த அழகுகள் பின் நாட்டுகிறபடி. அழகு நிறைந்திருந்துள்ள ரத்நங்களாலே சமைக்கப்பட்ட திருமகர குண்டலங்களை யுடையனாய், அவைவந்து அலையெறியாநின்றுள்ள தோள்களெட்டையு முடையனென்று நின்றாள். (எண்தோளன்) திருத்தோள்கள் நாலாயிருக்க ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களைத் தரித்தாப்போலேயும், நாலுதோளாயிருக்கச்செய்தே, ஆயிரந்தோள்போலே வ்யாபரித்துக்கடலைக்கடைந்தாப்போலேயும் நாலாயிருக்கச்செய்தே "எண்தோள்" என்கிறாளென்றபடி.

(நீரார் மழை முகிலித்யாதி) உபமாநம் கதிர்பெருக்கவேண்டியிருக்கிறபடி. கடலைக் கழுத்தேகட்டளையாகப் பருகின மேகம் போலவும், அஞ்ஜநகிரிபோலேயுமிருக்கிற வடிவையுடையவனென்று நின்றாள். ஸௌகுமார்யத்தையும்அபரிச்சேத்யதையும் இரண்டையும் சொல்லுகிறது. (காரார் வயலித்யாதி) எங்குமொக்கப் பயிர்மாறாமையாலே கறுத்த நிறத்தையுடைத்தான வயலாலே சூழப்பட்ட கருவடைந்த பயிராகையாலே, எங்குமொக்கக் கறுத்தபடியே யிருக்குமாயிற்று. முக்தர் என்றுமொக்க பஞ்சவிம்ஶதி வார்ஷிகராயிரு

பாவிகமான பெருமையுடையவனென்றர்த்தமாய் இப்படி விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பெரியதிலித்யாதி). விவரணம் (அத்திருநாமங்களித்யாதி).சப்தார்த்தம்(பேராளன் என்று இத்யாதி). ஆதரத்தால்த்விருக்தியென்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). "ஒக்குமால்" என்னுமளவுக்கும் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நாமேத்யாதி). தாத்பர்யாந்தரம் (முன்பித்யாதி). முன்பநுவித்தபோது "தோள்நான்கே" என்றிருக்க, இங்கே "எண்தோள்" என்னக் கூடுமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (திருத்தோள்களித்யாதி).

தாத்பர்யாந்தரம் (ஸௌகுமார்யத்தையுமித்யாதி). ... ... (சு)

(க) கo-அ-ச.

க்குமாபோலேயும், உள்ளிருக்கிறவன் நிறம்போலேயும், (க) "கரு நெற்சூழ் கண்ணமங்கையுள் காண்டும்" என்னக்கடவதிறே. இப்படி என்றும் வயல்கறுத்துச்சினைகொண்டிருக்குமத்தனை. (கண்ணபுரமித்யாதி) அவ்வடிவில்கண்வைத்தாள்போலேயிராநின்றது. (௬)

மூ.— செவ்வரத்தவுடையாடையதன்மேலோர்
சிவளிகைக் கச்சென்கின்றாளால்
அவ்வரத்தவடியிணையு மங்கைகளும்
பங்கயமே யென்கின்றாளால்
மைவளர்க்கும்மணியுருவம் மரதகமோ
மழைமுகிலோ வென்கின்றாளால்
கைவளர்க்குமழலாளர் கண்ணபுரத்
தம்மானைக்கண்டாள் கொலோ. (ஏ)

பதம்.	உரை.
செம்	சிவந்த
வரத்த	ஶ்ரேஷ்டமாய்
உடை	தரிக்கப்பட்ட
ஆடை	திருப்பரியட்டமும்,
அதன்மேல்	அந்த பீதாம்பரத்தின் மேலே
ஓர்	அத்விதீயமான
சிவளிகைக்	பொன்னெழுதின
கச்சு	கச்சும்
	என்கின்றாளால்;
அவ்வரத்த	அப்படியே சிவந்த
அடியிணையும்	இரண்டு திருவடிகளும்
அம்	அழகிய
கைகளும்	திருக்கைகளும்
பங்கயமே	தாமரையே
	என்கின்றாளால்;
மை	கருநிறத்தை
வளர்க்கும்	வளராநின்றுள்ள
மணி	நீலமணிபோன்ற
உருவும்	திருமேனியும்
மரதகமோ	மரதகமணியோ
மழைமுகிலோ	நீலமேகமோ
	என்கின்றாளால்;
கை	தன்கைகளால்
வளர்க்கும்	(ஹோமம் செய்து) வளர்க்கப்பட்ட
அழலாளர்	அக்நியை யுடையவர்கள் வர்த்திக்கிற
கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள் கொலோ.	(ஏ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (செவ்வரத்தவுடையாடை) அவனுடைய உடைவாய்ப்பிலே தோற்றமை தோற்ற வாய்விடாநின்றாள்.

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (செவ்வரத்தவித்யாதி), கீழ்ப்பாட்டில் வடிவழகு பின்னாட்டின படியாலே மடி பிடித்துஅத்தையே மீளவும் சொல்லாநின்றாளென்று ஸங்கதி.

(க) ௧0-க-க.

திருப்பீதாம்பரம்சாத்தினுல் (க) "ஈ ர்ஷ்யாஹ்ப்ஷ்பதகதீதஸ்- கௌஸேய புஷ்பிதகடீதடம்" என்கிறபடியே, திருவரை பூத்தாப்போலேயா யிற்றிருப்பது. (செவ்வரத்தவுடையாடை) சிவப்பாலும் ரக்தத் தாலும் இரண்டாலும் சிவப்பையே சொல்லுகிறது. அந்த சொல்லே வரவுமாம். அத்தோடு பர்யாயமான சொல் இரட்டித்து வரவு மாம். அப்போது அதுக்கும் மீமிசையென்று பொருளாய், அர்த் தத்தினுடைய அதிசயத்தைக் காட்டக்கடவது. சிவந்த, வரத்த - ஶ்ரேஷ்ட்டமான என்றுமாம்; ஆக அறச்சிவந்தவாடைசாத்தும். அதுக்குமேலே "சிவளிகைக்கச்சு" என்று - கடுங்கச்சு; பொன் னெழுதினகச்சு. அப்படியே சிவந்திருக்கிற திருவடிகளும், திருக் கைகளும் விகாஸாதிகளாலே தாமரையே.

(மைவளர்க்குமித்யாதி) கிட்டினதனையும் மையேயிருக்கிறவத் தனையாயிற்று. இருண்ட நிறத்தை வளராநின்றுள்ள நீலமணி போன்ற வென்கை. (உ) "மல்குநீலச் சுடர்தழைப்ப" என்கிற படியே. (கைவளர்க்கும்) அவ்வூரிலொருவரும் தக்ஷிணைகொடுத்து ஹோமம் பண்ணுவிப்பாரில்லையாயிற்று. தன்கையால் வளர்க்கப் பட்ட அக்நியையுடையனுகையன்றோ அவன் பரியட்டமே பிடித்து அடைய இவனுக்குச்சிவந்து தோற்றுகிறது.   (எ)

மூ.— கொற்றப்புள்ளொன்றேறிமன்றூடே
வருகின்றூனென்கின்றாளால்

உடைவாய்ப்பேதென்ன (திருவித்யாதி). முதற்சொன்ன சொலவே வந்தாலன்றோ மீமிசையென்ன (அந்தவித்யாதி).

திருமேனிக்கு விசேஷணமாக வருளிச்செய்து மணிக்கு விசேஷணமாக வருளிச்செய்கிறூர் (இருண்டவித்யாதி). மணியை இத்தனை சிக்ஷித்தாரு ண்டோ வென்ன (மல்கித்யாதி). (தக்ஷிணை) கைக்கூலி. அவர்கள் கூலி கொடுத்துப் பண்ணுவியாமல் தங்கள் கையாலே பண்ணுகிறூர்களென்கைக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன (தன்கையாலித்யாதி). இத்தால் இவர்கள் ஆளிட் டந்தி தொழாமல் தாங்களே செய்கையாலே உத்தரவேதியில் ப்ரஹ்மாவுக்கு ப்ரத்யக்ஷமானுப்போலே இவர்களுக்கும் அந்தர்யாமித்வேந வன்றிக்கே, ஸ்வயமேவ ஹவிர்ப்பாகம் கொள்ளுகையாலே எல்லாம் மிகவும் சிவந்து தோற் றுகிறதென்று தாத்பர்யம். ... ... (எ)

(க)   (உ) தி-வாய்-எ-சு-சு.

வெற்றிப்போரிந்திரர்க்கு மிந்திரனே
யொக்குமாலென்கின்றாளால்
பெற்றக்காலவனாகம் பெண்பிறந்தோ
முய்யோமோ வென்கின்றாளால்
கற்றநூல்மறையாளர் கண்ணபுரத்
தம்மானைக்கண்டாள்கொலோ. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொற்ற	(ஆஶ்ரிதருக்குஉபகரித்தத்தால் வந்த) ஜயமுடையவனாய்,	ஒக்குமால்	ஸத்ருஶனாகும்படியானவன்
ஒன்று	அத்விதீயனான		என்கின்றாளால்; [டைய
புள்	பெரியதிருவடியின்	அவன்	அந்த எம்பெருமானு
ஏறி	வீற்றிருந்து [மேலே	ஆகம்	திருமார்விலே
மன்று ஊடே	ஸர்வஸாதாரணஸ்தலத்திலே	பெற்றக்கால்	அணையப்பெற்றால்
வருகின்றான்	வாராநின்றான்	பெண்	பெண்ணாக
என்கின்றாளால்;		பிறந்தோம்	பிறந்தநாங்கள் [மோ
வெற்றிப்போர்	கேவலயுத்தம் செய்வதாலேயே	உய்யோமோ	உஜ்ஜீவிக்கமாட்டோ
			என்கின்றாளால்;
இந்திரர்க்கும்	இந்த்ரன் என்று சொல்லும்படியான நஹுஷாதிகளுக்கும் [த்ரனோடு	கற்ற	அப்யஸிக்கப்பட்ட
		நூல்	ஶாஸ்த்ரங்களையும்
		மறை	வேதங்களையும்
		ஆளர்	உடையவர்கள் வர்த்திக்கிற
இந்திரனே	இந்த்ரனைதேவேந்	கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள்கொலோ.	(அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கொற்றவித்யாதி) கீழே இவள் அவனடியைப் பிடித்தும், மடியைப்பற்றியும்படியை அநுபவித்ததைக்கேட்டவர்கள் இவளுக்கு இப்படி அநுபவம்செல்லாநின்றால் முலையில் பூம்பயலைபிறக்கும்படி விரஹவ்யஸநம் நடக்கைக்கடியென்னென்றுகேட்க, இவளுக்குக் கிட்டவந்து ஸம்ஶ்லேஷித்ததில்லாதே அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாய் வந்தாப்போலே தோற்றுகையாலே தன்னிடத்திலே வரவில் நிர்ணயம் பிறவாதே விரஹக்லேசத்தையடைந்தாளென்று அவள் வார்த்தையாலே அறிந்தாளாக அநுவதிக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. பிள்ளையமுதனார் இத்திருமொழிக்கு ப்ரவேசம் சொல்லாநிற்க, ராஜாக்கள் அந்தஃபுரக்கட்டிலே தெரு விலே பள்ளியந்துலாத்திலே ஏறி உலாவாநிற்பர்கள்காணென்றாப் போலே அநேகம்வாக்யசில்பங்களைப் பண்ணினார். அப்போது பால் யத்தாலே அவ்வடைவுகள் புத்திபண்ணப் பெற்றிலோம். அவற் றுக்கு இதில் பற்றாசேதென்று விசாரித்தோம். இதுவாகாதே என்று தெளிந்தோங்காணுமென்று இவ்வளவிலே பிள்ளை யருளிச் செய்தார்.

வ்யா.-(கொற்றப்புள்ளித்யாதி) ஸர்வஸாதாரணனானவன்விடாயர் இருந்தவிடங்களிலே சாய்கரகத்தைக் கொடுவந்து கொடுப்பாரைப் போலே, எல்லார்க்கும் உபகரிக்கும்அத்விதீயனானவன், வாஹநத்தி லேஏறிஸர்வஸாதாரணஸ்த்தலத்திலே வாராநின்றான். "ஆர் இருஞ் சிக்கொள்ளப்புகுகிறார். ஆர் கையிலே பறியுண்ணப்புகுகிறான்" என் றறிகிலேனென்கின்றாள். வந்தபடி தெரியாமல் வந்து, தன் கண் ணுக்குள்ளே யிருக்கக்காணும் இவளுக்கு ஓடுகிறது. வரப்புக்கால் பாதிபந்தகமில்லைகிடீரென்று நின்றாள். (வெற்றிப்போரித்யாதி) வெறும்போரில் பூசலில் வந்தால் (க) "ஸ்ரீர்யேஸாக்ஷாச்சசீபதே: - ஸீர்யே ஸாக்ஷாச்சசீபதேஃ" என்னக்கடவதிறே. இந்த்ரனுக்கும் இந்த்ர னுண்டு மஹேந்த்ரன், வ்ருத்ரவதாதிகளாலே பட்டம்சூடினவன்; அவனோடொக்குமென்று நின்றாள்.

பெரியதிருவடிமே லேறிவருவது - ராஜாக்கள் அந்தஃபுரத்துக்கு வருமா போலே யிருக்கிறதென்று விவக்ஷித்து அரையர் இப்படி நிர்வஹித்தாரென்று ஸம்வாதத்துக்கு ஓரைதிஹ்யமருளிச் செய்கிறார் (பிள்ளையித்யாதி). (பள்ளி யந்துலாம்) தண்டிகை. (வாக்யசில்பங்களை) வாக்யசாதுர்யங்களை.

"கொற்ற" என்றது-வெற்றியாய், அதுதானும் (உ) "ஜயதி-ஜயதி தீநாந் தாநேந - ஜயதி" என்றாப்போலே உபகரித்தத்தால் வந்த வெற்றி யென்று விவக்ஷித்து ஸத்ருஷ்டாந்த மருளிச் செய்கிறார் (ஸர்வஸாதாரணேத் யாதி). "மன்றாடே" என்றவளுக்கு உட்கருத்து(ஆர் இருஞ்சியித்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே). மேலுக்கவதாரிகை (வரப்புக்காலித்யாதி). வெற்றிப்போரே- கேவலயுத்தமே நிரூபகமாகவுடையரான இந்த்ரனென்று சொல்லும்படி யான நஹுஷன் போல்வார்க்கும் இந்த்ரனை சசீபதியை ஒக்குமென்று சப் தார்த்தம் விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (வெறுமித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத் தாலே).

(க) ரா-அயோ-௨௩௦. (உ) ரா-அயோ-கஉ-உக.

(பெற்றக்காலித்யாதி) அவன்மார்விறே அணையப்பெற்ருல் (க) "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய-ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய" என்று அவனோடே அணையப்பெறில் ஜீவித்தல், இல்லையாகில், (உ) "அஸந்நேவ - அஸந்நேவ" என்று நஶிக்கும்படியாயிருக்கிறநாங்கள்உஜ்ஜீவிப்போமென்ருநின்ருள். அவ்வூரில் விழுவேடெடுத்துக்கொண்டறிதல்; புஸ்தகம் பார்த்தறிதல் செய்வாரில்லை; ஆசார்யோச்சாரணுநுச்சாரண க்ரமத்தாலே கற்ற ஶாஸ்த்ரங்களையும் வேதங்களையுமுடையராயாயிற்றெல்லாருமிருப்பது. அவ்வூரில் அவனையே கண்டாளாகவேண்டாவோ?, வேதமயன்மேலே வருகிறபடியையும் (ந) "யமிந்த்ரமாஹு꞉ - யமிந்த்ரமாஹு꞉" இத்யாதிப்படியையும் சொல்லும்போது. .... (அ)

மூ.— வண்டமரும் வனமாலை மணிமுடிமேல்
மணநாறுமென்கின்ருளால்
உண்டிவர்பாலன்பெனக் கென்றெருகாலும்
பிரிகிலேனென்கின்ருளால்
பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில்
யாமென்றே பயில்கின்ருளால்
கண்டவர்தம்மனம்வழங்கும் கண்ணபுரத்
தம்மானைக்கண்டாள்கொலோ. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகளானவை	மணம்நாறும்	விசேஷமாய் பரிமளம் வீசாநின்றது
அமரும்	படிந்து கிடக்கிற		என்கின்ருளால்;
வநமாலை	திருத்துழாய் மாலையா	இவர்பால்	இவர் பக்கலிலே
மணி	மணிகளழுத்தியனது	எனக்கு	எனக்கு
முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின் மேலே	அன்பு	ஆசையானது

"அவனுகம்-பெற்றக்கால்" என்றநவயித்தருளிச்செய்கிருர் (அவனித்யாதி). (விழுவேடெடுக்கை) க்ரந்தாபஹாரணம்பண்ணுகை. (புஸ்தகம்) க்ரமாகதமான க்ரந்தம். இத்தால் ஓராசார்யன் ஸந்நிதியில் கல்லாமையைச் சொல்லுகிறது. வேதவான்களிருந்தவூரில் அவனைக் கண்டாளென்கைக்கு அடையாளமேதென்ன; இவள் வார்த்தையிலே அறியலாமென்கிருர் (அவ்வூரிலித்யாதி). "யமிந்த்ரமாஹு꞉" என்றது-ஸர்வேஶ்வரனையே இந்த்ரஸத்ருஶகை வேதம் சொல்லுகிறதென்றபடி. ... ... (அ)

(க) ரா-அயோ-சO-ஞ. (உ) தை-ஆ-சு-க. (ந)

உண்டு	இருக்கின்றது
என்று	என்று சொல்லி
ஒருகாலும்	ஒருகாலும்
பிரிகிலேன்	பிரியமாட்டுகிறிலேன் என்கின்றாளால்;
பண்டு	முன்பு
யாம்	நாம்
இவரை	இந்த எம்பெருமானை
எவ்வூரில்	எந்த திவ்யதேசத்தில்
கண்டு	கண்ணாரக்கண்டு
அறிவது	அறிந்தது
என்றே	என்கிறபடியே
பயில்கின்றாள்	வாய்வெருவாநின்றாள்;
ஆல்	கஷ்டம்
கண்டவர்	சவரிராஜனை, ஸேவித்தவர்கள்
தம்	தங்களுடைய
மனம்	மனதை
வழங்கும்	ஸர்வஸ்வதானமாய் கொடுக்கும்படி ஸௌந்தரனை

கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள் கொலோ. (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வண்டமரும்) தன்நிலத்தில் நின்ற போது மணம் மட்டமாய், திருக்குழலிலே ஏறினவாறேஇரட்டிற்று யிற்றிருப்பது. வண்டுகள் பரிமளம்போலேபடிந்துகிடக்குமாயிற்று. (உண்டிவர்) பண்டு உனக்கு இவ்விஷயத்திலே அன்புண்டென்று சொன்னால் இல்லாமை ஸாதிக்குமவள்தானே, இப்போது உனக்கு இவன்பக்கலிலே அன்புண்டென்றுநின்றாள். அத்தாலே பலித்த தென்னென்ன; ஒருகாலும் உங்களை அற ஸங்யஸித்துச் சொன்னே னென்கிறாள்.

(பண்டித்யாதி) முதல் நாள்கண்டால் ஸ்வாபாவிகமான ஸ்வாமித்வத்தாலும் முகத்தில் தண்ணளியாலுமாக, "முன்பே கண்டறியும் முகமாயிருந்ததீ, எவ்வூரில்தான் கண்டது" என்னும்படியிருக்

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வண்டித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் "மன்றாடே வருகின்றான்" என்னச் செய்தே கிட்டவந்தானைக்கொண்டு திருத்துழாய் மணம் அலையெறியும்படியைச் சொல்ல, இத்தைக்கேட்டவர் "இதென்" என்று கேட்க, நாணிலியேனுக்கு முன்பு அன்புண்டென்று நின்றுகொண்டு அவனைக் கிட்டக்கண்டு அழகில் வைலக்ஷண்யத்தை நிர்ணயிக்கமாட்டாமல் ஆஶ்சர்யப்படுகிறாளென்று ஸங்கதி.

"அமரும்" என்றவர்த்தமானார்த்தம் (வண்டுகளித்யாதி). * அவனை யொருகாலும் பிரிகிலேனென்ற இவர் எல்லாரையும் விட்டமை பலித்த தென்றருளிச் செய்கிறார் (ஒருகாலுமித்யாதி).

கும்; சி(ஸ)ரபரிசயம்பிறந்தால் பின்பு "முன்போரிடத்திலும் இவனைக் கண்டறியோம்"என்னும்படியாயிருக்கும்.நித்யாபூர்வமானவிஷய மென்றபடி. சொன்னவிரண்டர்த்தத்தையும் அது காட்டுமோவென்ன; "பயில்கின்றாளால் என்றதுகண்டாயே, எற்றைக்கும் வார்த்தை இதுவேயன்றோ, இப்படியாக வேண்டாவோ" என்றுஜீயர். இருந்தபடியால் அவ்வூரிலேபுக்கு அவனைக் கண்டாளாக வேணுமென்னென்ன; நெஞ்சிழந்தார் வார்த்தையாயிராநின்றதே இவளது; அபஹ்ருதசித்தை யன்றாகில், தாய்முன்னே அவ்வார்த்தை சொல்லாளிறே. வந்துகண்டவர்கள் நெஞ்சை மேலெழுத்திட்டுக் கொடாநிற்பர்களாயிற்று. .... (கூ)

ப்ரதமத்திலே கண்டபோது முன் கண்டாப்போலவும், பரிசயம் பண்ணும்போது காணாதாப்போலவுமாகிற இவ்விரண்டர்த்தத்தையும், "கண்டறிவதெவ்வூரில்" என்கிற சப்தம் தானே காட்டும்படி எங்ஙனேயென்னும் சங்கையை அநுவதிக்கிறார் (சொன்னவித்யாதி). "பண்டு இவரைக்கண்டறிவதெவ்வூரில்" என்கையாலேமுன்கண்டாப்போலவும், "எவ்வூரில் எங்கேகண்டது" என்கிற ஸ்வர விசேஷத்தாலே காணாதாப்போலவும் தோற்றுகையாலே ஒரு சப்தந்தானே இரண்டையும் காட்டுமென்று உத்தரம் திருவுள்ளம்பற்றி இரண்டு நியாமகமருளிச் செய்தாரென்கிறார் (பயில்கின்றாளித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). அதாவது -"பயில்கின்றாள்" என்கிறவர்த்தமாநபலத்தாலும், ப்ரதமதசையிலும் இதுவேவார்த்தையாகையாலும் இப்படியேஇரண்டர்த்தமாகத் தாத்பர்யம் கொள்ளவேணுமென்கை. அநுபவம் நித்யமாய்ச்செல்லும்போது, விஷயம்-நித்யா பூர்வமாயிருக்கவேண்டுகையாலே அதுக்குடலாக ப்ரதமதசையிலே காணாதே கண்டவனுக்கும் கண்டாப்போலேயிருக்குமென்றும், பரிசீலிக்கப்பரிசீலிக்க, கண்டறியோம் கண்டறியோமென்றும் தோற்றியிருக்கும். இங்ஙனன்றாகில் இதரவிஷயத்துக்கும் இவ்விஷயத்துக்கும் வாசியற்றிருக்கும். வர்த்தமாநஸித்தமாக உத்தரோத்தராநுபவம் கிட்டாதென்று கருத்து. (இருந்தபடியால்) இவள் வார்த்தையிருந்தபடியால். (என்னென்ன) என்றது - என்கொண்டென்ன வென்றபடி. சவரிப்பெருமாளைக் கண்டவராயிருக்கு மவ்வூரிலுள்ளார், தங்கள் மநஸ்ஸை, "வழங்கும்" ஸர்வஸ்வதாநமாகக் கொடுக்கும்படி இங்கிருக்குமவனை யென்று விசேஷிக்கையாலே, "இவளும் அவர்களைப் போலே நெஞ்சைக்கொடுத்துவிட்டாள்" என்று பலிக்குமென்று திருவுள்ளம் பற்றி கீழில்ப்ரஶ்நத்துக்கு உத்தரம் (நெஞ்சிழந்தாரித்யாதி). சப்தார்த்தம் (வந்தித்யாதி). மேலெழுத்திடுகை-தாங்களே ஸம்மதிக்கை. ... ... (கூ)

கூ.— மாவளருமென்னோக்கி மாதராள்
மாயவனைக் கண்டாளென்று
காவளரும் கடிபொழில்சூழ் கண்ணபுரத்
தம்மானைக்கலியன்சொன்ன
பாவளரும் தமிழ்மாலை பன்னியநூலிவை
யைந்து மைந்தும்வல்லார்
பூவளரும்கற்பகம்சேர் பொன்னுலகில்
மன்னவராய் புகழ்தக்கோரே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மா	மான்போலே	சொன்ன	அருளிச்செய்த,
வளரும்	விசாலமாய்	பா	சந்தஸ்ஸுக்கள்
மென்	ம்ருதுவான	வளரும்	வளராநின்ற,
நோக்கி	பார்வையையுடைய	நூல்	ஶாஸ்த்ரமாகிறநூலால்
மாதராள்	பெண்ணானவள்,	பன்னிய	விஸ்தரிக்கப்பட்ட
மாயவனை	ஆஶ்சர்ய பூ (பூ) தனாய்,	தமிழ்மாலை	தமிழ்மாலாரூபமான
கா	பூந்தோட்டம்போலே	இவையைந் துமைந்தும்	இப்பத்துப் பாட்டையும்
வளரும்	தானே பரவாநின்ற	வல்லார்	அப்யஸிக்கவல்லவர்,
கடி	பரிமளத்தையுடைத்	பூ	புஷ்பங்கள்
பொழில்	சோலைகளாலே [தான	வளரும்	வ்ருத்தியடையாநின்ற
சூழ்	சூழப்பட்ட	கற்பகம்	கற்பகவ்ருக்ஷங்கள்
கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கிற	சேர்	சேர்ந்திருக்கிற
		பொன்னுலகில்	பரமபதத்தில்
அம்மானை	ஸ்வாமியான சவரிராஜனை,	மன்னவராய்	ஸ்வாமிகளாய் (நித்ய ஸூரிகளால்)
கண்டாள்	கண்ணாரஸேவித்தாள்	புகழ்	புகழப்பட்டவராய்
என்று	என்ற விஷயமாய்	தக்கோரே	ப்ராப்யராவர்கள். (கo)
கலியன்	ஆழ்வார்		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மாவளருமித்யாதி) இனி இவள்

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மாவளருமித்யாதி) "கண்டாள்கொலோ" என்று ஸம்ஶயித்ததாக கீழெல்லாமிருக்க, இங்கே "கண்டாள்" என்றுநிஶ்சயித்ததாக அநுவதிக்கப்போமோவென்ன (இனிஇவளித்யாதி). "மா" என்று

மீளாதபடியானுளென்றுதாயார் சொன்னவார்த்தையிறே. மான் போலேயாய் பரப்பையுடைத்தாய் ம்ருதுவான நோக்கையுடைய தன் அவயவசோபைக்கிடாக ஆஸ்சர்யபூதனானவனைக் கண்டா ளென்று. (காவளரும் கடிபொழில்) காவில்கடியானது, அதாவது- சோலையில் பரிமளம், பூமியெங்கும் வெள்ளமிடாநின்றது. பொழில் - பூமி. காவானது சிலர் இட்டாக்கினுப்போலே தானே வளராநின் றுள்ள பொழில்சூழ்ந்த. அவைபோலேயாயிற்றுச் சூழ்ந்த சோலை யடைய விருப்பது. (பாவளரும்) சந்தஸ்ஸுக்களால் குறைவற்று, லக்ஷணோபேதமுமான. உபரிதநலோகங்களுக்கடைய, கற்பகத்தைச் சிறப்பாகச் சொல்லக்கடவர்கள். பரமபதத்தில் (க) "ஆண்மின்கள்" என்கிறபடியே தாங்களே நிர்வாஹகராய் இவ்வருகுள்ளாரடங்க லும் ஸாத்யராவர்கள். .... (௧0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளைதிருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து முதல்திருமொழி முற்றிற்று.

நாலுகால் பதார்த்தமாகையாலே (மான்போலே) என்றது. "காவில் - கடி பொழில்சூழ்-வளரும்" என்றந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் (காவில்கடியித்யாதி). காவுபோலே- பூந்தோட்டம்போலே, ப்ரத்தையோடே தானேவளருமதாய், கடி - பரிமளத்தையுடைத்தான, பொழில் - சோலை, அத்தாலே சூழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரம் என்றர்த்தாந்தரமருளிச் செய்கிறார் (காவானதித்யாதி வாக் யத்வயத்தாலே). (அவை) பூந்தோட்டங்கள். "பன்னிய" நூலாலே பன்னப் பட்ட வென்றாய் அருளிச்செய்கிறார் (லக்ஷணோபேதமான) என்று. (இவ்வரு குள்ளாரடங்கலும்) இங்கிருந்து கற்றாரடங்கலும். (ஸாத்யராவர்கள்) நித்ய ஸூரிகளுக்கு ப்ராப்யராவர்களென்று கருத்து. ... ... (௧0)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அ௩.—தெள்ளியீர்ப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில் "எற்றேகாண்" என் றும் "ஆரானும் காண்மின்கள்" என்றும் இவள் வார்த்தையாலே இவ்வுப தேசம்பலித்து, திருத்தாயார்க்கும் சவரிப்பெருமாளிடத்திலே பாவநாப்ரகர்ஷ முண்டாயிற்றென்று திருவுள்ளம்பற்றி, வினவவந்தவர்களுக்குத் தன் பெண் படி சொல்லுகிறவள் சவரிப்பெருமாளை முன்னிட்டே இவள் விரஹதசை சொல்லுகைகூடுமோ, ஸந்நிதியுண்டாகில் விரஹமில்லையென்று சங்கையிலே

(க) தி-வாய்-௧0-௯-௬.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி

எட்டாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி

தெள்ளியீர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—தெள்ளியீர் ப்ரவேசம்—"உண்டிவர் பாலன்பெனக்கு" என்று தன்மகள் பாசுரத்தைக்கேட்ட திருத்தாயார் இவள் அபஹ்ருத சித்தையாளுள்போலே யிருந்தது. (க) "[illegible]- பும்ஸாம்த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்" என்கிற சக்ரவர்த்தித் திருமகனைக் கண்டாளல்லள். * கண்டவர்தம்மனம்வழங்குங்கண்ண புரத்தம்மானைக் கண்டாளாமித்தனையென்று நினைத்து, முன் னிலையாய், சவரிப்பெருமாள்முகத்தைப்பார்த்து,"இவள் நெஞ்சைப் பறிக்கையன்றிக்கே கையில் வளையையும் பறிக்கவேணுமோ" என்கி ருள். கண்டவர்தங்களுடைய கண்ணையும் நெஞ்சையும் பறித்துக் கொண்டுபோமவரிறே சக்ரவர்த்தித் திருமகன்; கண்டபோதே தந்தாமுடைய நெஞ்சுகளைக் கொள்ளலாகாதோவென்று எழுதிக் கொடுக்கும்படியிறே க்ருஷ்ணன் வடிவழகிருக்கும்படி. .... *

மூ.—தெள்ளியீர் தேவர்க்கும் தேவர்திருத்தக்கீர்
வெள்ளியீர் வெய்ய விழுநிதிவண்ணரோ
துள்ளுநீர் கண்ணபுரம் தொழுதாளிவள்
கள்வியோ கைவளை கொள்வதுதக்கதே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தெள்ளியீர்	அறிவுடையராய்,	வெய்ய	காய்ச்சின
தேவர்க்கும்	நித்யஸூரிகளுக்கும்	விழுநிதி	நல்லபொன்போன்ற
தேவர்	நிர்வாஹகராய், [கு	வண்ணர்	வடிவழகுவுடையரா
திரு	பெரியபிராட்டியாருக்		ன (உமக்கு)
தக்கீர்	தகுதியானவராய்,	கை	(பெண்ணினுடைய)
வெள்ளியீர்	சுத்தஸ்வபாவராய்,		கையிலிருக்கிற

ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (உண்டிவர் பாலித்யாதி). சக்ரவர்த்தித் திருமக னன்றிக்கே இவ்விஷயத்திலே நெகிழ்ந்தா ளென்கைக்கு இங்குத்தைக்குஆதிக் மேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கண்டவரித்யாதி). ... ... *

(க) ரா-அயோ-ங-உக.

வளை	வளையை	துள்ளும்	களித்துவர்த்திக்கிற
கொள்வது	அபஹரித்துக்கொடு போகையானது	கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை
தக்கதோ	தகுமோ?	தொழுதாள்	ஓர்அஞ்ஜலி பண்ணின
இவள்	இந்தப்பெண்,	கள்வியோ	இவள் கபடியோ? [ள்,
நீர்	(அசேதநமான)ஜலமும்	ஓ!	இதென்ன அந்யாயம்!

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தெள்ளியீரித்யாதி) கைவளைகொள் வது தக்கதேயென்ன; என்றாள்; "நமக்குக்கைவளைகொள்ளத் தகாமையென்" என்று சவரிப்பெருமாள்கேட்க, தகாதென்னுமிடத்தை உபபாதிக்கிறாள் கீழ். (தெள்ளியீர்) தெள்ளிமை - அறிவுடைமை. நீர்தாம் சாலவாசியறிவீரொருவரன்றே ? (௧) "லோகே புருஷஸாரஜ்ஞ꞉ புருஷாந்தரகோவித꞉-லோகேபுருஷஸாரஜ்ஞ꞉ புருஷாந்தரகோவித꞉" என்றிறே பெருமாளைச் சொல்லுவது. அப்படியே லோகத்தில் புருஷர்களைக்கண்டால், "இவன் இன்னான், இவனுடையஅளவிது" என்று வாசியறிந்துபோரக்கடவ நீர், பெண்பிறந்தார் வாசியறிய வேண்டாவோ?; உம்முடைய ஸர்வஜ்ஞதைக்குப்போருமோ இவள் கையில் வளையை அபஹரிக்கை. அதுகிடக்கிடும். (தேவர்க்கும் தேவர்) (௨) "தெள்ளியார்பலர்கைதொழும் தேவனார்" என்கிறபடியே, அக்லிஷ்டஜ்ஞாநரான நித்யஸூரிகளுக்குநிர்வாஹகராயிருக்கக் கடவநீர்,ஓர் அப(ல)லைகையில்வளையை அபஹரிக்கைஉம்முடையமேன்மைக்குப்போருமோ?. நாட்டில் க்ஷுத்ரதேவதைகளும்(௩)[...]

அரு.—முதற்பாட்டு. (தெள்ளியீரித்யாதி)"தெள்ளியீர்"இத்யாதியான வைந்துபதங்களும் "தக்கதே" என்றதுக்குச்சேர உபயோகிக்குமென்கிறார் (கைவளையித்யாதி). நாம்ஸர்வஜ்ஞரான மாத்ரத்திலே உம்முடைய பெண் பிள்ளையண்டையிலிருக்கவேணுமோ? (௪) "ஸதா பஶ்யந்தி - ஸதாபஶ்யந்தி" என்று இமைக்கொட்டாமலநுபவிப்பித்ததில்லையோவென்று கருத்தாகக் கொண்டு அதுகிடக்கிடுமென்று, மேலேயொன்றைச் சொல்லுகிறுளென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அதித்யாதி). "தேவர்க்கும்"என்கிற சகாரம் அப்ராதாந்யத்திலேயாக்கி, சில அப்ரதாநதேவர்க்கும் கொடுக்கையே ஸ்வபாவமன்றோ? உமக்குக் கேட்கவேணுமோவென்றும் தாத்பர்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் (நாட்டிலித்யாதி). பெருமாளுக்குக்கொடுக்கைஸ்வபாவமென்னுமத்தை

(௧) ரா-அயோ-க-க௮. (௨) நா-தி-௪-க. (௩) (௪) ஸாம-உத்தர-க௮-௨-௪.

ந்தி தேவாவரமர்ஹந்தி - நாதாதும் தேவாவரமர்ஹந்தி] என்கிறபடியே மநுஷ்யர்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷத்ருஷ்டராஞல் வரங்கொடுத்தல்லது போகாரிறே. அத்தேவதைகள் தாங்கள் மநுஷ்யஸ்த்தாநீயரென்னும்படியிறே நித்யஸூரிகள்படி யிருப்பது. (க) "யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா: -யத்ரபூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:" என்னக்கடவதிறே. அவர்களுக்கும் அபேக்ஷிதப(ஃ)லங்களைக்கொடுக்கக்கடவீராயிறே தேவரிருப்பது. அந்தக்ஷுத்ர தேவதைகளுடையபடி இது வாஞல் உமக்குக் கொடுக்கத்தகுமோ? கொள்ளத்தகுமோ வென்கிருள். பெருமாள் திருவயோத்யையில் நின்றும்போந்து ஶ்ருங்கிபேரபுரத்திலே எழுந்தருளி, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் மலைத்தேனையும் காட்டப்பழமும் கொண்டு சென்று உபஹாரமாகக்கொடுக்க, "நாம் கொள்ளப் பிறந்தோமல்லோம்காணும், கொடுக்கப் பிறந்தவர்காணும்" என்றருளிச் செய்தாரிறே; ஆஞல் பிறருடைமை கொள்ளத் தகுமோ? கொடுக்கத்தகுமோ வென்கிருள். உம்முடைய மேன்மை கிடக்கிடும். (திருத்தக்கீர்) (உ) "அஸ்யேஶாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ - அஸ்யேஶாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ" (ங) "ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்-ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்" என்று சொல்லுகிறபிராட்டிக்குத்தகுதியாயன்றே தேவரிருப்பது. லோகத்தில் சேதநர் மூன்றுகோடியாயிறே யிருப்பது;—நித்யரும், முக்தரும், முமுக்ஷுக்களும், என்று த்ரிவிதமாயிறேயிருப்பது. ஸம்ஸாரிகள் (ச) "அஸந்நேவ - அஸந்நேவ" யிறே. அதில் நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாய் தேவரோடே ஒப்புச் சொல்லலாம்படியிறேபிராட்டியிருப்பது. (ரு) "அலர்மேல் மங்கை" என்றும், (சு) "துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபிஜநலக்ஷணாம்। ராகவோऽர்ஹதி- துல்யஶீலவயோ வ்ருத்தாம் துல்யாபிஜநலக்ஷணாம்। ராகவோऽர்

தர்ஶிப்பிக்கிருர் (பெருமாளித்யாதி). நம்முடைய மேன்மைக்குக்குறையென்? நாம் கொடுக்கவே பிறந்தோமாகிலும், * நாரீணாமுத்தமையான இவளைப் பிரியமாட்டாமையொழிந்தோ மித்தனையன்றே வென்னுமவர் கருத்தையுட் கொண்டு மேலும் சொல்லுகிருளென்னுமிடத்தை ஸூசிப்பிக்கிருர் (உம்முடையவித்யாதி). தகுதியைஉபபாதிக்கிருர்(லோகத்திலித்யாதி). பத்த(பத்)ரு முண்டேயென்ன (ஸம்ஸாரிகளித்யாதி). நீர் அவளையும் பிரியாதேயிருக்கிற

(க) புருஷஸூ. (உ) யஜுர்-ச-ச-ஙஎ. (ங) ஸ்ரீஸூ.
(ச) தை-ஆ-அ-க. (ரு) தி-வாய்-சு-க0-க0. (சு) ரா-ஸு-கசு-ரு.

ஹதி " என்றும் சொல்லுகிறபடியே தகுதியாயிறே யிருப்பது; ஆனால் உம்முடைய ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்காரம். ஒரு பெண் பெண்டாட்டியை மார்விலே வைத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக் கிறநீர் ஓர் அப(ல)லைகையில்வளையை அபஹரிக்கைத் தகுதியோ வென்கிறாள்.

(வெள்ளியீர்) உம்முடைய ப்ரணயித்வம் கிடக்கிடும். நீர்தாம் ஹேயப்ரதிப (ட்) டரன்றோ? ஒருத்திகையில்வளையை அபஹரிக்கை உமக்கு ஹேயமன்றோ. அதவா-நீர்தாம் சுத்த(த்)ஸ்வபாவரே, பரத் ரவ்யாபஹாரம்பண்ணுகை உம்முடைய சுத்திக்குப்போருமோ ?. (க) "[ஸர்வேஷாமேவ ஶௌசாநாம் அர்த்தஶௌசம் பரம் ஸ்ம்ருதம்-யோர்த்தேசுசிஸ்ஸஹி ஶுசிர்நம்ருத்வாரி சுசிஶ்ஶுசி:" என்கிறபடியே த்ரவ்யசுத்தியே ஶுத்தியென்றும், மண்ணாலும் நீராலும்பிறக்கும் ஶுத்தி, ஶுத்தி யல்லவென்றதிறே. அதவா "வெண்மை" என்று ஆர்ஜவமாயிருக்கி றது. மநோவாக்காயங்களினுடைய ஸத்யதை வருகிறபோது, "பிரியேன், பிரியில் தரியேன்" என்றுசொன்ன சொலவுக்கும் பொகட்டுப்போகைக்கும் என்னசேர்த்தியுண்டு. (வெய்யவிழுநிதி வண்ணர்) "உம்முடையஸ்வரூபம்கிடக்கிடும். இவ்வடிவைப்படைக் கவும் கொடாதிருக்கவும்தகுமோ?, இவ்வடிவை அபேக்ஷித்தார்க்குக் கொடுக்கவன்றோதகுவது" என்கிறாள். வெய்ய-காய்ச்சின, விழுநிதி- நல்லபொன்; இத்தால் (உ) "சுட்டுரைத்த நன்பொன்னுன் திரு மேனி" என்கிறாள். "வெய்ய" என்கையால் - சுட்டுரைத்தவென்

தறிவோம், அதுக்கு நமஸ்காரமென்றுஉட்கருத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஆனு லித்யாதி). முன்பு ப்ரமாணத்தைப் பண்ணுவித்துக்கொண்டு, ஜநக குலஸுந் தரியைக் காட்டிலே விட்டதறியோமோவென்று கருத்து.நாம் (ங) "நஜீவேயம் க்ஷணமபி - நஜீவேயம்க்ஷணமபி" என்றிருக்குமவனன்றோ? மார்விலே வைத்துக்கொண்டே யிருக்கிறோம், லோகாபவாத பீதியால்அனுப்பினதைக் கொண்டு ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்காரமென்கிறதென் னென்ன சொல்லு கிறாளென்கிறார் (ஒருவித்யாதி).

"நமக்குப்ரணயித்வம்போகவேணுமோ ? நம்முடைய ஸ்வரூபம் ஸ்வதந் த்ரமன்றோ? வேண்டினபோதுவேண்டினர் கைவந்திருப்போமோ" என்னும் அபிப்ராயத்தின்மேலே உன்ஸ்வரூபத்துக்குத் தான்சேருமோ வென்கிறா ளென்றத்தை யருளிச்செய்கிறார்(உம்முடையவித்யாதி). ஸ்வரூபக (ஃ) த

(க) (உ) தி-வாய்-ங-க-உ. (ங) ரா-ஸு-சுரு-கo.

றது. "விழுநிதி" என்கையாலே நன்பொன்னென்கிறது. அதவா- "வண்ணம்" என்று-ஸ்வபாவமாய், நிதியானஸ்வபாவத்தைச்சொல்லுகிறது. அப்போது, பிறர்க்கு உடைமையாமத்தனைபோக்கி, பிறருடைமையை அபஹரிக்குமோவென்கிறாள். இவன்படியை நேராகப் பேசினாள்; தன்மகள்படியை முன்னுருக்கொண்டாள்; இவன்படி இதுவாவதாம்; இவள்படிஇதுவாவதாம்; இதென்ன அந்யாயமென்கிறாள்.

இப்படி இவள்கூப்பிட்டவாறே*அயர்வறுமமரர்களதிபதியான பெரியமேனாணிப்போடேயிருக்கிற சவரிப்பெருமாள், "ஒரு பெண் பெண்டாட்டி கூப்பிடாநின்றாள், அதுக்கடியென்" என்று விட்ட வாசலாலேபுறப்பட்டு எதிரேவந்து "வாரீர் எம்மைநீர் கூப்பிடுகிறதென்"என்ன; "கைவளைகொள்வது தக்கதே" என்கிறாள். நீயே சொன்னாயிறே "திருத்தக்கீர்"என்று; அத்திருவின்ஸ்வபாவம் இவனுக்குண்டானபோதன்றோ கையில்வளையைக்கொள்ளத்தகாதொழிவது. அவனுக்குஸ்வபாவமேதென்னில்? ஸ்வலாபத்துக்கு (க)"తత్తస్య సదృశం భవేత్ - தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்" என்றன்றோ அவனிருப்பது. இவள்ஸ்வபாவம் ஸ்வலாபம் "ஸ்வயத்நஸாத்த்யம்" என்றிருந்

ஹேயப்ரதிபடதை- "வெண்மை" என்று கீழருளிச்செய்து, குணகதமான ஹேயப்ரதிபடதையாக விவக்ஷித்து அத்தை இரண்டுவகையாகவருளிச்செய்கிறார் (அதவேத்யாதி). (ஸத்யதை,) ஏகரூபதை. "உம்முடைய பெண்ணைக் கையில் வளையை நான் கையாலே கழற்றிக்கொண்டதுக்கு ப்ரமாணமில்லாமையாலே சுசித்வத்துக்குக்குறையில்லை, (உ) "తేనేదం పూర్ణం పురుషేణ- தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண" என்கிற ப்ரமாணமுண்டாகையாலே நான் பிரிந்தவனுமல்லன், அத்தால் ஆர்ஜவத்துக்குக் குறையில்லை; அதவவ என் ஸ்வரூபத்துக்கும் ஹேயப்ரஸக்தியில்லையென்று சொல்லவல்லனென்று கருதி "பரார்த்தமான வடிவைப்படைத்தும்பிரித்தாய்" என்கிறாளென்றருளிச்செய்கிறார் (உம்முடையவித்யாதி). ஸ்வரூபமென்றது-குணங்களுக்கு முபலக்ஷணம். கீழ்பதங்களையும் தொழுதாளென்றத்தையும் கடாக்ஷித்து, "ஓ" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (இவன்படியித்யாதி). நேராகஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளெல்லாம் மின்னிமுன்னே தோற்றுகையாலே கூப்பிடும்.

மேலுக்கவதாரிகை (இப்படியித்யாதி-உறைக்க நின்றுரென்னுமளவும்).

(க) ரா-ஸு-ருக-ரு0. (உ) ஶ்வே-ரு-க.

தாளே; இன்னமும் "விழிநிதிவண்ணர்" என்று ஸ்வபாவம் சொன்னேயே. "அந்நிதியுடையவன் கொடுக்கக் கொள்ளுமதொழிய மேல் விழுந்துகொள்ளுகை ஆத்மாபஹாரிகள்க்ருத்யமன்றே? ஆனபின்பு இவ்வளையைக்கொள்ளத்தகுங்காண்" என்று சவரிப்பெருமாள் இதுக்கும் உறைக்க நின்றார். (துள்ளுநீர் கண்ணபுரம்தொழுதாளிவள் கள்வியோ?ஓ)படுகூலே படுகூலேயென்கிறாள். தாபஹரமானதேசமாகையாலே அத்தேசஸ்வபாவத்தாலே ஓரஞ்ஜலிபண்ணினாளென்று, இவளை ஆனைக்கிடவேணுமோ? (துள்ளுநீர்) அசேதநமான ஜலமும் தன்னபிமதம்பெற்று களித்து வர்த்திக்கிற தேசத்திலே தன்சைதந்யம் தோற்ற ஓரஞ்ஜலிபண்ணினாளென்று, இதுகுறையாகவேணுமோ?. (கண்ணபுரம்தொழுதாள்) பராவஸ்த்தையைத் தொழுதாளோ? வ்யூஹங்களைத் தொழுதாளோ? அவதாரங்களைத் தொழுதாளோ? அர்ச்சாவதாரத்தில் நீர் நின்ற ஊரையன்றோ இவள் தொழுதது. (தொழுதாள்) ஆத்மாபஹாரியென்றிறே நீர் சொல்லிற்று. தொழுகை - ஆத்மாபஹாரிக்ருத்யமோ? (க) "ನನಮೇಯಮ್ - நநமேயம்" என்றிருக்கையன்றோ தொழாதவர்கள் க்ருத்யம். (உ) "ಯಸ್ಯಾಽಸ್ಮಿ-யஸ்யா஽ஸ்மி" என்றன்றோ இவள்ஸ்வரூபம். (ங) "ಭೃತ್ಯಾನಾಮ್-

(உறைக்க நிற்கை) இவள் வார்த்தைக்குச் சலியாதிருக்கை. (இதுக்கும்) என்கிற ச(உம்)காரத்தாலே ப்ரதிபதமும் கல்பித்தப்ரத்யுக்திகள்சொல்லிக்கொள்வது என்னுமர்த்தத்தை ஸூசிப்பித்தார். இவ்வவதாரிகைக்குத்தாத்பர்யம்-அவன் புறப்பட்டவளவிலே முறைப்படுவாரைப்போலே "கைவளைகொள்வது தக்கதே" என்று அவன்பேரில் களவை ஏற்ற, அவன் இவள்பேரில்தானே களவைச்சுமத்த, "தொழுத விவள்கள்வியோ" என்கிறாளென்று - தொழுகை ஸாதநமாய், அத்தாலே ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸூசிதமாய், அத்தாலே ஆத்மாபஹாரத்தையும், விழுநிதிவண்ணனாய்ஆசைப்படுகையாலே பரத்ரவ்யாபஹாரத்தையும் சுமத்தினாளென்கை. (ஆனைக்கிடவேணுமோ) என்றது - அபராதிகளை ஆனையின்காலில் இடுவாரைப்போலே அந்தஃபுரபரிகரத்தை ஆனைக்கிடவேணுமோவென்கை. நீர்மாத்ரத்தைச் சொல்லுகைக்குக் கருத்து (அசேதநேத்யாதி). (ச) "ಅರ್ಚ್ಯಸ್ಸರ್ವಸಹಿಷ್ಣುಃ - அர்ச்யஸ்ஸர்வஸஹிஷ்ணுஃ" என்கிறபடியேயிருக்கிற உன்னுடைய ஊரைத் தொழுதால் நீர் இத்தைக் குறையாக்கப்போமோ வென்னுமத்தைவ்யாவர்த்திபூர்வகமருளிச்செய்கிறார் (பரேத்

(க) ரா-யு-ஙக-கக. (உ) (ங) ஜிதந்தா-க-ரு. (ச) ர-ஸ்த-உ-கூச.

ஸ்ரீரூபஸ்-பக்தாநாம்-நதேரூபம்'' என்றன்றோ உன்ஸ்வரூபம். உன்னுடைமையானது தோற்ற அஞ்ஜலிபண்ணினாளே. இவளுடைமையைக் கட்டிக்கொண்டுகிடக்கிற நீயன்றோ ஆத்மாபஹாரி: அவ்வளவேயோ ஸ்வர்ணாபஹாரமும் ஆத்மாபஹாரமும், பரமாத்மாபஹாரமும்மூன்றும் பண்ணினாய் நீயன்றோ வென்கிறாள். (இவள்கள்வியோ) இவளோகள்வி, நீயன்றோவென்கிறாள்.

(கைவளைகொள்வது தக்கதே) பிள்ளாய், தொழத்தொழ வெட்டுவாரைப்போலே தொழுதகையிலாபரணத்தைக் கழற்றுவாருண்டோ? கீழ்ச்சொன்ன "சிலையிலங்கு பொன்னாழி" என்கிறதன் கையில் வளைகளைக்கழற்றி இவள்கையிலிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கவன்றோ தகுவது. (தக்கதே) நாட்டில்க்ஷத்ரப்ரணயிகளும் ப்ரணயிநிகளாயிருப்பார்க்குச் சிலஉபஹாரங்களைக் கொடுத்துக் கொடுபோரக் கடவதாயிருக்கும். பரமப்ரணயியாயிருக்கிற உனக்

யாதி). பூ(ஸ்ரீ)தநிர்தேசதாத்பர்யம் (உன்னுடைமையானதித்யாதி). "கள்வியோ" என்னவே இவளென்னுமது ஸித்தமாயிருக்க, மீளவும் "இவள்" என்கையாலே, இதுக்குத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இவளித்யாதி). "வண்ணம்" என்றது- திருமேனியானபக்ஷத்திலே ஒருதாத்பர்யமருளிச்செய்து, வண்ணம்- ஸ்வபாவமென்றபக்ஷத்திலே திருவுள்ளமாய், விழுநிதிவண்ணர் தெள்ளியீர் தேவர்க்கும் தேவராயிருந்துவைத்து இவள்கைவளை கொள்ளுகையாலே, நிதியான ஸ்வபாவமும் தெளிவுடையராயிருக்கிறபடியும் மேன்மையோடிருக்கிறபடியும் போய்விடுகையாலே ஸ்வர்ணாபஹாராதிகள் நீரேபண்ணினீரென்கிறாளென்றருளிச்செய்கிறார் (அவ்வளவேயோவித்யாதி). தெளிவு - ஆத்மதர்மமாகையாலே அதில்லாமை தத(ஆத்ம)பஹாரமன்றோவென்றுகருத்து.

"கை" என்றுவிசேஷித்ததுக்கு "தொழுதாள்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளாயித்யாதி). "தெள்ளியீர்" இத்யாதியாலே பூஜித்துச் சொல்லச்செய்தேயும் கைவளைகொள்ளுகையாலே * நின்பிள்ளை தானே இல்லம்புகுந்தென்மகளைக் கூவிக்கையில் வளையைக்கழற்றிக்கொண்டமைக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமாகையாலே, "பிள்ளாய்" என்றுஸம்போதித்தாளென்றுகருத்து. "கொள்வது- தக்கதே" என்றால், இனி எதுதான்தக்கதென்னவருளிச்செய்கிறார் (கீழித்யாதி). "தக்கதே" என்கிற ஏகாரத்தாலே நிர்த்தாரணம் தோற்றுகையாலே லோகத்தில் ப்ரஸித்தமோ நிர்த்தரிக்கைக்கென்ன (நாட்டியித்யாதி). திருத்தக்கீரென்றத்தைக் கடாக்ஷித்து உட்கருத்து (சங்கித்

குக் கொடுபோகைதகுமோ?, (௧)"சங்குதங்குமுன்கை நங்கை" என்கிற அவனைப்போலே யிருக்கையன்றோதகுவது; தக்கதல்ல. (௨) "நதேரூபஸ்- நதேரூபம்," என்கிறாள். .... (௧)

மூ.—நீணிலாமுற்றத்து நின்றிவள்நோக்கினாள்
காணுமோ கண்ணபுரமென்றுகாட்டினாள்
பாணனார்திண்ணமிருக்க வினியிவள்
நாணுமோ நன்றுநன்று நறையூரர்க்கே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இவள்	இந்தப்பெண்ணானவள்	திண்ணம்	த்ருடமாக
நீணிலாமுற்றத்து	மூன்றும் ப்ராஸாதத்தில்	இருக்க	இருக்கும்போது,
நின்று	இருந்து	இனி	இப்படி இடைவிடாமல் பரிக்ஷிக்கச் செய்தேயும்
நோக்கினாள்	கண்டாள், (பிறகு)		
கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	இவள்	இந்தப்பெண்
காணுமோ	பாருங்கோள்	நாணுமோ	மீளக்கூடுமோ? [மே
என்று	என்று	நறையூரர்க்கே	அந்நறையூரர்கார்ய
காட்டினாள்	காட்டாநின்றாள்;	நன்று நன்று	நன்றாய்த்தலைக்கட்டிற்று. (௨)
பாணனார்	பாடுமவர்களான ஆசார்யர்கள்		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (நீணிலாவித்யாதி). (௩) "நநமே ருஸ்- நமேயம்" என்கிற ப்ரதிஜ்ஞைகுலைந்து (௪) "க்ஷிப்ரம்தேவப்ரஸாதிநீ- க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ" என்கிறபடியே அவிவாதம்தோற்ற ஓரஞ்ஜலி பண்ணினாளாகில் இதுகுறையோ என்றிறே கீழ்ச்சொல்லிற்று. இத்தைக்கேட்ட சவரிப்பெருமாள் "நீநம்மைக்குறை சொல்லக் கடவையோ? உன்மகளை நியமித்துக்கொள்ளமாட்டாயோ; ஸ்த்ரீகளுக்கு "நாணமடம் அச்சம் பயிர்ப்பு" என்கிறஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநகுணமன்றோலஜ்ஜை; அதுஉன்மகளுக்கில்லையானபின்பு அவளை நிய

யாதி). "தொழுதாள்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து * பராங்குகதாநாம் பராபவம் உனக்குத் தகாதென்று சொல்லுகிறானென்கிறார் (தக்கதித்யாதி). (௧)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (நீணிலாவித்யாதி) (ஸம்ஸர்க்கதோஷம்)என்

(௧) தி-ச-வி-௫௭. (௨) ஜிதந்தா-௧-௫.
(௩)-ரா-யு-௩௯-௧௧. (௪)-காருட-பு-பூர்வ-௧௧-௨௬,

மிக்கவன்றோ அடுப்பது'' என்ன; அவளுடைய உக்திவ்யாபாரங்க
ளிருந்தபடியாலும், ஸம்ஸர்க்கதோஷமிருந்தபடியாலும், அவளைநிய
மிக்க வென்பதொன்றுண்டோ? இவளைஅடியிலே அலைவலையாக்கிப்
புறப்படவிட்ட இவர்கார்யமே தலைக்கட்டிற்றேயென்கிறாள்.

(நீணிலாமுற்றத்து நின்றிவள் நோக்கினாள்) ''மநுஷ்ய ஸஞ்சார
மில்லாதப்ரதேசத்திலே இவளைக்கொடுபோய் இட்டுவைக்கவேமீளக்
கூடும்''என்றுநினைத்து நீணிலாமுற்றத்தே கொடுபோய்வைத்தாள்.
(நீணிலாமுற்றம்) அம்மநுஷ்யர்களுடைய வார்த்தையுங்கூடச்
செவிப்படாதபடி ஓக்கத்தையுடைத்தான நிலாமுற்றம். முமுக்ஷு
வானவனுக்கு சரீரஸம்பந்தாதிகளுள்ள விடத்து குத்ஸையும்பயமும்
வர்த்திக்கச்செய்தேயும், பதார்த்தங்களினுடைய ஸந்நிதியில் கால்
தாழ்கைக்கு யோக்யதையுண்டாமிறே, சரீரஸம்பந்தம் கிடக்கை
யாலே. தத்பரிஹாரார்த்தமாக விவிக்தஸேவியாய் வர்த்திப்பா
னென்று சொல்லிற்றிறே. அப்படியேதானும் பூர்வார்த்த(௬)நிஷ்ட்
டையாகையாலே, தன்மகளுக்கு இந்த அபிப்ராவண்யமுண்டாகைக்
கடி ஸம்ஸர்க்கதோஷமிறே என்றுநினைத்து, நிர்மாநுஷ்யமான
நீணிலாமுற்றத்திலே வைத்தாள். (நின்றிவள்நோக்கினாள்) அந்நிலா
முற்றத்தைக்கண்டவாறே * கொற்றப்புள்ளொன்றேறி மன்றூடே

றது-''பாணனார்'' என்று சொல்லப்பட்ட திருநறையூர் நம்பியாகிற ஆசார்ய
ஸம்ஸர்க்கத்தை. (இவர்) என்றது-திருநறையூர் நம்பியை. (கார்யம்) என்
றது -நாணமறப்பண்ணுகை.

அரு.— கைவளை கழலும்படியான தசைபிறக்க, இவள் நீண்ட
நிலாமுற்றத்திலே போகக்கூடுமோவென்ன (மநுஷ்யேத்யாதி). (மீளக்
கூடும்)பகவதலாப க்லேசத்தில் நின்றும் மீளக்கூடும். நீணிலாமுற்றமாவது-
தளத்தின்மேல் தளமாக விருக்குமிதில், மூன்றும் தளமான ப்ராஸாதம். அந்
யாபதேசத்தை யருளிச்செய்து, ''ப்ரஜ்ஞாப்ராஸாதம்''என்றுசொல்லப்பட்ட
பகவதேகோபாயத்வஜ்ஞாந ஸஹிதமான நிலையில் நின்றும் பாகவத் விஷயத்
தில் மூட்டினாள் என்னும் ஸ்வாபதேசத்தை யருளிச்செய்கிறார் (முமுக்ஷு
வானவித்யாதி). (பதார்த்தங்கள்) விஷயங்கள். (நீணிலாமுற்றத்திலே) பாக
வத நிஷ்ட்டையிலே. பாகவதாலாப க்லேசத்தாலே இட்டகாலிட்டகைகளா
யிருந்த இவளை, ''பாகவதரே உபாயம்'' என்கிற ஜ்ஞாநமாகிறப்ராஸாதத்திலே
ற்றிவிட்டால், எங்ஙனே நிற்கும்படி என்ன; பகவத்விஷயம்போலே இது பய
ஹேதுவாகாமையாலே நின்றாளென்கிறார் (அந்நிலாவித்யாதி). பகவத்விஷயங்

வந்து அரங்யார்ஹமாக்கி ப்ரதமஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணினவிடம் போலே யிருந்ததி என்று * இட்டகாலிட்ட கைகளாயிருந்த இவள் எழுந்திருந்து தரித்துநின்றாள். இதுபோலேகாணும் ஆசார்யோப திஷ்டமான யதார்த்தஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்குமுன்பு விஷயாந்தரங்க ளால் படும் கண்கலக்கமும், பின்புவகுத்த விஷயத்தில் புகுந்தால் (க) "அதஸோऽபயம் கதோபவதி - அதஸோऽபயம் கதோபவதி" என்று நிர்ப்பயனாய் தரித்துநிற்கும் நிலையும். (இவள்நோக்கினாள்) அவ் வளவேயன்றிக்கே லோகதர்ஶநமும் பண்ணக்ஷமையானாள்.

(காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினாள்) சுற்றும்கண்ணை யோட்டிப் பார்த்தவாறே திருக்கண்ணபுரம் கண்ணுக்கு விஷயமா யிற்று; அல்லாத ப்ரதேசங்கள் கிடக்க, திருக்கண்ணபுரம் கண்ணு க்கு விஷயமாக வேண்டுவானென்னென்னில்; இவளுக்கு அபிமதம் சவரிப்பெருமாள்பக்கலிலே யாகையாலும், இவள்தான் லக்ஷ்யத்தை யுடையளாகையாலும், திருக்கண்ணபுரம் கண்ணுக்குவிஷயமாயி ற்று. த்ரௌபதியை ஸ்வயம்வரிக்கவந்த ராஜாக்களுக்கு லக்ஷ்யத் தைக்காட்டி, அதின்கழுத்தற எய்யவல்லார்க்கு இவளைக் கொடுக்கக் கடவேனென்ன; அவர்களும் "அதின்கால் கண்டேன், வயிறுகண் டேன்" என்றாப்போலே சொன்னார்கள்; அர்ஜுநன் "அதின் கழுத் தைக் கண்டேன்" என்றானிறே. லக்ஷ்யமுடையனாகையாலும், இவ ளுடைய ஸ்வயம்வரத்திலே மிகவும் ஶ்ரத்தையை யுடையனாகை யாலும். (காணுமோகண்ணபுரமென்று காட்டினாள்) (உ) "தொண்

தானே பயஹேதுவானபடி எங்ஙனேயென்ன ; (இதித்யாதி). "இது" என் றது - பாகவதநிஷ்டையை. (லோகதர்சநம்) என்றதுக்கு ஸ்வாபதேசம், பாகவதருடைய ப்ராப்யத்வ ப்ரதிபாதக விசேஷசாஸ்த்ர பரிசீலநம்.

(லக்ஷ்யத்தையுடையளாகை) இலக்குப்படநோக்கவல்லளாகை. விசேஷ ஶாஸ்த்ரவிசாரத்தாலே பாகவதர் ப்ராப்யரானால் எங்குமுண்டாயிருக்க, இவளுக்குத்திருக்கண்ணபுரத்திலே கண்படுகைக்கு த்ருஷ்டாந்தம். (த்ரௌ பதீத்யாதி). (லக்ஷ்யத்தை) மத்ஸ்யயந்த்ரத்தை. "காணும்" என்று பஹுவசநத்துக்குக் கருத்தை வெளியிடாநின்றுகொண்டு, "ஓ" என்றது - போக்யதையால்வந்த ஹர்ஷஸூசகமென்றும், காட்டுகை - தனக்குப்ரக்ருதி யென்றும் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம்(தொண்டரித்யாதி). மநுஷ்யர்வார்த்தை

(க) தை-ஆ-எ. (உ) தி-வாய்-டு-உ-உ.

டீரெல்லீரும் வாரீர்'' என்றுப்போலே கண்ணால் கண்டவர்களையட ங்க நீங்கள் கண்ணபுரத்தைக் காணிகோளென்றுநின்றாள். "உனக்கு இவ்வதிமாத்ரப்ராவண்யமாகாதுகாண்'' என்றுநிஷேதிக்கிறதாயை யுங்கூடத் திருக்கண்ணபுரத்தைப் பாராய் என்றாள். நல்லது கண் டால் தனியே அநுபவிக்கும் ப்ரக்ருதியன்றே. (கண்ணபுரமென்று காட்டினாள்) (க) "பிரானிருந்தமை காட்டினீர்'' என்று அவனைக் காட்டினாள் தாயார்; அவனிருந்தவூரைக் காட்டுகிறாளிறே இவள். இதுபோலேகாணும் ஸதாசார்யனிற்காட்டில் ஸச்சிஷ்யனுக்கு உண் டானவாசி. "உனக்குப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் ஈஶ்வரன்திருவடி களே''என்றுகாட்டிக்கொடுக்கும் ஆசார்யன்; "அவ்விரண்டர்த்தத் தையும்என்னெஞ்சிலேப்ரதிஷ்டிப்பித்தஉன்திருவடிகளன்றோஎனக் குப் புருஷார்த்தம்'' என்றிறேஸச்சிஷ்யனிருப்பது. அதவா (காணு மோ கண்ணபுரமென்றுகாட்டினாள்) "திருக்கண்ணபுரத்தைக்காணி கோள், அஞ்ஜலியைப்பண்ணிகோள்'' என்று சொல்லப்புக்கு முடி யச் சொல்லமாட்டாதே குறையும் ஹஸ்தமுத்ரையாலே காட்டி னாள். அதவா (காணுமோ) என்கிறாள். "இக்கண்ணால் கொள்ளும்

கேளாத நீணிலாமுற்றத்தில் நின்றும் உபதேசிக்கையாலே, "ஓ'' என்று எல் லாரும் கேட்கும்படி கூப்பிட்டும், அதுகேளாதார்க்கும் கையாலே காட்டினா ளென்று கருத்தாகவுமாம். "காணும்'' என்று பூஜாவசநமாய் "ஓ'' என்னு மது- ரஸ்யதையை ஸூசிப்பிக்கிறதாக்கி திருத்தாயார்க்கே காட்டினாளென்று தாத்பர்யாந்தரம்(உனக்கித்யாதி). கண்டவர்களுக்கெல்லாம்காட்டப்போமோ? நிஷேதிக்கிற திருத்தாயார் அருகேயிருக்கவென்ன (உனக்கித்யாதி). இதுக்கு ஸ்வாபதேசம் (இதுபோலேயித்யாதி). "பகவானாகிற ப்ராப்யம் ஸித்திக்கை க்கு பாகவதாபிமாநமென்று இரு'' என்று திருத்தாயாருபதேசிக்கத் தரித்து நின்று, விசேஷசாஸ்த்ரதர்ஶநத்தாலே இவ்வர்த்தத்தை அறிவிப்பித்த ஆசார் யனே ப்ராப்யனென்னுமர்த்தத்தைத்தானே விண்ணப்பம் செய்வளெ ன்று கருத்து. "காட்டினாள்'' என்றதுக்கு, தான் அஞ்ஜலிபண்ணி இவளுக் குக் காட்டினாளென்றர்த்தாந்தரம் (அதவேத்யாதி). "காணுமோ - நமக்குக் காணப்பெறுமோ'' என்றுக்கி, "காட்டினாள்'' என்றதுக்கு இப்படித்ரஷ்ட வ்யத்தை நிஷேதிக்கையாலுண்டான க்லேசத்தாலே இரண்டுகையையும் மறித்துக் காட்டினாளென்று மூன்றும்யோஜநையை யருளிச்செய்கிறார் (அத

(க) தி-வாய்-கூ-டு-டு.

ப்ரயோஜநம் திருக்கண்ணபுரத்தைக் காண்கையன்றோ? இத்தை நிஷேதிப்பாரும் சிலருண்டாவதே '' என்றுவிஷண்ணையாகிறுளென்றுமாம். வட்டமதுரைப்பிறந்தான்மகன், கோயிலாழ்வார் ஸந்நிதியிலே கண்ணைச் செம்பிளித்துக் கொண்டிருந்து ஜபித்தான். பட்டர் திருவடிதொழவெழுந்தருளினவர் இத்தைக்கண்டு "கோயிலாழ்வார் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருக்க கண்ணைச் செம்பிளித்திருப்பதே; இவன்கண்ணால் ப்ரயோஜநம் கொள்ளமாட்டானாகாதே'' என்று வெறுத்தெழுந்தருளினார். அவனுக்கு ஒன்றிரண்டுமாஸத்துக்குள்ளே கண்கெட்டதிறே. இது இவளுடைய உக்திவ்யாபாரமிருந்தபடி.

(பாணனரித்யாதி) ஸம்ஸர்க்கஜப்ராவண்யம் சொல்லுகிறாள். (பாணனர்)தலைமகன் பிரிந்தால் எதிர்த்தலையிலுண்டான மறத்தைப் போக்கி சேரவிடுகைக்காக பாணனைக் கொடுத்துவரவிடும்; அவர்களும் இன்சொற்களாலே அவர்கள் நெஞ்சிலே மறத்தைப்போக்கி சேரவிடுவர்கள். இங்கு பாணனராகிறார் - சேதநர்க்கு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் வந்த மறத்தைப்போக்கி சேஷத்வஜ்ஞாநத்தைஉணர்த்திச் சேரவிடுமாசார்யனிறே. "பாணனர்'' என்கிறாள்காணுமிவள். (௧) "பேராளன்பேரோதும் பெரியோர்'' என்று தன்மகள் சொல்லக் கேட்டவளாகையாலே, இன்னார் இன்னார்க்குச் சொல்ல வென்பதில்லையாகாதே, (௨) "ஸமித்பாணிஃ ஶ்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம் - ஸமித்பாணிஸ் ஶ்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம்'' என்கிறபடியே தந்நிஷ்டனை வேத்யாதி). "பாகவதவிஷயமே த்ரஷ்டவ்யம்'' என்கைக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (வட்டமதுரையித்யாதி). (கோயிலாழ்வார்) ஶ்ரீரங்கவிமாநம்.

"பாணனர்''-பாடுமவர்கள். "திண்ண''ம்த்ருடமாக. இனிஇவள்நாணுமோ என்கைக்குப் பாணனர் செய்ததென்னென்ன; (தலைமகளித்யாதி). ப்ராப்ய வைலக்ஷண்யத்தை உபதேசிக்கும் ஆசார்யன். ஸ்வாபதேசம் (இங்கித்யாதி). "பாணன்'' என்றுதாதுவந்தவனைச்சொல்லவடுப்பதாயிருக்க, உபசரித்து "பாணனர்'' என்கிறதென்னென்ன; (பாணனரித்யாதி). மகள்சொல்ல, தாய் அத்தைக்கேட்கக்கூடுமோவென்ன (இன்னாரித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). அவதாரிகையிலே சவரிப்பெருமாள், "உன்பெண்பிள்ளையை நீஅடக்கி ஆளப் போகாதோ'' என்னுமதுக்கு உத்தரம்இப்பதமென்னுமத்தையருளிச்செய்கிறார்

(௧) தி-மொ-எ-௯-௯. (௨) முண்ட-௧-௧-௧௨.

மிதுவே யாகாதே வேண்டுவது. (திண்ணமிருக்க) அவர்கள் அச(ஃ)லப்ரதிஷ்டராயிருக்க. (இனி இவள்நாணுமோ) இப்படி இடைவிடாமலிருந்து துஸ்ஸிக்ஷை பண்ணச்செய்தேயும், இவள் மீளவென்பதொன்றுண்டோ?. (இனி இவள்நாணுமோ) ஸம்ஸர்க்கஜ ப்ராவண்யத்தாலும் மீளமாட்டாள். ஸ்வக(^)தப்ராவண்யத்தாலும் மீளமாட்டாள். "உனக்கு இதுவாகாதுகாண்" என்றுசொல்லுகிற நான் லஜ்ஜித்து மீளுமித்தனைபோக்கி, இவள்மீளுமோவென்கிறாள். ஆசார்யனாலும் பசையில்லையிறே. தான்ஸத்ப்ரக்ருதியன்றாகில் இரண்டும் வேண்டியிறேயிருப்பது.

(நன்றுநன்று நறையூரர்க்கே) இவள்கார்யமும் கிடக்கிடும், அச்சவரிப்பெருமாள் கார்யமும் கிடக்கிடும். அடியிலே இவள் கையில் மடலைக்கொடுத்துக் கொல்லையாக்கிப் புறப்படவிட்ட அந்நறையூரர்கார்யமே நன்றாய்த் தலைக்கட்டிற்றிறே என்கிறாள். (உ)

மூ.—அருவிசோர்வேங்கடம் நீர்மலையென்றுவாய்
வெருவினாள் மெய்யம் வினவியிருக்கின்றாள்
பெருகுசீர்க் கண்ணபுர மென்று பேசினாள்
உருகினாளுள்மெலிந்தாளிது வென்கொலோ. (ந)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அருவி	மலையருவியானது	மெய்யம்	திருமெய்யமென்றும்
சோர்	ப்ரவஹியாநின்ற	வினவி	கேட்டு
வேங்கடம்	திருவேங்கடமென்றும்,	இருக்கின்றாள்	இராநின்றாள் ;
நீர்மலை	திருநீர்மலை	பெருகு	(ஆறுபோலே) பெருகாநின்ற
என்று	என்றும்,	சீர்	(குணபூர்த்தியாகிற) ஐஸ்வர்யத்தை யுடைய
வாய்வெருவினாள்	அஹ்ருதயோக்திகளைப் பண்ணினாள் ;		

(இப்படியித்யாதி). "இனி" என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஸம்ஸர்க்கேத்யாதி). ஸ்வகதப்ராவண்யம், "கண்ணபுரம்" என்று காட்டுகையாலே ஸூசிதம். "இவள்" என்றதுக்குக்கருத்து (உனக்கித்யாதி). "இவள்" என்றதுக்கு-ஸத்ப்ரக்ருதியான இவள் என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாந்தரம் (ஆசார்யனாலுமித்யாதி).

"நறையூரர்க்கே" என்ற அவதாரண வ்யாவர்த்த்யகதநபூர்வகம், "நன்று நன்று" என்கிற மீமிசைக்குத் தாத்பர்யம் (இவளித்யாதி). அடியிலே மடலைக் கொடுத்ததில்லையேயாகிலும், மடலெடுக்கும்படியான ஸ்வவைலக்ஷண்ய ஜ்ஞானத்தைக் கொடுத்தானென்று தாத்பர்யம். ... ... (உ)

கண்ணபுரம் என்று	திருக்கண்ணபுரமென்றும் [னே	உள்	ஹ்ருதயத்திலேயே
பேசினள்	பேசாநின்றாள் ; (உட	மெலிந்தாள்	வாடினாள்,
உருகினள்	(நீராய்)உருகாநின்றாள்;	இது வென் கொலோ	இதென்னகஷ்டம். (ங)

அவ. —மூன்றாம்பாட்டு. "இனிஇவள்நாணுமோ" என்றிறே கீழ்சொல்லிற்று. அந்தலஜ்ஜைதானுண்டாவது- ஸத்தையுண்டானாலிறே; "தான்பண்ணுகிற சிசிரோபசாரங்கள் கார்யமாய்த்தலைக்கட்டக் காண்கிறிலோம், என்னைய் முடியப்புகுகிறதோ" என்கிறாள். தாபார்த்தராயிருப்பார், தாபஹரனை ஜலநிலயனையிறேபற்றுவது; அவனைப் பற்றுமவளல்லளே இவள். அவனைப்பற்றுவார் முக்தப்ராயரானஸநகாதிகளிறே; இவள் பற்றுவது அர்ச்சாவதாரரூபத்திலேயிறே. அதில்தனக்குத் தாபஹரமான திருப்பதிகளிலேசிலவற்றைச் சொல்லுகிறாள்.

வ்யா.—(அருவிசோர்வேங்கடம்) இதுக்கடியானஸஹ்யம் மாறாமையாலே ப்ரவாஹமும் மாறாதேசெல்லும். (க) "தெண்ணீர்பாய் வேங்கடம்" என்கிறபடியே ஶ்ரமஹரமான தேசமிறே. (நீர்மலை) அந்த அருவிவிழுந்தால் போக்குண்டாயிறேயிருப்பது. அங்ஙனன்

அநு.—மூன்றாம்பாட்டு. (அருவியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே கண்ணபுரத்தம்மானைக்குற்றம் சொல்லுகிறதென், உன்பெண்ணையடக்கிக் கொள்ளவொண்ணாதோவென்ன ; திருநறையூர்நம்பி நாணறப்பண்ணினாரென்ன; ஆகில் என்மேலே குற்றமில்லை யென்றுவிட, திருத்தாயார் தன்னிலே தானே நொந்து தன்பெண்பிள்ளை படிகளைப்பார்த்து வினவ வந்தவர்களை நோக்கிப் புலம்புகிறாளென்று க (ஷ) ட்டஸங்கதி திருவுள்ளம்பற்றி, கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (இனியித்யாதி). "ஸத்தையுண்டானால் லஜ்ஜையுண்டாக்கலாம், அதுதானும் என்னைய்முடியுமோ" என்றுசொல்லுகிறாளென்று கருத்து. (தான்) என்றது- மகளை. (சிசிரோபசாரம்) வேங்கடத்தையும் நீர்மலையையும் நினைக்கை. தாபார்த்தையானால் (உ) "தாபார்த்தோ ஜலஶாயிநம்- தாபார்த்தோஜலஶாயிநம்" என்று க்ஷீராப்த்திநாதனையன்றோ ஏத்தவடுப்பது, அர்ச்சாவதாரத்தைப்பற்றுவா னென்னென்ன; (தாபார்த்தனித்யாதி).

(ஸஹ்யம்) என்றது-ஜலம் பொசியும் மலை.

(க) நா-தி-அ-க. (உ) விஷ்ணு-தர்ம-ச-ஙo.

றியே சுற்றும்நீராய் அதினடுவே திருமலையாய், அதில் நடுவேயிறே கண்வளர்ந்தருளுவது. (என்றுவாய் வெருவினுள்) அபஹ்ருத ஹ்ருதயையாகையாலே அஹ்ருதயோக்திகளைப் பண்ணுநின்றாள். (மெய்யம் வினவியிருக்கின்றாள்) "ஆஶ்ரிதர்க்கு மெய்யேநின்று கார்யம் செய்தவிட மென்றன்றோ திருமெய்யமென்று பேராயிற்று" என்று கேட்கும். மறுமாற்றம்சொல்லுவாரில்லை. (க) ஸ்தோஸி - ஸ்தப்தோஸி" என்றிராநின்றாள்.

(பெருகுசீர்கண்ணபுரமென்று பேசினுள்) இவ்வோதிருப்பதிகள்போலேயுள்ளவளவும் ஸம்பத்தாயிருக்கையன்றிக்கே, ஆற்றுப் பெருக்குபோலே மேன்மேலென வரையிட்டுக் காட்டும் ஐஶ்வர்யத்தையுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்தை வாய்விட்டுப் பேசாநின்றாள். (கண்ணபுரமென்று பேசினுளுருகினுள்) பேசுவதோரவஸ்த்தையும், உருகுவதோரவஸ்த்தையுமின்றிக்கே, பேசினவாயோடே நீர்ப்பண்டமாகாநின்றாள். (உள்மெலிந்தாள்) (உ) "அச்சேத்யோயம் அதாஹ்யோயம் - அச்சேத்யோயமதாஹ்யோயம்" என்கிறஆத்மவஸ்து நின்றநிலையிலே வாடிற்றென்கிறாள். அதவா, சரீரம் உருகுவது அந்தஃ கரணம் உருகினுலிறே; நெஞ்சமுருகிற்றென்கிறாள். (இது வென்கொலோ) இவ்வாற்றாமைகளுக்கடி பாபமிறே. (ங) [மதுரா நாம நகரீ புண்யா பாபஹரீ ஶுபா - மதுராநாமநகரீ புண்யாபாபஹரீசுபா] என்று அநவத்யம் நின்றதேசத்தைப் பேசவே பாபங்களும்போம், போக (போக) ங்களுமுண்டாம் என்றதிறே ஶாஸ்த்ரம்; அது இவளளவும் காணுதொழிகிறது என்பாபமிறே என்கிறாள். .... (ங)

மூ.—உண்ணும்நாளில்லை யுறக்கமும் தானில்லைப்
பெண்மையும் சாலநிறைந்திலள் பேதைதான்
கண்ணனூர் கண்ணபுரம் தொழுங்கார்க்கடல்
வண்ணர்மேலெண்ண மிவட்கிதுவென்கொலோ. (ச)

(வரையிட்டு) என்றதுக்கு-அந்தந்த மலைகளையிட்டு என்றாய், திருமலை, நீர்மலை, மெய்யமலை இவற்றையிட்டுப் பெருகுமென்று கருத்து; அதாவது-அங்குள்ள கல்யாணகுணங்கள் இங்கே ஸம்ருத்தமாய் தோற்றுகிறதென்கை. (ஐஶ்வர்யத்தை) என்றது-ஈஶ்வரஸம்பந்தியான குணபூர்த்தியை. இது பூர்வ வாக்ய விவரணம். ... ... (ங)

(க) சாந்தோ-சு-க-ங. (உ) கீதை-உ-உச. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உண்ணும்நாள்	(இவளுக்கு) புஜிக்கும் நாள்	கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமென்
இல்லை	இல்லை ;	ஊர்	திவ்யதேசத்தை [கிற
உறக்கமும்தான்	நித்ரையும்	தொழும்	தொழாநின்றாள்;
இல்லை	இல்லை; [ல்	இவட்கு	இவளுக்கு
பெண்மையும்	(இவள்) ஸ்த்ரீத்வத்தா	கார்	கறுத்த
சால	மிகவும்	கடல்	ஸமுத்ரம்போன்ற
நிறைந்திலள்	நிறைந்தவளன்று ;	வண்ணர்மேல்	வடிவழகையுடையரான கண்ணன் மேல்
பேதைதான்	(இன்னமும்) இளம் பெண்தான் ;	எண்ணம்	எண்ணமிருக்கிறது;
கண்ணன்	கண்ணனெழுந்தருளியிருக்கிற	இதுவென்கொலோ	இதென்ன ஆஶ்சர்யம்தான் [(௪)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. "வாய்வெருவினாள், வினவியிருக்கின்றாள், பேசினாள், உருகினாள்" என்கிற இவ்வாற்றாமைதானுண்டாவது தா(ஜா)ரகமுண்டானாலிறே; அது இருந்தபடி யென்னென்ன; அதுதானே இல்லையென்கிறாள்.

வ்யா.— (உண்ணும் நாளில்லை யுறக்கமும்தானில்லை) கீழுண்டான தசைகள் ஸ்வஸ்த்த தசைகளென்னும்படி யிருந்ததீ யென்கிறாள். ஊணுமுறக்கமு முண்டானாலிறே கீழ்பிறந்த அவஸ்த்தைகளுக்கு அவகாசமுள்ளது. (உண்ணுநாளில்லை) உபவாஸக்ருஶையாயிராநின்றாள். "ஊணில்லை" என்கையன்றிக்கே"உண்ணும்நாளில்லை" என்கிறாள். பிராட்டி பெருமாளைப்பிரிந்து பத்துமாஸம் உபவாஸக்ருஶையாயிருந்தபோது, தேவேந்த்ரன் அம்ருதமயமான அந்நத்தைக் கொடுவந்து ராக்ஷஸரும் ராக்ஷஸிகளும் காணாமே கொடுக்க, அத்தை அமுதுசெய்தாளென்று ருஷி எழுதினான். இவளுக்கு அங்ஙனிருப்பது ஒருநாளுமில்லை யென்கிறாள். (உறக்கமும்தானில்லை) அஹோராத்ரம்கூடியிறே ஒருநாளாவது; அதில்பகலுக்கு க்ருத்யமானஊணில்லையாகில், ராத்ரிக்கு க்ருத்யமான உறக்கமுண்டோவென்னில்,அதுவுமில்லையென்கிறாள். உறக்கமில்லைஎன்கையன்றிக்கே

அரு.-நாலாம்பாட்டு.(உண்ணுமித்யாதி)."உறக்கமும்"என்றதுக்கு"ஊண்" என்றத்தோடே ஸமுச்சயமாகத் தாத்பர்யம் (அஹோராத்ரமித்யாதி). "தான்"என்ற தானுண தன்மைக்குக்கருத்து (உறக்கமித்யாதி). "உறக்கமும்,

உறக்கமுந்தானில்லை என்கிறது, உறங்குகைதான் வேணுமிறே; அதுதானே இல்லையென்கிருள். பெருமாள் காட்டிலே எழுந்தருளினபோது, கண்வளர்ந்தருளப்புக்கதசையிலே இளையபெருமாளைப் பார்த்து "மைதிலியான குழைச்சரக்குக் கூடப்போந்தாள்; உம்முடைய உறக்கத்தையும் சோம்பலையும் வழிநடந்தத்தால் வந்த ஶ்ரமத்தையும் பொகட்டுக் காவல்சோர்வுபடாமல் நோக்குங்கிடீர்" என்று பெருமாளருளிச்செய்ய. (க) "𑌜𑌹𑍌𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍀𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌕𑍍𑌤𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌥𑌿𑌶𑍍𑌰𑌮𑌮𑍍- ஜஹௌநித்ராஞ்ச தந்த்ரீஞ்ச ப்ரஸக்தஞ்ச பதிஶ்ரமம்" என்கிறபடியே அவற்றையெல்லாவற்றையும் பொகட்டாரிறே, அவரைப் போலே உண்டாய்விட்டவளன்றிறே இவள்.

(பெண்மையும் சாலநிறைந்திலள் பேதைதான்) பர்த்ருஸம்ஶ்லேஷத்தில் அவகாஹநமுண்டாகில் ஊணுமுறக்கமும்தவிரலாமிறே. அப்பருவமல்ல கிடீரென்கிருள். (பெண்மை) ஸ்த்ரீத்வம்; ஸ்த்ரீத்வத்தில் ஏகதேசமும் புதியதுண்டிலள். அதவா (பெண்மையும் சாலநிறைந்திலள்) பர்த்ருஸம்ஶ்லேஷ ரஸஜ்ஞாநமுண்டித்தனை, அதில் தலைநிரம்பிற்றிலள் என்கிருள். பேரிளம் பெண்ணுன அந்நிரப்பமில்லையாகிலும், மங்கையான பருவந்தானுண்டோ வென்ன; (பேதைதான்) அதிமுக்த்தை (𑌠) யென்கிருள்.

தானற்ருள்" என்னுதே, "இல்லை" என்றதுக்கு வ்யாவ்ருத்திபூர்வகம் தாத்பர்யம் (பெருமாளித்யாதி). நித்ரைதானே போயிற்றென்றுகருத்து.

ஊணும் உறக்கமும் இல்லையாகைக்கு ஸம்ஶ்லேஷரஸாநுசிந்தநமிறே ஹேது. அதுவே தா(𑌢)ரகமாகாதோவென்ன ; அதுவுமில்லை என்கிருரென்றுவிவக்ஷித்தருளிச்செய்கிருர் (பர்த்ருஸம்ஶ்லேஷத்திலித்யாதி). "பெண்மையும்" என்ற ச(𑌶𑍍𑌚)காரத்தால் இதுவும் தா(𑌢)ரககோடி கடிதமாக வேணுமென்றுகருத்து. (ஸ்த்ரீத்வம்) என்றது-தத்ப்ரயுக்தமான ஸம்ஶ்லேஷமென்றபடி. "சால" என்றதுக்கு நிறைந்திலாமையில் மிகுதியாகக்கீழருளிச்செய்து, நிறையிலே மிகுதியாக வருளிச்செய்கிருர் (அதவேத்யாதி). "பேதை" என்றதுக்கு முந்தினபக்ஷத்தில் ஹேதுவாகை ஸ்பஷ்டமென்று திருவுள்ளம்பற்றி இரண்டாம்பக்ஷத்துக்குச்சேர அவதாரிகை (பேரிளமித்யாதி). "பேதை, பெதும்பை, தெரிவை, அரிவை, மடந்தை, மங்கை, பேரிளம்பெண்" என்கிற ஏழும் பருவத்திலும் முற்றுப்பருவமென்றுகருத்து.

(க) ரா-அயோ-ருகூ-ரு.

(கண்ணனூரித்யாதி) இப்பருவமாயிருக்கிற இவளுக்கு தா(ர)க போஷகங்கள் வேண்டாவோ, இவையிருந்தபடி யென்னென்ன; (கண்ணபுரந்தொழும்) இது இவளுடைய தா (ர) ரகம். அது என்னம்புது, ஒருவரைத்தொழுதாளென்றால் தா (ர) ரகமாமோவென்ன; (கண்ணனூர்) (க) "எல்லாம் கண்ணன்" என்கிற க்ருஷ்ணனன்றோஉள்ளேநின்றான்; (உ) [बद्धाञ्जलिपुटा हृष्टाः-பத்தாஞ்ஜலிபுடாஹ்ருஷ்டா:] என்றிறே ஶ்வேதத்வீபவாஸிகள் இருப்பது. (ங)"தோற்றோம்" என்றும், (ச)"ஜிதம்"என்றும்,அஞ்ஜலிமாறாதே இவர்களிருப்பது. அஞ்ஜலிமாறுவது ஸந்நிதிமாறிலிறே, அஞ்ஜலியாலேஸர்வாவயவங்களும் புஷ்டமாயிறே அவர்களுக்கிருப்பது;

(கார்க்கடல்வண்ணர்மேலெண்ணம்) அவ்வூருக்குள்ளே ஒரு கடல் தேங்கினாப்போலே நிற்கிற க்ருஷ்ணனுடைய வடிவையணைக்கவேணுமென்று மநோரதியாநின்றாள். அவனூரைத் தொழுகையாலே ஊண்போயிற்று. அவன்வடிவை மநோரதிக்கையாலே உறக்கமும்போயிற்றுஇவளுக்கு. (பெண்மையும்சாலநிறைந்திலள்,பேதைதான், எண்ணமிவட்கிது) - ஆரூடயோகராயிருப்பார்க்குப் பி[illegible]

பேரிளம்பெண்ணாகில்வ்ருத்தஸம்ஶ்லேஷரஸாநுஸந்தநம்- தாரகமாகலாம் அதுவன்றாகில் பேதைத்தனத்துக்கு அடுத்ததாரகாதிகள் வேண்டியிருக்க அதுவுமில்லை, இதுவுமில்லை என்றால், உல்லோகமாயன்றோ யிருக்கிறதென்னு மபிப்ராயேணப்ரஸங்கத்தைக்கிளப்புகிறார் (இப்பருவமித்யாதி). தொழுகைதா[illegible] மாகக் கண்டவிடமுண்டோவென்ன (பத்தாஞ்ஜலிபுடா இத்யாதி).

ஸந்நிதியுண்டாகில் தொழுகை தாரகமாகலாம், பிரிவில் தாரகமானவ[illegible] யென்னென்னும் ப்ரஸங்கத்தில், "கார்க்கடலித்யாதி" என்றுவிவக்ஷித்தருளி[illegible] செய்கிறார் (அவ்வூருக்குள்ளேயித்யாதி). இத்தால் மாநஸாநுபவத்தாலே ஸந்நிதியுண்டானாப்போலேயிருக்குமென்றுகருத்து. "பேதைதான்" என்[illegible] நின்றாய்; எண்ணம் அவன்மேலேயாய், உறக்கமற்றாளென்னாநின்றாய்; இ[illegible] பேரிளம்பிள்ளை; இப்படியன்றோ, இவைசேரும்படியென்னென்னும் ப்ரஸங்[illegible] திலே "இவட்கிதுவென்கொலோ" என்கிறாளென்று விவக்ஷித்துத்தாத்பர்ய[illegible] (பெண்மையுமித்யாதி). (ரு)"நம்மடியாரெல்லாரோடுமொக்கவெண்ணியிரு[illegible] தீர்" என்கிறபாசுரத்தையுட்கொண்டு "இவளுக்கு" என்று வ்யாவர்த்த்ய[illegible] களைக் காட்டாநின்றுகொண்டு கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (ஆரூடயோகா

(க) தி-வாய்-கூ-எ-க. (உ) பாரத- (ங) தி-வாய்-உ-க-எ.
(ச) ஜிதெ-க-க. (ரு) தி-மொ-ச-கூ-கூ.

க்குமளவும் இவளுக்குப்பிறந்தபடியென். இதென்ன ஆஶ்சர்யமென்கிறாள். (என்கொலோ) ஆரூடயோகிகளான ருஷிகள்பக்கல் கண்டிலோம். ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவித்த ஆழ்வார்பக்கல் கண்டிலோம். இருபத்தைந்து ஸம்வத்ஸரம் பகலோடு இரவோடுவாசியற அறுபது நாழிகையுங்கூடவிருந்து அநுபவித்து, பின்பு பத்துமாஸம் பிரிய க்ஷமையாளாளிறே பிராட்டியும். அவளுக்கும் இதுகண்டிலோம், பருவமிதுவாவதாம்; தா (ध) ரகபோஷகங்கள் இவையாவதாம். இதென்ன ஆஶ்சர்யமிருந்தபடி யென்கிறாள். .... (ச)

மூ.—கண்ணனூர் கண்ணபுரம் தொழுங்காரிகை
பெண்மையும்தன்னுடையுண்மை யுரைக்கின்றாள்
வெண்ணெயுண்டாப்புண்டவண்ணம் விளம்பினால்
வண்ணமும் பொன்னிறமாவதொழியுமே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணன்	க்ருஷ்ணனுக்கு	வெண்ணெய்	வெண்ணெயை
ஊர்	வாஸஸ்தாநமான	உண்டு	(களவாய்) அமுது செய்து
கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	ஆப்புண்ட	கட்டப்பட்ட
தொழும்	தொழுதத்தால்(வந்த)	வண்ணம்	(அவன்)ஸ்வபாவத்தை
காரிகை	அழகுடைய (பெண்)	விளம்பினால்	சொன்னால்,
தன்னுடை	தன்னுடைய	பொன்நிறமாது	பொன்னிறமாயிருக்கிற
பெண்மையும்	பெண்மையையும்	வண்ணமும்	தேஹசோபையும்
உண்மை	வாஸ்தவத்தையும்	ஒழியுமே	போய்விடுகிறது. (ரு)
உரைக்கின்றாள்	சொல்லாநின்றாள்;		

அவ·:—அஞ்சாம்பாட்டு. "பெண்மையும் சாலநிறைந்திலள்"

யித்யாதி). ஆழ்வாருக்குக் கண்ணன் தா (ध) ரகாதிகளானானித்தனை. கண்ணனிருந்தவூரைத்தொழுகையே தா(ध)ரகாதிகளாகையாலே வ்யாவ்ருத்தி சொல்லலாமென்று திருவுள்ளம். ... ... (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கண்ணனூரித்யாதி) "சிலையிலங்கு" இத்யாதிகளாலே நாம் இவளை அடக்கி எம்பெருமானோடேசேர்த்து ஸம்ஶ்லேஷத்தை வர்த்தி(ध)ப்பித்துவிடலாம். "பெண்மையும் சாலநிறைந்திலள்" என்றுசொல்லுகையாலே ஸம்பாவிதமான ஸம்ஶ்லேஷரஸங்களை வெளியிடாதே அடக்கத்தோடேயிருக்கிறாளோ என்று இவர்கள் கேட்க; என்னோடுதானே அவற்றின்படிகளை வாய்விடுகிறாள், இவளுக்கு இனிஅடக்கமுண்டோவென்கிறாளென்று ஸங்கதியை ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறாள் (பெண்மையுமித்யாதி). "பெண்மை" என்

என்றிறே கீழ்ப்பாட்டில் சொல்லிற்று. அதுகாலாந்தரேண உண்டாகிறது. அதுக்கடியான பெண்மைதானுண்டோவென்ன; அதுதானே யில்லையென்கிருள். நீ எதுகொண்டறிந்தாயென்ன; கரணத்ரயங்களும் அவனை நினைத்தமாத்ரத்திலே விக்ருதமாகா நின்றன; இவளுக்கு என்ன பெண்மையென்கிருள்.

வ்யா.—(கண்ணனூர் கண்ணபுரம்தொழும்) உக்தத்தை அநுபாஷிக்கிருள். முன்பே சொன்னேனிறே. அவனைத்தொழுமளவேயன்றியே அவனூரைத்தொழுகிற இவளுக்கு என்ன பெண்மையென்கிருள். (கண்ணனூர் கண்ணபுரம்) ஸ்ரீ மதுரை, திருவாய்ப்பாடி, ஸ்ரீமத் த்வாரகை யென்கிறஇவையெல்லாம் "கண்ணன்விண்ணூர்" என்கிற பரமபதத்தோபாதி கலவிருக்கையிறே. தா(ஸ)ரநியதியோபோதி, பிறந்ததும் ஓரிடத்திலேயாய் வளர்ந்ததும் அங்கேயாயிறே சக்கரவர்த்தித் திருமகனிருப்பது. அதுக்கு ப்ரதிசிரஸ்ஸாயிறே இவனுக்கிருப்பது; பிறந்தவன்றே போரவேண்டும்படியிறே ஊர்களின் ஸ்வபாவமிருப்பது; அவற்றை விட்டுத் திருக்கண்ணபுரத்தே புகுந்த பின்பு இத்தையேயாயிற்று ஊராகநினைத்திருப்பது. (தொழும்) அவனுக்கு அவ்வூர் நிரூபகமானுப்போலேயாயிற்று, இவளுக்கும் தொழுகையே நிரூபகமாயிருக்கிறபடி. (க) "ప్రాఞ్జలింప్రహ్వమాసీనమ్- ப்ராஞ்ஜலிம்ப்ரஹ்வமாஸீநம்" என்கிறபடியே பெருமாள் அந்தஃபுரத்தினின்றும் புறப்படுகிறபோது, இரண்டாம் வாசலிலேநின்ற இளையபெருமாள், தலைமேல்வைத்தகையும், முக்கு

றது-வ்ருத்தஸம்ஶ்லேஷரஸகோ(ஜா)பநம். "விளம்பினுல்" என்றது-வாக்விகாரம்சொன்னது மாநஸவிகாரத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்றருளிச்செய்கிருர் (கரணத்ரயங்களுமித்யாதி).

கண்ணனூர் ஸ்ரீமதுரைமுதலானதன்ருே? கண்ணபுரமானபடி யென்னென்ன; (ஸ்ரீமதுரையித்யாதி - நினைத்திருப்பதென்னுமளவும்). (கலவிருக்கையிறே) என்றது - கொலுச்சாவடிபோலே சிலகாலமிருந்து போமித்தனையிறேயென்கை. இப்படி பலவூர்களிருப்பானென்னென்ன; (தாரநியதியித்யாதி). (ப்ரதிஶிரஸ்ஸு) எதிர்த்தலை. கண்ணன் ஸ்வபாவத்தால் தானன்றியே, அவ்வூர்களின் ஸ்வபாவத்தாலும் பலவாக வேண்டிற்றென்கிருர் (பிறந்தவித்யாதி).

(க) ரா-அயோ-கசு-உசு.

ணுக்கிட்ட உடம்புமாய் பெருமாள்கண்படும்படி நின்றாரிறே. அப்படியேயிறே இவள்கையும்அஞ்ஜலியுமாயிருப்பது. "காரிகை"என்று அழகு. இவ்வழகைக்கண்டால், அவன்மேல்விழுந்துகையும் அஞ்ஜலியுமாய் நிற்கவன்றோவடுப்பது. அத்தலை இத்தலையாயிருக்கிற இவளுக்கு என்ன பெண்மையென்கிறாள். இத்தால் காயிகவ்யாபாரம் சொல்லிற்று;

(பெண்மையித்யாதி)வாசிகவ்யாபாரம்,சொல்லுகிறாள். (பெண்மையும் தன்னுடை யுண்மையுரைக்கின்றாள்) பெண்மை-ஸ்த்ரீத்வம். அதாகிறது-ஏதேனும் ஓரவஸ்த்தை பிறந்தாலும் உயிர்த்தோழிக்குங்கூட மறைக்கும்படியிறேயிருப்பது. அவளும் இவளுடைய வ்யாபாரங்களைக்கண்டு, "இவளுக்குஓடுகிறதசைஇதுவாகாதே" என்றறியுமித்தனையிறே; ஆயிருக்கப் பெற்றதாயான எனக்கும் வாய்விடாநின்றாள்; இவளுக்கு என்னபெண்மையென்கிறாள். (தன்னுடையுண்மையுரைக்கின்றாள்) தன்னுடைய உள்ளிலுண்டான வ்யாபாரம்; அதவா, தன்னுடைய "உண்மை" உண்டு-ஸத்பாவம், அத்தைச்சொல்லாநின்றாள். (க) "ஆசசக்ஷேதஸத்பாவம் - ஆசசக்ஷேதஸத்பாவம்" இத்யாதி. ஸ்ரீ பரதாழ்வான் வாராநின்றானென்று ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள் கேட்டவநந்தரம், இளையபெருமாள் செய்தத்தை யெல்லாம் சொல்லத்துடங்கினர். "வந்தபோது செய்யும்படி சொல்லுகிறதென், ஓடம்நின்றதே, கோலிருந்ததே, தானும், தன்பரிகரமும் அக்கரைப்படும்படி காண்கிறேன்" என்று ஆக்ரஹசித்தனாயிருந்தான். அநந்தரம் ஸுமந்த்ரனுள்ளிட்டார் வந்து இளைய

"பெண்மையும்" என்ற ச (ச) காரம் விரோதத்திலேயாய், "உரைக்கப்போகாதத்தையும் உரைக்கின்றாள்" என்றாய், அத்தையருளிச் செய்கிறார் (அதாகிறதித்யாதி). பெண்மை யாவது-ஸம்ப்லேஷரஸஜ்ஞதையாய், அத்தையும், ததநுகுணமான தன்னுடைய ஸத்வ்ருத்திவிசேஷங்களாகிற உண்மையும் - சொல்லத்தக்க விஷயமல்லாதாக்கி, கேளாதிருக்கத்தானே யுரைக்கின்றாளென்றது கூடுமோவென்ன; கானவரான கு (க) ஹப்பெருமாள், ரகுகுலத்தில்பிறந்து நாகரிகரான பரதாழ்வானுக்குத்தாமே உரைத்தாப்போலே என்றத்தை ஸம்வாதமாகவருளிச்செய்து வ்யாக்க்யாநம் செய்கிறார் (ஆசசக்ஷேயித்யாதி). "அத" என்றதுக்கு - ஆநந்தர்யமர்த்தமாகையாலே பூர்வவ்ருத்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (வந்தபோதித்யாதி). "மஹாத்மந:" என்

(க) ரா-அயோ-அகூ-க.

பெருமாள் ஸ்வபாவம் போலே காண் பரதாழ்வானுடைய ஸ்வபாவ மிருப்பது. அவனை நீ காணவேணுங்காணென்ன; இவனும்போய்க் கண்டவநந்தரம் "இவருடைய ஸ்வபாவமிருந்தபடியென்" என்று ஆஶ்சர்யப்பட்டு இவருக்கு நம்மால் கொடுக்கலாம் உபஹாரமென்னென்று பார்த்து, இவருக்கு ஸத்ருஶமான உபஹாரம் - இளைய பெருமாள் ஸ்வபாவங்களா மித்தனையென்று அவற்றைச்சொல்லத் துடங்கினன்; [ஆசசக்ஷே ஸத்பாவம்] ஸத்பாவமாகிறது-ஸத்துக்களுடையஆசாரம், (க) ஸச்சப்தஸ்ஸாதுவாசக:- ஸச்சப்தஸ்ஸாதுவாசக:" (உ) "ஸாதவ:க்ஷீணதோஷாஸ்து-ஸாதவ:க்ஷீணதோஷாஸ்து" என்கிறபடியே ஸத்துக்களாவார் க்ஷீணதோஷரிறே. [பாவம்] ஆசாரம். ஒருவன்-அர்த்தவான், அபிஜாதன், வித்வான், என்றறிவது-அவர்களநுஷ்டானம் கொண்டிறே. அப்படியேயிறே இவருடைய அநுஷ்டானமும். "பெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் புல்கள் அறுப்பது. படுக்கை படுப்பது. தாமரைஇலையைப்பறித்துத்தண்ணீரைமுகந்து திருவடிகளை விளக்குவது, பின்னையும் தண்ணீரைமுகந்து அமுது செய்யப் பண்ணுவது, சேஷித்தத்தை பிராட்டியை அமுதுசெய்யப்பண்ணுவது. கண்வளர்ந்தருளப்பண்ணி, கையும் வில்லுமாய்க் கொண்டு நம்மையும்கூட அசிர்த்து நோக்குவதாய்க் காணுமவருடைய ஆசாரமிருந்தபடி" என்று அவர் வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லத்துடங்கினன். [லக்ஷ்மணஸ்யமஹாத்மந: - லக்ஷ்மணஸ்யமஹாத்மந:] கடலைக் கையாலே இறைக்கத்துடங்கினன். [லக்ஷ்மணஸ்யமஹாத்மந: ஸத்பாவம்-அப்ரமேயாய பரதாய-ஆசசக்ஷே] கழியின் பெருமையைக் கடலுக்குச் சொல்லத்துடங்கினன். பரதாயாப்ரமேயாய ஆசசக்ஷே] சேஷபூதனாதல் "நான்பணிசெய்யக்கடவேன்" என்று சொல்லியோ பணிசெய்வது; அதுகிடக்க; (ங) [அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி] சொல்லிற்றெல்லாம் செய்யக்கடவேனென்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி "ராஜ்யத்திலே இரீர்"என்ன;

றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கடலையித்யாதி). "அப்ரமேயாய" என்றத்தாலே, "மஹாத்மா" என்று பரிச்சேதிக்கக் கூடாமையை விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (கழியினித்யாதி). இளையபெருமாள் காட்டிலே ஸகலவிதகைங்கர்யங்களும்பண்ணியிருக்க, அவரைக் கழிஸ்த்தானேயாக்கப்போமோவென்னவரு

(க) (உ) (ங) ரா-அயோ-ஙக-உரு.

மாட்டேனென்று பின்போகை-சேஷத்வக்ருத்யமோ? நெருப்பிலே புகச்சொன்னாராகில் அத்தைச்செய்தல், அதில் நன்றும்படி ராஜ்யத்திலேயிருக்கச் சொன்னாராகில், அத்தைச்செய்தல்; பின்போகச் சொன்னாராகில், அத்தைச் செய்தல்; இப்படி சொல்லிற்றுச் செய்கையன்றோ சேஷத்வக்ருத்யம். [குஹ:] நெடுநாள் பரிசயித்த பரதனுக்கு ஒருநாள் சீலித்த குஹன் சொல்லும்படியாவதே; இன்னான் இன்னார்க்குச் சொல்லுகை யென்றில்லையாகாதே; கற்றவர்களாமித்தனையாகாதே வேண்டுவது. [ऌஹ்ஶதி-சரஃ- குஹநகோசர:] "காட்டில் மரத்திலும் மட்டையிலும் பழகிப்போந்த இவன் இளைய பெருமாள் படிகளைப்பேசிப் போந்தபடி கண்டதே" என்று ருஷி கொண்டாடுகிறான். அங்ஙனன்றிக்கே பெருமாளுடைய வ்யதிரேகத்தில் தூற்றிலே தலைமடுத்துக்கொண்டு கிடந்தவன், பரதனைக் கண்டவாறே புறப்பட்டா னென்னுதல்.

(வெண்ணெயுண்டித்யாதி) வாயாலே சொல்லுமளவேயோ? ஸகல கரணங்களாலும் சொல்லா நின்றாள், இவளுக்கென்ன பெண்மை யென்கிறாள். கீழ்ப்பாட்டிலே "கார்க்கடல் வண்ணர்மேலெண்ணம்" என்றவன் வடிவோடே அணையவேணுமென்று மநோரதித்து *முலையிலங்கு பூம்பயலை முன்போடவிறே இவளிருக்கிறது. "அவனுகிறான், ஒருத்தியுடைய உடைமையிலே ச(சா)பலனாய் அது கிட்டாமையாலே களவிலே இழிந்து, அது தன்னிலும் வாயதுகையதாக அகப்பட்டு (க)"கட்டுண்டான்காண்" என்று சிலர்சொன்னால், "அங்ஙனே ஒருஸ்த்ரீ உடைமையிலே சபலனுவானொருவனைக் கப்பெற்றோமிறே. அது கிட்டாதென்று விட்டுப்போகையன்றிக்கே

ளிச்செய்கிறார் (சேஷபூதனித்யாதி). (பின்போகச்சொன்னாராகில்) என்றது மீண்டெழுந்தருளித்தாம் அபிஷிக்தராய்ப்போகச் சொன்னாராகிலென்றபடி (சீலித்த) கண்டவென்கை.

கேவலம் வாக்வ்யாபாரமன்றிக்கே, மநஸ்ஸாலும் வெளியிடுகிறாளென்னக்கோலி, அதுக்கு அடையாளமாக வைவர்ண்யமும் போகக்கண்டோமென்கிறாளென்று விவக்ஷித்து, கீழோடுமேலெல்லாம்கூட்டித்தொகுத்தபாவத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஸகலேத்யாதி). வைவர்ண்யம் வருகைக்கு மூலத்தைக் காட்டுகிறார் (கீழித்யாதி). மகளுடைய ஸந்தோஷ ப்ரகாரந்தன்னை விவரிக்

(க) தி-மொ-கக-ரு-ரு.

களவிலே இழியப்பெற்றோமே, அதுதன்னிலும்அகப்பட்டுக்கட்டுண் ணும்படி எளியனாகப்பெற்றோமே'' என்றவ்வபதாநங்களைக்கேட்ட மாத்ரத்திலே அவ்வுடம்போடே அணைந்தால் பிறக்கும் ஆஸ்வா ஸங்களடையப் பிறந்து ஸந்துஷ்டையானாள். அவாப்தஸமஸ்தகாம னானவன், ஒருத்தி உடைமையை ஆசைப்படுவதாம், ஸர்வசக்தி யானவன் களவிலேஇழிவதாம்; அதுதன்னிலும் அகப்பட்டுக் கட் டுண்ணும்படி எளியனாவதாம்; இனிநமக்கொரு குறையுண்டோ வென்கிறாள் ; .... (ரு)

மூ.—வடவரைநின்றும் வந்தின்றுகணபுரம்
இடவகைகொள்வது யாமென்றுபேசினாள்
மடவரல்மாதரென்பேதை யிவர்க்கிவள்
கடவதென் கண்டுயிலின்றிவர் கொள்ளவே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
யாம்	நாம்	பேதை	பா(ரூ)லையாய்
வட	வடக்கிலுள்ள	என்	என்னுடைய
வரைநின்றும்	திருமலையில்நின்றும்	மாதர்	பெண்ணான
வந்து	வந்து	இவள்	இவள் [கு
இன்று	இன்றைக்கு	இவர்க்கு	இந்த எம்பெருமானுக்
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	கடவதென்	என்ன செய்யப்ராப்தி யுண்டு ;
இடவகை	வாஸஸ்தாநமாக	இவர்	இந்தஎம்பெருமான்
கொள்வது	கொள்ளுகைக்காக (வந்தோம்),	இன்று	இன்றையதினம் (இவ ளுடைய
என்று	என்று	கண்டுயில்	நித்ரையை
பேசினாள்	சொன்னாள் ;	கொள்ளவே	கொள்வதற்குப்ரயோஜ நமென். (சு)
மடவரல்	ப(ரு)வ்வையயாய்		

அவ.—ஆறும்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிலே "தன்னுடையுண்மை யுரைக்கின்றாள்'' என்றும், "வெண்ணெயுண்டாப் புண்டவண்ணம் விளம்பினால் வண்ணமும் பொன்னிறமாவதொழியும்'' என்றும் சொன்னாய். அதிலுண்மை எது ; பொன்னிறம்போனபடியென்னெ

கிறார் (அவாப்தேத்யாதி). ... ... (ரு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (வடவரையித்யாதி) "உண்மை'' என்றது - ஸத்வ்ருத்திவிசேஷம். அந்தஸத்வ்ருத்திதானும் ப்ரகாரப்ரகாரிபாவாநு ஸந் தாநத்தில் உறைப்பாலே அபேதாநுஸந்தாநமென்று விவக்ஷித்து விரஹதசை

ன்ன; அத்தைச்சொல்லுகிருள். கண்ணனூரென்றுளிறே கீழ்; அந்தக் கண்ணனூரான திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுடைய (க) [గురవః కింకరిష్యన్తి దగ్ధానాం విరహాగ్నినా - குரவஃ கிம்கரிஷ்யந்தி தக்த்தாநாம் விரஹாக்நிநா] என்று - "இக்குருக்கள் நம்மைச் செய்யப்புகுகிறதென்; விரஹாக்நியாலே வெந்துகிடக்கிறநம்மை ஆற்றி ஒருகுடம் நீர்சொரிவார்களோ" என்று பந்துவர்க்கங்களை நேராகவிட்டு க்ருஷ்ணனை அநுபவிக்கக் கடவதாக யமுநாதீரத்தேற வந்தார்கள்; அங்கு க்ருஷ்ணனைக்கண்டிலர்கள்; பின்பு அநுகாரத்திலே இழிந்து, "நான் நடவாநின்றேன், நீ நடைச்சக்ரவத்துப் பிடித்துக்காண் என்பது; (உ)[దుష్టకాళియతిష్ఠాత్ర కృష్ణోஉహమితి చాపరా] துஷ்டகாளியதிஷ்ட்டாத்ர க்ருஷ்ணோஹமிதிசாபரா] என்று - "பாரடா காளியனே! நான் உன்மேலேஏறி ஆடப்புகாநின்றேன்" என்பது-இப்படிகளாலே அநுகரித்தார்களிறே. இவளும்திருவாய்ப்பாடி-திருக்கண்ணபுரமாகவும், க்ருஷ்ணன் - சவரிப்பெருமாளாகவும், அச்சவரிப்பெருமாள்-தானாகவும், அநுகரித்துப்பேசுகிருள். (ங) "సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ -ஸர்வம்கல்விதம் ப்ரஹ்ம"(ச)"అహం బ్రహ్మాஉస్మి-அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி" என்று-தான் அவனாய், அவன்தானாயிறேயிருப்பது. இதிறே இவளுடையவைதிகலோகாயதமதமிருக்கிறபடி. வேறே அநுகரித்தாரும் சிலருண்டிறே. (ரு) "கடல்ஞாலம் செய்தேனும்யானேயென்னும்" என்று.

யில் அவ்வநுஸந்தாநம்வர ப்ரஸக்தியுண்டோவென்ன (கண்ணனூரித்யாதி). திருக்கண்ணபுரத்தைக் கண்ணனூராகவே தொழுவாளாகையாலே, தான் கோபிகாவஸ்த்தாபந்நையாயும், சவரிப்பெருமாளை க்ருஷ்ணனாகவும், ஊர்திருவாய்ப்பாடியாகவும், அநுஸந்தித்திருந்தவளாகையாலே அந்தப்ரஸங்கத்தில் அவர்களைப்போலே இப்பாட்டிலநுகரித்தபடி சொல்லுகிறதென்று கருத்து. "இவள் அநுகரிக்கைக்கு மூலம் - ப்ரகாரப்ரகாரிபாவத்தாலுண்டான ஐக்யம்" என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிருர் (ஸர்வமித்யாதி). தேஹமே ஆத்மாவென்கிற சார்வாகனைப்போலே அவனேதானுகப்ரமித்தாளோவென்ன (இதிறேயித்யாதி). அநுகரிக்கிருளாகில் ஆழ்வாரைப்போலேகாரணவஸ்துவை அநுகரியாமல், அர்ச்சாவதாரத்தை அநுகரிப்பானென்னென்ன (வேறேயித்யாதி). முன்னும்பின்னும் ஏகரூபேணவிருக்க, நடுவே அநுகாரம் பிறந்ததென்னப்

(க) வி-பு-ரு-கஅ-உஉ. (உ) வி-பு-ரு-கங-உஎ. (ங) சாந்தோ-ங-கச-க.
(ச) ப்ருஹ-ங-ச-கo. (ரு) தி-வாய்-ரு-சு-க.

அவளைப்போலே ஜகத்காரணரூபியைப்பற்று மவளன்றிறே இவள். அர்ச்சாவதாரரூபியையிறே இவள்அநுகரிப்பது. இவ்வர்ச்சாவதார ரூபத்தால் பிறக்கும் அநுபவமொழிய, அந்தந்த அவதாரங்களால் பிறக்குமநுபவத்தை நாய்க்கிடவென்றிருக்குமவளிறே இவள். ஆப் பான்திருவழுந்தூரரையரும், ஆழ்வார்திருநறையூரரையரும், இப் பாட்டைஅநுஸந்தித்து "இப்பாட்டுக்கு ஒருசேர்த்தி கண்டிலோம்" என்று பட்டர்பாடேவந்து, "இப்பாட்டிருக்கிறபடியென்" என்று கேட்க; "மகளநுகாரத்தைத் தாய் அநுபாஷிக்கிறாள்" என்றருளிச் செய்தார்.ஆரூடயோகராயிருப்பார் சிலர்வந்தால் (க) "యోభవాన్ యన్నిమిత్తంవా యదాగమనకారణమ్- யோபவாந்யந்நிமித்தம் வாயதாகம நகாரணம்" என்கிறபடியே "நீயார், வந்ததெங்குநின்றும்" என்று கேட்கக்கடவதிறே. அப்படியே "நீஎங்கு நின்றும் வந்தது, வந்த காரணமேது"என்ன; "வந்தது இன்னிடத்தில்நின்றும், வந்தகார யம் இன்னது" என்கிறாள்.

வ்யா—(வடவரைநின்றும்வந்து) வடக்கில்திருமலையில்நின்றும்

போமோவென்ன; இதுஸம்ப்ரதாயஸித்தமென்று ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (ஆப்பானித்யாதி). அர்ச்சாவதாரத்தை அநுகரிக்கிறாளாகில், "வடவரை நின்றேனும் யானேயென்னும்" "வண்டிருவரங்கனும்யானேயென்னும்" என் றாப்போலேஅநுகரியாமல்,"வடவரைநின்றும்வந்துஇன்றுகண்ணபுரமிடவகை கொள்வதுயாம்" என்று அநுகரியாநின்றாள்; ஆராகிலும் கேட்டாரோ,வென்ன (ஆரூடேத்யாதி). "பவாந் யாத்ருஶ:, யத்ஸ்த்தாநம்வா, யந்நிமித்தம்வா- வாசப்தஸமுச்சயார்த்தே, ஆகமநஸ்ய ப்ரயோஜநதயாகாரணஞ்ச யத்" என்று ப்ரஶ் நத்ரயம் பண்ணுவாரைப்போலே, தோழிமார்இவளுடைய பொன்னிறமொழி யும்படியான வடிவில் வேறுபாடுகண்டு, "எங்கேயிருந்தெழுந்தருளிற்று, எழுந்தருளின கார்யமென், தேவரீர் ஆர்" என்றார்கள். அதுக்கு உத்தரமரு ளிச் செய்கிறாளாக அநுவதிக்கிறாரென்று கருத்து. (வந்ததெங்கு நின்றும்) என்றவநந்தரம் "ப்ரயோஜநமென்" என்று கூட்டுவது. (அப்படி)என்றவநந் தரம் "நீர்ஆர்" என்றுகூட்டுவது. (என்ன) என்ற வநந்தரம் "நான்சவரிப் பெருமாள்" என்று கூட்டுவது.

(உ) "మాయావీపరమానన్దం త్యక్త్వా వైకుణ్ఠముత్తమమ్॥ స్వామిపుష్కరిణీతీరే రమయాసహ మోదతే-மாயாவீபரமாநந்தம் த்யக்த்வா வைகுண்ட்ட முத்தம்।

வந்து. (க)"திருமால்வைகுந்தமே தண் திருவேங்கடமே" என்று அத்தலையைப்பற்றி வருமவளன்றேஇவள். அர்ச்சாவதாரத்தைப் பற்றுமவளிறே. அர்ச்சாவதாரத்துக்குக்கொண்டக்கோல் நாட்டின தேசமிறே திருமலை. வந்தகார்யமேதென்ன (இன்றுகணபுரமிட வகைகொள்வது யாம்) இன்று திருக்கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுவதாகக்காண்வந்தது, இதுகாண் நாம் வந்தகார்யம், இது என்னுடைய உண்மையிருந்தபடி. (என்றுபேசினாள்) "உரைக்கின்றாள்" என்றாளிறேகீழ். அத்தைப் "பேசினாள்" என்றுதாயார் சொல்லுகிறாள்.

(மடவரலித்யாதி) திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களைப்போலேயோ? அலைவலைகளாய்ப் புறப்பட்டுப் பழிதூற்றி அநுகரித்தவர்களைப்போலேயோ? இவள் பந்துக்கள் சொன்னத்தைச்செய்துபோந்தவளன்றோ? (மடவரல்மாதர்) ப(ஃ)வ்யையானபெண். (என்பேதை) பந்துக்களுக்கு பவ்யையாய்ப் போந்தாளென்னுமளவேயோ? பெற்றெடுத்த என்வார்த்தையல்லதறியாதவளன்றோ?. (பேதை) ப்ராப்த யௌவனையாகில் என்வார்த்தை கொள்ளாதொழியவும் கூடுமிறே; பெற்றதமப்பனுக்கும் பர்த்தாவுக்கும் வாசியறியாத பருவம்கிடீர்

ஸ்வாமிபுஷ்கரிணீதீரே ரமயாஸஹமோததே" என்று அதுக்கும் அடியுண்டாயிருக்க "அங்குநின்றும்" என்பானென்னென்ன (திருமாலித்யாதி). ஆகில் திருவரங்கத்திலுமோவென்ன ; (அர்ச்சாவதாரேத்யாதி). (உ) "செஞ்சொற்கவிகாள்" என்கிற திருவாய்மொழியில் நித்யஸூரிகளுக்கு ஆழங்கால் படாமைக்கு உபதேசிக்கும்போது மற்றும் திவ்ய தேசங்களிருக்க, தெற்குத் திருமலையில் ஸௌசீல்யத்தையிறே ஆழங்காலாக வருளிச்செய்தது ; அப்படியேவடமலையும் *கானமும் வாநரமுமானவற்றுக்கும் முகங்கொடுக்குமிடமாகையாலே அச்சீலத்தில் ஆழங்கால்பட்டு மற்றொன்றைச் சொல்லாளென்று கருத்து. (என்னுடைய உண்மை) என்றது-தன்பெண் தோழிமாரைக்குறித்துச்சொன்னது. இத்தால் நீயாரென்னும் ப்ரஶ்நத்துக்கு உத்தரம்சொன்னபடியாயிற்று.

இப்படி (௩) "[illegible]- குரவஃ கிங்கரிஷ்யந்தி" என்று புறப்பட்டுப்போய் அநுகரித்தவர்களைப்போலே அநுகரித்தாளாகில், இனி நீ கைவிடுமத்தனையன்றோ வென்னும் சங்கையிலே, "மடவரல்" இத்யாதி என்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (திருவாய்ப்பாடியிலித்யாதி). விவரணம் (அலவலையித்யாதி). (தனிசு)கடன். (பணயம்)பிச்சை.

(க) தி-வாய்-கo-எ-அ. (உ) தி-வாய்-கo-௧. (௩) வி-பு-ரு-கஅ-உஉ.

இவளுக்கு. (இவர்க்கு) அத்திருவாய்ப்பாடியில்பெண்களோடே அநுபவித்துவைதக்த்யமூர்த்தாபிஷிக்தராயிருக்கிற இவர்க்கு. (இவள்) ஆருருக்ஷுவாயிருக்கிறஇவள். (கடவதென்) தனிசுடையார் பணயமெடுப்பாரைப்போலே இவள் கண்ணுறக்கத்தைக் கொள்ளுகைக்கு என்னப்ராப்தியுண்டு.

(கண்டுயிலின்றிவர் கொள்ளவே) அவர்களைப் போலே அலேவலையாளுல், பின்புவேணுமாகில் கொள்ளுகிறுர்; இன்று இவள் கண்ணுறக்கத்தைக் கொள்ளுகைக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டென்கிறுள். கீழ் "வண்ணமும் பொன்னிறமாவதொழியும்" என்றுள்; "அந்தபொன்னிறமாவதுளது,ஸ்வாபாவிகமானதன்நிறமாவதெது" என்ன; (க)" ய ஆத்மநி திஷ்டந்-ஆத்மநோऽந்தர: -யஆத்மநிதிஷ்ட்டந், ஆத்மநோऽந்தர:" (உ) "யஸ்யாத்மா ஶரீரம்-யஸ்யாத்மாசரீரம்" என்று ஶ்ருதிகள் சொல்லுகிறபடியே சரீரசேஷத்வமும், சேஷசேஷிஜ்ஞாநமும், அந்தஜ்ஞாநத்தால் பிறக்கும்ஆநந்தமும், ஆக சேஷத்வஜ்ஞாநாநந்தங்கள்-தன்நிறமாகிறது ; பொன்நிறமாகிறது-"தேவோऽஹம்,மநுஷ்யோऽஹம்" என்று ப்ரவிஷ்டசரீரங்களிலே ஆத்மபுத்தியைப் பண்ணி (ங) "து:க்காऽஜ்ஞாந மலாதர்மா:- து:க்காऽஜ்ஞாநமலாதர்மா:" என்கிற தர்மங்களையேறிட்டுக்கொள்ளுகை. ஆரூடயோகராயிருப்பாாக்குக் கிட்டாத ஸ்வபாவங்களடைய ஆருருக்ஷுவாயிருக்கிற இவளுக்குப்பிறப்பதே. இதோராஶ்சர்யமிருந்தபடி யென்னென்கிறுள். .... (சு)

மூ.—தரங்கநீர் பேசிலும் தண்மதிகாயினும்
இரங்குமோ வெத்தனைநாளிருந்தெள்கினுள்
துரங்கம் வாய்கீண்டு கந்தானதுதொன்மையூர்
அரங்கமேயென்ப திவள்தனக்காசையே. .... (எ)

பொன்னிறம் போம்படி யென்னென்னும் ப்ரஶ்நத்துக்கு " கண்டுயில்கொள்ளுகை " என்றது உத்தரமென்று விவக்ஷித்து ஸ்வாபதேசம் (கீழித்யாதி). துயில்கொண்டாளென்கையாலே தேஹாத்ம ப்ர(ப்)மாதிகளாகிற அஜ்ஞாநத்தைப்போக்குகையாலே பொன்னிறம் போனபடி சொல்லிற்றாய்த்தென்றுகருத்து. பாட்டுக்கெல்லாம் பிண்டிதார்த்தமருளிச் செய்கிறுர் (ஆரூடேத்யாதி). ... ... (சு)

(க) ப்ருஹ-ரு-எ-உஉ. (உ) ப்ருஹ-ரு-எ-உஉ. (ங) வி-பு-சு-எ-உஉ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தரங்கம்	திரைக்கிளப்பத்தை யுடைய	துரங்கம்	அஶ்வரூபியான கேசி யினுடைய
நீர்	ஸமுத்ரமானது [ம்,	வாய்	வாயை
பேசினும்	கோ (ஷ) ஷிக்கிலு	கீண்டு.	கிழித்து (அதனால்)
தண்	குளிர்ச்சியையுடைய	உகந்தான் அது	களித்த கண்ணனுக்கு
மதி	சந்த்ரன்	தொன்மை	பழையதான
காயினும்	காய்ந்தாலும் (இவள்)	ஊர்	கோயிலான
இரங்குமோ	இளைக்குமோ?	அரங்கமே என் பது	திருவரங்கமென்பதே
எத்தனைநாள்	நெடுநாளாக	இவள் தனக்கு	இவளுக்கு
இருந்து	(இதுகளில்) இருந்து	ஆசையே	ஆசையாயிருக்கிறது. (எ)
என்கிறாள்	ஈடுபட்டாள்;		

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. (தரங்கமித்யாதி) "இவர்க்கு இவள் கடவதுஎன்" என்று-இவள் கண்ணுறக்கத்தை இவர்கொள்ளுகைக் குப்ராப்தியுண்டோவென்றும், "இப்படி இவரோடும் இவளோடும் கொள் கொடையற்றே யிருக்கிறது, கார்க்கடல் வண்ணர்மேலெ ண்ணமென்றும், கண்ணபுரந்தொழுமென்றும், கண்ணபுரமென்று பேசினளென்றும், *சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் அவனேயாம்படியன்றே அவளிருக்கிறது; அவரோடு அவளோடு ப்ராப்தியில்லையென்று சொல்லக்கடவையோ? அதுகிடக்கிடும், உன்

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (தரங்கநீரித்யாதி) வினவவந்தவர்கள் திருத் தாயாரைக்குறித்து நீ சவுரிப்பெருமாள்மேல் குற்றம் சொல்லியும், நறையூரர் கார்யமே நன்றாயிற்றென்றும், "உள்மெலிந்தாளிது வென்கொலோ, நோவு படுமிவளுக்கு இதுவென்" என்று ஆஶ்சர்யப்பட்டும், கரணத்தாலும் கண்ண புரத்தானைப் பற்றினளென்றும், அவனே தானாக அநுகரித்தாளென்றும் சொல்லி, இவளை இப்படி படுத்துகைக்கு பஞ்சலக்ஷம் குடியில் பெண்களோ டும் கலந்து விதக்த்த(ரஸிக)ரான இவர்க்கு, முக்த்தை (பேதை) யான இவள் கண் ணுறக்கத்தைக்கெடுக்க ப்ராப்தியென்" என்றும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தால், பெண்ணின் விரஹக்லேசம்தீருமோ? இது தீரும்படியன்றே நமக்குத்தேட்ட மென்னும் கருத்தாலே ஆக்ஷேபிக்க; அதுக்குவெறுப்பாக "இனி என்செய் வோம், படுவதெல்லாம்பட்டாள், இன்னமும் படுகிறாள்" என்கிறாளென்று ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார். (இவர்க்கு இவளித்யாதி).

இவள்தானே கரணத்தையும் அத்தலைக்காகக் கொடுத்துவிட்டாளே

மகள்தான் இவ்வீடுபாடுகள்தானே பொறுக்கக்ஷமையோ" என்ன; "இவற்றுக்கு இளைக்குமவளோ இவள்" என்கிறாள்.

வ்யா.—(தரங்கநீர்பேசினும் தண்மதிகாயினுமிரங்குமோ) உறக்கம்போய் கண்ணைவிழித்துப்பார்த்தாள், பிரிந்தார் இரங்கும்நிலம் கடல்கரையாகையாலே, ஸமுத்ரதீரத்திலேயிருந்து அவன்றன்னோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறபோது பெரியஅபி(ஃ)நிவேசத்தோடேமேல்விழுந்து அணைத்ததோளுக்கு ஸ்மாரகமாயும், ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறபோது "அடியேன், குடியேன்" என்றாப்போலே சொன்ன நீசபாஷணங்களுக்கும் ஸ்மாரகமாயும், அணைக்கிறபோதை ஸ்பர்ஶஸௌக்யத்தால் வந்த குளிர்த்திக்கு ஸ்மாரகமாயும் இவைநலியாநின்றால் இளைக்குமோ?. (தரங்கநீர்பேசினும்) திரைக்கிளர்த்தியை யுடைத்தானஸமுத்ரம் கோஷிக்கிலும். (தண்மதிகாயினும்) அந்தகடலிலே பிறந்தவனிறே சந்த்ரன். ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தான அவன்இவளளவில் பாத(ஃ)கனைப்போலே, ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் ஆஹ்லாதகரனான சந்த்ரன் நெருப்பைமுகந்து தூவிலும், அவன்படி இதுவானால் இவர்கள்படி சொல்ல வேண்டாவிறே. (க) "யச்சீலஸ்ஸ்வாமீ, தச்சீலாப்ரக்ருதிः - யச்சிலஸ்ஸ்வாமீ, தச்சீலாப்ரக்ருதிः" இறே.

(இரங்குமோ) இளைக்குமோ; என்றாள். இவள் இளையாமைக்கு ஹேதுவென்னென்ன; (எத்தனைநாளிருந்தெள்கினாள்) முன்பே

யென்கிறார் (கார்க்கடலித்யாதி). (அதுகிடக்கிடும்) என்றது - அவர்க்கு ப்ராப்தியுண்டாகிறது, இல்லையாகிறது, நமக்கு விசாரணீயமன்றென்கை. இனி விசாரணீயந்தானேதென்ன (உன்மகள்தானித்யாதி). (இவ்வீடுபாடுகள்) விரஹத்தாலுண்டான துःக்கங்கள். "இளைக்கு மவளோ" என்றது - விரஹக்லேசமெல்லாம்பட்டே குண்டவளின்னம் படத்தக்கவளென்றபடி.

(உறக்கம்போய்) என்றது - கீழ்ப்பாட்டில் "கண்டுயில் கொள்ள" என்றத்தைப்பற்ற. நீர் என்றபதவாஸனை (அணைக்கிறபோதையித்யாதி). "தண்" என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (அந்தவித்யாதி). (அவன்படி இதுவானால்) என்றது - கண்ணபுரத்தான்படி விரஹாக்நியைக் கொளுத்துமதானாலென்றபடி.

பேதையான இவள்நெடுநாள்விஶ்லிஷ்டையாகப் படுவதெல்லாம்பட்டாளென்கிறது. (உ) "த்ருடியுகாயதே - த்ருடியுகாயதே" என்னுமாபோலே

(க)

(உ) பாக-கം-ஙக-கரு.

கெடுநாள் இவற்றின்கையிலே அடியுண்டு தகணேறின இவள்இவற்றுக்கு ஈடுபடுமோ?. "எள்குதல்" -ஈடுபடுதல். விடுகதத்தைப் பூட்டினுல் அதில் பழக்கமில்லாதவன் நோவுபடுமிறே; அதிலே பழகிப்போந்தவன் விடுகம்பூட்டினுல் கட்டிக்கொள்ளாய் என்று கிடக்குமிறே.

(துரங்கமித்யாதி) இவள் இப்படி நோவுபடாநின்றல் இதுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணவேண்டாவோ, பெற்றநீயிறே பரிஹாரம் பண்ணுவாய்; அத்தைச் சொல்லிக்காணுயென்ன; அவளுக்குப் பரிஹாரமறிவேன் நானேயிறே. (அரங்கமேயென்பதிவள் தனக்காசையே) "திருவரங்கம்" "திருவரங்கம்" என்பது இவளுக்காசை. ஆனல் அதுசொல்லத் தட்டென்னென்ன; இவள்ஸத்ப்ரக்ருதியாகையாலே வாய்விடில் சிதிலேயாகக்கூடுமென்று, வாய்க்காவலிட்டு வைப்பர்கள் பந்துக்கள்; (ஆசையே) வருந்திச் சொல்லப்புகில் அருகேயிருந்து "வாய், வாய்" என்பர்களிறே. திருக்கண்ணபுரத்தில் நிற்கிற க்ருஷ்ணனேயன்றே இங்கும்; அவனில்காட்டில் இவனுக்குவாசியுண்டோவென்னில், (துரங்கம்வாய்கீண்டு கந்தானது தொன்மையூர்) (க) "கேஶவஃ க்லேஶநாஶநஃ- கேசவஃ க்லேசநாசநஃ" என்றுபோக(போக)விரோதியான கேசியை அழித்தவனன்றே? ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்திலே பெண்களும் தானுமாக அநுபவியாநிற்க, இதுக்கு விரோதியாய்வந்த கேசியின் வாயைக்கிழித்துப் பெண்களுக்கு ஒருகார்யம் செய்தானுயிருக்கையன்றிக்கே தன்னுடைய போக (போக) விரோதிபோயிற்று என்று உகந்தான்.

(தொன்மையூர்) பழையதானகோயில்; கண்ணனூரென்கிற திருவாய்ப் பாடிபோலே பழையதாய், புராணபந்தமுமாயிறேயிருப்

நெடுநாளாய் தோற்றுகையாலே என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறர் (முன்பேயித்யாதி).

(இதுக்குப்பரிஹாரம்) என்றது-சவரிப்பெருமாள்காலைக்கட்டிக்கொள்ளுகை. (பந்துக்கள்) என்றது-தாய்முறையான நங்கைமார்களை. பெற்றதாயாய் ப்ரியபரையாயிருக்க, ஏகாந்தத்திலேயாகிலும் இவளாசையைத் தலைக்கட்டலாகாதோவென்ன (வருந்தியித்யாதி).

(புராணபந்தம்) புராணத்திலே ஸம்பந்தத்தை யுடைத்தாகை. தத்ப்ரதிபாத்யமென்கை. "தொன்மை" என்றுவிசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்ருதோப

(க) நாரஸிம்ஹ-உகூ-ஙஎ.

பது. திருக்கண்ணபுரமாகிறது - ஸமுத்ரமத்யத்திலே புதிதாகக் குடியேறின த்வாரவதிபோலேயிறே; (க) "வேலேமோதும்மதிள்" (உ) "வெள்ளியேய்ந்தமதிள்" என்றது-தனக்குஸ்மாரகமாய், நலிந்த சந்த்ரனுக்கும் கடலுக்கும் தோள்தீண்டியாயிறேயிருப்பது. தன்னைநோவுபடுத்தின கடலின்வாயை அடக்கும்போது கேசிவாயைக் கிழித்தவனாக வேண்டாவோ. நெருப்பைத்தூவின சந்த்ரனை ஆறவிடும்போது தக்ஷசாபத்தாலே நோவுபட, தன்னுடைய சந்த்ர புஷ்கரிணியிலே பரிசயிப்பித்து அவனுடைய க்ஷயத்தைப்போக்கினவனாகவேண்டாவோ.

(அரங்கமேயென்பதிவள் தனக்காசையே) திருக்கண்ணபுரமென்று சொன்னளித்தனை; தானைதன்மை-கோயிலேயே சொல்லுகையென்கிறாள். கண்ணனூரேயது;இது-ஸ்ரீரங்கமிறே. (ந) "ஶ்ரீரங்காபராத்யதி-நகஸ்சிந்நாபராத்யதி" என்னும்பெண்ணரசிறே. மயர்வற்றயதாஜ்ஞாநம் பிறந்தால் ஆரூடயோகராயிருப்பார்க்கும் (ச) "அவ்யக்தஸர்ஜாதௌ - அபஎவ்ஸஸர்ஜாதௌ" என்கிற அப்ஸ்ருஷ்டிவாச்யமான மூலப்ரக்ருதியும் அதின் கார்யமான சப்தாதிகளும் போனலல்லது அநுபவம் பூர்ணமாகாதிறே. இங்கு கடலினுடைய ஸ்தாநத்திலே ப்ரக்ருதி, அதில்பிறந்த சந்த்ரஸ்தாநே சப்தாதிகள். .... (எ)

யோகம் காட்டுகிறார் (திருக்கண்ணபுரமித்யாதி). இத்தால் கோபிகாவஸ்தாபன்னையான இவளுக்குத் திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ணன் போக (பூமி) நிரவாஹகனாய், ஸ்ரீமத்த்வாரகையில் க்ருஷ்ணன் விரஹவர்த்தகனாகையாலே அவ்வூர்களும் அவனைப்போலே யிருக்குமென்று கருத்து. விரஹவர்த்தகமான படி யெங்ஙனேயென்ன (வேலேமோதுமித்யாதி). திருவரங்கம் விரஹநிவர்த்தகமானவழி என்னென்ன (தன்னையித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

எவகாரார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (திருக்கண்ணபுரமித்யாதி). ஆசைப்படுகைக்கு பற்றுசேதென்ன (கண்ணனூரித்யாதி). அதில் அவனுக்குப்ராதாந்யம் தோற்றியிருக்கும், இதில் புருஷகார பூ (பூமா) தைக்கு ப்ராதாந்யம் தோற்றியிருக்குமென்று கருத்து. இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசம் காட்டுகிறார் (மயர்வித்யாதி). ... ... (எ)

(க) தி-வாய்-கூ-கO-க. (உ) தி-வாய்-கூ-கO-உ.

(ந) ரா-யு-ககரு-சச. (ச) மநு-க-அ.

மூ.—தொண்டெல்லாம் நின்னடியே தொழுதுய்யுமா
கண்டு தான் கண்ணபுரம் தொழப்போயினாள்
வண்டுலாம்கோதையென்பேதை மணிநிறம்
கொண்டு தான்கோயின்மை செய்வதுதக்கதே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டெல்லாம்	ஸகல பாகவதர்களும்	உலாம்	ஸஞ்சரியாநின்ற
		கோதை	குழலையுடைய
நின்	தேவருடைய	என்	என்னுடைய
அடியே	திவ்யதேசத்தையே	பேதை	முக்தை (ஞ) யான பெண்ணினுடைய
தொழுது	அஞ்ஜலிபண்ணி		
உய்யுமா	உஜ்ஜீவிப்பதை		
கண்டு	பார்த்து	மணி	மணிபோன்ற
தான்	தாமும்	நிறம்	நிறத்தை
கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	கொண்டுதான்	அபஹரித்து தான்
தொழ	தொழுவதற்கு	கோயின்மை	அநீதியை
போயினாள்	போனாள்;	செய்வது	பண்ணுவது
வண்டு	வண்டுகளானவை	தக்கதே	(உமக்கு) தகுமோ?.

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டிலே [வெள்ளியீர்,தொழுத இவள்கைவளை கொள்வதுதக்கதே] என்று தொழுத இவள் கையில் வளையைக்கொள்ளுகை உமக்குத் தகுமோவென்று இவள் சொன்னவாறே "தொழுத இவள்கையில் வளையைவாங்குகை தகுதியல்ல, தப்பச்செய்தோம்" என்று இசைந்து நின்றார் சவரிப்பெருமாள்; பின்புதன்னிலே "இவர்க்கிவள் கடவதென் கண்டுயிலின்றிவர்கொள்ள" என்றும், "அரங்கமேயென்பதிவள்தனக்காசையே" என்றும் சொன்னத்தை சவரிப்பெருமாள் கேட்டார். (க) "ஸர்வத

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (தொண்டித்யாதி) பூர்வார்த்தத்தையெல்லாம் கடாக்ஷித்து ஸங்கதியருளிச் செய்கிறார் (முதலித்யாதி - இத்தனை யென்கிறாளென்னுமளவும்). (இசைந்துநிற்கை) நெஞ்சுநெகிழ்ந்து கொடுப்பதாகநிற்கை. (தன்னிலே) தங்களிலே. சவரிப்பெருமாள் முன்னிலையாய்தோற்றியிருக்கையாலே செவிப்படாமல், வினவ வந்தவர்களோடே ஏகாந்தமாகச்சொல்லச் செய்தே அவர்கேட்டபடி யென்னென்ன (ஸர்வத இத்யாதி). (தன் அபி

(க) ஸ்ரீ-கரு-கச.

ஸ்ருமிகஸ்ஸ்ரீ - ஸர்வதஸ்ஸ்ருதிமல்லோகே'' என்றிருக்குமவரிறே அவர். இப்படி இவள்சொன்னவாறே ''வளைகொடுப்பதாக நினைத்திருந்தோம், இனிகொண்டு அதுகொடுக்கிறதென், இன்னம் எட்டுமதுண்டாகில் வாங்கஅமையாதோ?''என்று சவரிப்பெருமாள்சிவட்கென்று ''உன்மகளுக்கு அரங்கமேயென்பதாசை என்றாய், அவளோடு நம்மோடு ப்ராப்தியில்லையென்றும் சொன்னாய், ஆனால் நம்மூருக்கு இவள்வருவானென், நாம்இவளைஅழைத்தோமோ, ஆசைப்பட்டவிடத்தேறப் போகலாகாதோ?''என்ன; ''அதில்ஸம்சயமில்லை; அரங்கமேயென்பதிவள்தனக்காசை, நினைவுமதுவே, ஸ்வாபிமதஸித்திக்கு உறுப்பாக நாட்டார் செய்கிறதைக்கண்டு தனக்கும்தன்னபிமதம் ஸித்திக்குமோ? என்று தன்ஆசையாலேசெய்வான்முறைமை கண்டுபோனளித்தனை''என்கிறாள். கார்க்கடல்வண்ணர்மேலெண்ணமென்றென்றே இவளுக்குமனோரதம். (க) ''இலங்கொலிநீர்பெரும் பௌவம்மண்டியுண்ணபெருவயிற்றகருமுகிலேயொப்பர்வண்ணம்'' என்று கடலைப் பருகின காளமேகம்போலேயிறே பெரியபெருமாள் வடிவிருப்பது. ஆகையாலே நினைவும் அங்கேயென்னுமிடம் ஸித்தமிறே.

(தொண்டெல்லாம்) இப்பரப்பெல்லாமென்கிறாள். தொண்டர்-பகவத்பக்தர்களெல்லாம், ஆர்த்தராயும், ஆத்ம ப்ராப்தி காமராயும், பகவத்ப்ராப்திகாமராயுமிருக்குமவர்கள். இவர்களுக்கு பந்த(ஸ்த)த்திலும், ஆஸ்ரயணத்திலும் பேதமில்லையிறே. ப (ஃ) லத்திலேயிறே

மதம்) கோயிலில்வாழ்ச்சி. (செய்வான்முறைமை) செய்வார்களுக்குச்செய்யும் ப்ராப்தி. நினைவும்அதுவேயென்னப்போமோ ''கார்க்கடல்வண்ணர்மேலெண்ணம்'' என்றன்றோ சவரிப்பெருமாள் விஷயம் சொல்லிற்றென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கார்க்கடலித்யாதி). அந்தப்பாட்டில் சவரிப்பெருமாள் விஷயமாகச்சொன்னாளேயாகிலும், சவரிப்பெருமாள் சிவட்கென்று வேறுபட்டு நிற்கையாலே, இவளும் இப்போது திருப்பித் தாத்பர்யாந்தரம் விவக்ஷித்தாளென்னலாமென்று திருவுள்ளம்.

(ஆர்த்தராயும்) என்றது - அர்த்தார்த்திகளுக்கு முபலக்ஷணம். ப்ரயோஜநாந்தரபரரையும் ''தொண்டர்'' என்னலாமோவென்ன (இவர்களுக்கித்யாதி).

(க) திருநெ-உச.

பேதம். ஆகையாலே "எல்லாம்" என்கிறாள். "தொண்டெல்லாம்" என்று - பக்தரைக் காட்டுமோவென்னில்; "மஞ்சா꞉ க்ரோசந்தி -மஞ்சா꞉ க்ரோசந்தி" என்னுமாபோலே. (தொழுதுய்யுமாகண்டு) சதுர்வித புருஷார்த்திகளும் உன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து தந்தாம்அபிமதங்களைப் பெறக்கண்டு. (தொழுது) (க) "பத்தாஞ்ஜலிபுடா꞉ - பத்தாஞ்ஜலி புடா꞉" என்று காயிகமான வ்ருத்தியிறே அஞ்ஜலி.

(கண்ணபுரம்தொழப்போயினாள்) நமக்கும் இங்கேகோயிலிலே சென்று புகலாமாகில் திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுவோமென்று போயினாள். (நின்அடியேதொழுது) என்று உன்னையன்றே இவள் தொழுதது, திருக்கண்ணபுரத்தையிறே; யதோபாஸநமன்றோப(ஃ)லம். ஐஶ்வர்யார்த்திகள் ஐஶ்வர்ய விஶிஷ்டனையிறே பற்றுவது. ஆத்மப்ராப்திகாமன்சுத்திவிஶிஷ்டனையிறேபற்றுவது. பகவத்ப்ராப்திகாமனும் (உ) "ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந்காமாந் -ஸோஶ்நுதேஸர்வாந்காமாந்" என்று குணவிஶிஷ்டனையிறே பற்றுவது. இவளும் இவ்வூரை ஆசைப்பட்டவளாகையாலே ஊரைத்தொழுகிறாள். யத்விஶிஷ்ட வஸ்துவைப்பற்றினால் தத்விஶிஷ்டவஸ்துவேயிறேப்ராப்யம்; க்ருஷ்ணனை ஆசைப்பட்டபெண்கள், க்ருஷ்ணன் மகனானகாமன் காலிலே விழுந்தார்களிறே. உடையவர்பெருமாளுக்கு நெடுநாள் திருமஞ்ஜநமெடுத்து அவரை ஆஶ்ரயமாகப்பற்றி, பின்பிறே கோயிலிலே வந்

கண்ணபுரம் தொழப்போனது தனக்குமாத்ரம் கோயில்வாஸம் கிடைக்கைக்காகப் போனாளல்லள், தன்னடியாரான நமக்கும் கோயில்வாஸம் கிடைக்கும்படி கிடீர்போனது என்று வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் (நமக்குமித்யாதி). ஊரைத்தொழுதாலும் நாமன்றோபலமென்ன ; அன்றென்கிறாள்(நின்னடியேயித்யாதி).ஊரைத்தொழுதாலும்ஊரேபலமாவானென்னென்ன(யதோபாஸநமித்யாதி). அப்படியே பலமாக வேண்டுவானென்னென்ன (ஐஶ்வர்யேத்யாதி). "ப்ராப்யாநுகுணமாகப்ராபகம்"என்றருளிச்செய்து,ப்ராபகாநுகுணமாகப்ராப்யமென்கிறார் (இதித்யாதி). ப்ராப்யாநுகுணம்ப்ராபகமென்றதுக்கு உதாஹரணம் (க்ருஷ்ணனையித்யாதி). (ங) "ஆத்மா வை புத்ரநாமாஸி -ஆத்மாவைபுத்ரநாமாஸி" என்கிறபடியே காமனைப் பற்றினார்களென்கை. ப்ராபகாநுகுணம் ப்ராப்யமென்றதுக்கு உதாஹரணம் (உடையவரித்யாதி). கண்ணபுரத்தைத்தொழு

(க) பார-சாந்தி-ஙஙஎ-சo. (உ) தை-ஆ-க-உ.
(ங) மந்த்ரப்ர-ஔஔ.

தது. தொண்டெல்லாம் என்கிறவர்களைப்போலே ஸாதநபேதம் கொள்ளுமவளன்றேஇவள். ப்ராபகவஸ்துவேப்ராப்யமென்று, (க) *தானுகந்தவூரெல்லாம் தன்தாள் பாடித்திரியுமவளிறே. "ஒருவர்க் குரியேனோ" என்றதும் ஸாதநாந்தரங்களில்லையென்றதத்தனையிறே. (தான்போயினாள்) தொழுதாப்போலே குறியழியாமல் போரவல்ல ளாகிலன்றோ போவது; தொழப்புக்கு நிறத்தைக் கொடுத்துப் போருவார் போருவர்களோ? (போயினாள்) ஸ்ரீமிதிலையில் பிறந்தா ரிலும், குண்டிநபுரத்தில் பிறந்தாரிலும் போனாருண்டோ? வரக் கண்டவித்தனையன்றோ செய்தது. (போயினாள்) * வேயினதோள் விசிறிப் பெடையன்னமென நடத்தவவள்போக்கு நீ காணப் பெற்ற தில்லை காணென்கிறாள்.

இப்படியிருக்கிற இவள்போனால் தன்னோடொக்க ரூபஸாம் யத்தைக் கொடுக்கவன்றோஅடுப்பது. நிவாரகரில்லாத தேசத்திலே தனிநிலத்திலே அடித்துப் பறிப்பாரைப்போலே இவள்நிறத்தையும் கொள்ளவேணுமோவென்கிறாள். (வண்டுலாங்கோதையென்பேதை) இவள்மயிரைமுடித்துப்பூவைச் சுற்றிவிட்டால் வண்டுகள்பறந்து வர்த்திக்குமதுக்கு வெருவி உள்ளேபுகுரும் பருவமென்கிறாள்.

தால், அரங்கத்தில் வாஸம்வருமோவென்ன (தொண்டித்யாதி). உகந்தரு ளின நிலங்களெல்லாம்ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகவும் அநுஸந்திக்குமவளாகை யாலே உன்னை ஒன்றுக்கு ஸாதநமென்றாலும் ஸாத்ய ஸாதநங்களுக்கு பே (தீ) த மில்லையென்று கருத்து. தேசத்தைத்தொழுகை ஸாதநாந்தரமாய் விழாதோவென்ன (ஒருவர்க்கித்யாதி). உன்னைப்ராப்யமாக்கி,தேசவாஸத்தை ஸாதநமாக்கிலிறே ஸாதநாந்தரமாவதென்றுகருத்து. திருவரங்கத்தைப்பெறு கைக்கு திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழவந்தாளாகில் நம்வடிவில் கண்வைப்பா னென் ; விஶ்லேஷித்து இப்பாடுபடுவானென் ; என்னும் ப்ரஶ்நத்திலே "தான்" என்கிறாளென்று விவக்ஷித்து உட்கருத்து (தொழுதாப்போலேயித் யாதி). போயினாளென்று நீசொல்லி வெறுக்கைக்கு போகாதேயிருந்தார் சிலருண்டோ? தொண்டெல்லாமன்றோ வந்துதொழுவதென்ன (ஸ்ரீமிதி லையித்யாதி). (குண்டிநநகரத்தில் பிறந்தார்) விதர்ப்பராஜன் பட்டணமான குண்டிநநகரத்திலே பிறந்த ருக்மணிப்பிராட்டி. தாத்பர்யாந்தரம் (வேயித் யாதி). (போக்கு) என்றது-போனபோக்கை யென்றபடி.

மேலுக்கவதாரிகை (இப்படியித்யாதி). "பேதை" என்று ஸமபிவ்யா

(க) திரு-ரு-சு.

(தொண்டெல்லாம்) தொண்டெல்லாம் பண்டு இவனடியைப்பற்றிக் கிடக்குமாபோலேகிடீர், தானுகந்தவூரிலே வண்டுகள் இவள் மயிரைப்பற்றி கிடக்கும்படி. இது ஒப்பனையழகிருந்தபடி. (என்பேதை) (க) "మమసుతా - மமஸுதா" என்கிறபடியே அபி (ధీ) ஜாதை யென்கிறாள். (பேதை) முக்த்தை (ముగ్ధ).

(மணிநிறங்கொண்டுதான்) உன்மகள்முக்த்தையன்றே, விதக்த்தைகளுக்கும் அவ்வருகேயன்றோ இவள் பரிமாற்றம், இவள்நிறம் கொள்ளக்குறையென்னென்ன; (உ) "நன்மணிவண்ணன்" என்கிறபடியே, உம்முடைய நிறத்தைக்கொடுக்கையன்றோ தகுவது; அது கிடக்க, முக்த்தையன்றோ, ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாதவளன்றோ, உமக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநமின்றியிலே யொழியவேணுமோ?. (கொண்டுதான்) இவள் ஒப்பனையழகையும்கண்டால் ஆசைப்படுகைப்ராப்தம்; அதுகுற்றமல்ல, கொண்டால் பின்னைக்கொடாதொழிகைக்ருத்யமோ. (கோயின்மைசெய்வதுதக்கதே) ராஜநீதியில்லாதார் செய்வற்றை நீர்செய்யக்கடவீரோ? இழந்தவற்றை மீட்டுக்கொடுக்கையன்றோ ராஜக்ருத்யம்; ராஜாக்களே வழிபறிக்கை - ராஜநீதியோ? அமர்ந்தநிலத்திலேகொடுபோய் அநுபவிப்பிக்கையன்றோ தகுதியென்கிறாள். இவள் அடியில்தொழுதபோதே அமர்ந்தநிலத்திலே கொடுபோனால், இங்குநாமும் நம்முடையாரும் வாயிலே மண்ணைப் பொகட்டுக்கொள்ளவோ யென்றிறே அவனிருக்கிறது. (அ)

ஹாரலப்ய தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தொண்டெல்லாமித்யாதி). (தானுகந்தவூரிலே வண்டுகள்) என்றது- தெய்வ வண்டுகளான எம்பெருமான்களை.

"தான்" என்றது - நீதானென்றாய், தானுக்கர்த்தம்-ஸர்வஜ்ஞதையாய், அதுக்கு உபலம்பநம்தோற்ற உக்திப்ரத்யுக்திரூபேணபா(ஞூ)வம் (உன்மகளித்யாதி). (ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்) என்றது-தன்பருவத்தைப்பார்க்க வல்லளென்கை. தானென்றத்தால் தோற்றின ஸர்வஜ்ஞதைக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (இவளித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (அதுக்கித்யாதி). திருத்தாயார் தானே தகாதென்ற அத்தை ஸர்வஜ்ஞனை அவன்செய்ய அடுக்குமோ வென்ன; (இவளித்யாதி). இத்திருமொழியைத் தலைக்கட்டிவைத்துவாழலாயிருக்க, அங்கே கொடுபோனால் ப்ரயோஜநமில்லையென்று கருத்து. (அ)

(க) ரா-பா-எஅ-உசு. (உ) ச-திருவ-சஎ.

மூ.—முள்ளெயிறேய்ந்திலக்கூழை முடிகொடா
தெள்ளியளென்பதோர் தேசிலளென்செய்கேன்
கள்ளவிழ்சோலைக் கணபுரம்கைதொழும்
பிள்ளையைப்பிள்ளையென்றெண்ணப் பெறுவரே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எயிறு	(இவளுக்கு) தந்தங்களினுடைய	என்செய்கேன்	(இவளைப்பற்றி)என்ன செய்வேன்;
முள்	அங்குரமும்	கள்	மதுவானது
ஏய்ந்தில	நிரம்பவில்லை; [கள்	அவிழ்	பெருகாநின்ற
கூழை	(இவளுடைய) குழல்	சோலை	சோலைகளையுடைய
முடி	முடிப்பதற்கு	கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை
கொடா	பிடிகொடுக்கவில்லை; (இன்னமும்)	தொழும்	தொழாநின்ற (இப்படிப்பட்ட)
தெள்ளியள்	தெளிவுடையவள்	பிள்ளையை	பிள்ளையை
என்பது	என்று சொல்லும்படியான	பிள்ளையென்று	(தன்வயிற்றில் பிறந்த) பிள்ளையென்று
ஓர்	ஒருவிதமான	எண்ண	எண்ணுவதற்கு
தேசிலள்	தேஜஸ்ஸையும் பெற்றவளன்று;	பெறுவரே	பெறுவர்களோ?.

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிலே "என்பேதை மணி நிறம் கொண்டுதான் கோயின்மைசெய்வது தக்கதே" என்று நிவாரகரில்லாத தேசத்திலே வழியடிப்பாரைப்போலே முக்த்தை (௲) யான இவள் நிறத்தைக் கொள்ளவேணுமோவென்று இவள் சொன்னவார்த்தையைக்கேட்ட சவரிப்பெருமாள், நீ நம்மை நியமிக்கக் கடவையோ. (க) "ஸர்வஸ்யவஶீ-ஸர்வஸ்யேஶாநः - ஸர்வஸ்யவஶீ - ஸர்வஸ்யேஶாநः" என்று ஸர்வர்க்கும் நியாமகராயிருக்கிறநம்மை நியமிக்கக்கடவையோ? [மடவரல்மாதரென்பேதை] என்று - உன்மகளென்றும், உனக்கு பவ்யையென்றும் சொன்னாய்; அவளைநியமித்

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு (முள்ளித்யாதி) "பிள்ளையென்றெண்ணப் பெறுவரே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதி (கீழித்யாதி). அர்ச்சகபராதீநராயிருந்த உம்மைநியமித்தாலும் நியமிக்கலாமித்தனைபோக்கி, உம்ஊரைத் தொழுதவளை நியமிக்கக் கூடாதென்று கருத்து. பல்லெழாத பருவமென்று

(க) ப்ருஹ-சு-ச-உஉ.

துக்கொள்ளமாட்டாயோ? நீநம்மைநியமிக்கப்போராய்காணென்ன; இவள் பருவமிது, பா(ஞா)வமிது; ஆனபின்பு என்னாலே நியமிக்க லாயோ விருப்பது யென்கிறாள். இவளளவு இதுவாயிருக்க, இவளைப்போலே அவகாஹித்தாளொரு பெண்பிள்ளை வார்த்தையாலே சொன்னாளிறே அவளுடைய திருத்தாயார். (க) [முலையோவித்யாதி] இவளளவு இதுவாயிருக்க, அவகாஹநமிருந்தபடி யென்; அளவன்றியிருந்ததீ என்றாளிறே. [முலையோமுழுமுற்றும்போந்தில) முலைபுரைகிறவித்தனை. வளருமளவும் செல்ல வரையிட்டதில்லை, இதுபருவமிருந்தபடி. [திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகமே] திருமலையை விடாமல் சொல்லாநின்றாள். இது அவகாஹநமிருந்தபடி. [இவள்பரமே] இவளளவன்றிக்கே யிருந்ததீ என்றாளிறே. அவளுடைய பருவமில்லையே இவளுக்கு; அவகாஹநத்திலும் வாசிகமாத்ரமேயிறே அவளுக்குள்ளது. காயிகத்தால் வந்த அவகாஹநமுண்டே இவளுக்கு. பங்கு(ஙு)க்களாயிருப்பார்க்கும் அந்த(ஷ)ராயிருப்பார்க்கும் போகவொண்ணதபடி பரமபதத்துக்கு அடுத்தணித்தாய் அர்ச்சிராதிபோலே பெரியவேற்றமேற வேண்டியிறே திருமலையிருப்பது. அத்தனை துஷ்ப்ராபமாயன்றே திருக்கண்ணபுரமிருப்பது, இருந்தபடியே எல்லார்க்கும் புக்கநுபவிக்கலாம்படியிறே திருக்கண்ணபுரமிருக்கும்படி. ஆகையால்இவளளவு இதுவாயிருந்தது. அவகாஹநத்திலெல்லையிதுவாயிருந்தது; ஆனபின்புஇவளைநியமிப்பாருண்டோவென்று பொதுவிலேசொல்லுகிறாள்.

பருவத்தில் குறைத்தலும், "கைதொழும்" என்று அவகாஹநத்தில் ஆதிக்யமும் சொன்னதுக்கு வ்யாவர்த்த்யம்காட்டத் திருவுள்ளம்பற்றி அதிஷ்டிகையிடுகிறார் (இவளையித்யாதி). (வார்த்தையாலே) என்றது "கற்கின்ற வாசகம்" என்றத்தைப்பற்ற. (புரைகிற) முளைக்கிற. காயிகமான அவகாஹநத்தாலுண்டான ஏற்றமன்றிக்கே, மாநஸாவகாஹநத்திலும் திருமலைக்கும் திருக்கண்ணபுரத்துக்குமுண்டான ஸ்வபாவபர்யாலோசநாரூப அவகாஹநமுமுண்டென்கிறார் (பங்குக்களித்யாதி). பெறுவேனேவென்னாதே "பெறுவரே" என்கையாலே (பொதுவிலே) என்றது. இத்தால் (உ) மமமத்பக்த பக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகாபவேத் - மமமத்பக்த பக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகாபவேத்" என்ற உன்னுலும், இவ்வளவு அவகாஹிக்கப்போமோவென்றிருக்கிற என்று

(க) திருவிரு-கூ௦.   (உ)

வ்யா.—(முள்ளெயிறேய்ந்தில) எயிறு -தந்தம்; முள்ளெயிறு-தந்தாங்குரம். எயிறுநிரம்பிற்றில்லை. (கூழைமுடிகொடா) இவள் குழலை வாரி யெடுத்துப்பிடித்துக் கலிக்கட்டாகக் கட்டவென்று புக்கால் அதுக்குப்பிடிகொடாது. (தெள்ளியளென்பதோர் தேசிலள்) இப்படியிருந்தாலும் தன்வல்லபனைப் பத்துஇருபது பட்டினிகொண்டா ளென்னும் சொல்படைத்திலள். ஸர்வஜ்ஞனவன் மதிமயங்கும்படியான தேஜஸ்ஸைப்பெற்றிலள். (என்செய்கேன்) கீழில் இவளுடைய முக்த்ததை சொல்லி மேல் இவளுடைய ப்ரபாவத்தை நினைத்து என்செய்கேனென்கிறாள். (என்செய்கேன்) இவளை நியமிக்கவடுக்குமோ? அநுவர்த்திக்கவடுக்குமோ வென்கிறாள்.

(கள்ளவிழ்த்யாதி) பூர்வாவஸ்த்தையைப்பார்த்து நியமிக்க அடாது. உத்தராவஸ்த்தையைப் பார்த்து அநுவர்த்திக்க வடுக்குமென்கிறாள். இவளை அநுவர்த்திக்க வடுக்குமென்று ஸித்தாந்திக்கிறது எதுகொண்டென்ன; இப்படிப்பட்ட பேரளவுடையளான பெரியவளன்றோவென்கிறாள். (கள்ளவிழ்சோலைக் கண்ணபுரம்) நித்யவஸந்தமானதேசம். புஷ்பங்களில் கட்டவிழ்ந்து மதுவைப்ரவஹிக்கும் சோலையையுடைத்தான தேசம். (கணபுரம்கைதொழும்பிள்ளை) (க) "బాల్యాత్ప్రభృతి సుస్నిగ్ధః- பால்யாத்ப்ருப்ருதி ஸுஸ்நிக்த்

லும், சேர்த்துவிடும் தோழிகளாலும் நியமிக்கப்படாதவளை என்வயிற்றில் பிறப்பைக் கருதி நியமிக்கவோ வென்கிறாள் என்றதாயிற்று.

(கலிக்கட்டு) குஞ்சி. தெள்ளிய தேஜஸ்ஸைப்படைத்தவள் ஜநககுல ஸுந்தரியென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவள் திருவடி வந்தழைத்தாலும் (உ) "తత్తస్య సదృశం భవేత్ - தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம்பவேத்" என்றுசொல்லி (ரு) "ఊర్ధ్వం మాసాన్న జీవిష్యే- ஊர்த்த்வம் மாஸாந்நஜீவிஷ்யே" என்றுநாளிட்டு' (௪) "న మాంసం రాఘవో భుఙ్క్తే - நமாம்ஸம் ராகவோபுங்க்தே" என்றத்தைக் கேட்டுவைத்தும், அதுக்கும் இசைந்துவிட்டாளே, அப்படி செய்யவறியாதாளாய் தொழுதாளென்னும் தாத்பர்யத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார் (இப்படி யித்யாதி). (பத்து இருபது) என்றது - பத்துமிருபதுமென்றபடி. வாக்யார்த்தம் (ஸர்வஜ்ஞனித்யாதி).

பல்லெழாததசையிலும் பராவண்யமுடையாளுண்டே இவளுக்கேற்றமென்னென்ன (பால்யாத் ப்ரப்ருதியித்யாதி).

(க) ரா-பா-கஅ-உஎ. (உ) ரா-ஸு-ருஅ-௬எ.
(௪) ரா-ஸு-ருக-௪க.

தஃ'' என்று பிறந்தவன்றே கால்கடையிலே தொட்டிலிட்டுவளரும் படி ஸாஸ்நிக்த்தராயிறே இளையபெருமாளிருப்பது. இப்படியிருந்த அவரும் '' (க)ప్రాఞ్జలిం ప్రహ్వమాసీనమ్ - ப்ராஞ்ஜலிம் ப்ரஹ்வமாஸீநம்'' என்று அவனைத்தொழுதாரித்தனையிறே. அவனூரைத்தொழுமவளிறே இவள். (பிள்ளையை) இப்படிப்பட்ட பெரியமுதன்மையையுடையவளை.

(பிள்ளையென்றெண்ணப் பெறுவரே) தன்வயிற்றிலே பிறந்தாளென்கிறபந்த(బద్ధ)த்தைக்கொண்டு நியமிக்கப்பெறுவர்களோ? (எண்ணப்பெறுவரே) நினைக்கத்தான் பெறுவர்களோ? நினைத்தாளாகில் (உ) ''హరిసంస్మరణం పరమ్- ஹரிஸம்ஸ்மரணம்பரம்'' என்கிறபடியே ப்ராயஶ்சித்தம்பண்ண வேண்டியிறேயிருப்பது. (உ) ''కృతే పాపేఽనుతాపో వై యస్య పుంసః ప్రజాయతే। ప్రాయశ్చిత్తం తు తస్యైకం హరిసంస్మరణం పరమ్ - க்ருதேபாபேऽநுதாபோவை யஸ்யபும்ஸஃ ப்ரஜாயதே। ப்ராயஶ்சித்தந்து தஸ்யைகம் ஹரிஸம்ஸ்மரணம் பரம்''. [க்ருதேபாபே] ஒருத்தன் ஒருபாபத்தை புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணுவது. [அநுதாபஃ] அநந்தரம் ''தப்பச்செய்தோம், புருஷோத்தமன் அறியில்செய்வது என்'' என்று அநுதபித்தவன் ப்ராயஶ்சித்தத்துக்கு அதிகாரி. [யஸ்யபும்ஸஃ ப்ரஜாயதே] இதுக்கு இன்னாரென்றில்லை. ஆரேனுமாகவுமாம். [ப்ராயஶ்சித்தந்து தஸ்யைகம் ஹரிஸம்ஸ்மரணம் பரம்] ஸர்வபாபங்களையும் போக்குமவனை நெஞ்சாலே ஒருகால்நினைக்கவமையும். [பரம்] ப்ராயஶ்சித்தங்களில் தலையானப்ராயஶ்சித்தம் இதுவேயென்கிறது. ''பெரிய திருவடி எழுந்தருளச்செய்தே ஒரு பர்வதாக்ரத்திலே வைகித்தங்கப்புக்கான்; அந்த பர்வதசிகரத்திலே ஒரு பெண்பெண்டாட்டி பகவத்குணங்களைப்பேசக்கேட்டு, 'தான் ஸ்த்ரீயாயிருக்கபகவத்ப(ద్భ)ஜநத்திலே இத்தனை ருசியுண்டாவதே? இவள் ஒருபுண்யக்ஷேத்ரத்திலேயிருக்கப் பெற்றதில்லையே' என்று வெறுக்க, அநந்தரம் விடிந்தவளவிலே இவன்போகநினைக்க, இவன் சிறகுகள் உதிர்ந்து எழுந்திருக்கமாட்டாதேயிருந்தான்.'' என்று மஹாபாரதத்திலே ஆரண்யபர்வத்திலே எழுதிற்று.

ஆகவித்தால் சொல்விற்றுய்த்து ''பகவத்விஷயத்திலேஒருகீற்றுப் புகுர நின்றுன் யாவனொருவன், அவன் பூர்வவ்ருத்தத்தைப் பார்த்

ஸ்வாபதேசம் (ஆகவித்யாதி). ... ... (க)

(க) ரா-அ-ச-சஉ.   (உ) வி-பு-உ-கூ-சo.

துக்குறைய நினைக்கக்கடவனல்லன், அவனிருந்தபடியேஉத்தேஶ்யம் பண்ணிக்கொண்டாட வடுக்கும்" என்கிற அர்த்தத்தை வெளியிடுகிறது. (க) "ஸுராசாரோபி- துராசாரோபி" இத்யாதி. (கூ)

மூ.—கார்மலி கண்ணபுரத்தெம்மடிகளை
பார்மலி மங்கையர்கோன் பரகாலன்சொல்
சீர்மலி பாடலிவைபத்தும் வல்லவர்
நீர்மலி வையத்து நீடுநிற்பார்களே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கார்	மேகங்களாலே	சொல்	அருளிச்செய்த
மலி	வ்யாப்தமான	சீர்	காம்பீர்யமாகிற சீர்மை
கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற	மலி	நிறைந்த [யாக
		பாடலிவைபத்தும்	இப்பத்துப் பாட்டையும்
எம்அடிகளை	என்ஸ்வாமிவிஷயமாய்,	வல்லவர்	அப்யஸிக்க (ஶக்த) [வல்லவர்
பார்	பூமியில் [ராய்	நீர்	கடலாலே
மலி	மிக்கபுகழையுடைய	மலி	சூழப்பட்ட
மங்கையர்	திருநகரிக்கு	வையத்து	பூமியிலே
கோன்	ஸ்வாமியான	நீடு	வெகுகாலம்
பரகாலன்	ஆழ்வார்	நிற்பார்களே	வாழப்பெறுவர்கள்(க௦)

அவ.—பத்தாம்பாட்டு. இத்தால் "கவிபாடிற்று இன்னுரை, பாடினேன் இந்நான், என்கவிதான் இன்னது, இதுகற்றார்க்கு பலம் இன்னது" என்று இவைநாலையும் சொல்லுகிறார்.

வ்யா.—(கார்மலி கண்ணபுரத்தெம்மடிகளை) ஶ்ரமஹரமாய், தர்ஶநீயமுமாய், உபகாரகமுமான மேகஸஞ்சாரங்களையுடைத்தான தேசம். (எம்மடிகளை) அம்மேகங்களைப்போலே தர்ஶநீயமான வடிவை யுடையனாய், ஶீலவனுமாய், பரமோதாரனுமாய், தன்னை உக

அரு.—பத்தாம்பாட்டு (கார்மலியித்யாதி) "கார்மலி" என்றதை கண்ணபுரத்துக்கு விசேஷணமாக்கிஅர்த்தஸ்வபாவத்தாலேவந்தகுணங்களை அருளிச்செய்துகொண்டு சப்தார்த்தம் (ஶ்ரமஹரமாயித்யாதி). "கார்மலி" என்றதை "அடிகளை" என்றதுக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தாந்தரம் (அம்மேகங்களையித்யாதி). அன்றிக்கே "கார்" என்றபதம் தத்குணவாசகமாய், அந்தகுணங்க

(க) ஸாத்வ-ஸம்-கசு-உசு.

வாதார் தலையிலே இடிவிழ விடக்கடவனுமான என் ஸ்வாமியை. (க) "గుణైర్దాస్యముపాగతః - குணைர்தாஸ்யமுபாகத:" என்றுகுணங் களுக்குத்தோற்று அடிமை புகுகிறாரல்லர் என்குடிநாதனென்கிறார். (பார்மலிமங்கையர்கோன் பரகாலன்சொல்) லோகத்தில் இருவர் கூடின விடமெல்லாம் "இதோர் அவகாஹநமே, இதொரு கவித் வமே, இவருக்கு ருஷிகள்ஒப்போ? வேதங்கள்தான் ஒப்போ? அல் லாத ஆழ்வார்கள்தான் ஒப்போ?" என்று நின்றார் நின்றபடி கொண்டாடும்படியான பெரியபுகழை யுடையவர். "பரகாலன்" என்று - பெயர்.

(சீர்மலிபாடலிவைபத்தும் வல்லவர்) தன்னைப்பொதிய வைக் கோலில்லாதபடி விளையும் செய்போலே, சப்தம் அல்பமாய், பகவத் குணங்கள் ப்ரசுரமாயிருக்கிறபாடல். "இவைபத்தும்" என்று கையி லேயிட்டுப்பார்ப்பாரைப்போலேசொல்லுகிறார். (வல்லவர்)இயலாக வுமாம், இசையாகவுமாம், ஏதேனுமொரு ப்ரகாரத்திலே வல்லவர் கள். (நீர்மலிவையத்து நீடுநிற்பார்களே) கடல் சூழ்ந்த பூமியிலே சிரகாலம் வாழப்பெறுவர்கள். இதுகற்றாருக்குப் பலம் ஸம்ஸாரத்தி லிருக்கையோவென்ன; பரமபதத்திலே தெள்ளியீர் இல்லையே; தெள் ளியீருள்ளது - இங்கேயன்றோ?. (உ) "భావో నాన్యత్ర గచ్ఛతి-பாவோ நாந்யத்ரகச்சதி" என்றுதிருவடிராமகுணங்களைக்கேட்டு, அத்தாலே பூர்ணனாய், அத்தேசத்தேயிருந்தாப்போலே தெள்ளியீரை இங்கே

ளாலே ஸம்ருத்தமான தேசமென்றும், காரானது மலிந்திருந்துள்ள தேச மென்றும் இரண்டர்த்தத்தைக் கூட்டியருளிச் செய்கிறாரென்னுதல்; மூன்றா மர்த்தம் (மேகங்களையித்யாதி). அதவா "கார்மலி" என்றது தேசத்துக்கே விசேஷணமாய், இப்படி விசேஷிக்கையாலேபலித்ததாத்பர்யமென்று ஏகார்த் தமேயாகவுமாம். (ஸுலபனுமாய்) என்றது - ஸ்வயத்நஸாத்யமன்றிக்கே தன்னடையே வர்ஷிக்கையாலே மேகங்களுக்கு ஸௌலப்யமுண்டென்று திருவுள்ளம்பற்றி. என்னழகனை யென்னாதே "அடிகளை" என்றதுக்குக் கருத்து (குணைரித்யாதி). பாரிலேபுகழ்மலிந்த என்றாக்கி "இவட்கிதுவென் கொலோ" என்றவிடத்திலும் "முள்ளெயிறேய்ந்தில" என்கிறபாட்டிலும்விவ க்ஷிதமான ஆழ்வாரில் வைலக்ஷண்யத்தையுட்கொண்டுதாத்பர்யம் (லோகத்தி லித்யாதி).

(பொதிய) கோட்டைகட்ட. (தெள்ளியீரை) தெள்ளியீரென்கிற திரு

(க) ரா-கி-ச-கஉ. (உ) ரா-உத்த-சo-கச.

பாடக்கேட்டு பூர்ணராயிருக்கப் பெறுவர்கள். .... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளைதிருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

எட்டாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

எட்டாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி,

கரையெடுத்தப்ரவேசம்.

வ்யா.—(க) "ఏతైర్నిమిత్తైరపరైశ్చ సుభ్రూస్సమ్బోధితా ప్రాగపి సాధు సిద్ధైః। వాతాతపక్లాన్తమివ ప్రణష్టం వర్షేణబీజం ప్రతిసఞ్జహర్ష- ஏதைர்நிமித்தைரபரைஶ்சஸுப்ரூஸ்ஸம்போதிதா ப்ராகபி ஸாதுஸித்தைः। வாதாதபக்லாந்தமிவ ப்ரணஷ்டம் வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ" "கைவளைகொள்வதுதக்கதே" என்று தாயார்சொன்னவாறே, இத்தைக்கேட்டு உணர்ந்தபெண்பிள்ளை தன்கையைப்பார்த்து, "இழந்தேன்வரிவளை" என்கிறாள். கீழ்த்திருமொழியிலே "கைவளைகொள்வது தக்கதே" என்று திருத்தாயார் சொன்னாள்; அவள்பலகாலும் சொல்லக் கேட்கையாலும், இவள் அதுதன்னை வாய்வெருவுகையாலும் கீழ்பிறந்த மோஹமானதுபோய், அல்பமறிவுபிறந்து, அது

மொழியை. ... ... (கo)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—கரையெடுத்தப்ரவேசம். திருத்தாயார்வார்த்தை கேட்டுணர்ந்த மாத்ரத்துக்குத்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிறார் (ஏதைரித்யாதி). (ஸஞ்ஜஹர்ஷ) என்றவநந்தரம், "என்கிறபடியே பிராட்டி நிமித்தங்களாலே உணர்த்தப் பட்டாப்போலே உணர்த்தப்பட்டு பேசுகிறாள்" என்று பூரிப்பது. இங்கே உணருகைக்கு நிமித்தமென்னென்ன; (கைவளையித்யாதி). மணிநிறங்கொண்டதும், திருத்தாயார் கீழ்த்திருமொழியில் சொன்னாளேயாகிலும் கைமேலே காணலாயிருந்தது; வளை இழப்பாகையாலே, இத்தையே பேசுகிறாளென்று திருவுள்ளத்தே ஸங்க்ரஹேண வருளிச்செய்த ஸங்கதியை விஸ்தரிக்கிறார் (கீழிலித்யாதி). "கைவளைகொள்வதுதக்கதே" என்றொருகால் சொன்னதாயிருந்தாலும் "தெள்ளியீர் வளைகொள்வதுதக்கதே" "தேவர்க்கும்தேவரானவர் வளை கொள்வதுதகுமோ" என்றாப்போலே ப்ரதிபதம் ஹேதுகர்ப்பமாகையாலே பலகாலும் சொன்னவபிமதமென்கிறார் (இவளித்யாதி). "அதுதன்னையே) என்றவநந்தரம், "பரிஹரிக்கைக்கு வேங்கடம் முதலானவற்றை" என்று கூட்டுவது. ... ... *

(க) ரா-ஸு-உகூ-கூ.

தான் ஆஶ்வாஸத்துக்குடலாகை தவிர்ந்து, தான்படுகிற வ்யஸந த்தை அநுபாஷிக்கைக்கு உடலாக, அத்தாலே இரவல்வாயாலே தன்னிழவைச் சொல்லுகையன்றிக்கே தானே தன்னிழவுகளைச் சொல்லிக்கூப்பிடுகிறாளாயிருக்கிறது.

மூ,—கரையெடுத்தசுரிசங்கும் கனபவளத்தெழுகொடியும்
திரையெடுத்து வருபுனல்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
விரையெடுத்ததுழாயலங்கல் விறல்வரைத்தோள் புடைபெயர
வரையெடுத்த பெருமானுக்கிழந்தே னென்வரிவளையே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரை	கோ (ஃ) ஷத்தை	விரை	பரிமளத்தை
எடுத்த	உடைத்தாய்	எடுத்த	உடையதான
சுரி	வளைவுமுடையதான	துழாய்	திருத்துழாயின்
சங்கும்	சங்குகளையும்,	அலங்கல்	மாலையையுடையதாய்,
கனம்	செறிந்திருக்கிற	விறல்	மிடுக்கையுடையதாய்
பவளத்து	பவளத்தினுடைய	வரை	மலைபோலிருக்கிற
எழு	வளர்த்தியை யுடைய	தோள்	திருத்தோள்கள்
கொடியும்	கொடிகளையும் [தான	புடைபெயர	அசையும்படியாக
திரை	அலைகளானவை	வரை	கோவர்த்தந மலையை
எடுத்து	எடுத்துக்கொண்டு	எடுத்த	எடுத்தவனான
வரும்	வாராநின்ற	பெருமானுக்கு	பெரிய உபகாரகனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு
புனல்	ஜலத்தாலே		
சூழ்	சூழப்பட்ட	என்	என்னுடைய
திருக்கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலே	வரி	தர்ஶநீயமான
		வளை	கைவளையை
உறையும்	நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனாய்,	இழந்தேனே	இழந்துவிட்டேன். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கரையெடுத்த) "கரை" என்று-கோஷத்துக்குப்பெயர். சங்கானது திரைமேல் திரையாகப்போந்து ஏறுகிற போது கரையில்பார்த்து நின்றார்கள், "ஒருசங்கினுடையவளவு இருக்கிறபடியென்" என்றுசொல்லுகிற கோஷமாதல்; அன்றிக்கே

அரு.—முதற்பாட்டு. (கரையித்யாதி) "எடுத்த" என்றது - எடுவித்தவென்றாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (சங்கானதித்யாதி).

சங்குதனக்கே ஸ்வதஃ உண்டாயிருப்பதொரு கோஷமுண்டிறே; அத்தைச்சொல்லிற்றுதல். (கனவித்யாதி)செறிந்தபவளத்தினுடைய வளர்ந்தகொடியும், திரைகளானவை எடுத்துக்கொண்டு வாராநின்ற ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற.

(விரையித்யாதி) பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும்வந்த ஆபத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக கோவர்த்தநகிரியைத் தோளசையும்படி யெடுத்துக்கொண்டு நின்றுனுயிற்று. மிக்க பரிமளத்தை யுடைத்தான திருத்துழாய் மாலையையுமுடைத்தாய், பெரியமிடுக்கையுமுடைத்தாய், மலைபோலேயிருக்கிற திருத்தோள்கள் அசையும்படியாக மலையையெடுத்துப் பரிஹரித்த ஆபத்ஸகனுன ஸர்வேஶ்வரனுக்கு என்னுடைய தர்ஶநீயமான வளை இழந்தேன். .... (க)

மூ.—அரிவிரவுமுகில் கணத்தாலகில்புகையால் வரையோடும்
தெரிவரியமணிமாடத் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
வரியரவினணைத்துயின்று மழைமதத்தசிறுதறுகண்
கரிவெருவமருப்பொசித்தார்க்கிழந்தெனென் கனவளை (உ)

பதம்.	உரை.
அரி	கறுப்பானது
விரவும்	(கலந்து) பரவாநின்ற
முகில்	மேகங்களுடைய
கணத்தால்	ஸமூஹத்தாலும்
அகில்புகையால்	(அவ்வூரிலுண்டான) அகிற்புகைகளா
வரையொடும்	மலையோடு [லும்
தெரிவு	பேதஜ்ஞாநமானது
அரிய	(உண்டாக) அரிதான
மணி	ரத்நமயமான
மாடம்	க்ருஹங்களையுடைய
திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,	

பதம்.	உ.
வரி	ரேகைகளையுடைய
அரவின்	திருவநந்தாழ்வானுகிற
அணை	படுக்கையிலே [illegible]
துயின்று	கண்வளர்ந்தருளின,
மழை	வர்ஷதாரைகள் போலேயிருக்கிற
மதத்த	மதஜலத்தையுடைய
சிறு	சிறுத்த [தாய்
தறுகண்	(க்ரௌர்யம் தோற்றும்படிபார்க்கிற) கண்களையுடைய

சுத்தஸ்வபாவரும் ராகப்ரதாநரும் நீர்மையிடும்படியான தேசத்திலிருந்தவனை மாத்ரமன்றிக்கே, அரியனசெய்தும் நோக்கினவனுக்கு இழந்தேன் வளையை இது வென்னென்னுமபிப்ராயத்தை ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறுர் (பசுக்களுக்குமித்யாதி). ... ... (க)

கரி	குவலயாபீடமானது	என்	என்னுடைய
வெருவ	அஞ்சும்படியாக	கன	க (ஃப) நமான
மருப்பொசித்	தந்தங்களை அநாயா		
தார்க்கு	ஸேந முறித்துப் பொகட்டவனுக்கு		வளை இழந்தேனே. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (அரிவிரவுமுகில்கணத்தால்) கறுப்பானது எங்குமொக்கப் பரந்திருக்கிற காளமேகஸமூஹங்களாலும், அவ்வூரிலுள்ளார் உண்டாக்குகிற அகில்புகையாலுண்டானஇருட்சியாலே மலைக்கும் மாடத்துக்கும் வாசிதெரிந்து ப்ரதிபத்தி பண்ணவொண்ணுதபடியாய், ரத்நமயமான மாடங்களையுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற.

(வரியித்யாதி) நாநாவான வரிகளையுடைத்தாய், நாற்றம், குளிர்ச்சி, மென்மைகளையுடைத்தாயிருக்கிற திருவநந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளி, வர்ஷதாரைகள்போலே யிருக்கிற மதஜலத்தையுடைத்தாய் வடிவில் பெருமைக்கு ஈடாகப்பெருத் திருக்கையன்றிக்கே, ஜாத்யுசிதமாம்படிசிறுத்துக்ரௌர்யமெல்லாம் தோற்றும்படி பார்க்கிற கண்களையுடைத்தாயிருந்துள்ள குவலயாபீடமானது வெருவும்படியாக அதின்கொம்புகளை அநாயாஸேந முறித்துப்பொகட்ட அச்செயலுக்கு வளைஇழந்தேன். .... (உ)

மூ.—துங்கமாமணிமாட நெடுமுகட்டின் சூலிகைபோம்
திங்கள்மாமுகில் துணிக்கும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
பைங்கண்மால்விடையடர்த்துப் பனிமதிகோள் விடுத்துகந்த
செங்கண்மாலம்மானுக்கு இழந்தேனென் செறிவளையே. (ந)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (அரியித்யாதி) "வரையெடுத்த பெருமானுக்கு" என்றுநின்றுய்; (க) "[Telugu-script Sanskrit quotation]-மதுராம் ப்ராப்யகோவிந்த꞉ கதம்கோகுலமேஷ்யதி" என்றுதிருவாய்ப்பாடியில்பெண்களெல்லாம் வளை இழந்தார்களேயென்ன; மதுரையிலும் தொடர்ந்துபோந்தேனென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

"அரி" என்று - மா, என்றுய், அத்தாலே கறுப்பை லக்ஷித்தருளிச் செய்கிறுர் (கறுப்பானது) என்று. மாடங்களழகிலும், படுக்கை வாய்ப்பிலும் மீடுபட்டு களிறு தருபுணர்ச்சிகொடுத்து வளைஇழவாமை சொல்லுகிறுளென்று பாட்டுக்குத் தொகுத்தகருத்து. ... ... (உ)

(க) வி-பு-ரு-கஅ-கச.

பதம்.	உரை.
துங்க	ஶ்ரேஷ்டமாய்,
மா	பெருவிலையனை
மணி	ரத்நங்களையுடைய
மாடம்	க்ருஹங்களினுடைய
நெடு	நீண்ட
முகட்டின்	உச்சியிலிருக்கிற
சூலிகை	கூச்சானது,
போம்	(ஆகாசத்தில்) போகாநின்ற
திங்கள்	சந்த்ரனையும்
மா	பெரியவடிவையுடைய
முகில்	மேகங்களையும்
துணிக்கும்	பேதிக்கும்படியான
திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,	
பைங்கண்	பசுமையானகண்களையுடையதுகளாய்

பதம்.	உரை.
மால்	பெரியவடிவையுடையதுகளான
விடை	எருதுகளை
அடர்த்து	அழியச்செய்து,
பனி	குளிர்ச்சியைபண்ணக்கடவனான
மதி	சந்த்ரனுடைய
கோள்	க்ஷயத்தை
விடுத்து	போக்கி (அதனால்)
உகந்த	உகப்பையுடையனாய்
செங்கண்	புண்டரீகாக்ஷனாய்
மால்	வ்யாமோஹமுடையனான
அம்மானுக்கு	ஸர்வேஶ்வரனுக்கு
என்	என்னுடைய
செறி	ஒருகாலும் கழற்றவொண்ணாமல் அமைந்த
வளை இழந்தேனே. (௩)	

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (துங்கமித்யாதி) ஓக்கத்தையுடைத்தாய், பெருவிலையனை ரத்நங்களையுடைய மாடங்களிலுண்டான சூலமானது. (திங்களித்யாதி) சந்த்ரனையும், பெரியவடிவையுடைய மேகங்களினுடையவும் கீழ்வயிற்றை பேதி(ஃபேத)க்கிற திருக்கண்ணபுரத்துறையும்.

அ௩.—மூன்றாம்பாட்டு. (துங்கமித்யாதி) நீ துடர்ந்து மதுரையில் செய்த அபதாநத்தில் ஈடுபட்டாலும் (௧) "నగరస్త్రీకలాలాపమధుశ్రోత్రేణ పాస్యసి- நகரஸ்த்ரீ கலாலாபமதுஶ்ரோத்ரேண பாஸ்யஸி" என்கிற பதினறுமாயிரவர்பேச்சில் பிச்சேறியிராளோ? உன்மேலே மாலேறுமவளோவென்ன, (௨) "பின்னைகொல்" என்கிறபடியே நான் நப்பின்னையைப்போலே, "அவனேமாலேறும்படியிருந்தவளன்றோ? நானும் அவனை இழக்க வழக்குண்டோ" என்னும் கருத்தாலே விடைகொண்டத்தைச் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

"சூலம்" என்றது - மகுடங்களின்கூச்சு. போந்திங்கள் - போகிற திங்கள் என்னுமது ஸ்பஷ்டமென்று மேலுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (சந்த்ரனையுமித்யாதி).

---

(௧) வி-பு-௫-௧௮-௨௪. (௨) தி-வாய்-௬-௫-௧௦.

(பைங்கண்மாலித்யாதி) பசுமையையுடைத்தான கண்களையுடையவுமாய், பெரியவடிவையுடையவுமாயிருக்கிற ருஷபங்களை அழியச்செய்து, குளிர்ச்சியைப் பண்ணக்கடவனான சந்த்ரனுக்கு வந்தக்ஷயத்தைப்போக்கி, அதுதன்னைத் தன்பேறாக நினைத்திருக்கிற புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஒருகாலும் கழற்றவொண்ணாத வளையை இழந்தேன். .... (௩)

மூ.—கணமருவுமயிலகவு கடிபொழில்சூழ் நெடுமறுகில்
திணமருவுகனமதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
மணமருவு தோளாய்ச்சி யார்க்கப் போயுரலோடும்
புணர்மருதமிற நடந்தாற்கிழந்தேனென் பொன்வளையே. (௪)

பதம்.	உரை.
கணம்	ஸமூஹமானது
மருவும்	அதிகமாயிருந்துள்ள
மயில்	மயில்களானவை
அகவும்	ஆடாநிற்பதுமாய்,
கடி	பரிமளத்தையுடைய
பொழில்	சோலைகளாலே
சூழ்	சூழப்பட்டதாய்,
நெடு	பெரிதான [தாய்
மறுகில்	திருவீதிகளை யுடைத்
திணம்	தார்ட்ட்ய (ढार्ढ्य) த்
மருவும்	பொருந்தின [தால்
கனம்	க(ঘ)நமான
மதிள்	ப்ராகாரத்தாலே
சூழ்	சூழப்பட்டதுமான
திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,	
மணம்	க (ग) ந்தத்ரவ்யங்களாலே

பதம்.	உரை.
மருவும்	வ்யாப்தமான
தோள்	திருத்தோள்களை யுடைய
ஆய்ச்சி	யசோதைப் பிராட்டியானவள்
ஆர்க்க	கட்ட (உடனே)
உரலோடும்	உரலோடு
போய்	போந்து
புணர்	ஒன்றாய் இணைத்துக் கொண்டிருக்கிற
மருதம்	மருதவ்ருக்ஷங்கள்
இற	முறிந்துவிழும்படி
நடந்தாற்கு	நடந்த எம்பெருமானு [க்கு
என்	என்னுடைய
பொன்	ஸ்லாக்யமான
வளை இழந்தேனே.	(௪)

"கோள்" என்று-சிறையாய், வ்யாதியாலுண்டான சிறை-க்ஷயமென்றருளிச் செய்கிறார் (சந்த்ரனுக்கு மித்யாதி). ... ... (௩)

௮௫.—நாலாம்பாட்டு. (கணமருவித்யாதி) நப்பின்னையிடத்திற்போலே மாலேறியிருந்தவனுக்கு என்றுநின்றாய்; அவன் ஆஶ்ரிதகரஸ்பர்ஶமுள்ள த்ரவ்யத்தில் அதிச(ঙ্গ)பலனுகையாலே கட்டுண்டானோ? தெரியாதே நீ இங்ஙனே புலம்புவானென்னென்ன; அந்தகட்டோடேதானே விரோதியைப்

வ்யா—காலாம்பாட்டு. (கணமித்யாதி) திரள்மிக்கிருந்துள்ள மயில்களானவை தன்னுடைய ப்ரீதியாலே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுநிற்பதுமாய், பரிமளப்ரசுரமான சோலையையுடைத்தாய், பெரியதிருவீதிகளை யுடைத்தாய், திண்மைமிக்கிருக்கையாலே அரணுகப்போரும்படியான மதிளையுடைத்தாயிருந்துள்ள திருக்கண்ணபுரத்துறையும்.

(மணமித்யாதி) பிள்ளைபக்கல் பரிவாலே எப்போதுமொக்க கந்த(ஃஸ்)த்ரவ்யங்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட தோள்களையுடையயசோதைப் பிராட்டிபோல்வார் பந்தி(ஃஸ)த்தவற்றை அறுத்துக் கொடுபோகையன்றிக்கே கட்டினஉரலையும் இழுத்துக்கொண்டுபோய். பக(ஃஃ)தத்தாதிகள்விட்ட அஸ்த்ரங்களாகிலிறே நேரே மார்வைக்காட்டி நிற்பது. பரிவுடையளாய் கட்டினதுக்குப் பண்ணலாவதொரு ப்ரதிக்ரியை இல்லை. ஆகையால் அத்தையும் இழுத்துக்கொடுபோய் இரண்டென்ன வொண்ணுதபடி நிர்விவரமாயிருக்கிற மருதுகள் முறிந்து விழும்படியாகப்போன முக்த்த(ஃ)னுக்கு என்னுடைய ஶ்லாக்யமான வளை இழந்தேன். .... (ச)

மூ.—வாயெடுத்த மந்திரத்தா லந்தணர்தம் செய்தொழில்கள்
தீயெடுத்து மறைவளர்க்கும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
தாயெடுத்த சிறுகோலுக்கு உளைந்தோடித்தயிருண்ட
வாய்துடைத்த மைந்தனுக்கு இழந்தேனென்வரிவளையே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாய் எடுத்த	உச்சஸ்வரமாகச்சொல் லப்பட்ட	மறை	வேதமர்யாதையை
மந்திரத்தால்	மந்த்ரங்களாலே	வளர்க்கும்	வளர்த்துக்கொண்டு போருகிற
அந்தணர்	ப்ராஹ்மணர்கள்		திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,
தம்	தங்களுக்கு	தாய்	தாயான யசோதைப் பிராட்டி
செய்தொழில் கள்	கர்த்தவ்யமான கர்மங் களை	எடுத்த	கையிலே எடுத்த
தீ	அக்நிகளை	சிறு	சிறிதான
எடுத்து	ஜ்வலிப்பித்து(செய்து)	கோலுக்கு	கொம்புக்கு

போக்கினவனுக்கு வரத்தட்டுண்டோவென்று * உரவிடையாப்புண்ட வண்ணத்தைப் பேசுகிறுளென்று ஸங்கதி.

"அகவுகை" ஆடுகையாய், அத்தையருளிச்செய்கிறுர் (ஸஸம்ப்ரமேத்யாதி). "மறுகில்" என்று - வீதிக்குப்பெயர். "திணம்" - திண்மை. (ச)

உலேந்து	பயந்து	துடைத்த	தடவிக்கொள்ளுகிற
ஓடி	ஓடிச்சென்று	மைந்தனுக்கு	ஸ்வாமிக்கு
தயிர்	தயிரை	என்	என்னுடைய
உண்ட	அமுதுசெய்த	வரி	ஶ்ரேஷ்டமான
வாய்	முகமெங்கும்		வளை இழந்தேனே. (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வாயெடுத்த மந்திரத்தால்) உச்ச ஸ்வரமாக ப்ரயோகிக்கிறமந்த்ரங்களாலே ப்ராஹ்மணர் தங்களுக்குக் கர்த்தவ்யமானபடியாலே அக்நியை ஜ்வலிப்பித்து வைதிகமர்யாதையை நோக்கிக்கொண்டுபோருகிற திருக்கண்ணபுரத்திலே வர்த்திக்கிற.

(தாயித்யாதி) அநுகூல ஸ்பர்ஶமுள்ள த்ரவ்ய மொழியச் செல்லாமையாலே வெண்ணெயையும் பாலையும் களவிலே அமுது செய்ய, அவை ஈட்டப்பட்ட வருத்தத்தாலே யசோதைப் பிராட்டி கையிலே கோலைக்கொள்ள "அவள் தாயிறே, அச்சமுறுத்துகைக்குச் செய்த செயலிறே" என்றறிய மாட்டாதே ஈடுபட்டோடி அமுது செய்த தயிரைக்காட்டி "நீ களவுகண்டாய்" என்பர்களென்று பார்த்து அத்தை இல்லை செய்கைக்காக முகமெங்கும் தடவிக்கொள்ளுகிற இளிம்பனுக்கு நான் இளிம்புபட்டேன்.

மூ.—மடலெடுத்தநெடுந்தாழை மருங்கெல்லாம் வளர்பவளம்
திடலெடுத்துச் சுடரிமைக்கும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
அடலடர்த்தன்றிரணியனை முரணழிய வணியுகிரால்
உடலெடுத்தபெருமானுக் கிழந்தேனென்னொளிவளையே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மடல்	மடல்களை	வளர்	வளராநின்றுள்ள
எடுத்த	எடுத்துக்கொண்ட	பவளம்	பவளமானது
நெடும்	நீளமான [தான	திடல்	மேடுகளிலே
தாழை	தாழைகளை யுடைய	எடுத்து	படர்ந்து
மருங்கெல்லாம்	பக்கங்களிலெல்லாம்	சுடர்	ஒளியால்

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வாயித்யாதி) "ஒருத்தி கையிலே கட்டுண்டும், அவள் விரோதியைப்போக்கி அவளுக்குத் தன்னைத்தந்தவன், இவ்வளவான எனக்கும் உதவானோ" என்று அவனுடைய பவ்யதையிலேதுவக்குண்டு என் வளை இழந்தேனென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

(ஈட்டப்பட்ட) திரட்டப்பட்ட. ... ... (ரு)

இமைக்கும்	ப்ரகாசியாநின்ற	அணி	அழகான
திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,		உகிரால்	நகங்களாலே [த்தை
அடல்	யுத்தத்திலே	உடல்	(அவனுடைய) ஶரீர
அடர்த்து	நெருக்கி	எடுத்த	பே (ஃ) தித்தவனை
அன்று	அந்த ஸமயத்திலே	பெருமானுக்கு	ஸர்வேஶ்வரனுக்கு
இரணியனை	ஹிரண்யனுடைய	என்	என்னுடைய
முரண்	மிடுக்கானது	ஒளி	ப்ரகாசியாநின்ற
அழிய	அழியும்படியாக		வளை இழந்தேனே. (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மடலித்யாதி) மடலினுடைய ஓக்கத்தையுடைத்தான நெடிதான தாழைகளையுடைத்தான பரிஸரமெல்லாம் வளர்பவளமானது திடல்களிலே மூடப்படர்ந்து ப்ரகாசத்தைப்பண்ணுநின்றுள்ள திருக்கண்ணபுரத்துறையும். யுத்தத்திலே நெருக்கி, அன்று ஹிரண்யன் மிடுக்கழியும்படியாகப் பிராட்டிமாரும் கண்டுகொண்டிருக்கும்படியாக உகிராலே அவனுடைய சரீரத்தை பே(ஃ)தித்து,த்தன்னுடையஈஶ்வரத்வத்தைநிலைநிறுத்தினவனுக்கு என்பருவத்திலே ஒருவனுக்கு உதவினவனன்றோ என்றிருந்தாயிற்று வளையிழந்தது. .... (சு)

மூ.—வண்டமரும் மலர்ப்புன்னை வரிநீழலணிமுத்தம்
தெண்டிரைகள் வரத்திரட்டும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
எண்டிசையு †மெழுகடருமிருநிலனும் பெருவிசும்பும்
உண்டுமிழ்ந்த பெருமானுக்கிழந்தேனென்னொளிவளையே. (எ)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (மடலித்யாதி) சிறுகோலுக்கு உளைந்தோடும்படியானமுக்த்தனுமிற்று அவன்; நீயும்''வாயில்பல்லு மெழுந்தில''என்கிறபடியே பேதைப்பருவமாயாயிற்றிருப்பது, ''வளை இழக்கும்படி வந்ததென்'' என்ன; ''ஒருத்தன் வாசியறிந்து திருநாமம்சொல்லி, அவன் விரோதியை அழித்தவனன்றோ? நானும் அவன் வைலக்ஷண்யத்தாலே இப்பருவத்திலும் துஸ்ஸஹமான விரஹத்தாலே நோவுபட்டால் வந்துதோன்றுனே'' என்றுயிற்று வளை இழந்ததென்று சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

''மடலையெடுத்த'' என்ற சப்தார்த்தமாய், பலிதமருளிச்செய்கிறுர் (மடலித்யாதி). அணி - அழகாய், பலிதார்த்தம் (பிராட்டிமாருமித்யாதி). உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறுர் (என்னித்யாதி). ... ... (சு)

† (பா)-எழுகடலும்.

பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகள்
அமரும்	படிந்திருக்கிற
மலர்	புஷ்பங்களையுடைய
புன்னை	புன்னைமரத்தினுடை
வரி	இருண்ட [ய
நீழல்	நிழலினுடைய (நடுவில்)
அணிமுத்தம்	வெளியான ப்ரதேசங்களிலே
தெண்	தெளிவான
திரைகள்	நீர்களானவை
வர	முத்துக்களைக் கொடுவந்து
திரட்டும்	சேர்க்காநிற்பதான
திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,	

பதம்.	உரை.
எண்திசையும்	எட்டுத்திக்குக்களையும்,
எழு	எழாநிற்கிற
சுடரும்	(ஆதித்யாதி) தேஜஸ்ஸுகளையும்,
இரு	பரப்பை யுடைத்தான
நிலனும்	பூமியையும்,
பெரு	விசாலமான
விசும்பும்	ஆகாசத்தையும்
உண்டு	(ப்ரளயகாலத்தில்) விழுங்கி (பிறகு)
உமிழ்ந்த	(வெளிநாடுகாண) உமிழ்ந்தவனான
பெருமானுக்கு	ஸர்வேஶ்வரனுக்கு
என்	என்னுடைய
ஒளி	ப்ரகாசமான
	வளை இழந்தேனே. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வண்டமருமித்யாதி) வண்டுபடிந்த பூக்களையுடைத்தான புன்னையினுடைய வரிநீழலிலே ஓரிடம் வெளியாய், ஓரிடம் நிழலாயிருக்குமாயிற்று; அதில் வெளியான ப்ரதேசங்களிலே தெளிந்த நீர்களானவை முத்துக்களைக்கொடுவந்துதிரட்டாநிற்குமாயிற்று.

(எண்டிசையுமித்யாதி) எட்டுத் திக்குக்களையும், ஏழுவகைப்பட்ட கடல்களையும்; "எழுசுடரும்" என்று பாடமானபோது எழாநிற்கிற ஆதித்யாதிகளையும் நினைத்ததாகிறது. பரப்பையுடைத்தான பூமியையும் இவற்றுக்கெல்லாம் அவகாச ப்ரதாநம் பண்ணுகிற ஆகாசத்தையும், ப்ரளயகாலத்திலே எடுத்துவைத்துப் பின்னே

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வண்டித்யாதி) ஒருசிறுக்கனுக்காக ஒருகால் உதவினதைக்கொண்டு வளைஇழப்பாருண்டோவென்ன; ப்ரளயாபத்ஸகனன்றோ எல்லாரையும் ரக்ஷித்தவனன்றோ வென்றுகிடாய் நான்வளையிழந்ததென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

நிழலிலும், முத்துக்களைத் திரட்டில் பரபாகமாயிராதென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (அதுவித்யாதி). ... ... (எ)

வெளிநாடுகொண உமிழ்ந்த ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இழந்தே னென்வரி வளையே. அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தை விஸ்வஸித்துக் கிடாய் நான்கெட்ட தென்கிறாள். .... (எ)

மூ.—கொங்குமலிகருங்குவளை கண்ணாகத்தெண் கயங்கள்
செங்கமலமுகமலர்த்தும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
வங்கமலிதடங்கடலுள் வரியரவினணைத்துயின்ற
செங்கமலநாபனுக் கிழந்தேனென் செறிவளையே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொங்கு	பரிமளத்தாலே	தடம்	விசாலமான
மலி	வ்யாப்தமாய்	கடலுள்	ஸமுத்ரத்திலே
கரும்	கறுத்தநிறத்தை யுடைத்தான	வரி	தர்சநீயமான
குவளை	குவளைப்பூக்களை	அரவின்	திருவநந்தாழ்வானாகிற
கண்ணாக	கண்களாகக்கொண்டு	அணை	படுக்கையில்
தெண்	தெளிந்த	துயின்ற	கண்வளர்ந்தருளுகிற வனும்,
கயங்கள்	பொய்கைகளானவை	செம்	சிவந்த
செம்	சிவந்த	கமலம்	கமலத்தை
கமலம்	தாமரைப்பூவாகிற	நாபனுக்கு	நாபியிலேயுடைய பத்மநாபனுக்கு
முகம்	முகத்தை	என்	என்னுடைய
அலர்த்தும்	விகஸிப்பியாநின்ற	செறி	(கையில்) அமைந்திருக்கிற
திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,			வளை இழந்தேனே. (அ)
வங்கம்	மரக்கலங்களாலே		
மலி	வ்யாப்தமாய்		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கொங்கித்யாதி) பரிமளப்ரசுரமாய், கறுத்தநிறத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள குவளைப்பூக்களைக் கண்ணு

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கொங்கித்யாதி) ப்ரளயகாலமாகையாலே எல்லாரையும் ரக்ஷித்தான்; உனக்கு இப்போதென்ன ப்ரளயம்வந்தது வளை இழக்கைக்கென்ன; எனக்கு விரஹத்தை யுண்டாக்கினான் அவனே யென்று அவ்வழியாலே எல்லாவற்றையு முண்டாக்கின திருநாபீகமலத்தை நினைத்தா ளென்று ஸங்கதி.

குவளையைக் கண்ணாக நிரூபித்து கமலத்தை முகமாக நிரூபித்தால், இரண்டுக்கும் யுகபத்விகாஸம் சொல்லக்கூடாமையால் "செங்கமல முகமலர்த்தும்" என்றதுக்கு செங்கமலமாகில் முகம் அலர்த்து மென்ன வொண்ணு

க்கொண்டுதெளிந்த பொய்கைகளானவை சிவந்த †தாமரைப் பூக்களாகிறமுகத்தை அலர்த்தாநின்றுள்ள திருக்கண்ணபுரத்துறையும்.

(வங்கமலியித்யாதி) மரக்கலங்களால் மிக்கிருப்பதாய் கண்வளர்ந்தருளுகைக்கீடான பரப்பையுடைத்தாயிருக்கிற கடலிலே தர்ஸநீயமான வடிவையுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற சிவந்த கமலத்தையுடைத்தான திருநாபியையுடையவனுக்கு உத்பாதகனை விஸ்வஸித்து முடிந்தேனென்கிறாள்.

மூ.—வாராளுமிளங்கொங்கை நெடும்பணைத்தோள் மடப்பாவை
சீராளும்வரைமார்பன் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
பேராளனாயிரம் பேராயிரவாயரவணைமேல்
பேராளர்பெருமானுக் கிழந்தேனென் பெய்வளையே. (௯)

பதம்.	உரை.
வார்	கச்சாலே
ஆளும்	தாங்கப்பட்டதாய்
இளம்	இளமையை யுடைத்தான
கொங்கை	ஸ்தநங்களை யுடையளாய்,
நெடும்	நீண்ட
பணை	மூங்கில்போலே
தோள்	தோளையுடையளாய்,
மடம்	பவ்யையான
பாவை	பெரிய பிராட்டியார் (வர்த்திக்கையாலுண்டான)
சீர்	ஸம்பத்தாலே
ஆளும்	வ்யாப்தமாய்
வரை	மலைபோல் த்ருடமான
மார்வன்	திருமார்வை யுடையவனாய்
திருக்கண்ணபுரத்துறையும்,	
பேராளன்	(அதனால்) பெருமையையுடையனாய்,
ஆயிரம்	ஆயிரமான
பேர்	திருநாமங்களை (ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற)
ஆயிரம்	ஆயிரமான
வாய்	முகங்களையுடைய
அரவணைமேல்	திருவநந்தாழ்வான் மேல் (பள்ளிகொண்டிருக்கிற)
பேராளர்	பெருமையை யுடையவனான
பெருமானுக்கு	எம்பெருமானுக்கு
என்	என்னுடைய
பெய்	ஶ்லாக்யமான
வளை இழந்தேனே. (௯)	

தென்று, செங்கமலம்போலே யிருக்கிற ஸ்த்ரீகளுடைய முகத்தை அலர்த்துமென்றருளிச் செய்கிறார் (சிவந்தவித்யாதி). (தாமரைப்பூக்களை) என்றவநந்தரம் "போலே" என்றுசேஷம். ... ... (அ)

† இங்கு அரும்பதத்துக்கு அநுகுணமாயில்லை.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வாராளுமித்யாதி). வாராலே தாங்கப்பட்டிருப்பதாய், இளமையை யுடைத்தாயிருக்கிற கொங்கைகளை யுடையளாய், நெடியபணைபோலே யிருக்கிற தோள்களை யுடையளாய், ஆத்மகுணோபேதையாய், நிருபாதிகமான ஸ்த்ரீத்வத்தை யுடையளாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியார் வர்த்திக்கையாலே யுண்டான ஸம்பத்தை யுடைத்தாய், வரைபோலே திண்ணியதான திருமார்வையுடையவன். (திருக்கண்ணபுரத்துறையும் பேராளன்) திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸுலபனாகையால்வந்த ஏற்றத்தை யுடையவன்.

(ஆயிரம்பேரித்யாதி) தூங்குமெத்தைபோலே அசையாநின்றுள்ள திருவநந்தாழ்வான் மடியிலே ஏறட்டுக்கொண்டுஆயிரவாயாலும் அநுபவத்துக்குப் பாசுரமான ஆயிரம் திருநாமங்களையும் சொல்லி ஸ்தோத்ரம பண்ணுகையால் வந்த பெருமையுடையவனுக்கு, யசோதைப்பிராட்டி தன் மடியிலே வைத்துக்கொண்டு ஆடுமாபோலேயாயிற்று. (இழந்தேனென் பெய்வளையே) தன்னை யொழியச் செல்லாமை யுடையார்க்குத் தன்னைக் கொடுக்குமவனன்றோ ?, நம் செல்லாமை பரிஹரியானோவென்று விஸ்வஸித்து வளையிழந்தேனென்கிறாள். .... (கூ)

மூ.—தேமருவுபொழில் புடைசூழ் திருக்கண்ணபுரத்துறையும்
வாமனனைமறிகடல்சூழ் வயலாலி வளநாடன்
காமருசீர்க்கலிகன்றி கண்டுரைத்த தமிழ்மாலை
நாமருவி யிவைபாட வினையாய நண்ணாவே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தே	மதுவால்	பொழில்	சோலைகளாலே
மருவும்	வ்யாப்தமான	சூழ்	சூழப்பட்ட

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வாராளுமித்யாதி) "ஸகல ஜகதுத்பாதகன்றனே உண்டாக்கினவிரஹம் அநுபவிக்கத் திருமத்தனை, அவனேவருமளவும் ஆறியிருக்கவேணுங்காண்" என்ன; "தன்னைப்பிரியமாட்டாதாரைப் பிரியாமலிருக்கவில்லையோ, என்னைப் பிரித்து வைப்பானேன்" என்று வளை இழந்தேனென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

(பணைபோலே)மூங்கில்போலே. "ஆயிரம்பேருடையஆயிரவாய்" என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (தூங்கித்யாதி). ... ... (கூ)

புடை	பர்யந்தங்களையுடைய,	சீர்	ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயை யுடையரான
திருக்கண்ண புரத்து	திருக்கண்ணபுரத் திலே [கிற	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
உறையும்	நித்யவாஸம்பண்ணு	கண்டுரைத்த	க்ருபையால் அருளிச் செய்த
வாமனனை	வாமநன்விஷயமாய்,		
மறி	ஸப்தியாநின்ற	தமிழ்மாலை இவை	இந்தத் தமிழ்த் தொடையை
கடல்	ஸமுத்ரத்தாலே		
சூழ்	சூழப்பட்டதாய்,	நா	நாவிலே
வளம்	வளமையையுடைய	மருவி	பொருந்தும்படி
வயல்	வயல்களையுடைத் தான	பாட	பாட
ஆலிநாடன்	திருவாலி நாட்டை யுடையராய்,	வினையாய	ஸஹ்ருதயமாகப்பண் ணின பாபங்களும்
காமரு	ஆசைபண்ணத்தக்க	நண்ணாவே	கிட்டாதுகள். (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேமருவுமித்யாதி) தேன்மிக்கிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட பர்யந்தத்தை யுடைத்தானதிருக்கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற வாமநனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. தன்னுடையபேற்றுக்குத் தான் அர்த்தியாய் வருமவனாயிற்று. (மறியித்யாதி) சப்தியாநின்றுள்ள கடலாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய் பரந்த வயலையுடைத்தான ஆலிநாட்டையுடையராய், எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹைபண்ணவேண்டும்படியான ஶ்ரீவைஷ்ணவ ஶ்ரீயை யுடையரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த இந்த தமிழ்த்தொடையை நாவிலே பொருந்தும்படிபாட, ஸஹ்ருதயமாகப்பண்ணின பாபங்களும் விட்டுப்போம்; உக்திமாத்ரத்தைச் சொல்ல புத்தி(ஃபுத்தி)பூர்வகமாகப் பண்ணின பாபங்கள் கிட்டாவென்கிறார். .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி முற்றிற்று.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (தேமருவுமித்யாதி) "வாமனன்" என்றதுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (தன்னுடைய வித்யாதி). ஆஶ்ரிதர்பேறே தன்பேறென்று கருத்து. ... ... (க0)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து நாலாந்திருமொழி

விண்ணவர் தங்கள் ப்ரவேசம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

வ்யா.—(விண்ணவரித்யாதி) இப்பிராட்டி தன் இழவைச் சொல்லி பரவசையாய் விழுந்துகிடந்தாள்; தளர்த்தியாலே உடம்பு க்ருஶமாய், குழலும்பேணுதே பூவும் மறுத்துக்கிடக்குமிறே. இத்தை யறியாதே பழைய வாஸனையைக்கொண்டு மதுபாநம்பண்ணுவதாகச் சிலதும்பிகள் வந்து பறந்தன; அத்தைப்பார்த்து (க) "వాహివాతయతః కాన్తా తాం స్పృష్ట్వా మామపిస్పృశ - வாஹி வாத யதஃ காந்தா தாம்ஸ்ப்ருஷ்ட்வாமாமபிஸ்ப்ருஶ" என்னுமாபோலே மதுவுக்குக் க்ருஷியைப்பண்ணி மதுபாநம் பண்ணப்பாராயென்கிறுள். *

மூ.—விண்ணவர்தங்கள் பெருமான் திருமார்வன்
மண்ணவரெல்லாம் வணங்கும் மலிபுகழ்சேர்
கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் கதிர்முடிமேல்
வண்ணநறுந்துழாய் வந்தூதாய் கோற்றும்பீ. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோல்தும்பீ	கோல்களிலேவர்த்திக்கிற தும்பியே?	புகழ்	ஶீலாதிகுணங்கள்
விண்ணவர் தங்கள்	நித்யஸூரிகளுக்கு	சேர்	சேர்ந்திருக்குமவனாய்,
பெருமான்	நிர்வாஹகனாய்,	கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற
திரு	பெரியபிராட்டியாரை	எம்பெருமான்	ஸர்வேஶ்வரனுடைய
மார்வன்	திருமார்வில் தரிப்பவனாய்,	கதிர்	ப்ரகாசியாநின்ற
மண்ணவரெல்லாம்	லீலாவிபூதியிலுள்ளாரெல்லாம்	முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின் மேலே
வணங்கும்	தொழும்படியாய்,	வண்ணம்	வர்ணத்தையும்,
மலி	அதிகமான	நறும்	பரிமளத்தையும் (உடையதான)

அ॰.—விண்ணவரின் ப்ரவேசம். (மறுத்து) மற்றுமறுத்தென்றபடி. நாயகனுடையமாலையில் பரிமளத்தைக்கொடுவந்துஊதினுல் விரஹதாபம் தீர்ந்து பூவில் மதுசேர்ந்தால் உண்ணப்பார்க்கிற தாத்பர்யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறுர் (அத்தையித்யாதி). ... ... *

(க) ரா-ஆ.

துழாய்	திருத்துழாயிலே (படிந்து அங்குத்தை பரிமளத்தைக் கொண்டு)	வந்து	இங்கேவந்து
		ஊதாய்	ஊதவேணும். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (விண்ணவர்தங்கள் பெருமான் திருமார்வன்) நித்ய ஸூரிகளும் பிராட்டிமாரும் அநுபவிக்கிற விஷயமிதுவன்றோ? நான் உன்னைக் குடிக்கச்சொல்லுகிற வேப்பங்குடிநீர். (க) * சூட்டு நன்மாலைகள் தூயனவேந்திக்கொண்டு நித்யஸூரிகள் அடிமை செய்யப்பிராட்டியும் தானுமாய் இருக்குமாயிற்று. (மண்ணவரெல்லாம் வணங்கும்) நித்யவிபூதியிலுள்ளாரெல்லாரும் அதிகாரிகளாயிருக்குமா போலேயாயிற்று இங்குள்ளாருமெல்லாம் அதிகாரிகளாம்படியாகத் தான்வந்து நிற்கிறநிலை. அங்கு அநதிகாரிகள் ஒருவருமில்லாதாப்போலே இங்கு எத்தனையேனும் தாழ்ந்தாரும் அதிகாரிகளாம்படியாக வாய்த்துவந்து நிற்கிறது.

(மலிபுகழ்சேர்) சீலகுணம் ஸத்கார்யவாதம் கொண்டு அறிய

அரு.—முதற்பாட்டு. (விண்ணித்யாதி) "கோற்றும்பி துழாயில் படிந்து வந்ததென்று சொல்லுகைக்கு இங்கேமதுமாறியிராதோ?, உன்னைப்பிரிந்திறே அவனிருப்பது" என்று அக்குறையில்லை அவனுக்கென்னுமது தோற்ற ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (நித்யேத்யாதி). "தங்கள்" என்று விசேஷித்தத்தாலே நிரதிசயபோக்ய வஸ்துவினநுபவத்தாலுண்டான தானுனதன்மை தோற்றுகையால் அதுக்குக்கருத்து (இதுவித்யாதி). ஸூரிகள் அநுபவிக்கும் விஷயமானால் எனக்கென்ன ; பூவும் மதுவுமுண்டார்கிலன்றோ நான்போவதென்ன; அதுக்கும் குறையில்லையென்று தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (சூட்டித்யர்தி). இத்தால் செவ்விப் பூச்சூடுவோரும் சூட்டிக்கொள்ளுகைக்கு உடலாக ஒருசேர்த்தியுண்டாயிருக்க, மதுவெள்ளமிருக்கும்; இங்கே சூட்டுவாருமின்றியே சூடினதும் செருகாயிருக்கையாலே உனக்கு அநுபவிக்க அவகாசமில்லை யென்றதாயிற்று. ஸூரிபோக்யனை ஶ்ரிய:பதியை நான்கிட்டுவதெங்ஙனேயென்னுமபிப்ராயத்தில் "மண்ணவரித்யாதி" என்றுவிவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (நித்யவிபூதியிலித்யாதி).

இங்கே "மலிபுகழ்" என்கைக்குப்பரமபதத்தில்மலிவில்லையோவென்ன; (சீலவித்யாதி). (ஸத்கார்யவாதம்) என்றது - முன்புண்டானதுக்கே கார்யத்வாஉவஸ்த்தாபத்தியென்று நிர்ணயிக்கும் வாதமென்றபடி. (அறிய

(க) திருவிரு-உக.

வேண்டும்படியாயிருக்கும். அங்கு ப்ரமாணங்கள்சொல்லவறியுமித்தனை. இங்கு எத்தனையேனும் தாழ்ந்தார்க்கும் முகம்கொடுத்துக் கொடுநிற்கிற நிலையைக்கண்ணாலேகாண்கையாலே அதுஸ்பஷ்டமாவது இங்கேயாயிற்று. (கதிர்முடிமேல்) இப்படி உபயவிபூதிக்கும் கவித்ததாகையாலே ஒளியையுடைத்தாயிருக்கிற திருவபிஷேகத்தின்மேலே. (வண்ணநறுந்துழாய்) செவ்விமாறுதே பரிமளத்தையுடைத்தாயிருக்கிற திருத்துழாயிலே படிந்து அங்குத்தைபரிமளத்தைக் கொடுவந்து இங்கே ஊதூ. (கோற்றும்பி) கோல்களிலும் பணைகளிலும் வைத்தமதுவைப்பாநம் பண்ணக்கடவ உன்னை. (க) "(ஸர்வரஸ: - ஸர்வரஸ:' என்கிறவஸ்துவைப்போய் அநுபவி" என்றன்றோ சொல்லுகிறது. .... (க)

மூ.—வேதமுதல்வன் விளங்குபுரிநூலன்
பாதம்பரவிப் பலரும் பணிந்தேத்தி
காதன்மைசெய்யும் கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்
தாதுநறுந்துழாய் தாழ்ந்ததாய் கோற்றும்பீ. (உ)

வேண்டும்படியாய்) என்றது-முன்புண்டானதே கார்யமாயிற்றென்னுமாபோலே அர்ச்சாவதாரத்தில் சீலகுணம் காணப்பட்டதாகையால் பரமபதத்திலும் தர்மைக்ய நிபந்தநமாகவுண்டென்று அநுமாநவிதயாஅறியவேண்டும்படியாயென்கை. அநுமாந ப்ரமாணமே யன்றியே சப்தப்ரமாணமுமுண்டென்கிறார் (ப்ரமாணங்களித்யாதி). ப்ரத்யக்ஷமே இங்கு அமையுமென்று ஏற்றமருளிச் செய்கிறார் (இங்கித்யாதி). "துழாய்" என்றவநந்தரம் "படிந்து" என்று சேஷம்பூரித்தருளிச் செய்கிறார் (செவ்வியித்யாதி). இத்திருமொழியில் மலர் செருகாயிருக்கும்படியை உரைத்ததும் வந்தூதசெவ்வி பெற்றிருப்பதாகச் சொல்லுமதுவும், தும்பிகளைப்போகச் சொல்லிற்றும் ஸ்வாபதேசத்தில் இவ்விபூதியில் சப்தாதி விஷயங்களின் நிஸ்ஸாரதையும், பகவதநுபவத்தின் நிரதிசய ஸாரவத்தையும் சிஷ்யர்க்கு அறிவிப்பித்தமையாகக்கொள்வது. (க)

அந.—இரண்டாம்பாட்டு. (வேதமுதல்வனித்யாதி) "மண்ணவரெல்லாம் வணங்கும்" என்றுநின்றாய்; மண்ணவரில் தேவதாந்தரங்களையும் வணங்காநிற்கக்காணாநின்றோமென்ன; (உ) "மானிடவரல்லர்" என்கிறபடியே அஸத்துக்களை மண்ணவரென்றும் சொல்லப்போகாது, வைதிகரெல்லாம்

(க) சாந்தோ-ங-கச-ச. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேதமுதல்வன்	வேதப்ரதிபாத்யனை முதன்மையை யுடையனாய்,	ஏத்தி	ஸ்துதித்து (அதனால்)
விளங்கு	(திருமேனியில்) விளங்காநின்ற	காதன்மை	ஸ்நேஹத்தை
புரிநூலவன்	திருயஜ்ஞோபவீதத்தை யுடையனாய்,	செய்யும்	பண்ண(ப்ராப்த)னை
பலரும்	எல்லாரும்		கண்ணபுரத் தெம்பெருமான், [ய்
பாதம்	திருவடிகளை	தாது	தாதுகளையுடைத்தா
பரவி	பரக்கச்சொல்லி	நறும்	பரிமளத்தையுடையதான
பணிந்து	ஸேவித்து	துழாய்	திருத்துழாயிலே
		தாழ்ந்து	அவகாஹித்து
			ஊதாய்கோற்தும்பி. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (வேதமுதல்வன்) புருஷர்கள் தங்கள் ஆஶ்ரயங்கள் தோற்றச் சொன்னவஸ்துவைப் பற்றச் சொல்லுகிறேனோ? ஆகமாதிகளாலே சொல்லப்படுகிற வஸ்துவைப்பற்றச் சொல்லுகிறதன்று. அபௌருஷேயமாகையாலே நிர்தோஷமான வேதைக ஸமதிகம்யனாகையால் வந்த ப்ராதாந்யத்தை யுடையவன்; (விளங்குபுரிநூலன்) (க) "ஹிரண்மயः புருஷः - ஹிரண்மயஃ புருஷஃ" என்கிறபடியே அழகிய விக்ரஹத்தையும் அதிலே விளங்காநின்றுள்ள திருயஜ்ஞோபவீதத்தையு முடையவன்.

(பாதமித்யாதி) திருவடிகளை அக்ரமமாக ஏத்தி அதிலே விழுந்து எல்லாரும் ஸ்தோத்ரம்பண்ணி ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணுகிற. (உ) "நிதித்யாஸிதவ்யः- நிதித்யாஸிதவ்யஃ" என்று விதிக்கிற விஷயத்திலேயன்றோ நான் உன்னைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. (தாதித்யாதி) பூத்துச் செவ்வியை யுடைத்தாயிருக்கிற திருத்துழாயிலேதாழ்ந்து இங்கேவந்து ஊதவேணும். .... (உ)

இவனையே தொழுவர்களென்னுநின்றுகொண்டு வேதவேத்யத்வம் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

(தங்கள் ஆஶ்ரயங்கள் தோற்றச் சொன்னவஸ்துவை) என்றது- தங்கள் ஆஶ்ரயங்களானவற்றுக்கு மாஹாத்ம்யமுண்டானதாகத்தோற்ற வஸ்துவான தேவதாந்தரத்தை யென்றபடி. விவரணம் (ஆகமேத்யாதி). (உ)

(க) சாந்தோ-க-சு-சு. (உ) ப்ரு-சு-ரு-சு.

மூ.—விண்டமலரெல்லாமூதிநீ யென்பெறுதி
அண்டமுதல்வ னமரர்களெல்லாரும்
கண்டுவணங்கும் கண்ணபுரத் தெம்பெருமான்
வண்டுநறுந்துழாய் வந்தூதாய் கோற்றும்பீ. (ந)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விண்ட	விகஸிதமான	கண்டு	கண்ணாரக்கண்டு
மலரெல்லாம்	புஷ்பங்களிலெல்லாம்	வணங்கும்	ஆஶ்ரயிக்கும்படியான வனான
ஊதி	ஸஞ்சரித்து		கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்,
நீ	நீ	வண்டு	வண்டுகள் (படிந்துகிடக்கிற)
என்	என்ன (ஸாதகத்தை)		
பெறுதி	பெற்றாய் (ஆகையால்)	நறும்	பரிமளப்ரசுரமான
அண்ட	அண்டத்துக்கு	துழாய்	திருத்துழாயின் (பரிமளத்தைக்கொண்டு)
முதல்வன்	நிர்வாஹகனாய்		
அமரர்கள்	தேவர்கள்		
எல்லாரும்	ஸகலரும்		வந்தூதாய் கோற்றும்பீ. (ந)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (விண்டு) திறந்து கிடந்தவாசலெல்லாம் நுழைந்து திரிவாரைப்போலேயிருந்ததீஉன்னுடையயாத்ரை. இதன் அலருமளவும்அவஸரம் பார்த்துநின்றால் மற்றுள்ளவற்றிலடங்கலும் மது ஒழுகிப்போமே, இதுதன்னில் உள்ளது அல்பமாய், அஸ்த்திரமாயிருக்கும்; அதுதான்முதலிலே கிடையாது. கிடைத்ததோ அத்யல்பம்; அல்பபலத்துக்கு யத்நம்பண்ணுவாருண்டோ?

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு (விண்டவித்யாதி) "வேதவேத்யவஸ்து" என்று அத்தைச்சொல்லாநின்றாய், தேவதாந்தரங்களும் சிலப(ஃ)லங்களைக் கொடுக்க, பெற்றிருப்பாரும்சிலருண்டேயென்ன;அதுகொடுப்பது-க்ஷுத்ரபலத்தையென்று, அத்தைத் தவிர்த்து பகவத்விஷயத்திலே மூட்டுகிறாளென்று ஸங்கதி.

"விண்ட" என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (திறந்தித்யாதி). ஓடித்திரிய வேண்டுவானென்னென்ன ஹேதுத்வயம் (இதுவித்யாதி). விள்ளாமலரிருந்தால் விண்டமலரில் தேன் சுவறிப்போமென்று அங்கோட, அங்குதானும் நாக்கு நனைக்கவுமில்லாமல் மற்றொன்றைத்தேடிப் போகையுமாய். இப்படிதிரிந்தபடி சொல்லிற்றாயிற்று. விஷயாந்தரங்களின் ஸ்வபாவமிருப்பது இங்ஙனென்று கருத்து. ... ... (ந)

அண்டமுதல்வன்) அண்டத்துக்கு நிர்வாஹகன். (அமரர்களித்யாதி) தங்களை ஆஸ்ரயணீயராக நினைத்து இறுமாந்திருக்கிறவர்களெல்லாரும் அவ்விறுமாப்பைப் பொகட்டு திருவடிகளிலேவிழுந்து ஆஸ்ரயிக்கும்படி திருக்கண்ணபுரத்திலேநிற்கிறவன். (வந்து) ஸஜாதீயருடைய யாத்ரை அமையாதோ உனக்கு. .... (ங)

மூ.—நீர்மலிகின்றதோர் மீனாயோராமையுமாய்
சீர்மலிகின்றதோர் சிங்கவுருவாகிக்
கார்மலிவண்ணன் கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்
தார்மலிதண்டுழாய் தாழ்ந்தூதாய் கோற்றும்பீ. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீர்	ஸமுத்ரத்திலே	கார்	அழகால்
மலிகின்றது	வ்யாபித்த	மலி	நிறைந்த
ஓர்	அத்விதீயமான	வண்ணன்	திருமேனியையுடையன
மீனாய்	மத்ஸ்யாவதாரமாய்,		கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்,
ஓர்	அத்விதீயமான	தார்	மாலையிலே
ஆமையுமாய்	கூர்மாவதாரமுமாய்,	மலி	வ்யாப்தமான
சீர்	வீரஸ்ரீயால்	தண்	குளிர்ச்சியான
மலிகின்றது	பூர்ணமான	துழாய்	திருத்துழாயின் பரியளத்தில்
ஓர்	அத்விதீயமான		தாழ்ந்தூதாய் கோற்றும்பி. (ச)
சிங்க	நரஸிம்ஹத்தினுடைய		
உருவாகி	வடிவையுடையனாய்,		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (நீர்மலிகின்றதோர் மீனாயோராமையுமாய்) கடலிலே அக்கடலைக் கண்செறியிட்டாப்போலே யிருக்கிற வடிவையுடைய மத்ஸ்யமாய், (க) "அலைகடல்நீர்க்குழம்ப" என்னக்கடவதிறே. கடலில் நீர்க்குழம்பிச் சேரும்படியிறே கொண்டவடிவின்பெருமை. அன்றிக்கே ஜலசரஜாதியுமான வடிவையுடைய

அரு.—நாலாம்பாட்டு (நீரித்யாதி) அமரர்களெல்லாரும் கண்டுவணங்குகைக்கு இவன்செய்த ஏற்றமென்னென்ன; தன்னை அழியமாறி அவதரித்து வேதப்ரதாநாதிகளைப் பண்ணினான் காணென்றுசொல்லுகிறாளென்றுஸங்கதி.

(கண்செறி) துழாய்முடியாய், அத்தாலே கடலை நெருக்கமாக வ்யாபித்தமை தோற்றுகிறது. "நீர்"என்று கடலாய் கீழருளிச்செய்து, கேவலஜலமாக வர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). "ஜலஸஜாதீயமாய்" என்றுபாடமான

(க) தி-மொ-கக-ச-க.

ஆமையாய். (சீர்மலிகின்றதோர் சிங்கவுருவாகி) வரஶாயால்குறை வற்ற நரஸிம்ஹமாய் உகவாதவனுக்காகக்கொண்ட வடிவையோ நான் பற்றச் சொல்லுகிறது.

(காரித்யாதி) எல்லாருக்கும் மேல்விழுந்து பற்றவேண்டும்படியான வடிவையுடையனுமாய்க்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிற ஸர்வேஶ்வரனையன்றோ பற்றச் சொல்லுகிறது. (தார்மலி) பூமிக்கு ப்ரமஹரமாயிருந்துள்ள திருத்துழாயிலே. (ச)

மூ.—ஏரார்மலரெல்லா மூதிநீயென்பெறுதி
பாராருலகம் பரவப்பெருங்கடலுள்
காராமையான கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்
தாரார்நறுந்துழாய் தாழ்ந்தூதாய் கோற்றும்பீ. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏர்	அழகினால்	பரவ	பரவும்படியான
ஆர்	நிறைந்துள்ள	பெரும்	மஹத்தான
மலர் எல்லாம்	புஷ்பங்களில் எல்லாம்	கடலுள்	ஸமுத்ரத்திலே
ஊதி	ஸஞ்சரித்த	காராமையான	பெரிய ஆமையான
நீ	நீ [தை	கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்	
என்	என்னப்ரயோஜநத்	தார்	மாலையிலே
பெறுதி	பெற்றாய்;	ஆர்	நிறைந்ததாய்
பார்	மண்ணில்	நறும்	பரிமளிதமான
ஆர்	மிக்கிருந்துள்ள	துழாய்	திருத்துழாயிலே
உலகம்	லோகங்களெல்லாம்	தாழ்ந்தூதாய்கோற்றும்பீ. (ரு)	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஏரார்மலரெல்லாமூதி) ஒன்றிலே உன்அபேக்ஷை குறைவறக் கிடக்கிறதன்றே. நிறங்கொண்டு ப்ர(ஸ்)

போது நீரிலேதானே புஷ்டமாயிருந்துள்ள என்றுசப்தார்த்தம். "ஜலம் மிக்கிருந்துள்ள லோகமெல்லாம் பரம்பும்படியான" என்று பாடமானபோது - நீர்மலிகின்ற லோகத்திலே அதுக்குத்தக்கதோர் ஆமையுமாயென்று சப்தார்த்தம். மேலுக்கவதாரிகை. (உகவாதவித்யாதி). (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஏராரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்களிரண்டிலும் சொன்னவர்த்தந்தானே பின்னாட்ட அத்தை அநுஸந்திக்கிறானென்று ஸங்கதி.

"எல்லாம்" என்றதுக்குக்கருத்து (ஒன்றிலேயித்யாதி). ஏரார் என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நிறமித்யாதி). "என்பெறுதி" என்றதுக்கு உட்கருத்து

மிக்கிற இத்தனையிறே உள்ளது. எங்கும்புக்கும் ஆத்மரக்ஷணம் பண்ணினாயென்னும் வார்த்தை கேட்கப் பெற்றிலையே. (பாராருலகம்பரவ) மணம்மிக்கிருந்துள்ள லோகமெல்லாம்பரவ. (பெருங்கடலுள் காராமையான) கீழ்ச்சொன்னதுதான் பின்னாட்டுகிறபடி. (காராமை) பெரிய ஆமை. (தாராரித்யாதி) பூமிக்குச் செவ்விபெற்றிருந்துள்ள திருத்துழாயிலே தாழ்ந்தூதாய். .... (ரு)

மூ.—மார்வில்திருவன் வலனேந்து சக்கரத்தன்
பாரைப்பிளந்த பரமன் பரஞ்சோதி
காரில்திகழ்காயாவண்ணன் கதிர்முடிமேல்
தாரில்நறுந்துழாய் தாழ்ந்தூதாய் கோற்றும்பீ. (சா)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மார்வில்	திருமார்விலே	காரில்	கறுப்புக்கிருப்பிட
திருவன்	பெரியபிராட்டியாரை யுடையவனாய்,	திகழ்	ப்ரகாசியாநின்ற [மாய்
வலன்	வலது திருக்கையில்	காயா	காயாம்பூபோல்
ஏந்தும்	தரிக்கப்பட்ட [வனாய்	வண்ணன்	வடிவழகையுடையனான எம்பெருமானுடைய
சக்கரத்தன்	திருவாழியை யுடைய	கதிர்	ஒளியை யுடைத்தான
பாரை	பூமியை [னால்	முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின்
பிளந்த	பேதித்தவனாய் (அத	தாரில்	மாலையிலிருக்கும் [மேல்
பரமன்	மேன்மையை யுடையவனாய், [யாய்	நறும்	பரிமளிதமான
பரஞ்சோதி	பரமமான தேஜோரூபி	துழாய்	திருத்துழாயில்
			தாழ்ந்தூதாய் கோல்தும்பி. (சா)

அவ.—ஆறும்பாட்டு. நீ அங்கேசென்றால் முகந்தருவிப்பாருமுண்டு. அவன்றான் விரோதிநிரஸநசீலன்; என்றுமொக்க ஆபத்துக்களிலே உதவிப்போந்தவன். உதவாதொழியிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகுடையவன்; ஆனபின்பு அவன் பக்கலிலேசென்று இங்கே வந்தூதப்பாராயென்கிறாள்.

(எங்குமித்யாதி). ... ... (ரு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (மார்விலித்யாதி) ஆமைக்கநந்தரம் வராஹாவதாரமாகையாலே அத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு சேர்ப்பாருமுண்டென்கிறாரென்று ஸங்கதியை தாத்பர்யகதநமுகேந ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறார் (நீயித்யாதி).

வ்யா.—(மார்விற்றிருவன்) திருமார்விலே பிராட்டி யெழுந்தருளியிருந்து அவன் தன்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே இத்தலையில் குற்றங்கண்டு அழன்று கைவிடுமன்று தன்முழுநீர்மையாலே அவனை ஆற்றிப் பொருந்துவிடுமாயிற்று. (வலனேந்து சக்கரத்தன்) அவள் சொல்லவன்றிறே கையில் திருவாழியை ஏந்திற்று. (க)* எப்போதும் கைகழலாநேமியானிறே. (பாரைப்பிளந்த பரமன்) அண்டபித்தியிலே புக்குச்சேர்ந்து உருமாய்ந்துபோன பூமியைக் கைவிடாதே அதுக்கிடாயிருப்பதொருவடிவைக்கொண்டுபுக்கு, இடந்தெடுத்துக்கொண்டேறி, ரக்ஷணத்தில் தன்னை எண்ணினால் பின்னை ஒருவரை எண்ணவொண்ணாதபடி யிருக்குமவன். (பரஞ்சோதி) எல்லார்க்குமொக்க ப்ராப்யனாயிருக்குமவன்.

(காரில்திகழ்காயாவண்ணன்) ப்ராப்யனன்றாகிலும் விடவொண்ணாதாயிற்று வடிவழகு. கறுப்பு இத்தனையுமே அதுக்கேற்றமாகச் சொல்லலாவது; பரிமளமித்தனையும் அவனுக்கேற்றமா யிருக்குமாயிற்று. (கதிரித்யாதி) ஆதி(ஃ)ராஜ்யப்ரகாசகமான திருவபிஷேகத்தின்மேலேயுண்டான செவ்வியையுடைத்தான திருத்துழாயிலே படிந்து இங்கே வந்தூதப்பாராய். .... (சா)

மூ.—வாமனன்கற்கி மதுசூதன் மாதவன்
தார்மன்னுதாசரதியாய தடமார்வன்
காமன்றன்தாதை கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்
தாமநறுந்துழாய் தாழ்ந்தூதாய் கோற்றும்பீ. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாமநன்	வாமநாவதாரம் செய்தவனாய்,	தார்	(ரக்ஷணத்துக்கு ஸூசகமான)மாலையினால்
கற்கி	கல்கி அவதாரம் செய்வதாக தீக்ஷித்திருக்குமவனாய்,	மன்னு	பொருந்தியிருக்கிற
மதுசூதன்	மதுஎன்கிறஅஸுரனை நிரஸித்தவனாய்,	தாசரதியாய	சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய்,

(அழன்று)-கோபித்து. "பரமன்" என்றதினர்த்தம் (ரக்ஷணத்திலித்யாதி). (உ)"பரம்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய" பரம்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய" என்றுசொல்லுகிற ஶ்ருதியை யுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (எல்லார்க்கு மித்யாதி).
"காரில் திகழ்" என்று விசேஷித்ததுக்குத்தாத்பர்யம் (கறுத்தித்யாதி).

(க) பெரியதிரு-அஎ. (உ) சாந்தோ-அ-கஉ-உ.

தடம்	விசாலமான [ஞய்,	தாமம்	மாலையாய்
மார்வன்	திருமார்வையுடைய	நறும்	பரிமளிதமான
காமன்தன்	மந்மதனுக்கும்	துழாய்	திருத்துழாயிலே
தாதை	உத்பாதகனான	தாழ்ந்தூதாய் கோற்றும்பீ. (எ)	
கண்ணபுரத்தெம்பெருமான்,			

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வாமனன்) தன்னுடைமை பெறு கைக்குத்தானே அர்த்தி(ஃ)யாய்வருமவன். (கற்கி) ப்ரதிபக்ஷத்தைத் துகைக்கக் கடவனாக தீக்ஷித்திருக்கிறவன். (மதுசூதன்) முன்பே முதல்களைப் பிடுங்கித் தந்தவன். (மாதவன்) இக்குணங்களுக்கடியாக ஸ்ரியப்பதியாயுள்ளவன். (தாரித்யாதி) ரக்ஷணத்துக்குத் தனி மாலை யிட்டிருக்கையாலே வளைத்துக்கார்யம் கொள்ளலாம்படி யிருக்குமவன்.

(காமன்றன்தாதை) அழகாலே நாட்டை வெருட்டித்திரி கிறகாமனுக்குங்கூட உத்பாதகன். (தாமமித்யாதி) மாலையாய் பரிமளிதமான திருத்துழாயிலே தாழ்ந்து இங்கே வந்தூதாய். (எ)

மூ.—நீலமலர்கள் நெடுநீர்வயல்மருங்கில்
சாலமலரெல்லாமூதாதே வாளரக்கர்
காலன்கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் கதிர்முடிமேல்
கோலநறுந்துழாய் கொண்டூதாய் கோற்றும்பீ. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெடு	அதிகமான [டைய	ஊதாதே	ஊதவேண்டாம்;
நீர்	ஜலஸம்ருத்தியை யு	வாள்	வாளாயுதத்தை யுடையரான
வயல்	வயல்களிலுண்டான		
நீல	நீலவர்ணமான	அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுக்கு
மலர்கள்	பூக்களிலும்,	காலன்	ம்ருத்யுவான
மருங்கில்	(அந்தவயலினுடைய) பக்கங்களிலுண்டான	கண்ணபுரத் தெம்பெருமான்,	
		கதிர்	ப்ரகாசியாநின்ற
		முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின் மேலிருப்பதாய்
சால	அதிகமான [லும்		
மலரெல்லாம்	பூக்களெல்லாவற்றி	கோலம்	அழகிய

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வாமனனித்யாதி) ஏனமாய் தன்னுடைமையை எடுத்தபடியை அநுஸந்தித்துச் சொன்னாள் கீழ்; வாமநனாய் தன்னுடைமையை ஏற்றளந்தமையைச் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

நறும்	பரிமளிதமான	கொண்டு	கொடுவந்து
துழாய்	திருத்துழாய்பரிமளத்தை		ஊதாய்கோற்றும்பி. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (நீலமித்யாதி) மிக்க நீரையுடைத் தாய் வயலிலே உண்டான நீலப்பூக்கள், அந்தவயலினுடைய பர்யந் தத்திலே உண்டான பூக்களெல்லாவற்றையும். (ஊதாதே) அல்பப்ர யோஜநத்துக்காகவும் யத்நியாதே. பூவாகில் மதுவின்றிக்கேயிருக் குமோவென்று ப்ர(ப்)மஜநகமாம மதுவேயாயிற்றுள்ளது. (வாளரக் கர் காலன்) ஸாயுதரான விரோதிகளுக்கும் ம்ருத்யுவானவன், திருக் கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸந்நிஹிதனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய புக ரையுடைத்தான திருவபிஷேகத்தின்மேலே யுண்டான தர்ஶநீய மான திருத்துழாய் மாலையிலே வந்தூதாய். (அ)

மூ.—நந்தன்மதலை நிலமங்கைநற்றுணைவன்
அந்தமுதல்வ னமரர்கள்தம்பெருமான்
கந்தங்கமழ் காயாவண்ணன் கதிர்முடிமேல்
கொந்துநறுந்துழாய் கொண்டூதாய்கோற்றும்பீ. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நந்தன்	ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய	வண்ணன்	திருநிறத்தையுடைய னை எம்பெருமா னுடைய
மதலை	திருமகனாய்,		
நிலமங்கை	ஸ்ரீ பூ (பூ) தேவிக்கு		
நல்	நல்ல	கதிர்	ப்ரகாசியாநின்ற
துணைவன்	ரக்ஷகனாய்,	முடிமேல்	திருவபிஷேகத்தின் மேல்
அந்தம்	ஸம்ஹாரத்துக்கும்		
முதல்வன்	நிர்வாஹகனாய்,	கொந்து	கொத்தாய்
அமரர்கள்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு	நறும்	பரிமளிதமான
எம்பெருமான்	ஸ்வாமியாய்,	துழாய்	திருத்துழாயின் பரி மளத்தை
கந்தம்	கந்த (கந்த) மானது		
கமழ்	வீசாநின்றுள்ள	கொண்டு	கொடுவந்து
காயா	காயாம்பூபோன்ற		ஊதாய் கோற்றும்பி. (கூ)

(வெருட்டி) பயப்படுத்தி.

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (நீலமித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதரான தாசரதியின் வீரப்பாட்டை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"நெடுநீர் வயலில் நீலமலர்கள் மருங்கில் சாலமலர்" என்று அந்வயித்தரு ளிச்செய்கிறார் (மிக்கவித்யாதி). ... ... (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நந்தனித்யாதி) நமக்கு அபூமியா யிருக்கிற விடத்திலே போகச் சொல்லுகிறேனோ? (நந்தன்மதலை) ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனாய்வந்து அவதரித்து பாலபனானவன். (நிலமங்கை நற்றுணைவன்) பிறந்தது பூமிபாரத்தைப் போக்குகைக் காகவாயிற்று. (அந்தமுதல்வன்) ஸர்வஸம்ஹர்த்தாவுமாய், ஸர்வ ஸ்ரஷ்டாவுமானவன். (அமரர்கள் தம்பெருமான்) அயர்வறு மமரர்க ளதிபதி.

(கந்தமித்யாதி) பரிமளம் கந்தி(ગન્ધિ)யாநின்றுள்ள, காயாம்பூப்போ லேயிருக்கிறதிருநிறத்தையுடையவன். காயாவோடு ஒப்புச்சொல்ல லாவது நிறம்மாத்ரமே. (க)“ஸர்வகந்த:- ஸர்வகந்த:” என்கிற ஏற்றமே யுண்டு. கொத்தாய் பரிமளிதமாயிருந்துள்ள. .... (கூ)

மூ.—வண்டமரும்சோலை வயலாலிநன்னாடன்
கண்டசீர்வென்றிக் கலியனொலிமாலை
கொண்டல்நிறவண்ணன் கண்ணபுரத்தானைத்
தொண்டரோம் பாட நினைந்தூதாய்கோற்றும்பீ. (க0)

—(*)—

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோல்தும்பி	கோலில் வர்த்திக்கிற தும்பியே!	வயல்	வயல்களையுமுடைய தான
தொண்டரோம்	சேஷபூ(ભૂ)தரான நாங்கள்,	ஆலி	திருவாலி யென்கிற
வண்டு	வண்டுகளானவை	நல்	நல்லதான
அமரும்	வாஸம்செய்கின்ற	நாடன்	நாட்டுக்கு நிர்வாஹக[ராய்,
சோலை	சோலைகளையுடைய தாய்	கண்ட	(கண்ணாலே) காணும் படியான

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நந்தனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தாசரதி யின் வீரவாசியை “வாளரக்கர் காலன்” என்று சொன்னாய், “காமன்றன் தாதை” என்று க்ருஷ்ணாவதாரத்தின் படிகளைச்சொல்லுகிறானென்று ஸங்கதி.

“அந்தம்” என்று முடிவாய், அதுக்கும் முதலென்றபடியாய், அதுக்கும் நிர்வாஹகனென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (ஸர்வேத்யாதி). “காரில்திகழ்” என்று கீழருளிச்செய்கையாலே “கந்தம் கமழும்” என்றது காயாவுக்கு விசே ஷணமாகமாட்டாதென்று, எம்பெருமானுக்கே விசேஷணமென்று ஸங்கிப் பிக்கிறார் (காயாவோடித்யாதி). ... ... (கூ)

(க) சாந்தோ-ரு-கச-ச.

சீர்	ஸம்பத்தையுடைய ராய்	நிறம்	வர்ணம்போன்ற
வென்றி	ப்ரதிபக்ஷத்தை ஜயித் தவரான	வண்ணன்	(ப்ரமஹரமான) வடி வையுடையனை
கலியன்	ஆழ்வார்	கண்ணபுரத் தானை	திருக்கண்ணபுரத் தி லெழுந்தருளியிரு க்கிற ஸர்வேஶ்வர னை
ஒலி	ப்ரஸித்தியை யுடைய தாகஅருளிச்செய்த		
மாலை	மாலாரூபமான (இப் பத்துப் பாட்டை யுங்கொண்டு)	பாட	பாடும்படியாக
		நினைந்து	உன்மனதில் வைத் துக்கொண்டு
கொண்டல்	மேகத்தினுடைய	ஊதாய்	ஊதக்கடவை. (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. நிகமத்தில் (வண்டித்யாதி) வண்டு களானவை மதுபானமத்தமாய்க்கொண்டுத்வநியாநின்றுள்ள சோலை யையும் வயலையுமுடைத்தான திருவாலிநாட்டுக்குநிர்வாஹகராயுள் ளார், ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப்போகையன்றிக்கே கண்ணாலே காணலாம்படியான நிரவதிக ஸம்பத்தையுடையருமாய், ப்ரதிபக்ஷ த்தை வென்றிருப்பாருமான ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாம்படி சொன்ன இத்தொடையைக்கொண்டு,ஶ்ரமஹரமானவடிவையுடைய னைக்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸந்நிஹிதனை ஸர் வேஶ்வரனை சேஷபூதரான நாங்கள் இவற்றைக்கொண்டு பாடும்படி யாக நீ உன் ஹ்ருதயத்திலேகொண்டு அவன்பக்கலிலே அறிவித்து, எங்களுக்கு அவன்முகம் தரும்படிபண்ணி எங்கள் குறையைத் தீர் க்கப்பாராய்; இவரொருவரும் ஆஶ்வஸ்தராகவே எல்லாரும் ஆஶ்

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டித்யாதி) சுவரிப்பெருமாளுடைய திருத் துழாயின்தேனிலும் பரிமளத்திலுமுண்டான போக்யதாதிசயம் இவ்வாழ்வா ரைமருளேற்ற, அத்தலேதாமாகப்பேசும்போது பிராட்டி தசையைஅநுவர்த் தித்து, தும்பிகளைப்பார்த்து கண்ணபுரத்தம்மானைப்பாடுகையே ப(ஃ)லமென் னுமிடம் தோன்றவருளிச் செய்கிறரென்று திருவுள்ளம்பற்றி வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிறர் (வண்டுகளித்யாதி). "தொண்டரோம்பாட" என்று எல் லாரையும் கூட்டிக்கொண்டதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறர் (இவரித் யாதி). ... ... (க0)

வன்தர்காணும். .... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து நாலாம்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி
தந்தைகாலில் ப்ரவேசம்.

அவ.—அங்குத்தை ஸம்பந்தமுள்ளதொன்றைக்கொண்டுவந்து என்னை ஆச்வஸிப்பிக்க வேணுமென்று சில தும்பிகளைப் போகவிட்டாள். அவையும் போய் அவனைக் கொடுவந்தால், தானும் அவனுமாக அநுபவிப்பதாக இவள் இலையகலப்பாரித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் வந்திலன்; அதுக்குமேலே பாத(ஷ)கபதார்த்தங்கள் மிகைத்து அவற்றுக்கு ஆடல்கொடுத்து பதார்த்ததர்மநம்பண்ணிப் போதுபோக்க வொண்ணாதபடி கண்டவிடமெங்கும் இருள் மூடி ஹிதம் சொல்லுவாரும் அழைப்பாரும் தேட்டமாம்படியாய் வந்துவிழுந்தது. தானும் ராத்ரியும் பாதகபதார்த்தங்களுமேயாய் நோவுபட்டுத் திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ணனைப் பிரிந்த பெண்களெல்லாரும் ஒருஸந்த்யையில் பட்டபாட்டை இவள் ஒருத்தியும் பட்டுக் கூப்பிடுகிறாளாய்ச் செல்லுகிறது. .... *

மூ.—

தந்தைகாலில்விலங்கற வந்துதோன்றிய தோன்றல்பின்றமியேன்
சிந்தைபோயிற்றுத்திருவருளவனிடைப்பெறுமளவிருந்தேனை [றன்
அந்திகாவலனமுதுறு பசுங்கதிரவை சுட வதனோடு
மந்தமாருதம் வனமுலைதடவந்து வலிசெய்வதொழியாதே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தந்தை	தமப்பனான வஸுதேவருடைய	விலங்கு	விலங்கானது
		அற	அறந்துவிழும்படி
காலில்	காலிலிருக்கும்	வந்து.	எழுந்தருளி

அரு.—தந்தைகாலின்ப்ரவேசம். (அலைப்பாரும்) என்றது (க) "நிற்றி முற்றத்துளென்று நெரித்தகையராய் எம்மை நீர் சுற்றியும் சூழ்ந்தும் வைதிர்" என்கிறபடியே பாதி(ஷ)க்கு மவரைச் சொன்னபடி. ... ... *

(க) தி-வாய்-எ-எ-கo.

தோன்றிய	அவதரித்த
தோன்றல்பின்	முக்த்த([illegible])னைக்ருஷ்ணன் பின்னே
தமியேன்றன்	(பிரிந்து) தனியிருக்கிற என்னுடைய
சிந்தை	மநஸ்ஸானது
போயிற்று	போயிற்று.
அவனிடை	அவனிடத்தில்
திருவருள்	க்ருபையை
பெறும்	பெறுவதற்கு
அளவிருந்தேனை	அவஸரம் பார்த்திருந்த வென்னை
அந்திகாவலன்	சந்த்ரனுடைய
அமுதுறு	அம்ருதத்தால் மிக்க
பசும்	பசுமையான
அவை	அந்த
கதிர்	கிரணங்கள்
சுட	தஹிக்க,
அதனோடு	அத்தோடு
மந்தமாருதம்	ம்ருதுவானதென்றலானது
வனம்	அழகிய
முலைதடம்	முலைத்தடத்தில்
வந்து	புக்கு ஸ்பர்சித்து
ஒழியாதே	இடைவிடாதே
வலிசெய்வது	பாதி([illegible])யா நின்றது.

வ்யா—முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) பிறரால்வந்த விலங்கு பரிஹரிக்குமவன் தன்னால்வந்த விலங்கு பரிஹரியாதொழிவதே. ஸ்ரீவஸுதேவர் காலில் விலங்கு கழலும்படி வந்தவதரித்த முக்த்தனுடைய ஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்து ஆபத்துக்களிலே வந்து உதவும் ஸ்வபாவனானபின்பு அந்தபித்ராதிகளளவல்லாத ஆசையுடைய நமக்கு வந்து உதவானோவென்று பிரிந்து தனியிருக்கிற என் நெஞ்சானது அவன்பின்னேபோயிற்று. (திருவருளவனிடைப் பெறுமளவிருந்தேனை) நெஞ்சு கைதாராத ஸமயத்தில் அவன் (க) "அருளாதொழியுமே" என்று அவனருள் பெறுவதாக அவஸரம் பார்த்திருந்தேன்நான். அவ்வருளின் கார்யம் பலியாமையேயன்றிக்கே த்வேஷகார்யமே தலைக்கட்டிற்று.

(அந்திகாவலனித்யாதி) பாடிகாப்பாரே களவு காணுமாபோலே ராத்ரிதத்வத்துக்கு நிர்வாஹகனானசந்த்ரனுடைய. (அமுதுறுபசுங்கதிரவைசுட) விஷம்பாத([illegible])கமானால் அம்ருதத்தையிட்டுப்

அரு.—முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) வெறுப்பிலேயாக ஒரு தாத்பர்யமருளிச்செய்து சிந்தைபோகைக்கு உடலாகத் தாத்பர்யாந்தரம் (ஸ்ரீவஸுதேவரித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (அவ்வருளித்யாதி).

"அந்தி" என்றது-லக்ஷணயா ராத்ரியாக வருளுகிறார் (பாடியித்யாதி).

(க) ௬-திருவ-௧௧.

பரிஹரிக்கலாம். அம்ருதம் பாத(ஃ)கமாஞல் பின்னைபரிஹரிக்கலாவ தில்லை. அம்ருதகிரணங்களானவை நெருப்பை முகந்து எறட்டிஞப் போலேசுட. (அதனேடுமெந்தமாருதம்)அதுதானேஅமையுமாயிற்று பாத(ஃ)கத்தில் உறைப்புக்கு. அத்தோடுகூடஅளவுபடஸஞ்சரியா நின்றுள்ளதென்றலானது தோற்றிற்று. (வனமுலைதடம்வந்து) அவ னுடைய கரஸ்பர்ஶமும் யாதோரிடத்திலுண்டாம், அவ்விடமெங் கும் புக்கு ஸ்பர்ஶித்துக் கொடுவாராநின்றதாயிற்று. (வலிசெய்வ தொழியாதே) அத்தென்றல் தனக்கு நாம் இத்தனைநலிந்தோமாகில் இனி ஓரளவிலே விடவமையாதோவென்று தயைபிறந்துகைவாங்க வுமாமிறே; அதன்றிக்கே இடைவிடாதே நலியாநின்றது. ராவணன் பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்துக்கும் ஓரவதி உண்டாயிற்றிறே. இது பண்ணுகிற ப்ராதிகூல்யத்துக்கு ஓரவஸாநம்காணுதொழிகிறது. (க)

மூ.—

மாரிமாக்கடல் வளைவணர்க்கிளையவன் வரைபுரை திருமார்பில்
தாரிஞசையில்போயின நெஞ்சமும்தாழ்ந்த தோர் துணைகாணேன்
ஊரும் துஞ்சிற்றுலகமும்துயின்ற தொளியவன் விசும்பியங்கும்
தேரும்போயிற்றுத்திசைகளும்மறைந்தனசெய்வதொன்றறியேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாரி	மேகம்போன்றவனும்,	ஆசையில்	ஆசையினல்
மா	பெரிதான [னும்,	போயின	சென்ற
கடல்	ஸமுத்ரம் போன்றவ	நெஞ்சமும்	மநஸ்ஸும்
வளை	சங்குபோன்ற	தாழ்ந்தது	(அவனிடத்திலே) கால் தாழ்ந்தது;
வணர்க்கு	வர்ணத்தையுடைய பலதேவருக்கு	ஓர் துணை	உதவியானஒருவரை
இளையவன்	தம்பியானக்ருஷ்ண னுடைய	காணேன்	காண்கிறிலேன்; [யும்
வரைபுரை	மலைபோன்ற	ஊரும்	ஊரிலுள்ளாரும்
திருமார்வில்	திருமார்பிலிருக்கும்	துஞ்சிற்று	உறங்கினர்கள்,
தாரின்	மாலையில்	உலகமும்	லோகங்களும்
		துயின்றது	உறங்கிற்று;

"மந்த" என்றதினர்த்தம் (அளவுபட) என்றது. "ஒழியாதே" என்கிற ஸ்வரத்துக்குத்தாத்பர்யம் (ராவணனித்யாதி). இப்பாட்டில் சப்தாதி விஷ யங்களின் ஸ்பர்ஶத்தின் பாத(ஃ)கத்வம் சொல்லிற்றென்று ஸ்வாப தேசம். ... ... (க)

ஒளியவன்	ஸூர்யனும்	திசைகளும்	திக்குக்களும்
விசும்பு	ஆகாசத்தில்	மறைந்தன	சூந்யமாயிற்று;
இயங்கும்	மயங்கினன்;	செய்வது	செய்யவேண்டுமெதான
தேரும்	(அவனுடைய) தேரும்	ஒன்று	ஒன்றையும்
போயிற்று	மறைந்தது;	அறியேனே	அறிகிறிலேன். (உ)

வ்யா—இரண்டாம்பாட்டு. (மாரியித்யாதி) புறம்பொரு ரக்ஷக ரில்லாத வளவில் அணைத்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான வடிவு படைத்தவன். மாரிபோலேயும் கடல்போலவுமிருக்கிற வடிவை யுடைத்தானவன். (வளைவணர்க்கிளையவன்) அவ்வடிவழகோபாதி யும் பெற்றல்லது நிற்கவொண்ணாதே யிருக்கிறதுகாணும் அவன் முன்பிறக்கப் பின்பிறந்ததுவும். (க) "ஸந்தேசைரித் - ஸந்தேசைரித் யாதி". க்ருஷ்ணன் தீம்பாலே புண்பட்டநெஞ்சை ஆற்றி இருவரை யும் சேரவிடுவானிறே. (உ)"ஹாராமஹாலக்ஷ்மண-ஹாராமஹாலக்ஷ்மண" என்னுமாபோலே. (வரையித்யாதி) ஒருப்ரயோஜநத்துக்காகப் போகிலிறே அத்தைக்கொடுபோகலாவது. வரைபோலே யிருக்கிற

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (மாரியித்யாதி) க்ருஷ்ணனுடைய அநிஷ்ட நிரஸநகுணத்திலே நெஞ்சு பறிகொடுத்த கோபிமார் அவஸ்த்தையைக் கீழ்ப் பாட்டில் அருளிச்செய்து, தோளும் தோள்மாலையுமான அழகிலே நெஞ்சு பறி கொடுத்தவளுடைய அவஸ்த்தையை அடைந்து அத்தைப் பேசுகிறு ளென்று ஸங்கதி.

பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்தபா(வ)வமருளிச்செய்கிறார்(புறம்பித்யாதி). வளைபோலே - சங்குபோலேயிருக்கிற, வணர்க்கு-நம்பி மூத்த பிரானுக்கு என்றாய், அவரையிட்டு விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (அவ் வடிவித்யாதி). "இளையவன்" என்றத்தால் தோற்றினபவ்யதையைச்சொன் னதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்து, பலதேவரென்னாதே "வளைவணர்" என் றத்தாலே சுத்தஸ்வபாவர். மூத்தவர், என்றத்தாலே தங்கள் நெஞ்சில் மறத் தையாற்றிச்சேரவிட ப்ராப்தரென்னுமிடம் தோற்றுகையாலே, அப்படிச்சேர விட்டாரோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸந்தேசைரித்யாதி). பிரிந்த தசையில் க(ஞ்)டகரை நினைத்துக் கூப்பிட்டதுண்டோ வென்ன, (ஹாரா மேத்யாதி).

(க) வி-பு-ரு-உச-உ0. (உ) ரா-ஸு-உஅ-அ.

திருமார்விலேஇரண்டருகும் அருவிவிழுந்தாப்போலே இட்டமாலை யைப் பெறவேணுமென்னும் ஆசையாலே போனநெஞ்சானது, ஒரு கால் மீளுகையன்றிக்கே அங்கே அதிமாத்ரப்ராவண்யத்தையுடைத் தாய்க்கொண்டு கால்தாழ்ந்தது.

(ஓர் துணைகாணேன்) போன நெஞ்சம்மீண்டதில்லை; நாயகனே பொகட்டுப்போனான்; இனி துணையாவாருண்டோ? ; நீதான் ஒரூரிலே யன்றோவிருக்கிறது; அவ்வூரிலுள்ளாரோவென்னில், அவர்கள் அப ஹ்ருதசித்தராயிருக்கிறார்கள் சிலரல்லர்களே; ஆகையாலே நித்ரா காலங்களிலே உறங்கத்தட்டில்லை. ஆக அலைப்பாரும்ஹிதம்சொல்லு வாருமில்லையாயிற்று. (உலகமும் துயின்றது) அத்தோடு சேர்ந்த லோகங்களுமடைய உறங்கிற்று. (ஒளியவனித்யாதி) ஆஶ்வாஸ கரனான ஆதித்யனும்போனான். தனக்கு ஸஞ்சரிக்கைக்கு ஸ்தல மில்லாமைபோனானோ. அவன் போனாலும் அவன் ஸஞ்சரிக்கும் ரதஸந்நிதியுண்டாகில்தான் நான்ஜீவியேனோ?. (திசைகளும் மறைந் தன) அவன் ஸந்நிதிகொண்டிறே திக்விபாகம் பண்ணுவது. அவை யும்போய் மறைந்தன. (செய்வதொன்றறியேனே) புறம்புள்ளா ரொருவருமில்லையாயிற்று அகவாய் குடிபோயிற்று. நாயகனோ வந்தணைகிறிலன்; இனி எத்தைச்செய்வது. .... (உ)

மூ.—

ஆயன்மாயமேயன்றி மற்றென்கையில் வளைகளுமிறைநில்லா
பேயினாருயிருண்டிடும் பிள்ளை நம்பெண்ணுயிர்க்கிரங்குமோ
தூயமாமதிக்கதிர்சுடத் துணையில்லை யிணைமுலைவேகின்றதால்
ஆயன்வேயினுக் கழிகின்றதுள்ளமு மஞ்செலென்பாரில்லையே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆயன்	க்ருஷ்ணனுடைய	வளைகளும்	வளைகளும்
மாயமேஅன்றி	வஞ்சனையொழிய	இறை	க்ஷணகாலமும்
மற்று	வேறான	நில்லா	நிற்கிறதில்லை ;
என்	என்னுடைய	பேயினார்	பூதனையினுடைய
கையில்	கையிலிருக்கும்	உயிர்	ப்ராணனை

"ஓர்" என்றது-ஒரு என்றாய் தாத்பர்யம். (போனவித்யாதி). மேலுக்கவ தாரிகை (நீ தானித்யாதி). கோபிமார் பலராகையாலே ஒருத்தி தன்தசை யைப்புலம்ப மற்றொருத்தி தோழியாய் கேட்கிறாளென்று கருத்து. "தோழி நாமிதற்கென் செய்தும்" என்றிறேயிருக்கிறது. ... ... (உ)

உண்டிடும்	புஜிக்த [ன்
பிள்ளை	பாலனான க்ருஷ்ண
நம்	நம்முடைய
பெண்	பெண்ணின்
உயிர்க்கு	ப்ராணனுக்கு
இரங்குமோ	துக்கிக்குமோ?
தூய	களங்கமில்லாத
மா	மஹத்தான
மதி	சந்த்ரனுடைய
கதிர்	கிரணங்கள்
சுட	தஹிக்க,
துணை	(அத்தை அவிக்க) ஸஹாயபூதர்

இல்லை	இல்லை;
இணை	சேர்ந்திருக்கிற
முலை	முலைகள்
வேகின்றது	தஹிக்கப்படுகிறது
ஆல்	கஷ்டம் [கள்;
ஆயன்	க்ருஷ்ணனுடைய
வேயினுக்கு	குழலுக்கு [சும்
உள்ளமும்	(என்னுடைய) நெஞ்
அழிகின்றது	அழியாநின்றது;
அஞ்செலென் பார்	அஞ்சேலென்று சொல்லுவர்களும்
இல்லையே	இல்லை. (ந)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (ஆயனித்யாதி) க்ருஷ்ணன் பிரிகிற போது "பிரியேன், பிரியல் ஆற்றேன்" என்று பிரிந்துபோனான். அங்ஙனன்றிக்கே இவைசடக்கெனப் பிரிந்து கொடுநின்றது. (க) "శైథిల్యముపయాన్త్యంశుకరేషువలయాన్యపి - ஶைதில்யமுபயாந்த்யாஶு கரேஷுவலயாந்யபி" என்னுமாபோலே. [ஆஶுஶைதில்யமுபயாந்தி]கடுகப்பிரிந்து கொடுநிற்கக்கண்டவித்தனை. கைப்பட்டாரடைய விட்டுப்போகிற காலமாகாதே. (இறைநில்லா) இறையும்நில்லா. அவன்போனபின்பு ஒருக்ஷணமும் தங்கிற்றில்லை. (பேயித்யாதி) முதலிலே பூதனைகையிலே அகப்பட்டு நம்மை நலியப் பார்த்தவன் இன்றுநம்பக்கலிலே இரங்குமோ?; அடியிலே துடங்கிற்றிலனோ அவன் பெண்பிறந்தாரைநலிய.

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (ஆயனித்யாதி) கீழ் இரண்டுபாட்டிலும் நெஞ்சிழந்தார்படியைப் பேசினளாய், குழலோசையிலே அகப்பட்டு வளை இழந்தவள்படியை யடைந்து நோவுபடுகிறாளென்று ஸங்கதி.

"மாயம்" என்றது - பிரியேனென்று பிரிந்து போகையாய், அத்தை அருளிச் செய்கிறார் (க்ருஷ்ணனித்யாதி). வளைகளென்ன வமைந்திருக்க "என் கை" என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (கைப்பட்டாரித்யாதி). பரிவிலேஒருதாத்பர்யமருளிச்செய்து பூதனையையும் பெண்பிறந்தாரிலே ஒருத்தியாக்கி தாத்பர்யாந்தரம் (அடியிலேயித்யாதி). ... ... (ந)

(க) வி-பு-ரு-கஅ-உகூ.

(தூயமாமதிக்கதிர்சுட) மறுவற்ற சந்த்ரனுடைய கிரணங்களானவை நெருப்பை எறட்டிச்சுட. (துணையில்லைஇணைமுலை வேகின்றதால்) அவிப்பாரின்றிக்கே ஒழிந்ததே. தான் கண்டபடியே வேவாநின்றதாயிற்று. (ஆயனித்யாதி) இவ்வளவில் வாராதேயிரானென்கிற நெஞ்சையுமழித்துக் கொடுவந்து தோற்றுநின்றதாயிற்று, இடையனூதுகிறகுழல். ப்ராஹ்மணர் ஊதுகிற குழலுக்கு அகப்படாள் காணுமிவள். (அஞ்சலென்பாரில்லையே) (க) "மாஶுச꞉ - மாசுசஃ" என்பாரொருவரையும் காண்கிறதில்லை. .... (ந)

மூ.—

கயங்கொள்புண்டலைக்களிறுந்துவெந்திறற்கழல்மன்னர்பெரும்போரில்
மயங்கவெண்சங்கம் வாய்வைத்த மைந்தனும்வந்திலன் மறிகடல்நீர்
தயங்குவெண்டிரைத்திவலைநுண்பனியெனும்தழல்முகந்திளமுலைமேல்
இயங்குமாருதம் விலங்கிலென்னுவியை யெனக்கெனப்பெறலாமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கயங்கொள்	வ்ருணஜலம் மாறாம லிருக்கிற	கடல்	ஸமுத்ரத்தின்
		நீர்	ஜலத்தில்
புண்	வ்ருணத்தை	தயங்கும்	அசைந்து வாராநின்ற
தலை	தலையிலேயுடைய	வெண்	வெண்மையான
களிறு	ஆனைகளை	திரை	அலைகளாலுண்டான
உந்து	நடத்தவல்லராய்,	திவலை	ஜலகணங்களாகிற
வெம்	க்ரூரமான	நுண்	ஸூக்ஷ்மமான
திறல்	பலத்தையுடையராய்,	பனியெனும்	பனியென்றுசொல்லப் படுகிற
கழல்	வீரக்கழலையுடைய		
மன்னர்	அரசர்களின்	தழல்	நெருப்பை
பெரும்	மஹத்தான	முகந்து	க்ரஹித்துக்கொண்டு
போரில்	யுத்தத்தில்	இள	இளமையான
மயங்க	அறிவு கலங்கும்படி	முலைமேல்	முலையில்
வெண்	வெளுத்த	இயங்கும்	வீசாநின்ற
சங்கம்	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை	மாருதம்	தென்றலானது
வாய்வைத்த	வாயில்வைத்து (ஊதி னும்	விலங்கில்	மீளில்
		என்	என்னுடைய
மைந்தனும்	மிடுக்குடையக்ருஷ்ணனும்	ஆவியை	ப்ராணனை
வந்திலன்	வருகிறிலன்;	எனக்கென	எனக்குரித்தாக
மறி	திரைக்கிளர்த்தியை யுடைய	பெறலாம்	அடையக்கூடும். (ச)

(க) கீ-கஅ-சுசு.

வ்யா.— நாலாம்பாட்டு. (கயங்கொளித்யாதி) எப்போது மொக்க மதித்திருக்கையாலே துறட்டியாலே குத்துண்டு, அறுக்கயமான புண்ணைத்தலையிலே யுடைத்தாயிருக்கிற ஆனைகளை மேற்கொண்டு தங்கள் கருத்திலே நடத்தவல்லாராய், பெருமிடுக்கராய், வீரக்கழலையுமுடைய ராஜாக்கள் யுத்தத்தில் மயங்கும்படியாக (க) "[illegible]- ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணும்" என்கிறபடியே ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யத்தைத் திருப்பவளத்திலே வைத்தூதி ப்ரதிபக்ஷத்தை அழியச்செய்த மிடுக்கனும் வருகிறிலன்; ரக்ஷகனானவன் இவ்வளவில்வந்துஉதவிற்றிலன்; பாத(ஃ)கபதார்த்தம்தானே இனிக்ருபைபண்ணிமீளில் நான் எனக்கு உரியேனாயிருக்கலாம்;

(மறிகடலித்யாதி) கிளர்த்தியை யுடைத்தாயிருந்துள்ள கடலில் நீரிலே அசைந்து வாராநின்றுள்ள வெளுத்த திரையாலுண்டான திவலையாகிற நுண்ணியபனியென்று சொல்லப்படுகிற நெருப்பை முகந்து விரஹஸஹமல்லாத முலையிலே எறட்டிக்கொண்டுஸஞ்சரியாநின்றுள்ள தென்றலானது. (விலங்கில்) ஓரளவில் ஸ்த்ரீவதமன்றோ இதாமோவென்று மீளில். பாத(ஃ)கரே ரக்ஷராகவேண்டும் தசைகாணும். "ராவணா நீ என்னைப் பெருமாளோடேசேர்க்கவல்லையே" என்றாளிறே பிராட்டி. நான் எனக்கு உரியேனாயிருக்கலாம்.

மூ.—

ஏழுமாமரம்துளைபடச் சிலைவளைத்திலங்கையை மலங்குவித்த
ஆழியான்நமக்கருளிய வருளொடும் பகலெல்லைகழிகின்றதால்
தோழிநாமிதற்கென்செய்தும் துணையில்லை சுடர்படுமுதுநீரில்
ஆழ வாழ்கின்றவாவியை யடுவதோரந்திவந்தடைகின்றதே. (ரு)

அரு—நாலாம்பாட்டு. (கயங்கொளித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் குழலோசைக்கு வளைஇழந்தவள் படியை அருளிச்செய்தாராய், இதில் சங்கொலியில் ஈடுபட்டு நோவுபடுமவள் படியை அடைந்தருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(துறட்டி) அங்குசம். (அறுக்கயமான) என்றது-கயம்போலே சீயும், ரக்தமும் மாறாதிருக்கிற வென்கை. மேலுக்கவதாரிகை (ரக்ஷகனான வித்யாதி).

முன்அலை பின்அலையை மறிக்க அது கிளம்புகையாலே (கிளர்த்தியை) என்றது. ... ... (ச)

(க) கீதை-க-கக.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏழு	ஏழான	நாம்	நாம்
மா	பெரிய	இதற்கு	இதுக்கு
மரம்	ஸாலவ்ருக்ஷங்கள்	என்செய்தும்	என்னசெய்வோம்,
துளைபட	துளைப்படும்படி	துணை	உதவிசெய்பவர்
சிலை	தநுஸ்ஸை	இல்லை	இல்லை;
வளைத்த	வளைத்தவனாய்,	சுடர்	ஸூர்யனும்
இலங்கையை	லங்கையை	படும்	தான் தோற்றின
மலங்குவித்த	கலங்கப்பண்ணின	முதுநீரில்	ஸமுத்ரத்தில்
ஆழியான்	கணையாழியையுடைய சக்ரவர்த்தித்திருமகன்	ஆழ	மூழ்கி (அஸ்தமிக்க)
		வாழ்கின்ற	ஜீவநத்தில் நசையையுடைய
நமக்கு	நமக்கு	ஆவியை	ப்ராணனை
அருளிய	க்ருபைபண்ணின	அடுவது	முடிக்கப்பண்ணுவதான
அருளொடும்	க்ருபையோடுகூட	ஓர்	அத்விதீயமான
பகல்எல்லை	மத்யாஹ்நத்தின் முடிவும்	அந்தி	ஸந்த்யையானது
கழிகின்றது	போகாநின்றது;	வந்து	வந்து
ஆல்	கஷ்டம்,	அடைகின்றதே	தோன்றாநின்றது. (௫)
தோழி	ஸகியே		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஏழுமாமரம் துளைபட) பிறரை விஶ்வஸிப்பித்துக் கார்யம் செய்யுமவன்கிடீர்; விஶ்வஸித்து ஆசையோடே யிருக்கிற எனக்கு உதவாதொழுகிறான். (இலங்கையித்யாதி) இலங்கையை ஒருவர்கூறை எழுவருடுக்கும்படிபண்ணின. (ஆழியான்) கைகேயியுடைய வரத்தில் அகப்படாதது கையிலே அறுகாழியொன்றுமேபோலே. (நமக்கருளிய) நமக்கு அவன்பண்ணின அருளோடேகூட அதினுடையப(ஃ)லரூபமானபகலும்போய் நின்றதாயிற்று. அருள்போகவே பகலும் போமிறே.

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (எழித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பூமிப்பிராட்டியின் பாரத்தை இறக்கவேண்டி வெண்சங்கு ஊதினசெயலில் ஈடுபட்டு அவள்படியாகப் பேசினார்; பெரியபிராட்டிக்கு ஆஶ்வாஸகரமான திருவாழிமோதிரத்தில் துவக்குண்டு அவள்படியாகப் பேசுகிறாளென்று ஸங்கதி.

கோபிமார்க்கும் க்ருஷ்ண ஸம்ஶ்லேஷத்தால் அவனுடையப்லபடிகளும்

(தோழிகாமிதற்கென்செய்தும்) இனிஇரண்டப(ஃ)லேகளிருந்து நோக்கிக்கொள்ளவோ. (துணையில்லே) அவனிருந்தானுகில் அப்பொழுதைப் பிழைக்கவுமாமிறே. (சுடர்படுமுதுநீரித்யாதி) ஆதித்யனுனவன் தான் தோற்றின கடலிலேபுக்கு அஸ்தமிக்க, ஆப்வாஸகரனை அவனேஇழந்து, பின்னேயும் ஜீவிப்பதாக நசைபண்ணியிருக்கிற ப்ராணன்களே முடிப்பதாக அத்விதீயமாயிருப்பதொரு ஸந்த்யைவந்து தோன்றுகின்றது. .... (௫)

௬.—

முரியும்வெண்டிரை முதுகயம்தீப்பட முழங்கழலெரியம்பின்
வரிகொள்வெஞ்சிலே வளேவித்தமைந்தனும் வந்திலனென்செய்கேன்
எரியும்வெங்கதிர் துயின்றது பாவியேனிணே நெடுங்கண் துயிலா
கரியநாழிகையூழியில்பெரியன கழியுமாறறியேனே. (௬

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முரியும்	கிளர்த்தியையுடைய	என்செய்கேன்	என்னசெய்வேன்,
வெண்	வெளுத்த	எரியும்	ப்ரகாசியாநின்ற
திரை	அலேகளேயுடைய	வெங்கதிர்	வெப்பத்தையுடைய ஸூர்யன்
முதுகயம்	பழமையான ஸமுத்ரமானது	துயின்றது	அஸ்தமித்தான்
தீப்பட	நெருப்புக்கொளுத்தி எரியும்படி,	பாவியேன்	பாவியானஎன்னுடை
முழங்கு	த்வநியாநின்றுள்ள	இணே	பாஸ்பர ஸத்ருமா
அழல்	நெருப்பை	நெடும்	விசாலமான
எரி	எரியாநின்றுள்ள	கண்	கண்கள்
அம்பின்	அம்பையுடைய	துயிலா	உறங்கிற்றில்லே.
வரி கொள்	அழகையுடையதான	ஊழியில்	கல்பங்களேக்காட்டிலும்
வெம்சிலே	வெவ்விய தநுஸ்ஸை	பெரியன	பெரிதான
வளேவித்த	வளேத்த	கரிய	கறுத்த [யானது
மைந்தனும்	மிடுக்குடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகனும்	நாழிகை	(ராத்ரியின்) நாழிகை
வந்திலன்	வருகிறிலன்;	கழியுமாறு	ஒழியும்படியை
		அறியேனே	காண்கிறிலேன். (௬)

பார்த்திருக்கை யுண்டாகையாலே ராமாவதாராபதாநத்திலும் ஈடுபடலாமென்று திருவுள்ளம். பகலேயருளின ப(ஃ)லமென்று பாதகமல்லாமையாலே. (அப்பொழுதை) என்றது - பாத(ஃ)கமான ஸந்த்யாகாலத்தை. ... (௫)

வ்யா.—ஆறாம்பாட்டு. (முரியுமித்யாதி) கிளர்ந்து ஸஞ்சரியா நின்றுள்ள வெளுத்த நீரையுடைத்தான முதுகயமுண்டு - கடல்; அது. (தீப்பட) நெருப்புக்கொளுத்தி எரிய. விக்ரமசோழதேவர் "இதென்ன வைக்கோல் போர்தான்". (முழங்கு) த்வநியுண்டாம் படி நெருப்பெரியா நின்றுள்ள. (க)"[illegible]- தீப்த பாவக ஸங்காசை:" என்கிறபடியே நெருப்பைத்தூவா நின்றுள்ள அம்பை யுடைத்தாய் தர்ஶநீயமாயிருக்கிற வில்லை வளைத்த மிடுக்கன்வரு கிறிலன். (என்செய்கேன்) இனிஓரபலையிருந்து நோக்கிக் கொள் ளவோ?.

(எரியும் வெங்கதிர் துயின்றது) தன்னுடைய ப்ரகாசத்தாலே. பதார்த்த தர்ஶநத்தைப் பண்ணுவித்து ஆஶ்வாஸத்தைப் பண்ணக்கடவனை ஆதித்யனும்போய் அஸ்தமித்தான்; ஈஶ்வரபார தந்த்ர்யத்தையேமுடிய அநுஷ்டித்து ஓரளவில் தோற்றாதே நித் ரையிலே அந்யபரனானன். (பாவியேனிணை நெடுங்கண் துயிலா) லோகத்ருஷ்டியான தான் கண்ணுறங்கினால் என்கண்ணுறங்க ஆகா தோ? (கரிய) தனக்கு அநபிமதமான ராத்ரி கறுத்திருக்கையாலே அதுக்கவயவமான நாழிகையும் கறுத்திருக்குமோ வென்கிறாள்; அன்றிக்கே கொடிதான நாழிகை யென்னவுமாம்; அன்றிக்கே அந்த ஸந்த்யாகாலமானது. (கரியநாழிகை) அந்திகாலம். (கழியுமாறறி யேன்) இது ஒருகால் கால்வாங்கிற்றம்படி அறிகிறிலேன். பண்டு சில்கல்பங்கள் கழியும்படி கேட்டிருந்தோம். இந்நாழிகை கால்வாங்க வும் காண்கிறிலோம். .... (சு)

அரு.—ஆறாம்பாட்டு. (முரியுமித்யாதி) கையும் அறுகாழியுமான வடிவில் ஈடுபட்டவள் படியாகக் கீழருளிச்செய்து, கையும் வில்லுமாயிருந்து கடலைக் கலக்கினவன் வீரத்திலே அகப்பட்டவள்படியை யடைந்து அருளிச்செய்கிறா ரென்று ஸங்கதி.

(போர்தான்) என்றவநந்தரம் "என்றார்" என்றுசேஷம்.

(லோகத்ருஷ்டியான) என்றது-ஆதித்யனை. ஸந்த்யாகாலமானபடி யெங் ஙனேயென்ன நியாமகம் (கரியவித்யாதி). கவிகள் சொல்லுவர்களென்று கருத்து. ... ... (சு)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கலங்கவித்யாதி). பிராட்டிக்காகக் கடலைக் கலக் கின வீரத்தையநுஸந்தித்தவள்படியே யன்றிக்கே, பிராட்டிக்காகக் கடலை

(க) ரா-யு-கக-உஉ.

மூ.—

கலங்கமாக்கடல் கடைந்தடைத்திலங்கையர் கோனதுவரையாகம்
மலங்கவெஞ்சமத்தடுசரம்துரந்த வெம்மடிகளும் வாரானால்
இலங்குவெங்கதிரிளமதி யதனொடும் விடைமணியடுமாயன்
விலங்கல்வேயின தோசையுமாயினி விளைவதொன்றறியேனே. (எ)

பதம்.	உரை.
மா	பெரிதான
கடல்	ஸமுத்ரமானது
கலங்க	கலங்கும்படியாக, (அதுதன்னை)
கடைந்து	மத (த்) னம் செய்து
அடைத்து	அணைகட்டி
இலங்கையர்	இலங்கையிலிருக்கும் ராக்ஷஸர்க்கு[டைய
கோனது	ராஜாவான ராவணனு
வரை	மலைபோல்த்ருடமான
ஆகம்	மார்வானது
மலங்க	துடிக்கும்படி
வெம்சமத்து	யுத்தத்திலே
அடுசரம்	கொலையம்பை
துரந்த	நடத்தின [ம்
எம்அடிகளும்	ஸர்வஸ்வாமியானவனு
வாரான்	வருகிறிலன்;
ஆல்	கஷ்டம்;
இலங்கு	விளங்காநின்றதாய்
வெம்	தபியாநின்ற [னை
கதிர்	கிரணங்களையுடைய
இளமதியதனொடும்	பால சந்த்ரனோடே
விடை	வ்ருஷபத்தினுடைய
மணி	(கழுத்தில் கட்டின) மணியின் ஓசையும்
அடும்	(என்னை) முடியாநின்றது;
ஆயன்	இடையனான கண்ணனுகிற
விலங்கல்	(வேத) பர்வதத்திலுண்டான
வேயினது	மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட குழலின்
ஓசையும்	த்வ (த்) நியும்
ஆய்	ஆகிவிட்டது;
இனி	இனிமேல்
விளைவது	நேரிடும்படியான
ஒன்று	ஒன்றையும்
அறியேனே	அறிகிறிலேன். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கலங்கவித்யாதி) ஒருவராலும் பரிச்சேதிக்க வரிதானகடலானது கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண்ணெறியும்படி பிராட்டிக்காகக்கடைந்து, அவள் தனக்காகவடைத்து, லங்கைக்கு நிர்வாஹகனானவனுடைய வரைபோலே திண்ணிதான மார்

கடைந்தசெயலிலும், அடைத்தசெயலிலும்துவக்குண்டாளொருத்திபடியால் அருளிச்செய்கிறாரென்றுஸங்கதி.

"மாக்கடல், கலங்க" என்றந்வயித்தருளுகிறார் (ஒருவராலித்யாதி).

விலே அம்புதைத்துத் துடிக்கும்படி யுத்தத்திலே கொலையம்பை நடத்தின ஸர்வஸ்வாமியானவனும் வருகிறிலன்.

(இலங்கித்யாதி) விளங்காநின்றுகொண்டு சுடுகிற கிரணங்களை யுடைய பாலசந்த்ரனோடே வ்ருஷபத்தினுடைய கழுத்தின் மணி ஓசையும் முடியாநின்றது. இவைதான்போருமிறே பாத(ஃ)கத்துக்கு.அதுக்குமேலே(ஆயனித்யாதி)இடையனுடையகையில்அபிஜாதமாயிருந்துள்ள குழலோசையுமாய் என்னை முடியாநின்றது. (இனி விளைவதொன்றறியேனே) நான்முடியவே அவனுக்கிடையாது; அவன்போகவே அவனாலே நோக்கப்படும் விபூதித்வயமும் இல்லையாம்; ஆனபின்பு இது எவ்வளவாய்த் தலைக்கட்டு மென்றறியேன்.

மூ.—

முழுதிவ்வையகம் முறைகெடமறைதலும் முனிவனும்முனிவெய்த
மழுவினால்மன்னாருயிர்வவ்விய மைந்தனும் வாரானால்
ஒழுகுநுண்பனிக்கொடுங்கியபேடையை யடங்க வஞ்சிறைகோலித்
தழுவுநள்ளிருள்தனிமையில் கடியதோர் கொடுவினையறியேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இவ்வையகம்	இந்தலோகமானது	ஒழுகு	பெருகாநின்றுள்ள
முழுது	அடங்கலும்	நுண்	அஸஹ்யமான
முறை	மர்யாதையானது	பனிக்கு	பனிக்காக
கெட	குலையும்படியாக [ம்	ஒடுங்கிய	ஒடுங்கிக் கொண்டிருக்கிற
மறைதலும்	மறைந்துபோனதாலு		
முனிவனும்	ஜமதக்நிபகவானும்	பேடையை	பெண்பறவையை
முனிவெய்த	சீறினதாலும் (அது ஹேதுவாக)	அடங்க	அடங்கும்படியாக (பக்ஷிகளானதுகள்)
மழுவினால்	மழுவாலே	அம்	அழகிதான
மன்னர்	க்ஷத்ரியர்களுடைய	சிறை	பக்ஷங்களினுடைய
ஆர்உயிர்	அருமையான ப்ராணன்களை	கோலி	கீழ்பாகத்தில்
		தழுவும்	அணைக்கும்படியான
வவ்விய	போக்கினவரான	நள்ளிருள்	நல்இருள்நடுவில்
மைந்தனும்	ஸ்ரீபரசுராமாழ்வானும்	தனிமையில்	தனியாயிருப்பதைக் காட்டிலும்
வாரான்	வருகிறிலன்;		

"விலங்கல்" வேதபர்வதத்திலுண்டான. "வேய்" என்றத்தால் பலிதம் (அபிஜாதமாயிருந்துள்ள) என்றது. ... ... (எ)

கடியது	க்ரூரமாயிருக்கிற	கொடுவினை	கொடியபாபத்தையும்
ஓர்	ஒருவிதமான	அறியேனே	அறிகிறிலேன். (அ)

வ்யா.— எட்டாம்பாட்டு. (முழுதித்யாதி). ப்ராஹ்மணரை முன்னாகக்கொண்டு நடக்கக் கடவதான க்ஷத்ரிய மர்யாதையானது குலைய, அத்தாலே ஜமதக்நிபகவான் சீற; அதுஹேதுவாக இதுக்கு நிமித்தபூதரான க்ஷத்ரியரை இருபத்தொருபடிகால் மழுவாலே துணித்துப்பொகட்ட மிடுக்கையுடைய ஸ்ரீபரசுராமாழ்வானும் வருகிறிலன். க்ஷத்ரியமர்யாதையைக் குலைக்கையாலும், பிதாவைப் பரிபவிக்கையாலும் ராஜவம்சத்தைத் திரட்டி வைத்து அறுத்துப் பொகட்டானாயிற்று.

(ஒழுகித்யாதி) கூடுகளினுள்ளே வந்து பாயாநின்றுள்ள நுண்ணிய பனிக்கு ஒடுங்குகிறபேடையை அடங்கும்படியாக சிறகைவிரித்துபக்ஷிகள் அணைக்கிற காலத்திலே பிரிந்துதனியிருக்கிறஇருப்பிற் காட்டிலும். (கொடியதோர் கடுவினையறியேனே) (க) "அவஶ்யமநு ஭ோக்தவ்யம்- அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்" என்கிறபடியே அநுபவித்தல்லது நசியாதபடி க்ரூரமாயிருப்பதொரு பாபமுண்டாக வறிகிறிலேன். இன்னமிதிற் காட்டில் நரகத்தில் போய் அநுபவிப்பதொரு அநுபவந்தானுண்டாக வறிகிறிலேன். .... (அ)

மூ.—

கனம்செய்மாமதிள் கணபுரத்தவனொடும் கனவினிலவன்தந்த
மனஞ்செயின்பம்வந்துள்புக வெள்கியென்வளை நெகவிருந்தேனை
சினஞ்செய்மால்விடைச் செறுமணியோசையென் சிந்தையைச்சிந்து
அனந்தலன்றிலினரிகுரல் பாவியேனாவியை யடுகின்றதே. [விக்கும்

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (முழுதித்யாதி). பிராட்டிக்கு அரியன செய்த செயலிலே* பண்டைநாள்படியே கீழ்அருளிச்செய்து, லோகத்தில் மர்யாதா பங்கம் பிறவாமல் அத்தை ஸ்தாபிக்கப் பிறந்த மழுவேந்தியன் மிடுக்கில் ஈடுபட்டு, அவன்படியை யருளிச்செய்கிறாரென்று சங்கதி.

"இவ்வையகமுழுதும் முறைகெட மறைதலாலும், அத்தால் முனிவர் முனிவெய்தத்தாலும் மழுவினாலித்யாதி" என்று விவக்ஷித்து அருளுகிறார் (ப்ராஹ்மணரையித்யாதி). "இதிலும்க்ரூரமான நரகமில்லையோ" என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இன்னமித்யாதி). ... ... (அ)

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கனம்	க (ஷ்ஃ) நமாக	இருந்தேனை	இருந்த வென்னை
செய்	செய்யப்பட்டதாய்	செறு	பாதி (வ்ாதி) யாநின்ற
மா	பெரிதான	சினம்செய்	கோபத்தையுடைய
மதிள்	மதிளையுடையதான		தாய் [யதான
கணபுரத்தவ	திருக்கண்ணபுரத்தி	மால்	பெரியவடிவை யுடை
னொடும்	லெழுந்தருளி இரு	விடை	வ்ருஷபத்தினுடைய
	க்குமவனோடே	மணி	மணியினுடைய
கனவினில்	ஸ்வப்நகல்பமாம்படி	ஓசை	த்வ (த்வநி) நியானது
அவன்	அந்த எம்பெருமான்	என்	என்னுடைய
தந்த	கொடுத்த	சிந்தையை	மனதை [து
மனம்செய்	மனதிலுண்டான	சிந்துவிக்கும்	ஶிதிலமாக்கா நின்ற;
இன்பம்	ஸுகமானது	அனந்தல்	அனந்தலையுடைய
உள்	உள்ளே	அன்றிலின்	அன்றிலினுடைய
வந்து	வந்து [லே	அரி	பாதகமான த்ழுதழுத்
புக	ப்ரவேசிக்க (அத்தா	குரல்	பேச்சானது [த
வெள்கி	ஈடுபட்டு	பாவியேன்	பாபத்தைப்பண்ணின
என்	என்னுடைய		என்னுடைய
வளை	கைவளையானது	ஆவியை	ப்ராணனை
நெக	கழலும்படி	அடுகின்றதே	ஹிம்ஸியா நின்றது.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கனஞ்செயித்யாதி) திண்ணிய தாய் அரணுகப்போரும்படியான மதிளையுடைய திருக்கண்ணபுரத் திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனோடே ஸ்வப்நகல்பமாம்படி அவன் தந்த. (மனஞ்செயின்பம்) மாநஸமாத்ரமாய், பாஹ்ய ஸம்ஶ்லேஷ மில்லாமையாலே அதுஉள்ளேவந்துபுகுர அத்தாலேஈடுபட்டுகையில்

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கனஞ்செயித்யாதி). கோபிமார் தசைகளை யடைந்து நோவுபட்டார் கீழெல்லாம். இதில் *சிலையிலங்கு பொன்னாழியில் பிராட்டியாயே நோவுபடுகிறுரென்று ஸங்கதி.

"கனமாகச்செய்யட்டமதிள்" என்றுய் தாத்பர்யமருளுகிருர் (திண்ணிய வித்யாதி). "கனவினில்" என்றது - லக்ஷணயாஸ்வப்நஸத்ருஶமான மாந ஸாநுபவத்தைச் சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிருர்(ஸ்வப்நேத் யாதி), "வெள்கி" என்றதின் அர்த்தம் (ஈடுபட்டு) என்றது. "செறு" என்ற

வளைகழலும்படியாக இருந்த வென்னை. (சினமித்யாதி) சீற்றத்தையும் பெரியவடிவையுமுடைத்தான வ்ருஷபத்தினுடைய கழுத்திலேயுண்டாய் கண்ணுக்கு ஆபாஸமாய் கார்யத்தில் முடித்து விடவற்றான மணியினுடைய த்வநியானது என்னுடைய ஹ்ருதயத்தை சிதிலமாக்காநின்றது. (அனந்தலித்யாதி) அனந்தலையுடைத்தான அன்றிலினுடைய தழுதழுத்தபேச்சானது. (பாவியேனுவியை யடுகின்றதே) கண்டதுக்கெல்லாம் பாத்ய (ᣯ) கோடியிலே அந்வயிக்கும்படி மஹாபாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய தர்மிலோபத்தைப் பண்ணுகையிலே ஒருப்படாநின்றது. .... (கூ)

மூ.—

வார்கொள்மென்முலைமடந்தையர் தடங்கடல்வண்ணனைத்தாள்நயந்
ஆர்வத்தாலவர் புலம்பியபுலம்பலை யறிந்துமுன்னுரைசெய்த [து
கார்கொள்பூம்பொழில் மங்கையர்காவலன்கலிகன்றியொலிவல்லார்
ஏர்கொள்வைகுந்தமாநகர்புக்கிமையவரோடும் கூடுவரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வார்கொள்	கச்சையை யுடைய	தாளை	திருவடிகளை
மென்	ம்ருதுவான [தாய்	நயந்து	ஆசைப்பட்டு
முலை	ஸ்தநங்களையுடைய	ஆர்வத்தால்	அபிநிவேசத்தாலே
மடந்தையர்	பெண்கள் [ரான	அவர்	அவர்கள்
தடம்	விசாலமான	புலம்பிய	கூப்பிட்ட
கடல்	ஸமுத்ரம்போன்ற	புலம்பலை	கூப்பீடை [ணி
வண்ணன்	திருமேனி நிறத்தை யுடையனுன எம் பெருமானுடைய	அறிந்து	அப்படியே புத்திபண்
		முன்	முதலிலே
		உரைசெய்த	கூப்பிட்ட,

தின் தாத்பர்யம் (கண்ணுக்கித்யாதி). (கார்யத்தில்) பாதி (ᣯ) க்கையில். "அரி" சத்ருவான வென்னுதல்; சப்தார்த்தமாய்பலிதம் (தழுதழுத்த) என்றது. நாகைத்துடர்ந்துபோகிற விடையின் மணிக்குரலும், போக (ᣯ) மத்த்யத்தில் போக (ᣯ) தசையில் பிரிவைஅதிசங்கை பண்ணிக்கதறும் அன்றில் குரலும் தன்நாயகன் வரவுக்கும் பிரியமாட்டாமல் கதறுகைக்கும் ஸ்மாரகமாய் பாதி (ᣯ) ச்கு மென்று கருத்து. ... ... (கூ)

கார்கொள்	மேகஸஞ்சாரத்தை யுடையதாய்	வல்லார்	அப்ய (ஸி) ஸிக்க வல்லவர்கள்
பூம்பொழில்	புஷ்பச்சோலைகளை யுடையதான	ஏர்கொள்	அழகையுடைய
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள் ளார்க்கு	வைகுந்தமா நகர்	நித்யவிபூ (ஹி)தியில்
காவலன்	ரக்ஷகராயிருக்கிற	புக்கு	ப்ரவேசித்து
கலிகன்றி	ஆழ்வார்	இமையவரோ டும்	நித்யஸூரிகளோடே
ஒலி	ஒலியையுடைத்தாம் படி (அருளிச்செய்த இத்திருமொழியை)	கூடுவரே	கூடி (புநராவ்ருத்தியில்லாத) பேற்றைப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வார்கொளித்யாதி) ப்ராப்தயௌவனைகளான திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆசைப்பட்டு கிட்டாமையாலே அபிநிவேசம் கரைபுரண்டு கூப்பிட்ட கூப்பீடைபுத்திபண்ணி அவ்வவஸ்தை பிறந்து கூப்பிட்ட. (கார்கொளித்யாதி) நிரந்தரம்மேகஸஞ்சாரத்தையுடைத்தானபரந்த பொழிலையுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ரக்ஷகராயுள்ள ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த இத்திருமொழியைஅப்ப்யஸிக்கவல்லார். (ஏர்கொளித்யாதி) பிரிவாற்றாமை கூப்பிடுவது தவிர்ந்து நித்யவிபூதியில் நித்யஸூரிகளோடேகூடி (க) "ஹாவு ஹாவு ஹாவு- அஹமந்நமஹமந்நம்" என்கிறபடியே ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுக் கூப்பிட்டுப் பின்னை ஒருகாலும் புநராவ்ருத்தியில்லாதபேற்றைப் பெறுவர். .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

எட்டாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி முற்றிற்று.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (வார்கொளித்யாதி). "நயந்து" என்றதினர்த்தம் (ஆசைப்பட்டு) என்றது. ... ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(க) தை-ப்ருகு-க0-சு.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து ஆறுந்திருமொழி
தொண்டீருய்யும் ப்ரவேசம்.

அவ.—ஆதித்யனும் வந்து உதிக்கிறிலன்; நாழிகையும் கற்பத்திற் காட்டில் நெடிதாய்ச் செல்லாநின்றது; அநுகூலபதார்த்தங்களும் பாதகமாகாநின்றன; ஒருதுணைகாண்கிறிலேன்; ஸத்தையுங்கூட அழியுமளவாகாநின்றது; இது எவ்வளவாய்த்தலைக்கட்டுமோ? அறிகிறிலேனென்றார் கீழ்த்திருமொழியிலே; ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தாலே இவைதான் ஒருபடிப்பட்டு நில்லாவிறே. ஆகையாலேஆதித்யனும் ஒருகால்வந்து உதிக்கக்கூடுமிறே. இவைதான் அகஞ்சுரிப்பட்டவாறே சொன்னவார்த்தையும் செவிப்படும்; அவன் வந்திலனென்று நீர்நம்மைச் சொன்னவிடம் தப்பச்சொன்னீர்; நாம்திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து நிற்கிறது எதுக்காக; ஆஶ்ரிதார்த்தமாகவன்றோ இங்குவந்து நிற்கிறது; நமக்காகவென்று நீர் அறிந்தீராகில் நமக்கொருகுறைகளுமில்லை; நினைத்தவன்றே எல்லாம் செய்கைக்கு ஒருதட்டுமில்லையென்றிருந்தீராகில், இனி அவ்வருகுள்ளவையுமெல்லாம் தன்னடையே வருகிறதென்று ஆறியிருக்க வமையாதோவென்று அவன் ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய் ஆழ்வார்தம் இடையாட்டத்தில் தாம்கைவாங்கியிராநின்றார்; அவனேவந்து உதவுகிறிலன்; இதுஎவ்வளவாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோவென்று ஒரு நீர்ச்சாவியாய்க்கிடக்கிற அநுகூலவர்க்கத்தைப்பார்த்து, நீங்கள்இங்ஙன்நோவுபடவேண்டா; நமக்குஉஜ்ஜீவிக்கைக்குஒருவிரகுண்டென்ன; அதாகிறது ஸர்வேஶ்வரன் நம்முடைய ரக்ஷணத்திலே உத்

அரு.—தொண்டீர்ப்ரவேசம். கீழே "பாவியேனுவியை யடுகின்றதே" என்றுநிரதிசய க்லேசத்தை யடைந்தவர், இத்திருமொழியில் "உய்யும் வகை கண்டேன்" என்று களிக்கைக்கு ஸங்கதியேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆதித்யனுமித்யாதி). (இவைதான்)என்றது-ஆதித்யாதிகள் தானென்றபடி. (இவைதானகஞ்சுரிப்பட்டவாறே) என்றது - இவற்றாலுண்டான ஆற்றாமைகள் தான் ஸங்குசிதமானவாறேயென்கை. (சொன்னவார்த்தை) கண்ணபுரத்தான் சொல்லும்வார்த்தை யென்றபடி. (ஸமாஹிதராய்) என்றவநந்தரம் பரோபதேசம் பண்ணுகிறாரென்று ஸங்கதிகூட்டுவது. பரோபதேச ப்ரகாரத்தை யருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி). ... ... *

யுக்தனையக்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்நிஹிதனானன் ; நாமும் அவனை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிப்போம்; போருங்கோளென்கிறார்.

மூ.—

தொண்டருய்யும் வகைகண்டேன் துளங்காவரக்கர் துளங்கமுன்
திண்தோள்நிமிரச் சிலைவளையச் சிறிதேமுனிந்ததிருமார்பன்
வண்டார்கூந்தல் மலர்மங்கை வடிக்கண் மடந்தைமாநோக்கம்
கண்டான்கண்டுகொண்டுகந்த கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்	பகவத் கைங்கர்ய பரர்களே! (நான்)	ஆர்	நிறைந்துள்ள
உய்யும்	உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பான	கூந்தல்	மயிர்முடியை யுடையளான
வகை	ஒருஉபாயத்தை	மலர்மங்கை	பெரிய பிராட்டியாரோடும்
கண்டேன்	கண்டேன்;	வடி	கூரிதானவாள் போலே யிருக்கிற
முன்	முன்பு	கண்	திருக்கண்களை யுடையளான
துளங்கா	அச்சப்படாமலிருக்கிற	மடந்தை	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியோடும்
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்	மா	(ஜகத்ரக்ஷணத்துக்குச்சேர்த்தியுண்டாக வேணுமென்று) மஹத்தான
துளங்க	அஞ்சும்படியாகவும்,	நோக்கம்	ஸங்கல்பத்தை
திண்	பலிஷ்டமான	கண்டான்	பண்ணு நின்ற வெம்பெருமான்
தோள்	திருத்தோளானது	கண்டுகொண்டு	(ஏகாந்தமான ஸ்த்தலமென்று) கண்டு
நிமிர	நிமிரும்படியாகவும்,	உகந்த	ஸந்தோஷித்தருளின
சிலை	தநுஸ்ஸானது	கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை
வளைய	வளையும்படியாகவும்	நாம்	நாம்
சிறிதே	(ஜகத்தில்) சிலராக்ஷஸர்களையே	தொழுதுமே	தொழுவோம். (க)
முனிந்த	அழியச் செய்தவனாய், (அதனாலுண்டான)		
திரு	வீரலக்ஷ்மியை		
மார்வன்	திருமார்விலுடையனாய்,		
வண்டு	வண்டுகளாலே		

வ்யா—முதற்பாட்டு. (தொண்டர்) (க) "வழுவிலாவடிமை

அரு.—முதற்பாட்டு. (தொண்டரித்யாதி) அல்பமாக முனியவேண்டு

(க) தி-வாய்-ங-ங-க.

செய்யவேண்டும்'' என்றுபாரித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களே! (உய் யும்வகைகண்டேன்) (க) "அஸந்நேவ ஸ பவதி-அஸந்நேவ ஸ பவதி'' என் னும் நிலைகழிந்து அவனை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்கு ஒருவிரகு கண்டேன்; அதேதுஎன்றால், (கண்ணபுரம் நாம்தொழுதும்). (துள ங்காவரக்கர்துளங்க) இதுக்குமுன்பு அச்சமிருக்கும்படி புதியதுண் டறியாத ராக்ஷஸஜாதியானது அஞ்சும்படியாக. (திண்டோளித் யாதி) ப்ரதிபக்ஷமென்றால் சலியாத தோளானது நிமிரும்படியாக வும், வில்லானது வளையும்படியாகவும். (சிறிதேமுனிந்த) ஜகது பஸம்ஹாரத்தோடே தலைக்கட்டுமளவன்றிக்கே ராக்ஷஸஜாதியள விலே முனிந்தானாயிற்று. ஸங்கல்பத்தாலே இத்தையெல்லா முண் டாக்குமவன் சீறினால், பின்னை ஒன்றாக அழியுமத்தனையிறே. (திரு மார்பன்) ஸ்ரீயஃபதிக்குக் குடியிருப்பான மார்வுபடைத்தவன்.

(வண்டாரித்யாதி) அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்ய வேணு மென்னுமதுவும் உண்டாகப் பெற்றதாயிற்று. (வண்டார் கூந் தல் மலர்மங்கை) தொழுவார் குற்றம்காண்கைக்குஅவஸரமில்லாத படி மயிர்முடியாலே அவனைத்துவக்கும் பெரியபிராட்டியார். (வடிக் கண்மடந்தை) ஒருமயிர் முடிவேண்டாதே தன்னோக்காலே அவனை ஒடியெறிந்திட்டு வைக்கும் கண்ணையுடைய ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. (மாநோக்கங்கண்டான்) (உ) "ஒண்டொடியாள்திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப கண்டசதிர்'' என்னுமாபோலே ப்ரஜைகளுடைய ரக்ஷ ணத்துக்கு இவர்களும் தாமுமானசேர்த்தி யுண்டாகவேணுமென்று பார்த்து வைத்தானாயிற்று. (கண்டுகொண்டித்யாதி) அவனும் நாமும் இவர்களும் சேரவர்த்திக்கைக்கு ஏகாந்தமான ஸ்தலமெ ன்று உகந்த திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுவோம். .... (க)

வானென்னென்ன; (ஸங்கல்பேத்யாதி). மலர்மங்கையென்று மேலேதிரு வைச்சொல்லுகையாலே இதுவீரஸ்ரீயாக வருளிச் செய்கிறார் (வீரேத்யாதி).

ப்ராப்யகோடியிலேயாக வருளிச்செய்து க (ஃ) டகத்வ விவக்ஷயாதாத் பர்யாந்தரம் (தொழுவாரித்யாதி). "வடி'' என்று கூர்மையாய், அத்தாலே கூரிதானவளாய், "அதுபோலேயிருக்கும்கண்'' என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (ஒருவித்யாதி). மலர்மங்கையோடும், வடிக்கண்மடந்தையோடும் கூடி, மஹத்தானநோக்கத்தை-ஸங்கல்பத்தை, கண்டான்-பண்ணினானென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (ஒண்டொடியாளித்யாதி). ... ... (க)

(க) தை-ஆ-கூ-க. (உ) தி-வாய்-ச-கூ-க0.

மூ.—

பொருந்தாவரக்கர் வெஞ்சமத்துப்பொன்ற வன்றுபுள்ளூர்ந்து
பெருந்தோள்மாலி தலைபுரளப் பேர்ந்தவரக்கர் தென்னிலங்கை[ப்பக்
இருந்தார்தம்மையுடன்கொண் டங்கெழிலார் பிலத்துப்புக்கொளி
கருந்தாட்சிலைகைக் கொண்டானூர்கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொருந்தா	பொருந்தாமலிருக்கிற	இருந்தார்தம்மை	இருந்த ராக்ஷஸர்களையும்
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்	உடன்கொண்டு	கூட்டிக்கொண்டு
வெஞ்சமத்து	யுத்தத்திலே	அங்கு	அவ்விடத்திலிருந்து
பொன்ற	முடியும்படியாக	எழில்	அழகாலே
அன்று	அக்காலத்தில்	ஆர்	வ்யாப்தமான
புள்ஊர்ந்து	திருவடியைமேல் கொண்டு	பிலத்து	பாதாளத்திலே
பெரும்	பெரிதான [யனுடை	புக்கு	ப்ரவேசித்து
தோள்	தோள்வலியையுடை	ஒளிப்ப	மறையும்படியாகவும்
மாலி	மாலியினுடைய	கருந்தாள்	வயிரம்பற்றின
தலை	தலையானது	சிலை	தநுஸ்ஸை
புரள	புரளும்படியாகவும்,	கை	திருக்கையிலே
பேர்ந்த	அவனையொழிய மற்றுமுண்டான	கொண்டான்	தரித்தவனுடைய
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்,	ஊர்	ஊரான
தென்	தெற்கு திக்கிலுள்ள	கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. (உ)	
இலங்கை	இலங்காநகரத்தில்		

அவ.— இரண்டாம்பாட்டு. அது பிராட்டி பக்கல் ஓரத்தால் செய்த செயலன்றோ, நாம் அதற்குப் பிற்பாடரானோமேயென்ன; அதுவேண்டா; அவன் விரோதி நிரஸநசீலனென்கிறார்.

வ்யா.-(பொருந்தாவித்யாதி) ஸர்வதா(ஃ)நாம் அநுகூலித்தாலும்

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொருந்தாவித்யாதி) ஸங்கதிதன்னேற்றமே காட்டுகிறார் (அதுவித்யாதி). (அது) துளங்காவரக்கனை ராவணவதம். (விரோதி)என்றது-ஆஶ்ரிதவிரோதியென்கை.

(க) ""ந மே த்வேஷ்யோ஽ஸ்தி ந ப்ரிய꞉- நமேத்வேஷ்யோ஽ஸ்திநப்ரிய꞉' என்றிருக்கிற நாம்" என்று ஈஶ்வரோக்தியாகக்கண்டு கொள்வது. (அநுகூலித்

(க) கீ-க-உரு.

பொருந்தாமையிலே நிலைநின்ற ராக்ஷஸஜாதியானது யுத்தத்திலே முடியும்படியாகத் திருவடியை மேற்கொண்டு மிக்க தோள்வலியை யுடைய மாலிதலையானது புரளும்படியாக, அவனையொழிந்த மற்று ள்ளராக்ஷஸர்கள் புற்றுப்போலே என்றுமொக்க துர்வர்க்கம்மாருத லங்கையிலுண்டான ராக்ஷஸரையும் கூட்டிக்கொண்டு போக ([illegible]) பூமியான பாதாளத்திலே புக்கு மறைய வயிரம்பற்றித் திண்ணி தான வில்லைக் கையிலே பிடித்தவனுடைய ஊரான திருக்கண்ண புரத்தை நாம் தொழுவோம். .... (௨)

மு.—வல்லியிடையாள் பொருட்டாக மதிள்நீரிலங்கையார்கோவை
அல்லல்செய்து வெஞ்சமத்துளாற்றல் மிகுத்த வாற்றலான்
வல்லாளரக்கர் குலப்பாவைவாட முனிதன்வேள்வியைக்
கல்விச்சிலையால் காத்தானூர் கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வல்லி	கொடிபோன்ற	ஆற்றலான்	பெரியோனாய்,
இடையாள்	மத்யப்ரதேசத்தை யுடையளான பிராட்டியின்	வல்லாள்	வலிய ஆண்மையை யுடையரான
பொருட்டாக	நிமித்தமாக	அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுடைய
நீர்	கடலை அகழாகவுடையதாய்,	குலப்பாவை	குலத்திலுண்டான தாடகியானவளை
மதிள்	மதிளையுடையதான	வாட	முடியும்படியாக
இலங்கையார்	இலங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்க்கு	முனிதன்	விஸ்வாமித்ரருடைய
கோவை	நியாமகனாயிருக்கிற ராவணனை	வேள்வியை	யாகத்தை
அல்லல்செய்து	துக்கப்படுத்தி	கல்வி	தநுர்வித்யாப்யாஸ தசையிலிருந்த
வெஞ்சமத்துள்	யுத்தத்திலே	சிலையால்	வில்லால்
ஆற்றல்	வலிமையால்	காத்தான்	ரக்ஷித்தவனான எம்பெருமானுடைய
மிகுத்த	அதிகனான	ஊர்	ஊரான
		கண்ணபுரம்நாம் தொழுதுமே.	(௩)

தாலும்) என்றவநந்தரம் "பொருந்தார்களேயென்று நினைத்து" என்றுபூரிப்பது. "கருந்தாள்" என்று விசேஷித்ததின் கருத்தையருளிச்செய்கிறார் (வயிரம்பற்றி) என்றது. ... ... (௨)

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. ப்ரஸ்துதமான ராமாவதாரம் பின்னாட்டினபடி சொல்லுகிறது.

வ்யா.(வல்லியித்யாதி)கொடிபோன்றஇடையையுடையபிராட்டிக்காகக் கடலை அகழாகவுடைத்தாய், மதிளையுடைத்தான லங்கையிலுள்ளார்க்கு நான் நியாமகனல்லேனோ வென்றிருக்கிறவனை. (அல்லல்செய்து) தேரை அழித்து, வில்லைமுறித்து, அவன் முதுகுகாட்டும்படிபண்ணி எளிவரவு படுத்தினபடியைச் சொல்லுகிறது. யுத்தத்திலே இன்றுபோய் நாளைவாவென்னவல்ல வில்வலியையுடையவன். (ஆற்றல்மிகுத்த) வலிமிகுத்தபெரியோன்; கைபுகுந்த சத்ருவைக்கடுக முடித்துவிடாதே, இன்றுபோய் நாளைவாஎன்றுனிறே. நீ இளைத்த ஸமயத்திலே உன்னை அழிக்கை போராதுகாண். (க) "ఆశ్వాస్య - ஆஶ்வாஸ்ய" இவன் இளைத்தால் தன் பரிகரத்திலுள்ளாரை ஆஶ்வஸிப்பிக்குமாபோலே நீ போய் ஆஶ்வஸித்துவாவென்றுனிறே.

(வல்லாளித்யாதி) பருவம்நிரம்புகிறதற்குமுன்னே செய்த செயல் இதுவன்றோ? (வல்லாளரக்கர் குலப்பாவைவாட) வலிய ஆண்மையையுடைய ராக்ஷஸஜாதிக்காகக் கண்காட்டியானவள்முடியும்படியாக. (முனியித்யாதி) ருஷியினுடைய யாகத்தை. ஶ்ரீபரசுராமாழ்வானைவென்று தன்னதானவில்லை வாங்குவதற்குமுன்பே பிடித்தவில்லைக்கொண்டு காத்தானூர். .... (ங)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (வல்லியித்யாதி) (ப்ரஸ்துதமான) என்றது - முதற்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமானவென்கை. "நீர்மதிளிலங்கை" என்றங்வயித்தர்த்தம் (கடலையித்யாதி). "ஆற்றல்" என்று வலிமையாகக்கீழருளிச்செய்து க்ருபையாக விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாந்தரம் (நீஇளைத்தவித்யாதி). (க) "ఆశ్వాస్యనిర్యాహిరథీసధన్వీ తదాబలం ద్రక్ష్యసిమేరథస్థః - ஆஶ்வாஸ்யநிர்யாஹி ரதீஸதந்வீததாபலம் த்ரக்ஷ்யஸிமே ரதஸ்த்த:" என்று உக்தார்த்தத்தை ப்ரமாண ப்ரதர்ஶநபூர்வகமாக விவரிக்கிறுர் (ஆஶ்வாஸ்யேத்யாதி).

ஒருவீரத்தை யநுஸந்தித்து மீளவும் ஒருவீரத்தை அநுஸந்தித்தவர்க்குக்கருத்து (பருவமித்யாதி). "பாவை" மரப்பாவை; அத்தைப்போலே தர்ஶநீயை என்று விவக்ஷித்தருளுகிறுர் (கண்காட்டியான) என்று. "கல்விச்சிலை" தநுர்வித்யாப்யாஸதசையில் சிலையென்றுய், இப்படி விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறுர் (ஶ்ரீ பரசுராமாழ்வானையித்யாதி). ... ... (ங)

(க) ராயு-ருக-கசச.

மூ.—மல்லைமுந்நீரதர்படவரிவெஞ்சிலைகால் வளைவித்துக்
கொல்லைவிலங்குபணிசெய்யக்கொடியோனிலங்கைபுகலுற்றுத்
தொல்லைமரங்கள்புகப்பெய்து துவலைநிமிர்ந்து வானணவக்
கல்லால்கடலை யடைத்தானூர்கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொடியோன்	க்ரூரனான ராவண னுடைய	பணி	கைங்கர்யத்தை
இலங்கை	இலங்கையில்	செய்ய	பண்ணும்படியாகவும்,
புகல்	ப்ரவேசிப்பதை	தொல்லை	பழையதான
உற்று	உத்தேசித்து,	மரங்கள்	வ்ருக்ஷங்கள் [யாக
மல்லை	அதிகமான	புக	(பதியுண்டு) புகும்படி
முந்நீர்	மூன்றுவகைப்பட்ட ஜலத்தையுடைய கடலானது	பெய்து	(ஸமுத்ரத்திலே) ப்ர வேசிப்பித்து
அதர்பட	வழிபடும்படியாக	துவலை	ஜல பிந்துக்களானதுக
வரி	(அழகான) வரிகளை யுடையதாய்,	நிமிர்ந்து	கிளர்ந்து [ள்
வெம்	வெம்மையை யுடைய	வான்	ஆகாசத்தில்
சிலைகால்	தநுஸ்ஸை [தான	அணவ	ஸ்பர்சிக்கும்படியாகவு,
வளைவித்து	வளைத்தும்,	கல்லால்	மலைகளாலே [ம்
கொல்லை	அரண்யங்களிலுண் டான கிளைகளிலே திரியாநின்ற	கடலை	ஸமுத்ரத்தை
விலங்கு	வாநரங்கள்	அடைத்தான்	கட்டினவனான சக்ர வர்த்தித் திருமக னுக்கு
		ஊர்	வாஸஸ்த்தாநமான
			கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (மல்லைமுந்நீரதர்பட) "மல்லை" என்று-மிகுதி. ஜலராசியாய்மூன்றுவகைப்பட்டஜலத்தையுடைத்தான கடலானதுவழிபட; (க)"அப்ரமேயோமஹோத - அப்ரமேயோமஹோத

அந.—நாலாம்பாட்டு. (மல்லையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய வீரரஸத்தில் ஈடுபட்டுப் பேசினாராய், அவ்வளவன்றிக்கே கடலைவற்றக் கோல்தொடுப்பது, குரங்கைக்கொண்டு பணிகொள்வது, கல்லை மிதக்கப்பண்ணுவதான அத்புதரஸத்தில் ஈடுபடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"மல்லை" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அப்ரமேய

(க) ரா-யு-கக-௩க.

தி:" என்று ஒருவராலும் பரிச்சேதிக்கவரிதான கடலானது வழிப்பட. (வரிவெஞ்சிலைகால்வளைவித்து) தர்ஶநீயமான வரிகளையுடைத்தாய், பிடித்தபிடியிலே எதிரிகள் அஞ்சும்படியான வெம்மையையுடைத்தான வில்லைவளைத்து. (கொல்லைவிலங்கு பணிசெய்ய) ஒருகாலும் பூசல்கண்டறியாதே என்றுமொக்கப்பணையிலே திரியக்கடவ குரங்குகள் பணிசெய்ய; அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்த(X)ரான திருவடிதிருவநந்தாழ்வான் துடக்கமானார் செய்யக்கடவகைங்கர்யத்தை இடக்கை வலக்கைவாசியறியாத திர்யக்குக்கள்செய்ய. (கொடியோனிலங்கை புகலுற்று) அவன்பண்ணினக்ரௌர்யத்தைத்திருவுள்ளத்தாலே முன்னோட்டுக்கொண்டு கொடியோனென்கிறார். ஜநகனும் ஜநகியும் ஓரிடத்திலேயிருக்கப் பொறாத க்ரௌர்யமிறே. [இலங்கை புகலுற்று மல்லைமுந்நீர் அதர்பட வரிவெஞ்சிலைகால் வளைவித்துக் கொல்லைவிலங்கு பணிசெய்யக் கல்லால் கடலை யடைத்தானூர்].

(தொல்லைமரங்கள் புகப்பெய்து) இதுக்குமுன்பு பறியுண்டறியாத பழைய மரங்களடையப்பறியுண்டுபோம்படி அதிலேப்ரவேசிப்பித்து. (துவலைநிமிர்ந்துவானணவ) அடைக்கிறபோதைத் திவலைகளானவை கிளர்ந்து ஆகாசாவகாசத்தை இடமடைக்க, நீரிலே இட்டால் ஆழக் கடவமலைகளைக்கொண்டு கடலையடைத்த சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கு வாஸஸ்தாநமான. .... (ச)

மூ.—ஆமையாகி யரியாகி யன்னமாகிஅந்தணர்தம்
ஓமமாகி யூழியாகி§ உவரிசூழ்ந்தநெடும்புணரிச்
சேமமதிள்சூழிலங்கைக் கோன்சிரமும் கரமும்துணித்துமுன்
காமன்பயந்தான் கருதுமூர்கண்ணபுரம்நாம்தொழுதுமே.(ரு)

இத்யாதி) .(க) "பத்யாம்யாந்து ப்லவங்கமா:" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து வழிப்படயென்றது" என்று திருவுள்ளம்பற்றிச் தார்த்தமருளுகிறார் (தர்ஶநீயேத்யாதி). கொல்லை - வரம்பில்லாத நிலமாய், அத்தாலே காட்டை விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஒருகாலுமித்யாதி). பணை - சாகை. கொல்லைஎன்றது -மர்யாதை யில்லாமையைச் சொல்லுகிறது என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாந்தர மருளுகிறார் (அஸ்ப்ருஷ்டேத்யாதி). அந்வயம் காட்டுகிறார் (இலங்கையித்யாதி). ... ... (ச)

(க) ரா-யு-உக-உஉ. § (பா)-உலகுசூழ்ந்த.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆமையாகி	கூர்மரூபமாய்,	இலங்கை	இலங்கைக்கு
அரியாகி	நரஸிம்ஹரூபமாய்,	கோன்	ராஜாவான ராவணனுடைய
அன்னமாகி	ஹம்ஸரூபமாய்,	சிரமும்	தலைகளையும்
அந்தணர்தம்	ப்ராஹ்மணர்களுடைய	கரமும்	தோள்களையும்
ஓமமாகி	யாகரூபமாய்,	துணித்து	அறுத்தவனை சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய்
ஊழியாகி	காலரூபமாய்,	முன்	முன்பு
நெடும்	விசாலமாய்	காமன்பயந்தான்	காமனுக்கு உத்பாதகனுமானக்ருஷ்ணன்
உவரி	உப்புமயமான	கருதும்	விரும்பிவர்த்திக்கிற
புணரி	கடலாலே	ஊர்	திவ்யதேசமான
சூழ்ந்த	சூழப்பட்டதாய்		
சேமம்	காவலான		
மதிள்	மதிளாலே		
சூழ்	சூழப்பட்டதான		

கண்ணபுரம்நாம்தொழுதுமே. (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆமையித்யாதி) ஆஸ்ரித ரக்ஷணம் ஒருதலையானால் தன்னைப்பேணாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனாயிற்று. (ஆமையாகி) கூர்மரூபமாய். (அரியாகி) ஹயக்ரீவமாய்; ஸிம்ஹமென்றுமாம். (அன்னமாகி) இழந்தவேதசக்ஷுஸ்ஸை மீட்டுக்கொடுக்கைக்காக அன்னமாய், ப்ராஹ்மணருடைய ஹவிஸ்ஸைக் கொள்வான்தானேயிறே. காலமே சேஷித்திருந்துள்ள காலமாகி. ஒருவருமில்லாதவன்றுதான் உளனாயிருக்குமிறே. (உவரியித்யாதி) ஓங்கினதிரைகளையுடைத்தான உவரியான கடலாலே சூழப்பட்டிருப்பதுமாய், ஒருவராலும் ப்ரவேசிக்க வரிதான மதிளையுடைத்தான லங்கைக்கு நிர்வாஹகனை ராவணனுடைய தலைகளை அறுப்பது, தோள்களைத் துணிப்பதாய்க்கொண்டு போதுபோக்காகக் கொன்றபடி. (முனனித்யாதி) நாட்டைத்தன் வடிவாலே பகட்டித்

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு.(ஆமையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்அத்புதரஸத்தையநுஸந்தித்து அவ்வளவன்றிக்கே சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடையரௌத்ரரஸத்தை அநுஸந்திக்கப்பார்த்து, முன்னும் பின்னுமுண்டான அவதாரங்களில் வித்யாப்ரதாந போக (ஶ்ருங்கார) ப்ரதாநங்களிலுண்டான சாந்திரஸ ஶ்ருங்கார ரஸங்களையும் சேர்த்து அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“நெடுமுவரிப்புணரியாலே சூழ்ந்த” என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றிசப்தார்த்தமருளுகிறார் (ஓங்கினவித்யாதி). “சேமம்”என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (ஒருவராலுமித்யாதி). ... ... (ரு)

திரிகிற காமனுக்கும் உத்பாதகனான க்ருஷ்ணன் விரும்பி வர்த்திக்கும் தேசம். "உலகு" என்றுபாடமாகில் லோகத்தைச் சூழ்ந்த பெரிய கடலென்றபடி. .... (௫)

மூ.—

வருந்தாதிருநீ மடநெஞ்சேநம்மேல் வினைகள்வாராமுன்
திருந்தாவரக்கர் தென்னிலங்கைச் செந்தீயுண்ணச் சிவந்தொருநாள்
பெருந்தோள்வாணற்கருள்புரிந்து பின்னைமணாளனாகிமுன்
கருந்தாள்களிறொன் றொசித்தானூர் கண்ணபுரம்நாம்தொழுதுமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மடநெஞ்சே	ஸாதுவான மநஸ்ஸே	ஒருநாள்	ஒருகாலத்தில்
நீ	நீ	பெரும்	அதிகமான
வருந்தாது	க்லேசியாமல்	தோள்	புஜங்களையுடையனான
இரு	இருக்கக்கடவை;	வாணற்கு	பாணாஸுரன் விஷயத்தில்
நம்மேல்	நம்பக்கல்	அருள்	க்ருபையை
வினைகள்	பாபங்கள்	புரிந்து	பண்ணினவனாய்,
வாரா	வரமாட்டாது,	பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு
முன்	முன்னே	மணாளனாகி	வல்லபனுமாய்,
திருந்தா	திருந்தாமலிருக்கிற	முன்	முன்னே
அரக்கர்	ராக்ஷஸருடைய	கரும்	கறுத்திருக்கிற
தென்னிலங்கை	தெற்கிலுள்ள இலங்கையை	தாள்	கால்களையுடைய
செம்	சிவந்த	களிறுஒன்று	ஒருகுவலயாபீடத்தை
தீ	ஜ்வாலையை யுடைய அக்நியானது	ஒசித்தான்	நிரஸித்தவனான கண்ணனுடைய
உண்ண	புஜிக்கும்படியாக	ஊர்	திவ்யதேசமான
சிவந்து	சீறினவனாய்,	கண்ணபுரம்நாம் தொழுதுமே. (௬)	

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (வருந்தாதிருநீ) பூர்வவ்ருத்தத்தை அநுஸந்தித்து "நாம்என்படக்கடவோம்" என்று க்லேசியாதே நிர்ப்பயமாக விருக்கப்பார். (மடநெஞ்சே) ஸாதுவான நெஞ்சே! உன்

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (வருந்தாதித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்களில் தொண்டருக்கு உபதேசித்துவிட்டு ப்ரஸ்துதமான ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களில் விரோதிநிரஸந சீலதையை நெஞ்சுக்கும் அறிவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

லையே பார்த்து பகவத்ப்ரபாவமொன்றையும் பாராத நெஞ்சே!. பாபங்களைக் கூடுபூரித்துவைத்து வருந்தாதிருக்கும்படி யெங்ஙனே யென்னில் ; (நம்மேல்வினைகள்வாரா) "நாம்பண்ணினவையன்றோ" என்று அவை நம்பக்கல் வந்துகிட்டவற்றோ ?; ந்யஸ்தப (ங்) ரரை நலியமாட்டாவிறே. (க) "நயவேனித்யாதி" (உ) " ஆரேயித்யாதி" சொல்லிக்கொள்வது. அவன் ஏறிட்டுக்கொண்டு போக்க எங்கேகண்டோமென்னில் (முன்னித்யாதி) பிராட்டி தன்ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்குகைக்குத்தான்யத்நித்ததுண்டோ? ப்ரதிபந்தகம் ப்ரபலமானதனையும் அவனுக்குக் கார்யம் செய்தோமாம்படி யன்றோ அவன்படி. மால்யவான்போல்வார் சொன்னஹிதத்துக் குக்கேளாத ராக்ஷஸருடைய லங்கையை. (செந்தீயுண்ண) முன்பு ராவணபயத்தாலே பாகாதிகளுக்கு வேண்டுவது ஸஞ்சரித்துஉடம்பு வெளுத்திருக்கக்கடவ அக்நி தன்நிறம் பெற்று புஜிக்கும்படியாக, (சிவந்து) சிறி.

(பெருந்தோள் வாணற்கருள்புரிந்து) அநேகம் தோள்படைத்தோமென்று அபிமாநித்திருக்கிற பாணனுடைய தோள்களாயிரத்தையும் துணித்து, அவனுக்கு தேஹயாத்ரை நடத்தும்படியாக இரண்டு கையைக்கொடுத்தானாயிற்று. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனுமாய் முன்கறுத்துத்திண்ணிதான தாளையுடைய குவலயாபீடத்தை அநாயாஸேந முறித்தானார். .... (கூ)

மூ.—இலையார்மலர்ப்பூம்பொய்கைவாய் முதலைதன்னாலடர்ப்புண்டு
கொலையார்வேழம்நடுக்குற்றுக்குலைய வதனுக் கருள்புரிந்தான்
அலைநீரிலங்கைத் தசக்ரீவற்கிளையோற் கரசையருளிமுன்
கலைமாச்சிலையா லெய்தானூர் கண்ணபுரம்நாம் தொழுதுமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொலையார்	மதித்துக்கிடக்கிற	ஆர்	வ்யாப்தமாய்
வேழம்	யானையானது,	மலர்	விகஸிதமான
இலை	இலைகளால்	பூம்	புஷ்பங்களையுடைய

நாம்பண்ணினால் நம்மைக்கிட்டவன்றோ வடுப்பதென்ன வருளுகிறார் (ந்யஸ்தேத்யாதி). திருந்தாவென்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (மால்யவானித்யாதி). தீயாகில் சிவந்திராதோ? "செம்" என்று விசேஷிப்பானேன் னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (முன்பித்யாதி). ... ... (கூ)

(க) க-திருவ-கூகூ- (உ) கூ-திருவ-உஎ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொய்கைவாய்	ஸரஸ்ஸிலே(புக்குஅங்குள்ள)	தசக்ரீவற்கு	ராவணனுடைய
முதலைதன்னால்	ஒருமுதலையால்	இளையோற்கு	தம்பியானவிபீஷணுழ்வானுக்கு
அடர்ப்புண்டு	நெருக்குண்டு	அரசை	லங்காராஜ்யத்தை (கொடுத்து)
நடுக்குற்று	நடுக்கமுற்றதாய்	அருளி	க்ருபைபண்ணினவனாய்
குலைய	ஒருவ்யாபாரமின்றிக்கே இருக்கும்போது	முன்	(அதுக்கு) முன்னே
அதனுக்கு	அந்தயானையின்விஷயத்தில்	கலை	மாயாம்ருகத்தை
அருள்புரிந்தான்	க்ருபைபண்ணினவனாய்,	மா	பெரிதான
அலை நீர்	அலைகளை (எறியாநின்ற) ஸமுத்ரத்தாலே சூழப்பட்ட	சிலையால்	தநுஸ்ஸினால்
இலங்கை	இலங்காநகரத்துக்கு (ராஜாவான)	எய்தான்	முடித்தவனான எம்பெருமானுடைய
		ஊர்	திவ்யதேசமான
		கண்ணபுரம்நாம் தொழுதுமே. (எ)	

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (இலையித்யாதி) இலைகளால் மிக்கிருப்பதாய் பரப்புமாறப்பூத்து தர்ஸநீயமான பொய்கையிலே போய்ப்புக்கு ஒரு ஜலசரஸத்வத்தாலே நெருக்குண்டு மதித்துக் கொடுதிரிகிற ஆனையானது விழுக்காடறியாதே வேற்றுநிலத்திலே புக்கு அகப்பட்டு தன்வ்யாபார மற்று முதலையினுடைய வ்யாபாரமேயாய் அத்தாலே நடுங்கிக்குலைய, அவ்வவஸ்த்தையிலே வந்து உதவினான்.

(அலைநீரித்யாதி) ராவணன் பண்ணினப்ராதிகூல்யம் தம்பியளவும் வந்தேறுவதாயிருக்கச் செய்தேயும் அத்தைப்பாராதே அவன் தம்பிக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்தானாயிற்று; அதுக்கு முன்பு தமயனுடைய வைரத்துக்குஹேதுவாய்க்கொண்டுவந்தமாயாம்ருகத்தை ஓரம்பாலே முடித்தவன். .... (எ)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (இலையித்யாதி) துஷ்டமான ஓரானையைக் கொன்றத்தைக் கீழ்ப்பாட்டிலருளிச் செய்தார். அந்தப்ரஸங்கத்திலே அநுகூலமான ஆனையைக்காத்தமைதோற்ற அத்தையும், ராமாவதாரத்தில் அபதாநத்தையும் நெஞ்சுக் கறிவிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

முதலையென்னுதே "தன்னால்" என்றத்தாலே நிகர்ஷம்தோற்றுமென்று விவக்ஷித்தருளுகிறுர் (ஒருஜலசரஸத்வத்தாலே) என்று. ... ... (எ)

மூ.—மாலாய் மனமே யருந்துயரில் வருந்தா திருநீ வலிமிக்க
காலார்மருதும் காய்சினத்தகழுதும் கதமாக் கழுதையும்
மாலார்விடையும் மதகரியும் மல்லருயிரும் மடிவித்து
காலால்சகடம்பாய்ந்தானூர் கண்ணபுரம்நாம்தொழுதுமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாலாய்	பிச்சேறின	மாலார்	பெரியவடிவையுடைத்தான
மனமே	நெஞ்சே	விடையும்	வ்ருஷபங்களையும்,
நீ	நீ	மத	மதத்தையுடைத்தான
அரும்	(அநுபவித்து) தலைக் கட்டவொண்ணாத	கரியும்	குவலயாபீடத்தையும்,
துயரில்	துக்கங்களில்	மல்லர்	(சாணூரன்முதலான) மல்லர்களுடைய
வருந்தாது	க்லேஶியாமல்	உயிரும்	ப்ராணன்களையும்
இரு	இரு;	மடிவித்து	நிரஸித்தவனாய்,
மிக்க	அதிகமான	காலால்	திருவடிகளால்
வலி	பலத்தையுடைத்தாய்	சகடம்	சகடாஸுரனை
காலார்	வேரூன்றியிருந்துள்ள	பாய்ந்தான்	(துகளாய்ப் போம்படி) நிரஸித்தவனுமான க்ருஷ்ணனுடைய
மருதும்	மருதவ்ருக்ஷங்களையும்	ஊர்	திவ்யதேசமான
காய்சினத்த	அதிகமானசீற்றமுடையளான	கண்ணபுரம்நாம் தொழுதுமே. (அ)	
கழுதும்	பேயான பூதனையையும்		
கதம்	கோபத்தையுடைய		
மா	குதிரையையும்,		
கழுதையும்	கழுதையையும்,		

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (மாலாயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு (க) "దివ్యం వర్ష సహస్రమ్- திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரம்" என்று பதினாயிரம் ஸம்வத்ஸரம் க்லேசப்பட்டு ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி பிறந்தபின்வந்து உதவினான்; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு(உ) "త్యక్త్వా పుత్రాంశ్చ దారాంశ్చ- த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்சதாராம்ஶ்ச" என்று ப்ராப்யாபாஸங்களையும்விட்டு சரணம் புகுருகையாலே அரசளித்தான்; எனக்கங்ஙனே யிருப்பதொரு நிலையுமின்றிக்கே (ங) "చఞ్చలం హి మనః- சஞ்சலம் ஹிமந:" என்கிறபடியே நின்றவாநில்லாதஸ்வபாவத்தை யுடைத்தாயிருக்கை உண்டாகையாலே எங்ஙனே வந்திருப்பதென்ன; பாஞ்சாலிக்கு விரோதிகளென்று பேர்பெற்றவற்றை யெல்லாம்

(க) வி-தர்ம-௬௯-௬௯. (உ) ரா-யு-கஎ-க௬. (ங) கீ-௬-ஙச.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (மாலாயித்யாதி) "முன்பு பண்ணின பாபங்களை அநுஸந்தித்து என்படக்கடவோம்" என்று பிச்சேறின நெஞ்சே அநுபவித்துத் தலைக்கட்டவொண்ணாத துக்கங்களில் நீ க்லேசியாதிரு. என்கொண்டு வருந்தாதிருப்பதென்றால் (வலியித்யாதி) அவன்படி இதுவன்றோ? மிக்க பலத்தையுடைத்தாய் வேரூன்றியிருந்துள்ள மருதும், மிக்க சீற்றத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற பூதனையும்; கோபத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள குதிரையும், கழுதையும், பெரியவடிவையுடைத்தான வ்ருஷபங்களும், மதத்தையுடைத்தான ஆனையும், மலைதுள்ளினாற்போலே கிளர்ந்துவருகிற மல்லருடைய ப்ராணன்களும் இவற்றையடைய நிரஸித்து முலைவரவு தாழ்த்ததென்று சீறிநிமிர்த்த திருவடிகளுக்கு இலக்காய் சகடாஸுரன் துகளாய்ப் போம்படி பண்ணினவன். .... (அ)

மூ.—குன்றால்மாரிபழுதாக்கிக் கொடியேரிடையாள் பொருட்டாக
வன்தாள்விடையேழன்றடர்த்தவானோர்பெருமான்மாமாயன்
சென்றுன்தூதுபஞ்சவர்க்காய்த்திரிகால்சகடம்சினமழித்துக்
கன்றால்விளங்காயெறிந்தானூர்கண்ணபுரம்நாம்தொழுதுமே

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குன்றால்	கோவர்த்தநமலையால்	இடையாள்	மத்ய (த்ய) ப்ரதேசத்தை யுடையளான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக
மாரி	கல்மழையை	பொருட்டாக	
பழுதாக்கி	வ்யர்த்தமாம்படி பண்ணினவனாய்,	வன்	பலிஷ்டமான
		தாள்	கால்களையுடைய
கொடி	கொடிபோலே	ஏழு	ஏழான
ஏர்	அழகையுடைய	விடை	வ்ருஷபங்களையும்

கையாலும்காலாலும் கொன்றுநின்றக்ருஷ்ணன்படி அதுவாயிருக்க "உனக்கு நிலையுமுண்டாக்குவன்; நீக்லேசிப்பானென்" என்று மீளவும் நெஞ்சைத்தேற்றுகிறார் இரண்டு பாட்டிலுமென்று ஸங்கதி.

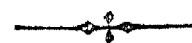
காய்தலும்-கோபமாய், சினமும்-கோபமாகையாலே(மிக்கசீற்றத்தை)என்றது. கீழ்ச்சொன்னவற்றுக்குவிசேஷணங்களிட்டு, மல்லர்க்கு விசேஷணமிடாமையாலே இவர்கள் மிடுக்கு ப்ரஸித்தமென்று திருவுள்ளமாகையாலே அதுக்குத் தாத்பர்யம் (மலையித்யாதி). ... ... (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	அக்காலத்தில்	கால்	கால்களையுடையனான்
அடர்த்த	அழியச்செய்தவனாய்,	சகடம்	சகடாஸுரனுடைய
வானோர்	நித்யஸூரிகள் பரிய விருக்கும்படியான	சினம்	சினத்தை
பெருமான்	மேன்மையை யுடைய னாய்,	அழித்து	போக்கினவனாய்,
மாமாயன்	ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதங் களை யுடையனாய்,	கன்றால்	தேநுகாஸுரனால்
பஞ்சவர்க்காய்	பஞ்சபாண்டவர்களுக் காக	விளங்காய்	விளவின்காயாக நின்ற வஸுரனை
தூது	தூத (தௌத்ய) னாய்	எறிந்தான்	பொகட்டு நிரஸித்தவ னுமான க்ருஷ்ண னுடைய
சென்றான்	(துர்யோதனன் பக்க வில்) சென்றவனா[ய்,	ஊர்	திவ்யதேசமான
திரி	ஊருகிற	கண்ணபுரம்நாம் தொழுதுமே. (கூ)	

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (குன்றாலித்யாதி) மலையைஎடுத்து இந்த்ரன் வ்யாபாரம் வ்யர்த்தமாம்படிபண்ணி, கொடிபோலே அழகிய இடையையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக வலிய தாளை யுடைய ருஷபங்களேழையு மழியச் செய்த. (வானோர் பெருமான்) * அயர்வறு மமரர்களதிபதி. நித்யஸூரிகள் பரியவிருக்கும் மேன்மையையுடைய தன்னைக்கிடீர் தன்னைப்பேணாதே இவற்றின்காலிலே பொகட்டது. (மாமாயன்) ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களை யுடையவன். தன்னைப்பேணாதே கால்நடையே கழுத்திலே ஓலைகட்டிப் பாண்டவர்களுக்காக துர்யோதநன் பக்கலிலே தூதுபோனவன். ஊருகிற காலையுடைத்தான சகடத்தினுடைய சினத்தைப்போக்கி, இருவரும் தங்களிலே க்ருதஸங்கேதராய்வர ஒருவனைக் கொண்டு ஒருவனை நிரஸித்தவன். .... (கூ)

மூ.—கருமாமுகில்தோய் நெடுமாடக் கண்ணபுரத் தெம்மடிகளைத்
திருமாமகளாலருள்மாரிச் செழுநீராலிவளநாடன்
மருவார்புயல்கைக் கலிகன்றிமங்கை வேந்தனொலிவல்லார்
இருமாநிலத்துக்கரசாகி யிமையோரிறைஞ்சவாழ்வாரே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (குன்றாலித்யாதி) ஶ்ரோதாக்களைக் குறித்து வ்யாக்யாதா ஈடுபாடுதோற்றத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (நித்யஸூரிகளித்யாதி). (இவற்றின்) விடைகளின். "வலியதாள்" என்றுவிசேஷிக்கையாலே(காலிலே) என்றது. ... ... (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு	கறுத்தும்	புயல்	மேகம்போல் (என்று மொக்கக் குறைவறக் கொடுக்குமதான)
மா	பெரிதான	கை	திருக்கைகளையுடைய
முகில்	காளமேகங்களானது	மங்கை	திருமங்கைக்கு
தோய்	தங்கும்படியாய் [கள்	வேந்தன்	ராஜாவுமான
நெடு	உயரமான	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
மாடம்	க்ருஹங்களையுடைய	ஒலி	ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த இத்திருமொழியை [லவர்
கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற	வல்லார்	அப்ய (ஸி) ஸிக்க வல்
எம் அடிகளை	என்ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணன்விஷயமாய்,	இருமாநிலத்துக்கு	பூலோகஸ்வர்க்க லோகங்களுக்கு
திருமாமகளால்	பெரிய பிராட்டியாருடைய க்ருபைக்கு பாத்ரரானதால்	அரசாகி	ராஜாவாயிருந்து(பிறகு)
அருள்மாரி	அருள்மாரி என்றே திருநாமமுடையராய்,	இமையோர்	நித்ய ஸூரிகள்
செழு	ஸம்ருத்தமான	இறைஞ்ச	திருவடிகளில் வணங்கும்படியாக
நீர்	ஜலத்தையுடைத்தான	வாழ்வாரே	வாழ்வர்கள். (கo)
ஆலிவளநாடன்	திருவாலிநாட்டையுடையராய்,		
மருவார்	(வர்ஷா காலத்திலுண்டாய்) பூர்ணமான		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கருமாமுகிலித்யாதி) நீர்கொண்டெழுந்தகாளமேகங்கள்வந்து தோயும்படிஓங்கினமாடங்களையுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்திலே என்ஸ்வாமியைக் கவிபாடிற்று. பெரிய பிராட்டியாருடைய முழுநோக்குக்கு இலக்கானபடியாலே "அருள் மாரி" என்றது தன்னையே திருநாமமுடையரானாராயிற்று. ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தான திருவாலி நாட்டையுடையவர்.

என்று மொக்க உண்டாய், குறைவறவர்ஷிப்பதான புயலுண்டாகிலாயிற்று இவர் கைக்கு ஒப்புச் சொல்லலாவது. என்று மொக்கக் குறைவறக் கொடுக்கிறவர்க்கு காதாசித்கமாகத் தோற்றி ப்ராதேசிகமாக வர்ஷிக்கிறது ஒப்பாகமாட்டாதே. திருமங்கைக்கு

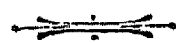
அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கருமாமுகிலித்யாதி) "புயல்" என்று-மேகமாய், அத்தை, "மருவார்" காலத்தோடு பொருந்துதலாலே பூர்ணமான வென்று

ராஜாவான ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த இத் திருமொழியை வல்லார். (இருமாநிலத்துக்கரசாகி) (க) "ஓ°ஸம மநோ°ரத²ம் ஸ்வர்க்ஙம் - பௌமம் மநோரதம்ஸ்வர்க்யம்" என்கிறபடியே அலங்காரங்களை யெல்லாம் பெற்று. (இமையோ ரிறைஞ்சவாழ்வாரே) இவ்வளவிலே போகாதே, பரமபதத்திலே போய்ப் புக்கு (உ) "பதியினில் பாங்கினில்" என்கிறபடி நித்யஸூரிகள் திருவடிகளிலே விழும்படியான பேற்றைப்பெறுவர். .... (கO)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி

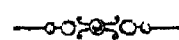
எட்டாம்பத்து ஆறுந்திருமொழிமுற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி எட்டாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி

வியமுடையின் ப்ரவேசம்.

அவ.—"வருந்தாதிரு" என்றார், என்னவாசிகண்டு வருந்தாதிருப்பதென்ன; பரமபதம் நமக்கு ப்ராப்யமாகிறதும் ப்ராப்யனானவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலேயன்றோ? ஆனபின்பு பிராட்டிமாரோடு சேதநரோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியற எல்லார்க்கும் ஒக்கப்ராப்யனானவன்றான் தனக்கு ப்ராப்யமென்று விரும்பி வர்த்

விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (என்றுமொக்கவித்யாதி). (அலங்காரங்களை) என்றது-சத்ர சாமராதி ராஜசிஹ்நங்களை. ... ... (கO)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—வியமுடையின்ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே திருக்கண்ணபுரத்தை ப்ராபகமாகத் தொழச்சொன்னார்; இதில் ப்ராப்யமென்கிறாரென்று விவக்ஷித்து ஸங்கதி யருளுகிறார் (வருந்தாதித்யாதி). (என்னவாசி) என்றது-திருக்கண்ணபுரத்தை ப்ராபகமென்னவே ப்ராப்யமான பரமபதம் கைபுகுந்ததோ வில்லையோவென்கை. ... ... *

(க) (உ) தி-வாய்-கO-க-கO.

திக்கிற தேசம் திருக்கண்ணபுரம்; ஆனபின்பு நமக்கும் அவ்விடமே ப்ராப்யமென்று அத்தேசத்தை அநுபவிக்கிறார். .... *

மூ.—வியமுடைவிடையின முடைதர மடமகள்
குயமிடைதடவரை யகலமதுடையவர்
நய†முடைநடையன மிளையவர் நடைபயில்
கயமிடைகணபுர மடிகள்தமிடமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இளையவர்	(திருக்கண்ணபுரத்தில் வர்த்திக்கும்)ஸ்த்ரீகளுடைய	விடை இனம்	எழுவ்ருஷபங்களும்
நடை	நடையழகை	உடைதர	முறியும்படியாகப்பண்ணி (அதனால்)
பயில்	(கற்றுக்கொண்டு)பழகி	மடமகள்	ஆத்ம குணோபேதையானநப்பின்னைப் பிராட்டியின்
நயம்உடை	ஆநந்தத்தை விளைவிக்குமதான	குயம்	ஸ்தநங்களாலே
நடை	நடையழகையுடைய	இடை	நெருக்கப்பட்டதாய்,
அனம்	ஹம்ஸங்களையுடையதான	தடம்	விசாலமான
		வரை	மலைபோலிருக்கிற
கயம்	பொய்கைகளாலே	அகலமது	திருமார்வை
இடை	வ்யாப்தமான	உடையவர்	உடையவரான,
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான	அடிகள்தம்	நமக்கு ஸ்வாமியான கண்ணனுடைய
வியம்	வேறுபாட்டை [து,		
உடை	உடையதுகளான	இடம்	வாஸஸ்த்தாநம். (க)

வ்யா.— முதற்பாட்டு. (வியமுடை விடையினமுடைதர) "வியம்" என்று வேறுபாடு. அதாகிறது - கம்ஸப்ரேரிதமாய் வந்தவையிறே. அன்றிக்கே, "வியம்" என்று - ஓக்கமாய், பயாவஹமாம்படி மலைபோலே பெரியவடிவை யுடைத்தாயிருந்தபடியைச் சொல்லுதல். இப்படியிருக்கிற வ்ருஷபங்களேழும் பசளைக்கலம்போலே யுடைய. (மடமகளித்யாதி) ஆத்மகுணோபேதையான நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய குயங்களுண்டு - குசங்கள்; திருமுலைத்தடங்கள். அவைநெருக்குகிற மலைபோலே அகன்ற திருமார்பையுடையவன்.

அரு.—முதற்பாட்டு. (வியமுடையித்யாதி) (பசளைக்கலம்) பச்சைப்பானை. (அவைநெருக்குகிற) என்றது - அவற்றாலே நெருக்குண்கிற வென்ற

† அரும்பதாநுகுணமாக "நயமடநடை" என்றிருக்கவேணும்.

அன்றிக்கே, "குயமுடை" என்று பாடமானபோது, "குயமுடைத் தடவரை" என்கிறதை மெலித்து "குயமுடைதடவரை" என்று கிடக்கிறது.

(நயமித்யாதி) கண்டார்க்கு ஆகர்ஷகமாம்படி தர்ஶநீயமான நடையையுடைத்தான அன்னங்களானவை அங்குத்தை ஸ்த்ரீகளுடைய நடையிலேகுருகுலவாஸம்பண்ணுநிற்குமாயிற்று. (கயமிடை கணபுரமடிகள்தமிடமே) பொய்கைகளாலே நெருங்கியிருந்துள்ள திருக்கண்ணபுரம் நமக்கு ஸ்வாமியானவனுடைய வாஸஸ்தாநம்.

மூ.—இணைமலிமருதிறெருடெரு திறவிகல்செய்து
துணைமலிமுலையவள் மணமிகு கலவியுள்
மணமலிவிழவிறெருடிய வளவிய
கணமலிகணபுரமடிகள்தமிடமே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மணம்	கல்யாணகுணங்கள்	இற	இற்றுவிழும்படியாக (நடந்தவனுய்,)
மலி	மேன்மேல் உண்டா கும்படியான	துணைமலி	அதிகமான சேர்த்தி அழகையுடைய
விழவிறெருடு	திருநாளிலே	முலையவள்	ஸ்தநங்களை யுடையவளான நப்பின்னைப் பிராட்டியினுடைய
அளவிய	அந்யோந்யம் கலந்திருக்கிற	மணமிகு	ஸ்வயம் வரத்திலுண்டான
அடியவர்	ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய	கலவியுள்	ஸம்ஶ்லேஷத்தில் (ஆசையாலே)
கணம்	ஸமூஹத்தாலே	எருதிறெருடு	வ்ருஷபங்களோடே
மலி	வ்யாப்தமான [து,	இகல்	யுத்தத்தை
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான	செய்து	பண்ணினவருமான அடிகள்தம்இடமே. (உ)
இணைமலி	நன்ருய் சேர்த்தியையுடைத்தான		
மருது	மருதவ்ருக்ஷங்களானதுகள்		

படி. (மெலித்து) மெல்லொத்தாக்கி.

"நயம்" என்றுரஞ்ஜநீயதையும் "மடம்" என்று - மடப்பத்தையுமுடைய நடைஎன்று லக்ஷணயா இவ்வர்த்தம் விவக்ஷித்தருளுகிருர் (கண்டார்க்கித்யாதி). ... ... (க)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (இணைமலி) சேர்த்திமிக்கிருந்துள்ள மருதுகளானவை இரண்டும் தன்னிலொன்றென்னலாம்படிக்ருத்ஸங்கேதமாய்ப் பொருந்திநிற்கிற மருதுகள், இவன் தவிழ்ந்துபோகிற போக்கிலே இற்றுவிழும்படி. (எருதித்யாதி) ருஷபங்களோடே கூட யுத்தம்பண்ணி சேர்த்தி அழகு மிக்கிருந்துள்ளமுலைத்தடங்களையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஸ்வயம்வரத்திலுண்டான ஸம்ஸ்லேஷம் பெறுகைக்காக. (மணமித்யாதி) கல்யாணங்கள்மேன்மேலுண்டாகிறதிருநாளிலே; அன்றிக்கே, "மணம்" என்றுகை கோக்கைக்குப்பேராய், நெருங்கக்கோத்துக்கொண்டு ஸேவித்துநிற்கிறதிருநாளிலே. (அடியவரளவியகணமலிகணபுரம்)ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய நெஞ்சுகலந்ததிரள் மிக்கிருந்துள்ளதிருக்கண்ணபுரம். மணமிக்க உத்ஸவத்துடனே அடியவர்கூடின வென்றுமாம். (௨)

மூ.—புயலுறுவரைமழை பொழிதரமணிநிரை
மயலுறவரைகுடை யெடுவியநெடியவர்
முயல்துளர்மிளைமுயல்துளவள விளைவயல்
கயல்துளுகணபுரமடி கள்தமிடமே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முயல்	யத்நியாநின்ற	மிளை	சிறுதூறிலிருந்து) புறப்பட்ட)
துளர்	களைக்கொட்டுகளை (உடையவர்கள் முகத்திலே)	முயல்	முசல்களானதுகள்
		துள	துள்ளும்படியாகவும்,

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (இணையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டிலே நப்பின்னைப்பிராட்டியும் தானுமாயிருக்கிற சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கிற * மதிமுக மடந்தையர் உண்டாகையாலே வைகுந்தமாநகர்போலே ப்ராப்யமாயிருந்ததென்று அநுபவித்தார்; இதில் இவ்விருவருமான சேர்த்தியிலே * அடியார் குழாங்கள் அடிமைசெய்கிறபடி யுண்டாகையாலே ப்ராப்யமென்றநுபவிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"இகல்" என்றதினர்த்தம் - யுத்தமென்றது. (பெறுகைக்காக) என்றதுக்கு (பண்ணி) என்ற கீழ்பதத்தோடே அந்வயம். (கல்யாணங்கள்) ஒப்பனையால் வந்தரூபகுணங்கள். "அளவிய" என்றதுக்கு அந்யோந்யம் கலந்திருக்கையாக வருளிச்செய்து, திருநாளோடு கலக்கையாக அர்த்தாந்தரமருளுகிறுர் (மணமித்யாதி). "மணமலிவிழவினொடு அடியவரளவியகணமலிகணபுரம்-இணைமலிமருதிற நடந்து - துணைமலிமுலையவள் மணமிகுகலவியுளாசையாலே, எருதினொடு-இகல்செய்திருக்கிறவடிகள்தமிடமே" என்று சில பதங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு அந்வயம் கண்டுகொள்வது. ... ... (௨)

வளம்	அழகானது [யான	மணி	(க்ருஷ்ணனையே ரக்ஷகனகப் பெறுதலாகிற) அழகையுடைய
விளை	விளையும்படி நேர்த்தி		
வயல்	கழனிகளில் (உழுகிறவர்கள்முகத்திலே)		
கயல்	மத்ஸ்யங்களானதுகள்	நிரை	பசுக்கூட்டமானது
துளு	துள்ளும்படியாகவுமிருக்கிற	மயல்	(புத்தியில்) மயக்கத்தை
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான	உற	அடைந்து (கலங்குமளவில்)
புயல்	மேகங்களில் [து,		
உறு	(இந்த்ரன்) ப்ரவேசித்து	வரை	கோவர்த்தநமலையை
		எடுவிய	எடுத்தவனாய்
வரை	கல்மயமான	நெடியவர்	ஜகத் ரக்ஷணத்தில் முக்யனான
மழை	மழையை		
பொழிதர	வர்ஷிக்கும்போது		அடிகள்தம் இடமே. (ங)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (புயலித்யாதி) மேகத்திலேபோய் புக்கொன்றி, அவன் கல்வர்ஷத்தைவர்ஷிக்க, இந்த்ரன் கருத்தைப் பின்சென்று வர்ஷிக்குமத்தனையிறே. (மணிநிரைமயலுற) தன்னையே ரக்ஷகனுக வுடைத்தாயிருந்துள்ள பசுநிரையானது அறிவு கெட்டுக்கலங்க. "மணி" என்று - அழகாய், அதாகிறது - அவனும் ரக்ஷிக்கத்தானும் ஒருதலைபற்றுகையன்றிக்கே அவனே ரக்ஷகனும் படியிருக்கை. மலையைக் குடையாகவெடுத்துப் பரிஹரித்து ரக்ஷணத்தில் தன்னை எண்ணினால் பின்னை ஒருவரில்லாதபடி யிருக்கிறவர்.

அரு.—மூன்றும்பாட்டு.(புயலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், அடியார்கள்குழாங்களையுடைய தேசம்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியையுடைய தேசமென்றநுபவித்தார். திருவுள்ளமானது-(க)"బహుధాస న్తతదుఃఖవర్షిణి - பஹுதாஸந்ததது:க்கவர்ஷிணி" என்கிறபடியே ஃப(ஞ)வ துர்திநமேநடையாடுகிற லீலாவிபூதியிலே யிருக்கிற கண்ணபுரத்தை ப்ராப்யமென்கிறபடியென்னென்ன; அரியனசெய்து அவ்வர்ஷத்தைப் போக்குவானுள்ள தேசமாகையாலே ப்ராப்யமென்னக் குறையில்லை யென்கிறரென்று ஸங்கதி.

இந்த்ரன் மேகத்திலேபோய் புகுகையாவதென்னென்ன வருளிச் செய்கிருர் (இந்த்ரனித்யாதி). நெடியவரென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிருர் (ரக்ஷணத்திலித்யாதி).

(க) ஸ்தோத்ரரத்நம்-சக.

(முயல்துளர்மிளைமுயல்துள) யத்நியாநின்றுள்ள துளருண்டு - களைக்கொட்டு; அத்தைக்கொண்டு களைபறிக்கிறவர்கள் முகத்திலே, மிளையுண்டு-சிறுதூறு, அதில் நின்றும் புறப்பட்ட முயல்களானவை இவர்கள் முன்னே துள்ளுமாயிற்று. (வளவிளைவயல்) அழகிய வயலிலே உழுகிறவர்கள் முகத்திலே கயல்கள் துள்ளாநிற்குமாயிற்று, குறிஞ்சிநிலமும், மருதநிலமும் கலந்தாப்போலே காணுமிருப்பது.

மூ.—ஏதலர்நகைசெய விளையவரளைவெணெய்
போதுசெய்தமரிய புனிதர்நல்விரைமலர்
கோதியமதுகரம் குலவியமலர்மகள்
காதல்செய்கணபுர மடிகள்தமிடமே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல	நல்லதான	ஏதலர்	சத்ருக்களான சிசுபாலாதிகள்
விரை	பரிமளத்தையுடைய		
மலர்	பூவில் (இருக்கிற மதுவை)	நகைசெய	சிரிக்கும்படியாக
		இளையவர்	பெண்களால்
கோதிய	பானம்பண்ணின		
மதுகரம்	வண்டுகளாலே	அளை	கடைந்துவைத்த
குலவிய	சூழப்பட்ட	வெணெய்	வெண்ணெயை
மலர்மகள்	பூவையிருப்பிடமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியார்	போதுசெய்து	அமுதுசெய்து
		அமரிய	பூர்ணராய்
காதல்செய்து	விரும்பிவர்த்திகும் படியான [து	புனிதர்	புனிதருமான
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான	அடிகளதம் இடமே. (ச)	

(முகத்திலே) என்றதின்விவரணம் (முன்னே) என்றது. முயல்துள்ளுதலையும், கயல்துள்ளுதலையும் சொல்லுகிறவர்க்குத் தாத்பர்யமென்னென்ன வருளுகிறார் (குறிஞ்சியித்யாதி). (குறிஞ்சி)மலைச்சார்பு-கொல்லைநிலமென்கை.

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (ஏதலரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் துக்கவர்ஷத்தைப் போக்குமவன் நிற்கையாலே ப்ராப்யதேச மென்றுநின்றீர்; நமக்கு கிஞ்சித்கரிக்கப் பெற்றாலிறே நமக்கு ப்ராப்யதேசமாவதென்ன; அதுக்குக் குறையுண்டோ? அவன் ஆஸ்ரித கரஸ்பர்ஶமுள்ளதிலே அபிநிவிஷ்டனன்றோ? நமக்கு கிஞ்சித்கரிக்கைக்கு உறுப்பாக பிராட்டி விரும்பிவர்த்திக்கிறவிடமென்றருளுகிறாரென்று ஸங்கதி.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (ஏதலர்நகைசெய) சத்ருக்களுண்டு - சிசுபாலாதிகள்; அவர்கள் சிரிக்கும்படியாகபெண்கள் அளைந்த வெண்ணெயை அக்காலத்திலே அமுதுசெய்து அதுதனக்கு தா (ர) ரகமாயிருந்த விருப்பில் புரையற்றிருக்குமவன். (நல்விரையித்யாதி) மிக்கபரிமளத்தை யுடைத்தான பூவில் மதுபானம் பண்ணின வண்டுகளானவை தந்தாம் செருக்காலே அவற்றைக்கோதி, அது - ஆத்தஸாரமானவாறே அத்தை விட்டுப்போந்து கொண்டாடிச் சூழப்பரவாநின்றுள்ள பூவை இருப்பிடமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியார் விரும்பி வர்த்திக்கிற திருக்கண்ணபுரம் புநிதரான வடிகளுக்கு ஸ்தாநம்.

மூ:—தொண்டருமமரரும் முனிவரும் தொழுதெழ
அண்டமொடகலிடமளந்த வரமர்செய்து
விண்டவர்படமதிளிலங்கை முன்னெரியெழக்
கண்டவர்கணபுரமடி கள்தமிடமே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமானது	செய்து	செய்து,
		விண்டவர்	சத்ருக்கள்
தொண்டரும்	ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும்	பட	முடியும்படியாகவும்
அமரரும்	ப்ரஹ்மாதிதேவர்களும்	முன்	முன்பு
முனிவரும்	ஸநகாதிருஷிகளும்	மதிள்	மதிளையுடைத்தான
தொழுது	பணிந்து	இலங்கை	இலங்காநகரத்தை
எழ	உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக	எரி	அக்நியானது
அண்டமொடு	ஆகாசத்தோடே	எழ	கிளர்ந்து வ்யாபரிக்கும்படியாகவும்
அகலிடம்	பூமிப்பரப்படங்கலும்		
அளந்தவர்	அளந்தவனும்,	கண்டவர்	பண்ணினவனுமான
அமர்	யுத்தத்தை		அடிகள்தம்இடமே. (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொண்டருமித்யாதி) ஸ்ரீவைஷ்

(ஆடி) என்றவநந்தரம் "அவைகள்" என்றுசேஷம். ... ... (ச)

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொண்டருமித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் பெண்கள் அளைந்த வெண்ணெயமுதுசெய்தானென்னுநின்றீர்; "அவர்கள் அவனையல்லது அறியாதபடி மிகவும் வ்யாமுக்த்தரன்றோ? நாம் கிஞ்சித்கரிக்கும்போது தாத்ருஸப்ரேமம் பிறக்கமாட்டாமையாலே செய்ததுகுற்றமாய் விழாதோ" என்று அஞ்சினநெஞ்சுக்கு அவன்ப்ரயோஜநாந்தர பரனுக்காகத் தன்னை இரப்பாளனுக்கியும், அவர்களை அழித்தும் செவ்வையாகப் பரியுமவனுயிருப்பானொருவன், அதுக்கு நமக்கஞ்சவேண்டா வென்கிருரென்று ஸங்கதி.

ணவர்களும் ப்ரஹ்மாதிகளும் ஸநகாதிகளும் தொழுது உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக அந்தரிக்ஷத்தோடே பூமிப்பரப்பை அளந்தவர். (அமர் செய்து) பூசல்செய்து.(க) "ஸ்வேதாங்ஜ்யேஷம்-த்விதாபஜ்யேயம்" என்று பொருந்தாமையிலே நின்றவர்கள் முடிய; ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் கூடக்கணிசிக்கவரிதான ஊரை அக்நியானதுகிளர்ந்து வ்யாபரிக்கும்படி பண்ணினவர். .... (ரு)

மூ.—மழுவியல்படையுடையவனிடம் மழைமுகில்
தழுவியவுருவினர் திருமகள்மருவிய
கொழுவியசெழுமலர் முழுசியபறவைபண்
எழுவியகணபுரமடிகள்தமிடமே. (சா)

பதம்.	உரை.
திருமகள்	பெரியபிராட்டியார்
மருவிய	நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே இளமையையுடையதாய்,
கொழுவிய	ஶ்லாக்யமானதாய்
செழு	அழகியதான
மலர்	புஷ்பங்களிலே
முழுசிய	மூழ்கிக்கிடக்கிற
பறவை	வண்டுகளுடைய
பண்	கா(க)நத்தாலே
எழுவிய	வ்யாப்தமாய், [தை
மழுவு	மழுவென்கிற ஆயுதத்
இயல்படை	விதேயமான ஆயுதமாக

பதம்.	உரை.
உடையவன்	உடையவனான எம்பெருமானுக்கு
இடம்	வாஸஸ்தாநமுமான
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமானது
மழை	ஜலத்தாலே(ஸம்ருத்தமான)
முகில்	மேகம்போலே
தழுவிய	ஶ்ரமஹரமான
உருவினர்	திருமேனியையுடையனான
	அடிகள்தம் இடமே. (சா)

வ்யா.—ஆறாம்பாட்டு. (மழுவித்யாதி) மழுவைத் தனக்கு

"விண்டவர்" என்றது-நெஞ்சுவிண்டவரென்றாய், சத்ருக்களைச்சொல்லுகிறதென்றருளிச் செய்கிறார் (த்விதேத்யாதி). ... ... (ரு)

அரு.—ஆறாம்பாட்டு. (மழுவித்யாதி) அவன்கலந்து பரிமாறும் ஆஶ்ரித வ்யாமுக்தனாகிலும், ஒருதலைக்காமமாய் விழாதோ? இத்தலையிலும் ப்ரேமம் விளையவேண்டாவோவென்ன; அதுக்கு அவன் திருமேனியைக் காணவே ஸகலதாபங்களும் தீர்ந்து காதலும் கடல்புரைய விளையுமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(க) ரா-யு-ஙசு-கக.

விதேயமான ஆயுதமாக வுடையவனுடைய ஸ்தாநம். (மழைமுகி லித்யாதி) மேகம்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவர். (திரு மகளித்யாதி) பெரிய பிராட்டியார் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே இளைதாய் கொழுவியதாய் அழகியதான பூவிலே முழுகின வண்டி னுடைய பண்கிளர்ந்த திருக்கண்ணபுரம் அடிகள்தமிடமே. (௬)

மூ.—பரிதியொடணிமதி பனிவரைதிசைநிலம்
எரிதியொடெனவினவியல் வினர்செலவினர்
சுருதியொடருமறை முறைசொலுமடியவர்
கருதியகணபுர மடிகள்தமிடமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுருதியொடு	நல்லஸ்வரத்தையுடைத்தான	திசை	திக்குக்கள்
அரு	அரிதாயிருக்கிற	நிலம்	பூமி
மறை	வேதங்களை	எரி	ஜ்வலியாநின்ற
முறை	முறையிலே	தீ	அக்நி
சொலும்	சொல்லாநிற்கிற	என	என்றுசொல்லப்படுகிற
அடியவர்	தாஸஜநங்களாலே	இன	இப்படிப்பட்டபதார்த்தங்களை
கருதிய	ப்ராப்யமென்று விரும்பப்பட்ட	இயல்வினர்	ப்ரகாரமாக உடையராய்
கணபுரம்	திருக்கண்ண புரமானது	செலவினர்	நடத்திக் கொண்டு போருகிறவரான
பரிதியொடு	ஸூர்யனுடன்		அடிகள்தம்இடமே. (எ)
அணி	அழகான		
மதி	சந்தரன்,		
பனிவரை	ஹிமவான் முதலான குலபர்வதங்கள்		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பரிதியித்யாதி) ஆதித்யனோடே தர்ஶநீயமான சந்த்ரன், குலபர்வதங்கள், திக்குக்கள், பூமி, எரிகிற அக்நி

"மழுவியல் படையுடையவனுடைய விடமான கணபுரமடிகள்தமிடம்" என்றந்வயம். ... ... (௬)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (பரிதியித்யாதி) அவன்திருமேனி நமக்குக் காதல் விளைக்குமென்றாலும் போனகாலத்திலே நாம் விமுகராய்ப் போந்தபடியை நினைத்தால் அச்சமாயிருக்கிறதேயென்ன; அத்தசையிலும் நம்மைவிடமாட்டாதே ஸர்வவ்யாபகனாய் ஆபி (ழ்) முக்க்யம் பார்த்திருந்தானவனென்று சொல்லாநின்றுகொண்டு அடியவர் பலரும் நமக்கு உசாத்துணையுண்டாகையாலே நமக்குப் பூர்வவ்ருத்தத்தை நினைக்கவும் விரகில்லை யென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

என்று சொல்லப்படுகிற இப்படிப்பட்ட பதார்த்தங்களைத் தமக்கு ப்ரகாரமாகவுடையராய் நடத்திப்போருகிறவர். இத்தால் ஜகதா காரதையைச் சொன்னபடி. (சுருதியித்யாதி) நல்ல ஸ்வரத்தை யுடைத்தாய் தன்னைப்பெறிலும் பெறவரிதாயிருக்கிற வேதங்களை "அவன்சேஷி, நாம் சேஷபூதர்" என்றிருக்கிறமுறையிலேசொல்லு கிற அடியார்தங்களுக்குப்ராப்யமென்று புத்திபண்ணி வர்த்திக்கிற திருக்கண்ணபுரம். (க) "வேதநாவர் விரும்பும் திருக்கண்ணபுரம்" என்னக்கடவதிறே. .... (எ)

மூ.—படிபுல்குமடியிணைப் பலர்தொழமலர்வைகு
கொடிபுல்குதடவரை யகலமதுடையவர்
முடிபுல்குநெடுவயல் படைசெலவடிமலர்
கடிபுல்குகணபுர மடிகள்தமிடமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முடி	நாத்துமுடிகளோடே	படி	பூமியை
புல்கு	கூடியிருக்கிற	புல்கும்	அளந்துகொண்ட
நெடு	விசாலமான	அடியிணை	திருவடிகளை
வயல்	வயல்களிலே	பலர்	ஸகலரும்
படை	கலப்பையை	தொழ	ஆஶ்ரயிக்கும்படியாக,
செல	நடத்தியதாலும்	மலர்வைகு கொடி	பெரியபிராட்டியாரா லே
அடி	காலாலே	புல்கு	ஆஶ்ரயிக்கப்பட்டதா [ய்
செல	குழப்புவதாலும் (அருகிருந்த)	தடம்	விசாலமான
மலர்	தாமரைப்பூக்களுடை	வரை	மலைபோலிருப்பதுமா [ன
கடி	பரிமளத்தாலே [ய	அகலமது	திருமார்வை
புல்கு	வ்யாப்தமான [து	உடையவர்	உடையனான
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான	அடிகள்தம் இடமே. (அ)	

"பனிவரை" என்று ஹிமவானைச் சொன்னது உபலக்ஷணமாயருளுகிறார் (குலேத்யாதி). இயல்வு - ஸ்வபாவமாய், அதினர்த்தம் (ப்ரகாரேத்யாதி) "செலவினர்" என்றதுக்கர்த்தம்(நடத்தியித்யாதி). (தன்னை)ப்ரதிபாத்யனை ஈஶ்வரனையென்றபடி. ... ... (எ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (படியித்யாதி) பூர்வவ்ருத்தத்துக்கும் நினைக்க விரகில்லை யென்னவே நெஞ்சு உகந்து, நாம்கிஞ்சித்கரித்து உஜ்ஜீவிப்போ மென்று நினைத்து கிஞ்சித்கரிக்க உபகரணங்கள் வேணுமேயென்ன; அவற்

(க) தி-வாய்-கூ-கூ0-கூ.

வ்யா.-எட்டாம்பாட்டு. (படியித்யாதி)"படி"என்று-பூமி;அத்தை புல்கும்அடியிணையுண்டு-பூமிப்பரப்பைஅளந்துகொண்டதிருவடிகள். (க) "ஸ்ஜுஸ்ர ஹணம்- ஸங்கைஸ்ஸாரணும்" என்கிறபடியேஅவற்றை யெல்லாருமொக்க விருந்ததே குடியாக ஆஸ்ரயிக்க; மலர்வைகு கொடியுண்டு - பெரியபிராட்டியார், அவள் விரும்பி அணையாநின் றுள்ள பெரியவரை போன்றிருந்த மார்வையுடையவர். (முடியித் யாதி) நடுகைக்காக எங்குமொக்கப் பரம்பிக்கிடக்கிற முடிகளையுடை த்தான பரந்தவயலிலே கலப்டையைக் கொடுபுக்குநடத்தி. (அடி செல) அடைவிலே காலாலே ஒருகால்குழப்புவர்கள். அவ்வளவிலே இடையிலே தப்பிக்கிடந்த தாமரைப்பூவானது பரிமளத்தைப் புறப் படவிடாநிற்குமாயிற்று. .... (அ)

மூ.—புலமனுமலர்மிசை மலர்மகள்புணரிய
'நிலமகளெனவின மகளிர்களிவரொடும்
வலமனுபடையுடை மணி வணர்நிதிகுவை
கலமனுகணபுரமடிகள்தமிடமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நிதிகுவை	பொற்குவைகளை யுடைத்தான	புலன்	இந்த்ரியங்களானது கள்
கலம்	மரக்கலங்களாலே	மனு	அழுந்தி கிடக்கும்படி யாக(அழுகையுடைய)
மனு	வ்யாப்தமான [து		
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமான		

றுக்கும் குறைவில்லை. திருவுலகளந்த * பத்தியுழவன் அடிபட்ட ஆஸ்ரித முக கமலங்களோபாதி அவ்வூரில் உழவரடியாலு மடிபட்ட தாமரைப்பூ பரி மளம் அலையெறியாநிற்கும்; வேண்டினபடி இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யலாமென்று திருவுலகளந்த அபதாநத்தையும் பிராட்டியோட் டைச் சேர்த்தியையும் தாமரைகளின் ஸம்ருத்தியையும் அருளிச்செய்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

மலரிலே வைகு-வர்த்திக்கிற கொடியென்று சப்தார்த்தமாயருளிச்செய் கிறுர் (மலரித்யாதி). (முடிகளை) நாத்துமுடிகளை. "செல" என்றத்தை "படை"என்றத்தோடன்வயித்தது மாத்ரமன்றிக்கே "அடி" என்றத்தோடும் அன்வயித்துக்கொள்வதென்று திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரதீக க்ரஹணம் பண்ணு கிறுர் (அடிசெல) என்று. ... ... (அ)

(க)

மலர்மிசை	புஷ்பத்தில் (நித்யவாஸம் பண்ணுநிற்கிற)	மகளிர்கள்	ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய
மலர்மகள்	பெரியபிராட்டியார்	இவரொடும்	இவர்களோடும் [ரான
புணரிய	நித்யஸம்ஶ்லிஷ்டையாயிருக்கிற	வல	வலதுதிருக்கையிலே
நிலமகள்	ஶ்ரீபூமிப்பிராட்டியார்	மனு	பொருந்தியிருக்கிற
எனவின	என்றிப்படி சொல்லப்படுகிற	படை	திருவாழியை
		உடை	உடையனுமாய்,
		மணி	நீலமணிபோலிருக்கிற
		வணர்	நிறத்தையுடையனை

அடிகள் தம்இடமே. (௯)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (புலனித்யாதி) கண்டாருடைய இந்த்ரியங்கள் பிணிப்புண்ணும்படியாயிருக்கிற மலரைத் தனக்கிருப்பிடமாகவுடையளாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியார், தன்னோடு நித்ய ஸம்ஶ்லிஷ்டையாயிருக்கிற ஶ்ரீபூமிப்பிராட்டி யென்றிப்படி சொல்லப்படுகிற நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தை யுடையராயிருக்கிற இவர்களோடும், வலத்திருக்கையிலே மன்னுநின்றுள்ள திருவாழியை யுடையனுமாய், நீலமணிபோலே குளிர்ந்திருந்துள்ள வடிவையுடையவர். பொற்குவைமாறாத மரக்கலங்களையுடைய திருக்கண்ணபுரம். கடலொரு புறமாயிருக்கும்போலே காணும். .... (௯)

மூ.—மலிபுகழ்கணபுரமுடைய வெம்மடிகளை
வலிகெழுமதிளயல் வயலணிமங்கையர்
கலியனதமிழிவை விழுமியவிசையினொடு
ஒலிசொலுமடியவ ருறுதுயரிலரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வலி	தார்ட்ட்ய (த்ருடத்) த்தாலுண்டான	வயல்	வயல்களாலே
கெழு	பெருமையை யுடைய	அணி	அலங்கரிக்கப்பட்ட
மதிள்	மதிளினுடைய	மங்கையர்	திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான
அயல்	ஸமீபத்திலேயிருக்கிற		

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (புலனித்யாதி) கீழில் ஆராதநோபகரணமும் குறைவற்றதேசமாகையாலே ப்ராப்யமென்றநுபவித்தார்; இதில் இருவர்க்கும் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி குறைவற்ற விஷயமென்றநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"வணர்" என்றது-வண்ணரென்றாய் (வடிவையுடையவர்) என்றது.(௯)

கலியன	ஆழ்வாருடையதாய்	விழுமிய	அழகியதான
மலி	(பரமபதத்திற் காட்டில்) அதிகமான	இசையினோடு	ஸ்வரத்துடன்
		ஒலிசொலும்	அப்ய (ஸ்ய) ஸிக்கவல்லரான
புகழ்	புகழையுடைய		
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	அடியவர்	ஆஶ்ரிதர்கள்
உடைய	வாஸஸ்தாநமாகவுடைய	உறு	அநுபா(வ்ய)வ்யமாய் நேர்ந்திருக்கிற
எம்அடிகளை	என் ஸ்வாமிவிஷயமான	துயர்	பாபங்களை
தமிழ்இவை	இத்திருமொழியை	இலரே	அடையார்கள். (கo)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மலிபுகழித்யாதி) பரமபதத்திற்காட்டில் மிக்க புகழையுடைத்தாயிருக்கிற திருக்கண்ணபுரத்தை வாஸஸ்த்தாநமாகவுடைய என்ஸ்வாமியைக் கவிபாடிற்று. வலிமிக்கிருந்துள்ள மதிளினருகே யுண்டான வயலாலே அலங்க்ருதமான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்தவை. (விழுமியவிசையினொடு) அழகிய இசையோடேகூட. (ஒலிசொலுமடியவர்) இத்திருமொழியை வண்குறிஞ்சி என்று சொல்லுவர்கள். இத்தை அப்ப்யஸிக்குமவர்கள். (உறுதுயரிலரே) அவர்களுக்கு (க)"அவஶ்யமநு போக்தவ்யம் - அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்" என்கிற பாபங்கள் கிட்டாது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மலிபுகழித்யாதி) "மலிபுகழ்" என்றதுக்கு ப்ரகரணோசிதமாகப் பரமபதத்திலும் ப்ராப்யபூமியென்னும் தாத்பர்யத்தை யருளுகிறார் (பரமேத்யாதி). ... ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—வானோர்ப்ரவேசம். தொண்டீருய்யும் வகையிலே திருக்கண்ணபுரத்துக்கு அநிஷ்ட நிவர்த்தகதயா ப்ராபகத்வத்தை யநுஸந்தித்து கீழ்த்திருமொழியிலே ப்ராப்யமென்றநுஸந்தித்தார். அவ்வளவுமன்றியே அவன்றானே உம்மைப் பெறவேணுமென்று திரியாநின்றான்; நீர் அவன்படியைக் காணீரென்று ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்குகையாலே அவன் படிகளையும் இத்தேசத்திலே கண்டேனென்று ஜ்ஞாநஸாதநதயா அநுஸந்திக்கிறாரென்று

(க) ப்ருஹந்நாரதீ.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி
வானோர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—வானோர், திருக்கண்ணபுரம் ப்ராப்யமென்றார்கீழ்; நமக்கு ப்ராப்யமென்னுமளவேயோ? அவன் அநாதிகாலம் எதிர்சூழல் புக்குத்தட்டித்திரிய நாம் அத்தை அறியாதே யிருந்துதிரிந்தநாளில் இழவெல்லாம் தீரும்படியான தேசமன்றோவென்கிறார்.

மூ.—வானோரளவும்முதுமுந்நீர் வளர்ந்தகாலம் வலியுருவில்
மீனாய்வந்து வியந்துய்யக்கொண்ட தண்தாமரைக்கண்ணன்
ஆனாவுருவிலானாய னவனையம்மா விளைவயலுள்
கானார்புறவில் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வானோரளவும்	தேவர்கள் எல்லையளவும்	கண்ணன்	திருக்கண்களை யுடையனாய்
முது	பழமையான	ஆனா	அழியாத
முந்நீர்	ஸமுத்ரப்ரவாஹமானது	உருவில்	ஶரீரத்தை யுடைய
		ஆனாயன்	இடையனாயவதரித்த
வளர்ந்தகாலம்	வளர்ந்தகாலத்திலே	அவனை	அந்தகண்ணனை,
வலி	மிடுக்கையுடைத்தான	அம்	அழகிதாய்
உருவில்	ஶரீரத்தையுடைய	மா	பரப்பையுடைய
மீனாய்	மத்ஸ்யரூபமாய்	விளை	விளையும்படியான
வந்து	வந்தவதரித்து	வயலுள	வயல்களையுடைத்தாய்
வியந்து	(ரக்ஷகமாய்வைத்தகடலே வளர்ந்துவருவதைக்கண்டு) ஆஶ்சர்யப்பட்டு	கானார்	காடுகள் நிறைந்த
		புறவில்	பர்யந்தங்களையுடைத்தானலே
		கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தி
உய்யக்கொண்ட	ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணின	அடியேன்	ஶேஷபூதனான அடியேன்
தண்	குளிர்ந்த	கண்டுகொண்டேனே.	காணப்பெற்றேன். (க)
தாமரை	தாமரைப்பூபோன்ற		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வானோரித்யாதி) தேவர்கள் எல்லையளவும் செல்லக் கடல்வெள்ளம் பரந்தநாள், அத்தையடையத் தன்

ஸங்கதியை யருளுகிறார் (திருக்கண்ணபுரமித்யாதி).

னுடைய ஒருசெலுவிலே யடக்கவல்ல மீடுக்கையுடைய மத்ஸ்ய மாய்வந்து. (வியந்துய்யக்கொண்ட) நாம் ரக்ஷகமாக விட்டகடல் தானே பாத (ஊஷ) கமாவதே? இருந்தபடி யென்னென்று விஸ்மயப்பட்டென்னுதல்; அன்றிக்கே வேறுபட்டு. ஜகத்காரணபூதனை தான் ப்ரஹ்மாதிகளளவிலே தன்னை அமையவிட்டால் தான் நின்ற நிலைக்கு இதுசேராதாயிருக்குமிறே. அங்ஙனுமன்றிக்கே விஜாதீயமான வடிவையுடையனுகையாலே வந்த நெடுவாசியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (தண்தாமரைக்கண்ணன்) (க) "மத்ஸ்யஃ கமலலோசநஃ - மத்ஸ்யஃ கமலலோசநஃ" என்னக்கடவதிறே.

(ஆனுவுருவிலானயன்) ஸஜாதீயரூபமான வடிவை இதரஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு வந்தவதரித்தவன். ஆனதவுரு-கெடாதவுருவென்றபடி. அழகியதாய் பரந்திருந்துள்ள வயலையுடைத்தாய், கானூர்ந்திருந்துள்ள பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்திலே. ஒருபுறம் காடாயிருக்கும்போலே காணும். (அடியேன் கண்டு கொண்டேனே) சேஷபூதனை நான் காணப்பெற்றேன். (க)

மூ.—மலங்குவிலங்கு நெடுவெள்ளம் மறுகஅங்கோர்வரைநட்டு
இலங்குசோதியார முத மெய்துமளவோராமையாய்
விலங்கல்திரியத் தடங்கடலுள்சுமந்து கிடந்தவித்தகனை
கலங்கல்முந்நீர் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மலங்கு	மத்ஸ்யவிசேஷங்கள்	இலங்கு	(போனப்ராணன்களை மீட்கைக்கீடாய்) ப்ரகாசியாநின்ற
விலங்கு	தடுமாறும்படியாக	சோதி	தேஜஸ்ஸால்
நெடுவெள்ளம்	ஸமுத்ரவெள்ளமான	ஆர்	பூர்ணமான
மறுக	கலங்கும்படியாக	அமுதம்	அம்ருதமானது
அங்கு	(ஆழத்துக்கு அவதியில்லாத) அந்த ஸமுத்ரமத்யத்தில்	எய்துமளவு	தோன்றும் வரையில்
ஓர்	அத்விதீயமான	ஓர்	அத்விதீயமான
வரை	மந்தரபர்வதத்தை	ஆமையாய்	கூர்மரூபியாய்க் கொண்டு
நட்டு	நிறுத்தி		

அரு.—முதற்பாட்டு. (வாஞ்ஞேரித்யாதி) (செலுவிலே) கீழ்வயிற்றிலே. வேறுபாட்டை விவரிக்கிறார் (ஜகதித்யாதி).

அம்மாவித்யாதிக் கர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அழகியதாயித்யாதி). (க)

விலங்கல்	மந்தரபர்வதமானது	வித்தகனை	ஆம்சர்யாவஹனான
திரிய	நான்குபக்கமும் ஸஞ்சரிக்கும்படியாக		எம்பெருமானை
தடம்	விசாலமான	கலங்கல்	கலங்காநின்ற
கடலுள்	ஸமுத்ரத்தில் (அந்த பர்வதத்தை)	முந்நீர்	ஸமுத்ரததையுடைய
சுமந்துகிடந்த	த(்ர)ரித்துக்கொண்டு கிடந்தவனாய், (ஆகையாலே)		கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (மலங்குவிலங்கு நெடுவெள்ளம்) ஜலப்ராசுர்யமுள்ள விடத்தில்போலே காணும் மலங்குகள் தான் வர்த்திப்பது. உள்ளுக்கிடந்த பதார்த்தங்களடங்கலும் அங்கே இங்கே தடுமாறும்படி கடல்குழம்ப, அங்கு ஆழத்துக்கு அவதியில்லாத விடத்திலே மலையைக்கொடுபுக்கு நிறுத்தி, போனப்ராணன்களை மீட்கைக்கீடான தேஜஸ்ஸையுடைத்தான அம்ருதமானது தோற்றுமளவும் நீருக்கிருயாதவடிவையுடைய ஆமையாய், மலைதிரிந்துவரும்படியாகப் பரப்பையுடைத்தான கடலிலே அதுக்கு தா(்ர)ரக பூதனாய்க்கொண்டு கிடந்த விஸ்மயநீயனை. (கலங்கலித்யாதி) கடல் ஒரு புறமாயிருக்கும்போலே. .... (உ)

மூ.—பாராரளவும் முதுமுந்நீர் பரந்தகாலம் வளைமருப்பில்
ஏராருருவத்தேனமா யெடுத்த வாற்றலம்மானைக்
கூராராரலிரைகருதிக் குருகுபாயக் கயலிரியும்
காரார்புறவில் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாராரளவும்	பூமிப்பரப்படங்கலும்	மருப்பில்	கொம்பையுடைய
முது முந்நீர்	ஸமுத்ரமானது	ஏர்	அழகால்
பரந்தகாலம்	சூழ்ந்தகாலத்தில்	ஆர்	பூர்ணமான [தான
வளை	வளைந்திருக்கிற	உருவத்து	ஶரீரத்தையுடைத்

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (மலங்கித்யாதி) எதிர்சூழல்புக்குத் திரிகிற அவதாரங்களில் தமக்கு ஜ்ஞாந ப்ரதாநம் பண்ணுவதாக வேதப்ரதமான அவதாரத்தை யறிந்தபடியை யருளிச்செய்தார்கீழ்; தம்முடைய ஸகலபாரத்தையும் ப(்ர)ரிக்கப் பிறந்தானென்று மலைசுமந்த கூர்மரூபியைக் கண்டபடியை யருளுகிறுரென்று ஸங்கதி.

(மலங்குகள்) மத்ஸ்யவிசேஷங்கள். "அங்கு" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறுர் (ஆழத்துக்கித்யாதி). ... ... (உ)

ஏனமாய்	வராஹரூபியாய் (அந்த பூமியை)	இரை	ஆஹாரமென்று
எடுத்த	எடுத்து வந்தவனாய் (அதனாலே)	கருதி	எண்ணி (அந்தமத்ஸ்யங்களின்மேல்)
ஆற்றல்	மிக்க வலிமையை யுடையனான	பாய	பாயும்போது
அம்மானை	ஸர்வேஶ்வரனை,	கயல்	மத்ஸ்யங்களானதுகள்
கூர்ஆர்	மிகவும் தீக்ஷ்ணமான (மூக்கையுடைத்தான)	இரியும்	ஓடாநிற்குமதாய்,
குருகு	நாரைப்பக்ஷியானது	கார்	மேகங்களாலே
ஆரல்	மத்ஸ்யங்களை	ஆர்	வ்யாப்தமான
		புறவில்	பர்யந்தங்களையுடையதுமான

கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (பாராரித்யாதி) பூமிப்பரப்பையடையக் கடல்கொண்டகாலத்து வளைந்த கொம்பையுடைய ஏனமாய். (ஏராருவத்து) ஆயிரம்பண்ணை ப்ரளயம் கொண்டாலாகாதோ இப்படி அழகுநிறைந்தவராஹ விக்ரஹத்தை ஒருகால் காணலாமாகில். (எடுத்தவாற்றலம்மானை) அண்டபித்தியிலே சென்று சேர்ந்த பூமியை இடந்தெடுத்துக் கொண்டேறுகைக்கீடான வலியையுடைய ஸர்வேஶ்வரனை.

(கூராரித்யாதி) கூரியவாயலகையுடைத்தான குருகானது ஆரலை ஆமிஷமென்று புத்திபண்ணிப்பாய கயல்களானவை இரியாநிற்கும். (காராரித்யாதி) மேகங்களினுடைய நிரந்தரஸஞ்சாரத்தையுடைத்தான பர்யந்தத்தோடுகூடின திருக்கண்ணபுரத்திலே. (௩)

மூ.—

உளைந்தவரியும் மானிடமுமுடனாய்த் தோன்றவொன்றுவித்து
விளைந்தசீற்றம் விண்வெதும்ப வேற்றோனகலம்வெஞ்சமத்து
பிளந்துவளைந்தவுகிரானைப் பெருந்தண் செந்நெற்குலைதடிந்து
களஞ்செய்புறவில் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (ச)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு.(பாரித்யாதி) தம்முடைய பா(ர)ரங்களைச்சுமக்கும்படியே யன்றிக்கே ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் நின்று மெடுக்கவல்லவனென்று வராஹாவதாரத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ஆழ்வாருடைய ஈடுபாடுதோற்றத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஆயிரமித்யாதி). (பண்ணை) ப்ரகாரம்.

(இரியாநிற்கும்) ஓடாநிற்கும். பயத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (கடலையித்யாதி). ... ... (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உளைந்த	ஸகலரையும் பயப்படுத்துமதான	வளைந்த	வளைந்துகிடக்கிற
அரியும்	ஸிம்ஹரூபமும்	உகிரானை	திருவுகிரையுடையவனை எம்பெருமானை
மானிடமும்	மனுஷ்யரூபமும்	பெரும்	பெருத்ததாய்
உடனாய்	பொருந்தும்படி	தண்	அழகியதான
ஒன்றுவித்து	சேர்த்து	செந்நெல்குலை	செந்நெல்குலைகள்
தோன்ற	நரஸிம்ஹனாய்த்தோன்	தடிந்து	(வெட்டினபிறகும்) வயிரம்பற்றி
விளைந்த	அப்போதுண்டானதான	களம்செய்	பரிமாற்றம்மாறுமலிருக்கிற
சீற்றம்	சீற்றத்தைக்கண்டு	புறவில்	பர்யந்தங்களையுடைத்தான
விண்	தேவலோகமெல்லாம்		
வெதும்ப	நடுங்கும்படியாக		
வெம்சமத்து	யுத்தத்திலே		
வேற்றான்	சத்ருவான ஹிரண்யனுடைய		
அகலம்	மார்வை		
பிளந்து	இருகூறாய்ப்பிளந்து (அதனால்)		

கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (உளைந்தவித்யாதி) தன்னுடைய தோற்றரவிலேசத்ருபக்ஷமானது குலைந்தோடும்படியிருக்கிற ஸிம்ஹமும், உளைமயிருமாய், மநுஷ்யவேஷமும் சேராதவடிவிரண்டும்சேர்ந்துதோன்ற, அப்போது பிறந்தசீற்றத்தைக்கண்டு ரக்ஷ்யகோடியிலே அந்வயித்ததேவலோகம்."எவ்வளவாய்த்தலைக்கட்டுகிறதோ?" என்றஞ்ச; வேற்றானுண்டு - சத்ருவான ஹிரண்யன்; அவனுடைய மார்வை யுத்தத்திலே பிளந்து வளைந்த திருவுகிரையுடையவனை. (பெருந்தணித்யாதி) பெருத்தழகியதாயிருந்துள்ள செந்நெற் குலைகளை வயிரத்தை வெட்டுமாபோலே வெட்டி பரிமாற்றம் மாறாத பர்யந்தத்தையுடைத்தான. .... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (உளைந்தவித்யாதி) ஸம்ஸாரப்ரளயத்தில்நின்ற தம்மை யெடுக்கவல்லவன்படியை அநுஸந்தித்தவுடனே ஸம்ஸாரபீஜமான அஹங்காராதி விரோதிகளை நகாக்ரத்தாலே போக்க வந்தானென்று * நரங்கலந்த சிங்கத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"உளைந்த" - உளையப்பண்ணின வென்றாகி அருளுகிறார் (தன்னுடைய வித்யாதி). "தடிந்து" என்றபத வாஸனையை அருளுகிறார் (வயிரமித்யாதி). "களஞ்செய்" என்றவர்த்தமாநார்த்தமருளுகிறார் (பரிமாற்றம்மாறாத) என்று.

மு.—

தொழுநீர்வடிவில் குறளுருவாய் வந்து தோன்றிமாவலிபால்
முழுநீர்வையம் முன்கொண்ட மூவாவுருவிலம்மானை
உழுநீர்வயலுள் பொன்கிளைப்பவொருபால் முல்லைமுகையோடும்
கழுநீர்மலரும் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொழும்	ஸகலரும் வணங்கும் படியான	அம்மானை	ஸர்வேஶ்வரனை
நீர்	நீர்மையையுடைய	உழுநீர்	உழுகையே ஸ்வபாவமாக உடைத்தான
வடிவில்	வடிவையுடைத்தான	வயலுள்	வயல்களிலே
குறளுருவாய்	வாமந வேஷத்தை யுடையவனுய்க்கொண்டு	பொன்	பொன்னனது
		கிளைப்ப	விளையும்படியாகவும்,
		ஒருபால்	ஒருபக்கத்தில்
வந்துதோன்றி	வந்தவதரித்து	முல்லை	முல்லை புஷ்பமும்
மாவலிபால்	மஹாபலி பக்கல்	முகை	கருமுகில் புஷ்பமும்
முழுநீர்	ஸமுத்ரத்தாலே சூழப்பட்ட	கழுநீர்	செங்கழுநீரும்
		மலரும்	விகஸிக்கும்படியானதுமான
வையம்	லோகத்தை		
கொண்ட	யாசித்துப் பெற்றவனை	கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (ரு)	
மூவா	ஸதா ஏகரூபமான		
உருவில்	விக்ரஹத்தையுடைய		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொழுநீரித்யாதி)(க)"ஶ[illegible]- அவசா꞉ ப்ரதி பேதிரே" என்கிறபடியே கண்டார்க்குத் தொழுதல்லது நிற்கவொண்ணுத வடிவையுடைய வாமநவேஷத்தையுடையனுய் வந்தவதரித்து, கடல்சூழ்ந்த ராஜ்யம் மஹாபலியதாய், அவன் பக்கலிலேதான்இரந்துபெற்றுனும்படி பெற்ற.(மூவாவுருவிலம்மானை) ஸதா ஏகரூபமான விக்ரஹத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரனை. தோன்றுகிற வாமநவேஷமன்று கிடீர் இவனுக்கு நிலைநின்ற வடிவென்கி

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொழுநீரித்யாதி) தம்முடைய விரோதியை நகாக்ரத்தாலே போக்கினவளவேயன்றிக்கே (க)"அடிக்கீழ் கொள்ளுமப்பன்" என்கிறபடியே தம்மைத் திருவடிகளின்கீழ்வைத்துக்கொள்ள வந்தவனென்று ஶ்ரீவாமநாவதாரத்தை அநுஸந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

கண்டார்தொழுகையே நீர்மையாய் ஸ்வபாவமாயிருக்கிற வடிவென்று

(க) பார-உத்யோ.

ரூர். (உழுநீர் வயலுள்பொன்கிளைப்ப) உழுகையே ஸ்வபாவமாக வுடைத்தான வயலிலே பொன்னானது வந்துதோன்றும். பொன் படுகுட்டமாயிற்று. பொன் படாதிடமடைய முல்லை, கருமுகை, செங்கழுநீர் இவையெல்லாம் மலராநிற்குமாயிற்று. .... (௫)

மூ.—வடிவாய்மழுவே படையாக வந்து தோன்றிமூவெழுகால்
படியாரரசு களைகட்ட பாழியானை யம்மானைக்
குடியாவண்டு கொண்டுண்ணக் கோலநீலம்மட்டுகுக்கும்
கடியார்புறவில் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வடி	கூரான	வண்டு	வண்டுகள்
வாய்	முகத்தையுடையதான [தை	குடியா	(தாரபுத்ராதிகளோடு) கூட்டமாக
மழுவே	மழுவென்கிற ஆயுதத்	கொண்டு	மதுவைக்கொண்டு
படையாக	ஆயுதமாக வுடைய பரசுராமனாய்	உண்ண	புஜிக்கும்போதும்
		கோலநீலம்	அழகிய நீலோத்பலமா [னது
வந்துதோன்றி	வந்தவதரித்து	மட்டு	மதுவை
மூவெழுகால்	இருபத்தொருபடிகால்	உகுக்கும்	ப்ரவஹியாநிற்குமதாய்
படி	பூமியில்	கடி	பரிமளத்தால்
ஆர்	நிறைந்து கிடக்கிற	ஆர்	வ்யாப்தமான
அரசு	க்ஷத்ரியர்களை	புறவில்	பர்யந்தங்களை யுடைய துமான
களைகட்ட	நிரஸித்த		
பாழியானை	பலத்தையுடையவ	கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (௬)	
அம்மானை	ஸர்வேஶ்வரனை, [னை		

வ்யா.— ஆறும்பாட்டு. (வடிவாயித்யாதி) வடித்தவாயை யுடையமழுவே ஆயுதமாகவந்து தோன்றி இருபத்தொருபடிகால்

விவக்ஷித்தருளுகிறார் (அவஶா இத்யாதி). (பொன்படுகுட்டம்) பொன் விளையுமாகரம். ... ... (௫)

அ.—ஆறும்பாட்டு. (வடிவாயித்யாதி) தன்னடிக்கீழ் கொள்ளுமவனே யன்றிக்கே, ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களாயுள்ள ஸகல ப்ரதிபந்தகங்களையும் அறுக்க வல்லவனென்று ஶ்ரீபரசுராமாழ்வானை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(வடித்த) கூராக்கின. குட்டிகளோடும் பார்யைகளோடும் உண்ண

பூமி நெளியும்படியாகவந்து தோன்றின க்ஷத்ரியகுலத்தை அறுத்துப்பொகட்ட வலியையுடைய ஸர்வேஶ்வரனை. (குடியாவித்யாதி) பசல்களோடும் குட்டிகளோடும் வண்டுகள்வந்துபுஜிக்க, பின்னையும் தர்ஶநீயமான நீலமானது மதுவை ப்ரவஹியாநிற்கும். கடலிலே ஒரு சிறுங்கையை புஜிக்குங்காட்டில் கடல்வற்றுதிறே. பரிமளப்ரசுரமான பர்யந்தத்தையுடைய திருக்கண்ணபுரம். .... (சு)

ஏ.—

வையமெல்லாமுடன் வணங்க வணங்காமன்னனாய்த்தோன்றி
வெய்யசீற்றக்கடியிலங்கை குடிகொண்டோட வெஞ்சமத்து
செய்தவெம்போர்நம்பரனைச் செழுந்தண்கானல் மணநாறும்
கைதைவேலிக் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வையமெல்லாம்	உலகமெல்லாம்	வெஞ்சமத்து	க்ரூரமானயுத்தத்திலே
உடன்	உடன்பட்டு	வெம்	க்ரூரமான
வணங்க	திருவடிகளில் ஆஶ்ரயிக்கும்படியாய்	போர்	யுத்தத்தை
வணங்கா	(தான் ஒருவரையும்) வணங்காதவனான	செய்த	பண்ணின
மன்னனாய்	சக்ரவர்த்தித் திருமக[னாய்	நம்	நம்முடைய
தோன்றி	வந்தவதரித்து	பரனை	ஸ்வாமியை
வெய்ய	கடுமையான	செழும்	அழகியதாய்
சீற்றம்	சீற்றத்தையுடைத்தான	தண்	குளிர்ந்ததான
கடியிலங்கை	அரணைப் போரும்படியானமதிளையுடைய லங்காநகரத்திலுள்ளார்	கானல்	நைதல் நிலத்தையும்
குடிகொண்டு	பார்யா புத்ராதி குடிக[ளுடன்	மணம்நாறும்	மிககபரிமளத்தையுடைத்தான
ஓட	ஓடும்படியாக	கைதை	தாழையையும்
		வேலி	வேலியாக வுடைத்தான
		கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (எ)	

வுண்ணவற்றுதோவென்ன வருளுகிறார் (கடலிலேயித்யாதி). ... ... (சு)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. ஸகலப்ரதிபந்தகங்களும் போக்குமளவன்றிக்கே தன்னையேநாளும் நான்வணங்கும்படி தன்சேஷித்வம்தோற்றவந்தவனென்று சக்ரவர்த்தித் திருமகனை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"எல்லாம்" என்றதுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (உகந்தாரித்யாதி). (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வையமித்யாதி) உகந்தாருடன் உகவாதாருடன் வாசியறத்தன்னை வணங்கத் தான் ஒருவரையும் வணங்காத ராஜனைத்தோன்றி, வெவ்விய சீற்றத்தையுடைய கடியிலங்கை குடிகொண்டோட யுத்தத்திலே வெவ்விய போரைப்பண்ணின நம்முடையஸ்வாமியை. (செழுந்தணித்யாதி) அழகிய குளிர்ந்த நெய்தல்நிலத்தையும் பரிமளத்தையுமுடைத்தான தாழையையும் வேலியாகவுடைத்தான திருக்கண்ணபுரம். (எ)

மூ.—

ஒற்றைக்குழையும் நாஞ்சிலுமொருபால் தோன்றத்தான்தோன்றி
வெற்றித்தொழிலார் வேல்வேந்தர் விண்பாற்செல்லவெஞ்சமத்து
செற்றகொற்றத் தொழிலானைச் செந்தீ மூன்றுமில்லிருப்ப
கற்றமறையோர் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (அ)

பதம்.	உரை.
ஒற்றை	ஒருகாதில் தொங்குகிற
குழையும்	குண்டலம் (ஒருபக்கத்
ஒருபால்	ஒருபக்கத்தில் [திலும்)
நாஞ்சிலும்	கலப்பையும்
தோன்ற	தோன்றும்படி
தான்	தாமே
தோன்றி	பலராமனைத்தோன்றி
வெற்றி	ஜயத்தையே
தொழிலார்	வ்யாபாரமாக வுடைய
வேல்	ஆயுதத்தைதரியாநின்
வேந்தர்	ராஜாக்கள் [ற
விண்பால்	வீரஸ்வர்க்கத்துக்கு
செல்ல	செல்லும்படியாக
வெஞ்சமத்து	யுத்தத்திலே
செற்ற	அழியச்செய்வதாலுண்டான

பதம்.	உரை.
கொற்ற	ஜயத்தையே
தொழிலானை	தொழிலாகவுடையவனை
செம்	சிவந்த ஜ்வாலைகளோடு கூடிய
தீமூன்றும்	(கார்ஹஸ்த்யாதி)மூன்று அக்நிகளும்
இல்	க்ருஹங்களில்
இருப்ப	இருக்க
கற்ற	வேத சாஸ்த்ரங்களை கற்றவர்களான
மறையோர்	ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற

கண்ணபுரத்து அடியேன்கண்டு கொண்டேனே. (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (ஒற்றையித்யாதி) கையும் கலப்பையுமாய்ப் பிறந்த நம்பி மூத்தபிரான் விஜயத்திலே தாம்தோற்று "ஜிதம்தே- ஜிதந்தே" என்னப்பண்ணினனென்று அவ்வவதாரத்தையநுஸந்திக்கிறரென்றுஸங்கதி.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (ஒற்றைக்குழையுமித்யாதி) ஒரு காதுக்குழையும் கலப்பையும் ஒருபால்தோன்றத்தான் வந்து வெற்றியே தொழிலாகவுடைய வேலையுடைய ராஜாக்கள் விண்ணிலே செல்ல, யுத்தத்திலேசெற்ற வெற்றியைத் தொழிலாகவுடையவனை. (செந்தீயித்யாதி) த்ரேதாக்நிகள் தங்கள் க்ருஹங்களிலேயிருக்கை. த்ரேதாக்நி முகத்தாலே பகவத்ஸமாராதநம் பண்ணுகையாலே ஹவிஸ்ஸைக் கொள்ளத் தங்கள் க்ருஹங்களுக்குள்ளே ஸர்வேஸ்வரனெழுந்தருளியிருக்கும்படி கற்றப்ராஹ்மணர். .... (அ)

மூ.—

துவரிக்கனிவாய் நிலமங்கை துயர்தீர்ந்துய்யப் பாரதத்துள்
இவரித்தரசர்தடுமாற விருள்நாள்பிறந்த வம்மானை
உவரியோதம் முத்துந்தவொருபா லொருபாலொண்செந்நெல்
கவரிவீசும் கண்ணபுரத்தடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துவரி	இலவந்தம் பூப்போலேயும்	இருள்	நன்றாய் இருண்ட
கனி	கோவைப்பழம்போலேயும் (இருக்கிற)	நாள்	க்ருஷ்ணபக்ஷாஷ்டமியில்
வாய்	திருவதரத்தை யுடையளான	பிறந்த	அவதரித்தவனான
நிலமங்கை	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியான	அம்மானை	ஸ்வாமியான கண்ணபிரானை
துயர்	கஷ்டமானது [வள்	உவரி	ஸமுத்ரத்தினுடைய
தீர்ந்து	நிவ்ருத்தமாகி	ஓதம்	அலைகளானதுகள்
உய்ய	உஜ்ஜீவிக்கும்படி	ஒருபால்	ஒருபக்கத்தில்
பாரதத்துள்	பாரதயுத்தத்திலே	முத்து	முத்துக்களை
இவரித்தஅரசர்	எதிரிட்டராஜாக்கள்	உந்த	ஒதுக்கும்படியாகவும்
தடுமாற	தடுமாறும்படியாக	ஒருபால்	ஒருபக்கத்தில்
		ஒண்	அழகிதான

(ஒருகாது) என்றது கலப்பையை ஒருதோளிற் சுற்றிக்கொண்டு புறப்படுகையாலே ஒருகாதிற்குழையே புறம்புள்ளாருக்கு தோற்றுமென்னும் கருத்தாலே யென்றுகொள்வது. (விண்ணிலே) வீரஸ்வர்க்கத்திலே. "செற்ற" நசிப்பித்த. "மறையாளர்" என்னவமைந்திருக்க, "கற்ற" என்கையாலே ததர்த்தஜ்ஞாநநிஷ்டராம்படி கற்கை பலிக்கையாலே, அத்தை அருளுகிறார் (த்ரேதாக்நிமுகத்தாலே யித்யாதி). ... ... (அ)

செந்நெல்	செந்நெலானது	கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேன். (௯)
கவரி	சாமரங்களை	
வீசும்	வீசாநிற்குமதான	

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு, (துவரிக்கனிவாயித்யாதி) இலவந்துவரிகள்போலேயும் கோவைக்கனிபோலேயு மிருக்கிற வாயையுடைய நிலமங்கை க்லேசம்கெட்டு உஜ்ஜீவிக்கைக்காக. (பாரதமித்யாதி) பாரதஸமரத்திலே இவரித்தரசர் என்னுதல்; அன்றியே பாரதத்திலே அரசர்தடுமாற இவரித்தென்னுதல். இவர்தல் - ஏறுதல். (இருள்நாள்பிறந்த வம்மானை) அபரபக்ஷத்திலே அஷ்டமியிலே நள்ளிருளிலே பிறந்தவனை. (உவரியித்யாதி) ஓரருகு கடல் திரையானது முத்தைத்தள்ள ; ஓரருகு அழகியசெந்நெலானது கவரியெறட்டும் கண்ணபுரம். .... (௯)

மூ.—மீனோடாமை கேழலரிகுறளாய் முன்னுமிராமனாய்
தானாய்ப்பின்னுமிராமனாய் தாமோதரனாய்க் கற்கியும்
ஆனான்றன்னைக் கண்ணபுரத்தடியன் கலியனொலிசெய்த
தேனாரின்சொல் தமிழ்மாலை செப்பப்பாவம்நில்லாவே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மீனோடு	மத்ஸ்யரூபியாயும்	பின்னும் இராமனாய்	பலராமனாயும்
ஆமை	கூர்மரூபியாயும்	தாமோதரனாய்	க்ருஷ்ணனாயும்
கேழல்	வராஹரூபியாயும்	கற்கியும்	கற்கியாயும்
அரி	ந்ருஸிம்ஹனாயும்	ஆனான் தன்னை	அவதரித்தருளின எம்பெருமானை
குறளாய்	வாமநனாயும்	கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலே (ஸேவித்து)
முன்னும்இராமனாய்	பரசுராமனாயும்	அடியன்	சேஷபூதரான
தானாய்	சக்ரவர்த்தி த்திருமகனாயும்		

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துவரியித்யாதி) தம்மை ஜிதமென்னப் பண்ணின நம்பிமூத்தபிரானை அநுஸந்தித்துத் தம்முடைய ஸகலபாரங்களும் தீர்க்கப் பிறந்தகண்ணனை அநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி.

(இலவந்துவரிகள்) என்றது - முன் இலவமரத்திற்சிவந்த பூவென்றபடி. "இருளையுடையநாள்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரமாண ப்ரஸித்தியுமுட்கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறர் (அபரேத்யாதி). (எறட்டும்) வீசும், ... (௯)

கலியன்	ஆழ்வாராலே	சொல்	சொற்களை யுடையது மான
ஒலி	ஒலியுடன்		
செய்த	அருளிச் செய்யப்பட்டதாய்	தமிழ் மாலை	இத்திருமொழியை
		செப்ப	அப்ய (ஃஸ) ஸிக்க
தேன்	அம்ருதத்தாலே	பாவம்	பாபமானது
ஆர்	பூர்ணமான	நில்லாவே	நிற்கமாட்டாது. (கo)
இன்	அழகிதான		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மீனோடித்யாதி) மத்ஸ்யாதிதசாவதாரங்களையும்பண்ணி ஜகத்ரக்ஷணம்பண்ணின தன்னைத் திருக்கண்ணபுரத்திலே கண்டடிமைபுக்க ஆழ்வாரருளிச்செய்த தேனோடொத்த நல்லசொல்லையுடையதமிழ்மாலை சொல்லப் பாவமானதுபோம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

எட்டாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி
கைம்மானம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—தாம் நெடுங்காலமிழந்த விழவுகளெல்லாம்தீர திருக்கண்ணபுரத்திலெ தம்மை அநுபவிப்பதாக வெழுந்தருளி யிருந்தானென்றார் கீழ்த்திருமொழியிலே; இதில் இப்படி என்னிழவெல்லாம் தீர்க்கவந்தெழுந்தருளி நிற்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலே கருவரைபோல் நின்றானுக்கு அடியேன் வேறொருவர்க்குரியேனல்லேனென்கிறார்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மீனோடித்யாதி) "ஆர்தல்" பொருந்துதலாய், அத்தால்பலிதம் (ஒத்த) என்றது. ... ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

கைம்மானம் ப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில் அவனுடைய பலபடிகளையும் காட்டுகையாலே ஜ்ஞாநப்ரதாநதேச மென்றார். அந்த ஜ்ஞாநகார்யமான க்ருதார்த்ததாநுஸந்தாநத்தாலே இனி ஒருவர்க்கும் சேஷமன்றென்றநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதியை அருளுகிறார் (தாமித்யாதி).

மூ.—கைம்மானமதயானை யிடர்தீர்த்தகருமுகிலை
மைம்மானமணியை யணிகொள்மரதகத்தை
எம்மானையெம்பிரானை யீசனையென்மனத்துள்
அம்மானையடியே னடைந்துய்துபோனேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கை	துதிக்கையினுடைய	அணிகொள்	அழகுடையதான
மானம்	பெருந்தன்மையை யுடையதான	மரதகத்தை	மரதகமணிபோன்றவனாய்,
மத	மதித்திருக்கிற [ய	எம்மானை	எனக்குஸ்வாமியானவனாய்,
யானை	கஜேந்த்ராழ்வானுடை		
இடர்	(முதலையால் நேர்ந்த) துக்கத்தை	எம்பிரானை	எனக்கு உபகாரனை
		ஈசனை	ஸர்வேஶ்வரனாய்
தீர்த்த	போக்கினவனாய்,	என்	என்னுடைய
கருமுகிலை	காளமேகம்போன்ற வடிவையுடையனாய்,	மனத்துள்	ஹ்ருதயத்திலே (நித்யவாஸம்பண்ணுகிற)
		அம்மானை	ஸர்வேஶ்வரனை
மை	மைபோன்ற நிறத்தை யுடைய,	அடியேன்	சேஷபூ (ஞூ) தனை
		அடைந்து	ஆஶ்ரயித்து [நான்
மானம்	பெருவிலையனான	உய்ந்து போனேனே	உஜ்ஜீவித்துப்போனேன். (க)
மணியை	மணிபோன்றவனாய்,		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கைம்மானமித்யாதி) முன்கைமிடுக்காலே எல்லாவற்றையும் தூக்கி அடித்துப் பொகடுகிறோமென்றிருக்கிறபெருந்தன்மையையுடையமதயானையைஇடர்தீர்த்த, காளமேகம்போன்றவடிவையுடையவனை. மைபோன்ற நிறத்தையுடைய பெருவிலையனான மணிபோன்றவனை. அழகிய மரதகத்தை; அவ்வடிவழகாலே என்னையெழுதிக்கொண்டவனை. எனக்கு உபகாரகனான ஸர்வேஶ்வரனை. (என்மனத்தித்யாதி) என்நெஞ்சிலே யிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை. அடைந்து உஜ்ஜீவித்துப்போனேன். .... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (கைம்மானமித்யாதி) "மானம்" பேரளவாய்; இப்படி விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (முன்கையித்யாதி). "மானம்" பெருமையாய், அதின்தாத்பர்யம் (பெருவிலையனாய்) என்றது. ... ... (க)

மூ.—தருமானமழைமுகிலைப் பிரியாது தன்னடைந்தார்
வருமானம்தவிர்க்கும் மணியை யணியுருவில்
திருமாலையம்மானை யமுதத்தைக் கடல்கிடந்த
பெருமானை யடியேனடைந் துய்ந்து பிழைத்தேனே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தரு	கல்பகதருபோன்றவனாய்,	திருமாலை	ஸ்ரீயஃபதியாய்,
மானம்	பெரிதான	அம்மானை	எனக்கு ஸ்வாமியாய்,
மழைமுகிலை	காளமேகம் போன்றவனாய்,	அமுதத்தை	அம்ருதம்போன்றவனாய்
பிரியாது	ஒருகாலும்பிரியாமல்	கடல்	திருப்பாற்கடலிலே
தன்னடைந் தார்	தன்னைச்சேர்ந்தவர்களுக்கு	கிடந்த	கண் வளர்ந்தருளுகிறவனுமான
வரும்	வரும்படியான	பெருமானை	ஸர்வாதிகனான எம்பெருமானை
மானம்	அவமானங்களை	அடியேன்	தாஸபூதனான நான்
தவிர்க்கும்	போக்குமதான	அடைந்து	ஆஶ்ரயித்து
மணியை	சிந்தாமணிபோன்றவனாய்,	உய்ந்து	உஜ்ஜீவித்து
அணி	அழகிதான	பிழைத்தேனே	பிழைக்கப் பெற்றேன்.
உருவில்	வடிவையுடையரான		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (தருமான மித்யாதி) அபேக்ஷித்தார்க்கு அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுக்கக் கடவதாயிருந்துள்ள கல்பக தருபோலவும், அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகக் கொடுக்கக் கடவதான பெரிய மேகம்போலவுமானவனை. தன்னைச்சேர்ந்தார்க்குவரும் அவமானங்களைப்போக்கும் மணியை. "மணியை" என்கிறது - சிந்தாமணியை. அழகியவடிவையுடைய ஶ்ரியஃபதியை; ஸர்வசேஷியை. என்னைச் சாவாமைக் காத்தவனை; என்னுடைய ரக்ஷணத்திலே உத்யுக்தனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (தருமானமித்யாதி) ஆனைக்கூக்குரல் கேட்டோடி வந்தபடியைக் கீழருளிச்செய்தார்; ஆனைக்கூக்குரல் கேட்கவேணுமென்று அணித்தாகக்கிடந்த கிடையைஅநுபவித்து க்ருதார்த்தனானேனென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

தருவைப்போலவும், மானமழை முகில்போலவுமானவனையென்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அபேக்ஷித்தார்க் கித்யாதி), ப்ரக்ருதோப

வாதிகளை. ப்ரஹ்மாதிகளுக்காகக் கடலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளின பெரியவனை. அடியேனடைந்துய்ந்து பிழைக்கப்பெற்றேன்.

மூ.—விடையேழன்றடர்த்து வெகுண்டு விலங்கலுறப்
படையாலாழி தட்ட பரமன் பரஞ்சோதி
மடையார்நீலம்மல்கும் வயல்சூழ் கண்ணபுரமொன்
றுடையானுக் கடியேனொருவர்க் குரியேனோ. (ரு)

பதம்.	உரை.
அன்று	அந்தகாலத்திலே
விடைஏழ்	ஏழுவ்ருஷபங்களையும்
வெகுண்டு	சீறிக்கொண்டு
அடர்த்து	நிரஸித்தவனாய்,
விலங்கல்	த்ரிகூடபர்வதத்தில்
உற	சேரும்படியாக
படையால்	வாநரஸேனையால்
ஆழி	ஸமுத்ரத்தில்
தட்ட	ஸேதுபந்தநம்பண்ணினவனாய்,
பரமன்	ஸர்வஸ்மாத்பரனாய்,
பரஞ்சோதி	பரமதேஜோரூபியாய்,
மடை	மடைகளிலே
ஆர்	பரந்திருக்கிற
நீலம்	நீலோத்பலங்களாலே
மல்கும்	வ்யாப்தமான
வயல்	வயல்களாலே
சூழ்	சூழப்பட்ட
கண்ணபுரம் ஒன்று	திருக்கண்ணபுரமொன்றையே
உடையானுக்கு	(நித்யவாஸமாக) உடையனான எம்பெருமானுக்கு
அடியேன்	சேஷபூ (ஃபூ) தனான நான்
ஒருவர்க்கு	வேறுசிலர்க்கு
உரியேனோ	பவ்யனாவேனோ? (ரு)

அவ.—மூன்றாம்பாட்டு. இதுதான் உமக்கு எத்தனைகுளிக்கு நிற்குமென்ன; நான் பிறர்க்குரியேனல்லே னென்கிறார்.

வ்யா.—(விடையித்யாதி) சீறி ருஷபங்களேழையும் நெரித்து த்ரிகூடசிகரத்திலே சென்றுகிட்டும் படியாக * கானவெண்குரங்கும் முசுவும் படையாகக் கொண்டு கடலை யடைத்த. அன்றிக்கே அஸ்தமய பர்வதத்திலே ஆதித்யனஸ்தமித்தா னென்னும்படி திருவாழியாலே ஆதித்யன் தேஜஸ்ஸைத்தடுத்து மறைத்த. (பரமன்) ஸமாதிக தரித்ரன். (பரஞ்சோதி) பிராட்டிக்கு வந்த ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கி அத்தால் வந்த தேஜஸ்ஸையுடையனாயிருக்கிறவன்.

(மடையித்யாதி) மடைகளடைய மிக்கநீலத்தை யுடைத்தான

யோகியாக தாத்பர்யமருளிச்செய்து சப்தார்த்த மருளுகிறார் (ப்ரஹ்மாதீத்யாதி). ... ... (ரு)

வயலாலே சூழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத்தைத்தனக்கு வாஸஸ்தா நமாக வுடையவனுக்கு. ஸ்ரீவைகுண்ட்ட நாதனுயிருக்கு மிருப்புக் கவ்வருகே ஒன்றுபோலே காணுமிது. (அடியேன்) சேஷபூதனுன நான். (ஒருவர்க்குரியேனோ) வேறுசிலர்க்கு உரியேனல்லேன். இத் தால் தம்ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறார். பிறர்க்குரியேனல்லேனென்னு மிடம் சொல்லுகிறார். அஸாதாரண விபூதியுக்தனுனவனுக் கென்னு மிடம் சொல்லுகிறார். .... (ங)

மூ.—மிக்கானைமறையாய் விரிந்தவிளக்கையென்னுள்
புக்கானைப்புகழ்சேர் பொலிகின்ற பொன்மலையை
தக்கானைக்கடிகைத் தடங்குன்றின் மிசையிருந்த
அக்காரக்கனியை யடைந்துய்ந்து போனேனே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மிக்கானை	ஸர்வாதிகனுய்,	தக்கானை	க்ருபாவானுய்,
மறையாய்	வேதப்ரதிபாத்யனுய்,	கடிகை	திருக்கடிகையாகிற
விரிந்த	பரிச்சேதிக்க வொண்ணுதவனுய்,	தடம்	விசாலமான
விளக்கை	விளக்குபோல் ஸ்வயம்ப்ரகாசனுய்,	குன்றின்	மலையினுடைய
என்	என்னுடைய	மிசை	சிகரத்தில்
உள்	ஹ்ருதயத்திலே	இருந்த	எழுந்தருளி யிருக்கிற
புக்கானை	புகுந்தவனுய் (அதனுலுண்டான)	அக்காரக்கனியை	சர்க்கரையைப்போலவும் கோவைப்பழம் போலவும் போ(ஜ)க்ய பூதனுன எம்பெருமானை
புகழ்சேர்	புகழையுடையனுய்	அடைந்து	ஆஶ்ரயித்து
பொலிகின்ற	ப்ரகாசியாநின்ற	உய்ந்து போனேனே	உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றேன். (ச)
பொன்மலையை	பொன்மலைபோன்றவனுய்,		

அந்.—மூன்றும்பாட்டு. (விடையித்யாதி) ஸங்கதிதன்னை யருளுகிறார் (ஸ்ரீவைகுண்ட்டேத்யாதி). (அஸாதாரண விபூதியுக்தன்) என்றதுக்கு "வானவர்நாடு" என்னும்படியான பரமபதமன்றிக்கே *நான்முகனூர்பெற்ற நாடான லீலாவிபூதியுமன்றிக்கே, *தானுகந்தவூர் திருப்பதிகளாகையாலே இதுவே அவனுக்கு அஸாதாரண விபூதியென்று கருத்து. ... ... (ங)

அந்.—நாலாம்பாட்டு. (மிக்கானையித்யாதி) "ஒருவர்க்குரியேனோ" என்றார்கீழ். அதுக்கடி அவனுடைய நிரதிசயபோக்யதையென்று அக்காரக் கனியை அநுபவிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (மிக்கானை) ஸர்வாதிகனை. (மறையாய் விரிந்தவிளக்கை) வேறொன்றால் காணவேண்டாதே தனக்குத் தானே ப்ரகாசகமாயிருப்பது. ப்ரமாணங்களாலே அறியப்பார்க்குமன்று அவற்றாலே ப்ரகாசிக்கிற மேன்மைக்கு எல்லையன்றிக்கேயிருப்பது. (என்னுள்புக்கானை) என்ஹ்ருதயத்திலே தானே புகுந்தவனை; "ஒருஸம்ஸாரி சேதநனுடைய ஹ்ருதயத்திலே அவனுக்கபேக்ஷயின்றிக்கே யிருக்கத்தானே போய்புகுவதே? இதொரு நீர்மை யிருக்கும்படியே" என்று இருந்ததேகுடியாக எல்லாருமொக்கச்சொல்லுகையாலே வந்தமிக்கபுகழையுடையனாய்க்கொண்டு உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறவனை, பரமதார்மிகனை. திருக்கடிகையாகிற மலையின்மேலே அக்காரம்போலேயும் கனிபோலேயும் நிரதிஶயபோக்யனாயிருக்கிறவனை. .... (ச)

மூ.—வந்தாயென் மனத்தேவந்து நீபுகுந்தபின்னை
எந்தாய் போயறியாயிதுவே யமையாதோ
கொந்தார் பைம்பொழில்சூழ் குடந்தைக்கிடந்துகந்த
மைந்தாவுன்னையென்றும் மறவாமைப் பெற்றேனே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எந்தாய்	எனக்கு ஸ்வாமியானவனே!	போய்அறியாய்	நித்யஸூரிகள் பக்கல் போவதாகவும் நினைக்கிறிலை;
வந்தாய்	(நானிருந்தவிடத்தே) வந்தாய்;	இதுவே	(இனி) இந்தபேறே
என்	என்னுடைய	அமையாதோ	போதாதோ?;
மனத்தே	ஹ்ருதயத்திலே	கொந்து	கொத்துக்களாலே
நீ	நீயே	ஆர்	பூர்ணமாய்
வந்து	கிட்டி	பைம்பொழில்	அழகியதான சோலைகளாலே
புகுந்தபின்னை	ப்ரவேசித்தபிறகு	சூழ்	சூழப்பட்டதான
		குடந்தை	திருக்குடந்தையில்

"விளக்கு" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (வேறொன்றாலித்யாதி). மறைக்கு ப்ரதிபாத்யனாய், அத்தாலும் ஆராலும் பரிச்சேதிக்கப் போகாதபடி விரிந்தவனென்று சப்தார்த்தமாய்தாத்பர்யமருளுகிறார் (ப்ரமாணங்களாலே யித்யாதி). புகழித்யாதிக்குக் கீழ்பதத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஒருவித்யாதி). "தக்கான்" - தகவுடையவன் என்றாக்கித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (பரமதார்மிகனை) என்று. ... ... (ச)

கிடந்து	கண்வளர்ந்தருளி	என்றும்	என்றைக்கும்
உகந்த	(அதனால்) உகப்பையுடைய	மறவாமை	மறவாமலிருக்கும்படியாய்
மைந்தா	மைந்தனே?		
உன்னை	உம்மை	பெற்றேன்	ப்ராபித்தேன். (ரு)

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. நாம் என்னஉபகாரம்பண்ணினோமாகத்தான் இப்படிகிடந்து படுகிறதென்ன;

வ்யா.—(வந்தாயித்யாதி) இதுக்கு மேற்பட நீ பண்ணக் கடவதொருஉபகாரமுண்டோ? (வந்தாய்) நானிருந்தவிடம்தேடி நீயே வந்தாய். இவன் வந்திடுவானுக்கென்றுமிராத என்ஹ்ருதயத்திலே நீயேவந்து புகுந்தபின்பு, என்ஸ்வாமியானவனே! நித்யஸூரிகள் பக்கல் போவதாகவும் நினைக்கிறிலை. (இதுவேயமையாதோ) இனி இதுக்குமேற்பட ஒருவனுக்குப் பேறுகையாவதென்? கொத்துக்கள் மிக்கு அழகியதாயிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளி. "நாம் ஆஸ்ரிதர்க்கு உறுப்பாகப் பெற்றோமிறே" என்று அத்தாலே உகந்து இவர்களுக்கு விடவொண்ணாதபடி நவீக்ருதமான யௌவநத்தை யுடையனாயிருந்தவனே! இப்படி உபகாரகனை உன்னை மறவாதொழியப் பெற்றேன். நீயோ தீரக்கழிய உபகரித்து நின்றாய்; நான் அந்த உபகாரத்தை மறவாதொழியப் பெற்றேன். இனிஇதுக்குமேற்பட பேறுண்டோ?

மூ.—எஞ்சாவெந்நரகத்தழுந்தி நடுங்குகின்றேற்கு
அஞ்சேலென்றடியேனை யாட்கொள்ளவல்லானை
நெஞ்சேநீநினையாதிறைப்போது மிருத்திகண்டாய்
மஞ்சார்மாளிகைசூழ் வயலாலிமைந்தனையே. (சா)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எஞ்சா	(ஒருகாலும்) குறைவில்லாத	அஞ்சேல்	"பயப்படாதேகொள்"
வெம்	வெவ்வியதான	என்று	என்று சொல்லி
நரகத்து	நரகத்திலே	அடியேனை	சேஷபூதனை என்னை
அழுந்தி	ஆழங்கால்பட்டு	ஆட்கொள்ள	தாஸபூதனாக ஆக்கிக்கொள்ள
நடுங்குகின்றேற்கு	நடுங்குகிற எனக்கு	வல்லானை	ஸமர்த்தனாய்,

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வந்தாயித்யாதி) பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்துத் தாத்பர்யம் (இதுக்கித்யாதி). "பெற்றேன்" என்கிற ஸ்வரத்துக்குடலாகக் கருத்தருளுகிறார் (நீயோவித்யாதி). ... ... (ரு)

மஞ்சு	மேகம் (வரையில்)	மைந்தனை	ஸ்வாமியை
ஆர்	வ்யாப்தமான	நெஞ்சே	மனமே
மாளிகை	க்ருஹங்களால்	நீ	நீ
சூழ்	சூழப்பட்டதாய்	இறைப்போது	க்ஷணகாலமும்
வயல்	வயல்களோடே கூடி னதுமான	நினையாது	நினையாமலே
ஆலி	திருவாலியில் எழுந் தருளி யிராநின்ற	இருத்திகண் டாய்	இராநின்ருய். (கூ)

அவ.—ஆரும்பாட்டு. நெஞ்சைப்பார்த்து அதினுடைய நினை வைக்காதாசித்கமாக்கி அவன் நமக்கு உபகரித்துநின்ருன். நீ தப்பச் செய்யாநின்ருயென்கிருர்.

வ்யா.— (எஞ்சாவித்யாதி) யமன் தண்டலாளுல் பண்ணின பாபத்தைக் கணக்கிட்டு அதுக்குத் தக்கபலத்தை அநுபவிப்பித்து பின்னை விட்டடிப்பார்கள்; அங்ஙனன்றிக்கே ஸம்ஸாரத்துக்கே ஹேதுவான பாபத்துக்கு ஓரவதியில்லாமையாலே ஒருகாலும் குறைந்துகாட்டாதாயிற்று. ஒருகாலும் குறையாதே யிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே தரைகாணவொண்ணுதபடி அழுந்தி, நடுங்குகிற வென்னை, "நானுண்டே, நீ அஞ்சாதேகொள்" என்று. (அடியேனை யாட்கொள்ளவல்லானை) க்ஷத்ரிய புத்ரன்தலையிலே முடியை வைத் தாப்போலே.

(நெஞ்சே நீ நினையாதிறைப்போதுமிருத்திக்கண்டாய்)நீஜ்ஞா நப்ரஸரத்வாரமன்றோ? "நீ நினை"என்று என்னைப்ரேரிக்கவேண்டா வோ? ஒருக்ஷணகாலமும் நீ நினையாதேயிராநின்ருய். (மஞ்சாரித் யாதி) நினைக்க அருமைப்படவேண்டும்படி அவன்றன்னை யரியனுக் கித்தான் நீ நினையாதிருக்கிருயோ?. மேகபதத்தளவும் ஓங்கின மாடங்கள் சூழந்திருப்பதாய், வயலோடு கூடின திருவாலி யிலே வந்து ஸந்நிஹிதனை மைந்தனையே. .... (கூ)

அரு.—ஆரும்பாட்டு.—(எஞ்சாவித்யாதி) கீழ்தாத்பர்ய மருளிச்செய்து சப்தார்த்தமருளுகிருர் (ஒருகாலுமித்யாதி). "அடியேன்" என்றத்தாலே ஆட்கொள்ள ப்ராப்தனென்னுமது தோற்றுமென்று த்ருஷ்டாந்தமருளுகிருர் (க்ஷத்ரியேத்யாதி). ... ... (கூ)

மு.—பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் பின்னும் நின்றடியேனுக்கு
உற்றானாய்வளர்த் தென்னு யிராகி நின்றானை
முற்றா மாமதிகோள் விடுத்தானை யெம்மானை
எத்தால்யான் மறக்கேனிது சொல்லென்னேழைநெஞ்சே. (எ)

பதம்.	உரை.
பெற்றார்	பித்ராதிகள்
பெற்று	அடியேனை (பெற்ற பின்பு)
ஒழிந்தார்	(யௌவந விரோதியென்று) போகட்டுப் போனார்கள்;
பின்னும்	பின்பு
அடியேனுக்கு	சேஷபூதனான எனக்கு
உற்றானாய்	ஸகலவிதபந்துவாய்
நின்று	நின்று
வளர்த்து	உஜ்ஜீவிப்பித்து (அதனால்)
என்	என்னுடைய
உயிராகி	ப்ராணபூதனாய்க் கொண்டு
நின்றானை	இருக்குமவனாய்,
முற்றா	பருவம் நிரம்பாத
மாமதி	சந்த்ரனுடைய
கோள்	க்ஷயத்தை
விடுத்தானை	போக்கினவனுமான
எம்மானை	என்ஸ்வாமியை
எத்தால்	எந்தமார்க்கத்தாலே
யான்	நான்தான்
மறக்கேன்	மறப்பேன்;
இது	இந்தவிஷயத்தை
என்	என்னுடைய
ஏழை	அஜ்ஞதையையுடைய
நெஞ்சே	மனமே!
சொல்	நீசொல்லு. (எ)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. உமக்கித்தனை அதிமாத்ர நிர்பந்த மென்னென்ன; இவ்விஷயத்தை விட்டுப்போய் பின்னை நீ ஆரை நினைக்கவிருக்கிறாய்;என்? புறம்பு நினைக்க ஒருவருமில்லையோ வென்னில்; இது வன்றோ புறம்புள்ளார்படி.

வ்யா.—(பெற்றார் பெற்றொழிந்தார்) பித்ராதிகள் ராகாந்தராய் ப்ரஜைகளை உத்பாதித்து யௌவந விரோதி யென்று போகட்டுப் போக நிற்பர்களாயிற்று. பின்னையும் இவனுக் கொரு உறவு முறை யொழியச் செல்லாதிறே பண்ணிப் போந்த வாஸனையாலே, அவ்வளவில் அவர்கள் வழியாலேநின்று முகம்கொடுக்குமாயிற்று. தன் கைபார்த்திருக்கவேண்டும்படியான பருவத்தையுடைய வெனக்கு

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (பெற்றாரித்யாதி) "உற்றானாய்" என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (பின்னையுமித்யாதி). வாக்யார்த்தமருளுகிறார் (தன்கையித்யாதி).

* எல்லா உறவு முறையும் தானேயாய் நின்று நோக்கி. (என்னு யிராகின்ருனே) தாய் தகப்பன் பொகட்டவன்றும் நான் ஜீவிக்க வேணுமென்றிருக்குமிறே இச்சேதநன்தான்; அப்படி தனக்குப் பரி வனுனதானுயும் நோக்கின னுயிற்று.

பருவம் நிரம்பாதசந்த்ரனுக்கு வந்த க்ஷயத்தைப்போக்கித்தன் னுடைய ரக்ஷகத்வத்தைக்காட்டி என்னை யெழுதிக்கொண்டவன். (எத்தால்யான் மறக்கேன்) பண்ணின உபகாரம் அளவுபட்டு மறக் கவோ? புறம்பேயும் ஒரு புகலுண்டாய் மறக்கவோ? (இது சொல் லென் னேழை நெஞ்சே) ஸம்ஸாரத்தே சில விடவுமாய் பற்றவுமா யிருக்கிற விருப்பைக் கொண்டு பகவத்விஷயத்தை மறக்கலா மென் றிருக்கிற நீ சொல்லு. .... (எ)

மூ—கற்ருர்பற்றறுக்கும் பிறவிப்பெருங்கடலே
பற்றுவந்தடியேன் பிறந்தேன் பிறந்தபின்னை
வற்ருநீர்வயல்சூழ் வயலாலியம்மானைப்
பெற்றேன் பெற்றதுவும் பிறவாமைப்பெற்றேனே. (அ)

பதம்.	உரை.
அடியேன்	நான்
கற்ருர்	ஜ்ஞாநிகள்
பற்று	ஸங்கங்களை [மதான
அறுக்கும்	நிவர்த்தித்துக்கொள்ளு
பிறவி	ஸம்ஸாரமாகிற [திலே
பெரும்கடலே	பெரிதான ஸமுத்ரத்
பற்று	ஒருநிமித்தமாக
வந்து	வந்து
பிறந்தேன்	ஜநித்தேன் ;
பிறந்தபின்னை	பிறந்தபின்பு
வற்ரு	ஒருநாளும் வற்ருமலி ருக்கிற

பதம்.	உரை.
நீர்	ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான
வயல்	வயல்களாலே
சூழ்	சூழப்பட்ட
வயலாலி	திருவாலியில் எழுந்த ருளி யிருக்கிற
அம்மானை	ஸர்வேஶ்வரனை
பெற்றேன்	ப்ராபித்தேன்;
பெற்றதுவும்	அந்தபேற்றையும்
பிறவாமை	(விச்சேதம் பண்ணக் கடவ)மருபிறப்பில் லாதபடி
பெற்றேன்	அடைந்தேன். (அ)

“முற்ரு” என்றதுக்கர்த்தம் (பருவமித்யாதி). இதுசொல்லென்னும் படி பிடிக்கைக்கு நெஞ்சுசொல்லமாட்டுமோ வென்னும் சங்கை தீரத்தாத் பர்யமருளுகிருர் (ஸம்ஸாரத்தையித்யாதி). “ஏழை” என்று - அஜ்ஞதை யாய், அதின் தாத்பர்ய மென்னவுமாம். ... ... (எ)

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. உமக்குஉற்றானாய்நின்றவன்பண்ணின வுபகாரந்தானென்னென்ன; ஸ்வாநுபவத்துக்கு விச்சேதம் வாராத படிபண்ணித் தந்தவனன்றோ வென்கிறார். அதுக்கு உம்முடைய பக்கல் உள்ளதென்னென்னில்;

வ்யா.—(கற்றாரித்யாதி) அறிவுடையார் (க) "இந்நின்றநீர்மை யினியாமுறாமை" என்றுகழித்துக்கொள்ளத்தேடும் ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலேதிரைமேல் திரையாகக்கொண்டுபோந்து எறடுமா போலே ஒருஜந்மம் ஒருஜந்மத்திலே தோள்மாற * மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்துபோந்தேன்; இப்படிப்பிறந்து போராநிற்கச் செய்தே நான்பிறந்த ஸம்ஸாரத்திலே அவன்வந்து ஸங்ஸ்ஹிதனுகை யாலே அவனைப் பெற்றுக்கொண்டு நின்றேன்.

(வற்றாநீரித்யாதி) ஒருநாளும் நீர்மாறாத வயல்சூழ்ந்த திரு வாலியிலேநிற்கிற ஸர்வேஶ்வரனைப் பெற்றேன். (பெற்றதுவும்) அந்தபெற்ற பேறுதானும். (பிறவாமைபெற்றேன்) இப்பேற்றுக்கு விச்சேதத்தைப் பண்ணக்கடவஜந்மம் மறுவலிடாதபடி பெற்றே னென்னுதல்; அன்றிக்கே இப்பேற்றுக்கடியாக என்பக்கல் ஒருநன் மை பிறவாதிருக்கச்செய்தே பெற்றேனென்னுதல்; அங்ஙனன்றிக்கே பெற்றேனென்னும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் வர்த்தியாதபடி பெற்றே னென்னுதல்; உபகாரஸ்ம்ருதி அநுவர்த்தித்தவன்று ப்ரத்யுபகாரம்

அரு.—எட்டாம்பாட்டு (கற்றாரித்யாதி) (விச்சேதம் வாராதபடி) என்ற துக்கும் "பிறவாமை" என்கிற பதத்துக்குச் சொன்னயோஜனைக்கும் சேரத் தாத்பர்யம்கண்டு கொள்வது. அதாவது - இனி ஒருபிறப்பும் வாராதபடி யென்னும்பக்ஷத்தில், அநுபவவிச்சேதத்துக்கு ப்ரஸக்தியில்லாதபடி யென் கிறது; நன்மை - பிறவாமை யென்கிற பக்ஷத்தில் நாம்பண்ணின நன்மை யாலே அநுபவம் வந்ததாகில் வேண்டினபோது அநுபவிக்கவும், மற்றைப் போது ஆறியிருக்கவுமாயிருக்கையாலே விச்சேதப்ரஸக்தியுண்டு. உபகார ஸ்ம்ருதிபிறவாமையென்கிற பக்ஷத்தில் ப்ரத்யுபகாரம் தேடித்தடுமாறவேண் டுகையால் விச்சேத ப்ரஸக்திவரும். ஆகையால் இம்மூன்று யோஜனைக்கும் அநுகுணமாக இப்படி தாத்பர்யம் கொள்ளவேணுமென்கை.

"பற்றாவந்து" நிமித்தமாகவந்து என்றாய்அத்தைஉபபாதிக்கிறார் (திரை யித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (இப்படியித்யாதி). ... ... (அ)

(க) திருவி-க.

தேடி நெஞ்சாறல் படவேண்டும்படி யிருக்குமிறே. அதுவேண்டாதே "ப்ராப்தம்இது" என்றிருக்கும்படி உபகரித்தானாயிற்று.

மூ.—கண்ணூர்கண்ணபுரம் கடிகை கடிகமழும்
தண்ணூர்தாமரைசூழ் தலைச்சங்கமேல்திசையுள்
விண்ணோர்நாண்மதியை விரிகின்றவெஞ்சுடரை
கண்ணூரக்கண்டுகொண்டு களிக்கின்றதிங்கென்றுகொலோ.(கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்	கண்களுக்கு	நாள்மதியை	சந்த்ரனைப்போலே நித்யாநுபாவ்யனாய்,
ஆர்	பூர்ணவிஷயமான	விரிகின்ற	உதயமாகாநின்ற
கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்திலும்,	வெம்	வெவ்வியதான
கடிகை	திருக்கடிகையிலும்,	சுடரை	தேஜஸ்ஸையுடைய ஸூர்யனைப்போன்ற ப்ரதாபமுடைய எம்பெருமானை
கடி	பரிமளத்தால்		
கமழும்	வ்யாப்தமாய்		
தண்	குளிர்ச்சியால்		
ஆர்	பூர்ணமுமான	இங்கு	இவ்விடத்திலேயே
தாமரை	தாமரைகளாலே	கண்ணூர	கண்களுக்கு பூர்ணமாக
சூழ்	சூழப்பட்ட	கண்டு	ஸேவித்து
தலைச்சங்கம்	தலைச்சங்காட்டில்	களிக்கின்றது	ஆநந்திப்பது
மேல்திசையுள்	மேல்பார்ஶ்வத்திலும்	என்றுகொலோ	எந்தகாலம். (கூ).
விண்ணோர்	நித்யஸூரிகளுக்கு		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணூர்கண்ணபுரம்) கண்டார்க்குக்கண்மாறவைக்க வொண்ணாதபடியான திருக்கண்ணபுரம், திருக்கடிகை, பரிமளத்தைப் புறப்படவிடாநிற்பதாய், ஶ்ரமஹரமான தாமரைகளாலே சூழப்பட்ட தலைச்சங்காட்டில் மேல்பார்ஶ்வத்தில்.

(விண்ணோர்நாண்மதியை) நித்யஸூரிகளுக்கு என்று மொக்க அநுபாவ்யனானவனாயிற்று இங்கேவந்து ஸுலபனானான். (விரிகின்ற வெஞ்சுடரை) உதயகாலத்தில் ஆதித்யனைப்போலே ப்ரதாபம்

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணூரித்யாதி) நெஞ்சும் தாமுமாய் உசாவிக்கொண்டு அநுபவியாநின்றார்கீழ். இப்படியிருக்கச்செய்தே கண்கள்தான் யுகபத்அநேக திவ்யதேசங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்க வேணுமென்றாசைபட்டு அது இங்குபிறவாமையாலே பதறுகிறாரென்று ஸங்கதி.

கண்ணுக்குப் பரிபூர்ணமானவிஷயமென்றாய், தாத்பர்யமருளுகிறார் (கண்டாரித்யாதி).

விஞ்சியிருப்பது, கண்ணாலே முகக்கலாயிருப்பது. (கண்ணித்யாதி) ஒருதேசவிசேஷத்திலேபோனால் ஸதாதர்ஶநத்தாலே(க) "அஹமந்நமஹமந்நம் - அஹமந்நமஹமந்நம்" என்று களிக்குமத்தை இங்கே கண்ணாலேகண்டு களிக்கப்பெறுவதுஎன்றே வென்கிறார். இங்கே கண்ணாலே காண்கையாவதென்னென்னில்; இவருடைய த்வரையிருக்கிறபடியிறே. .... (கூ)

மூ.—செருநீர்வேல்வலவன் கலிகன்றிமங்கையர்கோன்
கருநீர்முகில்வண்ணன் கண்ணபுரத்தானை
இருநீரின்தமிழின்னிசைமாலைகள் கொண்டுதொண்டீர்
வருநீர்வையமுய்ய விவைபாடியாடுமினே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு	கறுத்தும்	இரு	அதிகமான
நீர்	ஜலபரிதமுமான	நீர்	நீர்மையுடையதாய்
முகில்	மேகம்போன்ற	இன்	இனியதான
வண்ணன்	திருமேனி நிறத்தை யுடையரான	தமிழ்	தமிழ்ரூபமான
		இன்	இனியதான
கண்ணபுரத்தானை	திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கிற சவரிப்பெருமாள் விஷயமாக,	இசை	காநரூபமான
		மாலைகள்கொண்டு	மாலாரூபமான ப்ரபந்தத்தைக்கொண்டு
		தொண்டீர்	கைங்கர்ய பரர்களான நீங்கள்
செரு	யுத்தம் செய்கையே		
நீர்	ஸ்வபாவமாகவுடைய	வரும்	(பூமிப்பரப்படங்கலும் சூழ்ந்து) வாராநின்ற
வேல்	வேலாயுதத்தை		
வலவன்	வலது திருக்கையிலுடையராய்,	நீர்	கடலாலே சூழப்பட்ட
		வையம்	லோகங்கள்
மங்கையர்	திருமங்கைக்கு	உய்ய	உஜ்ஜீவிக்கும்படி
கோன்	ராஜாவான	இவை	இப்ப்ரபந்தத்தை
கலிகன்றி	ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)	பாடி	காநம்செய்து
		ஆடுமினே.	ஆடக்கடவீர்கள். (கo)

(என்னென்னில்) என்றது-காண்கைக்குத் தடையென் னென்றபடி. (த்வரை) என்றது - நினைத்தபோதே அங்கேபோய் காணவேணுமென்னும் த்வரை யென்கை. ... ... (கூ)

(க) தை-ப்ருகு-ய-கூ.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (செருநீர் வேல்வலவன்) செருச்செய்கையை ஸ்வபாவமாகவுடைய வேல் கை வந்திருக்குமவருமாய், ப்ரதிபக்ஷநிரஸநஸ்வபாவருமாய், திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரதாநரான ஆழ்வார் ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடைய சவரிப்பெருமாளையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று.

(இருநீரித்யாதி) விஷயவைலக்ஷண்யத்தையொழியவே மிக்க நீர்மையை யுடைத்தாயிருக்கிற இன்தமிழாகிற இசைத்தொடையைக்கொண்டு கைங்கர்ய ருசியுடையரான நீங்கள் கடல்சூழ்ந்தபூமியிலே இவற்றைப்பாடுவது ஆடுவதாய் உஜ்ஜீவித்துப்போகப் பாருங்கோள். அன்றிக்கே (க) "ஸர்கே பி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யதந்தி ச - ஸர்க்கேபிநோபஜாயந்தே ப்ரளயேநவ்யதந்திச" என்கிறபடியே வரக்கடவதான ப்ரளயத்திலேபுக்கு அழுந்திநோவுபடாமே நீங்கள் இவற்றைக் கொண்டு பாடுவதாடுவதாக உங்கள்ஸஞ்சாரத்தாலே ஜகத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்கப் பாருங்கோளென்னுதல். .... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி
எட்டாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி
வண்டார் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—கண்ணாலேகண்டு களிக்கின்ற திங்கென்று சொல்லிநின்

அரு.—பத்தாம்பாட்டு- (செருவித்யாதி) "வருநீர்" பூமிசூழ்ந்துவருகிற நீரானகடலென்றும், மேலேவரக்கடவ நீர்ப்ரளயஜலமென்றும் இரண்டர்த்தமருளுகிறார் (கடலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "வையத்திலே நீங்கள் உய்ய" என்று முந்தினயோஜநைக்கு சப்தார்த்தம். ... ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—வண்டார் ப்ரவேசம். "கண்ணாரக்கண்டு களிக்கின்ற திங்கென்று

ருரே; கண்ணாலே கண்டுகளிக்கை பேருனல் அதுக்குத்தன்கைபார்த்திருக்கவேண்டும்படி யிருக்கிறவனைக் கேட்போமென்று பார்த்து நீ சொல்லென்கிருர். உம்முடைய அநந்யகதித்வத்தை ஆவிஷ்கரித்து கைங்கர்யத்தையொழியச் செல்லாத உம்முடைய சாபலத்தை ஆவிஷ்கரித்தநீர், கைங்கர்யம் பெற்றீரே; வாசிகமான வடிமைசெய்யா நின்றீராகில் இனிவேண்டுவதுண்டோவென்று அத்தை இவர் திருவுள்ளத்திலேபடுத்த, அத்தாலே இனியராய்த்தலைக்கட்டுகிருர்.*

மூ.—வண்டார்பூமாமலர்மங்கை மணநோக்கம்
உண்டானே உன்னையுகந் துகந்துன்றனக்கே
தொண்டானேற்கு என்செய்கின்ருய் சொல்லுநால்வேதம்
கண்டானே கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (க)

பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகளாலே
ஆர்	பூர்ணமாய்
பூ	அழகியதாய்
மா	பரப்புடையதுமான
மலர்	புஷ்பத்தில் நித்ய வாஸம்பண்ணுநின்ற
மங்கை	பெரியபிராட்டியாருடைய
மணம்	மங்களாவஹமான
நோக்கம்	வீக்ஷணத்தை
உண்டானே	(தாரகமாக) உடையவனுய்,
நால்	நான்குவிதமான
வேதம்	வேதங்களையும்
கண்டானே	வெளியிட்டவனுமான
கண்ணபுரத் துறை	திருக்கண்ணபுரமென்கிற திவ்யதேசத்தில் வர்த்திக்குமவனுன
அம்மானே	ஸ்வாமியே!
உன்னை	உம்மை
உகந்துகந்து	மிகவும் உகந்து
உன்றனக்கே	உனக்கே
தொண்டானேற்கு	அடிமைசெய்யவேணுமென்றிருக்கிறஎனக்கு
என்செய்கின்ருய்	(நீ) என்னசெய்வதாய் நினைத்திருக்கிருய்
சொல்லு	சொல்லவேணும். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வண்டாரித்யாதி) வண்டுகள் ஜாதியாகப்படிந்திருப்பதாய், தர்ஸநீயமாய் பிராட்டிக்கு நினைத்தபடி

கொலோ" என்றுவிடாய்த்தவர் "காட்டினுய் கண்ணபுரத்துறை யம்மானே" என்று களிக்கப்ரஸக்தி யென்னென்னும் சங்கையிலே ப்ரஸக்தியைக் காட்டாநின்றுகொண்டு ஸங்கதியருளுகிருர் (கண்ணாலேயித்யாதி). களிக்கப் பெருதநாளிலே சொல்லாநின்ருரென்று கீழோடே அந்வயம். (அதுக்கு) காலாவதிக்கு. ... ... *

வர்த்திக்கைக்கீடான பரப்பையுடைத்தான தாமரைப்பூவையிருப்பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டியாருடைய நோக்கை தா(ஞ)ரகாதிகளாகவுடையவனே! (உன்னை) அவளோடுகூடி யிருக்கிறஉன்னை. ப்ரஹ்மசாரி யெம்பெருமானை யன்றாய்த்து இவர்உகந்திருப்பது. (உகந்துகந்து) மிகவுமுகந்து. (உன்றனக்கே தொண்டானேற்கு) தாயும் தமப்பனும் சேரவிருக்க அநுவர்த்திப்பாரைப்போலே, அவனுமவளுமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்ய வேணுமென்றாய்த்து இவர் ஆசைப்பட்டிருப்பது. பிராட்டியும் அவனுமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யவேணுமென்னும் சாபலத்தையுடைய எனக்கு.

(என்செய்கின்றாய் சொல்லு) நீ செய்தருளப் பார்த்ததென் சொல்லு. ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் அவளும் அவனுமானசேர்த்தியிலேயாயிற்று இவர்நினைத்திருப்பது. உபாய பா (ஞ) வத்தில் குறைவறவிருக்கிற நீ செய்தருளுவதாக நினைத்திருக்கிறதென் சொல்லு. (என்செய்கின்றாய் சொல்லு) தம்முடைய உகப்பைப் பேற்றுக்குப் பரிகரமாக நினைத்திருக்கிறிலர்; அவன் நினைவே பேற்றுக்குப் பரிகரமாக நினைத்திருக்கையாலே சொல்லுஎன்கிறார். (நால்வேதம்கண்டானே)ப்ரளயகாலத்தில் இவற்றினுடையஆநுபூர்வியை ஸ்மரித்திருந்து வெளியிடுகையிறே-இவற்றைக் காண்கையாவது. நித்யமானவேதத்தில ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு மேற்படவில்லையிறே. அன்றிக்கே பட்டர் அருளிச்செய்தாராகச் சிறியாத்தான்பணிக்கும் படி; "இதுகர்த்தரி அன்று, கர்மணிகிடாய்" என்றுப்ராப்யப்ராபகங்

அரு.—முதற்பாட்டு. (வண்டாரித்யாதி). "மணமான" மங்களாவஹமான நோக்கமென்றர்த்தம் விவக்ஷித்து தா(ஞ) ரகாதிகளென்று ஆதிபத ப்ரயோகம் பண்ணுகிறாரென்று கண்டுகொள்வது. உனக்கென்னாதே "உன்றனக்கு" என்றத்தாலே தோன்றின ஸம்பந்தவிசேஷத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளுகிறார் (தாயுமித்யாதி).

(குறைவறவிருக்கிறநீ) என்றது-புருஷகாரத்தோடு கூடியிருக்கிற நீயென்கை. "சொல்" என்று நிர்பந்திக்கக் கூடுமோவென்ன அவன் நினைவைக்கேளாதே நீராமையாலே கேட்கிறாரென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தம்முடைய வித்யாதி). (இது) என்றது - "கண்டான்" என்றபதத்தை. (கர்மணிகிடாய்) என்றது-காணப்பட்டானென்று சொன்னபடிகிடாயென்கை. ... ... (க)

களிரண்டும் அவனே யென்னுமிடத்தையாயிற்று வேதங்கள் வெளியிட்டது. (கண்ணபுரத்துறையம்மானே) ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப்போகையன்றிக்கே கண்ணாலே கண்டநுபவிக்கலாம்படி திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து ஸுலபனான நீ சொல்லு. .... (க)

மூ.—பெருநீரும்விண்ணும் மலையுமுலகேழும்
ஒருதாராநின்னுளொடுக்கிய நின்னையல்லால்
வருதேவர்மற்றுளரென்றென் மனத்திறையும்
கருதேன்நான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	கண்ணபுரத்துறை யம்மானே?	மற்று	வேறான
பெருநீரும்	ஸமுத்ரத்தையும்	தேவர்	தேவதைகள்
விண்ணும்	ஆகாசத்தையும்	உளர்	இருப்பர்கள்
மலையும்	மலைகளையும்	என்று	என்பதையே
உலகுஏழும்	ஸப்தலோகங்களையும்	நான்	நான்
ஒருதாரா	ஒருமாலையாக	என்	என்னுடைய
நின்னுள்	உன்னிடத்திலேயே	மனத்து	மனதில்
ஒடுக்கிய	சேர்ப்பித்துக் கொண்ட	இறையும்	கொஞ்சமும்
நின்னையல்லால்	உன்னைவிட்டு	கருதேன்	நினைத்தறியேன். (உ)
வரும்	("நானேப்ராப்யன்" என்று) வாராநின்ற		

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. "உன்றனக்கே தொண்டானேன்" என்றீரே; இங்ஙன்சொல்லுவானென்? புறம்பே ஆஶ்ரயிப்பாரும் ஆஶ்ரயணீயருமாயன்றோ விருக்கிறதென்ன; அவர்கள் செய்தபடி செய்கிறார்கள்; எனக்கு முன்னம் இதர விஷயங்களில் புத்தியில்லை யென்கிறார்.

வ்யா.—(பெருநீருமித்யாதி) கடலும் ஆகாசமும் குலபர்வதங்களும் லோகங்களேழும் இவற்றையடையப்ரளயத்தில். (ஒருதாரா) ஒருமாலையாக. (நின்னுளொடுக்கிய) ஒருபூவை விழுங்கினாப்போலே யாயிற்று வருத்தமற்றிருந்தபடி. அன்றிக்கே (ஒருதாரா) ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலையிட்டு நிற்கிறவனே! இவற்றையடையவும் திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கின உன்னையல்லது.

அரு°—இரண்டாம்பாட்டு (பெருநீருமித்யாதி) (என்றீரே) என்றவநந்தரம் "இதுக்குமுறுமாற்றம் காணாமையாலே" என்றுகூட்டுவது.(என்ன)என்றதுக்கு - ஈஶ்வரனுக்கபிப்ரேதமாகக் கொண்டென்று கருத்து.

ஸம்போதநமாக வர்த்தமருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). ... (உ)

(வருதேவரித்யாதி) ப்ரளயம் வந்தபோதாக உன்வயிற்றிலே போய்ப்புக்கு நீ வெளிநாடுகொணப் புறப்படவிட்டவாறே நான் ஆஶ்ரயணீயனென்று வருவதொருதேவதை யுண்டாக நான் அறியேன். (இறையும்) பூர்வபக்ஷத்வேநவும் நினைத்தறியேன். (கண்ணபுரத்துறை யம்மானே) ப்ரளயாபத்தைப் பரிஹரித்து இன்று ஆஶ்ரயணீயனென்னுமிடம் தோற்ற நீ வந்து ஸந்நிஹிதனுக நானெங்ஙனே வேறுசிலரை ஆஶ்ரயணீய ரென்றிருக்கும்படி. ஸம்ஸாரப்ரளயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காகவிறே நீ இங்குவந்து நிற்கிறது. (உ)

மூ.—மற்றுமோர்தெய்வமுள தென்றிருப்பாரோடு
உற்றிலேனுற்றது முன்னடியார்க்கடிமை
மற்றெல்லாம்பேசிலும் நின்திருவெட்டெழுத்தும்
கற்றுநான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணபுரத்துறையம்மானே?		கற்று	அப்யஸித்து (அந்த திருவஷ்டாக்ஷரம்)
மற்றும்	"உன்னைவிட வேறுன்	மற்றெல்லாம்	மற்றுமுள்ள அநேகார்த்தங்களை
ஓர்தெய்வம்	ஒருதெய்வமானது	பேசிலும்	சொல்லிற்றேயாகிலும்
உளது	உண்டு"	உற்றதும்	(நான்) அர்த்தமாக உணர்ந்து அறுதியிட்டது
என்றிருப்பாரோடு	என்றுசொல்லுமவர்களோடு	உன்	உம்முடைய
உற்றிலேன்	ஸம்பந்தமுடையேனல்லேன்;	அடியார்க்கு	சேஷபூதர்களான பாகவதர்களுக்கே
நான்	அடியேன்	அடிமை	சேஷபூதனுயிருப்பதுதான். (௩)
நின்	உம்முடைய		
திருவெட்டெழுத்தும்	திருவஷ்டாக்ஷரத்தை		

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. வேறுசிலரை ஆஶ்ரயணீயரல்லரென்று நினைத்திருக்குமளவேயோ? தாமஸபுருஷர்களோடு ஸம்பர்க்கமுமில்லை. ஸாத்விகரையொழியக் காலம் செலுத்தவும் மாட்டேனென்கிறுர்.(க)* எண்ணுதமானிடத்தை யெண்ணுமவனுமல்லேன். *(உ) பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரியுமவனல்லேனென்கிறுர்.

அரு.— மூன்றும்பாட்டு. (மற்றுமித்யாதி) இவர்சொல்லாலேதானே உக்தார்த்தத்தை த்ருடீகரிக்கிறுர் (எண்ணுதவித்யாதி).

(க) கக-கூ-எ. (உ) எ-சு-ச.

வ்யா.—(மற்றுமோர்தெய்வ முளதென்றிருப்பாரோடுற்றிலேன்) தேவதாந்தர ஸ்பர்ஶமுடையாரோடு எனக்கொரு ஸம்பந்தமுமில்லை. (உற்றதுமித்யாதி) அவர்களைவிட்டு உன்னளவில் நின்றவனுமல்லேன். இவ்வநுஷ்டாநம் தான் நீர் எங்கேயார் சொல்ல பரிக்ரஹித்தீரென்ன; நீ சொன்ன முதல் வார்த்தைக்கு அர்த்தமாக நான் நினைத்திருப்பது இதுவென்கிறார். இதுபின்னை அநேகார்த்தங்களைச்சொல்லுமே? ஜீவஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும், நம்முடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும்; ஜீவவஸ்துக்களுக்கும்நமக்குமுண்டான ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லும்; ப்ராப்திபலமான கைங்கர்யத்தளவும் வந்திருக்குமேயென்ன; அது அநேகார்த்தங்களைச் சொல்லிற்றேயாகிலும் அதில்எங்குமாக நான் அறுதி யிட்டிருக்குமர்த்தம்-அநந்யார்ஹசேஷத்வம்; அதுதான் ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமாயல்லதிராது.

(ஸ்பர்ஶமுடையாரோடே) என்றது "மற்றுமோர் தெய்வமுடையாரோடு" என்னாதே, "உளதென்றிருப்பாரோடு" என்கையாலே மாநஸஸ்பர்ஶமுடையாரென்கை. "மற்றெல்லாம்" இத்யாதிக்கு உக்திப்ரத்யுக்திமுகேந தாத்பர்யமருளுகிறார் (இவ்வநுஷ்டாநமித்யாதி). (முதல்வார்த்தை) என்றது - (க) "நான்கண்டுகொண்டேன் நாராயணாவென்னும் நாமம்" என்னும்படி உபக்ரமத்தில் சொன்னதிருமந்த்ரம். (ப்ராப்தி) என்றது - சேஷசேஷிபாவ ஸம்பந்த நிபந்தநமான முறையென்கை. (எங்குமாக) ஸகலபதார்த்தங்களிலுமாக. (அறுதியிட்டு) என்றது - ஜ்ஞாதவ்யதயா அறுதியிட்டுவென்கை. ஜீவஸ்வரூபம் ஆஶ்ரயதயா ப்ரஸக்தமாகையாலும், பகவத்ஸ்வரூபம் விஷயதயா சொல்லவேண்டுகையாலும், தத்விஷயகைங்கர்யம் சேஷத்வகார்யமாகத்தன்னடையே வருமாகையாலும், அநந்யார்ஹசேஷத்வமே ஜ்ஞாதவ்யமாகையால், அது-பாகவதபர்யந்தமானாலிறே நிலைநிற்பது; ஆகையாலேஉன்னடிமையாகையாயிற்று ப்ராதாந்யேந தோற்றுமர்த்தமென்று இவ்வாக்யத்துக்குத்தாத்பர்யம்.

"நின்திருவெட்டெழுத்தும் கற்றுநான் வல்லது" என்றதுக்கு நீஎன்னை உனக்கே அடிமையென்னுமர்த்தத்தை அறிவிப்பிக்கிறவார்த்தையிலேதானே "அடியார்க்காட்படுத்த வல்லவார்த்தை இது" என்று நான்தானே அர்த்தம் பண்ணவல்லது அது, என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்துகீழ் உக்தி ப்ரத்யுக்திரூபேண தாத்பர்யமருளிச்செய்து, கீழ்மேல்பாட்டுக்களில் ரீதியைவிடமாட்டாமல் "கண்ணபுரத்துறையம்மானே" என்று ப்ரதீகம் க்ரஹித்துத்தாத்பர்யமருளிச்செய்ய, அதுக்குமேலே எழுத்துக்கற்றதும், "நான்வல்லது கண்ணபுரத்து

(க) க-க-க.

(கண்ணபுரத்துறை யம்மானே) இதுவன்றோ நீ இங்குவந்திரு ந்து ஓதுவித்தவர்த்தம். கீழும்கண்ணபுரத்துறையம்மானேயென்று போருகையாலே இதுவும் அப்படி நடத்தப் பார்க்குமென்று அக்ஷர மேறிவரும். அதுக்காக "கற்றுநான்வல்லது கண்ணபுரத்தானே" என்னுதல். அன்றிக்கே ரீதிபேதம் பிறவாமைக்காக "கண்ணபுரத் துறையம்மானே! நின்திருவெட்டெழுத்தும் கற்றுநானுற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை" என்றுவது. "உன்னளவில் நின்றவனல் லேன்" என்றபோது,"அவன் திருவுள்ளமென்படுகிறதோ?" என்று நஞ்ஜீயரருளிச்செய்ய; பிள்ளை "* அல்லிக்கமலக்கண்ணனாகிறான்" என்றருளிச்செய்தார். (க) "நீக்கமில்லாவடியார் தமடியாரடியா ரெங்கோக்கள்" என்று இவர் பாகவதசேஷத்வத்தளவிலே நின்றவாறே, அவன் * அல்லிக் கமலக்கண்ணனானான். ப்ரபந்நனு டைய லக்ஷணமாகிறது - ஶ்ரிய꞉பதியே உபாயோபேயங்களென்றி ருக்கையும், தேவதாந்தர ஸ்பர்ஶமும், தாமஸபுருஷர்களோடு ஸம் பர்க்கமுமின்றிக்கேயிருக்கையும். பாகவதரையொழியச்செல்லாமை யுண்டாயிருக்கையும். தர்மியை அநுபந்தித்திருக்கும் தர்மங்களை

றையம்மானே" என்று சேரப்பிடித்துக் கொள்ளுமளவிலே பதினாறு எழுத்தா ய்விழுகையாலே கீழ்அடிகளில் ஸங்க்யைக்கு ஏற்றம் வருமென்று காட்டா நின்றுகொண்டு ரீதிபேதத்தை அங்கீகரித்து "கண்ணபுரத்தாய்" என்று பாடத்தைக் காட்டுகிறார் (கீழுமித்யாதி). இப்பக்ஷத்தில் "அதுநான் வல் லது" என்றத்தைவிட்டு பன்னிரண்டு எழுத்தாகவே அநுஸந்திப்பதென்று திருவுள்ளம். இப்படி பாடமே பஹுகோசஸித்தம். முந்தினது உண்டான விடத்தில் கண்டுகொள்வது. அவனருளிச்செய்த திருமந்த்ரத்துக்கு ப்ராப்த மானவர்த்தம் - பகவதநந்யார்ஹசேஷத்வமாயிருக்க, இவருக்குக் கருத்தாகவெண்ணிற்று-அவனடியார்க்கடிமையானால், அவனுக்கு முகச்சுளி ப்பு வாராதோவென்ன; வாராது; ப்ரத்யுத ஆநந்தமேயுண்டாமென்று ஸம் வாதமுகேந தாத்பர்யமருளுகிறார் (உன்னளவிலித்யாதி). மூன்று பாட்டா லும்பலித்த ப்ரமேய விசேஷந்தன்னையருளுகிறார் (ப்ரபந்நனுடையவித்யாதி). பாகவதர்களை யொழியச் செல்லாமை ஸ்வரூபமானால், திருமந்த்ரத்தில்இத்தை சப்தார்த்தமாகச்சொல்லாமல்போவானென்னென்னவருளுகிறார்(தர்மியையித் யாதி). பகவத்விஷயத்தில் அநந்யார்ஹசேஷத்வம் சொன்னபோதே அவ

(க) தி-வாய்-அ-க0-க0.

நேரே வ்யவஹரித்ததில்லையேயாகிலும் தர்மியைச் சொன்னபோதே தர்மங்களுமெல்லாம் சொல்லிற்றாமிறே. .... (௩)

மூ.—பெண்ணு ளுள் பேரிளங்கொங்கையினாரழல்போல்
உண்ணாநஞ்சுண்டு கந்தாரை யுகந்தேன்நான்
மண்ணாளா வாணெடுங் கண்ணி மதுமலராள்
கண்ணாளா கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்ணாளா	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்கு வல்லபனாய்	பேர்	பெரிதாயும்
வாள்	ப்ரகாசமாயும்	இளம்	இளமையுடையது மான
நெடும்	விசாலமுமான [யளாய்	கொங்கையின்	ஸ்தநத்திலிருக்கிற
கண்ணி	திருக்கண்களையுடை	ஆர்	பூர்ணமாய்
மது	மதுஸ்யந்தியான	அழல்போல்	அக்நிபோன்றதாய்
மலராள்	புஷ்பத்தில் வாஸம் பண்ணுமவளான பெரியபிராட்டியாருக்கு	உண்ணு	ஒருவராலும் புஜிக்கப் படாததுமான
		நஞ்சு	விஷத்தை
		உண்டு	புஜித்து (பூதனையை முடித்து, அதனால்)
கண்ணாளா	வல்லபனுமான		
கண்ணபுரத்துறையம்மானே!			
பெண்	ஸ்த்ரீரூபமாய்	உகந்தாயை	உகப்பையுடைய உன் [னை
ஆளுள்	வடிவுடையளானபூதனையினுடைய	நான்	நான்
		உகந்தேன்	ஸந்தோஷித்தேன்(ச)

அவ.—நாலாம்பாட்டு. அக்குணங்களெல்லா முண்டானாலும் நாம் விரும்பியிருத்தல் வலியபுருஷகாரமுண்டாதல்செய்தவன்றன்றே, அதுகார்யகரமாவது வென்ன; நஞ்சு தா (ஒ) ரகமான உனக்கு ஆகாதில்லை; பிராட்டிமார் எனக்குப் புருஷகாரமானபின்பு என் கார்யத்துக்குக் குறையுண்டோவென்கிறார்.

வ்யா.—(பெண்ணுளுள்) பேயாயிருந்துவைத்துப் பெண்ணுளுள். நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வமுள்ளது யசோதைப் பிராட்டிக்கிறே. அவளாகத்தன்னைபா(ஒ)வித்துவந்தாளாயிற்று.(பேரிளங்கொங்கை)

னுக்கு அநங்யார்ஹரான இவர்களை யொழியச் செல்லாமை சொல்லிற்றாமென்றுகருத்து. ... ... (௩)

அந.—நாலாம்பாட்டு. (பெண்ணித்யாதி) கீழ்மூன்று பாட்டோடும் ஸங்கதிகாட்டுகிறார் (இக்குணங்களித்யாதி).

பெருமையையும் இளமையும் இரண்டும் அருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்

ஏறிட்டுக்கொண்டதொழியபேயான படியாலே முலைபெருத்திருக்கு மிறே. யசோதைப் பிராட்டியாக வநுகரித்து வருகையாலே இளமையும் கிடக்கும். அக்நிகல்பமான விஷமாயிற்று; நெருப்பைவாயிடுவார் இல்லையிறே; (உண்ணாநஞ்சு) அறிவுடையார் புஜித்தறியாத விஷத்தை தா (ர) ரகமாக புஜித்து ப்ரதிகூலையான பூதனையை முடித்து "அநுகூலர்விரோதிபோகப் பெற்றோம்" என்று உகந்த வுன்னை உகந்தேன்நான்.

(மண்ணாளாவித்யாதி) விஷம்தாரகமான உனக்கு ஆகாதாரில்லை. நீ கைவிடப்பார்க்குமன்றும் விடவொண்ணாத புருஷகாரமுண்டு. (மண்ணாளா) பொறைதானாயிருக்கை. தான் பொறையாளாயிருக்குமளவன்றிக்கே, செய்தகுற்றங்களை அவன் திருவுள்ளத்திலே படாதபடி,(க) "[Grantha] -நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" என்று அவனையும் பொறுப்பிக்குமவளாயிற்று. நோக்காலும் போக்ய(ഭോഗ്യ)தையாலும் அவன் தன்வழியே போம்படி நியமிக்குமவளாயிற்று. (கண்ணபுரத்துறையம்மானே) இவையெல்லாம் உண்டானாலும் கார்யமாகாதிறே நீ தூரஸ்த்தனாயிருந்தாயாகில்; அக்கண்ணழிவையும் அறுத்துவைத்தாயே. .... (ச)

மூ.—பெற்றாரும் சுற்றமுமென்றிவை பேணேன்நான்
மற்றாரும் பற்றிலேனாதலால் நின்னடைந்தேன்
உற்றானென் றுள்ளத்து வைத்தருள் செய்கண்டாய்
கற்றார்சேர் கண்ணபுரத்துறை யம்மானே. (ரு)

ப்ர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஏறிட்டித்யாதி). விஷத்தைபுஜித்தாலும் உகப்பு வருமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதிகூலையித்யாதி).

"வாணெடுங்கண்ணி" இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தானித்யாதி). திருவுள்ளத்தில்படாதபடி நோக்காலுமித்யாதியை ஏகமாக அந்வயித்துக்கொள்வது. இப்படிமயக்கி அவனை வசீகரிக்கவல்லாளோவென்ன வருளுகிறார் (நகஶ்சிதித்யாதி). (அவனையும்) என்றது- சொல்மிறுங்கனை திருவடியையுமென்றபடி. ... ... (ச)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பெற்றாரித்யாதி) "கீழேதேவதாந்தரங்களிலும் தேவதாந்தர ஸம்பந்திகளிடத்திலும் பற்றிலேன்" என்றீராகிலும் சரீரஸம்பந்திகளிடத்திலும் ரக்ஷகத்வ ப்ரதிபத்தியும், ஸ்வரக்ஷணேஸ்வாந்வயமும் தீர்ந்தாலிறே அதிகாரிபூர்த்தியுள்ளது. அதுவேண்டாவோவென்று பகவத

(க) ரா- யு-கககூ-சச.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கற்றார்சேர்	(ஸகலசாஸ்த்ரங்களையும்)கற்றவர்வர்த்திக்கிற	ஆதலால்	ஆகையால்(நிராலம்பனானான்)
கண்ணபுரத்துறையம்மானே?		நின்னடைந்தேன்	உம்மையே ஆஸ்ரயித்தேன் (ஆகையால்)
நான்	அடியேன்	உற்றான்	"இவன் நமக்கு உறவானவன்"
பெற்றாரும்	மாதாபித்ராதிகளும்		
சுற்றமும்	உறவாளிகளும்	என்று	என்று
என்றிவை	என்றிப்படிப்பட்டவர்களை எல்லாம்	உள்ளத்து	உம்முடைய திருவுள்ளத்திலே
பேணேன்	பந்துக்களாக விரும்பமாட்டேன்;	வைத்து	வைத்துக்கொண்டு (அடியேன் பக்கல்)
மற்றாரும்	மற்றுயாரிடத்திலும்[ன்	அருள	க்ருபையை
பற்றிலேன்	ஸங்கமுடையேனல்லே	செய்கண்டாய்	செய்தருளவேணும்.

அவ.—அஞ்சாம்பாட்டு. நாமும் உகந்து, வலியபுருஷகாரமுமுண்டாய், ஸுலபனுமானாலும் நீர்புறம்பு பற்றற்று அகிஞ்சநராய் வருமன்றன்றோ அதுகார்யகரமாவதென்ன; என் குறையறுத்து வைத்தேன்; நீ உன்தலையில் குறைகிடவாதபடி பரிஹரித்துக்கொள்ளாயென்கிறார்.

(பெற்றாரித்யாதி) நான் வேறுசிலரை பந்துக்களென்று நினைத்திருப்பதில்லை. (மற்றாரும் பற்றிலேன்) ஐயோ? இவனுக்குப்புறம் பொருவருமில்லை யென்பாரையு முடையேனல்லேன்; புறம்பொருவருமில்லையாகில், நீர் உண்டேயென்ன; நானும்எனக்குக் கழுத்துக்கட்டி. (ஆதலால் நின்னடைந்தேன்) நிராலம்பநனாய் விழுமவனுக்கு ஒருதரையிலே விழவேணுமே. (க) "సతం నిపతితం భూమౌ - ஸதம் நிபதிதம்பூமௌ".

பிப்ராயத்தைக் காட்டாநின்று கொண்டு ஸங்கதியருளுகிறார் (நாமுமித்யாதி). (அகிஞ்சநராய்) என்றது "மற்றாரும்" என்றவிடத்தில் தாமும் அந்விதராகையாலே ஸ்வரக்ஷணத்தில் ஸ்வாந்வயமற்றவரென்கை.

நின்னடைந்தேனென்ன வமைந்திருக்க "ஆதலால்" என்றுவிசேஷித்தவருக்குக்கருத்தை யருளுகிறார் (நிராலம்பநேத்யாதி).

(க) ரா-ஸு-௬-அ-௬-௪.

(உற்றுனென்றுள்ளத்துவைத்து) "இவன்நம்மைவிட்டுப் புறம்பேபோய் படக்கடவதெல்லாம் பட்டான்" என்று உன்திருவுள்ளத்திலேகொண்டு என்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி யருளவேணும்' அன்றிக்கே "என்னுலறுத்துக் கொள்ளவொண்ணுத ஸம்பந்தம்உன் கையதன்றே? இவன்கீழ் விட்டுப்போந்த உறவுமுறையெல்லாம் நாமேயன்றே" என அஇத்தைத் திருவுள்ளத்திலேகொண்டு என் பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி யருளவேணும். என்றுன் இங்ஙனே செய்யவேண்டுகிறதென்னென்ன; (கற்றாரித்யாதி) நீ வர்த்திக்கிற ஊரிலுள்ளார் விழுந்தவேடெடுத்து வாசித்தறிவாருண்டோ? அறிவுடையார்க்கெல்லாம்படவேண்டாவோ?.(க) "ஆர்யேண கருணம் கார்யம்- ஆர்யேண - கருணம் - கார்யம்" என்னக்கடவதிறே என்று ஜீயரருளிச்செய்தவார்த்தை. அவர்கள்பக்கல் வேண்டாதவற்றைக் கிடந்து ஆராயாநிற்கிறதென்? நம்ஸ்வரூபத்துக்கீடாகச் செய்யவேண்டுவதுகிடக்க ஆராய்ந்தால் கைவிடவொண்ணுதவற்றை ஆராய்கிறதென்? .... (ரு)

மூ.—எத்தியுன்சேவடி யெண்ணியிருப்பாரை
பார்த்திருந்தங்கு நமன்றமர்பற்றுது
சோத்தம்நாமஞ்சுதுமென்று தொடாமைநீ
காத்திபோல் கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணபுரத்துறையம்மானே?		எண்ணிஇருப்	(நித்ய கைங்கர்யம்செ
உன்	உம்முடைய	பாரை	ய்யவேணுமென்று)
சேவடி	திருவடிகளை		எண்ணி இருக்குமவர்களை
எத்தி	ஸ்தோத்ரம் செய்து	நமன்றமர்	யமபடர்கள்

"உற்றுன்" என்றதுக்கு துக்கங்களையுற்றுனென்றும், எனக்கு உறவானவனென்றும் இரண்டர்த்தமருளுகிறுர் (இவனித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). ஸம்வாதமுகேநதாத்பர்யமருளுகிறுர் (அறிவுடையார்க்கித்யாதி). (க) "பாபாநாம் வா சுபாநாம்வா" பாபாநாம் வா சுபாநாம்வா" என்றெடுத்தஶ்லோகத்துக்கு அர்த்தத்தை யுட்கொண்டு தாத்பர்யமருளுகிறுர் (அவர்கள் பக்கலித்யாதி). (நம்ஸ்வரூபத்துக்கு) என்றது - ஆர்யரான நம்முடைய விசேஷஜ்ஞதைக்கென்றபடி. ... ... (ரு)

(க) ரா-யு-கககூ-சச.

பார்த்திருந்து	(ஶரீரவியோகஸமயம்) பார்த்திருந்து	நாம் அஞ்சுதும்	"நாம் பயப்படுகிறோம்"
அங்கு	அந்த அந்திமதசையில்	என்று	என்று
பற்றுது	கிட்டாமல்	தொடாமை	ஸ்பர்ஶியாமலிருக்கும் படி
சோத்தம்	சோத்தமென்றுதாழ்ந்தார் சொல்லும் சப்தத்தைச் சொல்லி	நீ காத்திபோல்	தேவரீர் காத்திருப்பாய்போலும்.

அவ.—ஆறும்பாட்டு. நீ என்குற்றங்கள்பாராதே என்னைக் கொள்ளுமளவுபோராது; செய்த குற்றங்கள் ஆராய்வதாக நீ இட்டயமாதிகளும் என்பக்கல் வாராதபடி பண்ணவேணுமென்கிறுர்.

வ்யா.—(ஏத்தியித்யாதி)உன் திருவடிகளைஏத்தி (க) "வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டுநாம்" என்கிற மநோரதத்தையுடையரா யிருக்குமவர்களை. (பார்த்திருந்து) அவர்களுடைய சரீரவிஶ்லேஷ ஸமயம் பார்த்திருந்து. அவ்வவஸ்த்தையிலே அந்திமஸமயத்திலே யமபடர்வந்துகிட்டாதே.

(சோத்தநாமஞ்சுதுமென்று)அவர்கள் அநுகூலராயிருப்பாரைக் கண்டால் சொல்லுவன இச்சப்தங்கள். (உ) "இறைஞ்சியும் சாதுவராய்ப்போதுமின்கள்" என்கிறபடியே, "அவர்களைக்கண்டால் நாங்கள் அருகுவாரோம்" என்று கடக்கப் போம்படியாயன்றோ உன்ஸ்வபாவம். (கண்ணபுரத்துறையம்மானே) அவ்வவளவுகளறிந்து நோக்குகைக்காகவன்றோ இங்குவந்து நிற்கிறது. (சு)

மூ.—வெள்ளைநீர்வெள்ளத்தணைந்த வரவணைமேல்
துள்ளுநீர்மெள்ளத் துயின்ற பெருமானே
வள்ளலே யுன்றமர்க்கென்றும் நமன்றமர்
கள்ளர்போல் கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெள்ளை நீர்	திருப்பாற்கடலினுடைய	வெள்ளத்து	வெள்ளத்திலே
		அணைந்த	அணைத்துக் கொண்டு கிடக்கிற

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (ஏத்தியித்யாதி) உன் சேவடியெண்ணியிருப்பாரை நீ காத்திருப்பாயென்று அந்யாபதேசேந வநுஸந்தித்தது - ஸ்வகதமான தசையென்று விவக்ஷித்து ஸங்கதியருளுகிறுர் (நீ யித்யாதி).

அவ்வவளவுகள் - அந்தந்த அவஸ்த்தைகள். ... ... (சு)

(க) தி-வாய்-ங-ங-க. (உ) ச-திருவ-சுஅ.

அரவணைமேல் — திருவநந்தாழ்வான் மேலே
துள்ளும் — துள்ளாநின்ற
நீர் — திவலைகள் (ஸ்பர்ஶிப்பதால்)
மெள்ள — மெள்ள
துயின்ற — திருக்கண் வளருமவனாய்,
பெருமானே — ஸர்வாதிகனாய்,
வள்ளலே — உதாரனுமான
கண்ணபுரத்துறையம்மானே?
உன்றமர்க்கு — உன்னடியார்பக்கல்
என்றும் — எந்த காலத்திலும்
நமன்தமர் — யமபடர்கள்
கள்ளர்போல் — சோரரைப்போல் மறைந்துவர்த்திப்பர்கள்.

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. அவர்கள்கிட்டாமையேயோ? உன் ப்ரபாவத்தாலே அவர்களுக்கு மறைந்து வர்த்திக்கவேண்டும்படியாயன்றோ இருக்கிறதென்கிறார்.

வ்யா.—(வெள்ளையித்யாதி) திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே. (துள்ளுநீர்) கடலில் சிறுதிவலைகளானவை திருமேனியில் ஸௌகுமார்யத்துக் கீடாகவந்து துடைகுத்த. (மெள்ளத் துயின்ற பெருமானே) ஆர் யமவஶ்யராகிறார்; ஆர்கூப்பிடுகிறார், என்று கூக்குரல்கேட்கும்படி செவிதாழ்த்துக்கொண்டு மெள்ள கண்வளரும் ஸர்வாதிகனே!

(வள்ளலே) ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் பண்ணின ஔதார்யவெள்ளமிருந்தபடியென். (உன்றமர்க்கென்றும்) உன்னுடையாரைக் கண்டால் யமபடர்கிட்டாமையேயோ? மறைந்தன்றோ வர்த்திப்பது. (கண்ணபுரத்துறையம்மானே) காக்கிற நீ ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, அவர்கள் எங்ஙனே வெளியிலே திரியும்படி. .... (எ)

மூ.—மாணாகிவையமளந்ததுவும் வாளவுணன்
பூணாகம்கீண்டதுவுமீண்டு நினைந்திருந்தேன்
பேணாதவல்வினையேனிடரெத்தனையும்
காணேன்நான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (அ)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (வெள்ளையித்யாதி) ஸங்கதியையருளுகிறார் (அவர்களித்யாதி). அவர்கள் - யமபடர்.

துள்ளுநீராலே மெள்ளத் துயிலுகிறானென்று விவக்ஷித்து நீராலே துயிலுகையை வெளியிடுகிறார் (கடலித்யாதி). ... ... (எ)

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (மாணாகியித்யாதி) "ஈண்டு" என்றது நீட்டிக்கிடக்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணபுரத்துறை யம்மானே!		ஈண்டு	இப்போது
மாணிகி	(நீர்முன்பு) ப்ரஹ்மசாரியாய்	நினைந்திருந்தேன்	நினைத்திருந்தேன்; (அதனால்)
வையம்	லோகங்களை [யும்,	பேணுத	(ஆத்மாவுக்கு ஒருஹிதமும்) செய்யாதவனுய்
அளந்ததுவும்	அளந்துகொண்டதை		
வாள்	வாளாயுதமுடையனு	வல்வினையேன்	கொடிய பாபங்களைப் பண்ணினவனுமா
அவுணன்	ஹிரண்யனுடைய [ன		
பூண்	ஆபரணங்களாலே (அலங்க்ருதமான)	நான்	அடியேன் [ன
		இடர்எத்தனையும்	ஸகலபாபங்களையும் (இப்போது)
ஆகம்	மார்வை		
கீண்டதுவும்	கிழித்ததையும் (நான்)	காணேன்	காணவில்லை. (அ)

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. நீபாபங்களைக் கனக்கக்கூடுபூரித்து வைக்கஅதினுடையப(ஃ)லாநுபவத்தைப்பண்ணுவிக்குமவர்களுக்கு மறைந்து வர்த்திக்கைக்கு வேண்டுகிற ஹேதுவென்னென்ன; நீ ஆஶ்ரிதர்க்காக உன்னை அர்த்தியாக்கின படியையும், விரோதிநிரஸநசீலனுயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்தேன். அவைவாஸனையோடே போய்நிற்கக் கண்டேனென்கிறுர்.

வ்யா.—(மாணிகி) உண்டென்று இட்டபோதோடு இல்லையென்று தள்ளிக் கதவையடைத்தபோதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போம்படி இரப்பிலேதகணேறினவடிவையுடையனுய் பூமிப்பரப்பையடைய அளந்துகொண்டதும், சிறுக்கனுக்காக ஸாயுதனுன ஹிரண்யனுடைய ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதமான மார்வைக்கிழித்ததுவும். (ஈண்டுநினைந்திருந்தேன்) நீமுற்காலத்திலே செய்தசெயலை நான்இப்போது நினைத்திருந்தேன்.

(பேணுதவித்யாதி) தேஹாத்வ்யதிரிக்தமா யிருப்பதோர் ஆத்மாஉண்டென்று அதுக்கொருநன்மைபாராதே, தேஹாத்மாபிமாநியாய் மஹாபாபங்களைத் திரட்டினநான், அவையடங்கலும் நிஶ

கிறதாய், அதுதானும்இன்று மென்றபடியாகையாலே இப்படிவிசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (நீயித்யாதி).

ஆத்மாவைப்பேணுதவனுய் வல்வினையேனுனவென்று அர்த்தம்விவக்ஷித்தருளுகிறுர் (தேஹாதீத்யாதி). போக்குமவன் கிட்டிநிற்கையாலே போம்

ஶேஷமாகப்போய்க்கொடுநிற்கக்கண்டேன். (கண்ணபுரத்துறையம் மானே) போக்குமவனளவுக்கு ஈடாயன்றோ போமதினளவு இருப்பது. .... (அ)

மூ.—நாட்டினாயென்னையுனக்கு முன்தொண்டாக
மாட்டினேனத்தனையே கொண்டென்வல்வினையைப்
பாட்டினாலுன்னை யென்னெஞ்சத்திருந்தமை
காட்டினாய் கண்ணபுரத்துறையம்மானே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணபுரத்துறை யம்மானே?		வல்வினையை	கொடியபாபங்களை
முன்	ப்ரதமத்திலே	மாட்டினேன்	போக்கினேன்; (மேலும்)
என்னை	அடியேனை		
உனக்கு	உமக்கு	பாட்டினால்	அடியேன் பாடின பாட்டினால்
தொண்டாக	தாஸ பூ (஭ூ) தனைக		
நாட்டினாய்	ஸ்திரப் படுத்தினாய்; (பிறகு அடியேன்)	என்	என்னுடைய
		நெஞ்சத்து	மனதில்
அத்தனையே	அந்தக்ருபாவி சேஷத்	உன்	உம்முடைய
கொண்டு	தைக்கொண்டே	இருந்தமையை	இருப்பை
என்	அடியேனுடைய	காட்டினாய்	அறிவித்தாய். (கூ)

அவ.— ஒன்பதாம்பாட்டு. உம்முடையவிரோதி போனபடிதானென்? நீர்பெற்ற பேறுதா னென்னென்ன;

வ்யா.—(நாட்டினாயென்னை யுனக்குமுன் தொண்டாக) முந்

பாபங்கள் தூரப்போயிற்றென்று தாத்பர்யத்தை யருளுகிறார் (போக்குமவனித்யாதி). ... ... (அ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நாட்டியித்யாதி). முதற்பாட்டுத்துடங்கி இவ்வளவும், கைங்கர்யத்தில் தம்முடையசாபல்யத்தையும், தம்முடையஅநந்யகதித்வாதிகளையும், அவனுக்குத்தாம்அறிவிப்பித்து "இப்படிப்பட்ட எனக்கு கண்ணாலே உன்னைக் கண்டுகளிக்கப்பெறுகையென்று சொல்" என்றுகேட்க, ஈஶ்வரனும் இவர்திருவுள்ளத்திலே களிப்புண்டாம்படி அடிமைகொண்டமையை அறிவிப்பித்து, இத்தையும் அவர் திருப்பவளத்தாலே கேட்கவேணுமென்று ஆசையாலே கேட்கிறாகை கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதியை தர்ஶிப்பிக்கிறார் (உம்முடைய வித்யாதி).

முன் என்னை உனக்கு நாட்டினாயென்று யருளுகிறார் (முந்துறவித்யா

துறமுன்னம் நீ செய்தது இவனை நம்முடையானென்று அங்கே நாட்டுங்களென்றாய். நீ எனக்கு ப்ரதமஸுக்ருதமாகச் செய்தது இவனை நம்முடையனாக அங்கே நாட்டுங்களென்று சொன்னாய். (மாட்டினேனித்யாதி) நானும் அவ்வளவைக்கொண்டு உன்னைப்பற்றின ராஜகுலத்தாலே அநாதிகாலம் புத்திபூர்வகமாகப்பண்ணின பாபங்களை நிஸ்ஸேஷமாகப் போக்கினேன்.

(பாட்டினவித்யாதி) விரோதிபோகப் பெற்றவளவேயோ? அதுபோனால் பெறக்கடவ கைங்கர்யத்தையும் பெற்றேன். வாசிகமானவடிமையும் செய்யப்பெற்றேன். நாம்பாடின கவியினுடைய மதிப்பிருந்தபடியால், இதுநம்மால் வந்ததாகக்கூடாது, உள்ளேயிருந்து பாடுவிக்கிறனொருத்த னுண்டென்றறிந்த விதுகொண்டே நீ என்ஹ்ருதயத்திலேயிருக்கிற விருப்பை நிஸ்சயிக்கலாம்படி பண்ணினாய். (கண்ணபுரம்) இவரைப்பாடுவித்த மூக்கோட்டையிருந்தபடி. .... (கூ)

மூ.—கண்டசீர்க் கண்ணபுரத்துறையம்மானை
கொண்டசீர்த்தொண்டன் கலியனொலிமாலை
பண்டமாய்ப்பாடுமடியவர்க் கென்றும்
அண்டம்போயாட்சி யவர்க்கதறிந்தோமே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ட	கண்ணாலே கண்டநுபவிக்கலாம்படியான	உறை	நித்யவாஸஸ்தலமாக வுடையரான
சீர்	ஸம்பத்தையுடைய	அம்மானை	ஸர்வேஸ்வரனை,
கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தையே	கொண்ட	(எல்லாரும் நெஞ்சிலே) கொள்ளும்படியான

தி). (என்றாய்) என்றவநந்தரம் "என்கை" என்றுசேஷம். ஏதத்விவரணம் (நீ எனக்கித்யாதி). (அங்கே) என்று அடிமையெழுதிக்கொள்ளும் அக்கணக்குத் திட்டத்திலென்கை. தொகைமுறியான எட்டெழுத்தில் முதலெழுத்திலேதானே பகவதநந்யார்ஹ சேஷபூதரிலே நீருமொருவரே என்று அறிவிப்பித்தானென்று திருவுள்ளம்.

மலையாளத்தில் "மூக்கோட்டை" என்கிறவூரை நினைத்தால் கவிகளுக்

சீர் — வைபவமுடைய
தொண்டன் — பகவத் கைங்கர்ய ஸ்ரீ யை யுடையரான
கலியன் — ஆழ்வாராலே
ஒலி — ஒலியுடன் அருளிச் செய்யப்பட்ட
மாலை — மாலாரூபமான இத் திருமொழியை
பண்டமாய் — நிதியாகக்கொண்டு
பாடும் — பாடுமவர்களான

அடியவர்க்கு — தாஸபூ)ஃ)தர்களு
எஞ்ஞான்றும் — எந்தகாலத்திலும் [க்கு
அண்டம்போய் பரமபதத்தில்சென்று
ஆட்ச்சி — ஆளுகைஉண்டாகக் கடவது;
அவர்க்கு — இத்தை அப்யஸித்த வர்களுக்கு
அது — அந்தபேறுஸித்திக்கு மென்பதை
அறிந்தோம் — அறிந்தோம். (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கண்டசீரித்யாதி) உண்டான ஸம்பத்தை ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப் போகையன்றிக்கே கண்ணாலே கண்டநுபவிக்கலாம்படி நிரவதிக ஸம்பத்தை யுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஶ்வரனை. (கொண்டசீர் தொண்டன்) ஆழ்வாருடைய ஶ்ரீவைஷ்ணவ ஶ்ரீயைச் சொன்னால் அதிலே சிலர்விப்ரதிபத்தி பண்ணுகையன்றிக்கே "ஆழ்வாராகில் தொண்டர்" என்று எல்லாரும் நெஞ்சிலே கொள்ளும்படியான நன்மையை யுடையராயிருப்பாராயிற்று. இதில் விமதி விஷயமன்றிக்கேயிருக்கை. ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாக வருளிச் செய்தமாலை.

இவற்றை நிதியாகக்கொண்டு பாடுமடியார்களுக்கு காலதத்வமுள்ளதனையும் (க)"ஆண்மின்கள்வானகம்" என்கிறபடியேபரமபதம்

குப் பாட்டுக்கிளம்புமாபோலே இவருக்கும் திருக்கண்ணபுரத்தை நினைத்தால் பாட்டுக்கிளம்புமாகையாலே இவரைப் பாடுவித்த மூக்கோட்டை என்கிறது.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கண்டவித்யாதி) "கண்ட"என்றத்தாலே பரமபதத்தை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்றருளுகிறார் (உண்டானவித்யாதி). (விமதி) விப்ரதிபத்தி.

பண்டமாவது - பண்டே அமர்ந்திருக்கிற வைப்பாகச் சேமித்ததாக்கி யருளுகிறார் (இவற்றையித்யாதி). ... ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(க) தி-வாய்-க0-கூ-கூ.

ஆட்சியாகக்கடவது. (அதறிந்தோமே) ஸர்வேஶ்வரன் என் பக்கல் பண்ணின ஓரமிருந்தபடி கண்டேனுக்கு இத்தை அப்ய(ஸ்)ஸித்தவர்களுக்கும் அவ்வளவு சென்றல்லது பர்யவஸிக்க வொண்ணாததென்னுமிடத்தை அழகிதாகவறிந்தோம். (அண்டம்) ஆகாசம்; பரமாகாசம். * * * * * * * * * (கo)

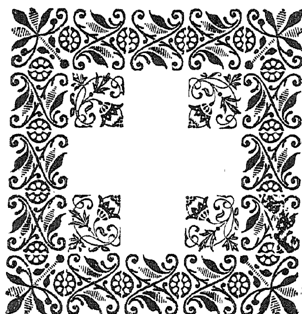
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி

எட்டாம்பத்து பத்தாம்திருமொழி

முற்றிற்று.

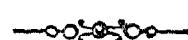
ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம்பத்து முதல்திருமொழி

வங்கமாமுந்நீர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—"பாட்டினாலுன்னை யென்னெஞ்சத் திருந்தமை காட்டினாய்" என்றுபாடின கவிதன்னை நீரேமதிக்கும்படி கவிபாடவல்லீருமா யிருந்தீர்; (௧) "தானுகந்த வூரெல்லாம் தன்தாள்பாடி" என்கிறபடியே எங்கும்புக்கநுபவிக்க வேணுமென்னு மபிநிவேசமுண்டாயிருந்தது. இங்கிருக்கும் நாள்தானே (௨) "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்" என்றுஎல்லாவடிமையும்செய்யவேணுமென்று நீர்மநோரதித்திருந்தபடியே கவிபாடி அடிமைசெய்கிறீர். பின்பு இத்தேஹாவஸாநத்திலே அவ்வருகே கொடுபோய் (௩) "அஹமந்ந அஹமந்ந அஹமந்நம் - அஹமந்நமஹமந்ந மஹமந்நம்" என்று நீர் பேசும்பேச்சு தன்னையும் அங்கேகேட்கிறோம். "ஆனபின்பு உமக்கோரிடத்திலும் ஒருகுறைகளுமில்லை; நாம்உகந்த நிலங்களெங்கும் புக்குக்கவிபாடும்" என்று தான்திருக்கண்ணங்குடியிலே நிற்கிற நிலையைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு (௪) "வெள்ளை நீர்வெள்ளத்தணைந்த வரவணைமேல்" என்கிறபடியே நம்முடைய ரக்ஷணத்திலே உத்யுக்தராய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளினவன்றானே இங்கே திருக்கண்ணங்குடியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானானென்று அங்கே கவிபாடி அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார். *

அரு.—வங்கமாமுந்நீர் ப்ரவேசம். கீழிரண்டு திருமொழிகளோடும் இத்திருமொழிக்கு ஸங்கதியருளுகிறார் (பாட்டினாலித்யாதி). (அபிநிவேசமுண்டாயிருந்தது) என்றது - "கண்ணார் கணபுரம்கடிகை" என்கிற பாட்டைக் கடாக்ஷித்து. "உன்றனக்கே தொண்டானேற் கென்செய்கின்றாய்" என்று கைங்கர்யசாபலத்தை ஆவிஷ்கரித்தமையைப் பற்றவருளுகிறார் (இங்கித்யாதி). ... ... *

---

(௧) திருநெ-௬. (௨) தி-வாய்-௩-௩-௧. (௩) தை-ப்ரு-௧0-௬ (௪) அ-௧0-எ.

மூ;—

வங்கமாமுந்நீர் வரிநிறப்பெரியவாளரவினணைமேவிச்
சங்கமாரங்கைத் தடமலருந்திச் சாமமாமேனியென்தலைவன்
அங்கமாறைந்துவேள்வி நால்வேதமருங்கலை பயின்றெரிமூன்றும்
செங்கையால்வளர்க்கும் துளக்கமில்மனத்தோர் திருக்கண்ணங்குடி
[யுள்நின்றானே.

பதம்.	உரை.
வங்கம்	மரக்கலங்களை யுடையதாய்
மா	பெரிதான
முந்நீர்	ஸமுத்ரத்திலே
வரி	(அநேகமான) வரிகளை யுடையராய்
நிறம்	அழகிய நிறத்தை யுடையராய்
பெரிய	(பெருமானும் பிராட்டியும் சேரவர்த்திக்கைக்கீடான) பரப்பை யுடையராய்
வாள்	(மென்மை முதலான) குணங்களை யுடையருமான
அரவின் அணை	திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையில்
மேவி	திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிறவராய்,
சங்கம்	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வா
ஆர்	நிறைந்த [னாலே
அம்	அழகிதான [ராய்,
கை	திருக்கைகளை யுடைய
தடம்	விசாலமான
மலர்	தாமரைப்பூவை
உந்தி	திருநாபீ (பி) கமலத்திலேயுடையராய்,
சாமம்	நீலமேகஶ்யாமளமான
மாமேனியன்	பெரிய திருமேனியை யுடையருமாய்,

பதம்.	உரை.
என்தலைவன்	எனக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஶ்வரன்,
அங்கம்ஆறு	ஆறுவிதமான ஶிக்ஷாதி அங்கங்களிலும்
ஐந்துவேள்வி	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களிலும்
நால்வேதம்	நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களிலும்
அரும்	அருமையான வேதார்த்தங்களைத் தெரிவிக்கும்
கலை	இதிஹாஸாதிகளிலும்
பயின்று	(அப்யஸித்து) பழகினவர்களாய்,
எரிமூன்றும்	கார்ஹஸ்த்யாதி மூன்றக்நிகளையும்
செம்	செம்மையுடைய
கையால்	கைகளாலே
வளர்க்கும்	ஆதா (தா) நம்பண்ணுமவர்களாய்,
துளக்கம்இல்	(ஸர்வேஶ்வரனே ரக்ஷகன் என்றமார்க்கத்தில் நின்றும்) சலியாத
மனத்தோர்	மனதையுடையருமானவர்கள் வர்த்திக்கிற
திருக்கண்ணங்குடியுள்	திருக்கண்ணங்குடி என்கிற திவ்யதேசத்திலே [றான்.
நின்றானே	எழுந்தருளி இருக்கின்

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வங்கமா முந்நீர்) மரக்கலங்களையுடைத்தான பெரியகடலிலே. கடலுக்குச் சிறப்பாக இட்டுச் சொல்லக்கடவதிறே மரக்கலங்களை. (வரியித்யாதி) நாநாவான வரிகளையும் அழகிய நிறத்தையுமுடையனாய், பிராட்டிமாருக்கும் தனக்கும் நினைத்த பரிமாற்றங்களெல்லாம் பரிமாறுகைக்கீடான பரப்பையுமுடையனாய், மென்மை, குளிர்ச்சி, நாற்றம் துடக்கமானவற்றையு முடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே படுக்கை வாய்ப்பாலே பொருந்திக் கண்வளர்ந்தருளி, அழகிய திருக்கையிலே ஏந்தின ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையுமுடையனாய்,ஜகத்காரணமான தாமரைப்பூவைத் திருநாபியிலே யுடையனுமாய், கண்டார் கண்குளிரும்படி ஸ்ரமஹரமான திருமேனியையுடைய என் ஸர்வாதிகன்.

(அங்கமித்யாதி)ஶீக்ஷாதிகள், பஞ்சமஹாயஜ்ஞம்,நாலுவகைப்பட்டவேதம், வேதார்த்தத்தை விசதீகரிக்கக் கடவதான இதிஹாஸாதிகள் இவற்றிலே வாஸனையுடையருமாய், ஸ்தநந்தயப்ரஜையை உணர்ந்து நோக்கும்தாயைப்போலே அக்நித்ரயத்தையும் ஆதா(தா)நம்பண்ணிநோக்கும் கையையுடையருமாய், "ஒருகர்மத்தை அநுஷ்டியாநின்றோம், அதுநமக்கு ரக்ஷகமன்று, ஸர்வேஶ்வரனே ரக்ஷகன்" என்றிருக்குமிருப்பில் குலைத்தலுடைய நெஞ்சை யுடையரான்றிக்கே யிருப்பாருமானவர்கள் வர்த்திக்கிற திருக்கண்ணங் குடியிலே நின்றானே. .... (௧)

மூ.—

கவளமாகதத்தகரியுய்யப் பொய்கைக் கராம்கொளக் கலங்கியுள்நினைந்து
துவளமேல்வந்துதோன்றி வன்முதலைதுணிபடச் சுடுபடைதுரந்தோன்
குவளைநீள்முளரிக் குமுதமொண்கழுநீர்கொய்மலர் நெய்தலொண்கழனித்
திவளும்மாளிகைசூழ் செழுமணிப்புரிசைத்திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானே.

அ௫.—முதற்பாட்டு. (வங்கமாவித்யாதி) திருப்பாற்கடலிலே வங்கங்களுண்டோ வென்னவருளுகிறார் (கடலுக்கித்யாதி)."தடம்" என்று மலருக்கு விசேஷணமிட்டத்தாலே ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பத்திபலிக்கையால் அத்தையருளுகிறார் (ஜகதித்யாதி).

"அருங்கலை" என்றது - அருமையான பதார்த்தங்களை விசதீகரிக்கும் கலையென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (வேதேத்யாதி). ... ... (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வளம்	கவளங்களையுடையதாய் [யதுமான	துரந்தோன்	ஏவினவனான எம்பெருமான்,
மாகதத்த	அதிகமதத்தையுடை	குவளை	குவலயங்களென்ன
கரி	யானையை	நீள்	நீண்ட
பொய்கை	ஸரஸ்ஸிலிருக்கிற	முளரி	தாமரைகளென்ன
கராம்	முதலையானது	குமுதம்	ஆம்பலென்ன
கொள	(வாயில்) கொள்ளும் போது (அந்தயா	ஒண்கழுநீர்	செங்கழுநீரென்ன
கலங்கி	கலக்கமுற்று [னை)	கொய்	பறிக்கைக்கு யோக்யமான
உள்	மநஸ்ஸில் [து	மலர்	புஷ்பங்களையுடைய
நினைந்து	எம்பெருமானைச்சிந்தித்	நெய்தல்	நெய்தல் புஷ்பங்களென்ன (இவைக
துவள	துவளும்போது		
உய்ய	அதுஉஜ்ஜீவிக்கும்படி	ஒண்	தர்ஶநீயமான[ளாலே)
மேல்வந்து	ஸரஸ்ஸின்மேலே வந்	கழனி	வயல்களையுடையதாய்,
தோன்றி	தோன்றினவனாய், [து	திவளும்	ப்ரகாசியாநின்ற
வன்	த்ருடமான மனதையுடைய	மாளிகை	க்ருஹங்களென்ன
		செழுமணி	ரத்நமயமான
முதலை	முதலையானது	புரிசை	மதிள்களென்ன (இவைகளாலே)
துணிபட	துண்டாய் அறும்படி		
சுடு	ஜ்வலியாநின்ற	சூழ்	சூழப்பட்டதுமான
படை	திருவாழியை	திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே.	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கவளமித்யாதி) கவளம்கொண்டிருப்பதாய், மிக்க மதத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற ஆனையானது தன்செருக்காலே தன்நிலமல்லாத பொய்கையிலேபுக்கு, தன்நிலமாகையாலே நினைத்தபடி வ்யாபரிக்கவல்லமுதலையின்வாயிலேஅகப்பட்டு, தன்னால் பரிஹரித்துக்கொள்ள வொண்ணாமையாலே கலங்கி

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கவளமித்யாதி) கையும் ஶ்ரீபாஞ்சஜந்யமாய்க்கொண்டு படுக்கைகொண்டவனென்று கவிபாடினார்கீழ்; இதில்கையும் திருவாழியுமாய்ப்புறப்பட்டுப(ரு)க்ஷரக்ஷணம்பண்ணினபடியைக்கவிபாடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"மாகதத்த"-மிக்க சினத்தையுடையவென்றாய்பலிதம் (மிக்கவித்யாதி).

(௧)"மநஸா ச ஸ்ம்ருதோ-மநஸா சிந்தயத்தரிம்" என்கிறபடியே நெஞ்சால் நினைக்க, ஆகாசாவகாசத்தைவெளியடைத்துக்கொண்டுவந்து தோற்ற, சா(ஸ)பத்தாலே திண்ணியநெஞ்சையுடைய முதலை (௨) "ஸிம்ஹோஸிம்ஹ - சிங்கம்பிங்கம்" என்கிறபடியே துணிபடும்படி ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே நெருப்பையுமிழா நின்றுள்ள திருவாழியை ஏவினவன். (குவளையித்யாதி) குவளை, தாமரை, ஆம்பல், செங்கழுநீர், பறிக்கைக்கு யோக்யமான மலரையுடைத்தான நெய்தல் இவற்றாலே தர்ஸநீயமானவயலை யுடைத்தாய், ஒளிவிடாநின்றுள்ள மாளிகைகள், ரத்நமயமான மதிள்கள் இவற்றையுடைத்தான திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. .... (௨)

௩.—

வாதைவந்தடரவானமும்நிலனும் மலைகளுமலைகடல்குளிப்ப
மீதுகொண்டுகளும் மீனுருவாகி விரிபுனல் வரியகட்டொளித்தோன்
போதலர்புன்னைமல்லிகை மௌவல் புதுவிரை மதுமலரணைந்து
சீதவொண்டென்றல் திசைதொறுங்கமழுந்திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாதை	(ப்ரளயத்தில்) நலிவானது	மீனுருவாகி	மத்ஸ்யரூபமாய்,
வந்து	மேலேவந்து	விரி	பரப்பையுடைய
அடர	வ்யாபரிக்க	புனல்	நீரை
வானமும்	ஆகாசமும்	வரியகட்டு	அழகிய தன்வயிற்றிலே
நிலனும்	பூமியும்	ஒளித்தோன்	அடக்கினவனான எம்பெருமான்
மலைகளும்	மலைகளும்		
அலை	அலையை எறியாநின்ற	போது	காலத்திலே
கடல்	ஸமுத்ரத்திலே	அலர்	விகஸிக்கிற
குளிப்ப	முழுகிக் கிடக்கும்போது (இவற்றை)	புன்னை	புன்னை
		மல்லிகை	மல்லிகை
மீதுகொண்டு	தன்மேல் ஏறிட்டுக்கொண்டு	மௌவல்	முல்லை (இவைகளினுடைய)
	[யுடைய	புது	நவீநமான
உகளும்	ஸந்தோஷத்தை	விரை	பரிமளத்தையும்

"கவளமா கதத்தகரியைப் பொய்கைக்கராங்கொள, அதுகலங்கி உள்நினைந்து துவளும்போது அதுமேல்வந்து தோன்றி" என்றந்வயம். (௨)

(௧) வி-தர்-௬௩-௭௭. (௨) ரா-யு-௩௪-௧௨.

மது	தேனையுமுடைய	தென்னல்	தென்னல்காற்றானது
மலர்	புஷ்பங்களிலே [தான	திசைதோறும்	திக்குக்கள் தோறும்
அணைந்து	ஸம்பந்தித்து	கமழும்	வ்யாபரிக்கும்படியான
சீத	குளிர்ந்ததாய்	திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே.	
ஒண்	மந்தமாக ஸஞ்சரிக்கிற		

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (வாதையித்யாதி) எங்குமொக்க ப்ரளயமாய் நலிவானதுமேலிட, ஆகாசமும் பூமியும் குலபர்வதங்களும் கடலிலேபுக்கு அகப்பட, இவற்றையடையத்தன்மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு தரிக்கவற்றாய், பெரியகளிப்பையுடைய மத்ஸ்யரூபியாய் பரந்தபுனலைத் தன்செலுவிலேகதேசத்திலே அடக்கினவன். (போதித்யாதி) காலத்திலே அலருகிற புன்னை மல்லிகை மௌவல் இவற்றினுடைய செவ்விப்பரிமளத்தையும் தேனையுமுடைத்தான மலரிலே புக்கு அதின்வெக்காயம் தன்மேற்படாதபடிபோந்து குளிர்ச்சியையுடைத்தாய் மந்த(ஸ்த)ரமாக ஸஞ்சரிக்கிற தென்றலானது திக்குக்கள் தோறும் கமழாநின்றுள்ள. திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. (ங)

மூ.—

வென்றிசேர்திண்மை விலங்கல்மாமேனி வெள்ளெயிற்றொள்ளெரித்தறுகண்
பன்றியாயன்றுபார்மகள் பயலைத்தீர்த்தவன் பஞ்சவர்பாகன்
ஒன்றலாவுருவத்துலப்பில் பல்காலத்துயர்கொடி யொளிவளர்மதியம்
சென்றுசேர்சென்னிச்சிகர நன்மாடத்திருக்கண்ணங் குடியுள்நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வென்றிசேர்	ஜயமுடையதாய்,	எரி	அக்நிக்கு ஸமாநமான
திண்மை	வன்மையையுடைய	தறு கண்	க்ரூரத்ருஷ்டியையுமுடைய
விலங்கல்	மலைபோலே [தாய்,		
மா	பெரிதான	பன்றியாய்	வராஹமாய் [த்திலே
மேனி	வடிவையும்	அன்று	ப்ரளயம்கொண்டகால
வெள்	வெளுத்திருக்கிற	பார்மகள்	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியினுடைய
எயிறு	தந்தங்களையுமுடைய		
ஒள்	அழகிதான [தாய்,		

அ௩.—மூன்றாம்பாட்டு. (வாதையித்யாதி) ஒருநீர்ப்புழுவால் வந்த நோவைப் பரிஹரித்த வளவன்றிக்கே ப்ரளயாபத்திலகப்பட்ட ஜகத்தின் நோவைப் பரிஹரித்தானென்று கொண்டாடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(செலுவில்) கீழ்வயிற்றிலே. (மௌவல்) முல்லை. ... ... (ங)

பயலை	வைவர்ண்யத்தை	உயர்	உயர்ந்திருந்துள்ள
தீர்த்தவன்	போக்கினவனுய், [கு	கொடி	கொடிகளானவை
பஞ்சவர்	பஞ்சபாண்டவர்களுக்	ஒளிவளர்	மிக்கதேஜஸ்ஸை யுடைய [வும்
பாகன்	ஸாரதியாய் நின்றுஉப கரித்தவனுமான எம்பெருமான்	மதியம்	சந்த்ரமண்டலத்தள
		சென்று	கிட்டி
		சேர்	சேரும்படி
ஒன்றலா	அநேகமான	சென்னி	உந்நதங்களான [ய்
உருவத்து	வடிவையுடைத்தாய்	சிகரம்	சிகரங்களையுடையதா
உலப்புஇல்	முடிவின்றிக்கே	நல்	அழகிதான [ய
பல்காலத்து	அநேககாலம் செல்லு வதாய்	மாடம்	க்ருஹங்களையு முடை

திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) வெற்றியையுடைத்தாய், திண்ணிதாய், மலைபோலே பெரியவடிவையும் வெளுத்த எயிற்றையுமுடைத்தாய், அக்நிகல்பமாய் ஜாத்யுசிதமான வட்டணித்த கண்ணிணையுமுடைத்தான வராஹமாய், பூமியை ப்ரளயம்கொண்டுதென்று அத்தைஎடுத்து ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்குவந்த வைவர்ண்யத்தைப் போக்கினவன்; பாண்டவர்களுக்கு ஸாரதியானவன். (ஒன்றலாவித்யாதி) நாநாவான வடிவையுடைத்தாய் முடிவின்றிக்கே அநேககாலம் செல்லுவதாய் உயர்ந்திருந்துள்ள கொடிகளானவை சந்த்ரமண்டலத்தளவிலே சென்றுசேரும்படி ஓங்கின சிகரங்களையுடைத்தாய், அழகிய மாடங்களை யுடைய திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. .... (௪)

மூ.—

மன்னவன்பெரியவேள்வியில் குறளாய்மூவடி நீரொடும்கொண்டு
பின்னுமேழுலகுமீரடியாகப் பெருந்திசையடங்கிட நிமிர்ந்தோன்
அன்னமென்கமலத்தணி மலர்ப்பீடத்தலைபுனலிலைக் குடைநீழல் -
செந்நெலொண்கவரியசைய வீற்றிருக்கும் திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானே.

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) கீழே - ஒருப்ரளயாபத்ரக்ஷணம் பண்ணினவனென்றார்; அவ்வளவேயோ? அடிபட்டஉருமாய்ந்தபூமியை உத்தரித்தும், அதின்பா(ர)ரத்தை இறக்கியும், ரக்ஷித்தவனென்றுஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"தறுகண்" என்றதினர்த்தம் (வட்டணித்த) என்றது. "சென்னி" என்றதினர்த்தம் (ஓங்கின)என்றது. ... ... (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னவன்	மஹாபலியினுடைய	நிமிர்ந்தான்	வளர்ந்தவனான எம்பெ
பெரிய	பெரிதான	அன்னம்	ஹம்ஸமானது [ருமான்.
வேள்வியில்	யாகத்திலே	மென்	ம்ருதுவான
குறளாய்	வாமநரூபியாய்சென்று	கமலத்து	தாமரையிலுண்டாய்
நீரொடு	(அவன் கொடுத்த) நீ	அணி	அழகிதான
	ரோடு	மலர்பீடத்து	புஷ்ப பீடத்திலே
மூவடியும்	மூன்றடியையும்	அலை	அலையெறியாநின்ற
கொண்டு	ஸ்வீகரித்து	புனல்	ஜலத்திலுண்டான
பின்னும்	பிறகு	இலை	இலையாகிற
ஏழுலகும்	ஏழுலோகங்களையும்	குடை	குடையினுடைய
ஈரடியாக	இரண்டடியாலே	நீழல்	நிழல் கீழே
	அளப்பதாக	செந்நெல்	செந்நெலானது
பெரும்	பரந்திருக்கிற	ஒண்	அழகிய
திசை	திக்குக்கள்	கவரி	சாமரத்தை
அடங்கிட	(திருவடிகளுக்குள்	அசைய	வீசும்படியாக
	ளே) அடங்கும்படி	வீற்றிருக்கும்	இருக்கும்படியான
	யாக	திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே.	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மன்னவனித்யாதி) மஹாபலியுடைய, அர்த்தித்தார் அர்த்தித்ததெல்லாம் கொடுக்கிறயாகத்திலே வாமந வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு போய்புக்கு, அவன் வார்த்த நீரோடு மூன்றடியையும்கொண்டு ஸ்வீகரித்து, அநந்தரம் பூமிப் பரப்பையடைய இரண்டடியாலே அளப்பதாகப் பரந்ததிக்குக்கள டங்கலும் திருவடிகளுக்குள்ளே அடங்கும்படிவளர்ந்தவன். (அன்ன மித்யாதி) அன்னமானது தன்கால் பொருக்கும்படி ம்ருதுவான கமலத்திலேயுண்டான அழகியபீடத்திலே அலைகிற புனலிலேயுண்

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு (மன்னவனித்யாதி) பூபாரத்தை இறக்கினமாத்ர மன்றிக்கே, அந்யசேஷமாய்போன லோகங்களையும் அடிக்கீழ்கொண்டவனன் றோவென்று புகழுகிறாரென்றுஸங்கதி.

வேள்விக்குப் பெருமையாவதென்னென்னவருளுகிறார் (அர்த்தித்தாரித் யாதி). மஹாபலிதானே அபீஷ்டதாநம் பண்ணுகையாலுண்டான பெருமை யென்றுகருத்து. ... ... (ரு)

டான இலையாகிற குடைநிழல்கீழே செந்நெலானது சாமரம்வீச, ஐஸ்வர்யத்தாலுண்டான வ்யாவ்ருத்தியடையத் தோற்றும்படியிராநின்றதாயிற்று. .... (௫)

௬.—

மழுவினாலவனியரசை மூவெழுகால்மணிமுடி பொடிபடுத்துதிர
குழுவுவார்புனலுள்குளித்துவெங்கோபம்தவிர்ந்தவன்குலைமலிகதலி
குழுவும்வார்கமுகும் குரவுநற்பலவும் குளிர்தருசூதமாதவியும்
செழுமையார்பொழில்கள் தழுவுநன்மாடத்திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மூவெழுகால்	இருபத்தொருபடிகால்	கமுகும்	பாக்கு மரங்களும்
அவனி	பூமியில்	குரவும்	குராமரங்களும்
அரசு	ராஜாக்களுடைய	நல்பலவும்	நல்லபலாமரங்களும்
மணிமுடியை	மணியிழைத்த லலங்கரித்த	குளிர்	குளிர்த்தியை
மழுவினால்	பரசுவால் [ரீடங்களை	தரு	தரும்படியான
பொடிபடுத்து	பொடியாகச்செய்து (அவர்களுடைய)	சூதம்	மாமரங்களும்
உதிரக்குழுவு	ரக்தஸமூஹமாகிற	மாதவியும்	குருக்கத்திமரங்களும் (ஆகிய இவைகளுடைய)
வார்புனலுள்	ப்ரவாஹத்திலே	செழுமை	செழிப்பால்
குளித்து	ஸ்நாநம்பண்ணி	ஆர்	நிறைந்துள்ள
வெம்கோபம்	மிக்ககோபத்தை	பொழில்கள்	சோலைகளாலே
தவிர்ந்தவன்	போக்கினவனான பரசுராமன்,	தழுவும்	சூழப்பட்டதாய்,
குலைமலி	குலைகளாலேநிறைந்த	நல்	நல்லதான
கதலி	வாழைகளுடைய	மாடம்	க்ருஹங்களையுடையதுமான
குழுவும்	தோப்பும்		
வார்	உயர்ந்திருக்கிற	திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே.	

அ௫.—ஆறும்பாட்டு. (மழுவினாலித்யாதி) குணலேசமுள்ள மாவலியைத் தலையறுக்க மாட்டாதே தன்னை இரப்பாளனாக்கி லோகரக்ஷணம் பண்ணினானென்றீர்; அப்படி குணலேசமும் தேடிக்காணாதே துர்மாநிகளாய், அதிலும் தோற்றாரை நிர்மூலமாக்கி லோகரக்ஷணம் பண்ணுமவனன்றோ வென்று சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

வ்யா.—ஆரும்பாட்டு. (மழுவினால்) மழுவைக்கொண்டு பூமியில் ராஜாக்களை இருபத்தொருபடிகால் அறுத்து, அவர்களுடையருதிர வெள்ளத்திலே குளித்து, உதகக்ரியையும்பண்ணி மிக்ககோபம் தவிர்ந்தவன். குலைமிக்கவாழைத்தோப்பும், திரண்டுஉயர்ந்தகமுகும், குரவும், நன்றானபலாவும், குளிர்ந்தநிழலைத்தருகிற மாவும், குருக்கத்தியும் அழகுமிக்கிருந்துள்ள பொழில்கள் சூழ்ந்திருப்பதாய், அழகிய மாடங்களையுடைத்தான, திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. (௯)

மூ.—

வானுளாரவரைவலிமையால் நலியும்மறிகடலிலங்கையார்கோனைப்
பானுநேர்சரத்தால்பனங்கனிபோலப்பருமுடியுதிரவில்வளைத்தோன்
கானுலாமயிலின்கணங்கள்நின்றாடக் கணமுகில்முரசநின்றதிரத்
தேனுலாவரிவண்டின்னிசைமுரலும் திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வானுளாரவரை	இந்த்ராதி தேவர்களை	வளைத்தோன்	வளைத்தவனான சக்ரவர்த்தித்திருமகன்,
வலிமையால்	மிடுக்காலே	கான்	காட்டிலே
நலியும்	ஹிம்ஸியாநிற்பானாய்	உலா	ஸஞ்சரியாநின்ற
மறி	திரைக்கிளப்பத்தையுடைய	மயிலின்	மயில்களினுடைய
கடல்	ஸமுத்ரத்தால் சூழப்பட்ட	கணங்கள்	கூட்டங்கள்
இலங்கையார் கோன்	லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணனுடைய	நின்றாட	நின்றாடும்படியும்
பரு	த்ருடமான	கணமுகில்	திரண்டமேகங்கள்
முடி	ஶிரஸ்ஸுகள்	முரசம்	வாத்யம்போல்
பானு	ஸூர்ய கிரணம்போல்	நின்றதிர	த்வநிக்கும்படியும்
நேர்	தீக்ஷ்ணமான	தேன்	தேனிலே
சரத்தால்	அம்புகளாலே	உலா	ஸஞ்சரித்தும்
பனங்கனிபோல	பனம்பழம்போல்	வரி	அழகியதான
உதிர	அறுந்துவிழும்படி	வண்டு	வண்டுகள்
வில்	தநுஸ்ஸை	இன்	இனிய
		இசை	கானத்தை
		முரலும்	பண்ணும்படி மிராநின்ற திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே.

"கால்" ஸங்கேதம். ... ... (௯)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வானுளாரித்யாதி) தன்மிடுக்காலே காவலாகவைத்த இந்த்ராதிகளையும் நலியாநிற்பானாய், திரைக்கிளப்பத்தையுடைத்தானகடலை அகழாகவுடைத்தான லங்கைக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கிற ராவணனை ஆதித்யகிரணம்போலே கூரியஅம்புகளாலே வரப(ல)லத்தாலேபூண்கட்டின முடிகளானவை பனம்பழம்போலே உதிரும்படி வில்லைவளைத்தவன். (கானித்யாதி) காட்டிலே திரியக்கடவதான மயில்களினுடைய திரள்களானவை ஆட, திரண்ட மேகங்கள் வாத்யம்போலே த்வநிக்க, மதுபானமத்தமான வண்டுகள் இனியஇசைபாடா நின்றுள்ள, ராவணனோடு பொருதஶ்ரமம் ஆறும்படி ஆடல்பாடல்கேட்டுப்போதுபோக்கியிருக்கலானதேசமாயிற்று.

மூ.—

அரவுநீள்கொடியோனவையுளாசநத்தை' யஞ்சிடாதேயிடவதற்குப்
பெரியமாமேனியண்டமூடுருவப் பெருந்திசையடங்கிட நிமிர்ந்தோன்
வரையின்மாமணியும் மரதகத்திரளும்வயிரமும் வெதிருதிர்முத்தும் [னே
திரைகொணர்ந்துந்தி வயல்தொறும்குவிக்கும் திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்று

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அரவு	ஸர்ப்பத்தை	பெரிய	பெரிதாய் வளர்ந்த
நீள்கொடியோன்	நீண்டத்வஜத்திலுடைய துர்யோதநன்	மாமேனி	பெரியவடிவானது
அவையுள்	அந்தஸபையில்	அண்டம்	அண்டத்தில்
ஆசநத்தை	பொய்யாஸநத்தை	ஊடுருவ	உள்ளே தைக்கும்படி
அஞ்சிடாதே	அஞ்சாமல்	பெரும் திசை	பெரிய திக்குக்களும்
இட	இடும்போது	அடங்கிட	(தன்னிலே) அடங்கும்படியாக
அதற்கு	அதற்காகவே	நிமிர்ந்தோன்	வளர்ந்தவனை க்ருஷ்ணன்,

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வானுளாரித்யாதி) ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான ராஜலோகத்தை வென்றபடி அநுஸந்தித்தார்கீழ்; இவ்வளவேயோ? கைவிஞ்சி பெருமிடுக்கனாய், தலைபத்துப் படைத்தவனையும்வென்று லோகரக்ஷணம் பண்ணினானென்று ஏத்துகிறாரென்று ஸங்கதி.

வானுளாரையென்னாதே, "அவரை" என்று விசேஷிக்கையாலே பலீதத்தையருளுகிறார் (குவாலாகவைத்த) என்று; திக்பாலகதயாப்ரமாணப்ரஸித்தரென்று கருத்து. " பானு " என்று - பாநுவென்றாய், அதினர்த்தம் (ஆதித்யன்) என்று. ... ... (எ)

வரையின்	ஸஹ்யபர்வதத்திலிருக்கிற	உதிர்	உதிர்த்தா நின்றுள்ள
மா	ஶ்ரேஷ்ட்டங்களான	முத்தும்	முத்துக்களையும்,
மணியும்	ரத்நங்களையும்,	திரை	அலைகளானவை
மரதகத்திரளும்	மரகதக் கூட்டங்களையும்,	கொணர்ந்து	கொண்டுவந்து
வயிரமும்	வயிரங்களையும்,	உந்தி	தள்ளி
வெதிர்	மூங்கில்கள்	வயல்தொறும்	கழனிகள்தோறும்
		குவிக்கும்	குவிக்கும்படியான
		திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானே.	

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அரவுநீள் கொடியோன்) ஸர்ப்பத்த்வஜனென்னக்கடவதிறே துர்யோதநனை. அவன்றன் ஓலக்கத்திினுள்ளே ஆஸநத்தை "ஜகத்துக்கு வேர்ப்பற்றானவனை அழிக்கப்புகாநின்றோம்" என்று கூசாதேயிட, அதுவே ஹேதுவாகப் பெரியவடிவானது அண்டாவகாசத்தை ஊடுருவ திக்குக்கள் தன்பக்கலிலே அடங்கும்படியாக வளர்ந்தவன். (வரையித்யாதி) ஸஹ்யபர்வதத்திலிருக்கிற ரத்நங்கள், மரதகத்திரள், வயிரமென்கிற ரத்நவிசேஷங்கள், மூங்கிலுதிர்த்த முத்துக்கள், இவற்றை திரைகளானவை தன்னிலடங்காமையாலே கொடுவந்துதள்ளி வயல்களிலே குவியாநிற்கும்.

௯.—

பன்னியபாரம் பார்மகட்கொழியப் பாரதமாபெரும்போரில்
மன்னர்கள்மடிய மணிநெடுந்திண்டேர் மைத்துனர்க்குய்த்தமாமாயன்
துன்னுமாதவியும் சுரபுனைப்பொழிலும்சூழ்ந்தெழு செண்பகமலர்வாய்
தென்னவென்றளிகள் முரன்றிசைபாடும் திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பன்னிய	(பொறுக்கமாட்டாதென்று) சொல்லப்பட்ட	ஒழிய	போம்படி
பாரம்	பூபா(ரா)ரமானது	பாரதமாபெரும் போரில்	மஹாபாரதயுத்தத்திலே
பார்மகட்கு	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு	மன்னர்கள்	ராஜாக்கள்
		மடிய	முடியும்படியாக

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (அரவித்யாதி) வானுளாரைநலிந்தவன்றன்னை வென்றபடி சொன்னார்கீழ். இதிலும் ஆஶ்சர்யாவஹமான ஸர்வேஶ்வரனை தன்னையும் வஞ்சிக்கத்தேடின துஸ்ஸபாமத்யத்திலே அவ்வஞ்சநத்திலகப்படாதே வளர்ந்தக்ருஷ்ணைபதாநத்தை ஸ்துதிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அவை" என்றதினர்த்தம் -(ஓலக்கம்) என்றது. ... ... (அ)

மணி	மணிமயமாய்
நெடும்	நீண்டதாய்
திண்	த்ருடமான
தேர்	தேரை
மைத்துனர்க்கு	அர்ஜுநனுக்காக
உய்த்த	நடத்தினவனாய்
மாமாயன்	ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதமுடைய எம்பெருமான்
துன்னு	நெருங்கின
மாதவியும்	மாதவியாலும்,
சுரபுன்னை	ஸுரபுன்னையினுடைய
பொழிலும்	சோலைகளாலும் [ய
சூழ்ந்து	சூழப்பட்டதாய்,
எழு	வ்ருத்தியை யடையாநின்ற
செண்பகமலர் வாய்	செண்பகபுஷ்பத்திலே
தென்னவென்று	தென்னவென்று ஸ்வரத்தோடே
அளிகள்	வண்டுகள்
முரன்று	வ்யக்தமாய்
இசைபாடும்	காநம்பண்ணாநின்ற

திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பன்னியவித்யாதி) எல்லாம்பொறுக்கத்தக்க பூமிதானே "என்னால் பொறுக்கப்போகாது" என்று கூப்பிடும்படி விஞ்சினபா(ஈ)ரமானது ஶ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு வாராதபடி மஹாபாரதயுத்தத்திலே ராஜாக்களானவர்கள் முடியும்படியாக அர்ஜுநன்முன்னே நின்று தேரைநடத்தினவன். (மாமாயன்) ஆஶ்சர்யகுண சேஷ்டிதங்களையுடையவன்; நெருங்கினமாதவியும், சுரபுன்னைப்பொழிலும், சுற்றிலேஓங்கின செண்பகங்களையு முடைத்தாய், அவற்றிலே படிந்தவண்டுகளானவை முரன்று இசைபாடாநின்றுள்ள திருக்கண்ணங்குடியுள் நின்றானே. (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பன்னியவித்யாதி) தூதுபோகையிலுண்டான ஆஶ்சர்யத்தை யருளிச்செய்தார்கீழ்; அதுக்கும் இசையாத மூர்க்கராகையாலே அவர்களைத் தேர்க்காலாலே அழித்த வாஶ்சர்யத்தை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"பன்னிய" என்றது - சொல்லப்பட்ட என்றாய், தாத்பர்யம் (எல்லாமித்யாதி). செண்பகங்களில் வண்டுகள்படிந்தால் முடியுமென்று கவிஸமயஸித்தமேயாகிலும், இங்குதிவ்யதேசத்திலிருக்கையாலேப்ராதிகூல்யமின்றிக்கே அநுகூலித்தமையுண்டாகையாலே அருளுகிறாரென்று திருவுள்ளம். (௯)

மூ.— [அ

கலையுலாவல்குல்காரிகை திறத்துக்கடல் பெரும்படையொடும்சென்
சிலையினாலிலங்கை தீயெழச்செற்ற திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானை
மலைகுலாமாடமங்கையர் தலைவன் மானவேல் கலியன்வாயொலிகள்
உலவுசொல்மாலை யொன்பதோடொன்றும் வல்லவர்க்கில்லை நல்குரவே.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.
கலை	பரியட்டமானது
உலா	நடையாடுகிற
அல்குல்	நிதம்ப ப்ரதேசத்தையுடைய
காரிகைதிறத்து	அழகிய பிராட்டி நிமித்தமாக
கடல்	ஸமுத்ரத்திற் காட்டில்
பெரும்	பெரிதான
படையொடும்	ஸேனையோடு
சென்று	போய்
சிலையினால்	பாணத்தால்
இலங்கை	லங்கையை [யாக
தீஎழ	நெருப்புக்கிளரும்படி
செற்ற	அழித்த
திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானை	திருக்கண்ணங்குடி என்னும் திவ்யதேசத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான் விஷயமாய்,

பதம்.	உரை.
மலைகுலாமாடம்	மலைபோன்ற மாடங்களையுடைய
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்
தலைவன்	ப்ரதாநராய், [க்கு
மானவேல்	அபிமாநஜநகமானவேலையுடைய
கலியன்	ஆழ்வார்
வாயொலிகள்	ஒலிகளையுடைத்தாகவருளிச்செய்தவையாய்
உலவு	ஸலக்ஷணங்களான,
சொல்மாலை	சப்தஸந்தர்பமான பாசுரங்களுடைய
ஒன்பதோடொன்றும்	இப்பத்தையும்
வல்லவர்க்கு	அப்ய (ஃஸ) ஸிக்கவல்லவர்களுக்கு [து
நல்குரவு	பகவத்தாரித்ர்யமான
இல்லை	கிடையாது (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) பிராட்டியுடைய பரியட்டப்பண்பிலே தோற்றுப் பெரியபடைவெள்ளத்தோடே முதலிகளோடேசென்று ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கழியாத ஊரை வில்லாலே அக்நிகிளரும்படியாகச்செற்ற திருக்கண்ணங்குடியுள்நின்றானை. மலைபோலேயிருந்துள்ள மாடங்களையுடைத்தான திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரதாநரானவர், பிடித்தார்க்குத் தம்அபிமாநத்தைப்பிறப்பிப்பதானவேலையுடைய ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாக வருளிச்

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) (பண்பிலே) அழகிலே. கடலில் காட்டில் பெரியபடையென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பெரியவித்யாதி). "படையோடும்" என்ற ச (ஃஸ) காரார்த்தம் (முதலிகள்) என்றது. உலாவுகை -

செய்தவையாய். (உலவுசொல்மாலை) லக்ஷணங்களில்குறையற்றிருந்துள்ள இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு பக(ஃ)வத்தாரித்ரயமில்லையென்கிறார். .... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து முதல்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி
பொன்னிவர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—"மன்னர்கள்மடிய மணிநெடுந்திண்டேர் மைத்துனர்க்குய்த்த மாமாயன்" என்று அவனுடைய ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை யருளிச்செய்தார் கீழ்த்திருமொழியில்; இங்கே அவனோடே நினைத்த பரிமாற்றமெல்லாம் பரிமாறலாமென்று திருநாகையிலே போய்ப்புக்கார்; அங்குநிற்கிறவனுடைய பருவத்தையும் மேன்மையையும் வடிவழகையும் ஒப்பனையையும் கண்டார். அவன்பக்கலிலே கிட்டி எல்லாவடிமையும்செய்ய வேணுமென்னும்படியானஅபேக்ஷை பிறந்து, அபேக்ஷக்கநுருபமாக (க) "[illegible] - க்ரியதாமிதிமாம் வத" என்றொருவார்த்தை அருளிச்செய்யக் கண்டிலர். விஷயம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க நினைத்தபரிமாற்றம் பெறாமையாலே அவஸந்நராய், அவ்வழகுதான் உருவு வெளிப்பாடாகநலிய, அத்தாலே நலிவுபட்டு கலங்தவன் பேரநின்றவநந்தரம் "அவனழகு மறக்கவொண்ணாதபடி உருவு வெளிப்பாட்டாலே நலிய நோவுபடாநின்றேன்காண்" என்று தோழிக்குச் சொல்லுகிறளொரு பிராட்டிபாசுரத்தாலே தாம் மநோரதித்த கைங்கர்யம் பெறாதேயிருந்து நோவுபடுகிறபடியைச் சொல்லுகிறளாயிருக்கிறது. .... *

நாட்டில் நடையாடுகையாய், அத்தால்பலிதம்(லக்ஷணங்களிலித்யாதி)."நல்குரவு" என்றதினர்த்தம் (பகவத்தாரித்ர்யம்) என்றது. ... ... (கo)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பொன்னிவர் மேனியின் ப்ரவேசம். (இங்கே) இவ்விபூதியிலே.

(க) ரா-ஆ-கரு-எ.

மூ.—

பொன்னிவர்மேனி மரதகத்தின்பொங்கிளம் சோதியகலத்தாரம்
மின்னிவர்வாயில்நல்வேதமோதும் வேதியர் வானவராவர்தோழீ
என்னையும்நோக்கியென்னல்குலும்நோக்கிஏந்திளங்கொங்கையும்நோக்குகின்
அன்னையென்னோக்குமென் றஞ்சுகின்றேனச்சோவொருவரழகியவா. [றார்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இவர்	இந்த எம்பெருமானுடைய		(இவர்)
மேனி	திருமேனியானது	என்னையும் நோக்கி	என்னையும் குளிரப்பார்த்து
பொன்	பொன்போலிராநின்றது	என்	என்னுடைய
மரதகத்தின்	மரகதமணியினுடைய	அல்குலும்	நிதம்பப்ரதேசத்தையும்
பொங்கு	பரவாநின்ற	நோக்கி	பார்த்து
இளம்சோதி	இளகியதேஜஸ்ஸையுடைய	ஏந்து	உந்நதமாய்
அகலத்து	திருமார்விலிருக்கிற	இளம்	இளமையான
ஆரம்	ஹாரமானது	கொங்கையும்	ஸ்தநங்களையும்
மின்	மின்போலே இராநின்றது;	நோக்குகின்றார்	கடாக்ஷியாநின்றார்.
தொழி	ஸகியே!		(இது விஷயத்தில்)
இவர்	இவர்,	அன்னை	மாதாவானவள்
வாயில்	வாயில்	என்னோக்கும்	என்னபார்க்கிறளோ
நல்வேதம்	ஸாமவேதத்தை	என்று	என்று
ஓதும்	உச்சரிக்கிற	அஞ்சுகின்றேன்	பயப்படுகிறேன்;
வேதியர்	ப்ராஹ்மணரோ ?	ஒருவர்	இவர் ஒருவருடைய
வானவர்ஆவர்	தேவரா யிருப்பாரோ?	அழகியவா	அழகுஇருந்தபடி(காண்)
		அச்சோ	ஆஶ்சர்யம். (௧)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) பொன்னிவரென்றுநிர்வஹிப்பர் பிள்ளையமுதனார், (௧) "எண்ணும், பொன்னுருவாய்" என்னுமாபோலே ஸ்வரூபபரமாக்கி. அன்றிக்கே (பொன்னிவர்மேனி) இவருடைய வடிவைப்பார்த்தவாறே (௨) "சுட்டுரைத்தநன்பொன்னுன் திருமேனியொளியொவ்வாது" என்கிறபடியே நன்றான பொன்னென்னலாயிரா நின்றது. அத்தைநீக்கி உள்ளேபார்த்த

அரு.—முதற்பாட்டு. மேலுக்கவதாரிகை (அத்தையித்யாதி). (அத்தை) ஆபரணசோபை (?) யாலுண்டான ஸமுதாய சோபையை. "நல்" என்று

(௧) திருநெ-௧. (௨) தி-வாய்-௩-௧-௨.

வாறே தோற்றுகிறவடிவிருக்கிறபடி. (மரதகமித்யாதி) மரதகத்தினுடைய விஸ்த்ருதமாய் கண்ணாலே முகக்கலாம்படியான புகரையுடைத்தான திருமார்விலேசாத்தின ஆரம் மின்போலேயிராநின்றது. (இவர்வாயில் நல்வேதமோதும் வேதியர்) இவர்வாயிலுச்சரிக்கிறதும் ஸாமவேதமாயிராநின்றது. (வானவர்)(க)"ராஜர்ஷிதேவப்ரதிமௌ-ராஜர்ஷிதேவப்ரதிமௌ" என்னுமாபோலே வடிவழகைப் பார்த்தவாறே ராஜாக்களோடொக்கச் சொல்லலாயிராநின்றார். ஸமாசாரத்தைப் பார்த்தவாறே ப்ராஹ்மணரோடொக்கச் சொல்லலா யிராநின்றார். மேன்மையைப் பார்த்தவாறே தேவர்களோ டொக்கச் சொல்லலாயிராநின்றார். விஷயம் குறைவற்றிருந்தது. நீ அப்போது நிற்கப்பெறாததுகாண் குறை.

இப்படி விலக்ஷணமாயிருப்பா னொருவன் உன்னோடேவந்து கலந்தானாகில் பிறந்தபடிசொல்லிக்காணாய்; அவன்உன்பக்கல்செய்ததென்னென்ன; நீசெய்ததென்னென்ன; (என்னையுமித்யாதி) மர்மங்களிலே கடாக்ஷியாநின்றார். பார்த்தபார்வை ஒருகால் மாறவைக்கிறிலர். நீ பின்னைச்செய்ததென்னென்ன; (அன்னையென்நோக்குமென்றஞ்சுகின்றேன்) இப்பார்வைக்கு நானும் கூட்டென்று பார்க்கிறாளோ வென்றஞ்சுகின்றேன். (அச்சோ வொருவரழகியவா) அவன்பார்வையும் அவள் பார்வையும் ஆனதாகிறது; அப்போதை அழகிருந்தபடிகாண். .... (க)

விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (இவரித்யாதி). இவ்விபூதியிலே சேதநருடைய கிஞ்சித்காரத்தையும் பாரதந்த்ர்யத்தையும் ததநுகுணமான பக்திவிசேஷங்களையுமே பார்த்திருக்கு மவனன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்திலுறைப்பில்லாமையாலே அவற்றைக் காக்கமாட்டாதே உபாயாத்த்ய(த்ய)வஸாயத்துக்கு அஞ்சிச் செய்ததெல்லாம் ஸ்வரூபவிருத்தமாய் விழுமோவென்னும் பீ(பீ)தியால் இருந்துவிட்டும், அவன் ஸௌந்தர்யத்திலே ஈடுபடும்படியை ஸ்வாபதேசமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அந்யாபதேசத்திலே "தோழி" என்றுஸம்போதிக்கைக்குக்கருத்து (விஷயமித்யாதி).

நோக்குகின்றாரென்று வர்த்தமாநார்த்தம் (பார்த்தவித்யாதி). "நானும் கூட்டு" என்றத்தால்-என்னிசைவும் ஸாதநமென்று சொல்லுவளோ என்றதாயிற்று. (ஆனதாகிறது) என்றது -இவ்விரண்டுக்குள்ளே எது கார்யகரமாகிறதோ? அது ஆகிறதென்று தோழிக்கு ஸங்கேதமாகச் சொன்னபடி. ... (க)

(க)

மூ.—

தோடவிழ்நீலமணம் கொடுக்கும்சூழ் புனல்சூழ்குடந்தைக்கிடந்த
சேடர்கொலென்று தெரிக்கமாட்டேன் செஞ்சுடராழியும்சங்குமேந் [தி
பாடகமெல்லடியார் வணங்கப்பன்மணி முத்தொடிலங்குசோதி
ஆடகம்பூண்டொரு நான்குதோளுமச்சோ வொருவரழகியவா.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தோடு	(இவர்) இதழ்கள்	ஏந்தி	தரித்துக்கொண்டு
அவிழ்	மலராநின்ற	பாடகம்	பாடகமுடையதாய்
நீலம்	நீலமானது	மெல்லடியார்	ஸுகுமாரமான அடிகளையுடையவர்கள்
மணம்	பரிமளத்தை [ய்	வணங்க	திருவடிகளில் விழும்படியாக [டும்
கொடுக்கும்	புறப்படவிடாநிற்பதா	பன்மணி	பலவித ரத்நங்களோ
சூழ்	பரவியிருக்கிற	முத்தொடு	முத்துக்களோடும்
புனல்	ஜலத்தாலே	இலங்கு	ப்ரகாசியாநின்ற
சூழ்	சூழப்பட்டதுமான	சோதி	புகரையுடைய
குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே	ஆடகம்	பொன்னான திருவாபரணங்களை
கிடந்த	கண்வளர்ந்தருளுகிற	பூண்டு	தரித்துக்கொண்டும்
சேடர்கொல்	யுவாக்கள்	ஒரு	அத்விதீயமான
என்று	என்று	நான்குதோளும்	நாலுதிருத்தோள்களையுமுடையனாயிரா நின்றார்.
தெரிக்கமாட்டேன்	தெரிந்துகொள்ளமாட்டுகிறிலேன் (இவர்)		
செம்	சிவந்த		
சுடர்	தேஜஸ்ஸை யுடைய		
ஆழியும்	திருவாழியையும்		
சங்கும்	பாஞ்சஜந்யத்தையும்		

அச்சோ ஒருவர் அழகியவா.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (தோடவிழித்யாதி) தோடலரா நின்றுள்ள நீலமானது பரிமளத்தைப் புறப்படவிடாநிற்பதாய் பரந்தபுனலாலே சூழப்பட்டிருந்துள்ள திருக்குடந்தையிலே கண்

அ௩.—இரண்டாம்பாட்டு. (தோடித்யாதி) தோழியானவள், "நீகண்ட போதே நீராராயிருந்தீர்; உம்மதெவ்வூர்"என்று கேட்டிலையோவென்ன; அவரையாரென்று நான் கேட்கமாட்டிற்றிலேனாகிலும், அடையாளம் சொல்லுகிறேம்; ஆராவமுதாழ்வார் போலேயிருந்தது; அதுக்கடையாளமென்னென்ன; திருவாழி திருச்சங்குகளுண்டென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

வளர்ந்தருளின யுவாக்களென்னலா யிராநின்றார். (செஞ்சுடராழி யும் சங்குமேந்தி) ஒப்பித்துக்கொண்டிராநின்றார். திருவாழியையும் பாஞ்சஜந்யத்தையும் கையிலேயுடையராயிராநின்றார்.

(பாடகமெல்லடியார்வணங்க) யுவாக்கள் தங்களொப்பனைகண்டு காலிலே விழும்படியிருக்குமவர்கள் காலிலேவிழும்படி யிராநின்றார். (பன்மணியித்யாதி) பலரத்நங்கள் முத்துக்கள்இவற்றோடேகூட மிக்கபுகரையுடைத்தான ஆபரணங்களாலே ஒப்பித்துமிராநின்றார். ஒப்பனைதான் வேண்டாதபடியா யிராநின்றது திருத்தோள்களைக் கண்டவாறே. (அச்சோவொருவரழகியவா) இவ்வழகு நம்மால் பேசப்போகாது. விஸ்மயப்பட்டு விடுமித்தனை. .... (உ)

மூ.—

வேயிருஞ்சோலை விலங்கல்சூழ்ந்த மெய்யமணாளரிவ்வையமெல்லாம்
தாயினநாயகராவர் தோழீ தாமரைக்கண்களிருந்தவாறு
சேயிருங்குன்றம்திகழ்ந்ததொப்பச் செவ்வியவாகி மலர்ந்தசோதி
ஆயிரந்தோளொடிலங்கு பூணு மச்சோவொருவரழகியவா (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேய்	மூங்கிலினுடைய	தாமரைக்கண்கள்	தாமரைபோன்ற கண்கள்
இரும்	விஸ்த்ருதமான	இருந்தவாறு	இருந்தபடி (என்);
சோலை	சோலையையுடைத்[தான	சேய்	உயர்ந்ததுகளாய்
விலங்கல்	மலைகளாலே	இரும்	பரந்திருப்பதான
சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட	குன்றம்	மலைகள்
மெய்யம்	திருமெய்யத்திற்கு	திகழ்ந்ததொப்ப	விளங்கினாற்போலே
மணாளர்	நிர்வாஹகராய்	செவ்வியவாகி	செவ்வையை யுடைத்[தாய்
இவ்வையமெல்லாம்	இந்தபூமிப் பரப்படங்கலும்	மலர்ந்த	பரவின
தாயின	அளந்துகொண்ட	சோதி	புகரையுடைத்தான
நாயகராவர்;	ஸ்வாமியாயிராநின்றார்;		
தோழீ	ஸகியே		

(தோடலராநின்றுள்ள) தோடு - உயர்த்தியும், கிளர்த்தியும், இளமையுமாய், இங்கு இளமைசொல்லுகிற தென்றருளுகிறார் (யுவாக்கள்) என்று.

"பாடகமெல்லடியார்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (யுவாக்களித்யாதி). "ஆடகம்" என்றது - ஹாடகமென்றாய், பொன்னானவாபரணங்களைச் சொல்லிற்றாக வருளுகிறார் (பலவித்யாதி). ... ... (உ)

ஆயிரம்தோளொடு	ஆயிரம் திருத்தோள்களோடு	தோள்வளையும் (உடையராய் இரா நின்றார்);
இலங்கு	ப்ரகாசியாநின்ற	
பூணும்		அச்சோ ஒருவர் அழகியவா. (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (வேயித்யாதி) மூங்கிலினுடைய பரந்தசோலையை யுடைத்தான மலைகளாலே சூழப்பட்ட திருமெய்யத்திலே வந்து சாய்ந்தருளின நிர்வாஹகரானவர். (இவ்வையமித்யாதி) பூமிப்பரப்பையடைய அநாயாஸேந அளந்துகொண்ட ஸ்வாமிகளென்னலாயிராநின்றார் நீர்மைபார்த்தவாறே. (தாமரைக் கண்களிருந்தவாறு) புண்டரீகாக்ஷனாயிரா நின்றாரென்று சொல்லலாயிரா நின்றார்.

(வேயித்யாதி) ஓங்கியிருப்பதாய் பரந்திருப்பதான மலை விளங்கினாப்போலே செவ்வையையுடைத்தாய் மிக்கபுகரை யுடைத்தான ஆயிரம் தோளையுமுடையராய், அத்தோள்கள்தோறும் தோள்வந்தியை யுடையராயிராநின்றார். கீழேநான்கு தோளுமென்னச் செய்தே ஆயிரந்தோளென்கிறது-ஆயிரம்தோளாலே கண்டநுபவிக்கும் கரணங்கள் அநேகம் கொண்டநுபவிக்க வேண்டும்படி யிராநின்றாரென்கை. (அச்சோவொருவரழகியவா) ஒப்பனைவேணுமோ? அவ்வடிவழகுதானே அமையாதோ?. .... (௩)

மூ.—

வம்பவிழும்துழாய்மாலைதோள்மேல் கையனவாழியும் சங்குமேந்தி
நம்பர்நம்மில்லம் புகுந்துநின்றார் நாகரிகர்பெரிதுமிளையர்
செம்பவளமிவர்வாயின்வண்ணம் தேவரிவரதுருவம்சொல்லில்
அம்பவளத்திரளேயுமொப்ப ரச்சோ வொருவரழகியவா. (௪)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (வேயித்யாதி) நீரே அதுகண்டபோதே ஒருவரென்றறுதியிட வேண்டாவோ என்ன; ஆராவமுதாழ்வாரைப்போலே இரா நின்றாரென்கிறாள். "மெய்யாகச் சொல்லாய்" என்னவே மெய்யமணாளரை நினைத்து அவரே இவளுக்காக வேணுமென்று நிர்ணயித்தவளாகச் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

நான் "மெய்யாகச்சொல்லாய்" என்ன; நீயும் மெய்யமணாளரென்கிறாய்; இதுவென்; நீ முகம் பார்த்திலையோவென்ன; நாணம்ஒட்டாமையாலே கடைக்கணித்துப் பார்த்தால் தாமரைக்கண்களாயிருந்த வர்ணத்தைக் கொண்டு அவராக வேணுமென்கிறேனென்னுமது தோன்றவருளுகிறார் (புண்டரீகேத்யாதி).

(தோள்வந்தி) தோள்வளைகள். (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வம்பு	பரிமளத்தை	இவர்	இவருடைய
அவிழும்	புறப்படவிடாநின்ற	வாயின்	திருவதரத்தினுடைய
துழாய்மாலை	திருத்துழாய்மாலையை	வண்ணம்	வர்ணமானது
தோள்மேல்	திருத்தோள்களில் (தரியாநின்றார்);	செம்பவளம்	சிவந்த பவளம்போலிரா நின்றது;
கையன	திருக்கையில்	தேவர்	ஸகலருக்கும் ஸ்வாமியானவர்;
ஆழியும்	திருவாழியையும்		
சங்கும்	பாஞ்சஜந்யத்தையும்	இவரது	இவருடைய
ஏந்தி	தரித்துக்கொண்டிரா நின்றார்;	உருவம்	திருமேனியின் ஸ்வரூபத்தை
நம்பர்	விஶ்வஸநீயராய்	சொல்லில்	சொல்லுமளவில்
நம்மில்லம்	நம்முடைய இருப்பிடத்தில்	அம்	அழகிதான
புகுந்து	ப்ரவேசித்து	பவளத்திரளேயும்	பவழக்கூட்டத்தோடு
நின்றார்	நிற்கின்றார்;		
நாகரிகர்	நாகரிகரான ரஸிகராகவும்,	ஒப்பர்	ஸாம்யமுடையராயிரா நின்றார்
பெரிதும்	மிகவும்		
இளையர்	இளம்பருவமுடையராயிரா நின்றார்;		

அச்சோ ஒருவர் அழகியவா. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வம்பவிழுமித்யாதி) திருமேனியில்ஸ்பர்ஶத்தாலே பரிமளத்தைப் புறப்படவிடா நின்றுள்ள திருத்துழாய் மாலையைத் தோளிலே யுடையராயிரா நின்றார்; ஐஶ்வர்யஸூசகமான மாலையிருந்தபடி. (கையனவாழியும் சங்குமேந்தி) ஈஶ்வரத்வஸூசகமான திவ்யாயுதங்களைத் தரித்துக் கொண்டிரா நின்றார். (நம்பர்) ஒப்பனையழகைக்கண்டவாறே நமக்குப்பற்றப்படுமவரென்று தோற்றும்படி யிராநின்றார். விஶ்வஸநீயரென்றபடி. (நம்மில்லம் புகுந்துநின்றார்) "நற்சரக்கன்றோ" என்று தேட்டமாயிருக்கிறதில்லை. (நாகரிகர்) நாகரிகராய் பரமரஸிகராயிரா நின்றார்.

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வம்பித்யாதி) தோழியும் தானுமாய் திருவாழியைப்பேச, அவளும் பா(வ)வநாப்ரகர்ஷத்தாலே முன்னிலையாய் தோற்றக் கண்டதெல்லாம் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

கேவலம் மாலையென்னாதே "துழாய்" என்றதுக்குக் கருத்து (ஐஶ்வர்யேத்யாதி). எல்லாம் புகுருகைக்கு ஹேது-நாகரிகத்வமென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (பரமேத்யாதி).

(பெரிதுமிளேயர்) நம்பருவத்தில் விஞ்சியிருப்பதுவுமில்லை. இவர்திருவதரமிருக்கும்படியைப் பார்த்தவாறே சிவந்தபவளமென்னலாம்படியிருந்தது. (தேவரிவர்) இதரவிஸஜாதீயருமாயிருந்தார்; மநிச்சரோடு கூட்டலாயிருக்கிறிலர். (உருவம்சொல்லில்) இவர் வடிவிருந்தபடியைச் சொல்லில் எங்குமொக்கஸ்ப்ருஹணீயமாயிரா நின்றது. (அச்சோவொருவரழகியவா) உபமாநமில்லாத விஷயத்தில் உபமாநம்சொல்லவிருப்போமோ? .... (௪)

மூ.—

கோழியும்கூடலும் கோயில்கொண்ட கோவலரே யொப்பர்குன்றமன்ன
பாழியந்தோளுமோர் நான்குடையர் பண்டிவர்தம்மையும் கண்டறியோம்
வாழியரோவிவர் வண்ணமெண்ணில் மாகடல்போன்றுளர் கையில்வெய்ய
ஆழியொன்றேந்தியோர் சங்குபற்றி யச்சோ வொருவரழகியவா. (௫)

பதம்.	உரை.
கோழியும்	உறையூரையும்
கூடலும்	மதுரையையும்
கோயில்கொண்ட	வாஸஸ்தாநமாக வுடைய
கோவலரே	இடையர் (ராஜாக்கள்)
ஒப்பர்	என்றுசொல்லலாயிரா நின்றார்;
குன்றமன்ன	பர்வதத்தோடொத்த
பாழி	வலிமையையுடைய
அம்	அழகிதாய்
ஓர்	அத்விதீயமான
நான்குதோளும்	நான்கு திருத்தோள்களையும்
உடையர்	உடையராயிருந்தார்;
பண்டு	இதுக்குமுன்பு
இவர்தம்மையும்	இவரை
கண்டறியோம்	நாம்பார்த்ததில்லை;
வாழியரோ	பல்லாண்டுசொல்லப்படுமவரோ?
இவர்வண்ணம்	இவர்வடிவின்படியை
எண்ணில்	சொல்லப்புக்கால்
மா	பெரிதான
கடல்போன்றுளர்	ஸமுத்ரம்போலேஇரா நின்றார்;
கையில்	ஒரு திருக்கையிலே
வெய்ய	ஜ்வலியாநின்ற
ஆழிஒன்று	ஒருதிருவாழியை
ஏந்தி	தரித்துக்கொண்டு,
ஓர்	(ஒருதிருக்கையில்) அத்வீதீயமான
சங்கு	பாஞ்சஜந்யத்தையும்
பற்றி	தரித்துக் கொண்டிரா நின்றார்;

அச்சோஒருவர் அழகியவா. (௫)

* மூலையோமுழுமுற்றும் போந்திலாதாப்போலே, மோவாயுமெழுந்ததில்லையென்று விவக்ஷித்துக்கருத்து (நம்மில்லமித்யாதி). (இருப்போம்) என்று வநந்தரம் "இதுவென்ன ஆச்சர்யம்" என்று கூட்டுவது. ... ... (௪)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கோழியித்யாதி) உறையூரையும் மதுரையையும் வாஸஸ்தாநமாகவுடைய கோவலரென்று சொல்லவுமாயிராநின்றார். "கோழி" என்கிறது-உறையூரை. "கூடல்" என்கிறது-மதுரையை. இவற்றை வாஸஸ்தாநமாகவுடைய ராஜாக்களென்று சொல்லவுமாயிராநின்றா ரென்னவுமாம். முற்பட்ட யோஜநைக்கு அவ்விடங்களில் உகந்தருளி நிற்கிறவர்களைச் சொல்லிற்றாகிறது. (குன்றமித்யாதி)மலையோடொத்த திண்ணியதாயிருக்கிற திருத்தோள்கள் நாலையுமுடையராயிருந்தார். (பண்டிவர் தம்மையும் கண்டறியோம்) இதுக்குமுன்பு கண்டறியாதாராயிராநின்றார்.

(வாழியரோ) பல்லாண்டு பல்லாண்டென்று சொல்லுவது: இவர்வடிவிருக்கும் படியைச் சொல்லப்புக்கால் கடல்போலே யிராநின்றது. ப்ரதிபக்ஷத்தைக் கனலெழக்காய்கிற திருவாழியை ஒரு கையிலே ஏந்தி, (ஓர்சங்குபற்றி) தமக்கடங்காத பாஞ்சஜந்யத்தை மற்றைக்கையிலே யுடையராயிருந்தார். (அச்சோ வொருவரழகியவா) இத்தைச்சொல்லி நம்மால்கரையிலே நிற்குமத்தனையல்லது நம்மால் உள்ளிழிந்து பேசப்போகாது. (௫)

மூ.—

வெஞ்சினவேழவெண்மருப்பொசித்தவேந்தர் கொலேந்திழையார்மனத்தை
தஞ்சுடையாளர் கொல்யானறியேன் தாமரைக்கண்களிருந்தவாறு
கஞ்சனையஞ்சமுன்கால் விசைத்தகாளையராவர் கண்டார்வணங்கும்
அஞ்சநமாமலையேயு மொப்ப ரச்சோ வொருவரழகியவா. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்	(இவர்) க்ரூரமான	ஒசித்த	முறித்தவனை
சினம்	கோபத்தையுடைய	வேந்தர்கொல்	ராஜாவோ?
வேழம்	குவலயாபீடத்தினுடைய	ஏந்திழையார்	தரிக்கப்பட்ட ஆபரணங்களையுடைய ஸ்திரீகளுடைய
வெண்	வெண்மையான		
மருப்பு	தந்தத்தை		

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கோழியித்யாதி) இவர்நாகரிகரென்னுநின்றாய், இவருடைய நாகரிகத்வம் நீ கண்டபடி யென்னென்றால் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

கோபாலத்வவிவக்ஷயா அருளிச்செய்து, பூ(பூ)பாலத்வவிவக்ஷயாவருளுகிறார் (கோழியித்யாதி). ... ... (௫)

மனத்தை	ஹ்ருதயத்தை	அஞ்ச	நடுங்கும்படியாக
தஞ்சு	ஆதாரமாக	கால்	திருவடிகளாலே
உடையாளர்	உடையவரோ?	விசைத்த	உதைத்தவனை
கொல்	(என்னும்படியிரா நின்ருர்;)	காளையராவர்	யுவாவாகஇராநின்ருர்;
யான் அறியேன்	நான் அறிகிறிலேன்;	கண்டார்	கண்டவர்களெல்லாரும்
தாமரைக்கண்ங்கள்	தாமரைபோன்றதிருக்கண்கள்	வணங்கும்	வணங்கும்படியான
இருந்தவாறு	இருந்தபடி (என்;)	அஞ்சநமாமலேயேயுமொப்பர்	அஞ்சநமலேபோலேயுமிராநின்ருர்;
முன்	முன்பு		
கஞ்சனை	கம்ஸனை		

அச்சோ ஒருவர் அழகியவா. (சு)

வ்யா.—ஆரும்பாட்டு. (வெஞ்சினமித்யாதி) வெவ்வியசினத்தையுடைத்தாயிருக்கிற குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை முறித்து, அச்செயலாலே பெண்பிறந்தார்க்கு தநமான நெஞ்சுகளை எழுதிக்கொண்டராஜாக்களென்றுசொல்லலுமாயிராநின்ருர். (எந்திழையாரித்யாதி) ஒப்பித்திருக்கிற பெண்களுடைய நெஞ்சைத் தமக்கு அபாஶ்ரயமாக வுடையவர்போலே யிராநின்ருர். (யானறியேன்) என்னலொன்றும் சொல்லலாயிருக்கிறதில்லை, (தாமரைக்கண்களிருந்தவாறு) அதுதன்னை நோக்காலேதெரிவியாநின்ருர்; நானும் என்னுடைமையும் நீ இட்டவழக்கன்றோ வென்றுப்போலே யிராநின்றது, நோக்கைப்பார்த்தவாறே.

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (வெஞ்சினமித்யாதி) கோவலரென்று க்ருஷ்ணன் ஸ்ரீமேப்ரஸ்துதனைவாறே, அவனுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையும்சொல்லி ஈடுபடுகிருளென்று ஸங்கதி.

(அபாஶ்ரயமாக) என்றது-பெண்களின்நினைவேதனக்கு நிர்வாஹகமென்று அவர்களுக்குத் தன்னை எழுதிக்கொடுத்தவனென்றபடி. "வேந்தர்கொல்" என்றும், "தஞ்சுடையாளர்கொல்" என்றும்சொன்னஸம்ஶயத்துக்குத் தாத்பர்யம்-பெண்களை ஸ்வாதீந மாக்கிக் கொண்டவனே? அன்றிக்கே பெண்களுக்குத் தான் பரதந்த்ரனே? என்று நிஶ்சயிக்கப் போகாமையாலே, அத்தாலே, "யானறியேன்" என்கிருளென்று விவக்ஷித்து அருளுகிருர் (என்னலித்யாதி). இப்படி கோடித்வயத்தைச் சொல்லிஸம்ஶயிக்கைக்கு வ்யாமகதர்மங்களென்னென்ன; நாயகபாவையும்,பருவத்தில் துடிப்பும்,வடிவுமென்கிருரென்று விவக்ஷித்துத்தாத்பர்யம்(அதுதன்னையித்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே). ... ... (சு)

(கஞ்சனை) ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்க வல்லரென்று தோற்றும்படியா யிராநின்றார், பருவத்தைப்பார்த்தவாறே. (கண்டாரித்யாதி) ஓர்அபி (ஹி) ஸந்தியின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே (க) “[illegible]- அவஶா: ப்ரதிபேதிரே” என்கிற படியே கண்டாரைத் தன்வசமாக்கித்தன்காலிலே விழவிட்டுக்கொள்ள அஞ்ஜநகிரி போலேயுமிராநின்றார். (அச்சோவொருவரழகியவா) வாக்குக்குஅவிஷயமான விஷயத்திலே நான் எத்தைச்சொல்லுவது. .... (சா)

மூ.—

பிணியவிழ்தாமரை மொட்டலர்த்தும் பேரருளாளர் கொல்யானறியேன் [ம்
பணியுமென்நெஞ்சமிதென்கொல் தோழீபண்டிவர்தம்மையும் கண்டறியோ
அணிகெழுதாமரை யன்னகண்ணு மங்கையும் பங்கயமேனிவானத்து
அணிகெழுமாமுகிலேயு மொப்ப ரச்சோ வொருவரழகியவா. (எ)

பதம்.	உரை.
பிணி	முகுளீபாவமாகிற கட்டானது
அவிழ்	அவிழும்படி
தாமரைமொட்டு	தாமரை புஷ்பத்தை
அலர்த்தும்	விகஸிக்கப்பண்ணும் ஸூர்யனைப்போலே
பேரருளாளர் கொல்	பெரியக்ருபையுடையவரோ?
யான்அறியேன்	நான் அறிகிறிலேன்; (இவரை)
என்நெஞ்சம்	என்னுடைய மநஸ்ஸானது
பணியும்	வணங்காநின்றது;
தோழீ	ஸகியே
இதென்கொல்	இதென்னமோ?
பண்டு	இதற்குமுன்பு
இவர்தம்மையும்	இவரை
கண்டறியோம்	நாம்கண்டதில்லை;
கண்ணும்	(இவருடைய) திருக்கண்களும்
அணி	அழகிதாய்
கெழு	நெருங்கின
தாமரையன்ன	தாமரைபோலிராநின்றது;
அம்	அழகிதான
கையும்	திருக்கைகளும்
பங்கயம்	தாமரைபோலிராநின்றது;
மேனி	திருமேனி விஷயத்தில்
வானத்து	ஆகாசத்தில்
அணி	அழகாய்
கெழு	நெருங்கியிராநின்ற
மாமுகிலேயு மொப்பர்	நீலமேகம்போன்றவராயிராநின்றார்.

அச்சோஒருவர் அழகியவா. (எ)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (பிணியித்யாதி) தோழியானவள் நீ இப்படி கண்ணன் கண்ணிலும் சொல்லிலும் ஈடுபடாநின்றாய்; எனக்கு முன்னிலையாக

(க) பார-உத்யோ.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பிணியித்யாதி) ஆதித்யன தன்னுடைய உஷ்ணகிரணங்களாலே தாமரைகளிலுண்டான பூவை அலர்த்தக்கடவனாயிருக்குமிறே. அங்ஙனன்றிக்கே க்ஷீணபாபரானவர்களுடைய ஹ்ருதயகமலத்துக்கு விகாஸத்தைப்பண்ணிக்கொடுக்கும்பெரியகருணையை யுடையராயிராநின்றார். (யானறியேன்) என்னால்இவர்படி பரிச்சேதிக்கலாயிருக்கிறதில்லை. (பணியுமென்னெஞ்சம்) என்பக்கலொரு நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே என்னெஞ்சானது வணங்கி நில்லாநின்றது. (இதென்கொல்தோழி) உன்னையறியாமை வருவதொரு நன்மைஇல்லையிறே எனக்கு. நாம் இவரிடையாட்டம் நினைத்தறிவுதோமோ? (பண்டிவரித்யாதி) பழைமையாலே செய்கிறதொன்றும சொல்லவுமாயிருக்கிறதில்லை.

(அணியித்யாதி) திரளச் செறியப்பூத்த தாமரை யென்னலாயிருக்கிறது - திருக்கண்களும் அணைக்கக் கணிசிக்கிறகைகளும். (மேனியித்யாதி) வடிவைப் பார்த்தவாறே மேகசகலங்களன்றிக்கே எல்லா மொன்றாகத்திரண்டு வர்ஷிக்கையிலே ஒருப்பட்ட மேகம்போலே யிராநின்றது. (அச்சோவொருவரழகியவா) விஜாதீயத்துக்கு ஸஜாதீயங்களிலே சிலவற்றைச் சொன்னவிடம்; என் சொன்னோமானோம். .... (எ)

அவன்தோற்றிக்காணேன்; உனக்கிது பாவநாப்ரகர்ஷமாகவேணும்; இது உனக்கு வருகைக்குக் காரணமென்; சேர்க்குமவளான எனக்குத் தெரியாதபடி வந்தவழியென்னென்ன; அவர்தம்முடைய பரிபூர்ணக்ருபையாலே என் நெஞ்சை வசீகரித்தாராகவேணும், என்று பேரருளாளரென்றபடியைப்பேசி ஈடுபடுகிறாளென்று ஸங்கதி.

"மொட்டலர்த்தும்" என்னவமைந்திருக்க "பிணியவிழ்" என்று விசேஷித்ததுக்கு - வ்யாதிபோனதாமரை; கேவலம் தாமரையன்று என்கிற வழியாலே தாத்பர்யம் (ஆதித்யனித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). அன்றிக்கே "பிணி" என்று-கட்டாய், அது-அவிழும்படி மொட்டலர்த்தும் ஸூர்யஸத்ருஶனை பேரருளாளனென்று அருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தரம் (அங்ஙனன்றிக்கேயித்யாதி). என்னவுமாம்.

"அச்சோ" என்றது-விஷாதத்துக்கு ஸூசகமென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (விஜாதீயத்துக்கித்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—

மஞ்சுயர்மாமதி தீண்டநீண்டமாலிருஞ்சோலை மணாளர்வந்தென்
நெஞ்சுள்ளும்கண்ணுள்ளும்நின்றுநீங்கார்நீர்மலையார் கொல்நினைக்கமாட்டேன்
மஞ்சுயர்பொன்மலைமேலெழுந்த மாமுகில்போன்றுளர்வந்துகாணீர்
அஞ்சிறைப்புள்ளுமொன்றேறிவந்தா ரச்சோவொருவரழகியவா.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்சு	மேகபதத்தளவும்	நினைக்கமாட்டேன்	(இவரை) நான்பரிச்சேதிக்கமாட்டுகிறிலேன்;
உயர்	உயர்ந்திருப்பதாய்,	அம்	அழகான
மாமதி	சந்த்ரன்	சிறை	சிறகுகளையுடைய
தீண்ட	ஸ்பர்சிக்கும்படி	புள்ஒன்று	பெரியதிருவடியின்
நீண்ட	உந்நதமான	ஏறி	வீற்றிருந்து மேலே
மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலைமலையில்	வந்தார்	எழுந்தருளுகிற இவர்
மணாளர்	ஸுகாநுபவம் பண்ணுமவர்	மஞ்சு	மேகபதத்தளவும்
வந்து	தாமேவந்து	உயர்	உந்நதமான
என்	என்னுடைய	பொன்மலை	பொன்மலையிலே
நெஞ்சுள்ளும்	ஹ்ருதயத்தினுள்ளும்	எழுந்த	கிடந்த
கண்ணுள்ளும்	கண்களிலும்	மாமுகில்போன்றுளர்	பெரியமேகம்போலே இராநின்றார்
நின்று	நியதமாய்நின்று	வந்துகாணீர்	(நீங்களும்) வந்துபாருங்கோள்.
நீங்கார்	க்ஷணமும் பிரிகிறிலர்;		
நீர்மலையார்கொல்	திருநீர்மலையை வாஸமாக வுடையவர்போலே யிராநின்றார்;		

அச்சோ ஒருவர் அழகியவா. (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) தோழியும் தானுமாய் இப்படி பேரருளாளரின்படி சொல்லாநிற்கச்செய்தே, மற்றைத்தோழிமாரும் தாய்மார் அயலகத்தாரெல்லாரும் "இதுவென்னம்புதுமை" என்று விஸ்மயப்பட்டு இவளை நிஷேதிக்க ஒருப்படவே, எம்பெருமானும் திருவடி திருத்தோளிலேறி வருவதாகத்தோற்ற, அத்தைக்கண்டு "இவர் தெற்குத்திருமலையிலும் வந்தாரோ? நீர்மலையிலும் வந்தாரோ" என்று சொல்லாநிற்கச்செய்தே அணித்தாகக்கொண்டு பேரருளாளர்தானென்று, வந்து காணுங்களென்றுஎல்லாரையும் அழைக்கிறாளென்று ஸங்கதி.

வ்யா.— எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கி, சந்த்ரன் வந்து தீண்டும்படியான ஓக்கத்தையுடைத்தான திருமலையை வாஸஸ்த்தாநமாகக்கொண்டு அங்குத்தைக்கு போ(ஶ்ரீ)க்தாவானவர். (வந்தித்யாதி) அங்குத்தைக்குக் கடவராயிருக்கிறவர் தாமே வந்து என்னுடைய ஸர்வ கரணங்களையும் விரும்பி க்ஷணகாலமும் விடுமவரா யிருக்கிறிலர்; திருநீர் மலையை வாஸஸ்த்தாநமாக வுடையவர் போலே யிராநின்றூர்; என்னால் பரிச்சேதிக்கலாயிருக்கிறிலர்.

(மஞ்சுயரித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கி யிருப்பதொரு பொன்மலையிலே படிந்ததொரு மேகம்போலேயிராநின்றூர். இங்கு பொன்மலையாயிருக்கிறூர்தாம் ஆரென்னில்; அஞ்சிறைப் புள்ளூ மொன்றேறி வந்தார் வந்து காணீர் - என்னை விலக்கப்பார்க்கிற நீங்களும் வந்து காணுங்கோள், உங்களாலே தான் விடலாமாகில். (அச்சோவொருவரழகியவா) திருவடி திருத்தோளிலேயிருந்தால் இருக்கூ மழகுதான் இப்படியேயோ ?

மூ.—

எண்டிசையு மெறிநீர்க்கடலு மேழுலகு முடனே விழுங்கி [ன்
மண்டியோராலிலைப்பள்ளிகொள்ளுமாயர்கொல் மாயமறியமாட்டே
கொண்டல்நன்மால்வரையேயுமொப்பர் கொங்கலர்தாமரைக்கண்ணும்வாயும்
அண்டத்தமரர்பணியநின்றூ ரச்சோவொருவரழகியவா. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எண்திசையும்	எட்டுத்திக்குக்களிலும்	ஓர் ஆலிலை	ஒரு ஆலந்தளிரிலே
எறி	பரவாநின்ற	பள்ளிகொள்ளும்	ஶயநித்துக்கொண்டிருக்கிற
நீர்	ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தான	ஆயர்கொல்	ஆஶ்சர்ய பூதரென்று தோற்றவிராநின்றூர்;
கடலும்	ஸமுத்ரங்களையும்	மாயம்	(இவருடைய) மாயையை
ஏழுலகும்	ஸப்தலோகங்களையும்	அறியமாட்டேன்	அறிகிறிலேன்;
உடனே	ஒரேகாலத்தில்		
விழுங்கி	விழுங்கி திருவயிற்றிலே வைத்து		
மண்டி	(ஒருவராலும்) எழுப்பவொண்ணுதபடி		

" அச்சோ " என்றது - ஹர்ஷத்திலேயாக்கியருளுகிறூர் (திருவடியித்யாதி).

கொண்டல்	மேகத்தோடேயும்	கொங்கலர்	பரிமளப்ரசுரமான
கல்	அழகிய	தாமரை	தாமரைபோலே யிரா நின்றது;
மால்	பெரிதான		
வரையேயும்	மலேயோடேயும்	அண்டத்தமர ர்	நித்யஸூரிகளெல்லா ரும் [நின்றார்;
ஒப்பர்	ஸத்ருஸராயிராநின்றார்;	பணியநின்றார்	ஆஸ்ரயிக்கும்படியிரா
கண்ணும்	(இவருடைய) திருக் கண்களும்	அச்சோ ஒருவர் அழகியவா.	(௯)
வாயும்	திருவதரமும்		

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (எண்டிசையுமித்யாதி) முகத்திலே விழித்தவாறே ஆபத்ஸகரென்று தோற்றும்படி யிராநின்றார்.

வ்யா.-திக்குக்களெட்டிலும்வந்து அலேயெறியாநின்றுள்ள கடலும், எல்லா லோகங்களேயும் ஒருகாலே திருவயிற்றிலே வைத்து மௌக்த்யத்தாலே ஒருவராலெழுப்பவொண்ணாதபடி ஒருபவனை ஆலந்தளிரிலே பள்ளிகொள்ளுகிற ஆஸ்சர்யபூத னென்று தோற்றும்படி யிராநின்றார். கண்டவாறே இவருடைய அக(஘)டித க(஘)டநா ஸாமர்த்யம் எனக்குத் தோற்றா நின்றது. ஆகிலும் ஆஸ்சர்யங்கள் எனக்குத் தெரிகிறதில்லே.

(கொண்டலித்யாதி) வடிவைப் பார்த்தவாறே மேகம்போலேயும் (க)"நின்ற குன்றத்திணேநோக்கி நெடுமாலேவா" என்கிறபடியே மலேபோலேயும் சொல்லலாயிராநின்றார். (கொங்கலரித்யாதி). பரிமளத்தைப் புறப்பட விடாநின்றுள்ள தாமரைபோலே யிராநின்றது திருக்கண்களும் திருவதரமும். (அண்டத்தமரர் பணிய நின்றார்) மேன்மையைப்பார்த்தவாறே நித்யஸூரிகளும் வந்து ஆஸ்ரயிக்கும்படி யிராநின்றார். (அச்சோவொருவரழகியவா) மேன்மையையுடையார் கிட்டுகிற விஷயமென்று நமக்குக்கைவாங்கலா யிருக்கிறதில்லே வடிவழகைப் பார்த்தவாறே. .... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (எண்டிசையுமித்யாதி) எல்லாருமொரு மிடறாய், இவளே அலேக்கப்பார்த்த ஆபத்திலே திருவடிமேலேறி வந்து தோற்றினவாறே ஆபத்ஸகனென்றுதோற்றி, இது இவனுக்கு ஆபால்யஸித்தமென்று நின்றாளென்னும் ஸங்கதியை வ்யப்புரிப்பிக்கிறார் (முகத்திலேயித்யாதி).

"மண்டி" என்றதினர்த்தம் (எழுப்ப வொண்ணாதபடி) என்றது.

(க) தி-வாய்-௪-௪-௪.

மூ.—

அன்னமுங்கேழலும் மீனுமாய வாதியை நாகையழகியாரைக்
கன்னிநன்மாமதிள் மங்கைவேந்தன்காமருசீர்க்கலிகன்றிகுன்று
இன்னிசையால் சொன்ன செஞ்சொல்மாலையேழுமிரண்டுமோரொன்றும் வல்
மன்னவராயுலகாண்டு மீண்டும்வானவராய்மகிழ்வெய்துவரே. [லார்

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.
அன்னமும்	ஹம்ஸரூபியாயும்
கேழலும்	வராஹரூபியாயும்
மீனும்	மத்ஸ்யரூபியுமாய்
ஆய	ஆகாநின்ற
ஆதியை	ஜகத்காரண பூதனை
நாகை	திருநாகையிலே
அழகியாரை	அழகியானென் றெழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமான் விஷயமாக
கன்னி	(ஒருகாலும்) அழிவில்லாததாய்
நல்	அழகியதாய்
மா	பெரிதான
மதிள்	மதிளையுடைய
மங்கை	திருமங்கைக்கு
வேந்தன்	நிர்வாஹகராய்,
காமரு	எல்லாரும் ஆசைப்படும்படியான
சீர்	ஸ்ரீவைஷ்ண ஸ்ரீயையுடைய
கலிகன்றி	ஆழ்வார்,
குன்று	ஒன்றாலும் குறைவில்லாமல்
இன் இசையால்	இனிய இசையாலே
சொன்ன	அருளிச்செய்த
ஏழும்	ஸ்வாநுபவரூபமான ஏழுபாட்டாயும்
இரண்டும்	பரோபதேசரூபமான இரண்டு பாட்டாயும்
ஓர் ஒன்றும்	பலஶ்ருதிரூபமான ஒருபாட்டாயுமுள்ள
செஞ்சொல் மாலை	ஶப்த ஸந்தர்பரூபமான இப்பத்தையும்
வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
மன்னவராய்	ராஜாக்களாய்
உலகு	இவ்வுலகங்களையெல்லாம்
ஆண்டு	அநுபவித்து
மீண்டும்	பிறகு
வானவராய்	நித்யஸூரிகளாய்
மகிழ் வெய்துவரே	ஆநந்தமடைவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (அன்னமித்யாதி) இழந்த வேத சக்ஷுஸ்ஸை மீட்டுக்கொடுக்கைக்கிடான அன்னமாயும், ஸ்ரீவராஹ புராணத்தை யருளிச்செய்தும், மத்ஸ்யபுராணத்தை யருளிச்செய்தும், இப்படி தன்னைப்ராபிக்கைக்கு வழியிட்டுக் கொடுத்த ஜகத்

காரண பூதனானவன், திருநாகையிலே தன்னழகாலே விடவொண்ணாதபடி பண்ணிக்கொண்டு நின்றானாயிற்று. (கன்னியித்யாதி) அரணாகப்போரும்படியாய், தர்ஸநீயமாய், பரப்பையுடைத்தான மதிளையுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரதாநராய் எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹைபண்ணவேண்டும்படியான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயையுடைய ஆழ்வார், ஒன்றும் குறையாதபடி இனிய இசையாலே அருளிச்செய்த. (செஞ்சொல்மாலையேழு மிரண்டுமோரொன்றும்) தம்மால் அளவிடவொண்ணாமையால் பிறித்தநுபவிக்கிறார். இத்தை அப்ப்யஸிக்க வல்லவர்கள் இங்குங்கோலினபலங்களும் பெற்று. இது தன்னின் பலமான நித்யஸூரிகளோடொருகோவையாய் இனியராகப் பெறுவர்கள். .... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

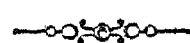

ஒன்பதாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி
தன்னை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—நாயகனோடே இயற்கையில்கலந்து பிரிந்து அந்தபிரிவோ

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (அன்னமித்யாதி) உயிர்த்தோழியும் தானுமாய் அநுபவித்தது ஏழுபாட்டும், எல்லாரையும் குறித்து இரண்டுபாட்டும், பலஸ்ருதி ஒருபாட்டுமாய், இந்த பாட்டின்படியை அநுஸந்தித்து அநுக(X)தமாகப் பத்தென்று சொல்லமாட்டாதே விப(ஜ)ஜித்தருளிச் செய்கிறாரென்கிறார் (தம்மாலித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—தன்னைநைவிக்கிலேன் ப்ரவேசம்: திருநாகையழகியாரை உருவு வெளிப்பாட்டில்கண்டு தோழியும் தானுமாய், அழகிலே ஈடுபட்டிருக்கச் செய்தே, தோழி இவளை அந்யபரதையாலே ஆஸ்வாஸிப்பிக்கக் கோலி, புஷ்பாபசயத்தாலே உத்யாநங்களிலே ஸஞ்சரிப்பிக்க; திருப்புல்லாணி யெம்பெருமான்வந்து நிரவதிக ஸம்ஸ்லேஷத்தை யுண்டாக்கி, இது-ஸாத்மிக்க வேண்டிப் பிரிந்தானென்று ஸங்கதி.

டே அவன்வர அபேக்ஷிதமாயிருக்க, அவன் வரக்காணாமையாலே ஆற்றாமை கரைபுரண்டுநோவுபடுகிறாளொருபிராட்டி, இனிநாம் அவன்றான்வந்து மேல்விழுந்து கலக்கக்கடவனென்று முறைபார்த்திருந்துண்டது அமையும்; இனி ஸ்வலாபத்துக்குநாமேயாகிலும் ப்ரவ்ருத்திப்போமென்று கொண்டு, தன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான நாண், மடம், அச்சம் துடக்கமானவற்றைப் பொகட்டு, நம்ஸ்வரூபத்தையுமழித்து அவன்றனக்கும் ஸ்வரூபஹாநியைப் பண்ணியாகிலும் முகத்தேவிழிப்போமென்றுகொண்டு அவனிருந்த விடத்தேறபபோக ஒருப்பட்டவித்தைக் கண்டதோழியானவள் "இது உன் தலைமைக்குப்போராதுகாண்" என்று ஹிதம்சொல்ல; அவளையும் அவளுக்குமுன்னே பிற்காலிக்கிற நெஞ்சையும் பார்த்துப் பின்னையும் மீண்டுநின்று அங்கேபோகஒருப்பட்டபடியை நெஞ்சோடும், அந்த நெஞ்சுஉதவாதபோதும் உதவிக்கார்யம் செய்யும்தோழியோடுமோகக் கூட்டுகிறாள். இவள் தான் புறப்படப் போகையாகிறது அதிஸாஹஸமிறே. ப்ராணரக்ஷணம் ஒருதலையாலும் மர்யாதைகளைப் பார்த்திருக்கலாம்படியாயிராதிறே. ஸ்வரூபம் நோக்குகைக்காக இங்கேயிருந்து நோவுபடுமதிற்காட்டில் அங்கே போமது ஸ்வரூபஹாநியேயாகிலும், பின்னையும் விழுக்காட்டில் ஸ்வரூபத்தோடேசேர்ந்து தலைக்கட்டும். ஆனபின்பு அங்கேபோய் அநுபவிப்

வித்த்யர்த்தம் கூட்டிக்கொண்டுபின்பு(நாயகனோடே)இத்யாதியை அநுஸந்திப்பித்து, (பிரிவோடே) என்றது-பிரிவாலே யென்கை. "பிரிவோடே இருந்து" என்று கூட்டவுமாம்; (தோழியானவள்) என்றது - "மங்கைநல்லாய்" "போதுமாதே" என்றவற்றைப்பற்ற. (கூட்டுகிறாள்) என்றது-தானொருப்பட்டபடியை அறிவிக்கிறாளென்கை. தோழியானவள் விலக்குவானென் ? சேர்க்குமவளன்றோவென்ன வருளுகிறார் (இவள் காணவித்யாதி) நாயகிதானெல்லாரும் காண இப்படி ஸாஹஸம்பண்ணலாமோ வென்ன; (ப்ராணரக்ஷணமித்யாதி). எந்தஅவஸ்த்தையிலும் மர்யாதை தப்புகை ஸ்வரூபஹாநியன்றோவென்ன; அத்தலையில் வைலக்ஷண்யமடியாக வந்ததாகையாலே ஸ்வரூபாநுகுணமா மென்கிறார் (ஸ்வரூபமித்யாதி). இவளொருப்பட்டவளவிலே அவனேவருமென்று தாத்பர்யம். இவளொருப்பாட்டைஅவனறியுமோவென்ன; தன் வைலக்ஷண்யத்தைத் தானறிந்தவனாகில் அத்தாலே இவ

போமென்று அத்யவஸிக்கிருள்; அவன்இத்தலையில் பருவமறிந்திலனாகிலும் தன்வைலக்ஷண்ய மறிந்திருக்குமே. .... *

மூ.—தன்னைநைவிக்கிலேன் வல்வினையேன் தொழுதுமெழு
பொன்னைநைவிக்கு மப்பூஞ்செருந்தி மணநீழல்வாய்
என்னைநைவித்தெழில் கொண்டகன்ற பெருமானிடம்
புன்னைமுத்தம் பொழில்சூழ்ந்தழகாய புல்லாணியே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வல்வினையேன்	கொடியபாபத்தைப் பண்ணின நான்	நைவித்து	ஸம்ஶ்லேஷத்தால் சிதிலமாக்கி
தன்னை	என்னை	எழில்கொண்டு	வண்ணத்தை அபஹ[ரித்துக்கொண்டு
நைவிக்கிலேன்	அழிக்கப் பண்ணுகிறிலேன்;	அகன்ற	பிரிந்த
பொன்னை	(ஓமநஸ்ஸே) பொன் ஸ்வரூபத்தையும்	பெருமான்	எம்பெருமானுக்கு
நைவிக்கும்	அழியப் பண்ணும்படியான,	இடம்	வாஸஸ்தாநமான
அப்பூம் செருந்தி	பரப்புமாறப்பூத்த செருந்தியினுடைய	முத்தம்	முத்துபோலிருக்கிற புஷ்பங்களையுடைய
மணம்	பரிமளிதமான	புன்னை	புன்னைமரங்களுடைய
நீழல்வாய்	நிழலிலே	பொழில்	சோலைகளாலே
என்னை	என்னை	சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு
		அழகாய	அழகிதான
		புல்லாணியே	திருப்புல்லாணி என்கிற திவ்ய தேசத்[தை
		தொழுதும்	தொழுது
		எழு	உஜ்ஜீவிக்கப்பாராய்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தன்னை நைவிக்கிலேன்) நான் தானாக மாட்டேனே, தான்எல்லாமென்னை நைவித்தானாயிறேயிருக்கிறது. என்னை நைவித்து எழில் கொண்டமையுண்டிறே. (தன்னை நைவிக்கிலேன்) செயலுக்குச்செயல்செய்யத்தட்டில்லையிறே. நான்அதுமாட்டுகிறிலேன். தான்கலக்கைக்கும் ஸம்பாவனை யுண்டாம்படி பிரிந்து படுத்தின பாட்டை நான்முடிந்து தன்னை நிராஶனாம்படி பண்ண

ளொருப்பாட்டையறிந்து, இவள்தானே வரவிராதே தானேபற்றிவருமென்னவருளுகிருர் (அவனித்யாதி). ... ...

அரு.—முதற்பாட்டு. (தன்னையித்யாதி) நெஞ்சே அவனை நைவிக்கிலேனென்னவேண்டியிருக்க, "தன்னை" என்றத்தாலே நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யம் தோற்றுமென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (நானித்யாதி). தாத்பர்யாங்

வல்லேனிறே, நான்அது செய்கிறிலேன். தான்கலந்து இத்தலையை அழித்தானாகில் நான்பிரிந்து தன்னை அழிக்கவல்லேனிறே. அதுவும் செய்யமாட்டுகிறிலேன். அதாகிறது - இவள் தன் ஜீவநத்திலே நசையறுகையிறே. (தன்னைநைவிக்கிலேன்) நான் ஜகதுபஸம்ஹாரம் பண்ணுகிறிலேன். என்னை நைவித்தானென்று தன்னை நைவித்தால் பின்பு ஆருண்டு; இவள் அவனை நைவிக்கையாகிறது - தான் முடிகையிறே. நீருக்குப்போக குடமுடைந்தாரைப்போலே அவர் வரக்கொள்ள, இத்தலை வெறுந்தரையாயிருக்குமன்று அவரைக் கிடையாதே.

(வல்வினையேன்) முடிந்து பிழைக்கவேண்டியிருக்க ஜீவித்திருக்க வேண்டும்படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். து:க்க ஹேது-பாபம்; ஸுகஹேது - புண்யம், இப்போது ஸுகமாவது - முடிகையிறே. முடிந்து ஸுகிக்க வொண்ணுதபடி பரார்த்தமாக ஜீவிக்கவேண்டும்படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். (வல்வினையேன்) என்னுல் ஆற்ற வொண்ணுதபடியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். அதாகிறது-தொட்டுத்தெல்லாம் அத்தலையிலே சென்று தாக்கும்படியாயிராநின்றதே. ஏதேனுமொன்றையிட்டு என் ஆற்ருமையைப் பரிஹரிக்கவல்லேனிறே. அத்தலைக்கு ஸ்வரூபஹாநியாய்த் தலைக்கட்டாதொழியப் பெற்றேனாகில், வஸ்து அவனுக்கு

தரம் (தான் கலந்தித்யாதி). (கலந்து) என்றவநந்தரம் "பிரிந்து" என்று கூட்டுவது. (பிரிந்து) என்றவநந்தரம் "கலந்து" என்று கூட்டுவது. தன் ஜீவநத்தில் நசையறுகையாவது - தனக்கு ஜீவநமாக அவன் முகத்தைப் பாராதிருக்கை. பிரிந்த வ்யஸநத்தாலே மேல்விழுந்து அவன் வரும்போது கிட்டநின்று முகம் மாறவைக்கில்அவன்நையச் சொல்லவேண்டாவிறே என்று கருத்து. நைவிக்கை-கலசிப்பிக்கையாய், அதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்து, நைவு-ஸ்வரூபநாசகமாகவிவக்ஷித்து பலிதார்த்தம் (நான்ஜகதித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே) எத்தால் என்னை முடிக்கவேணுமென்று கலந்தாலும், முடியாதேயிருந்து அவனை நோக்கப் பார்ப்பதித்தனைபோக்கி, நான் முடியமாட்டேனென்றதாயிற்று.

சிலயத்நங்கள் பண்ணப்போகாத படியான பாபமென்றர்த்தாந்தரம் (என்னுலித்யாதி). முடியவும் யத்நிக்கவும் போகாதே யிருப்பானென்னென்ன; (வஸ்துவித்யாதி). இப்போது பாரதந்த்ர்யத்தை து:க்காதிக்யத்தாலே

இஷ்ட விநியோகார்ஹமாய் அற்றபின்பு இனிநம்மால் செய்யலாவ துண்டோ? பாவியேன்; பாரதந்த்ர்யத்தோபாதி பொல்லாதில்லை கிடீர்; (க) "[Grantha]- திகஸ்து பரவஶ்யதாம்" என்னக்கடவ திறே. இவள்தான் முன்பெல்லாம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் புருஷார்த்த மென்றுபோலேகாணும் நினைத்திருப்பது. அது புருஷார்த்தமாவது ஒருவனுக்கே; இங்ஙனன்றாகில் ஸ்வரூபாந்யதாபாவம் - புருஷார் த்தமென்கிறதன்றே. இப்போது ஒரு ஹேதுவாலேயிறே இப்பார தந்த்ர்யம் பொல்லாதென்கிறது. ஸ்வதந்த்ரரான சக்ரவர்த்திபோல் வார்க்கன்றோ நினைத்தாப்போலே முடியலாவது.

(தொழுதுமெழு) முடிகை - ஸ்வதந்த்ர க்ருத்யமானால் ஜீவிக் குமது பாரதந்த்ர்ய க்ருத்யமாயிருக்குமிறே. முடிந்து பிழைக்கப் பெறாவிட்டால் அத்தை நோக்குவார்க்கொருதா(த)ரகத்ரவ்யம் வே ணுமே. (உ) [[Grantha]-நித்யாஞ்ஜலிபுடாஹ்ருஷ்டாஃ] "உ ண்டுபசிகெட்டது" என்னுமாபோலே. [[Grantha]-நமஇத்யேவ வாதிநஃ] "நமோநமஃ" என்றதபோது தங்கள் மூச்சடங்கும்படியா

அதிகரிக்கையாலே பூர்வத்தில் நிலைதன்னை யருளுகிறார் (இவளித்யாதி). ஸ்வாதந்த்ர்யம் - புருஷார்த்தமன்றோவென்ன (அதுவித்யாதி). இப்போது இருவர்க்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யமே புருஷார்த்தமாகலாகாதோ வென்ன (இங்ங னன்றாகிலித்யாதி). அவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமும், இவளுக்குப் பாரதந்த்ர்ய மும்ஸ்வரூபமாகையாலே ததந்யதாபாவம் இருவர்க்கும் அபுருஷார்த்தமென்று கருத்து. ஆனால் அந்த ஸ்வரூபாநுரூபமான பாரதந்த்ர்யத்தைப் பொல்லா தென்பானென் னென்ன (இப்போதித்யாதி).(ஹேதுவாலே) என்றது-முடிய வும் யத்நம்பண்ணவு மொண்ணாமையாலே யென்கை. மேலுக்கவதாரிகை (ஸ்வதந்த்ரேத்யாதி). (முடியலாவது) என்றவநந்தரம் "ஆகையாலே நாம் தொழுவோம் வா என்கிறார்" என்று கூட்டுவது.

ஆனால் தொழுகையும் ஸ்வாதந்த்ர்யக்ருத்யமாகாதோவென்ன; (முடி கையித்யாதி). தொழுகை ஜீவந ஸாதநமோவென்ன (முடிந்தித்யாதி). தொ ழுகைதா(த)ரகமோவென்ன(நித்யேத்யாதி).வாசிகமான தொழுகையும்தாரக மாமோவென்ன; "[Grantha]- நமஇத்யேவ வாதிநஃ" என்னுமது - தா ச்சீல்யே ணிநிப்ரத்யயமாகையாலே. அதுக்குத்தாத்பர்யம்(நமோநமஇத்யாதி). நமோவென்கை தாரகமாகிலும் அம்ருதம்போலே ஸக்ருத்ஸேவ்யமா யிருக்க

(க) (உ) பார-சாந்தி-நங்எ-சo.

யிருப்பார்கள். ஸாதநபுத்த்யா சொல்லிவிறே ஒருகால் அமைவது. அங்கு இதுதானே யாத்ரையாயிருக்குமே. (எழு) "இத்தனைஸாஹஸத்துக்கு நான்இசையேன்" என்று இருந்ததாயிற்று நெஞ்சு. "கெடுவாய் இதுஸாதநாம்ஶத்தில் அந்வயியாது; இது ஆற்றாமைக்கு உடலாம்காண், கடுகப்புறப்படு" என்கிறாள். அதாகிறது-தேஹயாத்ரையிலே அந்வயிக்கும்படி தொழுகிற தொழுகையன்றே? ஜீவிக்கைக்குத்தொழுகிற தொழுகையே. இனித் தன்ஜீவநத்துக்காகத்தான் தொழுகையும் விநாஶத்துக்கு உடலாகவென்றே நெஞ்சு நினைத்திருப்பது. அத்தை அநுஸந்தித்து நெஞ்சு தரைபட்டுக்கிடக்க, "இங்ஙனன்றுகாண் வா" என்று கையைப்பிடித்தெடுக்கிறாள்.

(பொன்னை நைவிக்குமப்பூம் செருந்தி மணநீழல்வாயென்னை நைவித்து) அந்நிலத்திலே கலந்து பிரியவல்லவனுக்கு இனி வரத்துண்டோ? நாம்போமித்தனை போக்கி. கெட்டேன்; அந்நிலத்திலேயும் கலப்பாருண்டோ? அவன்தான் பழிகொண்டானென்னலாம்படியாயிற்று, அந்த தேஶஸ்வபாவந்தானிருக்கும்படி. (பொன்னை

லாகாதோவென்ன (ஸாதநேத்யாதி).ஸர்வேஶ்வரனை ஸாதநமென்றெண்ணித்தொழும்போது ஸக்ருத்தாயிருக்குமத்தனைபோக்கி, ஆராவமுதமாக அவனை எண்ணித்தொழும்போது தொழுகை மாறுகிறேயென்று கருத்து. அவ்விபூதியிலே அப்படியே யாகிலும், நாம் இங்கே இருந்து தொழுதுவிட்டால் ஸாதநமாயேபர்யவஸிக்குமென்று நெஞ்சுக்குக்கருத்தாக "எழு" என்கிறாரென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (இத்தனையித்யாதி).

என்னைக் கைப்பிடித்தெடுக்கிறதென் ? அவன் உன்னை கைப்பிடித்துக் கொடுபோகில் போகக்கடவோமென்று நெஞ்சு சொல்ல, "பொன்னையித்யாதி சொல்லுகிறாள்" என்று விவக்ஷித்து வர்ணித்ததுக்குத்தாத்பர்யம். அந்நிலத்திலே கலந்தவனே வராவிட்டால் நாமும் போகாதிருக்குமத்தனையன்றோ? நாம் போவானென்னென்னவருளுகிறார் (கெட்டேனித்யாதி). அவன் * ஓர் பெண்கொடியை வதை செய்தானாகில், நாமும் ஒரு * நிவாஸவ்ருக்ஷத்தை அடியறப்பணணலாமோ? நம்மைப்பிரிந்து வரவும் மாட்டாதே அடியற்றமரம் போலே தரைக்கிடை கிடக்கிறபடி பாராயென்று தாத்பர்யம். நிரதிசயபோக்யமான தேசத்திலே நீங்களிருவரும்கலந்தால்,அப்போது நீதானே அவனை நைவிக்கமாட்டாதே போவானென்னென்ன; அப்போது போகவல்ல விதக்த்

னைவிக்குமித்யாதி) ஒருகார்யபுத்திபண்ணியிருப்பார்க்கன்றோ ஆறியிருக்கலாவது. சுவடறிந்து பிரிந்தார்க்கும் தரிக்கப்போமோ ? ஒரு ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள்போல்வார்க்கன்றோ அவன்றானே வருமளவும் ஆறியிருக்கிறோமென்று தரிக்கலாவது. பழையார் பாடாற்றவல்லது - புதியார்க்கும் ஆற்றப்போமோ? (௧) [ஆருயிர் பட்டதெனதுயிர் பட்டது] என்னக்கடவதிறே ; "அஸாதாரணரான நித்யஸூரிகளில் ஒரு திருவடி திருவநந்தாழ்வான்போல்வார்தான் பட்டார்களோ? நான்பட்டபடி" என்கிறாரென்றாயிற்று. இதுக்கு ஜீயரருளிச்செய்யும்படி;-இதுதன்னை ஆழ்வார்பாடாநிற்க, எம்பெருமானார்- "அங்கு ஆருயிர்பட்டது, இங்கு எனதுயிர்பட்டது" என்றருளிச்செய்தார்."ஆழ்வார்களுடைய அநுபவத்தையாகில் ப்ராப்யமாகச் சொல்லுகிறதும், ஆசைப்படுகிறதும்; அதுக்கவ்வருகே, ஓரேற்றம் சொல்லுவாரைப்போலே சொல்லுவானென்" என்று நான் ஜீயரைக்கேட்க, நவோடையான ஸ்த்ரீக்கு பர்த்தாவினுடைய கரஸ்பர்ஶமுண்டானால் வேர்ப்பது விடுவதாமாபோலே, அநுபவத்தில் புதுமையாலே படுகிற அலமாப்புக்காணுமென்றருளிச் செய்தாராகப்பிள்ளை அருளிச்செய்வர்.

(பொன்னைநைவிக்கும்) நற்சரக்கை அழிக்கை அந்நிலத்துக்கு ஸ்வ

தையாயிருந்தேனன்றென்று அதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஒருவித்யாதி). (கார்யபுத்தி) நைவிக்கவேணுமென்கிற புத்தி.எனக்குஅது இல்லை அப்போதென்றுகருத்து. இருபத்தைந்து ஸம்வத்ஸரம் காட்டோடு நாட்டோடுவாசியற கலந்துசுவடறிந்தவள் (௨)"தத்ஸ்ய ஸத்ருஶம்பவேத் - தத்தஸ்யஸத்ருஶம்பவேத்" என்னவில்லையோவென்ன வருளுகிறார் (ஒரு ஸ்ரீஜநகேத்யாதி). புதியார்க்கு ஆறியிருக்கப் போகாதபடி ஈடுபடுத்துமோ வென்ன (ஆருயிரித்யாதி). ஆரென்று ஸாமாந்யோக்தி, திருவடி முதலானாரைக் காட்டுமோவென்ன; (இதுக்கித்யாதி). *விண்ணுளாரிலும் சீரியரான முமுக்ஷுக்களுக்கும், நித்ய முக்தருக்கும் அநுபாவ்ய விஷய மொத்திருக்க,நித்யர்க்கு ஏற்றமுள்ளதாகக் கோலி, அதிலும் தமக்குப் பெருமையுள்ளதாகவே அதுக்குக் கருத்தென்று திருவுள்ளம்பற்றி சங்கிக்க, அதுபுதுமையின் கார்யமென்று பரிஹரித்தஐதிஹ்யத்தையருளுகிறார் (ஆழ்வார்களுடைய வித்யாதி).

"பொன்னை மாற்றழிவிக்கும் செருந்திப்பூ" என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யம் (நல்லித்யாதி). ஒன்றைச்சொன்னது எல்லாவற்றுக்கு முபலக்ஷண

(௧) தி-வாய்-௯-௬-௯. (௨) ரா-ஸு-௩௯-௩௦.

பாவங்காணும். தலைமையாகப் பேர்பெற்றவற்றை யெல்லாமழிக்கை அவ்வூரில் பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் பணி. அசேதநமான செருந்தி கேவலவர்ணஸாம்யமாத்ரத்தைக்கொண்டு பொன்னை யழித்தால்(க) "துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம்- துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம்" என்றுகொண்டுபெருவத்துக்குஅபிமாநித்திருப்பாரைப் பரமசேதநன் அழிக்கச் சொல்லவேணுமோ? ஸர்வதாஸாம்யமுடையாரைஅங்குள்ளாரழிப்பர்களாயிற்று. தான் புருஷோத்தமனுனவிதுகொண்டு *நாரீணுமுத்தமையானஇவளை அழித்தாளுயிற்று. செருந்தி பொன்னைஅழித்தது; இவன்இவளைஅழித்தான். நாயகன்றன்இவள்தன்னை "பொன்னே" என்றுபோலேகாணும் வ்யபதேசிப்பது. (உ) "உமிழ் பாலை கடந்தபொன்னே"என்னக்கடவதிறே. (அப்பூஞ்செருந்தி)(௩) "வ்ருக்ஷேவ்ருக்ஷேச பஶ்யாமி-வ்ருக்ஷேவ்ருக்ஷேச பஶ்யாமி" என்னுமாபோலேகலந்தபோதை அங்குத்தை போக்ய(ஸ்ர)தை-இப்போதுகூட நெஞ்சிலேவடிம்பிடுகிறபடி. அந்தபோக்யதைஇப்போதுங்கூடவந்து தோற்று நின்றதுகாணும். (பூம்செருந்திமணநீழல்வாய்) பரப்புமாறப் பூத்திருப்பது, பரிமளம் மிக்கிருப்பது, நிழல் செய்திருப்பதாயிருக்கிறபடி. நிறமும் மணமும் நிழலும் இவையெல்லா முண்டாயிருக்கிறபடி. ஓரிந்த்ரியங்கொண்டு ஒதுங்க நிழலில்லைகிடீர், ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமானதேசம். சக்ஷுரிந்த்ரியத்துக்கு நிறம், க்ரா(஘்ரா)ணேந்த்ரியத்துக்கு-மணம், ஸ்பர்ஶேந்த்ரியத்துக்கு நிழல்.

(நீழல்வாயென்னை நைவித்து) ஒருவர்க்கொருவருண்டான ஏற்றங்கொண்டு கார்யமில்லை; நிழலே அழிக்கவற்று. நிழலிடத்

மென்கிறர் (தலைமையித்யாதி). மேலெழுந்து நீச்சத்தாலே அமுக்கும் செருந்தியை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லப்போமோ வென்ன வருளுகிறர் (அசேதநேத்யாதி). அசேதநமானது அசேதநத்தையும், பரமசேதநன் பரமசேதநத்தையும்நைவிக்குமென்று அறிந்தமர்யாதை எது, அநியமேநநைவிக்கலாகாதோவென்ன (ஸர்வதேத்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). நாட்டில் பொன்னுகக்கீழருளிச்செய்து, பொன்னுனவளை நைவிக்கும் செருந்திநிழலிலேதானும் என்னை நைவித்தா னென்கிறுளென்று யோஜநாந்தரம் விவக்ஷித்து, இவள் பொன்னுகைக்கு உபபத்தியருளுகிறர் (நாயகனித்யாதி). "அப்பூம்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (வ்ருக்ஷயித்யாதி).

"என்னை" என்று தன்னைப்போரப்பொலியச் சொன்னதுக்குபா(ஷா)வம்

(க) ரா-ஸு-கக-டு. (உ) திருவி-உக. (௩) ரா-ஆ-௩௯-கச.

தென்னை நைவித்து - "கடலைத்தரைகண்டேன்" என்னுமாபோலே என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்தைப் போக்கித்தான் கிட்டினால், நான் தன்னைநினைத்திருந்ததெல்லாம் போய், அத்தலை இத்தலையாம் படிமாறாடப்பண்ணி, கலக்கைக்கு எதிர்த்தலையில்லாதபடிஅழித்து. கலப்பார்க்கு எதிர்த்தலைதான் வேண்டாவோ? முன்பெல்லாம்இவள் கையிலே அவன்றான் அழிந்திறேபோந்தது. யுத்தத்திலே ஜயாபஜயங்கள் வ்யவஸ்த்தித மல்லாதாப்போலேயாயிற்று ஸம்போகத்திலும். (என்னைநைவித்து) ஒருமிதுநமாய் பரிமாறாநின்றால், அதில் இனிமை இரண்டுதலைக்கும் ஒத்திருக்க வேண்டியிருக்க, தாம்அதில் அந்வயியாதாராயிருந்தபடி. "நைவித்து" என்றதுதான் ஸம்ஶ்லேஷத்துக்குப்பேர். (நைவித்தெழில் கொண்டு) கொன்று கிழிச்சீரையறுத்துக்கொடுபோவாரைப்போலே விதி நிஷேதங்களுக்கு ஆஶ்ரயமில்லாதபடி அழித்தாயிற்றுக்கொண்டு போயிற்று. (அகன்ற) இனி அவஶ்யம் பிரிவு அபேக்ஷிதமிறே. உத்தேஶ்யம் கைபுகுந்தால் கடலோடத்தட்டில்லை. (பெருமானிடமித்யாதி) முத்தரும்பின புன்னைப் பொழிலாலே சூழ்ந்தழகிய புல்லாணி. .... (க)

மூ.—உருகிநெஞ்சே நினைந்திங்கிருந்தென் தொழுதுமெழு
முருகுவண்டுண்மலர்க் கைதையின்நீழலில்முன்னொருநாள்
பெருகுகாதன்மை யென்னுள்ளமெய்தப் பிரிந்தானிடம்
பொருதுமுந்நீர்க்கரைக்கே மணியுந்து புல்லாணியே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெஞ்சே	மனமே	உருகிஎன்	உருகி என்னப்ரயோஜநம்;
இங்குஇருந்து	இங்கேஇருந்து	முருகு	தேனை
நினைந்து	நினைத்து	உண்	புஜியாநின்ற

(கடலையித்யாதி). "மணநீழல்வாய் என்னெழில் கொண்ட" என்றத்தாலே ஸம்ஶ்லேஷம் ஸித்தமன்றோ? "நைவித்து" என்று சொல்லவேணுமோவென்ன (ஒருமிதுநமித்யாதி).இத்தால் போக(ग्रं)தசையில் ஸ்வபாரதந்த்ர்யத்தை அழித்து போக(ग्रं)த்தைஎனக்குரஸிப்பித்தானென்றதாயிற்று.(விதிநிஷேதங்களுக்கு)என்றது-அவனேவரக்கடவனென்று அத்யவஸித்திருக்கக்கடவனென்றதுக்கும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தி பண்ணக்கடவனல்ல னென்றதுக்கு மென்கை. (இனி) என்றவநந்தரம் "அவனுக்கு" என்றுசேஷம். (கடலோடுகை)சாடு(ஜாடு). பொன்னுண்டானால் கப்பல் வர்த்தகம் பண்ணுகையும், பொன்னான தன்னைப்பெற்றால் திருப்புல்லாணியிலேகிடக்கையுமென்கை.(க)

வண்டு	வண்டுகளையுடைய	எய்த	அடையும்படி பண்ணி
மலர்	புஷ்பத்தையுடைத்தா	பிரிந்தான்	பிரிந்தவனான எம்பெ
கைதையின்	தாழையினுடைய [ன		ருமானுக்கு
நீழலில்	நிழலிலே	இடம்	வாஸஸ்தாநமாய்,
முன்	முன்பு	பொருது	பொருந்தியிருக்கிற
ஒருநாள்	ஒரு திநத்திலே	முந்நீர்	ஸமுத்ரமானது
என்	என்னுடைய	கரைக்கே	கரையின் அருகு
உள்ளம்	மநஸ்ஸானது	மணி	மணிகளை [துமான
பெருகு	பெருகாநின்ற	உந்து	தள்ளாநின்றிருந்துள்ள
காதன்மை	அபிநிவேசத்தை	புல்லாணியே தொழுதுமெழு. (௨)	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (உருகியித்யாதி). நெஞ்சே இங்கே யிருந்துஉருகியென்? நெஞ்சேஇருந்துநினைத்தென், அவனை உருக்கு தல், நாம் வலித்திருத்தல் செய்யலாமிடத்திலே யிருக்கவேண்டா வோ? (௧) "ஊர்த்த்வம்மாஸாந் நஜீவிஷ்யே" என்றிருப்பார்க்கு (௨) "நஜீவேயம் க்ஷணமபி" என்றிருப்பாரைக் கண்டவாறே தரிக்கலாமிறே. (நெஞ்சே இங்கேயி ருந்துருகியென்)(இங்கிருந்தென்) இது ஆறியவிருந்து அழிகிறோம். (தொழுதுமெழு) உருகாமல்நினைக்கும்போதைக்குஇதுவேவேணும். (முருகுவண்டுண்மலர் கைதையின்நீழலில்) அங்குள்ள திர்யக்குக் களுமகப்பட அபிமதலாபத்தாலே செருக்கி வர்த்தியாநிற்குமா

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (உருகியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "தொழு துமெழு" என்று கையைப்பிடித்தெழுப்ப, நெஞ்சுதன்ஸ்வபாவத்தாலே (௩) "உருகுமால் நெஞ்சம்" என்கிறபடியே நினைந்துஉருகாநிற்க, இந்த உருக்கத் துக்கு ப்ரயோஜநமில்லை, போகக்கடவோம் வா" என்று தேற்றுகிறனென்று ஸங்கதி.

"இங்கு" என்றதுக்கு ப்ரதிகோடியான வர்த்தம் (அவனையித்யாதி). அங்கு போனால் வலித்திருக்கலாமோ வென்ன (ஊர்த்த்வமித்யாதி). அளவு பட்டப்ரேமமுடைய பிராட்டி விஷயத்தில் தானே அளவற்றப்ரேமமுடைய நாயகனை பெருகு காதலுடையனாய் கண்டிருந்தால், இனி நமக்கொருநாளும் பிரிவு வாராதென்று வலித்திருக்கலாமென்று தாத்பர்யம். (கண்டவாறே) என்றவாறே "நமக்கு" என்று சேஷம். தொழுதால் உருகாமலிருக்கலாமென் றறியலாம்படி யென்னென்ன வருளுகிறார் (முருகுஇத்யாதி). தாத்பர்யமருளி

(௧) ரா-ஸு-௩௬-௩௪. (௨) ரா-ஸு-௬௬-௧௦. (௩) தி-வாய்-௯-௬-௧.

யிற்று. தேனை புஜியாநின்றுள்ள வண்டுகளையுடையதான மலரை யுடைத்தான தாழைநிழலின் கீழே. அங்குள்ளார்க்கும் ஸம்போக மாதல், அதுக்கநந்தரமான மதுபாநமாதலாய்ச் செல்லாநிற்குமா யிற்று. அநந்தரமான ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ப(ப)லாதா (தா) நம் பண்ணுகிறபடி. அவை முன்புகலப்பதுபின்பே ஒருகலவிக்கு உறுப் பாக வாயிற்று. அவன் கலக்குமது-பின்பு பிரிந்து ஆற்றாமையை விளைப்பித்துக் கண்டுகொண்டிருக்கைக்காகவாயிற்று. (முன்னொரு நாள்) பாவியேனதுவுமொருநாளே. (நாள்) நாயகன்றன்னைக் கண்டாப்போலே யிருக்கிறது காணும் கலந்து பிரிந்தவற்றை நாளை நினைத்தவாறே. இன்றுபோலன்றிறே.

(பெருகுகாதன்மை யென்னுள்ள மெய்தப் பிரிந்தானிடம்) என்னுடைய ஹ்ருதயமானது மிக்ககாதலையுடைத்தாம்படிபண்ணி தன்னைக்கொண்டுகடக்கநின்றானாயிற்று. (பெருகுகாதல்) (க)“அத னில் பெரியவென்னவா” என்னுமாபோலே விபு (பு) த்வத்துக்கு அவ்வருகாம்படியாயிருக்கை. அணுவஸ்துவிறே விபு(பு)வஸ்துவை விளாக்கொலை கொள்ளுகிறது. அப்படியே யிருக்குமிறே ஸங்கோச மற அவன் பண்ணிக்கொடுத்தவாறே. பிரிகிற தமக்கும் அதுண்டா கில் பிரியானிறே. இன்னம்காதல்தானே பெருகித்தலைமறிந்ததில்லை. (பிரிந்தான்) இதுக்கு முன்புத்தைத் திருநாமங்களறியாளாயிற்று. தானறிந்தபோதுகண்டத்தையிறேஇவள்சொல்லுவது. †[அங்கமலக் கண்ணன்] என்னுமாபோலே - கறுத்திருக்கும், வெளுத்திருக்கு மென்னுமாபோலே, இதுவுமொருநிரூபகம். (பொருது முந்நீர் கரைக்கே மணியுந்து புல்லாணியே) உத்தேஶ்யஸித்திக்கு இருந்த

சப்தார்த்தம் (தேனையித்யாதி). வண்டானபோதே தேனையுண்கை ஸித்த மாயிருக்க “முருகுண்” என்று விசேஷிக்கையாலே ப(ப) லாதா(தா)நார்த்த மென்று தோன்றுகையாலே, பலஹாநிக்கு நிமித்தம் ஸம்ஶ்லேஷமாக வேணு மென்று விவக்ஷித்துத்தாத்பர்யம் (அங்குள்ள வித்யாதி வாகயத்வயத்தாலே). “ஒரு” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஈடொட்டிலே தாத்பர்யமருளி “மனனே” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (நாயகனித்யாதி).

(ஸங்கோசமற) ஜ்ஞாநஸங்கோசமற. “பெருகு” என்றவிடத்தில் வர்த்த மாநார்த்தம் (இன்னமித்யாதி). (உத்தேஶ்யம்) என்றது - முத்தும் மணியும். நாயகி-உத்தேஶ்யமாயிருக்க, பொருள் உத்தேஶ்யமாகப் பிரிவு சொல்லுவ

(க) தி-வாய்-க௦-க௦-க௦. †(பா) அகல்கண்ணன்,

விடம் விட்டுப்போக வேண்டாததேசம். "பொருளவையில் பிரிகிறேன்" என்றவனுக்குக் கண்ணழிவு சொல்லவொண்ணாத தேசம். கீழ்ப்பாட்டில் சொன்னஒளிமுத்தமுந்தானிருக்கிறபடி.(உ)

மூ.—ஏதுசெய்தால் மறக்கேன்மனமே தொழுதுமெழு
தாதுமல்கு தடம்சூழ்பொழில் தாழ்வர்தொடர்ந்துபின்
பேதைநின்னைப் பிரியேனினி யென்றகன்றானிடம்
போதுநாளுங்கமழும் பொழில்சூழ்ந்த புல்லாணியே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மனமே	நெஞ்சே	இனி	"இனிமேல்
ஏதுசெய்தால்	எந்த வ்யாபாரம் செய்தால்	பிரியேன்	பிரியமாட்டேன்"
		என்று	என்று சொல்லி
மறக்கேன்	(இவரை) மறக்கக்கடவேன்;	பின்	பின்பு
		அகன்றான்	பிரிந்தவனானஎம்பெருமானுக்கு
தாது	தாதுகளாலே		
மல்கு	வ்யாப்தமான	இடம்	வாஸஸ்தாநமாய்
தடம்	தடாகங்களாலே	போது	புஷ்பங்கள்
சூழ்	சூழப்பட்ட	நாளும்	திநந்தோறும்
பொழில்	சோலைகளுடைய	கமழும்	மலர்ந்துபரிமளத்தைப் புறப்படவிடாநின்றுள்ள
தாழ்வர்	பர்யந்தங்களிலே		
தொடர்ந்து	(என்னை) தொடர்ந்துகொண்டு	பொழில்	சோலைகளாலே
பேதை	பேதையான	சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட
நின்னை	உன்னை	புல்லாணியே	தொழுதுமெழு. (ரு)

துண்டோ வென்ன; நாயகிக்கு ப்ரீத்யர்த்தமாக முத்தும் மணியும் கொண்டு வந்து பூட்டவேணுமென்று பிரிகை யொன்றுண்டு, அதுக்கும் அவகாசமில்லாத தேசமென்று நெஞ்சுக்குச் சொல்லுகிறாரென்று தாத்பர்யம் - (பொருளவையிலித்யாதி). (பொருளவையில்) பொருளுக்காகப் பிரியும் பிரிவுகளில். மணியுண்டானால் முத்துக்காகப் பிரியலாமென்னுமபடி கீழ்ப்பாட்டில் அதுவுமுண்டென்று ஸூசிதமாயிற்றென்கிறார் (கீழித்யாதி). புன்னை மொட்டை முத்தாகச்சொன்னத்தாலே, இதுவே முத்தென்று தாத்பர்யம்; அன்றிக்கே கடல்கரையாகையாலே முத்தங்களாலே ஸம்ருத்தங்களான புன்னைப்பொழிலென்றர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்தாரென்னவுமாம். "இலங்குமுத்தும் பவளக்கொழுந்தும்" என்றுநிகமத்தில் கீழ்ச்சொன்னத்தை உபஸம்ஹரிக்கையாலே, முதற்பாட்டிலும் பொழிலிலுண்டானமுத்துக்களும்பரபாக(ர்ஷ)த்திலொளி பெற்றிருக்கை விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (ஒளி முத்து) என்கிறது.

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (ஏதுசெய்தால் மறக்கேன்மனமே) நினைக்க வொண்ணாமையன்றிக்கே மறக்க வொண்ணாதென்கிறது. நாட்டார் தந்தாமுடைய அபிமதரைப் பிரிந்தால் கூடினபோது மறக்கமாட்டாராய், பிரிந்தபோது நினைக்கமாட்டாரா யிருப்பர்கள். இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே பிரிவில் மறக்கவொண்ணாதபடியா யிராநின்றது. இனி அவர்கள்படியன்றிக்கே நம்மது விஸஜாதீயமாயிருந்த பின்பு கிட்டினால்தான் மறக்கலாமாகில் பார்ப்போம், போந்துகாணு யென்கிறாள். இவள்படி வ்யாவ்ருத்தமாயிறே யிருப்பது. (மனமே) பேறு இழவுகளிரண்டாலும்வரும் வ்யஸநாப்ப்யு(ப்யு)தயங்களுக்கு உன்னைக் கொண்டிறே அநுபவிப்பது. (தொழுதெழு) மறக்கைக்கும் தொழவேணும் போலேகாணும். ஏதேனுமாக அபிமத லாபம் தொழுகையாலல்ல தில்லையாயிருந்தது.

(தாதுமல்குதடம்சூழ் பொழில்தாழ்வர்) பூக்களுதிர்த்த தாதாகிற படுக்கையிலேயாயிற்றுக்கலந்து பிரிந்தது. பூக்களுதிர்த்த தாதுகள் மிக்கிருந்துள்ள தடாகங்களாலே சூழப்பட்ட பொழில் பர்யந்தங்களிலே. ஒத்த நிலங்களிலே யென்றபடி. (துடர்ந்து) (க) "రామస్తుసీతయాసార్థం విజహారబహూనృతూన్- ராமஸ்து ஸீதயாஸார்த்தம் விஜஹாரபஹூந் ருதூந்" என்னுமாபோலே போக (భోగ) ஸ்ரோதஸ்ஸில் இவள்போனபோனவகைதோறும் வடிம்பிட்டுக்கொண்டு

அரு.— மூன்றாம்பாட்டு. (ஏதித்யாதி) நெஞ்சானது "நீ என்னை உருகிநினைந்து இங்கிருந்தென்" என்றுநின்றாய், நீ மறந்திருந்தால் நானும் மறந்து உருகாதிரேனோ வென்ன; நான் மறக்க வேண்டிலும் அங்கு போகவேணும் வாவென்கிறாளென்று ஸங்கதியை ஸூசிப்பிக்கிறாள் (நினைக்கவித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் நினைத்தமட்டிலே உருகப்பண்ணுகையாலே நினைக்க வொண்ணாமை சொல்லிற்று. இதில்மறக்கவொண்ணாமை சொல்லிற்றென்று கருத்து.

(வ்யாவ்ருத்தமாயிறே) என்றது-கிட்டில் ஆநந்தாதிசயத்தாலே பாரவஶ்யத்தை யுண்டாக்கு மென்றபடி. (அப்ப்யுதயங்களுக்கு) என்றவநந்தரம் "ஹேதுவாகையாலே" என்று சேஷம். தொழுதால் மறக்கலாம் என்றத்தைப் பதாரூடமாக்கியருளுகிறார் (மறக்கைக்கு மித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

"கலந்து" என்னாமல் "துடர்ந்து" என்கையாலே இவள் அவனை ஸ்வாதீநமாக்க வேணுமென்று, எதிர்விழி கொடாநிற்கவும் விடாதே மூடியத் துடர்ந்

(க) ரா-பா-எஎ-உஅ.

வந்தானாயிற்று. இவளுக்கு ஒருவகையால் ஓரேற்றமுண்டாம்படி பண்ணிற்றிலன். எவ்வளவாகக் கலந்து பிரிந்தால் இவளை இழக்கலாவது; அவ்வளவும் கலந்து விட்டானாயிற்று.

(பின்பேதை நின்னைப்பிரியேனினி யென்றகன்றான்) வ்யதிரேகத்தில் இவள் உளளாகா ளென்னலாம்படி கலந்துவைத்துத்தன்னைக்கொண்டுபின்னை அகன்றானாயிற்று. (நின்னை) கலக்கப் பொறுப்பாரையன்றோ பிரிவது. உன் ஸௌகுமார்யம் கண்டுவைத்துத் தான் பிரிவனோ? (பிரியேனினி யென்றகன்றான்) கடுகப்பிரிந்துகொடுநின்றால் இடிவிழுந்தாரைப்போலே இவள்முடிந்துகொடுநிற்குமென்று பார்த்து, பிரிவுஸாத்மிக்கைக்காக வ்யதிரேகமுகத்தாலே பிரிவை ப்ரஸங்கித்தானாயிற்று. அதாகிறது - "இவன் அந்த ஸம்ச்லேஷ ஸமயத்தில் சொன்னவார்த்தையாகாதே இது" என்று ப்ரத்யபி (ஞ) ஜ்ஞைபண்ணித் தரிக்கைக்காக; இங்ஙனன்றாகில் ஸம்ச்லேஷத்துக்கு உறுப்பான பாசுரமன்றே இது. "இயற்கையில் கலவிக்கு முன்பும் உண்டுடுத்துத்திரிந்தவளன்றோ இவள்" என்றிராதேகிடாய், உன்சுவடறிந்தபின்பு "இனி பிரிந்துஆற்றமாட்டேன்காண்" என்றிலளாயிற்று. இவள்தான் இங்ஙனே வருந்திக் கொடுகிடந்து

தாரென்னுமது தோன்றுகையாலே பலித்தது (இவளுக்கித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

"துடர்ந்து அகன்றான்" என்றத்தாலே ஆநந்தர்யம் தோற்றச் செய்தேயும் "பின்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (வ்யதிரேகத்திலித்யாதி). அகலுமவன் பிரியேனென்று சொல்லுவானென்னென்ன (கடுகவித்யாதி). பிரியேனென்று வ்யதிரேகமுகத்தாலே சொன்னால் பிரிவு ஸாத்மிக்குமோ? போய்வருகிறேனென்று சொல்லிப்போனாலன்றோ ஆறியிருப்பதென்ன (இவனித்யாதி). ஸம்ச்லேஷ தசையில் பொய் சொல்லி விட்டானென்று பின்பு தானே அறிந்திருந்து தரிக்கலாமென்று சொன்னானென்கை. (க)"அகலகில்லேன்" என்னுமாபோலே "பிரியேன்" என்றது ஸம்ச்லேஷரஸாநுபவத்தில் உந்மஸ்தகதையாலே சொன்ன பாசுரமானாலோ வென்ன; அங்ஙன் சொல்ல வொண்ணாதே; மேலே அகன்றானென்றிருக்கையாலே என்றத்தையருளுகிறார் (இங்ஙனித்யாதி). ஆனால் இவள் அப்போதே யறிந்து பிரிவு வாராதபடி அவனை வளைக்க வொண்ணாதோ வென்ன; பேதையாகையால் அறிய மாட்டிற்றிலளென்கிறார் (இயற்கையிலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). இயற்கையில் புண

(க) தி-வாய்-௬-௧௦-௧௦.

துக்கப்படாளித்தனையாயிற்று ; இவள்பேதையாயிற்று. இவன் றான் முக்தகண்ட்டமாகப் பிரியேனென்றாலும், "அதுதானும் கலவி யிலே ஒருப்ரகாரமோ" என்றிருக்குமாயிற்று இவள். "பிரிவு" "கலவி" என்கிற இவற்றுக்கு வாசியறியாளாயிற்று.

(பேதை) வயஸ்ஸால்வந்த இளமை. போக (𑌭𑍋𑌗) த்தில் வந் தால் முற்றியிருக்குமிறே. இனித்தான் விலக்ஷணவிஷயங்கள், எதிர்த்தலைதன்னையுமுண்டாம்படி பண்ணியிறே புஜிப்பது. (பிரியே னினியென்றகன்றான்) சொலவுக்குச் சேராதசெயலைச் செய்தான். இப்படி கலந்துவைத்துப் பிரியுமது ஒரு சைதந்யக்ருத்யமன்றிறே. பாவியேன், என்ஆற்றாமை கண்டால் கூடவிருக்கவன்றோ வடுப் பது. இவன்றான் அணைத்தகையை நெகிழ்த்தே வார்த்தைசொல்லு வது. அப்போது உடம்பில் பிறக்கும் வைவர்ண்யம் காணுமே. இதுகண்டால் போகலாமோ? இவள்தான் பிரிவறியாளே யாகிலும் தன்கார்யம் செய்கை தவிராதே. தன்னால் தகையலாவதன்றிறே. (என்றகன்றான்) பாவியேன் இவற்றிலேஒன்றே அமையாதோ? இது

ர்ந்துவளருகையாலே, பிரிவில் வ்யுத்பத்தியில்லாமையாலும் அறியாளேயென் று பரிஹாராந்தரமருளுகிறார் (இவன்றானித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

பிரிவறியாதவள் கலவியில்ரஸந்தானறிவாளோ? இவன்கலக்கைக்கென்னவ ருளுகிறார்(வயஸ்ஸாலித்யாதி). இப்படிபோக(𑌭𑍋𑌗)ரஸத்தில் முற்றியிருக்கும வளானால் இவன்றான் அகலுவானென்னென்ன (இனித்தானித்யாதி). போ கம் ஸாத்மிக்கைக்காகப் பிரிந்தானென்று கருத்து. பிரியேனென்றது - பிரி வை ப்ரஸங்கிக்கவேண்டி வ்யதிரேகமுகேந சொன்னானென்று கீழெல்லாம் தாத்பர்யமருளிச்செய்து, "பிரியேன்" என்றது ப்ரீத்யதிசயோக்திதானே யாகத்திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யம் (சொலவுக்கித்யாதி). சேராமையை உப பாதிக்கிறார் (இப்பாட்டிலித்யாதி). சைதந்யக்ருத்யந்தானேதென்ன (பாவி யேனித்யாதி). ஆற்றாமைகாண ப்ரஸக்தி யென்னென்ன (இவனித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). பேதைக்கு வைவர்ண்யம் பிறக்குமோவென்ன (இவள் தானித்யாதி). இனிப்பிரியேன் என்றத்தாலே ; இப்போது பிரிகிறேனென்று சொன்னதாயிற்றென்று மூன்றும் தாத்பர்யம் விவக்ஷித்து, உக்த்யநுஷ்ட்டா நங்களுக்குச்சேர்த்தியுண்டானதாய், இரண்டும் வேணுமோவென்கிறானென்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (பாவியேனித்யாதி). பிரியேனென்று சொல்லி அகன் றவன் நாம் அங்குப்போனால்தான் போக(𑌭𑍋𑌗)ம் ஸாத்மிக்கும்படி அவன்

தான் இரண்டாயிரம் பிரிவுபோலேயிருக்கிறதுகாணுமிவளுக்கு. பிரியேனென்று சொன்னபோதே பிரிந்தானேயிறே. பின்னைப்போன து மிகை. (போதுநாளும் கமழும் பொழில் சூழ்ந்த புல்லாணியே) பரிமளம் ஸாத்மிக்கும்படியான தேசமாயிற்று. நித்யவஸந்தமான தேசம். .... (௩)

மூ.—கொங்குண்வண்டே கரியாகவந்தான் கொடியேற்குமுன்
நங்களீசன் நமக்கே பணித்தமொழி செய்திலன்
மங்கைநல்லாய் தொழுதுமெழு போயவன்மன்னுமூர்
பொங்குமுந்நீர்க்கரைக்கே மணியுந்து புல்லாணியே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொங்கு	தேனை	செய்திலன்	செய்யவில்லை;
உண்	புஜியாநின்ற	மங்கைநல்லாய்	தோழியே? (நீ),
வண்டே	வண்டே	அவன்	அந்த எம்பெருமான்
கரியாக	(ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு) ஸாக்ஷியாம்படி	போய்	சென்று
வந்தான்	எழுந்தருளினன்;	மன்னும்	நித்யவாஸம் பண்ணு[கிற]
கொடியேற்கு	பாபியான அடியேன்	ஊர்	திவ்யதேசமாய்
முன்	முன்பு [விஷயத்தில்	பொங்கு	பொங்காநின்ற
நங்கள்	நமக்கு	முந்நீர்	ஸமுத்ரமானது
ஈசன்	ஸ்வாமியாயிருந்தவன்	கரைக்கே	கரையின் அருகே
நமக்கே	நம்விஷயத்திலேயே	மணி	மணிகளை
பணித்த	அருளிச்செய்த	உந்து	தள்ளாநின்றிருந்துள்துமான
மொழி	பாசுரத்தின்படி		புல்லாணியே தொழுதுமெழு. (௪)

வ்யா.— நாலாம்பாட்டு. (கொங்குண்வண்டே கரியாகவந்

கலந்துவிடாதிருப்பாளோவென்னும் ப்ரஶ்நத்திலே "போதுநாளுமித்யாதி" என்று விவக்ஷித்துத்தாத்பர்யம் (பரிமளமித்யாதி). போது-புஷ்பம், நாளும் கமழுகையால் பலிதம் (நித்யேத்யாதி). ... ... (௩)

அநு.— நாலாம்பாட்டு (கொங்கித்யாதி). கீழ் மூன்று பாட்டாலும் தானும் நெஞ்சுமாகத்தொழப்போக ஒருப்பட்டபடி சொல்லிற்று. இப்படி ஸஹ்ருதயமாக ஒருப்பட்டவாறே தோழியானவள், "இதென்னபுதுமை, என்னையுமறியாதே ஒருவன்வந்து கலந்ததுண்டோ? எது புறப்பட நினைத்தாய்" என்று தடுக்க, அவளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறளென்று ஸங்கதி.

"வண்டே" என்று அவத(்)ரிக்கையாலே நீ அறியா யென்றது பலி

தான்) தானும் யானுமேயாம்படிக்கீடாக வந்தான். தன்வளையத்திலே மதுபாநம் பண்ணுகிறவண்டே சான்றும்படி வந்தான். உபவாஸக்ருஶர் முகம்பார்த்து வார்த்தை சொல்லார்களிறே ஸுகமே ஜீவித்திருக்குமிவர்கள். அவை உண்டுடுத்து ஸுகமே காலம்போக்குகிறனவிறே. "நக்குண்டார் நாவிழார்" என்று அவன்பக்கலிலே ஜீவித்தவை நமக்காக வார்த்தைசொல்லுமோ? (கொடியேற்கு)· ஸஸாக்ஷிகமான ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு மன்றும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன்.

நீ அநுபவித்த இதுக்கும் பிறரை ஸாக்ஷி கேட்கவேணுமோ? அமையும்; நீதானே சொல்என்ன; (முன்நங்களீசன் நமக்கேபணித்த மொழிசெய்திலன்) ஸம்ஶ்லேஷஸமயத்தில் நம்மைத் தனக்காக்கி எதிர்த்தலையில்லையாம்படி கலந்தவன், நமக்குச்சொன்னபாசுரத்தின்படி செய்கிறிலன்; கடவவவர்களே விலங்கிநின்றால் பின்னை நிவாரகரில்லையிறே. (நமக்கேபணித்த)(க)[ఆనృశంస్యం పరో ధర్మ స్త్వత్త ఏవ మయా శ్రుతః- ஆந்ருஶம்ஸ்யம்பரோதர்மஸ்த்வத்த ஏவ மயாஶ்ருதஃ] கலக்கிறபோது சொல்லிற்றொரு வார்த்தையுண்டு. அதாகிறது - "சிலரோடே சிலர் கலந்து பிரிந்தால் பின்னைஅவர்கள்படும் வ்யஸநம் கண்டால் நான்பொறுக்கமாட்டேன்காண்; இதுகாண்என்ப்ரக்ருதி

த்ததென்று திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யமருளுகிறார் (தானுமித்யாதி). வண்டுதான் உண்டாயிருக்க, தானும் யானுமே யென்கிற தென்னென்ன வருளுகிறார் (தன்னித்யாதி). (சான்றும்படி)ஸாக்ஷியாக. அந்த வண்டுதான் க(ஷ்)டகக்ருத்யம் செய்யாதோ வென்னும் ப்ரஶ்நத்திலே "கொங்குண்" என்று விசேஷணமென்று விவக்ஷித்ததுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (உபவாஸேத்யாதி). குறைவற்றார் குறைவாளரை நோக்கக்கடவரென்று முண்டே; தயையாலே பாராதோ வென்ன; கொங்குபதவாஸநாபலிதமான உட்கருத்தருளுகிறார் (நக்குண்டாரித்யாதி).

(நீதானே) என்றவநந்தரம் "இனி செய்யத்தக்கதேது" என்றுசேஷம். "நங்கள்" என்று சொல்லும்படி கலந்த கலவியைத்திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (ஸம்ஶ்லேஷேத்யாதி). "ஈசன்"என்றதுக்குக்கருத்து (கடவவித்யாது). கீழ்ப்பாட்டிலே "பேதை நின்னைப் பிரியேன்" என்றத்தையுட்கொண்டு [illegible] த்ருஷ்டாந்தம் தாத்பர்யம் (ஆந்ருஶம்ஸ்யமித்யாதி). பிராட்டியோடு [illegible]

(க) ரா-ஸு-௩-அ-சக.

யிருக்கும்படி'' என்றுகொண்டு சொல்லிவைத்தாளுயிற்று. பிரிந்து இவள் நோவுபடும்போது "இதுவன்றோ இவன் சொன்னது" என்று கொண்டுப்ரத்யபிஜ்ஞைபண்ணித்தரிக்கைக்காக. இதுதான் ஓராளின் வாயிலே இட்டுகீட்டுகையன்றிக்கே, அவர் தம்வாயாலே சொல்ல நான் என்செவியாலே கேட்டேனென்கிறாள். "அவன் சொன்னபடி தப்ப நின்றானேயாகிலும், அவனிருந்தவிடத்தே சென்றுகிட்டுவது நம் பருவத்துக்கும் போராதுகாண்'' என்று தோழிசொல்ல;

(மங்கை நல்லாய் தொழுதுமெழு) ஓம்காண், உன் பருவம் நோக்கி அழகிதாகவுண்டாயிறே, கடுகப் புறப்படாயென் கிறாள். தன்னுடைய பருவம் அழியாநின்றபின்பு, நீ பருவம் நோக்குகிறோ மென்றிருக்கிறத்தால் ப்ரயோஜநமென்? (க). ''వయోఽస్యాహ్యతివర్తతే - வயோஸ்யாஹ்யதிவர்ததே,'' என்றாரிறே. [న మే దుఃఖం ప్రియా దూరే న మే దుఃఖం హృతేతి వా । ఏతదేవానుశోచామి - நமே து:க்கம் பிரியாதூரே நமே து:க்கம் ஹ்ருதேதிவா। ஏததேவாநு ஶோசாமி] "மைதிலிநம்மைப்பிரிந்துதூரத்திலேவர்த்தியாநின்றாள்'' என்றதுக்கு வெறுக்கிறேனுமல்லேன்; "இனி வலியரக்ஷஸ்ஸாலே பிரிவுபிறந்தது; இனிஎங்ஙனே நாம் ஸாதிக்கும்படி'' என்றதுக்கு வெறுக்கிறேனுமல்லேன்; அதாகிறது-கடக்கவிருந்தாளாகில் கடலே அணைசெய்து நாலுபயணம் உள்ளே எடுத்துவிட்டுத் தீருகிறது; இன்பிரிவிக்கு ஹேதுபூதனை பையலேக்கிழங்கு கொடுத்துப் பொகடத்தீருகிறது, அக்காரியம்; நான் இதொழிந்த அல்லாதவற்றுக்கு வெறேன்; இது ஒன்றுக்குமே நான்மோஹிப்பது. அது ஏதென்னில் [வயோஸ்யா ஹ்யதிவர்ததே] இவைபோலேகாலம், என்னம் பால் மீளவிடலாவ தொன்றன்றே? அணைக்குக் கிழக்குப்பட்ட நீரை மீட்கப்போகாதிறே.

(போயவன்மன்னுமூர்) போய்தொழுதுமெழு என்னுதல்;

ம்ஸ்யமே எனக்குப் பரம தர்மமென்றாப் போலே, இவளோடும் சொன்னனென்று கருத்து. மேலுக்கவதாரிகை (அவனித்யாதி). அழகியதாக உண்டாயென்கிறதென்? நம்பருவத்துக்குக் குறையென்னென்ன வருளுகிறார் (தன்னுடையே யித்யாதி). இப்பருவம் ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்கு உறுப்போ? பிரிந்து பாழே போக்குகைக்கு உறுப்போ? என்கிறாளென்று ஸங்கதி.

பருவத்துக்காக க்லேசித்த பேருண்டோவென்ன (வயஇத்யாதி - போகாதிறே). என்னுமளவும்.

(க) ரா-யு-ரு-ரு.

அவன் போய் மன்னும் ஊரென்னுதல். அவ்விடம் ஆர்த்தரில்லாத விடம்போலே காணும்; அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுமிடத்தில் ஆர்த்தரில்லையிறே. (பொங்குமுந்நீர் கரைக்கே மணியுந்து புல்லாணியே) ஆர்த்தர்க்கு உத்தேஶ்யம் சென்று பெறவேண்டாதே, இருந்த விடத்தே கொடுவந்து தள்ளும் தேசமாயிற்று. பாவியேன்; அத்தேசத்தின்படி அவனுக்குமுண்டாகப் பெற்றிலோமே? .... (௪)

மூ.—உணரிலுள்ளம் சுடுமால் வினையேன் தொழுதெழு
துணரிநாழல் நறும்போதுநம் சூழ்குழல் பெய்து பின்
தணரிலாவி தளருமெனவன்பு தந்தானிடம்
புணரியோதம் பணில மணியுந்து புல்லாணியே. (௫)

பதம்.	உரை.
உணரில்	நினைத்தவாறே
உள்ளம்	ஹ்ருதயமானது
சுடும்	சுடாநின்றது ;
வினையேன்	(இப்படிப்பட்ட) பாபத்தைப் பண்ணி [னேன்.
ஆல்	கஷ்டம்;
துணரி	பூங்கொத்துக்களையுடையதான
நாழல்	கோங்குமரங்களின்
நறும்	செவ்வியதான
போது	புஷ்பங்களை
சூழ்	முடித்திருந்துள்ள
நம்	நம்முடைய
குழல்	கேசபாரத்தில்
பெய்து	சுற்றி
பின்	"பின்பு
தணரில்	பிரியில்
ஆவி	ப்ராணன்
தளரும்	அழிந்துவிடும்,"
என	என்னும்படியான
அன்பு	ப்ரீதியை
தந்தான்	கொடுத்தவனான எம்பெருமானுக்கு
இடம்	வாஸஸ்தாநமாய்,
புணரி	ஸமுத்ரத்தினுடைய
ஓதம்	அலைகளானவை
பணிலம்	சங்கங்களிலுண்டான
மணி	முத்துக்களை
உந்து	தள்ளாநின்றுள்ளதுமான

புல்லாணியே தொழுதுமெழு. (௫)

மன்னுமிடமென்னாதே "ஊர்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவ்விடமித்யாதி). அவ்வூர்க்கு ஆர்த்தியில்லாமைக்கு ஹேதுவென்னென்ன; மன்னுதலென்றருளுகிறார் (அவன்நித்யேத்யாதி). ஆர்த்தரில்லாமைக்கு ஹேது "முந்நீர்மணியுந்துகை" என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (ஆர்த்திக்கித்யாதி). (௪)

அ௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. (உணரிலித்யாதி). தோழியானவள் ப்ரியபரையாகையாலே தடுக்கமாட்டாதே யிருக்க, நெஞ்சானது நினைத்து உருகியும் போகாதே, மறந்துமிராதே முன் நடந்த ஸம்ஶ்லேஷ ரஸத்தைத்தோழி

வ்யா—அஞ்சாம்பாட்டு. (உணரிலுள்ளம் சுடுமால்) கீழேமறக்கவொண்ணுதென்றதே - இங்கு நினைக்க வொண்ணுதென்கிறது. மறத்தல் நினைத்தல் இரண்டாயிறே இருப்பது. அவை இரண்டும் அரிதாகாநின்றது. காலக்ஷேபத்துக்காக நினைக்கில் அது தான் ஆஶ்ரயத்தை வேவியாநின்றதாயிற்று. (உணரில்) என்கிறது-வருந்திநினைக்கிலென்கிறதல்ல; நினைந்தவாறே நெஞ்சு சுடாநின்றதென்கை. (வினையேன்) ஜீவநத்வாரமானவைதானேபாத(ಬಾಧ)கமாம்படியானபாபத்தைப்பண்ணினேன்; (க) "ಸಮಾಧ್ವದಶ ಶ್ರಾಹಂ- ஸமாத்வாதஶதத்ராஹம்" என்றுகொண்டு வ்ருத்தமானது தன்னை ஸ்மரித்து தரித்தார்கள்கிடீர் சிலபாக்யா(ಭಾಗ್ಯ)திகர். (தொழுதுமெழு) எல்லாவளவிலும்இதுவேணுமாயிற்று. போக்கடி அறவறுதித்தையே பற்றக்கடவதாயிருக்குமிறே. (துணரிநாழல் நறும்போது நஞ்சூழ் குழல் பெய்து) பூங்கொத்துக்களையுடைத்தான நாழலினுடைய செவ்விப்பூக்களைப் பறித்து முடித்திருந்துள்ள குழலிலே சுற்றி (உ) "ಅತ್ರೋಪವಿಶ್ಯ ಸಾ ತೇನ ನಾಪಿಪುಷ್ಪೈರಲಂಕೃತಾ- அத்ரோபவிஶ்யஸா தேநகாபிபுஷ்பை ரலங்க்ருதா" என்னக்கடவதிறே.

(பின்தணரிலாவி தளருமென வன்புதந்தானிடம்) இப்படி அவன் பண்ணுகிற விருப்பத்துக்கு நாம் விஷயபூதராகாதவன்று இரண்டாஶ்ரயமும் அழியுமென்னும்படியாயிற்றுப் பரிமாறினபடி. "தணரில்" என்றது - பிரியிலென்றபடி; தாழ்க்கிலென்னுதல். (அன்புதந்தானிடம்) இதெல்லாவற்றாலும் கூடச்செய்ததாயிற்று;

யும் நீயுமாக வ்ருத்தகீர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டு தரித்திருக்க வொண்ணுதோ? நாம் தாமே புறப்பட்டுப் போகை நங்கார்யத்துக்குடலாமோ வென்ன; அப்படி நினைத்திருக்கவும் போகிறதில்லையே என்று விஷண்ணையாய்ச் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதியை ஸூசிப்பிக்கிறார் (கீழிதயாதி).

"கீழ்" என்றது-மூன்றாம்பாட்டிலென்கை. இரண்டாம்பாட்டிலே "தானே நினைந்திங்கிருந்தேன்" என்று நினைக்கவொண்ணுமையும் சொல்லிற்றே யென்ன வருளுகிறார் (காலக்ஷேபேத்யாதி). "சுடும்" என்கிறதென்? பத்து மாஸம் பிராட்டி வ்ருத்த கீர்த்தநத்தாலே தரித்திருக்கவில்லையோ வென்ன; "பாவியேன்" என்கிறுளென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (ஜீவநேத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

(க) ரா-ஸு-௩௩-கஎ. (உ) வி-பு-௫-கங-௩௫.

இத்தலையில் அன்புக்கு க்ருஷிபண்ணினனாய்நின்ற வத்தனை. (புணரியோதம் பணில மணியுந்து புல்லாணியே) கடலில் திரைகளானவை சங்குகளீன்ற முத்தைக்கொடுவந்து தள்ளாநிற்குமாயிற்று. உத்பத்திகாலத்திலே காணலாய், பின்பு அறிவார் கையிலே இட்டுப்பரீக்ஷிக்கவேண்டாதேயிருக்கை. திரைக்கிளர்த்திகளிலே அறையுண்டு வழிகளிலே ஈனுமாயிற்று. அன்றியே சங்குகளையும் மணிகளையும் தள்ளாநின்றிருந்துள்ள புல்லாணியே என்னவுமாம். .... (௫)

மூ;—எள்கிநெஞ்சே நினைந்திங்கிருந்தென் தொழுது மெழு
வள்ளல் மாயன் மணிவண்ணனெம்மான் மருவுமிடம்
கள்ளவிழும் மலர்க்காவியும் தூமடல் கைதையும்
புள்ளுமள்ளல் பழனங்களும் சூழ்ந்த புல்லாணியே. (௬)

பதம்.	உரை.
நெஞ்சே	மனமே
நினைந்து	(எம்பெருமானை) நினைத்து
எள்கி	ஈடுபட்டு (உருகி)
இங்கு	இவ்விடத்தில்
இருந்துஎன்	இருந்து என்ன ப்ரயோஜநம்;
வள்ளல்	உதாரனாய்,
மாயன்	ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதமுடையனாய்,
மணிவண்ணன்	நீலமணிபோன்ற வடிவழகையுடையனாய்,
எம்மான்	எனக்கு ஸ்வாமியுமான எம்பெருமான்
மருவும்இடம்	விரும்பி நித்யவாஸம் பண்ணுமிடமாய்,
கள்	மதுவானது
அவிழும்	ஸ்ரவியாநின்ற தான
மலர்	புஷ்பங்களையுடைய
காவியும்	செங்கழுநீராலும்,
தூ	வெளுத்திருக்கிற
மடல்	மடல்களையுடைய
கைதையும்	தாழையாலும்,
புள்ளும்	பலவகைப்பட்ட பக்ஷிகளாலும்,
அள்ளல்	சேற்றையுடைய
பழனங்கள்	மருதநிலங்களாலும்
சூழ்ந்த	சூழப்பட்டதுமான
புல்லாணியே தொழுதுமெழு.	(௬)

(பணிலத்தினுடைய) சங்கினுடைய. மணிமுத்தென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (கடலிலித்யாதி). முத்தென்று சொல்லாமே, "பணிலமணி" என்று சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்ன வருளுகிறார் (உத்பத்தியித்யாதி). பிறக்கச்செய்தே சங்கிலிருந்தும், பிறந்தபடிகண்டால் ஜாதிமுத்தென்றறியலாம். அதுக்காக இப்படியருளுகிறாரென்று கருத்து. (௫)

அ௩.—ஆறும்பாட்டு. (எள்கியித்யாதி) நினைக்கில் உள்ளம் சுடுமென்னாநின்றாய்; அவனுடைய ஸௌந்தர்ய குணங்களை அநுஸந்தித்தால் வருவனெ

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (எள்கிநெஞ்சே நினைந்திங்கிருந்தென்) ஈடுபட்டு நினைக்கவேண்டும்படியான இங்கிருந்து ப்ரயோஜநமென்? நினைக்கவென்று புக்கால் சாலப்பணிப்படவேண்டும்படியா யிருக்கு மாயிற்று. (தொழுது மெழு) நினைக்கையே துடங்கி பணிப்படவே ண்டுமிடத்தை விட்டு, காயிகமான வ்யாபாரம் பண்ணலாம் தேசத் தேறப்போருநீ. (வள்ளல் மாயன் மணிவண்ணனெம்மான் மருவு மிடம்) அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுதவிடத்தில் நினைக்கவுமரிது. அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுமிடத்தில் காயிகவ்யாபாரமும் பண்ண க்குறையில்லை. (வள்ளல்) ஸம்ஶ்லேஷஸமயத்தில் தன்னை எனக்கு ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினவன். (மாயன்) இப்போதுமுறைகெட்டு த்தானிருந்தவிடத்தே செல்லவேண்டும்படி அப்போது அப்படிபரி மாறினவன். (மணிவண்ணன்) இவை ஒன்றுமில்லையேயாகிலும் விடவொண்ணுதபடியான வடிவழகையுடையவன். (எம்மான்) அவ்வடிவழகைக்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக எழுதிக்கொண்ட வன்.

(கள்ளவிழும்மலர்க்காவியும்) அவன் நித்யவாஸம் ண்ணுகிறவி டத்தே சென்றால் அவனுக்கும் நமக்கும் நினைத்தபடி பரிமாறலாம் படியான ஏகாந்தஸ்தலம் கிடீர்; செவ்வியழிவதற்கு முன்பே பறிக் கவேணுமென்று மேல்விழுந்து பறித்து ஒருவர்க்கொருவர் எறிய, அதுமேலேபட்டு மதுவானது பாயாநிற்கக்காணலாயிருக்கிற செங் கழுநீரும், அதாகிறது - ஸம்போகஸம்நிக்ரியைக்கு யோக்யமாயிரு

ன்று தேறியிருக்கலாமென்றுமீளவும் நெஞ்சைத்தேறப்பண்ண; அந்தகுணங் களும் ஈடுபடுத்தும், அத்தாலே போயல்லது தீராதென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

(பணிப்படும்) என்றது-ஓரோகுணந்தானே "எத்திறம், எத்திறம்" என்னப்பண்ணுமென்கை. அங்கு போனால்தான் ஈடுபடுத்தாதோ அவன் குணங்களென்ன; அவை ப்ரீதியை விளைத்து கைங்கர்யத்திலே மூட்டிவிடும்; அத்தால் ஸத்தை பெறலாமென்னு மபிப்ராயத்தாலே "தொழுதுமெழு" என்கிறுளென்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (நினைக்கையேயித்யாதி). "எம்மானி டம்" என்னுதே "மருவும்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம். (அவனித்யாதி). (அப் படி பரிமாறுகை) தாழநின்று பரிமாறுகை.

கைதை பதத்தாலே ஸகண்டகமாய், உயர்ந்திருக்கை தோற்றுகையால், அத்தை ஆசைப்பட்டால் அதுக்கு அவன் தோள்படி கொள்ளலாமாகையால்,

க்கை. (தூமடல் கைதையும்) வெள்ளை மடலையுடைத்தாய், இவளு க்கு ஸ்ப்ருஹைபண்ணி மேல் விழலாம்படியான தாழையும், இவன் தோள் கொடுக்க ஏறிப்பறிக்கலாம்படியாயிருக்கை. (புள்ளும்) நாநாவர்ணங்களையும் நாநாவான பேச்சுக்களையுமுடையவானபக்ஷிக ளைக்கண்டு "இதன் பேர் என்? இதன் பேர் என்" என்று இவள் கேட்க, அவன் அவற்றின்பேர்சொல்லலாம்படியான புள்ளும், (அள் ளல் பழனங்களும்) இவள் தன் செல்வாலே வளைவதறியாதே நீர் நிலங்களிலே புக்கு அங்கே அளறுபாய்ந்து நின்றால், அவன்கைக் கொடுத்தேற விடும்படியான நிலங்களையுமுடைத்தான புல்லாணி யைத் தொழுதுமெழு. .... (௬)

மூ.—பரவிநெஞ்சேதொழுதுமெழு போயவன்பாலமாய்
இரவுநாளுமினிக்கண்டுயிலா திருந்தென்பயன்
விரவிமுத்தம்நெடுவெண்மணல் மேற்கொண்டுவெண்டிரை
புரவியென்னப்புதம்செய்து வந்துந்துபுல்லாணியே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெஞ்சே	மனமே	வெண்திரை	வெளுத்த அலைகளான
போயவன்பால மாய்	பிரிந்துபோன. அந்த எம்பெருமான் பக் [கல்	புரவிஎன்ன	குதிரைபோல் [வை
பரவி	ஸ்துதித்து	புதம்	தாவுதலை
இரவுநாளும்	இரவும் பகலும்	செய்து	செய்து கொண்டு,
இனி	இனிமேல்	முத்தம்	முத்துக்களோடே
கண்துயிலாது	கண்ணுறக்கமில்லாமல்	விரவி	கலசி
இருந்து	இருந்து	நெடு	அதிகமான
பயன்என்	என்ன ப்ரயோஜநம்;	வெண்மணல்	வெளுத்தமணற்களை
		மேல்கொண்டு வந்து	மேலேகொண்டுவந்து
		உந்து	தள்ளாநின்றுள்ள
		புல்லாணியேதொழுதுமெழு. (எ)	

அத்தாலே நாயகனுடைய வஶ்யதை காணலாம்படி தோற்றுமென்று விவ க்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (வெள்ளையித்யாதி). செல்வு-ஸம்பத்து, அல்லலறியாத செல்வப்பெண்ணென்கை. ... ... (௬)

அ௫.—ஏழாம்பாட்டு. (பரவியித்யாதி) அவனுடைய ஔதார்யாதிகுணங் களை அநுஸந்தித்து நாம் ஈடுபட்டுத்தொழப்போனால் பழியாகாதோவென்ன; நாம் அவ்வூரைப்பரவி ஏத்தி காலக்ஷேபார்த்தமாகப் போவோமென்கிறா ரென்று ஸங்கதி.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பரவிநெஞ்சே தொழுதுமெழு) அக்ரமமான பேச்சுக்களைச்சொல்லி அடைவுபாராமல் தொழலாம்படியான தேசத்தேறப்போரு. (போயவன்பாலமாய்) போய்த்தொழுது மெழு என்னுதல்; போயவன் பக்கலிலே நெஞ்சைவைத்தென்னுதல். (இரவுநாளுமினிக்கண்டுயிலா திருந்தென்பயன்) இரவும் பகலுமிருந்து இனிக்கண்ணுறங்கா தொழிகிறத்தாலென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு. (க)“ஊநித்ரஸ்ஸததம்ராமஃ-அநித்ரஸ்ஸததம்ராமஃ” என்று இவனிருக்குமதுகேட்டு, அதடியாகநாம் (உ)“நசமேஸ்நித்ரா-நசமேஸ்தி நித்ரா” என்றிருக்குமன்றன்றோ அபிமதஸித்தியுள்ளது. அவன் ருசிமுன்னாக இத்தலைருசிபண்ணுமன்றிறே ப(ஃ)லத்தோடே வ்யாப்தமாவது. அவனுடையருசியிறே பேற்றுக்குடலாகத் தலைக்கட்டுவது. இவனுடைய ருசிஅவனுடைய விரஹத்துக்குடலாமத்தனை.

ஆனால் பின்னை அவனுக்கு இரக்கமில்லை யென்கிறதோ வென்னில்; ஓம்; அப்படி சொல்லக்குறையில்லையிறே, இப்போது அவன் வாராமையாலே. இல்லையாகில், வருகைக்கு சக்தியில்லை யென்னுதல், சிலர்க்குப் பரதந்த்ரனென்னுதல் சொல்லவொண்ணாதிறே; முறைகெட்டுச் சொல்லவேண்டும்படியான தசைபிறந்தால், முறையுடைய அவனுக்கு வரக்குறையென்? தொழுதுமெழு என்று கொண்டு பழியாகிறதோ?. (விரவிமுத்தம் நெடுவெண்மணல் மேற்கொண்டு வெண்டிரைபுரவியென்னப்புதம்செய்து வந்துந்து புல்லா

(போயவன் பக்கலிலே) என்றது-என்னை விட்டுப்போனவன் பக்கலிலேயென்கை. இனி இங்கேஇப்படியிருந்தால் தான் ப்ரயோஜநமுள்ளதென்னென்னவருளுகிறார் (அநித்ர இத்யாதி). நாம் இங்கே இருந்தே கண்துயிலாதிருந்தால், இத்தை அவன் கேட்டுக்கண்ணுறக்க மற்று ஆற்றுதானாய், நம்முடைய பலத்தைத் தாரானோவென்ன (அவனித்யாதி). புருஷார்த்தம் இவனதானால் இவனுடைய ருசியே யன்றோ பலத்துக்கு முந்துறவேண்டுவதென்ன (அவனுடையவித்யாதி). பின்புதான் இவனுடைய ருசிக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்ன வருளுகிறார் (இவனுடையவித்யாதி).

வாராமையாலே இவருக்கு இரக்கமில்லையென்று நிர்ணயித்தால், இனி அவனுடைய ருசியால் இரக்கமுண்டாகில் பழியென்னென்னவருளுகிறார் (தொழுதுமித்யாதி). நம்ஸ்வரூபாநுகுணமாக காலக்ஷேபார்த்தம் போய்

(க) ரா-ஸு-௩கூ-௩௪. (உ) ரா-ஸு-௩உ-௪௦.

ணியே) முத்தோடே கூடவெளுத்த மணற்கலந்து கீழ்மண் கொண்டு மேல் மண்ணெறியும்படி வெளுத்த திரைகளானவை, குதிரை தாவுமாபோலே தாவிவந்து தள்ளாநின்றுள்ள புல்லாணியைத் தொழுதுமெழு; இருவர்க்கும் ஒன்று கொண்டே போதுபோக்கலாம்படியான தேசத்தேறப்போவோம். .... (எ)

மூ.—அலமுமாழிப்படையுமுடையார் நமக்கன்பராய்ச்
சலமதாகித்தகவொன்றிலர் நாம்தொழுதுமெழு
உலவுகானல்கழியோங்குதண் பைம்பொழிலூடிசை
புலவுகானல் களிவண்டினம்பாடு புல்லாணியே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அலமும்	ஹலமென்கிற திவ்யாயுதத்தையும்	களி	(மதுபாநத்தால்) [கிற செருக்கி வர்த்திக்
ஆழிப்படை	திருவாழி என்கிற திவ்யாயுதத்தையும்	வண்டினம்	வண்டுகள் கூட்டமா
உடையார்	உடையரான எம்பெரு	உலவு	ஸஞ்சரியாநின்ற[னது
நமக்கு	நம்திறத்தில் [மான்	கால்	தென்றலை யுடையதாய்,
அன்பராய்	ஸ்நேஹிப்பார் போன்றவராய்	நல்	நலமான
சலமதாகி	கபடத்தை யுடையவராயாகி	கழி	உப்புக்கழிக்கரையில்
தகவுஒன்றுஇலர்	இரக்கமும் கூடவின்றிக்கே இராநின்	ஓங்கு	உந்நதங்களாய்
நாம்	நாம் [றார் ;	தண்	குளிர்ந்து (ஶ்ரமஹரங்களான)
புலவுகானல்	பிரிந்தாரிரங்குமிடமான கடற்கரை (நெய்தல்)நிலத்தில்	பைம்பொழில் ஊடு	பரந்த சோலைகளின் நடுவில்
		இசை	கானத்தை
		பாடும்	பாடாநின்றுள்ளதுமான
		புல்லாணியே தொழுதுமெழு. (அ)	

வணங்கினால், அவன் பழிசொல்ல வழியுண்டோவென்று கருத்து. (இருவர்க்குமொன்றுகொண்டே)என்றதுக்கு-திரைக்கிளப்பத்தின் போக்யதையிலே அவன் அந்வயித்திருந்தால், நாமும் அத்தையே போக்யமாகப்போதுபோக்கினால், ஒருவருக்கும் பழியிட அவகாசமில்லையென்று கருத்து. ... (எ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அலமுமாழிப் படையுமுடையார் நமக்கன்பராய்ச் சலமதாகி) நிரபேக்ஷரான இவர் ஓர் அடியேயிறே யென்றுபாராதே, நமக்கு ஸ்நேஹிப்பாரைப்போலே ச(ச்)லத்தைப் பண்ணினாராயிற்று. (அலம்) ஹலத்தைச் சொன்னபடி. இத்தை திவ்யாயுதமாகச் சொல்லக்கடவதிறே. (நமக்கன்பராய்ச்சலமதாகி) ஸர்வர்க்கும் ப்ராப்யரான தாம், நம்மைத் தமக்கு ப்ராப்யராகக் கொள்ளுவாரைப்போலே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணினாராயிற்று. (தகவொன்றிலர்) பரிபூர்ணரானநாம், ஒருஸ்த்ரீவிஷயமாக ச(ச்)லத்தைப் பண்ணினோமேயென்கிற இரக்கமும் கூடவின்றிக்கே இருந்தாராயிற்று. (நாம்தொழுதுமெழு) நாம் நிர்த(ய)ராகவொண்ணாதே? (க)[ச்ச்ர சாமரபாணிஸ்து லக்ஷ்மணோ ராகவாநுஜ:-சத்ரசாமரபாணிஸ்து லக்ஷ்மணோ ராகவாநுஜ:]இளையபெருமாள் ஒருகையாலே சத்ரத்தைப் பிடித்து, மற்றைக்கையாலே சாமரங்களையும்பிடித்துப் பணிமாறும் போது, சக்ரவர்த்தியாண்ட பரப்பில் அதுக்கு ஓராளில்லாமையன்றிறே. அடிமையில் கலித்தனமிருக்கிறபடி. ப்ரியமாகாதவன்று

அரு.— எட்டாம்பாட்டு. (அலமுமித்யாதி). நெஞ்சானது நாம் காலக்ஷேபார்த்தமாக அவ்வூரைத் தொழப்போனால் பழியாகாதே என்ன நின்றாய்; நாம் இங்கே விரஹக்லேசப்பட்டுப்போனால் அவனைக் கண்டமட்டிலே மேல் விழவேண்டிவரும்; அதுக்காகப்போனால் அது ஸாதநமாய் விழுமாகையால் அவனே வரப்பார்த்திருக்குமத்தனையென்ன ; (இவரித்யாதி). (ச(ச்)லம்) கபடம். தகவிலரென்னாதே, “தகவொன்றிலர்” என்கிறதின் கருத்தருளுகிறார் (பரிபூர்ணேத்யாதி). முதல் நிரபேக்ஷராய், பின்புகபடஸ்நேஹம்பண்ணி இப்படி பண்ணினோமென்கிறதுமில்லாதவரை நாம் தொழுதால் தானென்னப்ரயோஜநமென்ன; (நாமித்யாதி).அவன் கபடஸ்நேஹம் பண்ணினனேயாகிலும்,அவன்க்ருத்ரிமனென்றுபோய் தொழாதேயிருக்கவேண்டினமை நம்பக்கல் கூடாதேயென்கை. நெஞ்சில் வன்மையின்றிக்கே தொழுதால் நிரபேக்ஷனுக்கு ப்ரயோஜநமாகையால் வ்யர்த்தமன்றோவென்ன; நம்ஸ்வரூபலாபமுண்டாகையே ப்ரயோஜநமென்று ஸத்ருஷ்டாந்தமுபபாதிக்கிறார் (சத்ரேத்யாதி). (கலித்தனம்) பசியறுகை. நமக்கு ஸ்வரூபம் அத்தலைக்கு ப்ரீதிவிளைவிக்கையன்றோ ? அவன் நிரபேக்ஷனாயிருக்கத்தொழுதால் அவனுக்கு ப்ரீதிவிளையும்படியென்னென்ன (ப்ரியமித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). அவன்

(உ) ரா-அ-கக-௩உ.

இவனுக்கு இது ப்ராப்யமாகாதே. இவன் அவனுக்கு உகப்புச்செய்த தாலேயிறே இவனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தி. (க) "ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி - ப்ர ஹர்ஷயிஷ்யாமி" யிலேயிறே இவன்றனக்கந்வயம்.

(உலவுகானல்கழி) ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள தென்றலையுடைத் தான நல்லகழியென்னுதல்; அன்றிக்கே ஓடாநின்றுள்ள கால்க ளுண்டு - நீரோட்டங்கள்; அவற்றையுடைத்தான நல்லகழியென்னு தல்; (ஓங்குதண்பைம்பொழில்) வைமாநிகரைப்போலே யிருக்கை. ஆகாசாவகாசமடையும்படியாய், ப்ரமஹரமாய் பரந்திருந்துள்ள பொழிலிலே. (புலவுகானல்) அக்கடல்கரையின் நாற்றமானது தட்டாதபடிக்கீடாகச் சோலைமேலே உயரவிருக்குமாயிற்று வண் டினங்களானவை; தேவர்கள் ஸம்ஸார வெக்காயம்தட்டாமலிருக்கு மாபோலே. மதுபாநமத்தமாய்க்கொண்டு செருக்கிவருகிற வண் டினங்களானவை அதுக்குப் போக்குவீடாக அங்கேயிருந்து இசை பாடாநிற்குமாயிற்று. இசைகேட்டால்பொறுக்கும்படியானதேசத் தேறப்போவோமென்றபடி. .... (அ)

மூ;—ஓதிநாமம் குளித்துச்சிதன்ற லொளிமாமலர்ப்
பாதநாளும்பணிவோம் நமக்கேநலமாதலில்
ஆதுதாரானெனிலும் தருமன்றியுமன்பராய்ப்
போதுமாதே தொழுதுமவன்மன்னு புல்லாணியே. (கூ)

நிரபேக்ஷனுயிருக்கச்செய்தேயும் இவன் தொழுதல்லது நிற்கமாட்டாதே தொழுதால், அது அவனுகப்பை விளைப்பிக்க, அத்தால் இவனுக்கு ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுமென்றதாயிற்று. உக்தார்த்தஸம்வாதம் (ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமியிலே யிறே) என்றது.

காற்றுகவும் கால்வாயாகவும் இரண்டர்த்தம் (ஸஞ்சரியா நின்றுள்ள வித் யாதி). "புலவுகானல்களில் வண்டினமானது-உலவுகானல் கழியிடத்தில் ஓங்குதண்பைம்பொழிலூடிசைபாடும் புல்லாணி" என்றந்வயம் திருவுள் ளம்பற்றி, " புலவு " பிரிவாய், தத்ஸம்பந்தியான கானலுண்டு - கடல் கரை யாவது, பிரிந்தார் இரங்குவது நெய்தல்நிலமாய், அங்கிருக்கிறவண்டினங்கள் பொழிலிலேமேலேபோய்ப் பாடுகைக்கு நிமித்தமருளுகிறார் (அக்கடலித்யாதி). நாமும் அத்தேசத்தில் போய் இரக்கமுண்டாய், பாட்டுக்கேட்டு ஸுகிக்கலா மென்கிற நினைவாலே இப்படி விசேஷித்தாளென்று உட்கருத்தை யருளு கிறார் (இசையித்யாதி). ... ... (அ)

(க) ஸ்தோத்ர-சகூ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாதே	பெண்ணே!	தாராளெனிலு ம்	(அவன்) கொடாமல் போனாலும்
நமக்கே	நமக்கே	தரும்	(இந்த ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம்) கொடுக்கும்
நலமாதலில்	புருஷார்த்தமாகையால்	அன்றியும்	அதுவுமன்றிக்கே
குளித்து	(நாம்) ஸ்நாநம் செய்து	அன்பராய்	பக்தராய்
நாமம்	(அவனுடைய) திருநாமத்தை	போதும்	போவோம்;
ஓதி	சொல்லி,	அவன்	அந்த எம்பெருமான்
உச்சிதன்னால்	ஶிரஸ்ஸினால்	மன்னும்	பொருந்திவர்த்திக்கிற
ஒளி	ப்ரகாசியாநின்ற	புல்லாணியே	திருப்புல்லாணி யென்கிற திவ்யதேசத்தையே
மா	ஶ்லாக்யமான	தொழுதும்	தொழுவோம். (க)
மலர்பாதம்	திருவடித்தாமரைகளை		
நாளும்	தினந்தோறும்		
பணிவோம்	தொழக்கடவோம்;		
ஆது	யாதொரு நலத்தையும்		

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஓதிநாமமித்யாதி) செய்யக்கடவ தல்லாதனவெல்லாம் செய்து பெறக்கடவோம். புருஷார்த்தம் - ஸ்வயத்நஸாத்ய மென்றிருப்பார் படுவதெல்லாம் படக்கடவோம்.

வ்யா;—(ஓதிநாமம்) வாயாலே திருநாமங்களைச் சொல்லக்கட வோம் (குளித்தித்யாதி) (க)"ஆங்கோணைகள்செய்து" என்னக்கட பதிறே. அதாகிறது-அவன் எதிரே வாராநின்றால், நாம் ப்ரணயிநீ

அர.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஓதிநாமமித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் நெஞ்சு நாமேபோய்த்தொழுகை-ஸாதநமாய் பர்யவஸிக்கும், அவனே வரக்கண்டிரு போமென்னச் செய்தேயும் அவன் வாராமையாலே, அவனுக்குத்தகவொன் மில்லை; போயல்லது நீராதென்று துணிந்தவாறே நெஞ்சறிந்த தோழியாே வள் நம்ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதவற்றை நாம்செய்கையாவதென்னென்ன; சேராதவையாகிலும் செய்வோம் வாவென்றழைக்கிறாளென்று ஸங்கதி.

திருநாமஸங்கீர்த்தநத்தைச் சொன்னது தேஶவாஸாதி ஸாதநாந்தரங்க ளுக்கெல்லா முபலக்ஷணமென்று கீழ்ச்சொன்னத்தை விவரிக்கிறார் (புரு ஷார்த்தமித்யாதி). "குளித்து, நாமம்ஓதி உச்சிதன்னால் நாளும் ஒளிமாமலர்ப் பாதம் பணிவோம்" என்று நாம்செய்த தகவையல்லாதவை செய்தால் நம க்குக் கார்யஹாநி இத்தனைபோக்கி, அவனுக்கு ஹாநியென்னென்ன வருளு கிறார் (யாமித்யாதி). (ப்ரணயிநியாய்கிற்கை) என்றது-ஸ்வார்த்த கர்த்த்ருத்வ

(க) தி-வாய்-௫-௩-கூ.

ய்பாய் நிற்கையன்றிக்கே, கும்பிட்டுக் கொடுநிற்கக் கடவோமென்கி ருள். (ஒளிமாமலர்ப்பாதம்) திருவடிகளில் போக்ய(ங்க)தைகண் டால்வணங்கத்தான் போகாதுபோலேகாணும். அதாகிறது-அநுப விக்கக்காலம்போருமத்தனையன்றி, முறையுணர்ந்துதிருவடிகளிலே விழுகைக்கவஸரமில்லை. ப்ராப்யமென்றிருக்கை தவிர்ந்து, ப்ராபக த்வ புத்தி பண்ணுவோம். (நாளும் பணிவோம்) ஸாதநவிச்சேதத் தில் ப(ங)லவிச்சேதம் வருமென்றிருப்பார் படுவதெல்லாம் படக் கடவோம்.

(நமக்கேயித்யாதி) இனி அத்தலைக்கு நன்மைபார்க்குமதெ ல்லாம் தவிர்ந்து, நமக்கேநன்மைபார்க்குமத்தனை. (நமக்கேநலமாத லில்) இதுக்கு முன்புநம் இழவுகளும் பாராதே அவனுக்கே நன்மை பார்த்துப் போவோமிறே. (ஆதுதாராரனெனிலும் தரும்) எல்லாம் செய்தாலும், அவனை "ப (ங) க்திலப்பயனன்று" என்னவொண் ணுதே. "ஒன்றுந்தாரேன்" என்று இவன் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி யிருந்தாலும், பக்திலப்ப்யனென்கிற வசநத்தை மாற்றவொண் ணுதே. (அன்றியுமன்பராய் போதும்) அவன் ப (ங) க்தி பண்ண விருக்குமது தவிர்ந்து, இனிநாம் பக்தராய்ப்போவது. பேறு நம்ம தானல் அதுக்கீடான ஸாதநமும் நம்தலையிலேஆகவேண்டாவோ?

போக்த்ருத்வங்களை விட்டுத்த(ங) தேகபோக்யையாயிருக்கை. (கும்பிடுகை) என்றது - ஸ்வபோக(ங)ஸித்த்யர்த்தம் ஸ்வயம் ஸாதநம்பண்ணுகை. இத் தால் அவனுடைய நிரபேக்ஷ போக்த்ருத்வங்களும், நிரபேக்ஷோபாயத்வமும் குலையுமென்றதாயிற்று. போக்யதையாலே வணங்கப் போகாதாகில் "பணி வோம்"என்று நீ சொல்லும்படியென்னென்ன (ப்ராப்யமித்யாதி).

"ஆதலில் நமக்கேநலம்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரணர்த் தம் (இனியித்யாதி). இத்தனைநாளும் அவனுக்கு நன்மைதேடினநாம் இப் போது தவிருவானென்னென்ன (இதுக்கித்யாதி). நாம்அவன் திருவடிகளிலே உபாயபுத்திபண்ணி பணிந்தால், அவன்மிறுக்குப்பண்ணினுனென்னும், அந்த நலம் தமக்கு அவன் தராநின்ருனிலும் அவன் தரும்படி பண்ணிவைக்கும், "அன்றியுமன்பராய்ப்போவோம்" என்று சொல்லுகிருனென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (எல்லாமித்யாதி). அன்பராய் என்றதுக்கு வ்யாவர்த்த்யபூர்வகம் தாத்பர்யம் (அவனித்யாதி). நாமானல் நமக்கு ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதே யென்ன; நமக்கே நலமென்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளுகிருர் (பேறித்யாதி).

(மாதேயவன் மன்னுபுல்லாணியே) அவனை ஓரிடத்தே பதிகொண்டிருக்கப்பண்ணுகிறதென்? அவன் எதிரே கிளர்ந்து வரும்படி காம்போதும். இவள்செய்கிறவை இவளுக்கு ஸ்வபாவமென்றிருக்கிலன்றோ இவனுக்கு ஆறியிருக்கலாவது. ஸாதநமென்று புத்தி பண்ணினால் பின்னை அவனுக்கு அங்குதொங்க வொண்ணாதிறே.

(ஓதிநாமமித்யாதி) அவன்பண்ணின ப(ப)க்திகொண்டு பெறலாமென்றிருந்தோம். அஃதல்லவிறே ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறபடி. இனி ஶாஸ்த்ரோக்தமான பக்த்யாத்யுபாயங்களைக் கண்ணழிவற அநுஷ்டித்து அவனைப் பெறக்கடவோமென்கிறாள். அவனுடைய அங்கீகாரத்தாலே பெறலாமென்னும் விஶ்வாஸம் கொண்டிருந்தோம். அது - கார்யமாகாதபின்பு இனி ஏதேனுமொரு க்ரியாமாத்ரத்தைப்பற்றுமத்தனையிறே. (ஓதிநாமம்) எல்லாம் செய்தாலும் (க) "ஸததம் கீர்த்தயந்தோ- ஸததம் கீர்தயந்த:" என்கிறதுக்கு ஒரு ப(ப)லமின்றிக்கே இராதிறே. (குளித்து) அவன் விஷயீகாரத்தாலே பெறுமது தப்பிற்றே. இனி ஸாதநாநுஷ்டாநம் கொண்டே பெறவேண்டியிருந்ததே? அவை அநுஷ்டிக்கும்போது அதிகாரிகளாகவேணுமே. அதுக்கீடாகக்குளிக்கக்கடவோம். உருவியிருந்த நம் தலைகளைக்கொண்டு அவனைப் பணியக்கடவோம். (ஒளிமாமலர்ப்பாதம்) ப்ராப்யமானதுவே - ப்ராபகமென்றிருக்குமதுதவிர்ந்து, இத்தை நம்தலையிலேஏறிட்டுக்கொள்ளக் கடவோம்; அதுக்கீடாக இரண்டாகாரமுண்டேயாகிலும் போக்யமான ஆகார

அன்புதானுமிவளுக்கு ப்ராப்யருசியில் புகுமென்று அவன் தாராதிராளோ வென்ன வருளுகிறார் (இவளித்யாதி).

"ஒளிமாமலர்ப்பாதநாளும் பணிவோம்" என்றதுக்கு "போக்யதாபுத்தி பண்ணாமல், ப்ராபகத்வபுத்தி பண்ணிப்பணிவோம்" என்று ஸ்வகதஸ்வீகாரரூபப்ரபத்தியும் சொன்னதாக விவக்ஷித்து ஒருயோஜனை அருளிச்செய்து, போக்யதா புத்தியாலே ப்ராப்யமென்று நினைத்து தத்ஸித்த்யர்த்தம் கேவலம் ஸாதநாந்தரங்களையே பண்ணுவோமென்கிறாளென்று யோஜநாந்தரம் விவக்ஷித்துப் பாட்டுக்குத் தொகுத்தபாவமருளுகிறார் (அவன்பண்ணின வித்யாதி). (அவன்பண்ணின) என்றது - அவன் நமக்குண்டாம்படி பண்ணின ஸாத்யபக்தியென்கை. ஶாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லுகிற ஸித்தஸாதநத்தையே பற்றவொண்ணாதோவென்ன (அவனுடைய வித்யாதி). (எல்லாம் செய்தாலும்) அவன் எட்டாதொழிந்தாலும்.

(க) கீ.௯-௧௪.

மொன்றுமே உள்ளதென்று நினைத்திருக்கக் கடவோம்.

(இனிநாளும்பணிவோம்) தேஹயாத்ரையில் அந்வயிக்குமன்றிறே அவ்வடைவு, தப்பினவன்றைக்கு ப்ரத்யவாயமின்றிக்கேயொழிவது. "கெடுவாய்! அரைக்ஷணம் தாழ்க்குங்காட்டில் குணதிகவஸ்துவை இங்ஙனே அழிக்கலாமோ?" என்று தோழிசொல்ல. (நமக்கே நலமாதலில்) ஓங்காண்; இதுக்குமுன்படங்க அவ்விஷயத்தை நோக்கியுண்டாயிறே; இனியுள்ள காலமெல்லாம் நமக்கே நன்மைபார்க்கக்கடவோம். (க)"[Grantha] - ததஸ்யஸத்ருஶம்பவேத்" என்றிருந்து நாம்ஜீவித்தது அமையும். (ஆதுதாராளெனிலும்)எல்லாம்செய்தாலும்இவனால் (உ)"[Grantha]-பக்த்யாத்வநந்யயா ஶக்ய:" என்கிறத்தைத் தவிர்க்க வொண்ணாதே. தன்னையேபற்றிப் பெறவிருப்பார்க்கன்றோதன்னைக்கொடாதொழியலாவது. (அன்றியுமன்பராய்) அதெல்லாம்கிடக்க,நமக்குத் தான் பேற்றுக்கு வழிஇதுகாண். தந்நிலனாகில் தவிருகிறான். நம் ஸ்வரூபத்தை அழித்துக்கொடுநின்றால் பின்பு அவன் ஜீவிக்கும்படி காண்கிறோம். இவ்வன்பு தனக்கு உபயாகாரத்வமுண்டிறே. அதில் 'இப்போது ப்ரகரணத்துக்குச் சேரும்படியாக ஸாதநத்திலே கொள்ளவமையும். இவள் இப்படி பாரிக்கச்செய்தேயும் பிறகாலித்தாள்போலே காணுமவள். (மாதேபோது) என்கிறாள். (அவன் மன்னுபுல்லாணியே) எல்லாம் செய்தாலும் அவன் ஆஸநத்தைக் கிளப்பும்போது நம் ஆற்றாமைவேணுங்காண். .... (க)

மூ.—இலங்குமுத்தும் பவளக்கொழுந்து மெழில்தாமரைப்
புலங்கள்முற்றும் பொழில்சூழ்ந்தழகாய புல்லாணிமேல்
கலங்கலில்லாப் புகழான் கலியனொலிமாலை
வலங்கொள் தொண்டர்க்கிடமாவது பாடில்வைகுந்தமே.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

தோழியானவள் ஹிதபரையாய், இவள் ஸ்வரூபத்தைப் பேணவேணுமென்று பிரிவில் கண்டவளவில், நம்மைஸ்வரூபத்தைப் பேணிவாராதே மன்னியிருக்கிறானே; இனி நாம் என் செய்வோம்; ஸாதநாந்தரங்களைவிட்டும், ஆற்றாமை அவரறியும்படி ஸ்வரூபாநுரூபமாகத் தொழுவோம் வா என்கிறார்களென்று விவக்ஷித்து "அவன் மன்னு" என்றுவிசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (எல்லாமித்யாதி). ... ... (க)

(க) ரா-ஸு-கூக-கூ௦. (உ) கீ-கக-ருச.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இலங்கு	ப்ரகாசியாநின்ற	புகழான்	கீர்த்தியை யுடைய ரான
முத்தும்	முத்துக்களையும்	கலியன்	ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)
பவளக்கொழுந்தும்	பவளத்துளிர்களையும்	ஒலிமாலை	சப்தஸந்தர்பரூபமான இப்பாசுரங்களில்
எழில்	அழகிய	வலங்கொள்	ஏதேனுமொரு விதமாக அந்வயித்த
தாமரைப்புலங்கள்	தாமரைப் பொய்கைகளையுமுடைய	தொண்டர்க்கு	பக்தர்களுக்கு
பொழில்	சோலைகளாலே	இடமாவது	வாஸஸ்த்தாநமாவது
முற்றும்	எங்கும்	பாடு இல்	து:க்கரஹிதமான
சூழ்ந்து	சூழப்பட்டதாய்	வைகுந்தமே	வைகுந்த மாநகரம்.
அழகாய	அழகிதான		
புல்லாணிமேல்	திருப்புல்லாணிவிஷய[மாய்		
கலங்கல்இலா	கலக்கமில்லாத		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (இலங்குமுத்தும் பவளக்கொழுந்து மெழில் தாமரைப் புலங்கள் முத்தும் பொழில் சூழ்ந்தழகாயபுல் லாணிமேல்) இந்த தேசாலைவலக்ஷண்யமாயிற்று இவர்தம்மை இங் ஙன் கவிபாடுவித்தது. உஜ்ஜ்வலமாகாநின்றுள்ள முத்தும், அழகிய பவளக்கொழுந்தும்; தன்பரப்புமாறச் செவ்விபெற அலர்ந்ததாம ரைப் பொய்கைகளையுமுடைத்தான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருப்புல்லாணி மேலேயாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. (கலங்கலில்லாப் புகழான்) கவிபாடினவர் தம்முடையஸ்வபாவமிருக்கிறபடி. பரஹி ம்ஸைபண்ணித் திரியுமதிற்காட்டில் அஹங்காரகர்ப்பமான க்ரியா கலாபங்களாலே பெறவிருக்குமது நன்றாயிற்று. அதுதன்னையும் கழி த்து அவன்றன்னாலே அத்தைப் பெறுமதே நன்றாகச்சொல்லி அத்

அரு.— பத்தாம்பாட்டு. (இலங்கித்யாதி) (பொய்கைகளை) என்றது-தாம ரைக்குளங்களென்கிறது. புலங்கள்தாமரைவயலாய் "எழில்தாமரை" என்கிற விசேஷணப(உ)லத்தாலே* கம்பீராம்பஸ்ஸமுத்பூதத்வம்சொல்லவேண்டுகை யாலே லக்ஷணாவ்ருத்தியாலே வயலுக்கருகிருந்த பொய்கைகளைச் சொல்லிற் றென்றபடி. ஆழ்வார்(க) "[illegible] - தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம்பவேத்" என்றுப்போலே அவனைவரப்பார்த்திராதே கலங்கித்தாமேதொழுகையோடே புறப்படும்படி கலங்கியிருக்க, இவருக்குக் கலக்கமில்லாதமை எங்ஙனேஎன்ன; (பரஹிம்ஸையித்யாதி). (அவன்றன்னாலே பெறுகையாவது) அவன்தர

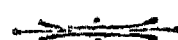
தையும் கீழிலவையோடொக்கக்கழித்து, ப்ராப்யத்தில்த்வரையாலே வந்த அலமாப்பையுடையராகையாலே வந்தபுகழாயிற்று; புகழுக்கு கலக்கமில்லாமையாகிறது இவ்வளவும் வருகையாயிற்று.

(கலியன்ஒலிமாலை) (௧) "முநிப்ரணீதம்" என்னுமாபோலே ஆப்தவசநமாயிருக்கை. (வலங்கொள் தொண்டரித்யாதி) இப்பத்துப்பாட்டையும் அதிகரிக்கவுமாம்; அன்றிக்கே ஒருபாட்டை அதிகரிக்கவுமாம். அதில் அர்த்தாநுஸந்தாநம் பண்ணவுமாம்; அதில் இசையை அப்யஸிக்கவுமாம். இவ்விசைதன்னை ஒருவன் பாடாநின்றால் அதில் அஸஹமாநனமைதின்றிக்கே யொழியவுமாம். ஏதேனும் ஓராகாரத்திலே அந்வயமே வேண்டுவது; அவர்களுக்கு வாஸஸ்த்தாநமான தேசம்- துக்ககந்தரஹிதமான நித்ய விபூதியே. இத்தை இங்கே அப்யஸிக்க, அவர்கள் இங்குத்தைத் தனிமைதீர, அர்ச்சிராதிமார்க்கமே அங்குள்ளார் கொண்டாடப்போய், நித்ய விபூதியிலேபுக்கு நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர். .... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து மூன்றுந்திருமொழி முற்றிற்று.

பெறுதலைப் பார்த்திருக்கக் கடவோமென்றுறியிருந்து, தன் ஸ்வரூபத்தைப் பேணியிருக்கை யென்றபடி.

"வலங்கொள்ளுகை"-விளையவருகையாய், ஏதேனுமாக ஓரந்வயமுண்டான தொண்டர்க்கு, இடமாவது-வைகுந்தம். இனியாடினார்க்கு, இல்வைகுந்தமே. அதில் விவாதமில்லையென்று விவக்ஷித்து அருளுகிறார் (இப்பத்தித்யாதி).

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அ௫;—காவாரப்ரவேசம். கீழில் திருமொழியில் புல்லாணியைத் தொழப்போக ஒருப்பட்டவள்போய் அநுபவிக்கவொண்ணுதோ?. நேர்பட்டதூதப் ரேஷணாதிகளைச் சொல்வானென்னென்னும் சங்கையாலே ஆற்றாமையின்

---

(௧) ரா-பா-உ-௪௪.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து நான்காந்திருமொழி

காவார் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—காவார்ப்ரவேசம். திருப்புல்லாணியேறப்போகவேணு மென்றுகொண்டு உத்யோகித்துக் கால்நடைதாராமல் தளர்ந்து, உண்ணப்புக்கவன் சோற்றிலே தோஷதர்சநம்பண்ணிஞல்"எல்லா முண்டு சமைந்தோம்"என்னுமாபோலே துடங்கினதெல்லாம் அழகி தாகத் தலைக்கட்டினேமென்று, கண்ணால்கண்டபக்ஷிகளைத் தூது விடுவது, முன்புள்ளார் நோவுபட உதவினபடி சொல்லுவது, பந் துக்கள் ஹிதவசநம் கேளாதபடியான தசையைச் சொல்லுவதாய்த் தலைக்கட்டுகிறது. .... *

மூ.—காவார் மடல்பெண்ணை யன்றிலரிகுரலும்
ஏவாயினூடியங்கு மெஃகிற் கொடிதாலோ
பூவார் மணங்கமழும் புல்லாணிகைதொழுதேன்
பாவா யிதுநமக்கோர் பான்மையே யாகாதே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மடல்	மடலையே நிரூபகமாக வுடைய	கொடிது	கொடிதாய் பாதியா
பெண்ணை	பனைமரங்களிலிருக்கிற	ஆல்	கஷ்டம்; [நின்றது
அன்றில்	அன்றில் பக்ஷிகளு டைய	பூ	பூக்களில்
கா வு	சோலைகளிலே	ஆர்	ஸம்ருத்தமான
ஆர்	நிறைந்திருக்கிற	மணம்	பரிமளத்தால்
அரி	தழுதழுத்த	கமழும்	மணம்மிக்கிருந்துள்ள
குரலும்	த்வநியும்,	புல்லாணி	புல்லாணியென்கிற திவ்யதேசத்தை
ஏவாயின்	காமசரங்களால் ஏவப் பட்ட புண்வாயின்	கைதொழுதே ன்	(ஆசைப்பட்டு) பணிந் தேன். [யே!
ஊடு	மத்யத்தில்	பாவாய்	ப்ரதிமைபோன்ற ஸகி
இயங்கும்	ஸஞ்சரிக்கிற	இது	இதுவானது
எஃகில்	வேலைக்காட்டில்	நமக்கு	நமக்கு
		ஓர்	ஒரு
		பான்மையே ஆகாதே	ஸ்வபாவமாய் விட் டதே?

மிகுதியால் போகமாட்டாதே, கைக்கொடுக்கிற தோழியும் ஸ்தப்தையாகப் படுகிறுளென்று ஸங்கதி யருளுகிறுர் (திருப்புல்லாணி யித்யாதி).

அவ.—முதற்பாட்டு. (காவாரித்யாதி) பிரிந்த நிலத்தில் இருக்கவொண்ணுதொழிவது; போகத்தொடங்கினதேசத்திலேபோய்ப் புகவொண்ணுதொழிவது; நம்தசை இருந்தபடிஎன்? என்கிறுள்.

வ்யா.—(காவார்மடல்பெண்ணை யன்றிலரிகுரலும்) தாய்மார் ஹிதவசநத்துக்குமேலே இதுவும்வேணுமோ? (அன்றிலரிகுரலும்) அன்றிலினுடைய ப்ரணயகத்க(ர்க)தமான பேச்சென்னுதல்; அரிகுரலென்னுதல்; (க) "என்னுடைய நெஞ்சுக்கோரீர் வாளாமென் செய்வேன்" என்னுமாபோலே. ஒன்றே ஆற்றவொண்ணுதிருக்க, எங்குமதுவேயாவது. ஒருமடலே எங்குமொக்கச் சோலைசெய்திருக்கிறபடி. மடற்பெண்ணையையுடைத்தான சாகிலே ஆர்ந்த அன்றிலென்னவுமாம். லங்கையடைய ராக்ஷஸரென்னுமாபோலே. தார்மிகராயிருப்பார் வைத்த தண்ணீர்ப் பந்தலிலே வழியடிக்காரர் ஒதுங்குமாபோலே, மடலெடுத்தாகிலும் பிழைக்க நட்டபனையிலே அன்றில்வந்து குடிபுகுந்தது. ப்ரபந்நரும் பலியாததசையிலே செய்யுமதொன்றிறே அவன் தன்ஸ்வரூபத்தோடு சேரச்செய்யாவிட்டால் இவன் தன்ஸ்வரூபத்தை அழித்தாலும் பெறப்பார்க்குமே.

அரு.—பாட்டுக்குத்தொகுத்த பா(வா)வ மருளுகிறுர் (பிரிந்தவித்யாதி).

முதற்பாட்டு. (காவாரித்யாதி) "குரலும்" என்கிற ச(ஸ)காரம்-அநுக்த ஸமுச்சயமாகத் தாத்பர்யம். (அரி) என்றது இருளாய், அத்தாலே அவ்யக்தமானபடியைவிவக்ஷித்துப்பலிதார்த்தம் (ப்ரணயகத்கதமான) என்று. அரிகிற குரலென்று அர்த்தாந்தரம் (அரிகிறவித்யாதி). மடலையே நிரூபகமாகவுடைய பெண்ணையிலே இருக்கிற அன்றிலின் குரலானது காவெல்லாம் ஆர்ந்திருக்கிறதென்று, "காவார்" என்றத்தைக்குரலுக்கு விசேஷணமாக்கியருளுகிறுர் (ஒன்றே இத்யாதி). (அதுவே)-குரலே. காவுபோலேயான மடலென்று மடலுக்கு விசேஷணமருளுகிறுர் (ஒருவித்யாதி). அன்றிலுக்கே விசேஷணமாக்கி மூன்றும் யோஜநை (மடலித்யாதி). பனைபானபோதே மடலுண்டாயிருக்குமே, மடலென்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளுகிறுர் (தார்மிகரித்யாதி). கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்தை உபஸம்ஹரித்துக்கொண்டு மடலெடுக்கை தண்ணீர்போலே தாரகமோவென்னும் சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறுர் (மடலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). ஸ்வரூபஹாநிவாராதோ? அது

(க) பெரி-தி-மடல்-அரு.

(ஏவாயினூடியங்கும்) காமசரங்களாலே புண்பட்டிறே உடம்படையக்கிடக்கிறது. ஸுப்ரஹ்மண்யன் கையில்வேல், ஸ்ரீபராங்குசாமாழ்வான் கையிலம்பு, இவற்றாலே துளைப்புண்டமலைகளிலே பக்ஷிகள் ஸஞ்சரிக்குமாபோலேயாயிற்று. அம்புவாய்களைப் புதுப் புண்செய்துகொடு காணும் போகிறது. (எஃகிற்கொடிதாலோ) எஃகிலைக்காட்டிலென்னுதல்; எஃகுபோலேயென்னுதல். இத்வஙியாற்றும்போது வேலிலேவைத்து ஆற்றவேண்டும்படியிருக்கை. லௌகிகாக்நியிற்காட்டில் நரகாக்நி கொடிதாயிருக்குமிறே.

(பூவார் மணங்கமழும் புல்லாணி கை தொழுதேன்) பரிமளம் அஸஹ்யமாகாததேசம் தேடிப்புக அழகிதாக ஆசைப்பட்டேன். விரோதியான இந்நிலத்தைவிட்டு ப்ராப்ய தேசத்திலேபோய்ப்புக அழகிதாகக்கோலினேனென்கிறாள். (பாவாய்) இதற்குத்தான் இவள் சொல்லுகிறது-இவளுடைய பாரவஶ்யம் கண்டு †தானிழந்து இவள் வ்யாபரிக்கவேண்டும்படியாயிற்று அவள் இருக்கிறது. (௧) [யாமுடைத் துணையென்னும் தோழிமாரும்] நாமமாத்ரமேகாணுமுள்ளது. நாயகன்பிரிந்ததுக்கு நோவுபடுமித்தனை இவளுக்குள்ளது. இவளாற்றாமைக்கும் அவன்வாராமைக்கும் இரண்டுக்கும் நோவுபடவேணுமே அவளுக்கு. இது ஒருபாசுரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாது காணும். பிரிந்தநிலத்தில் இருக்கவொண்ணாதே ஒழிவது. ப்ராப்ய தேசத்திலேபோய்ப்புக வொண்ணாதொழிவது; உசாத்துணையின்றிக்கே ஒழிவதான தசையிறே நமக்கு; இழவில் வந்தால் இருவர்க்கு மொத்திருக்குமிறே.

செய்யும்படி என்னென்ன வருளுகிறார் (அவனித்யாதி).

ஏவப்பட்ட புண்வாயினுடைய, ஊடு-மத்யத்திலே, இயங்கும்-ஸஞ்சரிக்கும், எஃகில் கொடிதாலோ என்றதுக்கு ஸத்ருஷ்டாந்தமாகத் தாத்பர்யம் (காமசரங்களித்யாதி).

ஸ்வாபதேசம் (விரோதீத்யாதி). "தோழீ" என்னாதே மரப்பாவையாக்கிச் சொன்னதுக்குக்கருத்து (இதற்கித்யாதி). (தானிழந்து)தான்பாரவஶ்யத்தை தான்விட்டு. எடுத்த பாசுரத்திலே "என்னும்" என்றதுக்குக் கருத்து (நாயகன் பிரிந்ததுக்கு நோவுபடுமித்யாதி). (அவன் வாராமைக்கும்) என்றதுக்கு இருவருமாயிருக்குமிருப்புத் தனக்கு உத்தேஶ்யமாகையாலே வாராமையால் தனியே இதுவுமொருது:க்கம் இவளுக்குண்டென்று கருத்து.

---

(௧) தி-வாய்-௯-௯-௫. † (பா) தானிருந்து.

(ஓர்பான்மையே யாகாதே) மாறுடி வருவதுமன்றிக்கே இது ஸ்வபாவமாய் விட்டதே. நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம் பண்ணு நின்றார்கள். இவ்வருகுள்ளார் விஷயங்களிலே அந்யபரராகா நின்றார்கள். மூன்றும் விபூதியாகப்பண்ணி விட்டதாகாதே நோவுபடுத்துகைக்கு நம்மையென்கிறாள். .... (௧)

மூ.—முன்னம்குறளுருவாய் மூவடிமண் கொண்டளந்த
மன்னன்சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன்பயந்தேன்
பொன்னங்கழிக்கானல் புள்ளினங்காள் புல்லாணி
அன்னமாய் நூல்பயந்தார்க் காங்கிதனைச்செப்புமினே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொன்னங்கழி	பொன்னங்கழி என்கிற நீர்க்கால்களையுடைய	மன்னன்	ராஜாதி ராஜனான எம்பெருமானுடைய
கானல்	கடல் கரை நிலங்களிலிருக்கிற	சரிதைக்கே	செயலுக்கே
புள்ளினங்காள்	பக்ஷிகளே !	மாலாகி	(நான்) பிச்சேறினவளாய்
முன்னம்	முன்பு	பொன்	நிறத்தை
குறளுருவாய்	வாமநாவதாரம் செய்தருளினவனாய்(மஹாபலி பக்கல்)	பயந்தேன்	இழந்தேன்;[தசையை
மூவடிமண்	மூன்றடிகளால் அளக்கக்கூடிய பூமியை	இதனை	(என்னுடைய) இந்த
கொண்டு	இரந்து பெற்று	புல்லாணி	புல்லாணி என்கிறதிவ்ய தேசத்தில்
அளந்த	(த்ரி லோகங்களையும்) அளந்தவனான	அன்னமாய்	ஹம்ஸரூபியாய்[வுக்கு)
		நூல்	வேதங்களை (ப்ரஹ்மா
		பயந்தார்க்கு	கொடுத்தவரான எம்பெருமானுக்கு
		ஆங்கு	(பிராட்டிக்காக வந்திருக்கும்) அவ்விடத்தில்
		செப்புமினே	அறிவியுங்கள். (௨)

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. நோவுபடுகை நமக்கே ஸ்வபாவமாய் விட்டதென்று ஒருவார்த்தைசொல்லிப் பின்புபேசாதேயிருக்கும் ப்ரக்ருதியன்றே. தானிருக்கிற விடத்தே வர்த்திக்கிற சிலபக்ஷிகளைத் தூதுவிடுகிறாளாயிற்று.

"பான்மை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்து "ஓர்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நித்யஸூரிகளித்யாதி). ... ... (௧)

அ௫.—இரண்டாம்பாட்டு. (முன்னமித்யாதி). ஸங்கதியருளிச்செய்து

அவ;— (முன்னமித்யாதி) ஸுலபனல்லாதவனை ஆசைப்பட்டு உடம்பு வெளுத்திருக்கிறேனே? அதுதான் பரத்வமென்னும்படி யிருக்கிற விடத்தே என்தசையை அறிவியுங்களென்கிறாள்.

வ்யா - (முன்னம் குறளுருவாய்) காலவிப்ரகர்ஷம் போக்கி தேச விப்ரகர்ஷமல்ல கிடீர் இழக்கைக்கு. பாவியேன், இன்றன்றே அவ் வடிவுகொள்ள வடுப்பது. ஒருநீர்ச்சாவிகிடக்கக் கடலிலே வர்ஷிப் பதே? ஆறுபுகாவிட்டாலும் வர்ஷியாவிட்டாலும் கடலுக்குக் குறையில்லையிறே. காலப்ரத்யாஸத்தியாலே பல்லிலேபட்டுத் தெறி த்ததென்கிறாள். (குறளுருவாய்) அப்ராக்ருத ஸம்ஸ்தாநத்தைக் கண்ணாலே முகக்கலாம்படியாக்கினபடி. (மூவடிமண்கொண்டள ந்த) த்ரைலோக்யத்துக்கு அவ்வருகும் நித்யவிபூதியும் தன்னதா யிருக்கிறவன் கிடீர் மூவடியை இரந்தான். இரந்ததுவும், மண் ணளந்ததுவும் மிகைகாணும். அவ்வடிவைக் கண்ட போதே ஆத் மாத்மீயங்களை இவனதாக்கினாயிற்று அவன். (௧) "[illegible]-தத்தமஸ்யாபயம்மயா" என்னுமாபோலே. (௨) "[illegible]-ராகவம் சரணம்கத:" என்றதுக்குள்ளே பெருமாள் அங் கீகாரமுமுண்டு, நடுவு காலக்ஷேபம் மஹாராஜர் அநுமதி பெறு கைக்காகவாயிற்று.

(மூவடிமண்கொண்டளந்த மன்னன்) அவன்பக்கலிலே இரந்து பெற்று வளர்ந்து அளந்து கொண்டானாயிற்று. அவனுடைய

தொகுத்தபாவம் (ஸுலபனித்யாதி). (அதுதான்) வாமநாவதாரந்தான். (முன்னம்) என்றதுக்கு-சி(ர)ரகாலமாகவும், ஸமீபகாலமாகவுமிரண்டு தாத் பர்யம்விவக்ஷித்து முந்தினத்தை யருளுகிறார் (காலவிப்ரகர்ஷமித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). ஸாபேக்ஷரான தாமிருக்க, நிரபேக்ஷரான ஸம்ஸாரிகள் தலையிலே பாதபற்பைவைப்பதே யென்றுகருத்து. இரண்டாம் தாத்பர்யம் (காலப்ரத்யாஸத்தியித்யாதி). அந்த அபதாநம் அநுஸந்தாநவைசத்யத்தாலே ஸந்நிஹிதமாகத் தோற்றிற்றென்று திருவுள்ளம். மஹாபலியைப்போலே கண்டபோதே கார்யம் செய்தாருண்டோவென்ன; (த(ஸ்)த்தமித்யாதி). கண்ட மாத்ரத்திலே கொடுத்ததில்லையே; போதுபோக்கியன்றோகொடுத்த தென்ன (ராகவமித்யாதி).

மன்னனாயிருந்து இரக்கக்கூடுமோ? "படைஎடு" என்று கொள்ளவேண் டாதோ என்ன (அவனுடைய வித்யாதி). வென்றுவாங்கினால் அவனுடைய

---

(௧) ரா-யு-௧௮-௩௪. (௨) ரா-யு-௧௭-௧௪.

அபி (ம) மாநத்தோடே சேர்க்கைக் கொள்ளுகைக்காக இரந்தானு யிற்று. (மன்னன்) (க) "రాజాధిరాజస్సర్వేషామ్ - ராஜாதிராஜஸ்ஸர் வேஷாம்" (உ) "విష్ణుర్బ్రహ్మమయో మహాన్ - விஷ்ணுர்ப்ரஹ்மமயோம ஹாந்" (ங) "ఈశ్వరం తం విజానీమస్స విభుస్స ప్రజాపతిః-ஈஶ்வரம்தம்விஜாநீம ஸ்ஸவிபுஸ்ஸப்ரஜாபதி:" என்னுமாபோலே. (மன்னன்சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன்பயந்தேன்) அந்யார்த்தமான செயலிலே நிறமிழந் தேன். இந்த்ரனுக்காகச் செய்தசெயலென்று தோற்றிற்றில்லை காணும் இவர்க்கு. (ச) "உன்னைப் பிரமாணித்தார் பெற்றபேறு" ஆஶ்ரிதரெல்லார்க்குமாகச் செய்தசெயலென்றிருக்கிறார். தன்னுருக் கெடுத்து வேற்றுருகொள்ளுவது, இரப்பது, அளப்பதான செய லிலே யாய்த்து விவர்ணையாயிற்று.

(பொன்னங்கழிக்கானல் புள்ளினங்காள்) தானிருக்கிற விடத் துக்கு அணித்தாகப் பொன்னங்கழியென்றொரு நீரோடுகாலுண்டு போலே. ஏகதேசவாஸித்வத்தால்வந்த ஸம்பந்தங்கொண்டு தன் கார்யம் அவற்றுக்குச் செய்யவேணுமென்றிருக்கிறாள். அதுக்கு மேலே பிரிந்தாரைச்சேர்க்கும் சிறப்புடையவராயிற்று. முன்பு போனவனைப்போலே தனிபோகவேண்டாவிறே உங்களுக்கு. (புல் லாணி யன்னமாய் நூல்பயந்தாற்கு) இவை தூதுபோகச் சமைந் தாப்போலேயாய்த்து அவன் கிட்டவந்திருக்கிறபடியும்.

தேசத்தை இவன் வாங்கிக்கொண்டானென்பர்கள். அதில்லாதபடி செய்தா னென்கை. "இந்த்ரனுக்காகச் செய்தசெயலிலே நான் எதுக்காக மாலேறினே ன்" என்று வெறுப்பிலே தாத்பர்யமருளி, செயலென்று தாத்பர்யாந்தரம் (இந் த்ரனுக்கித்யாதி). "சரிதைக்கே" என்ற அவதாரணத்துக்குத் தாத்பர்யம் (தன்னுருவித்யாதி).

"புள்" என்றத்தாலே திர்யக்த்வம் விவக்ஷித்து, ராமாவதாரத்திலே திர்யக்குக்கள்-கரியாகையாலே, அத்தைப்பற்ற ஹார்த்தபாவம் (அதுக்கித் யாதி). (போனவனைப் போலே) தன்னைவிட்டுப் போன நாயகனைப்போலே. இத்தால் இந்த பதத்துக்குத் தாத்பர்யம் சொல்லிற்று.

அன்னமானது-நீரக்ஷீரவிபாகம் பண்ணவல்லதாகையாலே, நீரக்ஷீரங்கள் போலே, நானும் தானுமாக வந்தக் கலவியைப்பிரித்தானென்று வெறுப்பிலே

† (பா) தன்னுருக்கொடுத்து. (க) (உ) (ங) (ச) உ-திருவ-சுக.

(அன்னமாய் நூல்பயந்தாற்கு) பிரிக்கவல்லார்க்கு இழந்தவேத சக்ஷுஸ்ஸை ப்ரஹ்மாவுக்காக மீட்டுக்கொடுத்தபடியைச் சொல்லு கிறது. அதாகிறது - இங்கு இழந்த நிறம் பழையபடியே தரவல்ல னென்கை. (அன்னமாய்) தூதுபோகிறஉங்களுக்கு அஞ்சவேண்டா; ஸஜாதீயராயிருப்பார். (ஆங்கிதனைச் செப்புமினே) ஒருத்தி நிறம் மீட்கைக்காக வந்திருக்கிற விடத்தே அறிவியுங்கள். ஒருத்திக்கே கார்யம் செய்யக்கடவோமென்னும் நியதியுண்டோ?. (இதனை) தன் தசைதன்னைப் பாசுரமிட்டுச்சொல்ல வொண்ணாதுபோலே காணும். (செப்புமினே) செப்பிக் கொடுவரவேண்டா; அறிவித்துவிட அமை யும். .... (உ)

மூ;—வவ்வித்துழாயதன்மேல் சென்றதனிநெஞ்சம்
செவ்வியறியாது நிற்குங்கொல் நித்திலங்கள்
பவ்வத்திரையுலவு புல்லாணி கைதொழுதேன்
தெய்வச்சிலையார்க்கென் சிந்தைநோய் செப்புமினே. (௩)

பதம்.	உரை.
துழாயதன்மேல்	திருத்துழாயின் (ஒரு பாகத்தை)
வவ்வி	பிடித்துக்கொண்டு
தனி	தனியாயே
சென்ற	(அவன் பக்கல்) போன
நெஞ்சம்	என் மநஸ்ஸானது
செவ்வி	(என்னுடைய) அழகை
அறியாது	(அழியுமென்று) அறியாமல்
நிற்குங்கொல்	(அங்கேயே) நிற்குமோ?
நித்திலங்கள்	முத்துக்களை யுடைய
பவ்வமதிரை	ஸமுத்ரத்தின் அலைகள்
உலவு	ஸஞ்சரியாநின்ற
புல்லாணி	திருப்புல்லாணியை
கைதொழுதேன்	அஞ்ஜலி பண்ணினேன்;
என்	(அப்படிப்பட்ட) என்னுடைய
சிந்தைநோய்	மநோவ்யாதியை
தெய்வச்சிலையார்க்கு	அழகிய தநுஸ்ஸையுடைய எம்பெருமானுக்கு
செப்புமினே	அறிவியுங்கள். (௩)

அவ;—மூன்றும்பாட்டு. கீழ்என்னுடைய உடம்பில் நோவை அறிவியுங்களென்றாள். இங்கு என்னுடைய சிந்தாவ்யதை(து)யை அறிவியுங்களென்கிறாள்.

தாத்பர்யம் (பிரிக்கவித்யாதி). தாத்பர்யாந்தரம் (இழந்தவித்யாதி). (ஒருத்தி) பிராட்டி. இத்தால் "ஆங்கு" என்றதுக்குக் கருத்துச் சொல்லிற்று. ... (உ)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (வவ்வியித்யாதி). துழாயை இவர் புஜித்து, அவ்வழகை அநுபவித்து, அதின்மேல் சென்ற என்னை விட்டுத் தனியே

வ்யா;—(வவ்வித்துழாயதன்மேல் சென்ற தனிநெஞ்சம்) நாயகன் பிரிந்துபோகிறபோது தோளிலிட்டதொருமாலையிலே ஒரு தலையைப் பிடித்துக்கொடு போய்த்ததாயிற்று, நெஞ்சு அவன்பக்கல் அணுக்கத்தைக்கொண்டு இத்தலையை உதறிப்போனபடி. (செவ்வி யறியாது நிற்குங்கொல்) நம்மாள் அங்கே நின்றதாகில் ஆசையற்று வந்தாலன்றோ நமக்கு முடியலாவது என்றிருக்கிறுளென்றிருக்கிறதோ? (நிற்குங்கொல்) நிற்குமோ என்றபடி.

(நித்திலங்களித்யாதி). (௧)"விரவிமுத்தம் நெடுவெண்மணல்மேல் கொண்டு வெண்டிரை புரவியென்னப்புதம் செய்துவந்துந்து புல்லாணியைத் தொழுதுமெழு" என்று அழகிதாக ஆசைப்பட்டேன். (தெய்வச்சிலையார்க்கென் சிந்தைநோய் செப்புமினே) ஒருத்தியுடைய சிந்தாவ்யதையைப் போக்கவென்றே விற்பிடித்தவர்க்கு என்னுடைய சிந்தாவ்யதையையு மறிவியுங்கள். (என் சிந்தைநோய்) அவளத்தனைக்ரமப்ராப்தி பொறுத்திருக்கு மவளன்றிறே இவள்.

மூ;—பரியவிரணியனதாக மணியுகிரால்
அரியுருவாய்க்கீண்டா னருள்தந்தவாநமக்குப்
பொருதிரைகள் போந்துலவுபுல்லாணி கைதொழுதேன்
அரிமலர்க்கண் ணீர்ததும்ப வந்துகிலும் நில்லாவே. (௪)

போன நெஞ்சமானது என்னுடைய செவ்விஅழியுமென்றறியாதே நிற்குமோ வென்றுசப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றிபாவம்(நாயகனித்யாதி). (ஒருதலையை) என்றது-"மேல்" என்றத்தைப்பற்ற. பிரிந்துபோகும்போது தோளிலிட்ட மாலையைக்கண்டிருந்த படியாலே "பரவி நெஞ்சே தொழுதுமெழு" என்று சொன்னவுடனே, தான் என்னைவிட்டுத் தனியே புறப்பட்டுப்போகையாலே எனக்குக்கால்நடை தாராதேகிடந்து படுகிறேனென்கையாலே, இத்தையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யம் (அவன்பக்கலித்யாதி). (அணுக்கத்தை) அந்தரங்கதையை. நெஞ்சு உன்னுடைய படியறியாதே அங்கேதானே நிற்பானென்னென்ன; (நம்மாளித்யாதி).

நித்திலங்களை - முத்துக்களையுடைத்தான ஸமுத்ர தரங்கங்களென்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (விரவியித்யாதி). (அவளத்தனை) - பிராட்டியத்தனை. ... ... (௩)

---

(௧) ௬-௩-அ.

பதம்.	உரை.
பரிய	(வரபலத்தால்)பருத்த
இரணியனது	ஹிரண்யனுடைய
ஆகம்	மார்வை
அரியுருவாய்	நரஸிம்ஹரூபியாய்
அணி	அழகான
உகிரால்	நகங்களாலே
கீண்டான்	கிழித்த ஸ்வாமியான
நமக்கு	நம் திறத்தில் [வன்
அருள்தந்தவா	க்ருபைபண்ணினபடி, என்;
பொரும்	ஸ்பர்த்தை பண்ணிக் கொண்டு வருகிற
திரைகள்	ஸமுத்திரத்தி னலைக ளானவை

பதம்.	உரை.
போந்து	வந்து
உலவும்	ஸஞ்சரியாநின்ற
புல்லாணி	திருப்புல்லாணியை
கைதொழுதேன்	அஞ்ஜலி பண்ணினேன்;(இப்படிப்பட்டஎன்னுடைய)
அரி	வண்டுகள் (படிந்த)
மலர்	புஷ்பம்போன்ற
கண்	கண்களில்
நீர்	ஜலமானது
ததும்ப	தளும்பும்படியாகவும்,
அம்	அழகிதான
துகிலும்	வஸ்த்ரமும்
நில்லாவே	(அரையில்) தங்காதபடியாகவுமிராநின்றது.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பரியவிரணியனதாகம்) ஸ்வாமி ஒருவன் உண்டென்னும் ப்ரதிபத்தியுண்டாய், அவனைப் பெறவேணுமென்னும் மேன்மையும்தன்நெஞ்சிலே கிடந்துவளர்ந்த உடலன்றே. "எனக்கு மேற்பட்டானொருவனுளன்" என்றிராமையாலே அவனைப் பெறவேணுமென்றிருக்கு மதுவுமில்லையே. இனி தேஹாதிரிக்தமாயிருப்பதொரு வஸ்துஉண்டென்னும் ப்ரதிபத்தியுமில்லை. தேஹாத்மாபிமாநியாயிருப்பானொருவனுகையாலே கேவலம் சரீரத்தையே வளர்த்தானித்தனையாயிற்று. ஆக "சேஷிஒருவனுளன்" என்றும், "காண்கிற சரீரத்துக்கு அவ்வருகாயிருப்பதொரு வஸ்து உண்டு" என்றும் இராமையாலே வரப(ப)லத்தாலே தடிப்பித்தானுயிற்று. இதுவெல்லாங்கூடி திருவுகிரும்கூட்டியாய்த் தலைக்கட்டிற்று.

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (பரியவித்யாதி) கீழிரண்டுபாட்டாலே தூதுவிட்டாள். இதில், முன்புஅவன்தன் படியைச் சிலர்க்குச் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

"பரிய" என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (ஸ்வாமீத்யாதி-தடிப்பிற்றுயிற்றென்னுமளவும்). உட்கருத்தருளுகிறுர் (இதுவித்யாதி).

(அணியுகிரால்) கண்டுகொண்டிருக்கத் தகுமவற்றைக்கிடீர் இவனுக்கு உடலாக்கிற்று. நாய்ச்சிமாரோட்டை ஸம்போகத்திலும் வ்யாபரிக்கப் பொருதவற்றைக் கிடீர் முறட்டுடம்பிலே கொண்டு வ்யாபரித்தது. (அரியுருவாய்க் கீண்டான்) இவன் எவ்வடிவைச் சொல்லுமென்றறியாமையாலே, நரத்வஸிம்ஹத்வங்க ளிரண்டையும் சேர்த்துக்கொண்டு வந்து தோற்றினுயிற்று. நரஸிம்ஹத்தினுடைய சீற்றத்தைக் கண்டவாறே உடல்பதம் செய்தது; அநாயாஸேந கிழித்துப் பொகட்டான். (அருள்தந்தவா நமக்கு) ஒரு பாலனுக்குத் தமப்பன் பகையாக உதவிக்கார்யம் செய்தவன், அபலைக்குத் தன்னைப் பெருமையால் வந்தவ்யஸநத்துக்கு வாசிவைத்து உதவினபடிகாண்.

(பொருதிரைகள் போந்துலவு புல்லாணி கைதொழுதேன்) "பொருதுமுந்நீர்க் கரைக்கேமணியுந்துபுல்லாணி தொழுதுமெழு" என்று எல்லாம்செய்து சமைந்தோம். (அரிமலர்கண்ணீர் ததும்ப அந்துகிலும் நில்லாதே) கடல்திரைகள் வந்து ஸஞ்சரியா நிற்கக் கடலும் திரையும் கண்டுகூட அநுபவிக்க வேணுமென்று ஆசைப்பட்டோம்; இதுவாகில் இவளுக்குத் தேடிப்போக வேணுமோ? என்று என்னுடம்பிலே கண்ணநீரையுமுண்டாம்படி பண்ணினன்.

மூ.—வில்லாலிலங்கை மலங்கச்சரந்துரந்த
வல்லாளன்பின்போன நெஞ்சம்வருமளவும்
எல்லாருமென்றன்னையேசிலும் பேசிடினும்
புல்லாணியெம்பெருமான் பொய்கேட்டிருந்தேனே. (ரு)

"அணி" - அழகும், ஸௌகுமார்யமும். இவற்றை அடைவே அருளுகிறார் (கண்டித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (இவன் எவ்வடிவைச் சொல்லுமென்று அறியாமையாலே) என்றதுக்கு - ஹிரண்யன் வரங்களில் அகப்படாத வடிவாக வேண்டுகையாலே, நரனென்றும் சொல்லக்கூடாதே, ஹரியென்றும் சொல்லக்கூடாதே, இப்படிப்பட்டவடிவை ஒருகாலும் கண்டறியாமையாலே தனக்கென்றிருக்க வேணுமென்று கருத்து.

அரியானது - வண்டானது, படிந்தமலர்போன்றகண்ணீர், ததும்ப-தளும்ப; அம் - அழகிதானதுகிலும் நில்லாதென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றி கண்ணீரைச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (கடலித்யாதி). ... (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வில்லால்	தநுஸ்ஸினால்	எல்லாரும்	ஸகலரும்
இலங்கை	லங்கையானது	என்றன்னை	என்னை
மலங்க	கலங்கும்படியாக	ஏசிலும்	பழித்தாலும்,
சரம்	பாணங்களை	பேசிடினும்	பலவகையாகச்சொன்னாலும் (நான்)
துரந்த	ஏவினவனான	புல்லாணி	திருப்புல்லாணியில் எழுந்தருளி யிருக்கிற
வல்லாளன்	ப(௩)லஶாலியானஎம்பெருமானுடைய		
பின்	பின்னே	எம்பெருமான்	எம்பெருமானுடைய
போன	போயிருக்கிற	பொய்	பொய் வார்த்தைகளை
நெஞ்சம்	(என்) மநஸ்ஸானது	கேட்டு	கேட்டு [யே
வருமளவும்	திரும்பி வருகிற பர்யந்தம்	இருந்தேனே	தரித்திருந்தேன்.

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. இவளுடைய பந்துக்களடையத் திரண்டு நாங்கள் சொன்னவார்த்தை கேளாதே அவன் வார்த்தை கேட்டாயிறே. நாங்கள் சொன்னதுவே மெய்யாய், அவன்சொன்ன வார்த்தை பொய்யானபடி கண்டாயே; இனிநாங்கள் சொன்னத்தைக் கேட்கவல்லையேஎன்ன; அப்படியே செய்கிறோம், அவன்பின் போன நெஞ்சை மீட்டாலென்கிறாள்.

வ்யா.—(வில்லாலிலங்கைமலங்க) வரங்கொடுத்ததேவதைகளுடைய அஸ்த்ரத்துக்கு அழியாதவனை மநுஷ்யத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான வில்லாலே அழித்தானாயிற்று. மநுஷ்யரை அவமதிபண்ணியிருக்கையாலே இவர்களால் படாதொழிகைக்கு வரம் கொண்டிலனாயிற்று. கையில்வில்லாலே ஒருவர்கூறை எழுவருடுக்கப் பண்ணினபடி. (சரந்துரந்த வல்லாளன்) விடுகிறவன் ப(௩)லத்துக்குத்

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லாலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "அருள்தந்தவா நமக்கு" என்று வ்யங்க்யமாக நன்றாக வருளிச்செய்தானென்று வெறுக்க, அத்தைக்கேட்டவர்களெல்லாரும் இதுவே இவளை மீட்கைக்கு அவஸரமென்று பஹுஜநமாகத்தங்கள் வார்த்தையைக் கேட்கச் சொன்னார்களாக, அதுக்குத்தான்சொல்லுகிறதாகஸங்கதியருளுகிறார் (இவளுடைய வித்யாதி).

(படாதொழிகைக்கு) - நஶிபாதொழிகைக்கு. வல்லாளன்பின்போனது வாராது என்று நிஶ்சயித்தே இப்படி சொல்லுகிறாளென்று தாத்பர்யமருளு

தக்கபடியிறே அம்புதைப்பது. (வல்லாளன் பின்போனநெஞ்சம் வருமளவும்) இனிநான் உங்கள் வார்த்தை கேளேனென்கிறாள். அவன்வார்த்தை பொய்யென்றவர்களுக்கு ஒருவழியாலே மெய் யென்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறாள். அவனுடைய வ்யாபாரங்கள் அநுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாகக்கண்டுகொள்ளுங்கள்; நெஞ்சுபோயிற்றென் கிறாள். அவன்பின்போனஹ்ருதயம் வருமளவும்.

(எல்லாருமென்றன்னை யேசிலும் பேசிடினும் புல்லாணி யெம்பெருமான்பொய் கேட்டிருந்தேனே) தோழிமார் "இதுகார்ய மன்று" என்னவுமாம்; தாய்மார் "இதுகார்யமன்று" என்னவு மாம், இரண்டுக்கும் ப(ஃ)லமொன்றே; இவர்கள் வேண்டாவென்ன போதாக இவள்விடவேண்டுவதுமில்லை. இவர்கள் ப்ரவர்த்தித்த போதாக இவள்புகவேண்டுவதுமில்லை. (புல்லாணியெம்பெருமான் பொய்கேட்டிருந்தேனே) நாட்டில் பொய்மெய்கள்கொண்டு கார்ய முண்டோ? அவன்பொய்யாகையாலேயன்றோ எனக்கு ஆகர்ஷகமு மாயிருக்கிறது. ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்கிறவனுடைய பொய் யே. அவனுடைய பொய்யைக்கேட்டு அத்தாலே தரித்திருந்தேன்.

மூ.—சுழன்றிலங்கு வெங்கதிரோன் தேரோடும் போய்மறைந்தான்
அழன்றுகொடிதாகி யஞ்சுடரில் தானடுமால்
செழுந்தடம் பூஞ்சோலைசூழ் புல்லாணி கைதொழுதேன்
இழந்திருந்தே னென்ற னெழில்நிறமும் சங்குமே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுழன்று	(மேருவைச்) சுழல வருகிறவனாய்,	போய்	சென்று
இலங்கு	ப்ரகாசத்தைப்பண்ணு கிறவனான	மறைந்தான்	அஸ்தமித்தான்;
வெம்கதிரோன்	உஷ்ணகிரணனான ஸூர்யன்	அம்சுடர்இல்	அழகிய கிரணங்களை யுடைய சந்த்ரன்
தேரோடும்	(தன்) ரதத்தோடும்	அழன்று	வெப்பத்தையுடைய
		கொடிதாகி	க்ரூரனாய் [னாய்,
		தான்	தான்

கிறார் (இனியித்யாதி). கீழ்வாக்யவிவரணம் (அவனுடைய வித்யாதி). சப் தார்த்தம் (அவனித்யாதி). பேசிலுமென்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இவர்கள் ப்ரவர்த்திப்பிக்க வித்யாதி).

"புல்லாணி யெம்பெருமான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தருளுகிறார் (ரக்ஷணத்திலேயித்யாதி).(பொய்யே) பொய்யன்றோ இதுவென்கை. (ரு)

அடும்	பாதியாநின்முன்;	புல்லாணிகைதொழுதேன்;	
ஆல்	கஷ்டம்;	என்தன்	(அப்படிப்பட்ட) என்னுடைய
செழும்	செழுமையையுடைய		
தடம்	தடாகங்களாலும்	எழில்நிறமும்	அழகிய நிறத்தையும்
பூம்சோலை	பூக்களையுடைய பொழில்களாலும்	சங்கும்	சங்குவளையையும்
		இழந்திருந்தேன்	இழந்துவிட்டேன்.
சூழ்	சூழப்பட்ட		(௬)

அவ;—ஆறும்பாட்டு. நமக்கு ஆஶ்வாஸத்தைப் பண்ணக்கடவனவன் போய்க்கொடு நின்றான், நலிவார் பெருத்திரா நின்றது. அநுபவிக்கலான நிலத்தில் போய்ப் புகப்பெற்றிலோம்; இங்குள்ளவையும் நம்மை விட்டுப்போகா நின்றதென்கிறாள்.

வ்யா.—(சுழன்றிலங்கு வெங்கதிரோன் தேரோடும் போய் மறைந்தான்) மேருவைச் சூழவருவானாய், ப்ரகாஶத்தைப் பண்ணக் கடவனான வெவ்வியனான ஆதித்யனானவன் தன் ரதத்தோடே மறைந்தான். "சுழன்று" என்கிறது-ஜ்யோதிஶ்சக்ரத்தின் படியாலே என்னவுமாம். (௧) "ஒளியவன் விசும்பியங்கும் தேரும்போயிற்று" என்னக் கடவதிறே; நாயகன் கலந்து பிரிந்து போம்போது பார்த்து நிற்குமாபோலே, ஆதித்யன் போகிறபோது பார்த்து நின்றாள் போலே காணும். (அழன்று கொடிதாகி யஞ்சுடரில் தானடுமால்) அழகிய சுடரையுடையவனென்று சந்த்ரனைச்சொல்லுகிறதாயிற்று. அழற்றியையுடையனாய், தன்ஸ்வாபாவம் வேறுபட்டு சீத கிரணனானவன் முடியாநின்றானாயிற்று.

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (சுழன்றித்யாதி) புல்லாணி யெம்பெருமானுடைய பொய்யே உனக்கு தாரகமாகில், அத்தைக்கொண்டு ஆறியிருக்கவொண்ணாதோவென்ன; ஆறியிருக்கும்படி எங்ஙனே யென்கிறாளென்றும் ஸங்கதியையுட்கொண்டு பாட்டுக்குத் தொகுத்த பாவமருளுகிறார் (நமக்கித்யாதி).

லோகத்ருஷ்ட்யா சுழலுகையை அருளிச்செய்து, ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்ட்யா மேரு ப்ரதக்ஷிணத்தைச் சொன்னதாகத் தாத்பர்யம் (சுழன்றென்கிற வித்யாதி). மதுராநகரத்துக்குப் புறப்பட்டபோது க்ருஷ்ணனுடைய தேரைப் பார்த்திருந்த கோபிமாரைப்போலே, இவளும் நாயகன் பிரிகிறபோது தேரைப் பார்த்தாளாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தாலே இங்கேயும் "தேரோடும் போய் மறைந்தான்" என்கிறாளென்றருளுகிறார் (நாயகனித்யாதி).

---

(௧) அ-ரு-௨.

(செழுந்தடமித்யாதி) நானும் தானுமாய் நீர்விளையாடடாட வும்(க)"త్వదఙ్కే సముపావిశమ్-தவாங்கேஸமுபாவிஶம்" என்றுசொல் லுகிறபடியே, தன்மடியிலே சாயவும், பூம்பந்தெறிந்து விளையாட வும், அழகிதாகப் பாரித்தேன். (உ) "கள்ளவிழும் மலர்க்காவியும்" என்றாப்போலே நினைத்தவையெல்லாம் தலைக்கட்டினோமே? (இழந் திருந்தேனித்யாதி). தன்னோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே நிறமு மிரட்டித்துத் தன்பக்கலுள்ள ஆபரணங்களும் என்பக்கலிலே யாக வேணுமென் றாசைப்பட்டு, பரிசை யாசைப்பட்டு முதலை இழப் பாரைப்போலே முன்புள்ளவற்றையும் இழந்துவிட்டேன். (சு)

மூ;—கனையாரிடிகுரலின் கார்மணியின் நா வாடல்
திளையேனும் நில்லாது தீயில் கொடிதாலோ
புனையார் மணிமாடப் புல்லாணி கைதொழுதேன்
வினையேன்மேல் வேலையும் வெந்தழலே வீசுமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கனைஆர்	(கர்க்கர) சப்தத்தால் நிறைந்ததாய்,	கொடிது	கொடிதாய் பாதியா
இடிகுரல்	இடிபோன்றத்வநியை யுடையதாய்	ஆல்	கஷ்டம். [நின்றது;
கார்	கறுத்திருக்குமதான	புனைஆர்	மிக்கவழகியதான
மணியின்	(ருஷபத்தின் கழுத்தி லிருக்கும்) மணியி னுடைய	மணிமாடம்	மணிமயமான மாடங் களையுடைய
நாஆடல்	நாக்கின் சலநமானது		புல்லாணி கைதொழுதேன்;
திளையேனும்	ஒருதினையளவும் (கொஞ்சமும்)	வினையேன்மேல்	பாவியான என்மேலே
நில்லாது	நில்லாமல் (பின்வாங் காமல்)	வேலையும்	ஸமுத்ரத்தின் அலைக ளும்
தீயில்	அக்நியைக்காட்டிலும்	வெம்தழலே	க்ரூரமான நெருப்பை யே
		வீசுமே	வீசாநின்றது. (எ)

"என் என்றும்," "தன் என்றும்" சொன்ன இரண்டு பதத்தாலும், அவ னுடைய எழில்நிறமும் சங்கமும்தான் ஆசைப்பட்டிருந்தவளாகையாலே, என்னுடையவும் தன்னுடையவும் எழில்நிறமும் சங்கமும் இழந்திருந்தே னென்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யம் (தன்னோட்டை யித்யாதி). ... (சு)

(க) ரா-ஸு-ஙு-அ-கச. (உ) கூ-ங-சு.

வ்யா.—எழாம்பாட்டு. (கனையாரித்யாதி) மிகவும் கர்க்கரமாய், இடிபோலே யிருந்துள்ள சப்தத்தையுடைய ருஷபத்தினுடைய கறுத்த மணியினுடைய நாவிலுண்டான ஸஞ்சாரமானது. அந்த நாகுகளை சேக்கள் தொடருகிறபோது அவை ஓடுகிறது, தலைமகன் மேல்விழத்தான் இறாய்க்கும்படிக்கு ஸ்மாரகமாய் நலியா நின்றதாயிற்று. (க) "పురస్కృత్యరథే సీతాం వృషభో గోవధూమివ - புரஸ்க்ருத்ய ரதே ஸீதாம்ருஷபோகோவதூமிவ" என்னக் கடவதிறே. (தினையேனும் நில்லாது தீயில் கொடிதாலோ) ஒரு தினையளவும் பிற்காலியாதே அக்நியிற் காட்டில் கொடிதாகா நின்றது. அக்நி தண்ணீரென்னும் படியாயிற்று இதின் வெம்மை. அது உடம்பில் சுடுமத்தனையிறே, இது அகவாயிலே புக்கழிக்கவற்றிறே.

(புனையாரித்யாதி) ஸௌபரி ஐம்பது வடிவுகொண்டு புஜித்தாப்போலே, ரத்நங்களாலே பண்ணப்பட்ட மாடங்கள்தோறும் தானுமவனுமாய் அநுபவிக்கக்காணும் கோலிற்று. அதெல்லாம் செய்து சமைந்தேன். (வினையேன்மேல் வேலையும்) அப்ராப்யத்தை ஆசைப்படும்படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்மேலே. (வேலையும் வெந்தழலே வீசுமே) இந்தத்வநிக்கு சேஷித்ததுண்டாகக்கொண்டு ப்ரமியாநின்று. இவள்தன் விரஹாக்நி தன்மேலே படாதபடி கடக்க நின்று வீசாநின்றதாயிற்று. .... (எ)

மூ.—தூம்புடைக்கைவேழம் வெருவமருப்பொசித்த
பாம்பினணையானருள் தந்தவா நமக்குப்
பூஞ்செருந்திப்பொன்சொரியும் புல்லாணிகைதொழுதேன்
தேம்பலிளம்பிறையு மென்றனக்கோர்வெந்தழலே. (அ)

அரு.—எழாம்பாட்டு. (கனையாரித்யாதி) சீதகிரணன் பாதியாநின்றான்; என்றாய். நிலாமுற்றத்தைவிட்டுஉள்ளேவரலாகாதோவென்ன; செவிவழியே வ்ருஷபத்தின்மணியும், வேலையும் நெருப்பைச் சொரியாநின்றதென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

மாடங்களையுடைய புல்லாணியென்று பன்மையை விவக்ஷித்து உட்கருத்து (ஸௌபரீத்யாதி). (செய்து சமைந்தேன்) - செய்து தலைக்கட்டினேனென்று ; வ்யங்க்யம் என்கிறாள் என்று சேஷம். (அப்ராப்யத்தை) என்றது-ப்ராப்துமஶக்யத்தை யென்றபடி. ... ... (எ)

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தூம்புடை	தூம்புபோன்றதுளை களை யுடைத்தான	பொன்	பொன்போன்ற புஷ்பங்களை
கை	துதிக்கையையுடைய	சொரியும்	உதிர்த்தாநின்றுள்ள தான
வேழம்	குவலயாபீடமானது	புல்லாணி கைதொழுதேன் ;	
வெருவ	அச்சமுறும்படி	தேம்பல்	இளமையால் மிக்க கார்ஶ்யத்தையு[டைய
மருப்பு	தந்தங்களை	இளம்பிறையும்	பாலசந்த்ரனும்
ஒசித்த	பிடுங்கினவனை	என்தனக்கு	என்விஷயத்தில்
பாம்பினணை யான்	திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரன்	ஓர்	அத்விதீயமான
நமக்கு	நம்விஷயத்தில்	வெம்தழல்	வெப்பத்தையுடைய நெருப்பு போலிரா நின்றான். (அ)
அருள்தந்தவா	க்ருபைசெய்தபடி[என்;		
பூ	அழகிய		
செருந்தி	செருந்திவ்ருக்ஷங்களானவை		

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (தூம்புடைக்கை வேழம்வெருவமருப்பொசித்த) தூம்புபோலே துளையையுடைத்தான கையையுடைய ஆனையானது வெருவும்படிக்கீடாக அதின்கொம்புகளைப் பறித்தானாயிற்று. (பாம்பினணையானருள் தந்தவாநமக்கு) ப்ரபல விரோதிகளை ஆற்றி, உகந்தார்க்குத் தன்னைக்கொடுக்கக் கடவனாக ஆசைப்பட்ட நமக்கு நம் விரோதிகளைமாற்றி நமக்கு தன்னைத் தந்தபடி காண். (பூஞ்செருந்தியித்யாதி) போக (ஞ்ூX) யோக்யமான தேசத்தேறப்போய்ப்புக வரிதாகாநின்றது. அதுக்குமேலே விரோதிகளானவை வளர்ந்து செல்லாநின்றது. சந்த்ரனும் தன்குறையாற்றிக் கொள்ளமாட்டாதே என்னை நலியவல்லனாகாநின்றான். (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (தூம்பித்யாதி) வினையேனென்று நீ வெறுத்துக்கொள்ளுவானென்? தானே நம்விரோதிகளைப்போக்கி அருளுவனென்று தேறியிருக்க வொண்ணாதோவென்று சிலர்சொல்ல, நன்றாக வருள்செய்தானென்று பாலசந்த்ரனுக்கும் நோவுபடுகிறாளென்று ஸங்கதி.

(தந்தபடிகாண்)என்றவநந்தரம்,"இப்படி நோவுபடுகிறது"என்றுசேஷம். (மாட்டாதே)என்றவநந்தரம்"இருந்தாலும்"என்று சேஷம்.இத்தால் "தேம்பல்" என்று-இளமையால் பலித்த கார்ஶ்யத்தால் வந்த அலைச்சலையுடையவனென்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்துச் சொல்லிற்றாயிற்று. ... (அ)

மூ;—வேதமும்வேள்வியும் விண்ணுமிருசுடரும்
ஆதியுமாஞ னருள்தந்தவா நமக்குப்
போதலரும்புன்னைசூழ் புல்லாணிகைதொழுதேன்
ஓதமும் நானு முறங்காதிருந்தேனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேதமும்	வேதங்களையும்,	அருள்தந்தவா	க்ருபைசெய்தபடி
வேள்வியும்	யாகாதிகளையும்,	போது	புஷ்பங்கள் [என்?
விண்ணும்	(அதற்குப்பலபூமியான) ஸ்வர்க்காதிகளையும்,	அலரும்	மலர்ந்திருக்கிற
		புன்னை	புன்னைமரங்களால்
இருசுடரும்	லோகப்ரகாசகரானசந்த்ரஸூர்யர்களையும் (கார்யமாகவுடையனாய்)	சூழ்	சூழப்பட்ட
		புல்லாணி	கைதொழுதேன்;
		நானும்	(அப்படிப்பட்ட) நானும்
ஆதியும்ஆனான்	(அவ்வழியாலே)ஜகத்காரண பூதனுமான எம்பெருமான்	ஓதமும்	ஸமுத்ரத்தின் அலைகளோடும்
நமக்கு	நம்விஷயத்தில்	உறங்காதிருந்தேன்	கண்ணுறங்காமலிருக்கிறேன். (கூ)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வேதமித்யாதி) ஜகத்துக்குக்கண்காட்டியாக வேதத்தைஉண்டாக்கி, அத்தாலே ப்ரதிபாத்யனை தன்னைக் கிட்டுகைக்கு ஸாதநமாக யாகாத்யுபகரணங்களையுமுண்டாக்கி, அதுக்குப் ப(ஃ)லபூமியான ஸ்வர்க்கங்களையுண்டாக்கி, ஜகத்துக்குப்ரகாஶத்தைப் பண்ணக்கடவரானசந்த்ரஸூர்யர்களையுமுண்டாக்கி, அவ்வழியாலேஜகதாகாரணாயிருக்கிறவன். (அருள்தந்தவாநமக்கு) அபேக்ஷியாதிருக்க இவற்றையுண்டாக்கினவன் அபேக்ஷையுடைய நம்கார்யம் செய்தபடிகாண். ஸாமாந்யத்திலே பண்ணக்கடவது விசேஷத்திலின்றிக்கே யிருப்பதே? நாட்டுக்கு இட்ட அஃ

அந.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வேதமித்யாதி). "அருள் தந்தவா நமக்கு" என்று அவனை வெறுக்கக்கூடுமோ? ஸகல ஜகதுபகாரகனன்றோ வென்ன; அது அங்ஙனேயாகிலும் எனக்கு உபகரித்தபடி இதுகாணென்று இரக்கமற்றமையைச்சொல்லுகிறாளென்றுஸங்கதி.

கீழ்வாக்யவிவரணம் (நாட்டுக்கித்யாதி). அஃகம்(விலக்ஷணமான தாந்யர்திகள்). ... ... (கூ)

கம் அந்தஃபுரத்துக்கு அரிதாவதே? (போதலரித்யாதி) போக (஭ோ஗) யோக்யமான தேசத்திலே தானும் நானுமாக விடிவிளக்கு வைத்து உறங்காதே அநுபவிக்கக் கோலினேன். இனி இவளுக்கு உறங்காதிருக்கவன்றோ வேண்டுவதுஎன்று ஓதத்தை ஆளாகவிட்டுப் போனான். .... (௯)

மூ.—பொன்னலரும்புன்னைசூழ் புல்லாணியம்மானை
மின்னிடையார்வேட்கை நோய்கூரவிருந்ததனைக்
கன்னவிலும்திண்டோள் கலியனொலிவல்லார்
மன்னவராய்மண்ணாண்டு வானாளுமுன்னுவரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொன்	பொன் போன்ற புஷ்பங்களை	கல்	கல்என்று
அலரும்	அலர்த்தாநின்ற	நவிலும்	ஸ்துதிக்கும்படியான
புன்னை	புன்னைமரங்களால்	திண்	பலிஷ்டமான
சூழ்	சூழப்பட்ட	தோள்	திருத்தோள்களையுடைய
புல்லாணியம்மானை	திருப்புல்லாணியிலெழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான் விஷயமாக	கலியன்	ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)
		ஒலி	இத்திருமொழியை
		வல்லார்	அப்யஸித்தவர்கள்
மின்னிடையார்	பெண்பிறந்தாருக்கு	மன்னவராய்	அரசர்களாகி
		மண்	பூமியை
வேட்கை	ஆசையாகிற	ஆண்டு	அநுபவித்து
நோய்	மநோவ்யாதியானது	வான்	பரமபதத்தையும்
கூர இருந்ததனை	மிகும்படியிராநின்ற இருப்பை,	ஆளும்	ஆளும்படியாக
		உன்னுவர்	பெறுவர்கள். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பொன்னலரும்புன்னைசூழ் புல்லாணியம்மானை) நித்ய வஸந்தமான திருப்புல்லாணியை வாஸஸ்தாநமாகவுடையவனை. (மின்னிடையார் வேட்கைநோய்கூர விருந்ததனை) பெண்பிறந்தார்க்கு நோய்மிகும்படியாய்த் தங்கி யிருக்கிற விருப்புத்தான். (கன்னவிலுமித்யாதி) வ்யஸநங்களுக்கெல்லாம்

அரு.—பத்தாம்பாட்டு.(பொன்னலருமித்யாதி) "அலரும்"என்றுவர்த்தமாநநிர் தேசத்துக்குத்தாத்பர்யம் (நித்யேத்யாதி). "கல்"என்று, நவிலும்படியான-ஸ்துதிக்கும்படியான, திண்ணியதோளென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யம் (வ்யஸநங்களுக்கெல்லாமித்யாதி). யுத்தவ்யஸநங்களுக்கென்கை. (௧௦).

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம.

ஆடல் கொடுக்கவல்ல தோள்மிடுக்கையுடையரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த திருமொழியை அப்ப்யஸிக்கவல்லார் இங்கும் குறைவற அநுபவித்து, அங்கும் குறைவற அநுபவிக்கப் பெறுவர்கள். .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து நாலாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி
தவளப்ரவேசம்.

வ்யா.—(க) "அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலய:- அஹமஸ்யம்ய பராதாநாமாலய:" ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தாதிகள் நிரூபகமாயிருக்கை தவிர்ந்து, அபராதங்களையிட்டு நிரூபிக்கும்படியாயிற்றுத் துருப்பற்றிக்கிடந்தபடி. "ஜ்ஞாதாஹம், பகவச்சேஷதைகரஸோஹம்- ஜ்ஞாதாஹம், பகவச்சேஷதைக ரஸோஹம்" என்றிறே ஸ்வரூபமிருப்பது. ஆகையிறே (உ) "ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே - ஸ்வேநரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே" என்று ஸ்வரூபாபத்தி மோக்ஷமாகச் சொல்லுகிறது. இத்தால் இவனுக்கு ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் வந்தேறியென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. ரத்நாதிகளைச்சாணையிலே ஏறிட்டவாறே புகர்பெறுநின்றது. வந்தேறியாகையிறே அழுக்குக்கழிகிறது. அஸித்ஸம்ஸர்க்க

அநு.—தவளவிளம்பிறையின் ப்ரவேசம்;—பாத (ஃ) கபதார்த்தத்துக்கு அஞ்சி, திருக்குறுங்குடியிலே கொடுபோய்விடச் சொல்லுகிறது- ஆத்மஸமர்ப்பணமாகையாலே, அந்தஆத்மஸ்மர்பணத்தின்ஸ்வரூபத்தை விஸ்தரேண ப்ரமாணார்த்தோபந்யாஸ முகேநவருளுகிறார் (அஹமஸ்மீத்யாதி). ஆத்மஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநாதிகளை இட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியிருக்குமென்றதுக்கு ப்ரமாணோபபத்திகளை அருளுகிறார் (ஜ்ஞாதேத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "ஜ்ஞாநாதிகள்-ஸ்வபாவம்; ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம்-வந்தேறி" என்னுமதுக்குஜ்ஞாபகமேதென்ன (ரத்நாதிகளையித்யாதி). ரத்நாதிகளுக்கு அழுக்குக் கழிந்தாலும், அநாதியான அசித்ஸம்பந்தம் கழலக்கூடுமோவென்ன ; (அசித்ஸம்ஸர்க்கமித்யாதி). அநாதியாகச்சொன்ன ப்ரமாணந்தானே அந்தவத்தாகச் சொல்லுகை

(க) அஹிர்பு-௩௬-௩அ. (உ) சாந்தோ-அ-கஉ-உ.

கமஅநாதியாயிருக்கச்செய்தே அந்தவத்தாகவும்குறைவற்றிருந்தது. (க) [अकिञ्चनः - அகிஞ்சநः] இப்படி அபராதங்களுக்கு கொள்கலமாகாநின்றேனென்கிற அநுதாபமின்றிக்கே இருக்கை. [अनन्यगतिः - அநந்யகதிः] இப்படி ஒரு கைம்முதலுமில்லாதபின்பு இவன் தயநீயனென்று இரங்கி கைக்கொள்ளுகைக்கு தேவரையொழியவேறொருவரில்லை. புகுவாசலற்றபடி.

(உ) [त्वमेवोपायभूतो मे भव - த்வமேவோபாயபூதோமேபவ] ஆராய்ந்துபார்த்தவிடத்து நானும் எனக்கின்றிக்கே இருந்து. பிறரும் எனக்கின்றிக்கே யிருந்தபின்பு, நீ ஒருவனுமே உபாயமாக வேணும். [इति प्रार्थनामतिः - இதிப்ரார்த்தநாமதிः] இது புருஷார்த்தமாய்த் தலைக்கட்டுகைக்கு இந்தபுத்தி விசேஷமே வேண்டுவது. ஆத்மஸத்தையோபாதியிறே ஸ்வீகாரமும். (ஙு) [मां-மாம்] என்னை-ஏகமென்றாப்போலேயிருக்கிறது. [शरणागतिरित्युक्ता - ஶரணாகதிரித்யுக்தா] இது-சரணாகதியென்று சொல்லப்பட்டது. [सा - ஸா] அந்தஶரணாகதியானது. [देवेऽस्मिन् प्रयुज्यताम्-தேவேஸ்மிந்ப்ரயுஜ்யதாம்] சரண்யனான ஸர்வேஶ்வரன்பக்கலிலே இதுசெய்யவடுப்பது. ஓரோவ்யக்திகளிலும் இதுதானே ஹாநஹேதுவாகா நின்றதிறே. நீர்மையாலே ரக்ஷிப்பாருமுண்டோ?

யாலே கழலக்குறையென்னென்று கருத்து. (அநுதாபமின்றிக்கே) என்ற ச(உ)காரத்தாலே, கர்மாத்யுபாயாந்தரங்களில்லை யென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்தமிறே யென்று ஸூசிதமாகிறது.

(நீஒருவனுமே)என்கிறஏவகாரத்தாலே ப்ரார்த்தநாமதியினுடைய உபாயத்வமும் தவிர்க்கப்படுகிறதென்றுவிவக்ஷித்தது.ஆனால் இப்ப்ரார்த்தனைதான் வேண்டுவானென்னென்னவருளுகிறார் (இதுவித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). இப்படிஸ்வீகாரத்தில் உபாய பாவம்தவிர்த்தவிடமுண்டோவென்ன (மாமித்யாதி). ஶரண்யனை இவ்விஷயத்திலேதானே செய்யவேணுமோ? மற்றைய விஷயத்தில் பலியாதோவென்ன (ஓரோவித்யாதி). ப்ரபத்தி வ்யாஜமாத்ரமாய், ஶரண்யனுடைய குணமே ஹேதுவாகையாலே, ஶரண்யனுடைய தோஷமே ஹாநஹேதுவாய், இது அதுக்கும் வ்யாஜமாகக் காண்கையாலே பலித்ததில்லை யென்றுகருத்து. ஶரண்யனுடைய குணத்தாலே பலித்த விடத்தை யருளுகிறார் (நீர்மையாலே யித்யாதி).

(க)ஸ்தோ-ர-உஉ. (உ) அஹி-ஸம்ஹி-ஙகூ-ஙஅ. (ஙு) கீ-கஅ-கூகூ,

கீழே சில பக்ஷிகளைத் தூதுவிட்டு, நெஞ்சைத் தூதுவிட்டு அவை மீண்டு வருவதற்கு முன்னே பாத (ஞூ) க பதார்த்தங்கள் கையிலே நலிவுபட்டு, தாய்மார் தோழிமாரடைய ஹிதம்சொல்லி மீட்கப்பார்க்க, உங்களுடைய ஹிதவசநம் கேட்டுமீளாதபடி நெஞ்சு அவன் பின்னே போயிற்று; அதுவருமளவும் அவன்சொன்ன வார்த்தையை விஸ்வஸித்திருக்குமத்தனை யென்று துணிந்தவிடத்திலும், அவன்வரக்கண்டிலள். இவ்விடம் ஒருத்தியுடைய ஆற்றுமையைப் பரிஹரிக்கைக்காக வந்திருந்த விடமாகையாலே அங்கு ஆறியிருக்கவுமாம்; இது அங்ஙனன்றிக்கே நம்முடைய துஃக்க நிவ்ருத்திக்காக வந்திருக்கிற தேசமிறே. ஆனபின்பு திருக்குறுங்குடியிலே என்னைக் கொடுபோய்ப் பொகடுங்கள்; கால்நடைதருவாரென்கிறுள். .... *

அதாவது - இக்ஷ்வாகுவம்ஸத்து ராஜாவான சிபி சக்ரவர்த்தி யென்கிறவன் தப்பாமல் ப்ரஜைகதரக்ஷணம் பண்ணிக்கொடு வருகிறகாலத்திலே, இவனைச்சோதிக்கைக்காகதேவர்களும்யமனுமாகக்கூடி, யமன்பக்ஷியாக,தேவர்கள் அத்தைத் துரத்திக்கொடுவாரா நிற்கச்செய்தே, இந்த பக்ஷி சக்ரவர்த்தியை வந்து சரணமடைய,அப்போது தேவர்கள் எங்களுக்கு அந்த பக்ஷியைக் காட்டித் தரவேணுமென்ன; சரணம் புகுந்தத்தை நான் காட்டித்தாரேனென்ன; ஆனால் அந்தபக்ஷியத்தனை மாம்ஸம் உன்சரீரத்திலே அறுத்துத் தாவென்ன; அவனும் அதுக்கிசைந்து ஒருதராசிலே பக்ஷியைவைத்து மற்றைத் தராசிலே மாம்ஸத்தை அறுத்துவைக்க, பின்னையுமது தாழ்ந்து கொடுக்கையாலே சதையுள்ள வளவும் அறுத்தறுத்துவைக்க, அதுவும்போராமையாலே தானும் அந்தத்தட்டிலேஏற, அவ்வளவிலே ஸந்தோஷித்துப் புஷ்ப வர்ஷம் வர்ஷித்து வேண்டிய வரங்களும் கொடுத்துப் போனார்கள். அப்போது அவன் நீர்மையாலே ரக்ஷித்தானென்றபடி.

ஆயையாலே இதரரிடத்தில் பலித்ததும் பலியாததுமாயிருக்கும்; இவ்விஷயமே பலவ்யாப்தமென்று கருத்து. இவ்வாத்மஸமர்பணந்தானும் திருப்புல்லாணி யெம்பெருமான் விஷயத்திலாக வொண்ணுதோ? * ஏழையேதலனிலே பண்ணினதே அமையாதோ ? என்னும்ஸங்கையிலே வருளுகிருர் (கீழேயித்யாதி). (இவ்விடம்) திருப்புல்லாணி. (ஆறியிருக்கவுமாம்) அவன் வாராதே யாறியிருக்கவுமா மென்றபடி. ... ... *

மூ.—

தவளவிளம்பிறை துள்ளுமுந்நீர்த் தண்மலர்த் தென்றலோடன்றி லொன்றித்
துவளவென்னெஞ்சகம் சோரவீரும் சூழ்பனிநாள் துயிலாதிருப்பேன் [ன
இவளுமோர் பெண்கொடியென்றிரங்கா ரென்னலமைந்து முன்கொண்டுபோ
குவளைமலர்நிறவண்ணணர் மன்னு குறுங்குடிக்கே என்னையுய்த்திடுமின். (க)

பதம்.	உரை.
தவள	(மிக்க நிர்மலமான)
இளம்பிறை	பால சந்த்ரனும்,
துள்ளும்	துள்ளா நின்றுள்ள அலைகளையுடைய
முந்நீர்	ஸமுத்ரமும்,
தண்	குளிர்ந்து ப்ரமஹரமான
மலர்	புஷ்பங்களில் வ்யாபரித்த
தென்றலோடு	தக்ஷிண மாருதத்தோடு
அன்றில்	அன்றில் பக்ஷியும்,
ஒன்றி	ஒருகூட்டமாய்ச் சேர்ந்
என்	என்னுடைய [து
நெஞ்சகம்	ஹ்ருதயமானது
துவள	துர்பலமாம்படியாகவும்
சோர	வாடும்படியாகவும்
ஈரும்	பாதியாநின்றதுகள்;
சூழ்	எங்கும் பரவிக்கிடக்கிற
பனி	பனியையுடைய
நாள்	காலத்தில்
துயிலாது இருப்பேன்	கண்ணுறங்காம விருப்பேன்;
இவளும்	"இவளும்
ஓர்	ஒரு
பெண்கொடி	லதைபோன்ற அபலை
என்று	என்று [யன்றோ?"
இரங்கார்	க்ருபைபண்ணுகிறிலர்;
என்	என்னுடைய
நலம்ஐந்தும்	(ஸ்ரோத்ராதிகளால் வரும்) ஐந்துஜ்ஞாந
முன்	முன்னமே [ங்களையும்
கொண்டுபோன	அபஹரித்துப்போன
குவளைமலர் நிறம்	குவலய புஷ்பத்தின் நிறம்போன்ற
வண்ணர்	திருமேனிநிறத்தையுடையஎம்பெருமான்
மன்னு	பொருந்திவர்த்திக்கிற
குறுங்குடிக்கே	திருக்குறுங்குடி என்கிற திவ்யதேசத்
என்னை	என்னை [தேற
உய்த்திடுமின்	கொடுபோய்ச்சேர்த்துவிடுங்கள். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தவளவித்யாதி) ஒருவிஷயத்தை ஆசைப்பட்டுப் பெறுதேயிருக்கிற நமக்கு நாட்டுப்பகையாய் விட்

அரு.—முதற்பாட்டு. (தவளமித்யாதி) கீழ்த்திருமொழியில் சொன்ன பாத (ஜ்ஞ) க பதார்த்தங்களைச் சேரவநுஸந்தித்துத் தாத்பர்யம் (ஒருவிஷ

டது. (தவளவிளம்பிறை) அறநிர்மலமாய், தன்பருவம் நிரம்பாதே எல்லார்க்குமொக்க, வைத்த கண்வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டும்படியான தர்ஶநீயமான சந்த்ரன். (துள்ளுமுந்நீர்) அக்நி போலே. (க) "𑌏𑌷𑍈𑌵𑌾𑌶𑌂𑌸𑌤𑍇𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌮𑍍 - ஏஷைவாஶம்ஸதேலங்காம்" என்னுமாபோலே, நான், நானென்று முற்பட்டுக்கொண்டுவருகிற சிறுதிவலையை யுடைத்தானகடல். (தண்மலர்த்தென்றலொடு) ஶ்ரம ஹரமான மலரிலே போய்ப்புக்கு. (உ) "𑌪𑌦𑍍𑌮𑌕𑍇𑌸𑌰𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃- பத்மகேஸர ஸம்ஸ்ருஷ்டஃ" என்கிறபடியே அதுதன்னிலும் ஆழவிழியில் வெக்கை தட்டுமென்று பார்த்துத்தாதையும் சுண்ணத்தையும் ஏறிட்டுக் கொண்டு பரிமளத்தைக் கொடுவந்து தோற்றின தென்றலோடே கூட. (அன்றில்) அவைபோலே ஒருவிசேஷணமிட்டு விசேஷிக்க வொண்ணாதே ஸத்ரீவதம்பண்ணவல்ல அன்றில். (ஒன்றி) அராஜ கமான தேசத்தில் வன்னியரடையத் தங்களிலே கைசெய்து கீழோலைவிட்டு நாலுவாசலையும் வந்து பற்றுமாபோலே. இவை இப்படி எல்லாம் கூடித்திரண்டு ஒருமுகம்செய்து செய்கிறதுதானென்னென்னில்;

(துவளவித்யாதி) முன்பே விரஹத்தாலே தரைபற்றியிருக்கிற என்னுடைய ஹ்ருதயமானது துவளும்படியாகவும் சோரும்படியாகவும் ஈராநின்றது. ம்ருதுவாயிருப்பதொரு கொழுந்தைநெருப்பிலே இடுவாரைப்போலே ஈரும். எதிர்த்தலையில்எளிமை கண்டவிது தனக்கிடமாக நலியாநின்றதாயிற்று. (சூழித்யாதி) எனக்குத்தான் ஒருவர்தேட்டமாயோவிருக்கிறது. (ங) "ஒழுகுநுண்பனிக் கொடுங்கிய பேடையையடங்க வஞ்சிறை கோலித்தழுவுநள்ளிருள்" என்கிறபடியே அணைத்த நாயகனுடைய கைக்குள்ளேஅடங்க வேண்டுங்காலத்திலே அவனைப் பிரிந்து பாத (𑌬𑌾𑌧) க பதார்த்தங்களின்கையிலே அகப்பட்டுக் கண்ணுறங்காதே யிருக்கிற என்னை.

யாதி). "துள்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அக்நியித்யாதி). அக்நிபோல "பாத (𑌬𑌾𑌧) கமாய்க்கொண்டு" என்ற சேஷம். (கைசெய்து) - வ்யூஹம் செய்து. (கீழோலை)-ரஹஸ்யமாக ஓலைஎழுதுகை. (நாலுவாசல்) என்றதுக்கு-சக்ஷுஸ் த்வக் க்ராண ஶ்ரோத்ரங்களைச் சொன்னபடி.

(தேட்டமாயோ) என்றது - பாத (𑌬𑌾𑌧) கரை வேறே தேடவேண்டி

(க) (உ)ரா-கி-க-எக. (ங) அ-ரு-அ.

(இவளுமோர் பெண்கொடி யென்றிரங்கார்) இவளொரு அபலையன்றோ? இதுக்கெல்லாம் இவள் ஆடல் கொடுக்கவல்லளோ? என்று நம்பக்கலிலே க்ருபை பண்ணுகிறிலன். அன்றிக்கே தம்மைப் பிரிந்து பத்துமாஸம் ஜீவித்திருந்தவளோபாதியாக நினைத்திராநின்றார். (என்நலமித்யாதி) "என்நலமைந்தும்" என்கிறவிது-ஶ்ரோத்ராதிகளால் வருமறிவையென்னுதல்; அன்றிக்கே,(க)"என்நலனும்-என் நிறைவும்" என்கிறத்தை என்றமுதினார். (குவளையித்யாதி) இவை கொடுபோகைக்கிட்ட மருந்தாயிற்றிது. வடிவைக்காட்டிக் கண்டதடையப் பகையாம்படிபண்ணிப்பொகட்டுப்போன இவ்விடம் போலன்றிக்கே இவைதான் அநுகூலமாம்படி அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கள். .... (க)

மூ.—

தாதவிழ்மல்லிகை புல்லிவந்ததண் மதியி னிளவாடையின்னே
ஊதைதிரிதந்துழறியுண்ண வோரிரவு முறங்கே னுறங்கும்
பேதையர்பேதைமையாலிருந்துபேசிலும்பேசுகபெய்வளையார்[மின்
கோதைநறுமலர்மங்கைமார்பன் குறுங்குடிக்கே என்னையுய்த்திடு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாது	தாதுகளானவை	இளவாடை	இளமையானவாடையாகிற
அவிழ்	நெகிழாநின்றுள்ள		
மல்லிகை	மல்லிகை புஷ்பங்களினுடைய	ஊதை	குளிர்காற்றானது
		இன்னே	இப்படியே
புல்லி	புறவிதழ்களில்	திரிதந்து	அங்குமிங்கும் ஸஞ்சரித்து
வந்த	ஸம்பந்தித்த		
தண்மதிஇன்	குளிர்ந்த சந்த்ரனுடன் (கலந்த)	உழறி	தொகைத்து
		உண்ண	முடிக்க,

யோவென்கை. 'இவளும்" என்றச(ஃ)காரத்தாலேலோகத்தில் பாலைகளோபாதிஎன்றும் ஸூசிதமாய்த்தாத்பர்யமருளிச்செய்து, இவளும்என்றத்தாலே அவளோபாதி இவளுமென்றாக்கி அர்த்தாந்தரமருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). "நலம்" என்று பக்தியாய், அதுதானும் ஜ்ஞாநமேயாகையாலே வருளுகிறார் (ஶ்ரோத்ரேத்யாதி). "என்நலனுமென்நிறைவுமென் சிந்தையுமென்வளையுங் கொண்டென்னையாளுங்கொண்டு" என்கிறவிடத்தில் சொன்ன அவற்றை விவக்ஷித்தருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). குறுங்குடிக்கே குடிபோந்தால் பிறை முதலானவை பாதியாதோவென்ன (வடிவையித்யாதி). ... (க)

(க) தி-நெ-உரு.

ஓரிரவும்	ஒருராத்ரியிலும் கூட
உறங்கேன்	உறக்கமின்றிக்கே கிடக்கிறேன்;
பெய்	இடப்பட்ட
வளையார்	வளையையுடையராய்,
உறங்கும்	உறக்கத்தையே தேட்டமாக வுடைய
பேதையர்	அறிவுகேடர்கள்
பேதைமையால்	(தங்கள்) அஜ்ஞானத்தால்
இருந்து	(உறங்காதே) இருந்து
பேசிலும்	பழிப்பாகச்சொல்லிலும்
பேசுக	சொல்லுகிறார்கள்;
நறு	பரிமளிதமான
மலர்	புஷ்பத்தில் வாஸம் செய்கிற
கோதை	மயிர்முடியையுடைய
மங்கை	பெரியபிராட்டியாரை
மார்பன்	திருமார்பிலே யுடையரான எம்பெருமான் வர்த்திக்கிற

குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின்.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (தாதவிழ்த்யாதி) மல்லிகையானது - தாதவிழ்கிற வளவிலே போயணைந்தது; அது உஷ்ணிக்குமே; அந்த வெக்கையைச் சந்த்ரனோடே கலசி ஆறி அநுகூலமாய்க் கொண்டு மந்தமாக ஸஞ்சரிக்கிற வாடையாகிற. (ஊதை) "ஊதை" என்று - குளிர்காற்றுக்குப்பெயர். "ஊதையும், கூதையும்-குளிர் பனிக்காற்று" என்னக்கடவதிறே. வாடைநலிகிறபடி எங்ஙனே யென்னில்; (இன்னே) என்னுமித்தனை. வாடைநலிகிறபடியைச் சொல்லில் வாய் வேம். (திரிதந்துழறியுண்ண) ஆனைக்கண்டமத்தகஜம்போலே கால்வாங்கினபோதே அங்கே இங்கே ஸஞ்சரித்துத் துகைத்து முடிக்க; (ஓரிரவு முறங்கேன்) ஒருபோதுஉறக்கத்தோடு செலுத்தி, மற்றொருபோது கண்ணுறங்காதே நோவுபடுகையன்றிக்கே, காலமெல்லா முறக்கமின்றிக்கே நோவுபடுகிறேன்.

அ௩;—இரண்டாம்பாட்டு. (தாதித்யாதி) நீ "நாட்டைப் பகைத்து என்னைக் குறுங்குடிக்கே உய்த்திடுமின்" என்றாய்; உன்னைப்போலே அபிமதரைப் பிரிந்தாரில்லையோ? அவர்கள் இத்தனை நோவுபட்டு உறங்கார்களோ? நாங்கள் உன்னைக் கொடுபோனால் ஏசுவர்கள் என்றறியிருக்கலாகாதோ என்ன, அறியாதார் ஏசினால் நமக்கென்ன குறையென்று சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

விசேஷித்துக் கேட்டதற்கு ஸாமாந்யமாக "இன்னே" என்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (வாடையித்யாதி). "உழறி" என்றதினர்த்தம் (தொகைத்து) என்றது. கீழ்ப்பாட்டில் சூழ்பனிநாளென்றாள்; இதில் ஓரிரவுமென்றதுக்குக் கருத்து (ஒருபோதித்யாதி).

(உறங்கும்பேதையர்) அபிமதரைப் பிரிந்தால் வரும் க்லேசமறியாத அறிவுகேடரானவர்கள் காற்றுக்கு இரையாதே, அது வரும் வெளிநிலம் தேடிப் படுக்கைபடுப்பர்களாயிற்று ; அவர்கள் தந்தாமுடைய அறிவுகேட்டால் "இவள்-வாடைக்கிடையாநின்றாள், கண்ணுறங்குகிறிலள், அவன்றான் வருமளவும் ஆறியிருக்கிறிலள்" என்றவிது தன்னை குணஹாநியாக நினைத்துப்பழிசொல்லிலும் சொல்லுகிறார்கள். (பெய்வளையார்) கையில் வளை தொங்குவார் சொல்லும் வார்த்தைகொண்டு நமக்குக் கார்யமென்? (கோதையித்யாதி) நம்முடைய ப்ராவண்யத்தை குணஹாநியாக உபபாதிக்கையன்றிக்கே (க) "[illegible] - நகஸ்சிந்நாபராத்த்யதி" என்று பொறுப்பித்து அவன் திருவடிகளோடே சேர்க்குமவள் இருந்தவிடத்தே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கள். .... (உ)

மூ.—

காலையும்மாலை யொற்றுண்டுகங்குல் நாழிகையூழியில் நீண்டுலாவும்
போல்வதோர் தன்மைபுகுந்துநிற்கும்பொங்கழலேயொக்கும்வாடைசொல்லில்
மாலவன்மாமணிவண்ணன் மாயம்மற்றுமுள வவை வந்திடாமுன்
கோலமயில்பயிலும்புறவில் குறுங்குடிக்கே யென்னையுய்த்திடுமின் (ங)

உறங்குமென்றத்தாலே உரக்கமே தேட்டமானவர்களென்றுதோற்றுகையாலே அருளுகிறார் (அபிமதரையித்யாதி). "பெய்வளையரான பேதையர்-தங்கள் பேதைமையாலே உறங்காதேயிருந்துபேசினார்களாகிலும்" என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, அவர்கள் பேசுமவைதானும் "வாடையுண்ண" என்றும், "உறங்கேன்" என்றும், "இப்படிஎன்" என்றும், சொன்னபதங்களால் ஸித்தமாமவற்றை அருளுகிறார் (இதுதன்னையித்யாதி). பெய்கை-இடப்படுகையாய், இடப்பட்டவளையை யுடையவர்கள்" என்றத்தாலே நாயகவைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநம் ஸ்ப்புடீக்ருதமென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (கையிலித்யாதி). கோதையாலே மயிர் முடியென்றும், அவற்றையுடைய மங்கையென்றும் சப்தார்த்தமாய், இப்படி விசேஷித்தத்தாலே தன்னுடைய போக்யதையால் அவனை வசீகரித்து நம்கார்யம்செய்யவல்லவளென்று பலிக்கையாலே இத்தையருளுகிறார் (நம்முடைய வித்யாதி). ... ... (உ)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு (காலையித்யாதி). "பேசிலும் பேசுக" என்று இத்தனைபதறுவானென்? போதுவிடியாதோ? அதுவே போதுபோக்கியிருக்கலாம்; இந்த ராத்ரியினுச்சியானவன்றோ இதுக்குப் பொறுத்திருக்கவடுக்கும்

(க) ரா-யு-ககசு-சச.

பதம்.	உரை.
காலையும்	ப்ராத꞉ காலமும்
மாலை	அந்திப்பொழுது போல்
ஒற்றுண்டு	பாதகமாய்க்கொண்டு
கங்குல்	ராத்ரியில் [ம்,
நாழிகை	நாழிகையானது
ஊழியில்	கல்பத்திற் காட்டில்
நீண்டு	தீர்க்க (ஷு) மாகி
உலாவும்போல்வது	ஸஞ்சரிக்கிறப்போலிருக்கிற
ஓர்	ஒருவிதமான
தன்மை	ஸ்வபாவத்தை
புகுந்தும்	புகுந்ததாகவும்
நிற்கும்	ஆகாநிற்கிறது;
வாடை	வாடைக்காற்றானது
சொல்லில்	(அதின் பாதகமானபடியைச்) சொல்லுமளவில்
பொங்கு	வ்ருத்தியை யடையாநின்ற
அழலை ஒக்கும்	படபாமுகாக்நிபோலிராநின்றது;

பதம்.	உரை.
அவன்	அந்த எம்பெருமான்
மால்	மிகவும் பெரியவனுகவும்,
மாமணிவண்ணன்	ப்ரலாக்யமான மணி போன்ற வடிவுடையனுகவுமிராநின்றான்;
மாயம்	(அவன் விபூதியில்) பாதகமான ஆஶ்சர்ய பதார்த்தங்களும்
மற்றும்உள	அநேகம் உண்டு;
அவை	அவைகள்
வந்திடாமுன்	(பாதிப்பதற்காக) வருவதற்கு முன்
கோல	தர்ஶநீயமான [னமே
மயில்	மயில்களானது
பயிலும்	நெருங்கி வர்த்திக்கிற
புறவில்	பர்யந்தங்களையுடைய

குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின்.

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு; (காலையும் மாலையொற்றுண்டு) காலையிலும் மாலையில் போலேயிருக்க, பாதித்து முடியாநின்றது. காலையும் மாலைபோலே பாதக (ஙூ)மாகாநின்றது. (க) "காலையரும்பி - மாலையரும்" என்கிறபடியேயாயிருக்கிறபடியே யிருக்கிறதில்லை. ஏக

என்ன; அது அங்ஙனல்லவென்று அவற்றின் படிகளைச்சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

(காலையிலும்) என்றதுக்கு முன்பே "பாத(ஙூ)கவர்க்கம்" என்று சேஷம். அர்த்தாந்தரம்(காலையுமித்யாதி). யுவதிகளுக்கு காமநோ-காலையில் அல்பமாய், மாலையிலன்றோ அதிகமாவது, ததநுகுணமாயிராதோ?பாதை(ஙூ)யுமென்ன வருளுகிறார் (காலையித்யாதி). "காலைபரும்பி"என்றதுக்கு யுவதிகளுடைய ஆற்றாமையை புஷ்பஸமாதியாலே தமிழர் இப்படி வ்யவஹரிப்பாரென்றுகருத்து. "கங்குல்நாழிகையானது-ஊழியில்நீண்டுலாவும்போல்வதோர்தன்மை தன்னி

(க)

ரூபமாய் நலியாநின்றது. ராத்ரியில் நாழிகையானது கல்பத்திற் காட்டிலும் நெடிதாய்க்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறப்போலே யிருக்கிற ஸ்வபாவமானது கிட்டி நில்லாநின்றது. (பொங்கித்யாதி) வாடை பாதகமாகிறபடிதானே பேச்சுக்கு நிலமல்ல ; சொல்லில், படபாமுகாக்நிபோலே இராநின்றது.

(மாலவன்) அவனுகிறுன் - சாலப்பெரியானொருவனிறே. அவனுக்கு இவற்றுக்கு இடையவேண்டாவே. (மாமணிவண்ணன்) பெரியவனென்று கைவாங்கவொண்ணுதே? மேல்விழுந்து பெறவேண்டும்படியான வடிவைப்படைத்தவன். (மாயம்மற்றுமுள) அவன்விபூதியில் ஆஸ்சர்யமான பாத(பா)க பதார்த்தங்களுக்கு எண்ணில்லை. அன்றில், தென்றல், கடலோசை என்றுப்போலே சொல்லுகிறவற்றுக்கு ஓர் எண்ணில்லையிறே. (அவைவந்திடாமுன்) அவைநலிய அபக்ரமித்ததத்தனை. அவைவந்து நம்மைமுடித்துத் தலைக்கட்டுவதுக்குமுன்னே. (கோலவித்யாதி) நம்மினமுள்ளவூரிலே கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கள். தர்ஸநீயமான மயில் நெருங்கி வர்த்திக்கிற பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருக்குறுங்குடியிலே கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கள். .... (௩)

மூ.—

கருமணிபூண்டுவெண்ணுகனைந்து காரிமிலேற்றணர் தாழ்ந்துலாவும்
ஒருமணியோசை யென்னுள்ளந்தள்ள வோரிரவுமுறங்காதிருப்பேன்
பெருமணி வான வுருச்சிவைத்த பேரருளாளன்பெருமைபேசிக்
குருமணிநீர்க்கொழிக்கும் புறவில்குறுங்குடிக்கே யென்னையுய்த்திடுமின். (ச)

டத்திலே புகுந்ததாகாநிற்குமென்று சேஷம் திருவுள்ளம் பற்றியருளுகிறுர் (ராத்ரியிலித்யாதி). (ஸ்வபாவமானது) என்றவநந்தரம் தன்னைஎன்றுசேஷம். தன்னை-நாழிகையை என்கை.

அவன்மால் என்றநவ்வயித்துப்பெருமையைச்சொன்னதுக்கு உட்கருத்து (அவனித்யாதி), அளகபாரத்தாலே மயிலென்றும், ஸ்த்ரீகளைச் சொல்லுகை யாலே நம்மினமென்றது. ... ... (௩)

அநு. — நாலாம்பாட்டு. (கருமணியித்யாதி) திவாராத்ரவிபாகமற, காமனை-ஏகரூபமாய், அத்தாலே காலமும் நெடிதாகத் தோற்றி, பாதகபதார்தமும் நலியாநின்ற தென்றுய், எல்லாவற்றுக்கும் நெஞ்சிறே மூலம்; ஆகையாலே

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு	கறுத்த	உச்சி	தங்கள் முடிமேலே
மணி	மணிகளை	பெருமணி	ச்லாக்யமான மணியா
பூண்டு	தரியாநின்றும், [ளை	வைத்த	தரிக்கப்பட்ட [க
வெண்நாகு	வெளுத்தபசுங்கன்றுக	பேரருளாளன்	பரமக்ருபாளுவான எம்பெருமானுடைய
அணைந்து	ஸம்ச்லேஷியாநின்றும்,		
கார்	கறுத்த	பெருமை	பெருமையை
இமில்	முசுப்பையுமுயுடைய	பேசி	பேசி
ஏறு	வ்ருஷபத்தினுடைய	ஓர் இரவும்	ஒருராத்ரியிலும்
அணர்	ஸாஸ்னையில்	உறங்காது இருப்பேன்	நித்ரையின்றிக்கே நோவுபடாநின்றேன்.
தாழ்ந்து	தாழ்ந்து		
உலர்வும்	ஸஞ்சரிக்கிற	குரு	பெருவிலையனை
ஒருமணி	ஒருமணியினுடைய	மணி	ரத்நங்களை
ஓசை	சப்தமானது	நீர்	ஜலமானது
என்	என்னுடைய	கொழிக்கும்	கொழித்தெறடாநிற்பதான
உள்ளம்	ஹ்ருதயத்தை		
தள்ள	சிதிலமாக்க	புறவில்	பர்யந்தங்களை யுடைய
வானவர்	நித்ய ஸூரிகள்	குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின்.	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு.(கருமணியித்யாதி) கருமணியினுடைய நிறமும் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய் பாத(ஞ்ஞ)கமாகாநின்றது.(வெண்ணாகணைந்து)படுபாடல்லதறியாத நாகுகளோடே அணைந்து,தான் தன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வாதிகளாலே இருக்க, அவன் மேல்விழும்படிக்கு ஸ்மாரகமாகாநின்றது. கறுத்தகருத்தையுடைத்தாயிருக்கிற வ்ருஷபத்தினுடைய அணறிலே தாழஸஞ்சரிக்கிற ஒருமணியாய்த்து. மற்

நெஞ்சு பொறுக்கவேணுமென்ன ; அது செய்யப்போகிறதில்லை யென்கிருளென்று ஸங்கதி.

(ஸம்ருதிவிஷயமாய்) என்றவநந்தரம் "அவனுடைய நிறத்தை நினைக்கப் பண்ண" என்றுசேஷம். "வெண்ணகு" "என்றத்தாலே, வெளுப்பைச் சொல்லி, அத்தாலே சுத்தஸ்வபாவம் சொன்னதாய் மேலேதோற்றின தொழிய உள்ளில் கருத்தை அறியாதென்று சப்தார்த்தமாய்த் தாத்பர்யம் (படுபாடித்யாதி).† (படுபாடுமேலேபட்டது)மேலெழத்தோற்றின தென்றபடி.(அணறிலே)ஸாஸ்னையிலே. "ஒரு" என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்து (மற்றுமித்

† வ்யாக்யாநநுகுணம்.

றுள்ள பாதகபதார்த்தங்களில் இதுக்குஒப்பதொன்றில்லையாயிற்று. அந்தமணியோசையாகிறது - அல்லாதவை போலன்றிக்கே செவி வழியே புகுந்து பாதகமாகாநின்றதிறே. இது வொழிந்ததடைய உறங்கிற்றிறே. தொட்டார்மேலே தோஷமாம்படியிருக்கிற ஹ்ருத யத்தைத்தள்ள, ராத்ரியாக நித்ரையின்றிக்கே நோவுபடாநின்றேன்.

(பெருடணியித்யாதி) "அயர்வறுமமரர்கள் தங்களுக்கு முடி மேலே மணியாகவைத்த-சிரோபூஷணமாக வைக்கப்பட்ட. (பேரரு ளாளன் பெருமைபேசி) அவனுடைய பெருமைபேசி ஒருமணி யோசை என்னுள்ளம்தள்ள ஓரிரவு முறங்காதிருப்பேனென்னுதல்; பேச என்றதாகில், "ஒருவனுடைய நீர்மை இருக்கும்படியே? ஒருவ னைப்பிரிந்து ஒருத்திபடும்பாடே" என்று இரண்டிடத்திலுள்ளாரும் நின்று சொல்லும்படியாக என்கிறது. (குருமணியித்யாதி) பெரு விலையனை ரத்நங்களை நீரானது கொழித்தெறடா நிற்பதான பர்யங் தத்தோடே கூடின திருக்குறுங்குடியிலே கொண்டுபோய்ப் பொக டுங்கள். .... (௪)

ரூ.—

திண்டிமிலேற்றின் மணியுமாயன் தீங்குழலோசையுந்தென்றலோடு
கொண்டதோர்மாலையுமந்தியீன்ற கோலவிளம்பிறையோடு கூடிப்
பண்டையவல்லவிவை நமக்குப்பாவியேனுவியை வாட்டம்செய்யும்
கொண்டல்மணி நிறவண்ணர் மன்னுகுறுங்குடிக்கே யென்னையுய்த்திடுமின்,

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திண்	திண்ணிதாயிருந்துள்ள	தென்றலோடு	தக்ஷிண மாருதத்தோ டு
இமில்	கருத்தையுடைய	கொண்டதோர்	ஒருவித கோட்பாட் டை யுடையதாய் வருகிற
ஏற்றின்	வ்ருஷபத்தினுடைய		
மணியும்	கழுத்து மணியும்,		
ஆயன்	இடையனை க்ருஷ்ண னுடைய		
		மாலையும்	மாலையும்,
தீங்குழல்ஓசை யும்	இனிதான குழலின் சப்தமும்,	அந்தி	ஸந்த்யையானது
		ஈன்ற	உத்பாதித்த

யாதி). இதுக்கு வாசியேதென்ன (அந்த வித்யாதி). என்னுள்ளம்தள்ள நீ உறங்காதிருக்கைக்கு அந்தவ்ருஷபத்துக்கு உறக்கமில்லையோ வென்னவருளு கிறார் (இதித்யாதி).

கோலஇளம்பிறையோடு	அழகிய பாலசந்த்ரனேடும்,
கூடி	சேர்ந்து
பாவியேன்	மஹாபாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய
ஆவியை	ப்ராணனை
வாட்டம்செய்யும்	வாடப்பண்ணுகின்றது.
இவை	இதுகள்
நமக்கு	நம் திறத்தில் (பாதிக்கும் விஷயத்தில்)

பண்டையவல்ல	முன்புள்ளவை போலன்று;
கொண்டல்	மேகத்தினுடையவும்
மணி	நீலமணியினுடையவும்
நிறம்	நிறம்போன்ற
வண்ணர்	வர்ணத்தை யுடையரான எம்பெருமான்
மன்னு	பொருந்தி வர்த்திக்கிற

குறுங்குடிக்கே என்னைஉய்த்திடுமின்.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (திண்டிமிலித்யாதி) முன்புசொன்னவை போலன்றிக்கே தனித்தனியே இவைமுடித்து விடுமாபோலே இரா நின்றது. "தண்மலர்த்தென்றலோடன்றி லொன்றி" என்னச்செய்தேபின்னையும் ஜீவித்திருந்தோமிறே. இவை நம்மை வைப்பனவன்றிக்கே இராநின்றன. திண்ணிதாயிருந்துள்ள இமிலுண்டு-கருத்து, அத்தையுடைத்தான வ்ருஷபத்தினுடைய கழுத்தில் மணியும், அவிழ்த்து விடுவாரில்லாமையாலே மணிதானும் திண்ணிதாகலாமிறே. (ஆயன்தீங்குழலோசையும்) ப்ராஹ்மணனுடைய குழலோசைக்குக்கேளாள் காணுமிவள். இடையனுடைய இனிதான குழலோசையும்; அதினுடைய ரஸ்யதை எவ்வளவுண்டு; அவ்வளவும் பாத(ஈர்ங)கமாமிறே. (தென்றலித்யாதி) தென்றலோடேகூடபெரிய

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (திண்டிமிலித்யாதி) "ஒருமணியோசை என்னுள்ளம் தள்ள" என்றாய்; இதுக்கித்தனை படவேணுமோ? என்றேடே உசாவிக்கொண்டு அதில் நெஞ்சுவையாதே இருக்கவமையு மென்ன; அதொன்றுமேயோ? ஆயன் தீங்குழலோசைக்குச் சொன்னவையெல்லாம் முடியவேணுமென்று வாராநிற்க, நான் எங்ஙனே பொறுக்கும்படி என்கிறுளென்று ஸங்கதி.

இவையாவன தீங்குழலோசையோடே கூடினபடியாலே பண்டையவல்ல; ஸத்தாஹாநியைப் பண்ணுமென்று கருத்து. முன்பு சொன்னவவை இத்தனை பாதிக்கவில்லையே என்கைக்கு நியாமக மென்னென்ன (திண்டிமிலித்யாதி). "திண்" என்றது-மணி என்றதுக்கு விசேஷணமாக விவக்ஷித்து அதன் திண்மையை இவளறிந்தபடி யென்னென்ன வருளுகிறார் (அவிழ்த்

கோட்பாட்டையுடைத்தாய் வருகிறமாலையும். (அந்தியித்யாதி). வழிப்பகையான சந்த்ரனுயிற்று. சத்ருவின்வயிற்றிலே பிறந்தசத்ருவாய், ஸந்த்யைதானே பாதகமாயிருக்கச்செய்தே அதிலே ஸந்த்யை தான் என்னுடைய சத்ருநிரஸநத்துக்கு ஒருபிள்ளை வேணுமென்று பெற்றுப்போலே யிருக்கை. ராவணன் இந்த்ரஜித்தைப் பெற்றுப்போலே.

(பண்டையவல்லவிவை நமக்கு) அவனேடு ஸம்ஶ்லேஷிப்பதற்கு முன்புதானே பாத(ஈஃ)கமென்னும் வ்யுத்பத்தியில்லை. ஸம்ஶ்லேஷத்தில்தானே அநுகூலமாயிருக்கும். முன்புத்தை பாதகபதார்த்தங்களின் அளவாயிருக்கிறதில்லை யென்னுதல். (பாவியேன்) கலந்தபோதோடு பிரிந்தபோதோடு வாசியற ஆறியிருக்கலாம் விஷயமன்றிக்கே பிரிந்துஆற்றவொண்ணுதகுணுதிக விஷயத்தோடே கலக்கும்படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். (ஆவியை வாட்டம் செய்யும்) தொட்டார்மேலே தோஷமாயிருக்கிற ப்ராணனை முடிக்கப் பாராநின்றது. (கொண்டலித்யாதி). இவை பாதகமாம்படி அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசத்தேறக் கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள். கொண்டல்போலேயும் நீலமணியினுடைய நிறம்போலேயுமிருக்கிற நிறத்தையுடையனவன் வர்த்திக்கிற தேசத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள். .... (ரு)

மூ,—

எல்லியும்நன்பகலு மிருந்தேயேசிலுமேசுக வேந்திழையார்
நல்லரவர்திறம்நாமறியோம் நாண்மடமச்சம் நமக்கிங்கில்லை
வல்லனசொல்லிமகிழ்வரேலும் மாமணிவண்ணரைநாம் மறவோம்
கொல்லைவளரிளமுல்லைபுல்கு குறுங்குடிக்கே யென்னையுய்த்திடுமின்.

தித்யாதி). "ஓர்" என்றதின் கருத்து. (கோட்பாட்டை)என்றது; கட்டளைப் பாடென்றபடி. (வழிப்பகை)- ஸந்தாநமாக வரும்பகை.

"பண்டைய" என்றதுக்கு முன்புள்ளவை என்று சப்தார்த்தம்; அதுதானும் ஸம்ஶ்லேஷகாலத்தில் அவையென்றும் விஶ்லேஷகாலத்திலே தானே பூர்வத்திலுள்ளவை என்றும்இரண்டு வகையாக வருளுகிருர் (அவனேடித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). குணுதிகவிஷயமென்றது-கொண்டல் மணிநிற வண்ணன் என்றத்தைப்பற்றி.

பதம்.	உரை.
எல்லியும்	நல்லராத்ரியிலும்
நன்பகலும்	நல்லபகலிலும்
இருந்தே	(அவர்கள்) இருந்துகொ[ண்டு,
ஏசிலும்ஏசுக	பழிசொல்லிலும் சொல்லுகிறார்கள்;
ஏந்திழையார்	ஆபரணங்களணிந்திருக்கிற அவர்கள்
நல்லர்	விலக்ஷணைகளன்றோ?
அவர்திறம்	அவர்களுடைய திறமையை
நாம்அறியோம்	நாம் அறிகிறிலோம்;
நமக்கு	நமக்கு [(ஆனால்)
நாண்	வெட்கமும்
மடம்	அஜ்ஞதையும்,
அச்சம்	பயமும்

பதம்.	உரை.
இங்கு இல்லை	இவ்விடத்தில் இல்லை; (அவர்கள்)
வல்லன	வாய்போருமளவும்
சொல்லி	சொல்லி
மகிழ்வரேலும்	சிரித்தார்களாகிலும்
நாம்	நாம்
மாமணிவண்ணரை	ச்லாக்யமான மணி போன்ற வடிவையுடைய எம்பெருமா[னை
மறவோம்	மறக்கமாட்டோம்
கொல்லை	தோட்டங்களிலே
வளர்	வளராநின்ற
இளமுல்லை	இளமையான முல்லை புஷ்பங்களால்
புல்கு	வ்யாப்தமான

குறுங்குடிக்கே என்னைஉய்த்திடுமின்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (எல்லியும் நன்பகலுமிருந்து) நல்ல எல்லியும் நல்லபகலுமாயிற்று, அவனோட்டைக் கலவிக்கு உறுப்பான காலத்தோடு அவனைஸ்மரிக்கைக்கு உறுப்பான காலத்தோடு வாசியற இரண்டுபோதுமிருந்து. பழிசொல்லிலும் சொல்லுக, அணைத்துப் போக்குங்காலத்தோடு நினைத்துப் போக்குங்காலத்தோடு வாசியற இப்ப்ராவண்யந்தன்னையே பழியாக்கிச்சொல்லிலும் சொல்

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (எல்லியுமித்யாதி) "பாவியேனுவியை வாட்டம் செய்யும்" என்று நின்றாய்; உன்னை அங்கே கொடுபோகையில் "இவளுக்கு ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான தர்மங்கள் ஒன்றுமில்லை" என்றிப்படி ஏசினால், அவனும் இப்பழி கேட்டு முகம்மாறவைக்கில் செய்வதென்னென்னில்; அவர்கள் ஏச்சால் நமக்கென்? அவன் வர்த்திக்கிற தேசத்தில் போன நமக்கு ஸ்த்ரீத்வம் குறைவற்றிருக்குமென்று ஸங்கதி.

எல்லிக்கும் பகலுக்கும் நன்மை ஏதென்ன வருளுகிறார் (அவனோட்டையித்யாதி). பழிசொல்லிலும் சொல்லுகவென்னக் கூடுமோ? இதுக்குக் கருத்தென்னென்ன (அணைத்தித்யாதி), பிரிவுண்டாயிருக்க, நினைக்கைக்கு

ஓக. அல்லாதாரிழவை அநுஸந்தித்தவாறே ஸ்மரிக்கைக்கு உறுப்பானது தானே பேறாய்த் தோற்றுமே. பிரிந்தபோதுதானே (க) "கங்குலும் பகலும் கண்டுயிலறியாள்" என்று இழவுக்குடலாயிருக்குமிறே. (எந்திழையார் நல்லர்) அவர்கள் விலக்ஷணைகளன்றோ? ஆபரணங்களைச் சுமந்து கொண்டிருக்க வல்லவர்கள் என்சொல்லாதார். (அவர் திறம் நாமறியோம்) நம் இடையாட்டம் அவர்கள்அறியுமன்றிறே, அவர்களிடையாட்டம்நாமறிவது. அறியாதொழிகிறதுக்குஹேதுவென்னென்னில்; (நாணித்யாதி). நம்முடைமை நம்கையதாகிலன்றோநமக்குஸ்மரிக்கலாவது; அவர்களுக்கு ஸ்த்ரீத்வாதிகள் குறியழியாதிருக்கையாலே சொல்லலாம்; நம்முடைய ஸ்த்ரீத்வாதிகள் நம்கையிலில்லை. (இங்கில்லை) அவைபோனவங்கே காணில் காணுமித்தனை.

(வல்லனசொல்லி மகிழ்வரேலும்) வாயால் போந்தத்தைச் சொல்லிச் சிரித்தார்களாகிலும், "ஸ்த்ரீத்வாதிகளைக் காற்கடைகொண்டாள்; அவனைமறந்திலள்"என்றாப்போலே சிலவற்றைச்சொல்லிச்சொல்லிச் சிரித்தார்களேயாகிலும். (மாமணிவண்ணரை நாம் மறவோம்) அவர்கள் நம்முடைய ஸ்ம்ருதிக்கு உத்போதகராணர்களாமித்தனை. மறப்பு நம்கையிலே கிடக்கும்படியோ? அவன் வடிவுபடைத்தது. (கொல்லையித்யாதி) மறவாமை தேட்டமாம்தேசத்தைவிட்டு அவனை

உறுப்பான மாத்ரத்தாலே நன்மை பகலுக்குச் சொல்லக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (அல்லாதாரித்யாதி). (அல்லாதார்) நாயகனைப் பிரிந்து அவனை நினையாதார். இப்படி நினைவு மாத்ரத்தைக் கொண்டு நன்மையை ஸாதிக்க வேணுமோ? பகல் ஆஶ்வாஸகரமாகையாலே நல்லதென்னலாமே என்ன; அங்ஙனே சொல்லவொண்ணாது; இப்பெண்பிள்ளையின் ப்ராவண்யம்மிக்குக் குறைதல் வருமென்று ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (பிரிந்தவித்யாதி), (ஸ்மரிக்கலாவது) என்றது-நாயகனை ஸ்மரித்துக்கொண்டு தரித்திருக்கலாவதென்றபடி. இத்தால் அவர்கள் ஸ்மரித்துக்கொண்டு எப்படியிருக்கிறார்களோ? தெரிந்ததில்லை என்கை. "நமக்கு" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்த்யமருளுகிறார் (அவர்களுக்கித்யாதி).

அவர் திறம் நாம் அறியாதாப்பொலே அவர்களும் நம்திறமறியார்களிறே. ஏசும்படி என்னென்னும் ப்ரஶ்நத்திலே வல்லன சொல்லி என்கிறாளென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (வாயாலித்யாதி).

(க) தி-வாய்-எ-உ-க.

க் கண்கண்டு அநுபவிக்கலாம் தேசத்திலே கொடுபோய்ப் பொக டுங்கள். கொடிக்குத் தரைகிடைகிடக்க வேண்டாதே கொள்கொம் பிலே படரலாம் தேசத்திலே. .... (சு)

மூ.—

செங்கணெடிய கரியமேனித்தேவரொருவரிங்கே புகுந்தென்
அங்கமெலியவளைகழலஆது கொலோவென்று சொன்னபின்னை
ஐங்கணைவில்லிதன்னாண்மையென்னோடாடு மதனையறியமாட்டேன்
கொங்கலர்தண்பணைசூழ்புறவில் குறுங்குடிக்கே யென்னையுய்த்திடுமின்.

பதம்.	உரை.
நெடிய	நீண்ட (விசாலமான)
செம்கண்	சிவந்த திருக்கண்களை
கரிய	கறுத்த [யுடையராய்
மேனி	திருமேனியையுடைய ராய்,
தேவர்	ஸ்வாமியுமான
ஒருவர்	ஒரு எம்பெருமான்
இங்கே	இவ்விடம்
புகுந்து	ப்ரவேசித்து
என்	என்னுடைய
அங்கம்	ஶரீரமானது
மெலிய	க்ருஶமாம்படியாகவும்,
வளை	வளைகள்
கழல	கழலும்படியாகவும்
ஆதுகொலோ என்று	அதுவன்றோ? (பிரியே ன்) என்று

பதம்.	உரை.
சொன்னபின்னை	சொன்னபின்பு
ஐங்கணைவில்லி	ஐந்து பாணங்களை யுடைய மந்மதன்
தன்ஆண்மை	தன்னுடைய ஸாமர்த்தியத்தை
என்னோடு	என் திறத்தில்
ஆடுமதனை	நடையாடுவிப்பதை
அறியமாட்டேன்	அறிகிறிலேன்;
கொங்கு	தேனை [ள
அலர்	புறப்படவிடாநின்றுள்
தண்	குளிர்ந்து ஶ்ரமஹரமா
பணை	ஶாகைகளால் [ன
சூழ்	சூழப்பட்ட
புறவில்	பர்யந்தங்களையுடைய
குறுங்குடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின்	

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (செங்கணெடியகரியமேனி) கண்ணெரு

அந.—ஏழாம்பாட்டு. (செங்கணித்யாதி) "மாயணிவண்ணரை நாம்மற வோம்" என்றாநின்றாய்; அவர் அப்படிவந்து கலந்தபடி எங்ஙனே;பிரிவுவந்த வழி என்; அத்தால் உனக்கு நலிவு வரப்ரஸக்தி யென்னென்ன அவற்றைச் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

"நெடிய செங்கண், நெடியகரியமேனி" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி மூக்குறக்கண்ணைச் சொன்னத்தால் பலிதமருளுகிறார் (கண்ணித்யாதி).

தலையும் வடிவெல்லாம் ஒருதலையுமானால் பின்னையும் கண்ணழகே விஞ்சியிருக்குமாயிற்று. அகவாயில் வாத்ஸல்யம் தோற்றும்; பார்க்கிற பார்வைக்கு ஓரவதியில்லை. (கரியமேனி) அக்கண்ணில் குளிர்ச்சிக்குத் தப்பினாலும் தப்பவொண்ணாதாயிற்று வடிவில் குளிர்ச்சிக்கு. (தேவர்) கண்ணழகும் வடிவழகும் பேசித்தலைக்கட்டினாலும், மேன்மை பேச்சுக்கு நிலமல்லவாயிற்று. (ஒருவர்) தேவர் என்றால் ஜாதியில் போகாது, அவ்வ்யக்தியொன்றிலேயும் கிடக்குமத்தனை. (இங்கேபுகுந்து) வடிவழகும் மேன்மையும் கரைபுரண்டால் தாமிருந்த விடத்தே நாம் செல்லவிருக்கையிறே அடுப்பது. அவை தம்மதானவோபாதி தாழ்வுசெய்கையும் தம்மதாயிருக்குமாயிற்று. என்றும்அவ்வவஸ்துவைப்பெறுவார் பெறுவது, தாம்தாம் ஓரடியிட்டன்றிக்கே அத்தலையாலே வரவாயிற்று. (என்னித்யாதி) வந்தபின்பு கலவியுண்டாக நினைத்திருக்கிறிலள். பிரிவுக்கு உறுப்பாகச்சொன்ன வார்த்தையே யாயிற்று இவள் நெஞ்சில் பட்டுக்கிடக்கிறது.

(அங்கமெலியவளைகழல) ஒன்று சொன்னாராயிற்று. பிரிவை ப்ரஸங்கித்தாராக இவை தன்னடையே போய்க்கொடுநின்றது. (ஆதுகொலோ) பிரியேனென்கிறபாசுரத்தாலே பிரிவைஉணர்த்தினாயிற்று, வ்யதிரேகத்தாலே அறிந்து கொள்ளுகிறுளென்று. இவர் "பிரியேன்" என்கிற பாசுரத்தாலேயாகிலும் சொன்னார்; அதுவும்

நெடுமை செம்மையிலும் கருமையிலும் அந்வயித்து, அத்தால் வாத்ஸல்யாதிசயமும், க்ருபாதிசயமும் தோற்றுகிறதென்று அர்த்தாந்தரம் (அகவாயித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "தேவர்" என்றத்தாலே நிருபாதிக தேவத்வம் அந்யத்ர இல்லை என்கிற தென்றருளுகிறார் (தேவரென்றாலித்யாதி). (ஒன்றிலேயும் கிடக்கும்) என்றது-ஒன்றிலேதானே கிடக்குமென்கை. அவன் தாழ்வு செய்யும்படி வருகைக்கு இத்தலையில் ஏதேனுமுண்டோ வென்ன வருளுகிறார் (என்று மித்யாதி). இப்படி குணதிகனானவனைப் புகுந்தது அங்கம் மெலிகைக்கும் வளைகழலுகைக்கும் ஹேதுவாமோவென்ன வருளுகிறார் (வந்தவித்யாதி).

குணதிகன் ஒன்று சொன்னால் அது தான் இவையாகப்போவானென்னென்ன (பிரிவையித்யாதி). அவன் குணதிகனானாலும் பிரிவின் கொடுமை இப்படி பண்ணுமென்று கருத்து. "ஆதுகொலோ" என்றுபிரிவின் கொடுமையைப் பற்றச் சொன்னபடி. ... ... (எ)

வாய்கொண்டு சொல்லமாட்டாமை "ஆது கொலோ" என்கிறாளாயிற்று இவள். (ஐங்கணை) அவன் பிரிவை உணர்த்தினான்; காமன்சர வர்ஷமாக வர்ஷிக்கத் துடங்கினான். "வீரபத்நி" என்று பாரார்தே நலியாநின்றான். அவன் கைவிட்டமை அறிந்தானாகவேணும். (கொங்கலரித்யாதி) அவன்கையில் அம்புதானே தா(ஃ)ரகமான தேசத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கோள். அவனோடேகூடின வாறே பூக்கொய்கையும் ஜலக்ரீடை பண்ணுவதுமாய் தா(ஃ)ரகமாயிறே. .... (எ)

மூ;—

கேவலமன்றுகடலினோசை கேண்மின்களாயன்கையாம்பல்வந்தென்
ஆவியளவுமணைந்துநிற்கு மன்றியுமைந்துகணை தெரிந்திட்டு
ஏவலங்காட்டி யிவனொருவ னிப்படியேபுகுந்தெய்திடாமுன் [மின்
கோவலர்கூத்தன் குறிப்பறிந்துகுறுங்குடிக்கே யென்னையுய்த்திடு

பதம்.	உரை.
கடலின்	ஸமுத்ரத்தினுடைய
ஓசை	இரைச்சலானது
கேவலமன்று	ஸாமாந்யமன்று;
கேண்மின்கள்	கேளுங்கோள்;
ஆயன்	க்ருஷ்ணனுடைய
கை	திருக்கையிலிருக்கிற
ஆம்பல்	குழலோசையானது
வந்து	இங்கே வந்து
என்	என்னுடைய
ஆவியளவும்	ப்ராணனளவும் [க(முடிக்
அணைந்துநிற்கும்	கிட்டிநில்லாநின்றது;
அன்றியும்	அதற்கு மேலும்
இவன் ஒருவன்	அத்விதீயனான இந்த மந்மதன்
ஐந்துகணை	ஐந்து பாணங்களை
தெரிந்துஇட்டு	(இவளைமுடிக்கும்என்று) தெரிந்துகொண்டு
ஏவலம்	எய்யவல்லஸாமர்த்யத்
காட்டி	காண்பித்து [தை
இப்படியே	இப்படிக்கே
புகுந்து	என்மேல் ப்ரவேசித்து
எய்திடாமுன்	அம்புகளை எறிவதற்கு முன்னமே
கோவலர்	கோபாலர்களை
கூத்தன்	சேஷ்டிதத்தால் வசீகரி [ந்த
குறிப்புஅறிந்து	திருவுள்ளத்தை அறி
குறுங்குடிக்கே	என்னை உய்த்திடுமின்.

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கேவலமித்யாதி) பிரியேன் என்று சொல்லிப் பிரிந்து வாராதிருந்தால் அவனுக்கே அநுராகமில்லையாய் விட்டதே? அவனுக்கு அநுராகம் பிறந்தவனாகவருமளவும் ஆறியிருக்கவேணும்; அதில்லாவிடில் அங்கு போனாலும் ப்ரயோஜநமில்லையே என்னும் ப்ரஶ்நத்திலே சொல்லுகிற

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. (கேவலமித்யாதி) பந்துக்களை நோக்கிச் சொல்லுகிற வார்த்தையிறே. க்ரமப்ராப்தி பார்த்து ஆறியிருக்கலாம்படி அன்று-இங்கோடுகிறதசை; இனி அங்கேபோய்ப் புக்காலும் அவன்றன்னாலே பேறுமன்றுஎனக்குப்ரயோஜநமுள்ளது. அதில் அவன் கருத்தறிந்தபடியையு மறிந்து கார்யம் செய்யப் பாருங்கோள்; உனக்குக்ரமப்ராப்தி பார்த்து ஆறியிருக்கவொண்ணாமைக்கு இப்போது வந்ததென்னென்ன;

வ்யா;—(கேவலமன்று கடலிரைசை) இக்கடலோசைக்குஓரடியுண்டு. மஹாராஜர் பெருமாளை அண்டைகொண்டு வந்து அறைகூறினபோதுபோலே இராநின்றது. பெருமாள் கையும் வில்லுமாய்க் கொண்டு கடக்கநிற்க, அவரைப் பற்றிச் சென்று அறைகூறினாரிறே. (௧) [ननाद नादं सुमहन्निर्जगाम - நநாத நாதம் ஸுமஹாந் நிர்ஜகாம] முன்பு பலகாலும் நம்வாசலிலேவந்து அறைகூறக்கண்டறிவோம்; இப்போது அங்ஙனன்றிக்கே இவன்மிடற்றோசையில் தசைபிறந்தபடியால் இதுக்கு ஓரடியுண்டாகவேணும். ப்ரபலனாயிருப்பானொருவனைப்பற்றி வந்தானாகவேணும். [निर्जगाम-நிர்ஜகாம] முன்புபோலே புறப்பட்டுத் தரையிலே கைமோதிப்போகாதே இவனும் இவனடியாக வந்தவனும் இலக்குப்போருமாகில் புறப்பட்டுப் போரப் பார்ப்போமென்று புறப்பட்டான். அடியுண்டென்றறிந்தானாகில், பின்னைப் புறப்படுவானென்னென்னில்; [हरीश्वरः-ஹரீஶ்வரः]எதிரிகள்ஜீவித்திருக்க உஜ்ஜீவித்திருந்தவனல்லாமையாலே. அன்றிக்கே, வெறுமிக் கடலோசையளவே அன்று. இன்னமும் பாதகவர்க்கத்துக்கு ஓரவதியில்லையென்னுதல். (கேண்மின்கள்) பிரிவென்று

ளென்று ஸங்கதி திருவுள்ளம் பற்றியருளிச்செய்கிறார் (பந்துக்களையித்யாதி). (இறே) என்றவநந்தரம் இப்பாட்டென்றுசேஷம். (நோக்கி) என்றது-அநுவிதாநம்பண்ணியென்கை. (பாருங்கோள்) என்றவநந்தரம் "என்று சொல்லி" என்று சேஷம்.

(ஓரடியுண்டு) என்றதுக்கு-நாயகன் வரவிட்டானென்று கருத்து. அவர் அப்படி அடியுண்டாய்அறைகூறுகையுண்டோவென்ன; (பெருமாளித்யாதி). "ஜகாம" என்னாதே "நிர்ஜகாம" என்றத்தாலே பலிதம் (முன்பித்யாதி). (தரையிலே கையைமோதி) என்றது - எதிரிலக்ஷ்யம் போராமையாலே யுத்தகண்டூதி தீரமோதி என்கை. கடலோசை அவர்களுக்கும் செவிப்படாதோ?

---

(௧) ரா-பா-௧-௬அ.

ஒன்றுண்டு என்னும் இவர்கள் நெஞ்சிலே பட்டுப்பிரிந்தால் பதார்த்தங்களுமெல்லாம் பாத([illegible])கமாமென்று அறிவர்களென்றிருக்கிறாள். இடையன்கையில் குழலானது வந்து என்மர்மத்தளவும் கிட்டிநில்லா நின்றது.

(அன்றியுமித்யாதி) அதுக்குமேலே "இவள், குழலோசைக்கு முடிந்தாளாக வொண்ணாது; என்கையிலம்பாலே முடிந்தாளாக வேணும்" என்று பார்த்து "ஸ்த்ரீவதமன்றோ? பண்ணக்கடவதன்று" என்று பார்த்துப் பிற்காலிக்குமவையன்றிக்கே நிர்தயமாக முடிப்பன சிலவம்புகளைத் தெரிந்து. ராவணவதத்துக்குத் தெரிந்துவந்தன சிலவம்புகள் போலேயாயிற்று. (ஏவலங்காட்டி) தான்எய்யவல்ல மிடுக்கை என்னோடேகாட்டி. (இவனொருவன்) ஸ்த்ரீவதம் பண்ணுமிடத்தில் இவனை எண்ணினால் பின்னை எண்ணுகைக்கு ஆளில்லாதபடி யிருக்குமவனாயிற்று. (இப்படியே புகுந்தெய்திடாமுன்) இதுக்கு இட்டுச்சொல்லலாவது ஒருபாசுரமில்லை. புண்ணறைகளைக் காட்டுமித்தனை. (கோவலரித்யாதி) (க)"पुंसांदृष्टिचित्तापहारिणम्-பும்ஸாம்த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்" என்கிறபடியே தன்னோடொத்த பருவத்துப்பிள்ளைகளை மநோஹாரி சேஷ்டிதத்தாலே எழுதிக்கொண்டிருக்குமவனாயிற்று. வன்னெஞ்சர்படுகிறபாடு இதுவானால் அபலைகளுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே. (குறிப்பறிந்து) அவன் திருவுள்ளக்கருத்தறிந்து என்னை அங்கே கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கோள்; அவன் வேணுமென்றிருந்தானாகில் அங்கே கொடுபோய்ப்பொகடுவது; வேண்டாவென்றிருந்தானாகில் இங்கே கிடந்து முடிந்துபோக. .... (அ)

மூ;— [கின்றுதாறும்

சோத்தெனநின்று தொழவிரங்கான் தொன்னலங்கொண்டெனக்
போர்ப்பதோர்பொற்படந்தந்துபோனான் போயினவூரறியேனென்கொங்கை
மூத்திடுகின்றன மற்றவன்றன் மொய்யகலமணையாதுவாளா [மின்
கூத்தனிமையவர்கோன் விரும்புங்குறுங்குடிக்கேயென்னையுய்த்திடு

"கேண்மின்கள்" என்பானேன்னென்ன வருளுகிறார் (பிரிவித்யாதி).

"கோவலர் கூத்தன்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (வன்னெஞ்சரித்யாதி). ... ... (அ)

(க) ரா-அ-௩-௨௧.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சோத்து என நின்று	"சோத்தம்" என்றுதாழ்ந்தார்சொல்வதைச் சொல்லி மாறாதே நின்றும்	அடியேன்	அறிகிறிலேன்;
தொழ	அஞ்சலிபண்ணினாலும்	மற்று	மேலும்
இரங்கான்	இரங்குகிறிலன்;	என்	என்னுடைய
தொல்நலம் கொண்டு	பழைமையான ஸ்த்ரீத்வாதிகளைக் கைக்கொண்டு	கொங்கை	ஸ்தநங்கள்
எனக்கு	எனக்கு	அவன்றன்	அவனுடைய
இன்றுதாறும்	இன்றுவரையில் வர	மொய்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
போர்ப்பது	போர்க்கைக்கு	அகலம்	திருமார்பை
ஓர்பொன்படம்	ஒருபொன்னின் வஸ்த்ரத்தை (தருவானைப்போல் வைவர்ண்யத்தை)	அணையாது	ஆலிங்கநம் செய்யப்பெறாதே
தந்துபோனான்	கொடுத்துப்போனான்;	வாளா	வீணாய்
போயின	அவன்போன	மூத்துஇடுகின்றன	முதிர்ந்துவிடுகின்றன;
ஊர்	திவ்யதேசத்தையும்	கூத்தன்	மநோஹாரி சேஷ்டிதமுடையனாய்
		இமையவர்கோன்	நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனான எம்பெருமான்
		விரும்பும்	விரும்பிவர்த்திக்கிற
		குறுங்குடிக்கே	என்னைஉய்த்திடுமின்.

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சோத்தெனநின்று தொழவிரங்கான்) அஞ்ஜலி பண்ணுமவர்கள் அதுக்கு அநுரூபமாகத் தாழச் சொல்லுவதொரு சப்தவிசேஷமாயிற்று. "சோத்தம்" என்று

அநு.—ஒன்பதாம் பாட்டு. (சோத்தெனவித்யாதி) கடலோசையானது நாயகனை அண்டைகொண்டு மிகவும் பாதியாநின்ற தென்றாநின்றாய்; அவனப்படி பாதிக்கிறானென்கைக்கு க்ருபையின்றிக்கே இருக்குமோவென்ன; மிகவும் அது அங்ஙனே என்றதுக்கு ஹேதுவைச் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி. ... ...

"சோத்தம்" என்று கடைக்குறைத்தலாய் "சோத்து" என்று கிடக்கிறதாய் அதுக்கர்த்தம் (அஞ்சலியித்யாதி). "என" - என்னவென்றாய், அதினர்

வாயாலே அநுகூலபாஷணத்தைப்பண்ணி மாறுதேநின்று அஞ்ஜலி பண்ணினால், அதுக்கு இரங்குகையாகிற ஸ்வபாவம் அவனுக்குவாஸனையோடேபோயிற்று. அதுஎங்ஙனேஅறிந்தபடியென்னில்; (தொன்னலமித்யாதி) பிறந்தவன்று தொடங்கி உண்டான என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வாதிகளைக்கொண்டு தன்னை நான் பிரிந்தவன்று தொடங்கி, இன்றளவும் வரப், போர்க்கைக்கு ஒருபொன்னின் பிடாத்தைத் தருவாரைப்போலே வைவர்ண்யத்தைத் தந்துபோனான். இத்தலையிலுள்ளதடைய ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணி நமக்கு ஸர்வஸ்வதாநம்பண்ணுவாரைப்போலே வைவர்ண்யத்தைத் தந்துபோனான். போனானாகிலும் ஆறியிருக்கலாமிறேபோனவூரைச்சொல்லிப்போனானாகில்; அவன் சொல்லிப்போகாமையில்லை. இவள் குறிக்கொள்ளமாட்டாமை இழந்தாளித்தனையிறே. அறியாயாகில் மேல் இனிச்செய்ய நினைக்கிறதென்னென்ன; இங்கிருந்தநாள் அவன்வாய் வெருவும்படி அறிந்திருப்புதோமே, அத்தேசத்திலே என்னைக் கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கோள். இங்ஙன் ஆராய்ந்துகொண்டு அவ்விடம் தேடிப்போகவேண்டுகிறதென்? இங்கே தரித்திருந்தாலோவென்ன;

(கொங்கை மூத்திடுகின்றன) இங்கே இருக்கலாம்படியாயோ இவை இருக்கிறது. (கொங்கைமூத்திடுகின்றன) அவனும்வந்து அணையவும்பெற்றாலும், கழிந்தபருவத்தைமீட்கவொண்ணாதே? காணக்காணச் செவ்வியழியாநின்றதாயிற்று. (௧) "𑌨 𑌮𑍇 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 - நமே து:க்கம், 𑌵𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌤𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 - வயோஸ்யாஹ்யதிவர்த்ததே" என்னுமாபோலே, அவனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான மார்வோடே அணையப்பெறாதே வ்யர்த்தமேஇருந்துசெவ்வியழியாநின்றதாயிற்று. (௨) [மூன்னிருந்து மூக்கின்று] என்னக்கடவதிறே. கண்ணுக்கு இலக்கா

த்தம் (வாயாலே இத்யாதி). "இன்று தாறும்" என்றதினர்த்தம் (இன்றளவும்வர) என்றது. ஓர் என்றத்தின் தாத்பர்யம் (இத்தலையித்யாதி). "போயின வூர் அறியேன்" என்னக்கூடுமோ (௩) "செருந்திப்பொழிலினூடே புனலரங்கமூரென்று போயினாரே" என்றாப்போலே சொல்லிப்போக ஸம்பாவனையுண்டே யென்ன (அவனித்யாதி). "விரும்பும் குறுங்குடி" என்றத்தையருளுகிறார் (இங்கித்யாதி).

எடுத்த ஸம்வாதத்துக்குத் தாத்பர்யம் (கண்ணுக்கித்யாதி). ... (௯)

(௧) ரா-யு-௫-௫. (௨) பெ-தி-ம-௯௨. (௩) திருநெ-௨௫.

யிருந்து காணக்காணக் செவ்வியழியாநின்றதாயிற்று. (கூத்தனித்யாதி) (க)"கோவலர்கூத்தன்" என்றபடியிறே. *இனவாயர் தலைவனைவதுக்குமேலே, * இனத்தேவர் தலைவனைவன் விரும்பி வர்த்திக்கிறதேசத்தில் கொடுபோய்ப் பொகடப்பாருங்கள். தன்னுடைய மநோஹார்! சேஷ்டிதத்தாலே நித்யஸூரிகளைத் தோற்பித்துக் கொண்டிருக்கிறவன் விரும்பிவர்த்திக்கிற திருக்குறுங்குடியிலே.

மூ;—

செற்றவன்தென்னிலங்கைமலங்கத் தேவபிரான் திருமாமகளைப்
பெற்றுமென்னெஞ்சகம் கோயில்கொண்ட பேரருளாளன் பெருமை
கற்றவன்காமருசீர்க்கலியன் கண்ணகத்தும் மனத்துமகலாக் [பேச
கொற்றவன்முற்றுலகாளிநின்ற குறுங்குடிக்கே யென்னையுய்த்திடுமின். (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செற்றவன்	சத்ருவான ராவணனுடைய	சீர்	ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸ்ரீயை யுடைய
தென் இலங்கை	தெற்கிலுள்ள லங்கா நகரத்தை	கலியன்	ஆழ்வாருடைய
மலங்க	கலங்கப்பண்ணின	கண்ணகத்தும்	திருக்கண்களிலும்
தேவபிரான்	தேவாதிபனாய்,	மனத்தும்	ஹ்ருதயத்திலும்
திருமாமகளை	பெரியபிராட்டியாரை	அகலா	பிரியாமல்நின்ற
பெற்றும்	அடைந்திருக்கச் செய்தேயும்	கொற்றவன்	ராஜாவான
என்நெஞ்சகம்	என்னுடையமநஸ்ஸை	முற்றுலகு ஆளி	உபயவிபூதிகளுக்கும் ஸ்வாமியானவன்
கோயில்கொண்ட	நித்யவாஸமாய்க் கொண்டருளிய	நின்ற	விரும்பி வர்த்திக்கிற
பேரருளாளன்	பரமக்ருபாளுவுமான எம்பெருமானு	குறுங்குடிக்கே	திருக்குறுங்குடி என்கிற திவ்யதேசத்தேற
பெருமை	மேன்மையை [டைய	என்னை	என்னை
பேசக்கற்றவன்	அருளிச்செய்ய வல்ல	உய்த்திடுமின்	சேர்த்துவிடுங்கள்.(க0)
காமரு	ஸ்ப்ருஹணீயமான[வராய்		

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (செற்றவன் தென்னிலங்கைமலங்க)

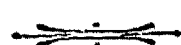
அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (செற்றவனித்யாதி). "தென்" என்றத்தால்

தேவதைகளுடைய வரங்களாலே அழிக்கவொண்ணாத ஊர், ஒருவர் கூறை எழுவருடுக்கும்படி மூலையடியே நடக்கும்படி பண்ணினவன். (திருமாமகளித்யாதி) ப்ரதாநமஹிஷியிருக்க, ஒருசண்டாள ஸ்த்ரீ கால்கடையிலே ஒதுங்கும் செருக்கனாயிருக்கும் ராஜபுத்ரனைப் போலே (க) "யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா - யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா" என்கிற படியே - தன்ஸம்பந்தமிட்டுச் சொல்லுவது மேன்மைக்கு உடலாம் படியான அவளிருக்க, என்னுடைய ஹ்ருதயத்தை விரும்பி ஒரு காலும் போவானாயிராநின்றான். (கோயில்கொண்ட) இனி இவள் பக்கல் போவானாயிருக்கிறிலன். அதுக்கடியென்னென்னில்; (பேரருளாளன்) நம்பக்கல்பண்ணின அருளுக்கு அவதியுண்டாகிலிறே மற்றோரிடத்தில்போவது.

(பெருமைபேசக்கற்றவன்) அவ்வருளுக்கு அவனையொழியக் குடியிருப்பில்லாதாப்போலேயாயிற்று, அவனைப் பேசுகையாகிற இதுவும்இவ்வாஸ்ரயத்திலேஒதுங்கினபடி. (௨) "இவள்வாயனகள்". (காமருசீரித்யாதி) கண்டார்க்கு ஸ்ப்ருஹைபண்ணவேண்டும் படியான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயை யுடையரான ஆழ்வாருடைய ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் தானேவிஷயமாய், அரைக்ஷணமும் அவரை விட்டு அகலகில்லாமையாலே கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணினாப் போலேயிருக்கிற மேன்மையுடையவன். (முற்றுலகாளி) காற்கடை கொள்ளுகைக்கு உபயவிபூதியோகம் என்று ஒன்றுண்டாயிற்று. அவன் வர்த்திக்கிற திருக்குறுங்குடியிலே என்னைக்கொடுபோய்ப் பொகடுங்கள். இதுக்கு வேறொருபலம் சொல்லாவிட்டது-உகந்தருளின தேசப்ராப்திதானே ப(ஃ)லமாயிருக்கையாலே. .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி முற்றிற்று.

வந்த ஸ்ரைஷ்ட்யம் (தேவதைகளித்யாதி). "மால்" என்றத்தால் வந்த மஹத்த்வம் (ப்ரதாநமஹிஷியித்யாதி).

பேசுகை இவரிடத்தில் ஒதுங்கினதுக்குஸம்வாதம் (இவளித்யாதி) (க0)

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

(க) ரா-ஆ-கூஎ-கஅ. (௨) தி-வாய்-கூ-௫௭.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து ஆறாந்திருமொழி

அக்கும் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—அக்கும்புலியின் ப்ரவேசம்.—கால்நடை தாராதே யிருக்கிற என்னைக் கால்நடைதருவார் அவனிருந்த தேசத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடுங்கோளென்கிறார். "திருமாமகளைப்பெற்று மென்னெஞ்சகம் கோயில்கொண்ட பேரருளாளர்" என்று பிராட்டி ஸந்நிதியுண்டாகவு மநுஸந்தித்தார். "தமக்குப் புருஷகாரமாவார் அங்கே உண்டு"என்றநுஸந்தித்தவாறே தமக்கே கால்நடை தருமள வாய்வந்துவிழுந்தது. அத்தாலே அங்குநிற்கிறவன்றான் சாலசிலவா னாய், நாம்தான் வருவது எப்போதோ? என்றுதான் முற்பாடனாய் நம் அவஸரம் பார்த்துநிற்பானொருவன்; அநுகூலராயிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களையும் போருங்கோளென்று கூட்டிக்கொண்டு தாமே போகப்பார்க்கிறார். .... *

மூ;—அக்கும் புலியினதளு முடையா ரவரொருவர்
பக்கம்நிற்கநின்ற பண்பரூர்போலும்
தக்கமரத்தின் தாழ்சினையேறித் தாய்வாயில்
கொக்கின்பிள்ளை வெள்ளிறவுண்ணும் குறுங்குடியே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொக்கின்பிள்ளை	கொக்கினுடைய சிசுவானது	தாய்வாயில்	மாதாவின் வாயிலிருக்கிற
தக்க	(தனக்கு) ஏறத்தகுந்ததான	வெள்ளிற	"வெள்ளிறு" என்னும் மத்ஸ்யத்தை
மரத்தின்	வ்ருக்ஷத்தினுடைய	உண்ணும்	புஜியாநின்றுள்ளதான
தாழ்சினை	தாழ்ந்த கிளையிலே	குறுங்குடியே	திருக்குறுங்குடியென்கிற திவ்யதேசமானது,
ஏறி	ஏறி [கும்		

அநு.—அக்கும்புலியின் ப்ரவேசம். கீழில் திருமொழியிலே " என்னை உய்த்திடுமின் " என்று பிறர் தம்மைக் கொடுபோய் விடவேண்டும்படி தளர்ந்தவர் இத்திருமொழியிலே "பணிமினெழுமின் தொழுமின்தொண்டீர்காள்" என்று-பிறர்க்கும் அங்கு போகவேணுமென்று உபதேசித்து அவர்களோடே போக ஒருப்படக்கூடுமோ வென்ன (கால்நடை யித்யாதி). (சிலவானாய்) என்றது "பக்கம்நிற்க நின்றபண்பர்" என்றதைப்பற்ற. "வந்துகாண்மின் தொண்டீர்காள் " என்றதைப்பற்றி (அநுகூலராயித்யாதி). ... ... *

அக்கும்	எலும்பையும்	நின்ற	நின்று
புலியின்	புலியினுடைய		டையக்கோல மு
அதளும்	தோலையும்		ளியிருக்கும் தரு
உடையார்	தரித்தவனான [வன்	பண்பர்	ஸ்ரீலாதிகுணமுடை
அவர்ஒருவர்	ஓராறொரு ருத்ரனான்		ரான எம்பெருமா
			னுடைய
பக்கம்	பார்ஶ்வத்தில்	ஊர்போலும்	திவ்யதேசமாயிரா நின்
நிற்க	நிற்கும்படியாக		றது; (௩)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (அக்குமித்யாதி) அவனுக்கு ஆகாதா ரில்லை யென்கிறார். ஈஶ்வராபிமாநிகளாயிருப்பார்க்கு முகம்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவன் அநுகூலராய்ச்சென்று கிட்டுகிற நமக்கு முகம் தரச்சொல்லவேணுமோ? (க) "தொடையொத்த துளபமும் கூடையும் பொலிந்து" என்கிறபடியே அநுகூல ஸிந்ஹத்தோடே வருகையன்றிக்கே, அக்கும் - எலும்பும், புலித்தோலுமுடையராய், மற்றும் எருக்கம்பூ, சாம்பலென்றுப்போலே நிஷித்த த்ரவ்யங்களுக்கு ஓரவதியில்லையிறே. (அவரொருவர்) அவன் தவிர வொண்ணாமையாலே முகம்கொடுத்தாலும், தமக்கு இதில்ஓர் ஆதரமில்லாமையாலே முகத்தை மாறவைத்துச் சொல்லுகிறார். (பக்கம்நிற்கநின்ற) அவன் ஓரருகே நிற்கநின்ற. அவ்வளவேயன்றியே இன்னமும் தண்ணியராய் வாருங்கோளென்று சீலத்தை யுடையவன் வர்த்திக்கிற ஊர்போலே.

(தக்கவித்யாதி) அங்குநிற்கிற அவன்படி அங்குத்தை ஸ்த்தாவர

அரு.—முதற்பாட்டு (அக்குமித்யாதி) கீழ்வாக்ய விவரணம்(ஈஶ்வராபிமாநிகளாயித்யாதி). "உடையார்" என்கிற பூஜ்யோக்தியாலே அவருடைய தாபிமானம் ஸூசிதமென்று திருவுள்ளம். அக்கு முதலானவற்றை நிரூபகமாக அருளிச்செய்ததற்குத்தாத்பர்யம்(தொடையொத்தவித்யாதி) "அதளும்" என்ற ச(உ)காரத்துக்குக்கருத்து (மற்றுமித்யாதி). தேவதாந்தரத்தில் அநாதரத்தாலே (இதில்) என்றது. "பக்கம்" என்றத்தாலே முன்னேநிற்குமவர்களில் தாழ்ந்தவராக வரவேணுமென்று நின்றபடிதோற்றுகையாலே அருளுகிறார் (அவனோருகேயித்யாதி).

பண்பர்க்கு, தக்க - ஸத்ருஶமான என்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (அங்கித்

(க) தி-பள்ளியெ-௧௦.

ங்களுக்குமுண்டாயிற்று. (தக்கமரத்தின்) "ஒருமுள்பற்றையவ்ருக்கே, பா(ஈ)லர்க்கும் தவிழ்ந்தேறலாம்படி யிருக்கு மங்குத்தை வ்ருக்ஷங்களின்படி" என்று-பட்டரருளிச் செய்தாராக ப்ரஸித்தமிறே. அன்றிக்கே, மேலே "கொக்கின் பிள்ளை" என்கையாலே தன்னோடு ஸாமஸாம்யத்தையுடைத்தான மரத்திலே என்பாருமுண்டு; "கொக்கு" என்று - மாவுக்கும் பேர். (க) "கொக்கின் பழம் வீழ் கூடலூரே" என்றுண்டாகையாலே; தக்கமரத்தினுடைய தாழ்ந்த பணை தன்னிலே ஏறி. (தாய்வாயித்யாதி) கொக்கின் பிள்ளை தாய்வாயில் வெள்ளிறவை உண்ணாநிற்குமாயிற்று. "வெள்ளிறு" என்றொரு மத்ஸ்ய விசேஷம். அதின் வாய்க்கடங்குமது தேடிக்கொடுவந்து கொடுக்குமாயிற்று. முறைகெடாமல் புஜித்துப் போருமாயிற்று. தாய் கொடுவந்து கொடுக்க அதுஜீவித்துப் போருமாயிற்று, ஆக ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவம் மாறாதே போரும் தேசமாயிற்று. சிலவாறு யிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசம். அவ்வூரில் மரங்களுக்கும் அவன்படி உண்டென்கிறார். .... (க)

மூ;—துங்காரரவத்திரை வந்துலவத் தொடுகடலுள்
பொங்காரரவில் துயிலும் புநிதரூர்போலும்
செங்காலன்னம்திகழ் தண்பணையில் பெடையோடும்
கொங்கார் கமலத்தலரில் சேரும் குறுங்குடியே. (உ)

பதம்.	உரை.
செம்	சிவந்த
கால்	கால்களையுடைய
அன்னம்	ஹம்ஸமானது
திகழ்	அழகியதாய்
தண்	குளிர்ந்ததான
பணையில்	நீர்நிலங்களிலே
பெடையோடு	பத்நியுடன்
கொங்குஆர்	பரிமளம்நிறைந்த
கமலத்து அலரில்	தாமரை புஷ்பத்தில்
சேரும்	ஸம்ஶ்லேஷியாநின்
குறுங்குடியே,	[றுள்ள

யாதி), ஏறத்தக்கமரம் என்றர்த்தாந்தரம் திருவுள்ளம்பற்றி ஸம்வாதமுகேந தாத்பர்யம் (ஒருவித்யாதி). அன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்ன ஸாத்ருஶ்யத்துக்கே ஸம்வாதமென்று ஏகார்த்தமாகவுமாம். கொக்குக்குத்தக்க என்று மூன்றமர்த்தம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). முறை கெடாமையை உபபாதிக்கிறார் (தாயித்யாதி). ... ... (க)

(க) ஞி-உ-சு.

து ங் காரவம்	ஓக்கத்தையுடைத்தாய், பெரிய ஆரவாரத்தை யுடைத்தாயிருக்	பொங்குஆர்	பெரியகிளர்த்தியை யுடையனை
திரை	அலைகளானவை [கிற	அரவில்	திருவநந்தாழ்வான் மேலே [ற
வந்து	சிறுதிவலைகளுடன் கிட்டி	துயிலும்	கண்வளர்ந்தருளாநின்
உலவு	ஸ்பர்ஶியாநின்றுள்ள	புனிதர்	சுத்தஸ்வபாவனானஎம் பெருமானுடைய
தொடுகடல்	ஆழமான ஸமுத்ரத்திலே	ஊர்போலும்	ஊராயிராநின்றது ;

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகு எளியர்க்குக் கிட்டவொண்ணுமை யன்றிக்கே ப்ரஹ்மாதிகளுக்குமகப்பட இக்கரையிலே நின்று கூப்பிடவேண்டும்படி ஸர்வாதிகனாயிருக்கிறவன் எல்லார்க்கு மொக்க அநுபவிக்கலாம்படி வர்த்திக்கிற தேசம் திருக்குறுங்குடி யென்கிறார்.

வ்யா.—(துங்காரரவத்திரை) ஓக்கத்தையுடைத்தாய், பெரிய ஆரவாரத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற திரைகளானவை சிறுதிவலைகளாலே திருவடிகளிலேவந்து துடைகுத்த, ஆழத்தையுடைத்தான கடலிலே பெரிய கிளர்த்தியையுடையனாய், கண்வளர்ந்தருளுகைக்கிடான பரப்பையுடையனாய், மென்மை, குளிர்த்தி முதலானவற்றை புடையனான திருவநந்தாழ்வான் மேலே ஜகத்ரக்ஷணசிந்தை பண்ணிக்கண்வளர்ந்தருளுகிற. இதுதான் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநார்த்தமாகவன்றிக்கே, ஆஶ்ரிதார்த்தமாகையாலே வந்த சுத்தியையுடையவன் வர்த்திக்கிற ஊர்போலே. (செங்காலித்யாதி) சிவந்த காலையுடைத்தான அன்னமானது அழகியதாய் குளிர்ந்த நீர்நிலங்களிலே பரிமளத்தைப் புறப்படவிடா நின்றுள்ள தாமரைப்பூவிலே தன் ஸஹசரத்தோடே நித்யஸம்ஶ்லேஷம்பண்ணி வர்த்தியா நின்றுள்ள திருக்குறுங்குடியே. .... (உ)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (துங்காரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் நின்றநம்பியை அநுபவிக்க அழைத்து, இதில் கிடந்த நம்பியை அநுபவிக்கப்போவோம் வாருங்கோளென்கிறுனென்று ஸங்கதி.

"தொடு" என்றதினர்த்தம் (ஆழத்தை) என்றது. "புநிதர்" என்றதின் பலிதம் (ஜகத்ரக்ஷண சிந்தையித்யாதி). ... ... (உ)

மு;—வாழக்கண்டோம் வந்துகாண்மின் தொண்டர்காள்
கேழல் செங்கண் மாமுகில்வண்ணர் மருவுமூர்
ஏழைச் செங்காலின் துணைநாரைக் கிரைதேடிக்
கூழைப்பார்வைக் கார்வயல்மேயும் குறுங்குடியே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்காள்	பாகவதர்களே!	பார்வை	வீக்ஷணத்தையுடைய நாரைப் பேடையானது
வாழக்கண்டோம்	வாழுகைக்கு வழிபார்த்து வைத்தோம்;	கார்	கறுத்த
		வயல்	பயிர்களிலே
		மேயும்	மேயாநிற்குமதான குறுங்குடியே,
வந்துகாண்மின்	வந்துபாருங்கோள்;	கேழல்	வராஹரூபியாய்
ஏழை	ம்ருதுவாய்	செம்கண்	சிவந்த திருக்கண்களையுடையராய்
செம்கால்	சிவந்த காலையுடைத்தாய்	மாமுகில்	பெரியமேகம்போன்ற
இன்துணை	இனியஸஹாய பூதமான	வண்ணர்	திருமேனியையுடையருமான எம்பெருமான்
நாரைக்கு	சேவலுக்கு		
இரை	ஆஹாரத்தை		
தேடி	தேடிக்கொண்டு	மருவுமூர்	விரும்பி வர்த்திக்கும் திவ்யதேசம். (௩)
கூழை	க்ருத்ரிமமான		

வ்யா;— மூன்றாம்பாட்டு. (வாழக்கண்டோம்) க்லேசித்து நோவுபடவேண்டாதே நமக்கு வாழுகைக்கு வழிபார்த்து வைத்தோம். (வந்துகாண்மின் தொண்டர்காள்) கைங்கர்ய ருசியுடைய நீங்கள் கடுகவாருங்கோள். (கேழலித்யாதி) ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஏகாந்தமாகக்கைக்கொள்ளும் வடிவொழியத் தனக்கென்னவொருரூபமில்லையாயிற்று. (செங்கண்) (௧)"మహావరాహస్ఫుట పద్మలోచనః- மஹாவராஹஸ்ஸ்புடபத்மலோசநः" என்கிறபடியே காணவே தாபமெல்லா மாறும்படியாய்க் குளிர்ந்து, முகில்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையனாயிருக்கிறவன், அவதாரங்கள் போலே

அந;—மூன்றாம்பாட்டு. (வாழவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் கிடந்த நம்பியுடைய அழகைக்கண்டவர் மங்களாஶாஸநபரராய், வாழும்படியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, நாமும் அங்கேபோய்ப் பல்லாண்டு பாடுவோம் வாருங்கோளென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

" மருவு மூர் " என்றதுக்கு பா(ஞா)வம் (அவதாரங்களித்யாதி).

தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்துப் போகாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

(ஏழையித்யாதி) ம்ருதுவாய்ச் சிவந்த காலையுடைத்தாய், ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே போதுபோக்க வேண்டும்படியிருக்கிற இனிய துணையான சேவலுக்கு ஆமிஷம் தேடி க்ருத்ரிமமான பார்வையையுடைத்தான நாரையானது கருவடைந்த பயிர்களிலே போய் மேயாநிற்குமாயிற்று. பேடையோடே நித்யஸம்ஶ்லேஷத்தாலே இட்டடி பேர்க்கமாட்டாதே கிடந்திடத்தே கிடக்க, பேடையானது கால் நடைதந்து அதுக்கு இரைதேடிப் போகாநிற்குமாயிற்று. அதினுடைய பும்ஸ்த்வம் இத்தலையிலேயாய், இதினுடைய ஸ்த்ரீத்வம் அத்தலையிலேயாய் மாறும்படியாக வாயிற்றுக்கலந்தது. இதுகால் நடைதந்து போனபடிஎங்ஙனே அதுகிடக்கவென்னில்; இதின் காலில் சிவப்பைநினைத்தால் அதுக்குக் கடலோடலாமிறே. தன்னைக் குறித்துத் தோற்றதோல்வியாகையாலே சேவலின் மிடுக்கும் இதின்மேலே வந்தேறுமிறே. .... (ங)

மூ;—சிரமுனைந்துமைந்தும் சிந்தச்சென்றரக்கன்
உரமும்கரமும் துணித்தவுரவோனூர்போலும்
இரவும்பகலுமீன்தேன் முரல மன்றெல்லாம்
குரவின்பூவேதான் மணநாறும்குறுங்குடியே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இரவும்பகலும்	ராத்ரியும்பகலும்	சிரமுன்ஐந்து மைந்தும்	தலைகள் பத்தும்
தேன்	வண்டானது	சிந்த	சிதறும்படியாக
ஈன்	இனிமையாய்	சென்று	லங்கையில்சென்று
முரல	(மதுபாநமத்தமாய்) பாடா நிற்பதாய்,	அரக்கன்	ராவணனுடைய
மன்றஎல்லாம்	வெளிநிலமடைய	உரமும்	மார்வையும்
குரவின்	குரவு வ்ருக்ஷத்தின்	கரமும்	கைகளையும்
பூவேதான்	பூக்களுடையவே	துணித்த	சேதித்தவனுடைய
மணம்நாறும்	பரிமளம்ப்ரசுரமாயிராநின்றதுமான	உரவோன்	பலிஷ்டனை எம்பெருமானுடைய
குறுங்குடியே,		ஊர்போலும்	ஊராயிராநின்றது.

சொல்லுக்கிளைத்த நாம் சொல்லும் வழியென்னென்ன (பேடையோடித்யாதி). பேடை இரைதேடக்கூடுமோவென்ன (அதினுடைய வித்யாதி). பேடைக்கு அசக்திவரஹேது வென்னென்ன (தன்னையித்யாதி). (ங)உ

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சிரமித்யாதி) தலைகள்பத்தும் சிதறும்படியாகச்சென்று அடைமதிள்படுத்திராவணனுடைய நெஞ்சில்திண்மையையும் தோள்மிடுக்கையும்போக்கின ஆண்பிள்ளை வர்த்திக்கிற ஊர்போலே. திவாராத்ரவிபாகமின்றிக்கே எப்போதுமொக்க வண்டுகளானவை மதுபானத்தைப்பண்ணி ஆளத்திவைக்க. (மன்றெல்லாமித்யாதி) வெளிநிலமடையக் குரவின்பூநாற்றமேயாய்க் கிடக்குமாயிற்று. ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் விஷயமுள்ளதேசமாயிற்று; [illegible]ண்டினுடைய த்வநியாலே செவிக்குவிஷயமுண்டாய், புஷ்பகந்த[illegible]ராலே க்ராணேந்த்ரியத்துக்கு விஷயமுண்டாய், இதுதானும் உபலக்ஷண[illegible]யிருக்குமாயிற்று. .... (௪)

மூ;—கவ்வைக்களிற்று மன்னர்மாளக் கலிமாந்தேர்
ஐவர்க்காயன் றமரிலுய்த்தா னூர்போலும்
மைவைத்திலங்குகண்ணார் தங்கள் மொழியொப்பான்
கொவ்வைக்கனிவாய்க்கிள்ளை பேசுங்குறுங்குடியே. (ரு)

உரை.	பதம்.	பதம்.	உரை.
மை வைத்து	அஞ்ஜநத்தாலலங்க்ருதமாய்	கவ்வை	பேரொலியை யுடைத்தான
இலங்கு	ப்ரகாசமாயிராநின்ற	களிற்று	ஆனைகளையுடையரான
கண்ணார்தங்கள்	கண்களையுடைய ஸ்த்ரீகளின்	மன்னர்	ராஜாக்கள்
		மாள	முடியும்படியாக
மொழிஒப்பான்	வார்த்தைபோலே	ஐவர்க்காய்	பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக
கொவ்வைக்கனி	கோவைப்பழம்போலே சிவந்திருக்கிற	அன்று	அந்தக்காலத்தில்
		அமரில்	யுத்தத்திலே
		கலி	த்ருடமான
வாய்	அதரத்தை யுடைத்தான	மாதேர்	பெரியதேரை
கிள்ளை	கிளிகள்	உய்த்தான்	நடத்தினவனான எம்பெருமானுடைய
பேசும்	பேசாநின்றுள்ள		
குறுங்குடியே,			ஊர் போலும். (ரு)

அநு;—நாலாம்பாட்டு. (சிரமித்யாதி). வாழக்கண்டோமென்னுநின்றீர்; (க) "பாசங்கள் விட்ட பின்னையன்றி யவனவை காண்கொடான்" என்கிறபடியே நம் விரோதி நிவ்ருத்தமாகிலிறே போகலாமென்ன; அவனே விரோதிகளைக் கழிக்கவல்லனென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"தேனுனது இனிதாக முரல" என்று சப்தார்த்தமாய், அத்தால் பலிதம் (மதுபாநத்தைப்பண்ணி ஆளத்திவைக்க) என்று. ... ... (௪)

(க) தி-வாய்-அ-உ-அ.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கவ்வை யித்யாதி) கவ்வையை யுடைத்தாய், பெரிய ஆரவாரத்தையுமுடையதாய், திரள் திரளான ஆனை அணிகளையுடைய ராஜாக்களானவர்கள் முடியும்படியாகப் பெருமிடுக்கை யுடைத்தாய், பார்த்திருந்துள்ள தேரைப்பாண்டவர்களுக்காக யுத்தத்திலே நடத்தினவன் வர்த்திக்கிற ஊர்போலும். "முடிசூடுவார் ஆரோ?" என்றிருக்குமாயிற்றுத் தாழ்வுசெய்து திரிகைக்கு. (மையித்யாதி) அஞ்ஜநத்தால் அலங்க்ருதமாய், உஜ்ஜ்வலமாகாநின்றுள்ள கண்ணையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய பேச்சை புத்திபண்ணி அப்படியே நமக்கு வரவேணுமென்று கோவைப்பழம் போலே சிவந்த அதரத்தை யுடைத்தான கிளிகளானவை அவர்கள் பேச்சை அப்ப(ஃ)யியா நின்றுள்ள திருக்குறுங்குடியே. .... (௫)

மூ;—தீநீர்வண்ணமாமலர்கொண்டு விரையேந்தித்
தூநீர்பரவித்தொழுமினெழுமின் தொண்டர்காள்
மாநீர்வண்ணர் மருவியுறையுமிடம்வானில்
கூனீர்மதியைமாடம் தீண்டுங்குறுங்குடியே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்காள்	கைங்கர்ய ருசியை யுடையவர்களே?	விரை	பரிமள த்ரவ்யங்களை
தூநீர்	தூய்மையை யுடைய நீங்கள்,	ஏந்திகொண்டு	தரித்துக்கொண்டு[யும்
தீ	(தூபத்துக்காக) அக்நியையும்	பரவி	(எம்பெருமானை) ஸ்துதித்து
நீர்	(அர்க்யத்துக்காக)தீர்த்தத்தையும்	தொழுமின்	அஞ்ஜலிபண்ணினவர்களாய்,
வண்ணம்	நாநாவர்ணமுடைய	எழுமின்	உஜ்ஜீவிக்கபாருங்கோள்;
மாமலர்	ஶ்லாக்யமானபுஷ்பங்களையும்	வானில்	ஆகாசத்தில்
		கூனீர்	வளைவை ஸ்வபாவமாக[வுடைய
		மதியை	சந்த்ரனை
		தீண்டும்	ஸ்பர்ஶிக்கும்படியான

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கவ்வையித்யாதி) பிராட்டிக்காக ராவணனை நிரஸித் தானத்தனை; அத்தைக்கொண்டு நம் விரோதியைக் கழிப்பானென்னப்போமோ என்ன; தன்னை ஆச்ரிதர் இட்ட வழக்காகக் கீழே தொழில் செய்தபடி பாருங்கோளென்கிறானென்று ஸங்கதி.

"கலி" என்றதினர்த்தம் (மிடுக்கை)என்றபடி. தான் * வண்டுவராவதிமன்னனாயிருந்து மன்னர்களுடைய நடுவே சில மன்னர்க்குத் தேர்ப்பாகனுக்க் கூடுமோவென்ன; (முடியித்யாதி). ... ... (௫)

மாடம்	க்ருஹங்களையுடைய குறுங்குடியே,	வண்ணர்	வடிவையுடைய வெம்
		மருவி	விரும்பி [பெருமான்
மாநீர்	கடல்போலே (ஶ்ரம ஹரமான)	உறையும்	நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
		இடம்	தேசமாயிராநின்றது.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தீநீரித்யாதி) தூபதீபங்களுக்கு அக்நி, அர்க்யாதிகளுக்கு ஜலம், நாநாவிதமான புஷ்பம் இவற்றோடேகூட கந்த(ஸ்)த்ரவ்யமானசந்தநம், இப்படி ஸமாராதநோபகரணங்களைத் தரித்துக்கொண்டு அதிகாரிகளான நீங்கள் அடைவுகெடஏத்தி அஞ்ஜலியைப்பண்ணி உஜ்ஜீவித்துப்போகப் பாருங்கோள். அதிகாரிகளாய் அநந்யப்ரயோஜநராய் கைங்கர்யருசியுடையநீங்கள். (மாநீர்வண்ணரித்யாதி) கடல்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன், அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேசம். ஸ்வர்க்கத்தில் வளைவைஸ்வபாவமாகவுடைய சந்த்ரன் இருக்க, அவன்மேலே விழுந்து தீண்டும்படியான ஓக்கத்தையுடைத்தாயிருக்குமாயிற்று அங்குத்தை மாடங்கள். .... (கூ)

மூ;—வல்லிச்சிறு நுண்ணிடையாரிடை நீர்வைக்கின்ற
அல்லல்சிந்தைதவிர அடைமினடியீர்காள்
சொல்லில் திருவேயனையார்கனிவா யெயிறொப்பான்
கொல்லைமுல்லை மெல்லரும்பீனும் குறுங்குடியே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அடியீர்காள்	அவனுக்கே தாஸபூதரானவர்களே!	நுண்	ஸூக்ஷ்மமான
		இடையார்	மத்ய ப்ரதேஶத்தையு
வல்லி	கொடிபோல்	இடை	டைய ஸ்த்ரீகள் பக்
சிறு	நேரிதாய்	நீர்	நீங்கள் [கல்

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (தீநீரித்யாதி) நாங்கள் அங்கேவந்து செய்யுமதென்னென்ன வருளுகிறுரென்று ஸங்கதி.

"வண்ணமாமலர்" என்றதுக்கு நாநாவர்ணமான மலர் என்றருளுகிறுர் (நாநாவித்யாதி). "தூநீர்"-தூய்மையையுடையநீங்கள் என்று சப்தார்த்தமருளுகிறுர் (அதிகாரிகளான நீங்கள்) என்று. "தூநீர்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, "தொண்டீர்காள்" என்றதுக்குத்தாத்பாயம்(அதிகாரிகளித்யாதி). "கூன்" என்றத்தால் வளைவாய், அத்தாலே மண்டலாகாரத்தைச் சொல்லுமென்றருளுகிறுர் (ஸ்வர்க்கத்திலித்யாதி). ... ... (கூ)

வைக்கின்ற	வைக்கிற	வாய்	அதரத்திலருகே (ப்ரகாசியாநின்ற
அல்லல்	துக்காவஹமான	எயிறு ஒப்பான்	தந்தபங்க்திகளோடு ஸத்ருஶமாக
சிந்தை	மநோரதத்தை	கொல்லை	கொல்லைகளிலிருக்கிற
தவிர	தவிர்த்து,	முல்லை	முல்லைக்கொடிகள்
சொல்லில்	(அங்குள்ள ஸ்த்ரீகளின் வடிவழகைச்) சொல்லப் பார்க்கில்	மெல்	ஸுகுமாரமான (ம்ருதுவான
திருவேயனையார்	ஸாக்ஷால் லக்ஷ்மியோடொப்பாரானஸ்த்ரீகளுடைய	அரும்பு	பூவரும்புகளை
		ஈனும்	உண்டுபண்ணுகின்ற
		குறுங்குடியே	திருக்குறுங்குடியையே
கனி	கோவப்பழம்போன்ற	அடைமின்	சென்றடையுங்கள்.

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (வல்லியித்யாதி) கொடிபோலே நேர்தாய், நுண்ணிதான இடையையுடைய ஸ்த்ரீகள்பக்கல் நீங்கள்வைக்கிற துக்காவஹமான மநோரதத்தைத்தவிர, முதலிலேகிடையாமையாய், அலாபத்தால்வரும் க்லேசம் பொறுக்கவொண்ணாதாய், அது தான் அப்ராப்தமாய், மேல்நரகத்துக்கு உறுப்பாயிருக்க, சேஷித்தது ஜந்மாதிகளுக்கு ஹேதுவாயிருக்கிற விஷயங்களைப் பற்றியிருக்கிற மநோரதத்தைத் தவிர்த்து அவனுக்கே அடியோமென்றிருக்கிற நீங்கள் அவன்வர்த்திக்கிற ஊரைச்சென்றடையுங்கோள்.

(சொல்லில் திருவேயனையார்) இவ்வருகேயுள்ளாளொருத்தியை ப்ரதாநமஹிஷியோடொக்கச் சொல்லவொண்ணாதிறே. அத்தைப் பொறுத்து வடிவழகைக்கொண்டுசொல்லப்பார்க்கில் ஸாக்ஷால் லக்ஷ்மியோடொக்கச்சொல்லலாம்படி யிருப்பார்களாயிற்று. அவர்களுடைய சிவந்த அதரத்திலேயுண்டான எயிறுண்டு - தந்தபங்க்தி, அத்தோடொக்கவேணுமென்று பார்த்து. (கொல்லை முல்லை மெல்லரும்பீனும்) ஊரில் கொடியினுடைய தந்தபங்க்தியைக் கண்டு

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வல்லியித்யாதி) நீர் எங்களை தூநீர் என்று விசேஷியாநின்றீர், எங்களுக்கு அத்தனை தூய்மையுண்டோவென்று அவர்கள் இருக்க, அதுக்கடி-விஷயப்ராவண்யமன்றோ அத்தை விடுங்கோளென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

" சொல்லில் " என்கிற யதி (கு) பதத்துக்குத்தாத்பர்யம் (இவ்வருகேயித்யாதி). ... ... (எ)

வாறே கொல்லையில் கொடியும் அப்படியாக வேணுமென்று மெல்லரும்பை உண்டாக்குமாயிற்று. .... (எ)

மூ;—நாராரிண்டைநாண்மலர்கொண்டு நந்தமர்காள்
ஆராவன்போ டெம்பெருமானூ ரடை மின்கள்
தாராவாரும் வார்புனல்மேய்ந்து வயல்வாழும்
கூர்வாய்நாரைப் பேடையொடாடும் குறுங்குடியே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நந்தமர்காள்	நம்மோடு ஒருஸம்பந்தமுடையீர்களே (நீங்கள்)	வயல்	அந்தவயல்களிலே
நார்	நாரிலே	வாழும்	வர்த்தியாநின்றுள்ள
ஆர்	நெருங்கக்கோக்கப்பட்ட	கூர்	கூரியதான
இண்டை	மாலைகளையும்,	வாய்	வாயலகையுடைத்தா
நாள்மலர்	புதுபுஷ்பங்களையும்	நாரை	நாரைப்பக்ஷியானது (ன
கொண்டு	ஏந்திக்கொண்டு	பேடையோடு	பத்நியுடன் (ஸம்ஶ்லேஷித்து, அந்த ஹர்ஷத்தால்)
ஆராஅன்போடு	பரபக்தியுக்தராய்க்கொண்டு, [கள்	ஆடும்	ஆடாநின்றுள்ளதாய்,
தாரா	"தாரா" என்கிற பக்ஷி	எம்பெருமான்	நமக்கு ஸ்வாமியானவனுடைய
ஆரும்	நெருங்கியிருப்பதான	ஊர்	திவ்யதேசமான
வார்புனல்	ஜலஸம்ருத்தியையுடையநிலங்களிலே	குறுங்குடியே	திருக்குறுங்குடியை
மேய்ந்து	மேய்ந்து,	அடைமின்கள்	சென்றடையுங்கள்.

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (நாராரித்யாதி) நாரிலேசெறியத்தொடையுண்டமாலை. (நாண்மலர்) தொடையுண்ணாத செவ்விப்பூ; அன்றிக்கே மாலையான செவ்விப்பூஎன்னுதல்; (நந்தமர்) நம்மோடொருஸம்பந்தமுடையநீங்கள் பரபக்தியுக்தராய்க்கொண்டு வகுத்தஸ்வாமியானவனிருக்கிற தேசத்தைச் சென்றடையுங்கோள்; (தாராவித்

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (நாராரித்யாதி) விஷயப்ராவண்யங்களைவிட்டுக் கைங்கர்யங்களைப் பண்ணச்சொல்லாநின்றீர்; எங்களுக்குத் தத்பரதையுண்டாம்படி என்; அவன்றான் எங்களைக்கொண்டு ஸ்வீகரிக்கும்படிதானென்னென்ன; அந்த கைங்கர்யத்துக்கு உபயுக்தமான ப்ரீதியாலே பண்ணுங்கோள், தத்பரதை ஸித்திக்கும்; நம்முடைய ஸம்பந்தத்தால் அவனும் ஸ்வீகரிப்பனென்று ஸங்கதி.

யாதி) தாராக்கள் நெருங்கி ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான நிலங்களிலே மேய்ந்து அந்தவயலிலே வர்த்தியாநின்றுள்ள கூரியவாயலகை யுடைத்தான நாரையானது தன்பேடையோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து அந்தஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஆடாநின்றுள்ள குறுங்குடியே. .... (அ)

மூ.—நின்றவினையும் துயரும்கெட மாமலரேந்திச்
சென்றுபணிமி னெழுமின் தொழுமின் தொண்டர்காள்
என்றுமிரவும் பகலும் வரிவண்டிசைபாடக்
குன்றின்முல்லை மன்றிடைநாறும் குறுங்குடியே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்காள்	கைங்கர்ய ருசியுடையீர்களே? (நீங்கள்)	குன்றின்	பர்வதங்களி லிருக்கிற
நின்றவினையும்	ஸஞ்சித பாபங்களும்	முல்லை	முல்லைபுஷ்பங்கள்
துயரும்	து:க்கஜநகமானப்ராரப்த பாபங்களும்	மன்றிடை	வெளிநிலமடைய
கெட	நசிக்கும்படியாக	நாறும்	கமழாநிற்பதுமான
மாமலர்	அப்போதலர்ந்த ஶ்லாக்க்யமான புஷ்பங்க[ளை]	குறுங்குடியே	
ஏந்தி	தரித்துக்கொண்டு	சென்று	கிட்டி (அந்த எம்பெருமானை)
என்றும்	எக்காலத்திலும்,	பணிமின்	ப்ரணாமம்பண்ணுங்கோள்; (அதனால்)
இரவும்பகலும்	ராத்ரியும்பகலும்	எழுமின்	உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோள்;
வரி	(மதுபாநமத்தமாய்) அ[ழகிய]	தொழுமின்	அஞ்ஜலியைப் பண்ணுங்கோள்; (௯)
வண்டு	வண்டுகள்		
இசைபாட	காநம்பண்ணுநிற்பதாய்,		

வ்யா.-ஒன்பதாம்பாட்டு. (நின்றவினையுமித்யாதி) ப்ரபலகர்மப்ரதிபந்தமாய்க்கொண்டு அது சமைந்தால் அநுபவத்திலே இழிகைக்கு

(தாராக்கள்) பக்ஷி விசேஷங்கள். ... ... (அ)

அநு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நின்றவித்யாதி). உம்முடையஸம்பந்தத்தாலே ஆஶ்ரயணீயங்கீகரிக்கும்; ப்ரீதிபூர்வகமாக கைங்கர்யங்களைப் பண்ணுங்கோளென்று சொல்லாநின்றீர்; ஸஞ்சிதங்களாயும்ப்ராரப்த(ஜ)ங்களாயுமிருக்கிற கர்மங்கள் கிடக்க, அது ஸித்திக்குமோவென்ன; (க)“ போயபிழையும் புகுதருவாநின்றனவும் தீயினில் தூசாகும்” என்கிறபடியே தன்னடையே நசித்துப்போமென்று உபதேசிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(க) திருப்பாவை-ரு.

அவஸரம்பார்த்து நிற்கிறபாபம். (துயரும்) அங்ஙனென்றால் ப்ரதி பத்தமன்றிக்கே அப்போது அநுபவிக்கிறபாபம். இவை நசிக்கும் படியாகச் செவ்விப் பூக்களைத் தரித்துக்கொண்டு சென்று தீர்க்கப்ர ணாமத்தைப் பண்ணுங்கோள்; உஜ்ஜீவித்துப் போகப் பாருங்கோள்; அஞ்ஜலியைப் பண்ணுங்கோள்; * வழுவிலாவடிமைசெய்ய வேண்டு மென்றிருக்கும்நீங்கள். (என்றுமித்யாதி) இரவுபகலென்று வாசி யின்றிக்கே என்றுமொக்க மதுபாநத்தைப் பண்ணிவந்த பௌஷ்கல் யம் வடிவிலேதோற்றவிருக்கிற வண்டானது உள்ளுபுக்கத்ரவ்யம் இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே இசைபாட. (குன்றின் முல்லை மன்றிடைநாறும்குறுங்குடியே) அதுதனக்கென்னத்தேடிப் போகவேண்டாதேஇருந்திடத்தேவந்துகந்தி(கூ)யாநிற்குமாயிற்று.

மூ;—சிலையாலிலங்கை செற்றான் மற்றோர்சினவேழம்
கொலையார்கொம்பு கொண்டான்மேய குறுங்குடிமேல்
கலையார்பனுவல்வல்லான் கலியனொலிமாலை
நிலையார்பாடல் பாடப்பாவம் நில்லாவே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.
சிலையால்	அம்புகளாலே
இலங்கை	லங்கையை
செற்றான்	அழித்தவனாய்,
மற்று	மேலும்,
கொலையார்	ஹிம்ஸித்துக்கொண்டு திரிகிறதாய்
சினம்	மிக்க கோபமுடைய தான
ஓர்வேழம்	ஒரு குவலயாபீடத்தி னுடைய
கொம்புகொண் டான்	தந்தங்களை முறித்தவ னுமான எம்பெரு மான்
மேய	நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
குறுங்குடிமேல்	திருக்குறுங்குடிவிஷய மாய்
கலை	ஶாஸ்த்ரோக்த லக்ஷ ணங்களால்
ஆர்	பூர்ணமான
பனுவல்	கவிகளை
வல்லான்	பாடவல்லரான
கலியன்	ஆழ்வார்
ஒலி	ஒலியை யுடைத்தாக அருளிச்செய்தவை யாய்,
மாலை	சப்தஸந்தர்பருமாய்,

துயர் - துஃக்கமாய், தத்தே(ஃ) துவானப்ராரப்தத்தைச் சொல்லுகிற தென்றருளுகிறார் (அங்ஙனித்யாதி). ... ... (க)

அந;—பத்தாம்பாட்டு. (சிலையித்யாதி)"சிலையால்" என்று விசேஷித்தது

நிலைஆர்	(யுக்த்யாபாஸங்களால் அழிக்கவொண்ணாத) நிலை பெற்றதுமான	பாட	அஹ்ருதயமாய்ப்பாட
		பாவம்	(புத்திபூர்வகமாகப்பண்ணின) பாபங்களும்
பாடல்	இப்பத்துப்பாட்டையும்	நில்லாவே	இருக்கமாட்டா.

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (சிலையித்யாதி) தேவதைகளுடைய வரபலத்தாலே அழியாதஊரை அம்பாலே அழியச்செய்தவன். அங்ஙன் ஓராயுதமுமின்றிக்கே,வெறுங்கையுடனேபோய்,மிக்கசினத்தையுடைத்தாய்க் கொன்றுகொடுதிரிகிற குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேநமுறித்து, அவ்விரண்டவதாரத்திலும் பிற்பட்டார்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருக்குறுங்குடியின்மேலே. (கலையித்யாதி) ஶாஸ்த்ரோக்தமான லக்ஷணத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி கவிபாடவல்லரான ஆழ்வார் ஒலியை யுடைத்தாக அருளிச்செய்த. (நிலையார்பாடல்பாட) யுக்த்யாபாஸங்களால் அழிக்கவொண்ணாதபடியான திண்மையையுடைய இத்தை. (பாடப்பாவம் நில்லாவே) இத்தை அஹ்ருதயமாகச் சொல்ல புத்திபூர்வகமாகப்பண்ணின பாபங்கள்போம். .... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து ஆறாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி
தந்தை தாய் ப்ரவேசம்

வ்யா.—"வல்லிச்சிறுநுண்ணிடையாரிடைநீர் வைக்கின்ற அல்

க்குத் தாத்பர்யம் (தேவதைகளித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அ௩;—தந்தை தாயின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே அநுகூலரையும் கூட்டிக்கொண்டு போகவல்லராயிருந்தவர், இத்திருமொழியில் ப்ராப்யாந்தரங்களில் தண்மையை அநுஸந்திக்க ஸங்கதியென்னென்னும் ப்ரஶ்நத்திலே ஸங்கதியருளுகிறார் (வல்லியித்யாதி). தம்மளவிலே கார்யகரமானமை

லல் சிந்தைதவிர அடைமின்" என்று பரோபதேசத்துக்கு உறுப்பாக இதரவிஷயங்களின் தண்மையை அநுஸந்தித்தார். அது தம்மளவிலேயாயிற்று. பிறர்க்கு உபதேசிக்கைக்கு நாம்தாம் இதில் நின்றநிலையென்னென்று தமமைப்பார்த்தார். இன்னமும் ஸம்ஸார வாஸனை கழிந்ததில்லை. இழக்கைக்கு ஹேதுவான சரீர ஸம்பந்தம் இன்னமும் அநுவர்த்தியாநின்றது. போக்ய(ஸ்ரீஜ)மான விஷயங்கள் ஸந்நிஹிதமாயிராநின்றது. ஆனபின்பு நாம்இன்னமும்இதில்நின்றும் அழகிதாகக் கால்வாங்கினமைபோராது. நாம் இதில் நின்றும் மீண்டவளவு பார்த்து, நம்பேற்றுக்குத் தாம் முற்பாடனாய்க் கொண்டு மஹாபலியுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே தன்னுடைமை பெறுகைக்கு அர்த்தித்வமெல்லாம் தோற்றி நின்றாப்போலே திருவல்லவாழிலே வந்து நின்றானாயிற்று. ஸம்ஸார வாஸனை கழிந்ததில்லை. தேஹம் அஸ்த்திரமாயிராநின்றது. விஷயங்கள்ஸந்நிஹிதமாயிராநின்றது. ஐஶ்வர்யாதிகள் நிலைநில்லாதாயிராநின்றது. இவை இத்தனையும்தப்பி அவ்வருகுபட்டால் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளாகிற விலக்கடிகள் தப்புகை சாலப்பணியுண்டாயிராநின்றது. இவை இப்படி தண்ணியவென்று புத்திபண்ணி இருந்தாயாகில் அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருவல்லவாழை வாயாலே சொல்லுவதாக 'நெஞ்சாலே மருவப்பார்" என்று திருவுள்ளத்தோடே கூடுகிறார்.

மூ.—தந்தைதாய்மக்களே சுற்றமென்றுற்றவர் பற்றிநின்ற
பந்தமார்வாழ்க்கையை நொந்துநீபழியெனக் கருதினையேல்
அந்தமாயாதியா யாதிக்கு மாதியாயாயனாய
மைந்தனூர்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெஞ்சே	மநஸ்ஸே !	பற்றி நின்ற	பற்றிக்கொடு நிற்கிற
தந்தை	"தமப்பன்	பந்தமார்	பந்தகமான
தாய்	மாதா	வாழ்க்கையை	யாத்ரையை(ஜீவித்திருத்தலை)
மக்கள்	புத்ரர்கள்		
சுற்றமே	உறவு முறையார்	நொந்து	வெறுத்து, (ஈஶ்வரஹேஷமான வஸ்துவுக்கு இது)
உற்றவர்	ஸம்பந்திகள்"		
என்று	என்று		

யை உபபாதிக்கிறார் (பிறர்க்கித்யாதி). ...

பிழையென	அவத்யாவஹமென்று	ஆயனாய	(கார்யமத்யத்தில்) க்ருஷ்ணனாயவதரித்தவனுமான
கருதினாயேல்	புத்திபண்ணினாயாகில்,		
அந்தமாய்	(ப்ரளயத்தில்) லயஸ்த்தாநமாயும்,	மைந்தனார்	மிடுக்கனான ஸ்வாமியினுடைய
ஆதியாய்	(ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்) உத்பத்தி ஸ்த்தாநமாயும்,	வல்லவாழ்	திருவல்லவாழென்கிற திவ்யதேசத்தை
ஆதிக்கும்	காரணாவஸ்த்தமானசித சித்துக்களுக்கும்	சொல்லுமா	சொல்லும்படி
		வல்லையாய்	ஸமர்த்தமாய்
ஆதியாய்	நிர்வாஹகனாயும்,	மருவும்	பொருந்தப்பாராய். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) தமப்பன் தாய்புத்ரர்கள் உறவுமுறையார் ஸம்பந்திகளென்று இங்ஙனே பற்றிக்கொடு நிற்கிற பந்தகமான யாத்ரையை. (நொந்துநீ பிழையெனக் கருதினாயேல்) (க)"ஊ॰ஊ॰ஊ॰ - மாதாபிதா ப்ராதா" என்கிறபடியே அவனொருவனுமே ஸர்வவித பந்துவுமாயிருக்க ஸோபாதிகபந்துக்களை நிருபாதிக பந்துக்களாக நினைத்துப்போருகிற பந்தகமானயாத்ரையை அநுஸந்தித்து வெறுத்து ஈஶ்வரசேஷமான ஆத்ம வஸ்துவுக்கு இது அவத்யாவஹமென்று புத்திபண்ணினாயாகில். (அந்தமாயித்யாதி)ஸர்வமும் உபஸம்ஹ்ருதமானவன்று இவற்றுக்கு லயஸ்த்தாநமாய், ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே உத்பத்திஸ்த்தாநமாய், காரணாவஸ்த்தமானசித சித்துக்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய், கார்யமத்யே க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்தவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருவல்லவாழை வாயாலே சொல்லும்படியாக நெஞ்சாலே நினைக்கப்பண்ணப்பாராய் நெஞ்சே யென்கிறார். (க)

மூ.—மின்னுமாவல்லியும் வஞ்சியும்வென்ற நுண்ணிடைநுடங்கும்
அன்னமென்னடையினார் கலவியை யருவருத்தஞ்சினாயேல்
துன்னுமாமணிமுடிப் பஞ்சவர்க்காகி முன்தூதுசென்ற
மன்னனார்வல்வாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

அரு;—முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) "உற்றவர்" என்றதினர்த்தம்-(ஸம்பந்திகள்)என்றது; நிருபாதிக ஸம்பந்திகளையென்கை. "மக்களே" என்றவிடத்திலே ஏவகாரத்தை சுற்றமே என்றவிடத்தில் கூட்டி, "சுற்றமே உற்றவர்" என்றத்தால் தோற்றின வ்யாவர்த்த்யத்தையும் காட்டாநின்றுகொண்டு விவரிக்கிறார் (மாதாவித்யாதி). ... ... (க)

(க) ஊ-பு

பதம்.	உரை.
மின்னும்	மின்னலையும்
ஆவல்லியும்	அழகிய கொடியையும்
வஞ்சியும்	வஞ்சிக்கொம்பையும்
வென்ற	தோற்பிக்கும்படியான
நுண் இடை	ஸூக்ஷ்மமான மத்ய ப்ரதேசமானது
நுடங்கும்	துவளும்படி யிருப்பா
அன்னம்	ஹம்ஸம்போலே [ராய்,
மெல்	ம்ருதுவான
நடையினார்	நடையழகை யுடைய ரானஸ்த்ரீகளுடைய
கலவியை	ஸம்ஶ்லேஷத்தை
அருவருத்து	வெறுத்து
அஞ்சினாயேல்	அச்சமுற்றாயாகில்,
துன்னு	நெருங்கின
மாமணி	ஶ்லாக்யமான மணி களால் செய்யப் பட்ட
முடி	கிரீடங்களையுடைய
பஞ்சவர்க்காகி	பஞ்சபாண்டவர்களுக் காக
முன்	முன்காலத்தில் [ன
தூதுசென்ற	தூதனாய்ச் சென்றவ
மன்னனார்	ஸ்வாமியான எம்பெரு மான் வர்த்திக்கிற

வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவு நெஞ்சே. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (மின்னுமித்யாதி) மின்னும் அழ கிய கொடியும் வஞ்சிக்கொம்பும் இவற்றைத்தோற்பிக்கும்படியான நேரிய இடையானது துவளும்படி இருப்பாராய், அன்னம்போலே ம்ருதுவான நடையையுடையரானஸ்த்ரீகளோட்டை ஸம்ஶ்லேஷமா கிறது சாலப்பொல்லாது. அநந்தரம் ஸ்நாநோபகரணம் கொண்டுபுக ப்படவேண்டியிருப்பதொன்று; அத்தை அருவருத்தஞ்சினாயாகில். (துன்னுமாவித்யாதி) நெருங்கின மணிகளாலே செய்யப்பட்டமுடி யையுடையரான பாண்டவர்களுக்காக பண்டுதன்னைத் தாழவிட்டுத் தூதுபோன மேன்மையையுடையவர். நம்மையாரோ ஏவிக்கார்யம் கொள்வாரென்று வந்துநிற்கிற திருவல்லவாழை. .... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (மின்னுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பாக்யவ ரானங்களை விட்டு ஸர்வவித பந்துவிருக்கும் தேசத்தைப்பற்றச் சொன்னீர்; வடிவழகாலே வசீகரிக்கவல்ல ஸ்த்ரீகளைவிடப் போகாமையாலே இப்படி செய்யப்போகிறதில்லை யென்ன; அந்த விஷயங்களின் தோஷத்தைக் கண்டு அருவருத்தாயாகில் ஸர்வஸுலபனிருக்கும் தேசத்தைச் சொல்லிலென்று உப தேசிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"ஆவல்லி"-ஆவல்லியென்றும், அழகியதென்கிறார். ... ... (உ)

மூ;—பூணுலாமென் முலைப்பாவைமார் பொய்யினைமெய்யிதென்று
பேணுவார் பேசுமப்பேச்சை நீபிழையெனக்கருதினையேல்
நீணிலாவெண்குடைவாணனார் வேள்வியில் மண்ணிரந்த
மாணியார்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.
பூணுலா	முக்தாஹாரம் தொடக்கமான ஆபரணங்களையுடையதாய்
மென்	(விரஹம்தாளாத) ஸுகுமாரமான
முலை	ஸ்தநங்களையுடையரான
பாவைமார்	ஸ்த்ரீகளுடைய
பொய்யினை	பொய் வார்த்தைகளை
மெய்இதென்று	மெய்யென்று கொண்டு
பேணுவார்	ஆதரித்துப்போருமவர்கள்
பேசும் அப்பேச்சை	சொல்லும் வார்த்தையை
பிழை என	தப்பென்று
கருதினையேல்	புத்திபண்ணினையாகில்,
நீணிலா	பரந்தநிலாவைப்போன்ற
வெண்குடை	வெளுப்பான குடையையுடைய
வாணனார்	நிர்வாஹகனான மஹாபலியினுடைய
வேள்வியில்	யாகத்திலே
மண்	மூவடி மண்ணை
இரந்த	யாசித்த
மாணியார்	ப்ரஹ்மசாரியான வாமநன் வர்த்திக்கிற

வல்லவாழ்சொல்லுமாவல்லையாய் மருவு நெஞ்சே. (௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பூணுலாவித்யாதி) முக்தாஹாரம் தொடக்கமான ஆபரணங்களையுடைத்தாய், விரஹஸஹமல்லாத முலையையுடையாரான ஸ்த்ரீகளுடைய பொய்யுண்டு; அவர்கள் ஆபாதப்ரதிதியில் ஸ்நேஹித்தார்களாகப் பண்ணிக்காட்டு மவற்றை மெய்யாகக்கொண்டு என்றுமொக்க மெய்யாயிருக்கும் பகவத்விஷயத்தைப்போலே ஆதரித்துக்கொண்டு போருகிறவர்கள் சொல்லும் வார்த்தையை நீ தப்பென்று புத்திபண்ணினையாகில், (நீணிலாவித்யாதி) நிலாப்பரந்தாப்போலே இருக்கிற வெண்கொற்றைக் குடையை யுடையனான மஹாபலியுடைய யாகத்திலேசென்று, தன்னதல்லாததொன்றை அர்த்திப்பாரைப்போலே பூமியை அபேக்ஷிக்க,

---

அ;—மூன்றும்பாட்டு. (பூணுலாவித்யாதி) ஸ்த்ரீகளுடைய போக்யதையிலே துவண்டவர் ரஸிகராயிருப்பார், அதிலே மூட்டினால் அருவருத்திருக்கக் கூடுமோவென்ன; அவர்கள் பேச்சுப் பொய்யென்றெண்ணினையாகில் அத்தைவிடலாமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"வாணனார்" என்றது நிர்வாஹகரென்றுயருளுகிறார் (மஹாபலி)என்று. (௩)

இரப்பிலே தகணேறினவடிவை யுடையவர் தம்முடைய அர்த்தித்வம்தோற்றவந்து நிற்கிற திருவல்லவாழை. .... (ங)

மூ;—

பண்ணுலாமென்மொழிப்பாவைமார் பணைமுலையணைதுமாமென்று
எண்ணுவாரெண்ணமதொழித்து நீபிழைத்துய்யக் கருதிணேயேல்
விண்ணுளார்விண்ணின்மீதியன்றவேங்கடத்துளார்வளங்கொள்முந்
வண்ணனுர்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே. [நீர்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்ணுலா	சீர்மை மிக்கிருந்துள்ள	கருதிணேயேல்	அபேக்ஷித்தாயாகில்,
மெல்	ம்ருதுவான	விண்ணுளார்	நித்யஸூரிகளுக்கு
மொழி	பேச்சையுடைய	விண்ணின்மீது	பரமபதத்திலே
பாவைமார்	ஸ்த்ரீகளுடைய	இயன்ற	(காட்சி)கொடுத்துக் கொண்டிருப்பாராய்;
பணை	நெருங்கின		
முலை	ஸ்தநங்களை	வேங்கடத்து	திருவேங்கடமாமலை
நாம்	நாம்	உளார்	வர்த்திக்கிறவராய் [யில்
அணைதும்என்று	அணையக்கடவோமென்று	வளம்கொள்	வளமையை யுடையதான (தர்மநீய
எண்ணுவார்	மநோரதிக்கு மவர்களுடைய	முந்நீர்	கடல்போன்ற [மான)
எண்ணமது	எண்ணத்தை	வண்ணனார்	வடிவையுடையரான எம்பெருமான் வர்த்திக்கிற
ஒழித்து	தப்பி		
பிழைத்துஉய்ய	உஜ்ஜீவித்துப்போக		வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பண்ணுலாவித்யாதி) பண்மிக்கிருந்துள்ள ம்ருதுவான பேச்சையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய நெருங்கின முலைகளோடே அணையக்கடவோமென்று மநோரதிக்குமவர்

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (பண்ணுலாவித்யாதி) பேணுவார் பேச்சைப் பிழை என்னும்படி எங்ஙனே; ஸ்த்ரீகளுடைய பேச்சின் மாதுர்யத்தாலே வசீக்ருதராயன்றே அவர்கள் பேசுகிறுரென்ன; அதென்? உக்திமாதுர்யமித்தனை போக்கி, ஹ்ருதயத்தில் ஈரமில்லாமையாலே அத்தை அறிந்தால் அவர்களுடைய பேச்சுப்பிழை யென்னத்தட்டில்லை யென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

களுடைய மனோரதத்தைத்தப்பி நீ உஜ்ஜீவித்துப்போகப் பார்த்தாயாகில். (விண்ணுளாரித்யாதி) நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்துக்கொண்டு பரமபதத்திலே இருக்கிறவர், அத்தோடொரு போலியான ஒக்கத்தையுடைத்தான திருமலையிலே வர்த்திக்கிறவர், தர்ஶநீயமான கடல்போலே யிருக்கிற வடிவையுடையவர் வர்த்திக்கிற திருவல்லவாழை. அங்குள்ளு நிற்கிறவர் வடிவிருக்கிறபடி. .... (சு)

மூ;--

மஞ்சுதோய் வெண்குடைமன்னராய் வாரணம்சூழவாழ்ந்தார்
துஞ்சினுரென்பதோர்சொல்லை நீதுயரெனக் கருதினையேல்
நஞ்சுதோய்கொங்கைமே லங்கைவாய் வைத்தவள்நாளையுண்ட
மைந்தனுர்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்சு	மேகபதத்தளவும்	நஞ்சு	விஷமானது
தோய்	வ்யாபரித்திருக்கிற	தோய்	நிறைந்திருந்துள்ள
வெண்குடை	வெண்கொற்றக்குடையை யுடையராய்,	கொங்கைமேல்	(பூதனையின்) முலையின் மேலே
மன்னராய்	ராஜாக்களாய்,	அம்கை	அழகிய கையையும்
வாரணம்சூழ	(த்வாரங்களில்) ஆனைகள் சூழும்படி	வாய்	வாயையும்
		வைத்து	வைத்து
வாழ்ந்தார்	வாழ்ந்தவர்கள்	அவள்	அவளுடைய
துஞ்சினுர்	முடிந்தார்கள் என்கிற	நாளை	ஆயுஸ்ஸை
என்பது		உண்ட	க்ரஸித்தவனுன
ஓர்சொல்லை	ஒருவார்த்தையை	மைந்தனுர்	சிறுவனுன க்ருஷ்ணன் வர்த்திக்கிற
நீ	நீ		
துயரென	துக்கமென்று	வல்லவாழ்சொல்லுமா வல்லையாய்	
கருதினையேல்	புத்திபண்ணினையாகில்,	மருவுநெஞ்சே.	(ரு)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) மேகபதத்தளவும்

"பிழைத்துய்கை"-உஜ்ஜீவிக்கை. "வளம்" என்றதின்பலிதம் (தர்ஶநீய என்றது. ... ... (சு)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) கீழ் மூன்று பாட்டாலும் விஷயங்களின் தோஷத்தை அருளிச்செய்ய, ஐஶ்வர்யத்திலாசையுண்டாயிருக்க, திவ்யதேசத்தை மருவக்கூடுமோ வென்ன ; அதின் அஸ்த்தைர்யத்தை நினைத்தாயாகில் மருவலாமென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

செல்ல ஓங்கின வெண்கொற்றக் குடையையுடையராய், திரள் திரளான ஆனையணியையுடையராய் வாழ்ந்த ராஜாக்கள் முடிந்தார்களென்று கேட்டுப்போருகிற வார்த்தையை நீதாங்க்கமென்று புத்தி பண்ணினையாகில். (நஞ்சித்யாதி) நஞ்சாலே நிறைந்திருந்துள்ள முலையின்மேலே அழகிய கையையும் வாயையும் வைத்து அவளுடைய ஆயுஸ்ஸைமுடித்த. (மைந்தனர்) விரோதிநிரஸநமே யாத்ரையாயிருக்கிறவர் வர்த்திக்கிற திருவல்லவாழை. .... (ரு)

மூ;—

உருவினார்பிறவிசேரூன்பொதி நரம்புதோல் குரம்பையுள்புக்கு
அருவிநோய்செய்து நின்றைவர்தாம் வாழ்வதற்கஞ்சினாயேல்
திருவினார் வேதநான்கைந்துதீ வேள்வியோடங்கமாறும்
மருவினார்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே. (சா)

பதம்.	உரை.
உருவின்	ஸூக்ஷ்ம ஶரீரத்திலே
ஆர்	பொருந்தின
பிறவி	ஜந்மத்திலே
சேர்	சேர்ந்ததுகளாய்
ஊன்பொதி	மாம்ஸத்தைப் பொதிந்து கொண்டுகிடக்கிற
நரம்புதோல்	நரம்புதோலாகிற
குரம்பையுள்	குடிசையுள் (ஸ்தூல ஶரீரத்தில்)
புக்கு	ப்ரவேசித்து,
அருவி	(எனக்குரித்தானவிஷயத்தைக் காட்டு என்று) பாதித்து
நோய்செய்து நின்ற	க்லேஶப்படுத்தா நின்றவைகளான
ஐவர்	பஞ்சேந்த்ரியங்கள்
தாம்வாழ்வதற்கு	தாங்களே வாழ்வதற்கு (அதன்பாதகத்துக்கு)
அஞ்சினாயேல்	பயப்பட்டாயாகில்
திருவின் ஆர்	நித்யநிர்தோஷத்வாதிகளாலே பூர்ணமான
வேதம்நான்கு	நாலுவேதங்களென்ன,
ஐந்துதீ	பஞ்சாக்நிகளென்ன,
வேள்வியோடு	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களோடு
அங்கம்ஆறும்	ஆறங்கங்களென்ன இவைகளையே
மருவினார்	யாத்ரையாக வுடையராயிருப்பார் வர்த்திக்கிற
வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவு நெஞ்சே. (சா)	

"நாளே" என்றதினர்த்தம் (ஆயுஸ்ஸை) என்றது. ... ... (ரு)

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (உருவினாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஐஶ்வர்யத்தின் நிலை நில்லாமையைச் சொல்லாநின்றீர்; இந்த்ரியங்கள் தனக்கடைத்த

வ்யா;—ஆறாம்பாட்டு. (உருவினரித்யாதி) நித்யமான ஆத்ம வஸ்துவுக்கு ஜந்மமாகிறது ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தோடே கூட ஸ்தூல சரீரத்திலே ப்ரவேசிக்கை. தேஹஸம்ச்லேஷ ரூபமான ஜந்மத்தோடே மாம்ஸத்தைப் பொதிந்து கொண்டிருக்கிற நரம்புதோலாகிற சரீரத்தை ப்ரவேசித்து "எனக்கடைத்த விஷயத்தைக்காட்டு" என்று க்லேசிப்பிக்கிற ஸ்ரோத்ராதிகளுடைய குறும்புக்கஞ்சினையாகில், (திருவித்யாதி) ப்ராமாண்ய லக்ஷணங்களாலே குறைவற்றிருக்கிற நாலுவகைப்பட்டவேதம், பஞ்சாக்நிகள், பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்கள், அங்கங்களாறு, இவற்றை யாத்ரையாக வுடையராயிருப்பார் வர்த்திக்கிற திருவல்லவாழ.

மூ.—நோயெலாம்பெய்ததோராக்கையைமெய்யெனக்கொண்டுவா
பேயர்தாம்பேசுமப்பேச்சை நீபிழையெனக்கருதிறையேல் [ளா
தீயுலா வெங்கதிர்த் திங்களாய் மங்குல்வானாகி நின்ற
மாயனார் வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய மருவுநெஞ்சே.

விஷயங்களைத் தரச் சொல்லாநிற்க, நாம் திவ்ய தேசத்தை மருவ வழியென்னென்ன; அவற்றின் பாதைக்கஞ்சினையாகிலும், திவ்ய தேசத்தையே மருவ அடுப்பதென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"உரு" என்று-சரீரத்தைச்சொல்லி, மேலே "நரம்பு தோல் குரம்பை" என்றத்தாலும்-சரீரத்தைச் சொன்னால், புநருக்தியன்றோவென்னவருளுகிறார் (நித்யமானவித்யாதி). இத்தால் உரு என்று ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தையும், குரம்பை என்றத்தால் ஸ்தூல சரீரத்தையும் சொல்லிற்றாகையாலே புநருக்தியில்லையாயிற்று. இன்-சாரியையாய், உருவிலே, ஆர்ந்த-பொருந்தின பிறவியிலே சேர்ந்ததுகளாய், ஊன் பொதிநரம்பு தோலான குரம்பையுள்-குடிசையுள், ஸ்தூல சரீரத்தில் புக்கு, அருவிநோய் செய்து நின்றதுகளாய், ஐந்து வகையான இந்த்ரியங்கள் தாங்களேவாழ்வதற்கு என்று சப்தார்த்தம். "திரு" நித்யநிர்தோஷத்வாதிகள். (பஞ்சாக்நிகள்) என்றது-பஞ்ச ப்ராணன்களாகிற அக்நிகளில் பண்ணும் ஆஹுதிகளென்கை. ... ... (௬)

அநு;—ஏழாம்பாட்டு. (நோயெலாமித்யாதி) இந்த்ரியங்களுக்கு அஞ்சினையாகிலும் திவ்யதேசத்தை மருவச்சொன்னீர். தேஹத்தில் ஸ்திரத்வ புத்தியும் போக்யதா புத்தியும் நடவாநிற்க, அப்படியே பஹுஜநங்களும் வ்யவஹரிக்க, எனக்கு அதுபோய் திவ்ய தேசத்தை மருவும்படி என்னென்ன;

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நோய்எலாம்	எல்லாநோயையும்	கருதினையேல்	புத்திபண்ணினையாகில்;
பெய்தது	இட்டுப்பண்ணின	தீஉலா	ஜ்வாலையுடன் கூடிய
ஓர் ஆக்கையை	ஒருவிதமான இந்தச்சரீரத்தை	வெம்கதிர்	உஷ்ணகிரணனை ஸூர்யனையும்,
மெய்எனக்கொண்டு	மெய்யென்றே எண்ணிக்கொண்டு	திங்களாய்	சந்த்ரனையும்,
வாளா	வ்யர்த்தமாய்	மங்குல்	மேகஸஞ்சாரத்தையுடைய
பேயர்	அந்யதாஜ்ஞாநமுடையப்ராந்தர்கள்	வானாகி	ஆகாசமாகவும்
தாம்	தாங்கள்	நின்ற	நிற்கிற
பேசும்அப்பேச்சை	சொல்லும் அந்த வார்த்தையை	மாயனார்	ஆஸ்சர்ய பூ (பூ) தரான வர்வர்த்திக்கிற
நீ	நீ	வல்லவாழ்	சொல்லுமா வல்லையாய்
பிழைஎன	அஸத்யமென்று	மருவு	நெஞ்சே. (எ)

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (நோயெலாமித்யாதி) நோ எல்லாவற்றையும் இட்டுப்பண்ணின இந்தஅஸ்த்திரசரீரத்தை மெய்யெனக்கொண்டு ஈஸ்வரனடியாக வந்த இச்சையாலேயாதல், அன்றிக்கே ஈஸ்வரேச்சையாலேயாதல் வரக்கடவதான அப்ராக்ருத சரீரத்தோபாதியாகநினைத்து வ்யர்த்தமே அந்யதாஜ்ஞாநயுக்தராயிருக்கிறவர் சொல்லிக் கொடு திரிகிற வார்த்தையை நீ அஸத்யமென்று புத்தி பண்ணினையாகில், (தியித்யாதி)தீர்க்களிப்பை அறுக்கைக்கீடாகஉஷ்ண கிரணனை ஆதித்யனாய், அவனால் வந்த தாபத்தை ஆற்றுகைக்கீடான தண்ணளியையுடைத்தான சந்த்ரனாய், மேகஸஞ்சாரத்தை

அது பொய் வார்த்தையென்று எண்ணினையாகில் மருவலாமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(ஈஸ்வரனடியாக வந்தஇச்சையாலே) என்றது-தததுகுணமான முக்தருடையஇச்சையாலேஎன்கை; இத்தால்(க)“ఏకధాదశధాచైవ శతధాచసహస్రధా। అనేకధాస్వసఙ్కల్పా దాత్తైః ప్రవిగ్రహైః - ஏகதாதசதாசைவ சததாச ஸஹஸ்ரதா। அநேகதா ஸ்வஸங்கல் பாதாத்த கிங்கர விக்ரஹை:” என்கிற விக்ரஹங்களைச்சொல்லிற்றாயிற்று. (ஈஸ்வரேச்சையாலேயாதல்)என்றது-கேவலபகவதிச்சையாலேயென்கை இத்தால்(உ)“పఞ్చోపనిషదాకారం విగ్రహంసుమనోహరమ్। ప్రాప్య - பஞ்சோபநிஷதாகாரம விக்ரஹம் ஸுமநோஹரம। ப்ராபய்ய” என்று ப்ராதமிக முக்தவிக்ரஹத்தைச் சொல்லிற்றாயிற்று. ... ... (எ)

யுடைத்தான ஆகாசமாய் நிற்கிற ஆஶ்சர்ய பூதரானவர் கண்ணாலே கண்டநுபவிக்கலாம்படி வந்து நிற்கிற திருவல்லவாழை.

மூ;—மஞ்சுசேர்வானெரிநீர் நிலம்காலிவை மயங்கிநின்ற
அஞ்சுசேராக்கையை யரணமன்றென்றுய்யக்கருதிநோயேல்
சந்துசேர் மென்முலைப்பொன்மலர்ப்பாவையும் தாமும்நாளும்
வந்துசேர்வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்சுசேர்	மேகங்கள் ஸஞ்சரியா நின்றுள்ள	சந்துசேர்	சந்தநத்தாலே அலங்க்ருதமான
வான்	ஆகாஶமென்ன,	மென்முலை	ம்ருதுவான திருமுலைத் தடங்களை யுடைய
எரி	அக்நிஎன்ன,		
நீர்	ஜலமென்ன,	பொன்மலர்	பொற்றாமரையை இருப்பிடமாகவுடைய
நிலம்	பூமிஎன்ன,		
கால்	வாயுவென்ன [டு		
இவை	இவைகளாய்க் கொண்	பாவையும்	பெரியபிராட்டியாரும்
மயங்கிநின்ற	பஞ்சீக்ருதமாய்க்கூடி நின்ற		
		தாமும்	(அவளுக்குத் தகுதியான) தாமும்
அஞ்சுசேர்	பாஞ்ச பௌதிகமான		
ஆக்கையை	ஶரீரத்தை	நாளும்	திநந்தோறும்
அரணம் அன் றென்று	(நமக்கு) ரக்ஷகமாக மாட்டாதென்று	வந்துசேர்	கிட்டி வந்து வர்த்திக்கிற
உய்யக் கருதி நோயேல்	உஜ்ஜீவிக்கப் பார்த்தாத்தாயாகில்,	வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே. (அ)	

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) மேகங்கள் ஸஞ்சரியா நின்றுள்ள ஆகாசம், தேஜஃபதார்த்தம், ஜலதத்வம், பூமி, காற்று இவையாய்க்கொண்டு பஞ்சீக்ருதமாய் நின்ற உபச(ய)யாத்மகமான சரீரத்தை இது நமக்கு ரக்ஷகமன்றென்று புத்திபண்ணி, பலவாய்க் கூடி ஒன்றானது தன்னடையே பிரிந்துபோமென்று பார்த்து உஜ்

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) அவர்கள் பேயரென்கைக்கு நியாமகமென்னென்ன வருளுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"இவை-மயங்குகின்றஅஞ்சுசேராக்கை"-இவையாய், மயங்கிக்கூடிக்கொண்டு நின்றபடியால், அஞ்சுவர்த்தியாநிற்கும் சரீரமென்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யம் (மேகேத்யாதி). "பாவையும்" என்ற ச(உ)காரத்தாலே ஸூசித

ஜீவிக்கப்பார்த்தாயாகில்; (சந்துசேர் மென்முலைப்பொன்மலர்ப் பாவையும்)போக்ய(ஸ்ரீ)தைகவேஷையாய்,சந்தநத்தாலே அலங்க்ருதமாய், ம்ருதுஸ்வபாவமான திருமுலைத்தடங்களையுடையளாய், பொற்றாமரையை இருப்பிடமாகவுடையளான பெரியபிராட்டியாரும், அவனுக்குத்தகுதியானதாமும். (க)"ராகவோ்ஹதி வைதேஹீம்" என்னுமாபோலே. (தாமுமித்யாதி) அவன்வரக்கடவ வழியெல்லாம் வந்து நின்றான்; வந்ததே யென்றொரு வார்த்தை சொல்லுமித்தனை நீ செய்யவேண்டுவது.

மூ;—வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியா ரென்றிவரோதுகின்ற
கள்ளநூல் தன்னையும் கருமமன்றென் றுய்யக் கருதினையேல்
தெள்ளியார் கைதொழும் தேவனார் மாமுநீரமுதுதந்த
வள்ளலார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.
வெள்ளியார்	வெள்ளிமலையை இருப்பிடமாக வுடையருத்ரமத ப்ரவர்தகரானபாசுபதர்,
பிண்டியார்	ஆர்ஹதர்,
போதியார்	பௌத்தர்
என்றிவர்	என்று சொல்லப்பட்ட இவர்கள்
ஓதுகின்ற	சொல்லிக் கொண்டு திரிகிற
கள்ளநூல்தன்னையும்	கபடசாஸ்த்ரங்களையும்
கருமம்அன்றென்று	இதுநமக்கு கர்த்தவ்யமன்று என்று(எண்ணி)
உய்ய	உஜ்ஜீவிக்க
கருதினையேல்	அபேக்ஷித்தாயாகில்,
தெள்ளியார்	ஸாராஸார விவேகஜ்ஞானவர்களாலே
கைதொழும்	அஞ்ஜலி பண்ணப்படுமவரான
தேவனார்	ஸ்வாமியாய், (உண்டான)
மாமுநீர்	பெரிய கடலில் உண்
அமுது	அம்ருதத்தை
தந்த	கொடுத்த
வள்ளலார்	உதாரஸ்வபாவனுமான எம்பெருமான் வர்த்திக்கிற

வல்லவாழ் சொல்லுமாவல்லையாய் மருவுநெஞ்சே. (க)

மானஅர்த்தம் (போக்யதைக வேஷையாய்)என்றது. "தாமும்" என்ற ச(உம்)காரத்தாலே லப்யார்த்தத்தை புத்திபண்ணும்ப்ரகாரத்தை விவரிக்கிறார் (அவனுக்கித்யாதி). ... ...(அ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெள்ளியாரித்யாதி) நீர் சரீரத்திலே அஸ்த்திரத்வாதிகளாலே போக்யதாபுத்தியைத் தவிர்ந்து திவ்ய தேசத்தை மரு

(க) ரா-ஸு-ககூ-கூ.

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வெள்ளியாரித்யாதி) சுக்ரனைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே வெள்ளிமலையை வாஸஸ்தாநமாகவுடைய ருத்ரனென்னுதல். அசோக வ்ருக்ஷத்தின் கீழே இருக்கக்கடவ ஆர்ஹதர், அரசின் கீழே இருக்கக்கடவ பௌத்தரென்று சொல்லப்படுகிற இவர்கள் கதறிக்கொடு திரிகிற. (கள்ளநூல் தன்னையும்)(க)"యథాహిచోరస్స తథాహిబుద్ధః-யதாஹிசோரஸ்ஸ ததாஹிபுத்த:" என்னக்கடவதிறே. இதுநமக்குக் கர்த்தவ்யமன்றென்று உஜ்ஜீவிக்க விரகு பார்த்தாயாகில்.

(தெள்ளியாரித்யாதி) ஸாராஸாரவிவேக ஜ்ஞராயிருக்குமவர்கள் ஆஸ்ரயிக்க, அவர்களுக்கு ஆஸ்ரயணீயராயிருக்கிறவர். (உ) [సారాసారవివేకజ్ఞాః-ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞா:]ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞராகிறார்-நல்லத்தையும் தீயத்தையும் விவேகித்து, நல்லத்தைக்கைக் கொண்டு, தீயத்தைவிட்டிருக்குமவர்கள். [గరీయాంసః-கரீயாம்ஸ:]நல்லத்தைக் கைக்கொள்ளுந்தனை சீர்மையுடையவர்கள். [విమత్సరాః-விமத்ஸரா:] நன்மைகண்டால் பொறுமைகொண்டாடாதே யிருக்குமவர்கள். [ప్రమాణతన్త్రాః - ப்ரமாணதந்த்ரா:] கேவலதர்க்கங்கொண்டு அர்த்தநிர்ணயம் பண்ணுகையன்றிக்கே ப்ரமாணங்கொண்டு அர்த்த நிஸ்சயம்பண்ணுமவர்கள். (மாமுநீர முதுதந்தவள்ளலார்) தன்னையொழியவேறே ஒன்றை போக்யமாக நினைந்திருப்பார்க்கும் அத்தைக்கொடுக்கும் மஹோதாரன். (வல்லவாழித்யாதி) இவ்வம்ருதம் எனக்குவேண்டா வென்னுமைகிடாய்வேண்டுவது. .... (௯)

வச்சொன்னீர்; கண்டவிடமெங்கும் பாஹ்யமத நிஷ்டரிருந்து ஸ்வஸித்தாந்தங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்துக் கொண்டிருக்கையாலே நீர் சொன்னபடி திவ்ய தேசத்தையே மருவக்கூடுமோ வென்ன; அதென், ஸாராஸார விவேக ஜ்ஞாநமுண்டாகையாலே உனக்கு மருவக்கூடுமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

லோகாயதிகரைத்திருவுள்ளம்பற்றி தந்மதப்ரவர்த்தகரைச் சொல்லலாமென்கிறார் (சுக்ரனையித்யாதி). பாசுபதரை உட்கொண்டருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி).

"அமுதம் தந்தவள்ளலார்" என்று பதஸமபி வ்யாஹாரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி மருவுதல்ஸாதாரணமென்றருளுகிறார் (இவ்வம்ருதமித்யாதி). (௯)

(க) ரா-அ-௧௦௧-எகூ. (உ)

மூ;—மறைவலார்குறைவிலாருறையுமூர் வல்லவாழடிகள்தம்மைச்
சிறைகுலாவண்டறைச்சோலைசூழ்கோலநீளாலிநாடன்
கறையுலாவேல்வல்ல கலியன் வாயொலியிவைகற்றுவல்லார்
இறைவராயிருநிலம்காவல்பூண்டின்பநன்கெய்துவாரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மறைவலார்	வேதார்த்தம் அறிந்தவராய்	ஆலி	திருவாலியை
குறைவுஇலார்	ஒருவிதகுறைவற்றிருக்கிற ப்ராஹ்மணர்கள்	நாடன்	நாடாகவுடையராய்,
உறையும்ஊர்	வர்த்திக்கிற திவ்யதேசமான	கறைஉலா	சத்ருக்களின் ரக்தக்கறையையுடைய
வல்லவாழ்	திருவல்லவாழிலெழுந்தருளியிருக்கிற,	வேல்	வேலாயுதத்தை
அடிகள்தம்மை	ஸ்வாமிகள்விஷயமா	வல்ல	(நடத்துமதில்) கைவந்தவரான
சிறை	சிறகுகளையுடைய	கலியன்	ஆழ்வார்,
வண்டு	வண்டுகள்	வாய்ஒலி	ஒலியையுடையதாய் திருவாய்மலர்ந்தருளிய
குலா	குலாவாநிற்பதாய்,	இவை	இப்பத்துப் பாட்டை
அறை	மற்றும் சொல்லுக் குறுப்பான நன்மையையுடைய	கற்றுவல்லார்	அப்யஸித்து வல்லவர்கள்
சோலை	பொழில்களாலே	இறைவராய்	பூமியில்நிர்வாஹகராய் ஆகி (பிறகு)
சூழ்	சூழப்பட்ட	இருநிலம்	நித்ய விபூதியையும்
கோல	அழகிய	காவல்பூண்டு	ஆண்டுகொண்டு
நீள்	நெடியதான	நன்கு இன்பம்	பரமாநந்தத்தை
		எய்துவாரே	அடைவர்கள். (௧௦)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (மறையித்யாதி) வேததாத்பர்யம் கைப்பட்டிருப்பாராய்,மற்றும்அத்ருஷ்ட பரிகரங்களால் குறைவற்ருக்கிற ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருவல்லவாழில்நிற்கிறஸ்வாமிகளைக்கவிபாடிற்று. (சிறையித்யாதி) சிறகையுடைத்தாயிருக்கிறவண்டு

ஃ,ந.—பத்தாம்பாட்டு (மறையித்யாதி) சிறைவண்டுகுலாவா நிற்பதாய், அறை-மாற்ற முற்ற நிறைவையுடைத்தான சோலையென்று சப்தார்த்தமாக்கியருளுகிறார் (சிறகையித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

களினுடைய கொண்டாட்டத்தையுடைத்தாயிருப்பதாய் மற்றும் சொல்லுக்கு உறுப்பான நன்மைகளெல்லாவற்றிலும் குறைவற்றிருக்கிற சோலைகளாலே சூழப்பட்டு தர்ஶநீயமாயிருக்கிற திருவாலிநாட்டையுடையராய், ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநத்வரையாலே கறைகழற்ற அவஸரமின்றிக்கே யிருக்கிற வேலைக் கையிலேயுடைய ஆழ்வார், ஒலியை யுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த இத்தைக் கற்றுவல்லார், பூமிப்பரப்புக்கடைய தாங்களே நிர்வாஹகராய் தேஹஸமநந்தரம் நித்யவிபூதியிலே புக்கு (க) “[Grantha text] - ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி” என்கிறபடியே நிரதிசயாநந்த யுக்தராவர். .... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஒன்பதாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி
முந்துறப்ரவேசம்.

வ்யா.—திருவல்லவாழைச் சேரப்பாராய் என்றார் தம்திருவுள்ளத்தைப்பார்த்து; அது தம்முடைய த்வரைக்கீடாக ப்ரவர்த்தித்ததில்லை. “ஸர்வரக்ஷகனாய், அர்த்தித்தாருடைய ஸர்வப(ஃ)லங்களையும் கொடுக்கக் கடவனாய், ஸர்வாதிகனாய், விரோதி நிரஸந சீலனாய், பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் சலிப்பிக்க வொண்ணாத ஸ்வபாவத்தையுடையனாய், ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயனாய்க்கொண்டு திருமலையிலேவந்து நின்றான்; நாம்அங்கேபோய்அநுபவிப்போம்; அதிலேஒருப்படு” என்று பிதாவானவன் முந்துற நமஸ்கரித்துக் காட்டிப் பின்னை ப்ரஜையை நமஸ்கரிக்கச் சொல்லுமாபோலே காட்சியிலே முற்பட்டு தம்திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். .... *

அரு:—முந்துறவின் ப்ரவேசம். கீழில் திருமொழியிலே “மருவு நெஞ்சே” என்று பலகாலுமருளிச் செய்தவர் இத்திருமொழியிலும் “வணங்கு மொருநெஞ்சே” என்று உபதேசிக்கைக் கடியென்னென்னும் ப்ரஶ்நத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (திருவல்லவாழையித்யாதி). * முந்துற்ற நெஞ்சாயிருக்கச் செய்தேயும் அதின் த்வரையும் கூடப்போராத படியான அதித்வரையாலே எழுகிறாரென்று கருத்து. *

(க) தை-ஆ-எ-க.

மூ;—

முந்துறவுரைக்கேன் விரைக்குழல் மடவார்கலவியை விடு தடுமாறல்
அந்தரமேழுமலைகடலேழுமாய வெம்மடிகள் தங்கோயில்
சந்தொடுமணியுமணிமயில்தழையும் தழுவிவந்தருவிகள் நிரந்து
வந்திழிசாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே. (க)

பதம்.	உரை.
மடநெஞ்சே	பவ்யமான மனமே!
முந்துற	முன்னமே
உரைக்கேன்	(ஒன்று) (சொல்லுகிறேன் (கேள்);
விரை	பரிமளத்தை யுடையதான
குழல்	கேசபாரத்தை யுடையரான
மடவார்	ஸ்த்ரீகளுடன்
கலவி	ஸம்ஶ்லேஷமாகிற
தடுமாறலை	தடுமாற்றத்தை
விடு	விட்டுவிடு ;
அந்தரம்எழும்	ஸப்தத் வீபங்களையும்
அலைகடல் எழும்	ஸப்தஸமுத்ரங்களையும்
ஆய	(சரீரமாகவுடையரான
எம்அடிகள்தம்	நம்ஸ்வாமியினுடைய
கோயில்	திவ்யதேசமாய்,
அருவிகள்	மலையருவிகளானவை
சந்தொடு	சந்தந மரங்களோடு
மணியும்	நல்ல ரத்நங்களையும்,
அணி	அழகிதான
மயில்தழையும்	மயில்தோகைகளையும்
தழுவிவந்து	உருட்டிக்கொண்டு
நிரந்து	நெருங்கி
வந்துஇழி	வந்திழியா நின்றுள்ள
சாரல்	பர்யந்தத்தை யுடைத்தான
மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலையை
வணங்குதும்	வணங்குவோம்
வா	வா. (க)

அவ.—முதற்பாட்டு; ப்ராப்தவிஷயத்தை வணங்கிலும் வணங்குகிறாய், தவிரிலும் தவிருகிறாய், இதரவிஷயங்களைமுந்துற முன்னம் விட்டுக்கொடுநிற்கப் பாராய் என்கிறார்.

வ்யா.—(முந்துறவித்யாதி) உனக்குச் செய்யவேண்டுமதில் நான் முந்துறச் சொல்லுகிறது, பரிமளத்தையுடைத்தான குழலையுடையரான ஸ்த்ரீகளோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தை நன்றென்று அதுகுவாலாக நினைத்திருக்குமத்தைவிட்டு. (தடுமாறல்) அலாபத்தாலே வரும் வ்யஸநம் பொறுக்கவொண்ணாதென்று அத்தை விடு. தடுமாற்றத்தைப் பண்ணுவது ஒன்றென்னுதல்; அன்றிக்கே கலவி

அரு;—முதற்பாட்டு, (முந்துறவித்யாதி) (தடுமாற்றத்தையித்யாதி) கலவி அர்த்தார்ஜந ஹேதுவாகையாலே க்லேசாவஹமென்று கருத்து. "கலவியாகிற தடுமாற்றத்தை விடு" என்று ஏகவாக்யதயா மூன்றாமர்த்தமருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி), நரகாவஹமாகையாலே க்லேசரூபமென்று தாத்பர்யம்.

யாகிற தடமாற்றமென்னுதல்; (அர்த்தமித்யாதி) ஸப்த த்வீபங்களும், ஸப்த ஸமுத்ரங்களுமாய் நிற்கிற ஸர்வஸ்வாமி வர்த்திக்கிற தேசம்.

(சந்தித்யாதி) நல்லசந்தநத்தோடே கூடப் பெருவிலையனான ரத்நங்களையும், அந்தச்சந்தநமரங்களையும் வேரோடே பறித்து விழவிட்டுப் பெரிய ரத்நங்களையும் கூடக்கொண்டு தர்ஶநீயமான மயில் தழையையும் உருட்டிக்கொண்டு அருவிகளானவை நெருங்கி வந்திழியாநின்றுள்ள பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருமலையை வணங்குவோம் வா என்னோடே ஒருமிடறான நெஞ்சே. .... (௧)

மூ;—

இண்டையும்புனலும் கொண்டிடையின்றி யெழுமினுதொழுதுமென்றிமை [யோர்
அண்டரும்பரவவரவணைத்துயின்ற சுடர்முடிக் கடவுள்தம்கோயில்
விண்டலர்தூளி வேய்வளர்புறவில் விரைமலர்க் குறிஞ்சியின்நறும்தேன்
வண்டமர்சாரல் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே. (உ)

பதம்.	உரை.
	மடநெஞ்சே!
இண்டையும்	நல்ல பூமாலையையும்
புனலும்	தீர்த்தத்தையும்
கொண்டு	கையில்தரித்துக்கொண்டு
இடையின்றி	க்ஷணகாலமும் இடைவிடாமல்
எழுமினோ	உஜ்ஜீவிக்க ஒருப்படுங்கோள்;
தொழுதும்	(நாம்)"ஆஶ்ரயிப்போம்"
என்று	என்று சொல்லிக்கொண்டு
இமையோர்	நித்யஸூரிகளும்
அண்டர்	அண்டாந்தர் வர்த்திகளானவர்களும்
பரவ	ஆஶ்ரயிக்க
அரவணை	திருவநந்தாழ்வானுகிற படுக்கையில்
துயின்ற	திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிறவனாய்,
சுடர்	(ஆதிராஜ்ய ஸூசகமாய்) ப்ரகாசியாநின்ற
முடி	திருவபிஷேகத்தை யுடையரான
கடவுள் தம்	ஸர்வேஶ்வரனுக்கு
கோயில்	வாஸஸ்தாநமாய்,
விண்டு அலர்	விட்டலரா நிற்பதாய்,
தூளி	தூள்களை யுடையது[மாய்,
வேய்	மூங்கில்கள்
வளர்	வளராநின்றுள்ள
புறவில்	பர்யந்தத்தில்
விரை	பரிமளப்ரசுரமான
குறிஞ்சிமலரின்	குறிஞ்சிப் பூவினுடைய
நறும்தேன்	செவ்வியதானதேனில்
அமர்	அமர்ந்த
வண்டு	வண்டுகளையுடைய
சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வா. (உ)	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (இண்டையித்யாதி) நல்லபூமாலையும், ஸமாராதநத்துக்குப்ரதாநோபகரணமான ஜலமும், இவற்றைத் தரித்துக்கொண்டு இடைவிடாதே ஒருப்படுங்கோள்; நாம் ஆஶ்ரயிக்கும்படியாகவென்று, நித்யஸூரிகளும் அண்டாந்தர்வர்த்திகளானவர்களும் ஆஶ்ரயிக்கத் திருவநந்தாழ்வான்மேலே பள்ளிகொண்டு, ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தையுடைய ப்ரதாநர்வர்த்திக்கிறதேசம்.

(விண்டலரித்யாதி) விட்டலராநிற்பதாய், தூளியுண்டு - சுண்ணம், அத்தையுடைத்தாய், மூங்கில் வளராநின்றுள்ள பர்யந்தத்தில் பரிமளப்ரசுரமான குறிஞ்சியினுடைய செவ்வித்தேனை வண்டுகளானவை பாநம்பண்ணாநின்றுள்ள பர்யந்தத்தையுடைய. (௨)

மூ.—

பிணிவளராக்கைநீங்க நின்றேத்தப் பெருநிலமருளில் முன்னருளி
அணிவளர்குறளாயகலிடமுழுதுமளந்த வெம்மடிகள்தம்கோயில்
கணிவளர்வேங்கை நெடுநிலமதனில் குறவர்தம் கவணிடைத்துரந்த
மணிவளர்சாரல் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.
மடநெஞ்சே.	
பிணி	துக்கத்தை
வளர்	வளர்த்தாநின்றுள்ள
ஆக்கை	ஶரீரமானது
நீங்க	கழிக்கைக்கு உறுப்பாக
நின்று ஏத்த	ஒருப்பட்டு நின்றுஸ்துதிப்பதற்கு
பெருநிலம்	பரந்தபூமியை
அருளில்	க்ருபையாலே
முன்	முன்னே

பதம்.	உரை.
அருளி	தந்தருளி,
அணிவளர்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள
குறளாய்	ஸ்ரீவாமநவேஷமுடையனாய்
அகலிடம்முழுதும்	பூமிப்பரப்பையடைய
அளந்த	(திருவடிகளால்)அளந்தருளின

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (இண்டையித்யாதி கீழ்ப்பாட்டில் ஸர்வாத்மகதயா ஸர்வரக்ஷகத்வத்தை அநுஸந்தித்தார்; இதில் ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயத்வத்தை அநுஸந்தித்து வணங்கச் சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

இரண்டையுஞ்சேரவெடுக்கையாலே ஸமுச்சயஸித்தமாகையாலே, ச( )காரங்களுக்கு ப்ரயோஜநமில்லையே என்ன; அதுக்கு அடுத்து ப்ராதாந்யத்தை ஸூசிப்பிக்கிறதென்கிறார் (நல்லவித்யாதி). (குறிஞ்சியுடைய) குறிஞ்சிப்பூவினுடைய. ... ... (௨)

எம்அடிகள்தம்	நமக்கு ஸ்வாமியானவ	நிலம்அதனுள்	வெளிநிலங்களிலே வர்
கோயில்	வாஸஸ்தாந [னுக்கு மாய்,	குறவர்	குறவர்கள் [த்திக்கிற
		தம்	தந்தாமுடைய
கணி	க(X)ணநாபரனை ஜ் யௌதிஷிகனைக் கொண்டு	கவணிடை	கல்லெறிகயிற்றில் வை
		துரந்த	எறிந்த [த்து
		மணி	மணிகளுடைய ப்ரகாச மானது
வளர்	வளராநின்றுள்ள		
வேங்கை	வேங்கை மரங்களை யு டைய	வளர்	பரம்பாநின்றுள்ள
		சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வா.	(௩)
நெடு	விஸாலமான		

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (பிணியித்யாதி) துக்கத்தை வளரா நின்றுள்ள சரீரத்தைக் கழிக்கவேணுமென்று ஆஸ்ரயிக்க, அதுக்காகப் பரந்த பூமியை நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தந்தருளி, அழகு மிக்கிருந்துள்ள ஸ்ரீவாமநவேஷத்தைப்பரிக்ரஹித்து அதிஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு பூமிப்பரப்பையடைய அளந்து கொண்டு, அந்தச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்ட ஸ்வாமியானவன் பிற்பட்டார்க்கு இழக்கவேண்டாதபடி நிற்கிறதேசம்.

(கணியித்யாதி) அங்குத்தைக்கு வெறுநாள் சொல்லுவாரில்லாமையாலே க(X)ணியாகக் கொண்டு வளராநின்றுள்ள வேங்கையையுடைத்தாய், பரப்பையுடைத்தானபூமியிலே ஆட்டைக்கொருகால் இது பூக்கக்கடவதாய், அத்தையிட்டு ஆண்டென்று அறியுமத்தனையாயிற்று. இந்தவேங்கையை யுடைத்தான வெளிநிலத்திலே அங்கு

அ;—மூன்றாம்பாட்டு. (பிணியித்யாதி), கீழ்ப்பாட்டில் ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயத்வத்தை அநுஸந்தித்தார்; இதில் அந்த ஆஸ்ரயணத்துக்குப் பலமானவற்றைக் கொடுக்க வல்லவனென்று ஸர்வ பலப்ரதத்வத்தை யருளுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(வளராநின்றுள்ள) வளர்த்தா நின்றுள்ள; (தந்தருளி) என்றவநந்தரம் "முன்னருளி" என்றதுக்கர்த்தமாக, "முன்னே நின்றவிடத்தில் க்ருபை பண்ணி" என்று கூட்டுவது.

(கணியாகக்கொண்டு) கணநாபரனை ஜோஸ்யனாகக் கொண்டு. அவன் ஸம்வத்ஸரம் சொல்லுமாபோலே பூவாலே தானுமறிவிப்பிக்கும் குறவருக்கென்று கருத்து. ... ... (௩)

ள்ள குறவரானவர்கள் தந்தாமுடைய எறிகவணிலே வைத்து எறிந்த மணியினுடைய ஒளி எங்குமொக்கப் பரம்பாநின்றுள்ள பர்யந்தத்தையுடைய. ....(ங)

மூ.—

சூர்மையிலாய பேய்முலைசுவைத்துச் சுடுசரமடுசிலைத்துரந்து
நீர்மையிலாததாடகைமாள நினைந்தவர் மனங்கொண்டகோயில்
கார்மலிவேங்கைகோங்கலர்புறவில்கடிமலர்க்குறிஞ்சியின்நறுந்தேன்
வார்புனல்சூழ்தண்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.
மடநெஞ்சே. (ச)	
சூர்மையிலாய	க்ரூரஸ்வபாவையான
பேய்	பூதனையினுடைய
முலை	ஸ்தநத்தை
சுவைத்து	(அவளுயிர்மாள) க்ரஸித்தவனாய்,
சுடு	(சத்ருக்களின் மேலே) நெருப்பையுமிழா
சரம்	அம்புகளை [நின்ற
அடு	முடிப்பதில் ஸமர்த்த
சிலை	தநுஸ்ஸிலே [மான
துரந்து	தொடுத்துவிட்டு
நீர்மை இலாத	ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான மென்மை யில்லாத
தாடகை	தாடகையானவள்
மாள	முடியும்படியாக
நினைந்தவர்	திருவுள்ளத்திலேகொண்ட எம்பெருமான்
மனம்கொண்ட	விரும்பிவர்த்திக்கிற
கோயில்	திவ்யதேசமாய்,
கார்மலி	மேகபதத்தளவும் உந்நதங்களான
வேங்கை	வேங்கைமரங்களும்
கோங்கு	கோங்குமரங்களும்
அலர்	அலராநின்றுள்ள
புறவில்	பர்யந்தத்திலே
கடி	பரிமளப்ரசுரமான
குறிஞ்சிமலரின்	குறிஞ்சிப்பூவினுடைய
நறும்தேன்	செவ்வியதான மகரந்தத்தினுடைய
வார்புனல்	ப்ரவாஹத்தாலே
சூழ்	சூழப்பட்டதாய்,
தண்	குளிர்ந்து ப்ரமஹரமான
மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வா. (ச)	

அந;—நாலாம்பாட்டு. (சூர்மையித்யாதி), கீழ் இஷ்டப்ராபகத்வத்தை அருளிச்செய்தார். அநிஷ்டநிவ்ருத்யுபயுக்தமாக விரோதிநிரஸநத்தை யருளுகிறாரென்று ஸங்கதி.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (க்ரூர்மையித்யாதி) க்ரௌர்யத்தை வடிவாகவுடைய பூதனைமுலையைச்சுவைத்திட்டு; இவன்முகத்திலே விழித்துவைத்துப் பின்னையும் இரங்காதபடியிறே க்ரௌர்யம்; எதிரிகள்மேலே நெருப்பைத்தூவிக்கொண்டுசென்று விழுகிறஅம்புகளை முடிக்க வற்றான வில்லிலே தொடுத்துவிட்டு ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான மென்மையில்லாத தாடகை முடியும்படியாக, ஒருருஷிவாக்யத்தையேகொண்டு ஸ்த்ரீவதமென்று பிற்காலியாதே "ரக்ஷகரான நமக்கு ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்கேகாந்தமானது செய்ய வேண்டாவோ" என்று அவள் முடியும்படி திருவுள்ளத்திலேகொண்டவன்; பின்னையும் பிற்பாடருடைய ரக்ஷணத்துக்குப்பாங்கான நிலமென்று விரும்பிவர்த்திக்கிற கோயில்.

(காரித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கின வேங்கையென்னுதல்; நீலவேங்கைகளென்னுதல்; கோங்காகிற வ்ருக்ஷம். இவை அலரா நின்றுள்ள பர்யந்தத்திலே பரிமளப்ரசுரமான குறிஞ்சியினுடைய செவ்வித்தேனானது வெள்ளமிடா நின்றுள்ள ஶ்ரமஹரமான திருமலையை. .... (௪)

மூ;—

வணங்கலிலரக்கன் செருக்களத்தவிய மணிமுடியொருபதும்புரள
அணங்கெழுந்தவன்றன்கவந்தம்நின்றாட வமர்செய்தவடிகள்தம்கோயில்
பிணங்கலில்நெடுவேய்நுதிமுகம் கிழிப்பப் பிரசம்வந்திழிதரப்பெருந்தேன்
மணங்கமழ்சாரல்மாலிருஞ் சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே. (ரு)

பதம்.	உரை.
மடநெஞ்சே.	
வணங்கல்இல்	"நநமேயம்" என்று வணக்கமில்லாத
அரக்கன்	ராவணனானவன்
செருக்களத்து	யுத்த பூமியிலே
அவிய	முடியும்படியாகவும், (அவனுடைய) [ய்
ஒரு	வரபலத்தால் த்ருடமா
மணி	ரத்நத்தாலலங்க்ருதமான
முடி பதும்	பத்துத்தலைகளும்
புரள	(கீழேகிடந்து) துடிக்கும்படியாகவும்,
அவன்தன்	அவனுடைய
கவந்தம்	கபந்த (பந்த) மானது
அணங்கெழுந்து	தேவதாவிஷ்டம் போல்
நின்றுஆட	நின்று நர்த்தநம் பண்ணும்படியாகவும்
அமர்செய்த	யுத்தத்தை நடத்தினவனை

க்ரௌர்யத்தை வடிவாக வுடைத்தானமையைக் காட்டுகிறார் (இவனித்யாதி). நினைவின் ப்ரகாரந்தன்னை யருளுகிறார் (ஒருவித்யாதி). ... ... (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அடிகள்தம்	ஸ்வாமியினுடைய	கிழிப்ப	கிழிக்க (அதிலுள்ள)
கோயில்	இருப்பிடமாய்,	பிரசம்	தேனீக்களானவைகள்
பிணங்கலில்	ஒன்றோடொன்று நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதாய்	வந்து இழிதர	வந்திழிய
நெடு	மிகவும் உந்நதமான	பெரும்தேன்	அதிகமான தேனினுடைய
வேய்	மூங்கிலானது	மணம்	பரிமளமானது
நுதி	தன்னுடைய நுனியாலே	கமழ்	(எங்குமொக்கப்) பரம்பா நின்றுள்ள
முகம்	(மலையுச்சியி லிருக்கிற தேன் கூட்டின்) வாயை	சாரல்	பர்யந்தங்களை யுடைய
		மாலிருஞ்சோலைவணங்குதும்வா. (ரு)	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வணங்கலிலித்யாதி) (க) "द्विधा भज्येयमप्येवं न नमेयं - த்விதாபஜ்யே யமப்யேவம் நநமேயம்" என்கிறபடியே "இரண்டாகப் பிளக்கிலும் வணங்கேன்" என்றிருந்த ராவணன் யுத்தபூமியில் மடிய, தேவதைகளுடைய வரத்தாலே திண்ணியதாய், ரத்நமயமான முடிபத்தும் புற்று மறிந்தாப்போலே கிடந்து துடிக்க, தைவாவிஷ்டம்போலே யிருக்க அவனுடைய சரீரமானது நின்றாட, ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே பத்தும் பத்தாக வீரவாசிதோற்றப் பூசல் பொருதஸ்வாமிகள் வர்த்திக்கிற தேசம் ஒன்றோடொன்று பிணைந்து பெரிய ஒக்கத்தை யுடைத்தான மூங்கிலானது-மலைமுழுஞ்சிலே வைத்ததேன் கூட்டளவும் வரவளர்ந்து தன்னுடைய நுனியாலே அதினுடைய வாயைக்கிழிக்க, தேன் வைத்த நாலுவகைப்பட்ட ஈக்களும் வந்திழியத் தேனினுடைய் கந்த (गन्ध)மானது எங்குமொக்கப் பரம்பாநின்றுள்ள. .... (ரு)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வணங்கலிலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பெண்கவான விரோதிகள் போக்கினமையை அருளிச்செய்தார். ஆண்பிள்ளையாய்த் தலைப்பத்துப் படைத்தானையும் வென்ற வீரவாசியை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"ஒருமணி முடிபதும் புரள" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, ஒருவென்று அத்விதீய பதத்தால் பலித்த வர்த்தத்தையருளுகிறார் (தேவதைகளித்யாதி). "பிரசம்" என்று தேனாய், அத்தால் தேன் கூட்டும் ஈகளைச் சொல்லுகிறதென்றருளுகிறார் (தேன்வைத்த வித்யாதி). ... ... (ரு).

மூ;—

விடங்கலந்தமர்ந்த வரவணைத்துயின்று விளங்கனிக்கிளங்கன்றுவிசிறிக்
குடங்கலந்தாடிக் குரவைமுன்கோத்தகூத்த வெம்மடிகள்தம்கோயில்
தடங்கடல்முகந்து விசும்பிடைப் பிளிறத்தடவரைக்களிறென்று முனிந்து
மடங்கல்நின்றதிரும் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே. (கூ)

பதம்.	உரை.
	மட நெஞ்சே?
விடம்கலந்து	(உகவாதார் மேலே) விஷத்தை உமிழாநிற்பானாய்,
அமர்ந்த	(எம்பெருமான் திருமேனிக் கநுருபமான)குணங்கள் பொருந்தின
அரவணை	திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே
துயின்று	கண்வளர்ந்தருளி, (அங்கு நின்றும் வந்து அவதரித்து)
விளங்கனிக்கு	விளாம்பழத்துக்காக
இளம் கன்று	ஒரு சிறுக் கன்றை
விசிறி	(மரத்தின்மேலே)வீசி,
குடம் கலந்து	(கையிலே) குடங்களைக்கொண்டு
ஆடி	குடக்கூத்தாடி
முன்	முன்னே
குரவை	(பெண்களுடைய) குரவைக்கூத்திலே
கோத்த	தன்னைசேர்த்தவனாய்,
கூத்த	ஆஸ்சர்ய சேஷ்டிதத்தையுடையனான
எம்மடிகள்தம்	நம்ஸ்வாமியினுடைய
கோயில்	இருப்பிடமாய்,
தடம்கடல்	ஆழமானஸமுத்ரத்தில்
முகந்து	(ஜலத்தை) க்ரஸித்து (மேகங்களானவை)
விசும்பு இடை	ஆகாசத்திலே ஏறி
பிளிற	சப்திக்க (அந்தத்வநியைக் கேட்டு)
மடங்கல்	ஸிம்ஹமானது
தடவரை	மலைப்ராந்தங்களிலிருக்கிற [ணி
களிறு என்று	யானையாக புத்திபண்
முனிந்து	சீறி
நின்றுஅதிரும்	அதிராநின்றுள்ள
மாலிருஞ்சோலை	வணங்குதும் வா.

வ்யா.—ஆரும்பாட்டு. (விடமித்யாதி) மதுகைடபர்கள் துடக்

அநு;—ஆரும்பாட்டு. (விடமித்யாதி) கீழே பேய் முலைசுவைத்து என்று ப்ரஸ்துதமான க்ருஷ்ணவதாரத்தில் அபதாநங்களை அடியே பிடித்தநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அரவான போதே விடம் கலந்திருக்குமே, விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளுகிறார் (மதுவித்யாதி).

கமான உகவா தார்மேலே விஷத்தை உமிழாநிற்பானாய், அவனுக்கு எப்போதும் விடாதே மருவவேண்டும்படி திருமேனிக்கநுரூபமான ஸௌகுமார்யத்தை யுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண் வளர்ந்தருளி, அங்குநின்றும் போந்துஅவதரித்து விளாம்பழத்துக் காக ஒருசிறுகன்றைவீசி, கையிலே குடங்களைக்கொண்டு கூத்தாடி, பெண்களுடைய குரவைக்கூத்திலே தன்னைக் கொடுவந்து கோத்து மநோஹாரியான சேஷ்டிதத்தையுடைய 'ஸ்வாமி வர்த்திக்கிற தேசம்.

கடல் மணலே சேஷிக்கும்படி ஜலாம்ஶத்தை முகந்து மேகங் கள்போய் ஆகாசத்தே ஏறி, உள்ளுப்புக்க த்ரவ்யத்தின்கனத்தாலே அங்கேநின்று பிளிற, அதினுடைய த்வநியைக்கேட்டு, மடங்கலுண்டு- ஸிம்ஹம், அது மலையிலே வர்த்திக்கிற ஆனையாக புத்திபண்ணி நாம் "வர்த்திக்கிறதேசத்திலே வேறேயுமொன்று வர்த்திக்கையாவ தென்?" என்று சீறி அதிராநின்றுள்ள. .... (கூ)

மூ;—

தேநுகனுவிபோயுகவங்கோர் செழுந்திரள்பனங்கனியுதிரத் [கோயில்
தானுகந்தெறிந்ததடங்கடல் வண்ணரெண்ணி முனிடங்கொண்ட
வானகச்சோலை மரதகச்சாயல் மாமணிக்கல்லதர்நிறைந்து
மானுகர்சாரல் மாவிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. (எ)

பதம்.	உரை.
	மட நெஞ்சே!
தேநுகன்	தேநுகாஸுரனுடைய
ஆவி	ப்ராணனானது
போய்உக	முடியும்படியாக
அங்கு	அவ்விடத்தில்
ஓர்	அத்விதீயமாய்,
செழும்	தர்ஶநீயமாய்,
திரள்	திரண்டிருந்த
பனம்கனி	பனம்பழங்கள்
உதிர	உதிரும்படி (அவனை)
தான்	தாம் (ஆஶ்ரிதவிரோதி
உகந்து	ப்ரீதனாய், [நிரஸநத்தில்)
எறிந்த	(பனையின்மேலே) எறிந்த

பதம்.	உரை.
தடம் கடல்	கம்பீரமான ஸமுத்ரம் போன்ற
வண்ணர்	வடிவையுடையரான எம்பெருமான்
முன்	முன்பு [எண்ணி
எண்ணி	பாங்கானதேசமென்று
இடம்கொண்ட	ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட
கோயில்	ப்ரதேசமாய்,
மான்	மான்களானவை
மாகதச்சாயல்	மரகதமணியினுடைய ஒளியையுடைத்தான

(மேகங்கள்) என்றது-விசேஷண பலத்தாலே அர்த்த ஸித்தம். ... (கூ)

வானகம்சோலை	ஆகாசமளவும் ஓங்கின சோலைகளிலிருக்கிற	நுகர்	(அங்குள்ள தேனை) புஜியாநின்றுள்ள
மாமணிக்கல்	நீலப்பாறைகளிலுண்டான	சாரல்	பர்யந்தங்களை யுடை
அதர்	வழியில்	மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வா	
நிறைந்து	ப்ரவேசித்து நிறைந்து		

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (தேனுகனித்யாதி) தேனுகனுடைய ப்ராணனானது முடிய, அங்கே அடியேபிடித்துத் தலையளவும்செல்ல தர்ஶநீயமாம்படி பழுத்துக்கிடக்கிறபனம்பழங்கள் உதிரும்படி, ஆஸ்ரித விரோதிகளைப் போக்குகையிலுண்டான ப்ரீதியாலே உகந்தெறிந்த ஶ்ரமஹரமானவடிவை யுடையவன், ஆஸ்ரித விரோதிகளைப் போக்குகைக்குப் பாங்கான தேசமென்று திருவுள்ளத்தாலே ஆதரித்து வர்த்திக்கிறகோயில். (வானகமித்யாதி) மரதகத்தினுடைய ஒளியை யுடைத்தாய்க்கொண்டு ஆகாஶாவகாசமடையும்படி ஓங்கியிருந்துள்ள சோலையிலுள்ளில், நீலப்பாறைகளிலுண்டான வழியே போய்ப்புக்கு, மான்களானவை அங்குள்ள தேனைப்பருகாநின்றுள்ள பர்யந்தத்தையுடைய. .... (எ)

மூ;—

புதமிகுவிசும்பில் புணரிசென்றணவப்பொருகடலரவணைத்துயின்று
பதமிகுபரியின்மிகுசினம்தவிர்த்த பனிமுகில் வண்ணர் தம்கோயில்
கதமிகுசினத்தகட தடக்களிற்றின் கவுள்வழிகளிவண்டுபருக
மதமிகு சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமட நெஞ்சே.

அநு;—ஏழாம்பாட்டு. (தேனுகனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் விளங்கனிக்கு இளங்கன்று விசிறினமையை அநுஸந்தித்தார். இதில் பனங்கனிக்காக பலராமனும் கராஸுரவதம் செய்தமிடுக்கை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அடியேபிடித்துத்தலையளவும் செல்ல) என்றதுக்கு நெருஞ்சியைப்புல்லாக்கின க்ருஷ்ணஸஞ்சாரமுள்ள காட்டில் மரங்களெல்லாம் பலாவைப்போலே பழுக்குமென்று கருத்து. "மா" என்று கறுப்பாய், அருளுகிறார் (நீலப்பாறைகளில்) என்றது. (தேனை)என்றது-சோலையைச் சொன்னத்தாலே அர்த்தாத் ஸித்தம். ... ... (எ

அநு;—எட்டாம்பாட்டு. (புதமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் கழுதையான தேநுகனை நிரஸித்தமையை யருளினார். இதில் குதிரையான கேசிநிரஸநந்தன்னையருளுகிறாரென்று ஸங்கதி.

பதம்.	உரை.
	மடநெஞ்சே.
புதம்	மேகங்களாலே
மிகு	வ்யாப்தமான
விசும்பில்	ஆகாஶத்தில்
புணரி	அலைகளானவை
சென்று	கிட்டி
அணவ	ஸ்பர்ஶிக்கும்படி
பொரு	தன்னில்தான் பொரா நின்றுள்ள
கடல்	திருப்பாற்கடலிலே
அரவணை	திருவநந்தாழ்வான்மேலே
துயின்று	கண்வளர்ந்தருளி, (அங்கு நின்றும் போந்தவதரித்து)
பத மிகு	பதத்தாலே அடிமேலடி யிட்டுக்கொண்டு வருகிற
பரியின்	குதிரையினுடைய
மிகு	அதிகமான
சினம்	சீற்றத்தை
தவிர்த்த	போக்கினவனாய்,
பனிமுகில்	ஶ்ரமஹரமான மேகம் போன்ற

பதம்.	உரை.
வண்ணர்தம்	வடிவையுடையனான எம்பெருமானுக்கு
கோயில்	இருப்பிடமாய்,
கதம்மிகு	அதிக கோபத்தை யுடைத்தாய்,
சினத்த	(அதுக்கடியான) த்வேஷத்தையுடையதாய்,
கடாம்	மதமுதிதமாய்,
தடம்	பெரியவடிவை யுடைத்தாயிருந்துள்ள
களிற்றின்	ஆனையினுடைய
கவுள்வழி	கபோலத்தின்வழியே பெருகாநின்ற
களி	மதஜலத்தை
வண்டு	வண்டுகளானவை
பருக	பாநம் பண்ண நிற்கச் செய்தே (பின்னையும்)
மதம்மிகு	மதஜலம்பாய்ந்து வெள்ளமிடா நின்றுள்ள
சாரல்	பர்யந்தங்களை யுடைய
	மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வா.

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (புதமித்யாதி) அம்புதத்தைக் குறைத்துப் "புதம்" என்று கிடக்கிறது. மேகங்களாலே நெருங்கின ஆகாசத்திலே கிளர்ந்ததிரைகள் சென்று ஸ்பர்ஶிக்க, தன்னில்தான் பொராநின்றுள்ள திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளி, அங்கு நின்றும் போந்தவதரித்து, † பதத்தாலே அடிமேலடியாக விட்டுக்கொடுவருகிற குதிரையினுடைய மிக்க சீற்றத்தைப் போக்கின ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன் வர்த்திக்கிறகோயில்.

---

† (பா) பதற்றத்தாலே.

(கதமித்யாதி) மிக்ககோபத்தையுடைத்தாய், அதுக்கடியான அகவாயில் த்வேஷத்தை யுடைத்தாய், மதமுதிதமாய், பெரியவடிவை யுடைத்தாயிருந்துள்ள ஆனையினுடைய கபோலத்தின்வழியே அந்த மதஜலத்தை வண்டுகளானவை பாநம்பண்ண; கொசுகு ஒரு மூலையிலே இருந்தழித்ததென்னுக் கடவதன்றிறே. பின்னையும் ..தம்பாய்ந்து வெள்ளமிடா நின்றுள்ள பர்யந்தத்தையுடைய. (அ)

மூ;—

புந்தியில்சமணர்புத்தரென்றிவர்க ளொத்தனபேசவு முகந்திட்டு
எந்தைபெம்மானுரிமையவர்தலைவ ரெண்ணி முனிடங்கொண்ட
சந்தனப்பொழிலின் தாழ்சினைநீழல்தாழ் வரைமகளிர்கள்நாளும் [கோயில்
மந்திரத்திறைஞ்சும் மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வாமடநெஞ்சே.

பதம்.	உரை.
	மட நெஞ்சே!
புந்திஇல்	ஜ்ஞாநஹீநரான
சமணர்	முமணரென்றும்
புத்தர்என்று	பௌத்தரென்றும் சொல்லப்படுகிற
இவர்கள்	இந்தமதஸ்த்தர்
ஒத்தன	தங்கள் ஸித்தாந்தத்துக்கு ஏகாந்தமானவற்றை
பேசவும்	சொல்லச் செய்தேயும்
உகந்திட்டு	(உகந்தார்க்கு உதவப்பெற்றோ மென்று) ஹ்ருஷ்டராய்,
எந்தை	என்தந்தை முதலானு
பெம்மானுர்	ரக்கும் நாதனும்,
இமையவர்	நித்யஸூரிகளுக்கு
தலைவர்	அதிபதியான எம்பெருமான்
முன்	முன்பு
எண்ணி	(வாஸயோக்யமான தேசமென்று) திருவுள்ளம்பற்றி
இடம்கொண்ட	உகந்து வர்த்திக்கிற
கோயில்	திவ்யதேசமாய்,
சந்தனப்பொழிலின்	சந்தநச் சோலையிலுள்ள
தாழ்சினை	தாழ்ந்த கிளைகளினுடைய
நிழல்தாழ்	நிழலின் கீழே தாழ்ந்து (வர்த்தியாநின்ற)
வரைமகளிர்கள்	மலைப்பெண்களானவர்கள்
நாளும்	நாள்தோறும்
மந்திரத்து	(வரலாபத்துக்கீடான) மந்த்ரத்தைக் கொண்டு
இறைஞ்சும்	ஆஶ்ரயியா நின்றுள்ள
	மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும் வா.

"கடம்" என்றதினர்த்தம் (மதமுதிதமாய்) என்றது. "தடம்" என்றதினர்த்தம் (பெரியவித்யாதி). †மதுவென்றது-மதுவைப்போலே என்கை. (அ)

†இது வ்யாக்யாநத்துக்குச் சேரவில்லை.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (புந்தியில்சமணர்) வேதத்துக்கு அப்ராமாண்யம் சொல்லும்படி ஜ்ஞாநஹீநராயிருக்கிற சமணர், அப்படியேயிருக்கிற பௌத்தரென்று சொல்லப்படுகிற இவர்கள், தாங்கள் அதிகரித்த ஸித்தாந்தங்களுக்கு ஏகாந்தமானவற்றைச் சொல்லச்செய்தேயும், இவர்கள் நம்மை அறிந்திலர்களே; இவர்களுக்கு நாம் வேண்டாவாகில், நாம் என்றால் உகந்திருக்கும் ஆஶ்ரிதருக்கு உதவப்பெற்றோமென்று அத்தாலே ஹ்ருஷ்டராய், என்குலநாதனாய், அப்படி *அயர்வறு மமரர்களதிபதியாயிருக்கிறவர் நித்ய ஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்குமொக்க முகம்கொடுக்கலாம் தேசமென்று திருவுள்ளம்பற்றி வர்த்திக்கிற தேசம். சந்தநச் சோலையிலுண்டானதாழ்ந்தபணைகளிலுண்டான நிழலின் கீழேபோய், வரைமகளிர்களானவர்கள் நாடோறும் தங்கள் வரலாபத்துக்கீடான மந்த்ரத்தைக்கொண்டு ஆஶ்ரயியா நின்றுள்ள. .... (கூ)

மூ,—

வண்டமர்சாரல் மாலிருஞ்சோலை மாமணிவண்ணரை வணங்கும்
தொண்டரைப்பரவும் சுடரொளிநெடுவேல் சூழ்வயலாலி நன்னாடன்
கண்டல்நல்வேலிமங்கையர்தலைவன் கலியன் வாயொலிசெய்தபனுவல்
கொண்டிவை பாடும்தவமுடையார்க ளாள்வரிக்குரை கடலுலகே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அரு;—ஒன்பதாமபாட்டு. (புந்தியிலித்யாதி) கீழே பஹுமுகமாக விரோதிநிரஸநமருளிச்செய்தாராய், தத்வஜ்ஞாந விரோதியான துர்மதஸ்தரால் வரும் நலிவு வாராதபடி ரக்ஷித்து நின்றரென்று அவிசால்யத்வத்தை அநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி.

"புந்தி"என்றது-மெல்லொத்தாய்க் கிடக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறர் (வேதத்துக்கித்யாதி). அவர்கள் தங்கள் ஸித்தாந்தத்துக்கு ஒத்தவற்றைப்பேசினர்களாகில், இவன் உகக்கக் கூடுமோவென்னவருளுகிறர்(இவர்கள் நம்மையித்யாதி). "எந்தை"என்றது-உபலக்ஷணமாய், "தந்தை தந்தை முதலானவர்க்கும் பெம்மானுர்" என்றுக்கியருளுகிறர் (என் குலநாதனாய்) என்று. "நிழல் தாழ்" என்றதினர்த்தம் (நிழலின்கீழேபோய்) என்று. (வரைமகளிர்கள்) மலைப்பெண்கள். ... ... (கூ)

பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகள்
அமர்	(மதுபானத்துக்கு) படிந்திராநின்றுள்ள
சாரல்	பர்யந்தங்களையுடைய
மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலே (எழுந்தருளி யிருக்கிற)
மாமணிவண்ணரை	ஸ்லாக்க்யமான நீலமணி போல் ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடைய அழகரை
வணங்கும்	ஆஸ்ரயியாநின்ற
தொண்டரை	ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை
பரவும்	ஸ்துதிக்கும் ஸ்வபாவராய்,
சுடர்ஒளி	மிக்க தேஜஸ்ஸை யுடையதாய்
நெடு	நெடிதான
வேல்	வேலாயுதத்தையுடையராய்,
வயல்சூழ்	வயலாலே சூழப்பட்ட

பதம்.	உரை.
நல்	விலக்ஷணமான
ஆலிநாடன்	திருவாலி நாட்டையுடையராய்,
கண்டல்	தாழைகளை
நல்வேலி	நல்லவேலியாக உடைத்தான
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு
தலைவன்	நிர்வாஹகரான
கலியன்	ஆழ்வார்
வாய்ஒலிசெய்	ஒலியை உடைத்தாக திருவாய் மலர்ந்தருளிய
பனுவல்இவை	இந்த ஸ்ரீஸூக்தியை
கொண்டு	அநுஸந்தித்துக்கொண்டு
பாடும்	பாடும்படியான
தவமுடையார்கள்	பாக்க்யவான்கள்
இக்குரைகடல்	கோஷியாநின்ற இந்த ஸமுத்ரத்தால் சூழப்பட்ட
உலகு	பூமியை
ஆள்வர்	நிர்வஹிக்கப் பெறுவர்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டமரித்யாதி) பரிமளம் படிந்தாப்போலே வண்டுகள் மதுபானம் பண்ணாநின்றுள்ள பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருமலையிலே ஸ்ரமஹரமான வடிவை யுடையராய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிற அழகரை, அவ்வடிவழகில் துவக்குண்டு ஆஸ்ரயிக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அடைவுகெட ஏத்தும் ஸ்வபாவராய், அறிநெல்லியிலே நின்றாப்போலே சத்ருநிரஸநத்தால் வர்த்தகறைகழுற்றவும் அவஸரமில்லாத சுடரொளி நெடுவேலைக்

அரு:—பத்தாம்பாட்டு (வண்டமரித்யாதி) (நின்றுப்போலே)என்றதுக்கு (வேலைக்கையிலே யுடையராய்) என்றத்தோடே அந்வயம். அதாவது-சத்ருநிரஸநத்திலும் கையிலே நின்றவர் இதுக்குஇவரைப்போலே இல்லைஎன்றபடி.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

கையிலே யுடையராய், சூழ்வயலையுடைத்தான திருவாலிநாட்டை யுடையராய், தாழைகளை வேலியாக வுடைத்தாயிருந்துள்ள திரு மங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் ஒலியை யுடைத் தாக வருளிச்செய்த பனுவலை ஸ்வஹ்ருதயத்திலே அநுஸந்தித்துக் கொண்டு பாடுகைக்கீடான பாக்ய (ஸ்ரீ) முடையவர்கள் இக்கடல் சூழ்ந்த பூமிக்கு நிர்வாஹகராகப் பெறுவர். .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி
மூவரில் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—மூவரில்ப்ரவேசம்.— இவ்விருப்பைத் தவிர்த்துப் பரம பதத்தைத் தரவேணுமென்றபேக்ஷித்தார்; அப்போதே அது பெறு மையாலே இத்தைத்தவிர்த்து அத்தைத் தருகைக்காகவந்துநிற்கிற இங்கேஆஶ்ரயித்துநம் அபேக்ஷிதம்பெறுதொழிவோமேயென்று அவ ஸந்நராய், அந்த அவஸாததிசயத்தாலே தாமான தன்மைஅழிந்து எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி தசையை ப்ராப்தராய், அப்பிராட்டிதான் தம்தசையைத்தான் பேசமாட்டா தே கிடக்க, அவள்படியைப் பேசுகிற திருத்தாயார்தசையை ப்ரா ப்தராய், அவள் தன்மகள் தசையை அநுஸந்தித்து "இவளாற்றாமை இருந்தபடியால் அவனோடே அணைந்தல்லது தரிக்கமாட்டாள்போ லேயிருந்தது; அணைத்துவிடவல்லளே; அன்றிக்கேஇங்ஙனே நோவு படுமித்தனையோ" என்று பின்னையுந்தானே அவனைக்கிட்டியே விடு மென்று அறுதியிட்டுத் தரிக்கிறாளாயிருக்கிறது.

அ௩;—மூவரில் ப்ரவேசம்;—தந்தை தாயிலே ஸம்ஸாரத்திலே அருசி தோற்றச் சொல்லுகையாலே பரமபதத்தைஅபேக்ஷித்ததாய், அதுக்குக்கீழ்த் திருமொழியிலே ததர்த்தமாக ஆஶ்ரயித்தாராயிருக்கச்செய்தேயும் பெறாமை யாலே அந்யாபதேசத்தாலே தமக்குப் பிறந்ததசையைப் பேசுகிறுரென்று ஸங் கதியருளுகிறார் (இவ்விருப்பையித்யாதி). ... ... *

மூ;—மூவரில்முன்முதல்வன் முழங்கார்கடலுள்கிடந்து
பூவளருந்திதன்னுள் புவனம் படைத்துண்டுமிழ்ந்த
தேவர்கள்நாயகனைத் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
கோவலர்கோவிந்தனைக் கொடியேரிடை கூடுங்கொலோ. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மூவரில்	த்ரிமூர்த்திகளில் வைத்துக்கொண்டு	தேவர்கள்நாயகனை	நித்யஸூரிநாதனாய்,
முன்முதல்வன்	ப்ரதாநனாய்,	திருமாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலே
முழங்குஆர்	(திரைக்கிளப்பத்தாலே) பெரிய கோஷத்தை யுடைய	நின்ற	ஸந்நிஹிதனாய் நின்றவனுமாய்,
கடலுள்	திருப்பாற்கடலிலே	கோவலர்கோவிந்தனை	இடைக்குலத்திலே வந்துபிறந்துகோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணப் பெற்றஎம்பெருமானை
கிடந்து	கண்வளர்ந்தருளி,	கொடிஏர் இடை	வஞ்சிக்கொடிபோன்ற இடையை யுடைய என்மகள்
உந்தி	திருநாபியில்	கூடும்கொல் ஓ!	அணைந்தேவிட வல்லளேயோ?. (௧)
வளர்	வளராநின்ற		
பூ தன்னுள்	தாமரைமலரிலே		
புவனம்	ஜகத்தை		
படைத்து	ஸ்ருஷ்டித்து,		
உண்டு	(ப்ரளயம் வந்தவாறே) வயிற்றிலே எடுத்து வைத்து,		
உமிழ்ந்த	(பிறகு வெளிநாடுகாண) உமிழ்ந்து (இப்படிர க்ஷிக்கிற)		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (மூவரில்முன்முதல்வன்) இந்த்ரனையும் கூட்டி மூவர்க்கு ப்ரதாநனென்னுதல். அன்றிக்கே மூவரில் வைத்துக்கொண்டு தான் ப்ரதாநனென்னுதல்; (முழங்காரித்யாதி) திரைக்கிளப்பத்தாலே பெரியகோஷத்தை யுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே ப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல் கேட்கும்படிவந்து கண்வளர்ந்தருளி, விலக்ஷணமான திருநாபிகமலத்திலே ஜகத்தைஸ்ருஷ்டித்து,

அரு.—முதற்பாட்டு. (மூவரித்யாதி) "மூவரில்" என்றத்தை பஞ்சம்யந்தமாக்கி ஒருதாத்பர்யமருளிச்செய்து, நிர்த்தாரணே ஸப்தம்யந்தமாக்கி அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). "உந்திதன்னுள் வளரும்பூவில் புவநம் படைத்து" என்றதை விவக்ஷித்து, உந்தியின் தானான தன்மையை வெளியிட்டருளுகிறார் (விலக்ஷணேத்யாதி). ... ... (௧)

பின்னைப்ப்ரளயம் வந்தவாறே வயிற்றிலே எடுத்துவைத்து, உள்ளே கிடந்து நெருக்குப்பட வொண்ணாதென்று வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து இப்படி நோக்குகிற * அயர்வறுமமரர்களதிபதியை.

(திருமாலிருஞ்சோலையித்யாதி) இப்படி உபய விபூதியுக்தனுயிருந்துவைத்து க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்துப் பசுக்களுக்கும் இடையருக்கும் வந்தக்லேசத்தைப்பரிஹரித்து, கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணினவன் பிற்பாடராய் இடக்கையும் வலக்கையுமறியாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகம் கொடுக்கைக்காக திருமலையிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானன்; அவனோடே அணைக்கைக்கிடான அழகுடையவள் அணைந்தேவிடவல்லளேயோ?. .... (க)

மூ.—புனைவளர்பூம்பூம்பொழிலார் பொன்னிசூழரங்கநகருள்
முனைவனைமூவுலகும்படைத்த முதல் மூர்த்திதன்னைச்
சினைவளர்பூம்பொழில்சூழ் திருமாலிருஞ்சோலைநின்றான்
கனைகழல் காணுங்கொலோ கயற்கண்ணியெங்காரிகையே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புனை	புன்னைமரங்கள்	பூ	அழகியவான
வளர்	வளராநிற்பதாய்,	பொழில்	சோலைகளாலே
பூ	பூத்துக்கிடக்கிற	சூழ்	சூழப்பட்ட
பொழில்ஆர்	பொழிலையுடைத்தாய்,	திருமாலிருஞ் சோலை	திருமாலிருஞ்சோலையிலே
பொன்னி	திருக்காவேரியாலே	நின்றான்	எழுந்தருளியிராநின்ற எம்பெருமானுடைய
சூழ்	சூழப்பட்டிருக்கிற	கனை	(ரக்ஷணத்துக்கிட்ட வீரக்கழல்) த்வ(நி)நியாநின்றுள்ள
அரங்கநகருள்	கோயிலாகிற மஹா நகரத்திலே (கண் வளர்ந்தருளுகிற)	கழல்	திருவடிகளை
முனைவனை	ப்ரதாநபூதனாய்,	கயல்	கயல்போன்ற
மூ உலகும்	மூன்று லோகங்களை	கண்ணி	கண்களையுடையளாய்
படைத்த	ஸ்ருஷ்டித்த [யும்	எம்காரிகை	என் மகளானவிவள்
முதல்மூர்த்தி தன்னை	ப்ரதாந மூர்த்தியாய்,	காணும்கொல்ஓ	கண்டேவிடவல்லளோ யோ?. (உ)
சினை	பணைகளானவை		
வளர்	வளரா நிற்பனவாய்		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு (புனையித்யாதி) புன்னைகள் வளரா நிற்பதாய், பூத்தபொழிலை யுடைத்தாய், காவிரியாலே சூழப்பட்டிருக்கிற கோயிலாகிற மஹாநகரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ப்ரதாநனை, மூவுலகையும் படைத்த ப்ரதாந மூர்த்திதன்னை. பனைகள் மிக்கபூம்பொழில். ரக்ஷணத்துக் கிட்டவிரக்கழல் த்வநியாநின்றுள்ள திருவடிகளை. அவற்றைக் காண்கைக்குக் கண்படைத்தவிவள் கண்டேவிட வல்லளோ யோ?. .... (௨)

மூ;—உண்டுலகேழினையு மொருபாலகனாலிலைமேல்
கண்டுயில் கொண்டுகந்த கருமாணிக்கமாமலையைத்
திண்டிறல்மாகரிசேர் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
அண்டர்தம்கோவினை யின்றணுகுங்கொலென்னாயிழையே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உலகுஏழினையும்	ஸப்தலோகங்களையும்	திண்திறல்	மிக்கவலிவை யுடையனவாய்
உண்டு	எடுத்து வயிற்றிலே வைத்து,	மா	பெரிய
ஒருபாலகன்	ஒரு சிறுகுழவியாய்	கரி	ஆனைகள்
ஆலிலைமேல்	ஓர் ஆலந்தளிரிலே	சேர்	சேராநின்றுள்ள
கண்துயில் கொண்டு	திருக்கண்வளர்ந்தருளி	திருமாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலை மலையில்
உகந்த	(ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்கப் பெற்றோமென்று) உகந்தருளுமவனாய்	நின்ற	நின்றருளுமவனாய்,
மா	பெரிதான	அண்டர்தம்	அண்டாந்தர்வர்த்திகளான தேவர்களுக்கு
கருமாணிக்கமலையை	கருமாணிக்கமலைபோல் ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையனாய்,	கோவினை	நிர்வாஹகனான எம்பெருமானை

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. (புனையித்யாதி) "கோவலர் கோவிந்தன்" என்று வெண்ணெயுண்டவாயன் என்கிற ப்ரஸ்துதநைகையாலே, வெண்ணெயுண்ட வாயனான அழகனைக் + (க) "கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே" என்னும்படியான இவள் கண்களாலே காணுமோவென்று மநோரதிக்கிறாளென்று ஸங்கதி.

"புனைகள் கண்வளராநிற்கிற" என்று பாடமானபோது (காணப்பெறுகிற்கிற) என்றர்த்தம். "புன்னைகள்" என்ற பாடத்தில் அர்த்தம் ஸ்பஷ்டம். (௨)

என்ஆய்இழை ஆராய்ந்தணியப்பட்ட ஆபரணங்களை யுடைய என் மகள்	இன்று இற்றைக்கு அணுகும்கொல் சென்றணுகவல்லளே யோ. (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (உண்டித்யாதி) ஸகலலோகங்களை யுமெடுத்து வயிற்றிலேவைத்து ஒருபாலனாய், ஒருபவனை ஆலந் தளிரிலே கண்வளர்ந்த நளிரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடையரக்ஷணத்தைப் பண்ணப்பெறுகையாலே ஸ்ரமஹரமான வடிவை யுடையனாயிருக் கிறவனை. (திண்டிறலித்யாதி) ஸிம்ஹங்களுக் கஞ்சாத திண்மை யையுடைத்தான ஆனைகள் சேராநின்றுள்ள திருமலையிலே நின்றரு ளின அண்டாந்தர்வர்த்திகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனை. அவனுக் கிடாக ஒப்பித்திருக்கிற இவள் அவ்வொப்பனையோடே சென்றணுக வல்லளேயோ?. .... (௩)

மூ;—சிங்கமதாயவுணன்திறலாகம் முன்கீண்டுகந்த
பங்கயமாமலர்க்கண்பரனையெம்பரஞ்சுடரைத்
திங்கள்நன்மாமுகில்சேர் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
நங்கள்பிரானையின்று நணுகுங்கொலென்நன்னுதலே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முன்	ப்ரஹ்லாதன் வருந்தின காலத்திலே	உகந்த	(சிறுக்கன் விரோதியைப் போக்கப் பெற்றோமே) என்று) உகந்தருளினவனாய்,
சிங்கம்அதுஆய்	நரஸிம்ஹவேஷத்தையுடையனாய்க் கொண்டு		
அவுணன்	ஹிரண்யனுடைய	மா	மிகப்பெரிதான
திறல்	(வரப (ப) லத்தாலே) திண்ணிதான	பங்கயமலர்	தாமரை மலர்போன்ற
ஆகம்	மார்வை	கண்	திருக்கண்களையுடைய
கீண்டு	எளிதாகக் கிழித்து	பரனை	ஸர்வாதிகனாய்,

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (உண்டித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே அரங்கத்தில் பள்ளிகொண்டவன் தான் * ஆலமாமரத்தினிலைமேலொரு பாலகனாகையா லே அவன் படியையநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(திண்மையாலும்) திறலாலும். "மா-பெருமையையுடைத்தான கரி" என்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, எத்தைக்காட்டிலும் பெருமை என்னவரு ளுகிறார் (ஸிம்ஹங்களித்யாதி). ...(௩)

எம்	எமக்கு ஸ்வாமியாய்,	திருமாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலையிலே
பரஞ்சுடரை	"பரஞ்ஜ்யோதி:" என்று ஶ்ருதியில் ஓதப்படுமவனாய்,	நின்ற	வந்து ஸந்நிஹிதனாய்,
திங்கள்	சந்த்ரபதத்தளவும்	நங்கள்பிரானை	நமக்கு எளியனான எம்பெருமானை
மாமுகில்	மேக(ங்க)பதத்தளவும்	என்	என்னுடைய
சேர்	ஓங்கின சிகரத்தையுடைத்தாய்	நன்னுதல்	அழகான நெற்றியையுடையளான இவள்
நல்	விலக்ஷணமான	இன்று	இற்றைக்கு
		நணுகுங்கொல்	சென்று கிட்ட வல்லளேயோ. (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு, (சிங்கமித்யாதி) ஸிம்ஹவேஷத்தையுடையனாய் ஹிரண்யனுடைய வரபலத்தாலே திண்ணிதான மார்வை அநாயாஸேந கிழித்துச் "சிறுக்கன் விரோதியைப்போக்கப் பெற்றோமே" என்று அத்தாலே உகந்தவுகப்புத்திருக்கண்ணிலே தோற்றும்படி யிருக்கிற ஸர்வாதிகனை. "ஜ்வலந்தம் - ஜ்வலந்தம்" என்கிறபடியே திருமேனியிலே பிறந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. (திங்களித்யாதி) சந்த்ரபதத்தளவுமோங்கின சிகரத்தை யுடைத்தான திருமலையிலேவந்து ஸந்நிஹிதனாய் நமக்கெளியனானவனை. அவ்வெளிமைக்குத் தோற்றிருக்கிற இவள் கிட்டவல்லளேயோ?.

மூ;—தானவன்வேள்வி தன்னில் தனியேகுறளாய் நிமிர்ந்து
வானமுமண்ணகமு மளந்த திருவிக்கிரமன்
தேனமர்பூம்பொழில்சூழ் திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற
வானவர்கோனையின்று வணங்கித்தொழ வல்லள்கொலோ.

அரு,—நாலாம்பாட்டு. (சிங்கமித்யாதி) * ஆலமாமரத்தினிலைமேலொரு பாலகனாய்த்தானே * பரியனாகி வந்தவவுணனுடல் கீண்டுகந்தவனைத் தோற்றி, அவ்வபதாநத்தை அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"பரனை" என்று - பரத்வம் சொல்லியிருக்க; "பரஞ்சுடரை" என்று-மீளவும் பரத்வம் சொல்லுவானென்னென்ன; ததநுபவத்தில் சொல்லுகிற திருமேனிப்புகர் விவக்ஷிதமென்கிறுர் (ஜ்வலந்தமித்யாதி). "நங்கள் பிரானை" என்று - தான் கிட்டவொண்ணாமையாலே "என்னன்னுதலே" என்றதுக்குத் தன்னைப்போலே கிட்டவல்லளென்று தாத்பர்ய மருளுகிறுர் (அவ்வெளிமையித்யாதி). ... (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தானவன்	மஹாபலியினுடைய	தேன் அமர்	தேன் மிக்கு
வேள்வி தன்னில்	யாகத்திலே	பூ	பூத்திருந்துள்ள
		பொழில்	சோலையாலே
தனியே	தனியே	சூழ்	சூழப்பட்ட
குறளாய்	வாமநவேஷத்தைக் கொண்டுபோய்ப்புக்கு	திரு மாலிருஞ் சோலை	திருமாலிருஞ் சோலையிலே
நிமிர்ந்து	(மூன்றடியிரந்துபெற்று) வளர்ந்து	நின்ற	வந்துநின்றவனாய்,
வானமும்	அந்தரிக்ஷாதி லோகங்களையும்	வானவர்	நித்யஸூரிகளுக்கு
மண் அகமும்	பூ (பூ) ம்யாதிலோகங்களையும்	கோனை	நிர்வாஹகனான ஸர்வேஶ்வரனை (என்மகளான இவள்)
அளந்த	அளந்து கொண்ட	இன்று	இற்றைக்கு
திரிவிக்கிரமன்	த்ரிவிக்ரமனாய்,	வணங்கித்தொழவல்லள்கொலோ (௫)	

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தானவனித்யாதி) மஹாபலியுடைய யாகத்திலே ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் நடுவே தனியேவாமநவேஷத்தைக் கொண்டுபோய்ப் புக்கு வளர்ந்து, பூம்யந்தரிக்ஷாதிகள் மூன்றடியாலே அடங்கும்படி அளந்தவன். தேன்மிக்குப் பூத்திருந்துள்ள சோலையாலேசூழப்பட்ட திருமலையில்வந்து நின்ற *அயர்வறுமமரர்களதிபதியை அவர்களோடொத்த ருசியுடைய இவள் வணங்கித் தொழவல்லள்கொலோ?. .... (௫)

மூ;—நேசமிலாதவர்க்கும் நினையாதவர்க்குமரியான்
வாசமலர்ப்பொழில்சூழ் வடமாமதுரைப்பிறந்தான்
தேசமெல்லாம்வணங்கும் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
கேசவனம்பிதன்னைக்கெண்டையொண்கண்ணிகாணுங்கொலோ.

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தானவனித்யாதி) * பரியனாகி வந்தவவுணனுடல் கீண்டுகந்தவன் படியைக் கீழநுஸந்தித்தாராய், * உவந்தவுள்ளத்தனாயுலகமளந்தவன்அவனேயாகையால் அவன்படி தன்னையநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"வானவர்கோனை" என்கையால் (க)"நமஇத்யேவவாதிந:- நம இத்யேவவாதிந:" என்பார்படி இவளுக்குண்டென்னுமது தோற்ற "வணங்கித்தொழ"என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அவர்களோடித்யாதி). ... ... (௫)

(க) பார-சாந்தி-௩௩௭-௩௨.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நேசம்	பரபக்தியானது	தேசம்எல்லாம்	எல்லாச்சேதநர்களாலும்
இலாதவர்க்கும்	இல்லாதவர்களுக்கும்	வணங்கும்	ஆஸ்ரயிக்கப் படுமவனாய்,
நினையாதவர்க்கும்	(ஈஸ்வரனில்லையென் கைக்காகிலும்) தத்விஷய ஸ்ம்ருதியில்லாதவர்களுக்கும்	திருமாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ் சோலையிலே
அரியான்	கிட்டக்கூடாதவனாய்,(பரபக்தியையும், அத்வேஷத்தையும் பிறப்பிக்கைக்காக)	நின்ற	வந்து ஸந்நிஹிதனாய்,
வாசம்	பரிமளப்ரசுரமான	கேசவநம்பிதன்னை	ப்ரஸஸ்தகேஸனாயிருக்கிற எம்பெருமானை,
மலர்	புஷ்பங்களையுடைய	கெண்டை	கெண்டைமத்ஸ்யம்போலே
பொழில்	சோலைகளாலே	ஒண்	ஒளிபொருந்திய
சூழ்	சூழப்பட்ட	கண்ணி	கண்களையுடையளானவிவள்
வடமாமதுரை	திருவடமதுரையிலே	காணும்கொல்ஓ	கண்டுவிட வல்லளேயோ? (௬)
பிறந்தான்	வந்தவதரித்தவனாய்,		

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (நேசமிலாதவர்க்கும் நினையாதவர்க்குமரியான்) பரப(ஃ)க்தியில்லாதார்க்கும், ஈஸ்வரனில்லையென்கைக்காகிலும், நினையாதவர்க்குமரியான். "சதுர்விம்ஸதிதத்வாத்மிகையாயிருக்கும் ப்ரக்ருதி, பஞ்சவிம்ஸகன் ஆத்மா, ஷட்விம்ஸகன் ஈஸ்

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (நேசமித்யாதி) * உவந்த வுள்ளத்தனாயுலக மளந்தவன் * கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவனை அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களாலே ஸ்மரிப்பிக்கையாலே முதற்பாட்டிலே ப்ரஸ்துதனான கோவலர் கோவிந்தனுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களை மூன்று பாட்டாலே அநுஸந்திக்கிறாரென்றுஸங்கதி.

"நேசம்-அதிஸ்நேஹமாய், அதில்லாதவர்" என்றபோதே, நினையாமை ஸித்தமன்றோ? "நினையாதவருக்கும்" என்று சொல்லுவானென்னென்ன; இதுக்கு இரண்டுவிதமாக அருளுகிறார் (ஈஸ்வரனித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). இத்தால் ஈஸ்வரன் விஷயத்திலும் நிஷேதார்த்த ஸ்ம்ருதியில்லையென்றும், தத்பரிகணநம் தானுமில்லையென்னவும் ப்ரஸக்தியில்லாதபடிபரிகணநமில்லாதவரென்றும் தாத்பர்யத்வயம் சொல்லிற்றாயிற்று. அன்றிக்கே கீழ்வாக்ய விவரணம் "சதுர்விம்ஸதித்யாதி" என்று-ஏகார்த்தமாகவுமாம். நேசமில்

வரன்'' என்று பரிகணித்ததில்லை என்று மதுவுமின்றிக்கே யிருக்கை. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று. பரபக்திக்கும் அத்வேஷத்துக்கும் வாசி வையாதே தன்னைக் கொடுப்பானொருவனென்கை. (வாசமித்யாதி) பரபக்தியையும் அத்வேஷத்தையும் பிறப்பிக்கைக்காக வந்தவதரித்தவன். (தேசமித்யாதி) அந்த அவதாரப(ஃ)லமிருக்கிறபடி. (கேசவ நம்பிதன்னை) ப்ரஶஸ்த கேஶனாயிருக்கிறவனை. (கெண்டையித்யாதி) அக்குழலுக்குத் தகுதியான அவயவசோபையையுடையவள் கிட்டவல்லளேயோ? .... (௬)

மூ;—புள்ளினைவாய்பிளந்து பொருமாகரி கொம்பொசித்து
கள்ளச்சகடுதைத்த கருமாணிக்க மாமலையை
தெள்ளருவிகொழிக்கும் திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற
வள்ளலைவாணுதலாள் வணங்கித்தொழ வல்லள்கொலோ.

பதம்.	உரை.
புள்ளினை	ப(௨)காஸுரனுடைய
வாய்	வாயை
பிளந்து	கிழித்து,
பொரு	யுத்தோந்முகமாய்
மா	பெரிய வடிவையுடையதான
கரி	குவலயாபீடத்தினுடைய
கொம்பு	கொம்பை
ஒசித்து	முறித்தெறிந்திட்டு,
கள்ளம்	க்ருத்ரிமமே வடிவான
சகடு	சகடாஸுரனை
உதைத்த	திருவடிகளால் துகளாய்ப் போம்படி பண்ணியருளிய,

பதம்.	உரை.
கருமாணிக்க மாமலையை	கருத்துப் பெறுத்திருப்பதொரு மாணிக்க மலைபோலே ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடைய,
தெள்	தெளிந்த
அருவி	அருவிகளானவை
கொழிக்கும்	கொழித்தெறடாநின்றுள்ள
திருமாலிருஞ் சோலை	திருமாலிருஞ்சோலையிலே
நின்ற	வந்து நின்றருளின
வள்ளலை	பரமோதாரனாயிருந்துள்ள ஸர்வேஶ்வரனை
வாள்	ஒளிபொருந்திய
நுதலாள்	நெற்றியையுடையளான இவள்
வணங்கித் தொழ வல்லள் கொலோ.	

லாதவருக்கு அரியன் என்னலாம்; த்வேஷாதிக்யத்தாலே. நிஷேதார்த்தமும் நினையாதவர்க்கு அரியன் என்னவேணுமோவென்ன, பலித்தவர்த்தத்தை அருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி). (அத்வேஷத்துக்கும்) என்றது - அந்யார்த்தமாகிலும் நினைத்ததுக்குமென்கை. இத்தால் கண்டாகர்ணாதிகளுக்கும் மோக்ஷத்தைக் கொடுத்த நீர்மையினதிசயம் சொல்லிற்றாயிற்று.

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) பகாஸுரன் வாயைக் கிழித்து, யுத்தோந்முகமாய்ப் பெரியவடிவையுடைத்தாய்க்கொண்டு வந்த குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேநப்போக்கி, க்ருத்ரிமசகடமானது-முலைவரவு தாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்த திருவடிகளுக்கிலக்காய்த்துகளாய்ப் போம்படிபண்ணி, விரோதிநிரஸநத்தாலே வளர்ந்து புகர் பெற்று நின்றநிலை. (தெள்ளருவியித்யாதி) விரோதிநிரஸநத்தால் வந்த ஶ்ரமமடைய ஆற்றலாம்படியான தேசமாயிற்று. தெளிந்த அருவிகளானவை கொழித்தெறடா நின்றுள்ள திருமலையிலே தன்னை ஸர்வஸ்வதாநம்பண்ணிக் கொடுநிற்கிறவனை; அந்த ஔதார்யத்துக்கு நாம் இலக்காக வேணுமென்றிருக்கிற இவளுடைய மநோரதம் ஒருபடித்தலைக்கட்டவற்றேயோ?. (எ)

மூ;—பார்த்தனுக் கன்றருளிப் பாரதத்தொருதேர் முன்நின்று
காத்தவன்றன்னை விண்ணோர்கருமாணிக்கமாமலையை
தீர்த்தனைப்பூம்பொழில்சூழ் திருமாலிருஞ் சோலைநின்ற
மூர்த்தியைக்கைதொழவும்முடியுங்கொலென் மொய்குழற்கே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	ஶத்ருபக்ஷமான துர்யோதநாதிகள் மிகைத்தவன்று	தீர்த்தனை	பரமபவித்ரனாய்,
பார்த்தனுக்கு	அர்ஜுநன்பக்கலிலே	பூ	தர்ஶநீயமான
அருளி	க்ருபை பண்ணி	பொழில்	சோலைகளாலே
பாரதத்து	பாரதயுத்தத்திலே	சூழ்	சூழப்பட்ட
ஒரு	அத்விதீயமான	திருமாலிருஞ் சோலை	திருமாலிருஞ்சோலையிலே
தேர் முன்நின்று	ரதத்தின் முன்னே நின்று	நின்ற	வந்து ஸந்நிஹிதனான
காத்தவன்தன்னை	(அந்த அர்ஜுநனை) நோக்கினவனாய்,	மூர்த்தியை	ஸர்வேஶ்வரனை
விண்ணோர்	நித்யஸூரிகளுக்கு	என்	என்வயிற்றில் பிறந்த
கருமாணிக்க	நீலபர்வதம்போல் அது	மொய்குழற்கு	அடர்ந்த கூந்தலையுடைய இவளுக்கு
மாமலையை	பாக்யமான வடிவையுடையனாய்,	கைதொழவும்	அவனைத்தொழுதலும்
		முடியுங்கொல்	தலைக்கட்டுமோ?.(அ)

அநு;—ஏழாம்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) தாத்பர்யமருளிச்செய்து சப்தார்த்தமருளுகிறார் (தெளிந்தவித்யாதி). "வணங்கித்தொழ" என்கையாலேமநோரதம் இவளுக்கிதுவேயென்றருளுகிறார் (அந்தவித்யாதி). ... ... (எ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு.(பார்த்தனுக்கன்றருளி) சத்ருபக்ஷமான துர்யோதநாதிகள் மிகைத்தவன்று, க்ருஷ்ணன் அர்ஜுநன் பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி பாரதஸமரத்திலே சத்ரு நிரஸநத்துக்குப் பரிகரமான தேரிலே ரதியைச் சிறுமவனுக்குத் தானிலக்காய்க்கொண்டு உடம்புக்கிடடாதே வெறுங்கையோடேநின்று, அவனை நோக்கினவனை. ஒருவிபூதிக்காக முன்நின்றபடி சொல்லுகிறது. இப்படி சத்ருக்கள் முன்னே தன்னை அழிவுக்கிட்டவனை. இப்படி நோக்கினவன்றானென்னில்; (விண்ணோரித்யாதி) நித்யஸூரிகள் பரிந்து நோக்க, அவர்களுக்கு அநுபாவ்யமாய், ஶ்ரமஹரமாய், ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவை யுடையனாயிருக்கிறவனை.

(தீர்த்தனை) அவர்களுக்கு அவ்வடிவை அநுபவிக்கைக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற விருப்பு - தன்பேறாகையால் வந்த சுத்தியையுடையவனை. (பூம்பொழிலித்யாதி) அவர்களநுபவித்த வடிவழகை இங்குள்ளார் இழவாதபடி தனக்கு வாஸஸ்தாநமாகப் போரும்படி தர்ஶநீயமான பொழிலாலே சூழப்பட்டதிருமலையிலே நிற்கிற ஸர்வேஶ்வரனை. (கைதொழவித்யாதி) தன்மயிர்முடியாலே இவனைத்துவக்கவல்ல இவள் அவனைத் தொழுதாளாய்த் தலைக்கட்டவல்லளேயோ?. .... (அ)

மூ;—வலம்புரியாழியனை வரையார்திரடோளன்றன்னைப்
புலம்புரிநூலவனைப்பொழில் வேங்கடவேதியனைச்
சிலம்பியலாறுடைய திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
நலந்திகழ்நாரணனை நணுகுங்கொலென்னன்னுதலே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வலம்புரி	வலம்புரிச்சங்கையும்	புலம்புரி	கண்டாரிந்த்ரியங்கள் தன் பக்கல்துவக்கும்படியான
ஆழியனை	திருவாழியையுமுடையனாய்,		
வரைஆர்	மலைபோலே		
திரள்	திரண்டிருந்துள்ள	நூலவனை	திருயஜ்ஞோபவீதத்தை யுடையனாய்,
தோளன் தன்னை	திருத்தோள்களை யுடையனாய்,		

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (பார்த்தனுக்கித்யாதி) பார்த்தன்தேரூர்ந்தது ஒருபார்த்தனுக்காகவோ? ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காகவும், தேவர்களுக்காகவுமன்றோவென்ன; அது உபலக்ஷணமென்கிறார் (ஒருவித்யாதி). ... ... (அ)

பொழில்	சோலைசூழ்ந்த	நின்ற	வந்து ஸந்நிஹிதனாய், எழுந்தருளிய,
வேங்கடம்	திருவேங்கட மலையிலே நின்றருளுமவனாய்,	நலம்திகழ்	நன்மைவிளங்காநின்றுள்ள
		நாரணனை	ஸ்ரீமந்நாராயணனை
வேதியனை	வேதைக ஸமதிகம்யனாய்,	என்	என்வயிற்றில் பிறந்தவளாய்
சிலம்பு இயல் ஆறுஉடைய	நூபுர கங்கையையுடைத்தான	நல்நுதல்	விலக்ஷணமான நெற்றியையுடையளான இவள்
திருமாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலையிலே	நணுகுங்கொல்	(அவனைக்) கிட்டவல்லளேயோ. (

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வலம்புரியித்யாதி) ஆஶ்ரித ரக்ஷணத்துக்கிடான பரிகரத்தை யுடையவனை. அப்பரிகரத்தை யொழியவும் ரக்ஷிக்கைக்கிடான கொள்கைகை யுடையவனை. ரக்ஷித்திலனேயாகிலும் விடவொண்ணாதபடி கண்டாரிந்த்ரியங்கள் தன் பக்கலிலே துவக்கைக்கிடான திருயஜ்ஞோபவீதத்தை யுடையவனை ரக்ஷிக்கைக்குப் பாங்காக ரக்ஷ்யவர்க்கமுள்ள விடந்தேடி, வேதைகஸமதிகம்யனாய்வைத்துக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி திருமலையிலே நின்றவனை. அது தன்னைப் பரத்வத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படி எத்தனையேனும் சாலத்தன்னியர்க்கும் முகம் கொடுத்துக்கொ இத்திருமலையிலே நிற்கிற நீர்மையில்ஏற்றத்தையுடையவனை. நித்ய ஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஒக்கமுகம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற விடமிறே இவ்விடம். ஸ்வர்க்கத்தில் அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் வந்தாஶ்ரயிக்க, அவர்களுடைய சிலம்பினுடைய ஸ்வபாவத்தை யுடை

அ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (வலம்புரியித்யாதி) கோவலனானவன் * மந்திபாய் வடவேங்கடவனாகையாலே, வடமாமலையப்பனை அநுபவித்துக்கொண்டு தென்திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் அழகரையும் சேர்த்து அநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி.

"புலன்களடையத்தன் பக்கலிலே, புரியும்படியான- திரும்பும்படியான" என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யம் (ரக்ஷித்திலனித்யாதி). "அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் ஆஶ்ரயிப்பார்கள்" என்று சேஷம்பூரித்து, வாக்யத்வயமாக யோஜிப்பது (ஸ்வபாவத்தை) - சப்திக்கையை. ... ... (

ந்தான ஆற்றையுடைய திருமலையிலேவந்து நிற்கிறகல்யாணகுணங்ளாலும் உஜ்ஜ்வலிதனாகாநின்றுள்ள ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரனைக் கிட்டுகைக்கு யோக்யமான அழகையுடைய இவள் அவனைக் கிட்டிவிட வல்லளேயோ?. .... (௯)

மூ;—தேடற்கரியவனைத் திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற
ஆடல்பறவையனை யணியாயிழை காணுமென்று
மாடக்கொடிமதிள்சூழ் மங்கையார் கலிகன்றிசொன்ன
பாடல்பனுவல்பத்தும் பயில்வார்க்கில்லை பாவங்களே.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம். (௧௦)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேடற்கு	(ஸ்வயத்நத்தாலே) தேடுகைக்கு	கொடி	கொடிகளோடு கூடின
அரியவனை	அஶக்யனாய்,	மதிள்	திருமதிள்களாலே
திருமாலிருஞ் சோலை	திருமாலிருஞ் சோலையிலே	சூழ்	சூழப்பட்ட
நின்ற	வந்து ஸந்நிஹிதனாய்,	மங்கையார்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரதாநரான
ஆடல்பறவையனை	பெரிய திருவடியை வாஹநமாகவுடையனை ஸர்வேஶ்வரனை	கலிகன்றி	கலியன்
அணிஆய்	தரிக்கப்பட்டனவான	சொன்ன	அருளிச்செய்த
இழை	ஆபரணங்களையுடையளான இவள்	பாடல்	பாடலான
காணும் என்று	காணுமென்று,	பனுவல்பத்தும்	பாசுரங்களின்பத்தையும்
மாடம்	மாடங்களில் நாட்டின	பயில்வார்க்கு	அப்யஸிப்பார்க்கு
		பாவங்கள்	ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களான பாபங்கள்
		இல்லை	கழியப்பெறும். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேடற்கரியவனை) தானே தன்னைக் கொடுவந்து காட்டில் காட்டுமத்தனையல்லது, ஸ்வயத்நத்தால் ஒருவராலும் ப்ராபிக்க அரிதானவனை. (திருமாலித்யாதி) திருவடி திருத்தோளிலே ஏறித் திருமலையிலே வந்து தன்னைத்தானே கொடுவந்து காட்டினவனை. அவனைக்காண்கைக்கிடாகத் தன்னை அலங்கரித்துக்

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (தேடற்கித்யாதி) "அணி-தரிக்கப்பட்ட, ஆய்-ஆன, இழைகளையுடையவள்" என்றாய் தாத்பர்யம் (அவனையித்யாதி). "காணு

கொண்டிருக்கிற இவள் சாறுமென்று, மாடக்கொடிகளோடுகூடின மதிள்கள் இவற்றாலே சூழ்ந்திருக்கிற திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரதாநரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த பாடலான பனுவல்பத்தையும் அப்யஸிப்பார்க்கு ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களடங்கலும்போம். காணுங்கொலோ என்கிற ஸம்சயம் இவர்தம்மோடேயாய், இவருடைய ப்ரபந்தத்தை அப்யஸிப்பார்க்கு ப்ராப்தியில் ஒருகண்ணழிவில்லை.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து ஒன்பதாம்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி
எங்களெம்மிறை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—எங்களெம்மிறையின் ப்ரவேசம்:—ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனாய்க்கொண்டு திருமலையிலே வந்து நிற்கிற நிலையை அநுஸந்தித்தார்கீழ். அத்தனைபொதுவான நிலைதவிர்ந்து ஆஶ்ரிதர்க்கே ஸ்வம்மாய்க்கொண்டு திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளி நிற்கிற நிலையை அநுஸந்திக்கிறார். அவன் பண்டு, பெற்ற தமப்பன் பகையாக

ம்" என்றது - காணுங்கொலோ என்று ஸம்ஶயித்து நிஶ்சயித்த நிஶ்சயமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (காணுங்கொலென்கிறவித்யாதி). ஸம்ஶயபூர்வகமாக நிஶ்சயிக்கவேண்டாதே, முதலடியிலேதானே நிஶ்சிதமென்கை. ... ... (௧௦)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அந்;—எங்களெம்மிறையின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே "மூவரில் முதல்வன்" இத்யாதியாலே பொதுவாக ஸகலருக்கும் உபகரித்தபடிகளை அநுஸந்தித்தவர்-இத்திருமொழியிலே "எங்களெம்மிறை" என்றுஉபக்ரமித்தபடியைத்திருவுள்ளம்பற்றி-ஸங்கதியருளுகிறார் (ஸர்வேத்யாதி).(ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனாய்) என்றது -ஸர்வருக்கும் அபேக்ஷிதங்களைக்கொடுப்பானாய் என்கை. அநாத(ஸ்ரு)ர்க்கேஸ்வம்மானபடியை உபபாதித்துக்கொண்டு நிகமிக்கிறார் (அவ

ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குதவி, அவன் விரோதியைப்போக்கி *அதிருங்கழல் பொருதோளிரணியனாகம் பிளந்தரியாய், உதிரமளைந்த கையோடே நிற்கிற தேசமென்றும், அவன் தான் அநேகமவதாரங்கள்பண்ணி ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவினவனென்றும் நினைத்து, அத்தனை பொதுவான நிலைதவிர்ந்து ஆஸ்ரிதர்க்கே ஸ்வம்மாய்க்கொண்டு திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளி நிற்கிறவனுடைய ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்துப்ரீதராய்அநுபவிக்கிறார். ப்ரஹ்லாதாதிகளுக்கு (௧)“மத் ஸர்வ மஹம் ஸர்வம்-மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம்” என்னலாம்படி ஹ்ருதயத்தை விடாதேயிருந்து ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணுமவன் திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானனென்கிறார். ....

மூ;—

எக்களெம்மிறையெம்பிரா னிமையோர்க்கு நாயகனேத்தடியவர்
தங்கள் தம்மனத்துப் பிரியாதருள்புரிவான்
பொங்குதண்ணருவிப்புதம்செய்யப் பொன்களேசிதறவிலங்கொளி
செங்கமலமலரும் திருக்கோட்டியூரானே. (௧)

பதம்.	உரை.
எங்கள் எம் இறை	எங்களுக்கு அஸாதாரண ஸ்வாமியாய்,
எம்பிரான்	எங்களுக்கு அஸாதாரணோபகாரகனாய்,
இமையோர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு
நாயகன்	நிர்வாஹகனாயும்,
ஏத்து	ஸ்தோத்ரம் பண்ணாநின்றுள்ள
அடியவர்தங்கள் தம்	அடியார்களுடைய
மனத்து	நெஞ்சிலே
பிரியாது	பிரியாதேயிருந்து
அருள்புரிவான்	(அவர்களுக்கு)ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுமவனான எம்பெருமான்,
பொங்கு	கிளர்த்தியையுடையதாய்
தண்	குளிர்ந்திருந்துள்ள
அருவிசெய்ய	அருவிகளோடொத்த (அருவிகள் நீர்மாறாதே ஒழுகுமாபோலே)
புதம்	மேகங்களானவை
பொன்களே	பொன்களையே
சிதற	சிந்த

னித்யாதி). முதற்பாட்டில்ப்ரமேயத்தையருளுகிறார் (ப்ரஹ்லாதேத்யாதி). ப்ரஹ்லாதன்நிமித்தமாக ருஷிகள் கோஷ்டிபண்ண; அதுக்காகப்ரத்யக்ஷமாகையாலே திருக்கோட்டியூரென்றுபேராகையாலே (ப்ரஹ்லாதாதிகளுக்கு) என்று.

(௧) வி-பு-௧-௧௯-௮௫.

(அத்தாலே)		அலரும்	(மாறாதே) அலராநின்றுள்ள
இலங்குஒளி	மிக்க ஒளியையுடைத்தாய்,	திருக்கோட்டி	திருக்கோட்டியூரிலே
செம்கமலம்	செந்தாமரைமலர்களானவை	யூரானே	ஸந்நிஹிதனானவன். (௧)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (எங்களித்யாதி) எங்களிலே விரிந்த சொல்லு "எம்" என்று; எங்கள் ஸ்வாமிஎன்றபடி. (எம்பிரான்) உபகாரகன். (இமையோர்க்குநாயகன்) * அயர்வறுமமரர்களதிபதி. அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்து ஆஸ்ரிதரான எங்களுக்கு ஸ்வாமியாய், உபகாரகனுமாய். (ஏத்தடியவர்தங்கள்தம்மனத்து) "அடியவர்தங்கள்" என்றது - அடியவர்க்கென்றபடி. தம்திருநாமத்தைச் சொல்லி ஏத்தும்படியாக நெஞ்சைப்பிரியாதேயிருந்து அவர்களுக்கு ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுமவன். பொங்கென்று - மேலுக்கு. புதம்-அம்புதம்;- ஆகிறது-மேகம்.

(பொங்குதண்ணருவிப்புதம்செய்ய) கிளர்ந்து ப்ரமஹரமான அருவிகள் நீர்மாறாதே ஒழுகுமாபோலே. (புதம்பொன்களேசிதற) மேகம் பொன்களையே சிந்த. அத்தாலேமிக்க ஒளியையுடைத்தாய், செந்தாமரைகள் மாறாதே அலர்ந்ததிருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானவன். .... (௧)

அரு;-முதற்பாட்டு.(எங்களித்யாதி). "எங்கள்"என்றும், "எம்"என்றும் புநருக்தமன்றோவென்ன (எங்களிலேயித்யாதி). "எங்கள்" என்றபதத்தில்அர்த்தத்தைத்தானேவிவரிக்கிறசொல்லென்றபடி. இரண்டுபதம்சொன்னதுக்குப்ரயோஜநம் (எம்மென்றித்யாதி). அஸாதாரண்யம்தோற்ற "எம்மிறை" என்று விசேஷித்தாரென்னுகருத்து. "எம்பிரான்"என்றவிடத்திலும், "எம்" என்றது அஸாதாரண்யத்யோதகமென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார். (உபகாரகன்) என்று. "தங்கள்" என்றும், "தம்" என்றும் இரண்டிருக்கையாலே, இதுவும் விரிந்த சொல்லாகை உசிதமென்று விவக்ஷித்து, அடியவரானதங்களுக்கே, அஸாதாரணமான-பவ்யமானவென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (அடியவரித்யாதி).

(பொங்கென்று)என்றது-"பொங்குதண்ணருவி"என்றதென்றபடி.(மேலுக்கு) என்றது-புதமென்கிறபதத்துக்கு மேலேயிருக்கிற செய்யவென்கிறபதத்துக்கென்றபடி. இப்படி அந்வயித்தக்ரமத்திலே அர்த்தமருளுகிறார் (கிளர்ந்தித்யாதி). "செய்ய" என்றது-ஒத்தவென்றாய், (ஒழுகுமாபோலே) என்றது. (௧

மூ;—எவ்வநோய்தவிர்ப்பானெமக்கிறையின்னகைத்துவர்வாய்நிலமகள்
செவ்விதோயவல்லான் திருமாமகட்கினியான் [தம்
மௌவல்மாலைவண்டாடும் மல்லிகைமாலையோடு மணைந்தமாரு
தெய்வநாறவரும் திருக்கோட்டியூரானே. (௨)

பதம்.	உரை.
எமக்கு	எனக்கு
இறை	வகுத்த ஸ்வாமியாய்,
எவ்வம்	து꞉க்காவஹமான
நோய்	வியாதிகளை
தவிர்ப்பான்	போக்குகைக்காக,
இன்நகை	புன்சிரிப்பையும்
துவர்வாய்	சிவந்த அதரத்தையுமுடைய
நிலமகள்	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியினுடைய
செவ்வி	செவ்வியை
தோயவல்லான்	அநுபவிக்கவல்லனாய், (அத்தாலே)
திருமாமகட்கு	பெரியபிராட்டியாருக்கு
இனியான்	போக்யபூதனான எம்பெருமான்,
வண்டு	வண்டுகளானவை
ஆடும்	(மதுபாநார்த்தமாக) ஆடாநின்றுள்ள
மௌவல்மாலை	ஜாதிமல்லிகைப் பூமாலையோடும்
மல்லிகைமாலையோடும்	மல்லிகைப்பூமாலையோடும்
அணைந்த	கூடியணைந்த
மாருதம்	காற்றானது
தெய்வம் நாற வரும்	அப்ராக்ருதமான பரிமளத்தை கந்தி(ஜி)க்கவந்துலாவாநிற்கிற
	திருக்கோட்டியூரான். (௨)

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. நம்முடைய து꞉க்கங்களையெல்லாம் போக்குகைக்காகப் பிராட்டிமாரோடேகூடத் திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானனென்கிறார்.

வ்யா;— (எவ்வநோயித்யாதி) எனக்கு வகுத்த ஸ்வாமியாகை

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (எவ்வநோயித்யாதி). கீழ் தமக்குஅஸாதாரணஸ்வாமியாய் அருள்புரிவானென்றருளிச் செய்தார். இதில் புருஷகாரஸம்பத்தி குறைவற்றிருக்கையாலே நம் து꞉க்கங்களெல்லாம் போக்குமென்று அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதியை உட்கொண்டு அவதாரிகையருளுகிறார் (நம்முடையவித்யாதி).

"எமக்கிறை - எவ்வநோய் தவிர்ப்பான்" என்றந்வயித்து, எவ்வம் - து꞉க்கமாய்த்தாத்பர்யம் (எனக்கித்யாதி). வண்டோடு-மௌவல் இத்யாதிக்கந்வ

யாலே நம்முடைய துக்காவஹமான வ்யாதியைப்போக்கும் ஸ்வபாவனாய். (இன்னகைத்துவர்வாய்) இனியநகையையும் சிவந்த அதரத்தையுமுடைய ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியுடைய செவ்வியை அநுபவிக்க வல்லனாய், அத்தாலே பெரியபிராட்டியாருக்குஇனியன். (௧) "ந கஶ்சிந்நா பராத்யதி- நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" என்றுகுற்றம்பொறுப்பிப்பாளொருத்தியும், பொறைக்கு உவாத்தாயிருப்பாளொருத்தியுமாகக் கூடி இனியனாயிருக்கிறவன். (மௌவலித்யாதி) மௌவல் மாலையோடும் மல்லிகைமாலையோடும் மதுபானம்பண்ணின வண்டுகள் ஆடாநின்றன. இவற்றோடேகூடி அணைந்தமாருதமுண்டு-காற்று, அது அப்ராக்ருதமான பரிமளத்தை கந்தி (?) க்கவந்து உலாவாநிற்கும் திருக்கோட்டியூரானே. .... (௨)

மூ;—வெள்ளியான்கரியான்மணிநிறவண்ணன்விண்ணவர்தமக்கிறையெமக்
கொள்ளியானுயர்ந்தானுலகேழுமுண்டுமிழ்ந்தான் [தசை
துள்ளுநீர்மொண்டுகொண்டு சாமரைக்கற்றை சந்தனமுந்திவந்
தெள்ளுநீர்புறவில் திருக்கோட்டியூரானே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெள்ளியான்	(க்ருதயுகத்திலே) வெளுத்த நிறத்தையுடையனாய்,	எமக்கு	எனக்கு
கரியான்	(கலியுகத்திலே) கறுத்த நிறத்தையுடையனாய்,	ஒள்ளியான்	தன்னழகைக் காட்டித்தந்தவனாய், (ப்ரளயகாலத்திலே)
மணிநிறவண்ணன்	(த்வாபரயுகத்திலே) பாசியின் பசும்புறம் போன்றநிறத்தையுடையனாய்,	உலகு ஏழும்	ஸப்தலோகங்களையும்
விண்ணவர் தமக்கு	நித்ய ஸூரிகளுக்கு	உண்டு	திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கி
இறை	நிர்வாஹகனாய்,	உமிழ்ந்தான்	(பிறகு) வெளிநாடு காண உமிழ்ந்தஸர்வேஶ்வரன்,
உயர்ந்தான்	ஸர்வஸ்மாத்பரனாய், (இப்படியிருந்தும்)	துள்ளும் நீர்	குறுந்திவலைகளையுடைய நீரானது [ய
		சாமரைக்கற்றை	சாமரத்திரளையும்
		சந்தனம்	சந்தநத்தையும்

யம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (மௌவலித்யாதி). ... ... (௨)

(௧) ரா-யு-௧௧௬-௪௪.

மொண்டுகொ இழுத்துக்கொண்டு ண்டுவந்து வந்து உந்தி அசை தள்ளி அலையாநிற்ப தாய்	தெள்ளும்நீர் கொழிக்கும்ஸ்வபாவத் தையுடைய புறவில் பர்யந்தத்தையுடைத் தான திருக்கோட்டியூரான். (௩)

அவ;—மூன்றும்பாட்டு. அவ்வோயுகங்கள் தோறும் ஆஸ்ரயிப்பார் உகந்த திருநிறத்தைத்தானும் உகந்துகொண்டு ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலும் உதவும்ஸ்வபாவனானவன் திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானா னென்கிறார்.

வ்யா;—(வெள்ளியானித்யாதி). க்ருதயுகத்திலே வெளுத்த நிறத்தையுடையனாய், கலிகாலத்தில் ஏதேனும் வடிவுகொண்டாலும் விரும்புவாரில்லாமையாலே கறுத்ததிருநிறத்தையுடையனாய், த்வாபரத்திலே நீலநிறத்தை யுடையனாய், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், ஸர்வாதிகனாய்வைத்து, எனக்குவைத்தகண்வாங்கவொண்ணாதபடி தன்னழகைக்காட்டி, ப்ரளயாபத்தில்ஜகத்தைஉண்டு ஆபத்ஸகனாய் உமிழ்ந்தவன்.

“ துள்ளுநீர் ” என்று - மேலுக்கு. குறுந்திவலைகளையுடைய திரைகளாலே நீரானது சாமரத்திரளையும் சந்தநத்தையும் இழுத்துக்கொடுவந்து தள்ளி அலையாநிற்பதாய்; (தெள்ளுநீர் புறவில்) கொழிக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைய பர்யந்தத்தோடேகூடின திருக்

அரு;-மூன்றும்பாட்டு. (வெள்ளியானித்யாதி) பிராட்டிமார் அருகேயிருக்கையாலே நம்முடைய துக்கங்களைத் தீர்ப்பானென்றார் கீழ் ; அதுக்கடியான ஆபத்ஸகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி திருவுள்ளம் பற்றி அவதாரிகை யருளுகிறார். (அவ்வோவித்யாதி).

(கறுத்த திருநிறத்தை) என்றது - * முழுதும் நிலைநின்ற கொண்டல் வண்ணமான ஸ்வாபாவிகவர்ணத்தைச் சொன்னபடி. (நீலநிறத்தை) என்றது - * பாசியின் பசும் புறம் போன்ற நிறமென்கை. “உயர்ந்தான் - எமக்கொள்ளியான் ” என்றந்வயித்தருளுகிறார் (ஸர்வேத்யாதி).

(மேலுக்கு) என்றது- “அசை ” என்கிற பதத்துக்குச் சேஷமென்றபடி. “ சாமரைக் கற்றை சந்தனம் மொண்டுகொண்டுவந்து துள்ளு நீராய், - துளி துளியான நீராய், அசைந்து துள்ளுகை ஸ்வபாவ மாகவுடைத்தான புறவில் ” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றித் தாத்பர்யம் (குறுந் திவலையென்று தொடங்கி, ஊரானே என்னுமளவும்). அந்வயம் முன்புபோலே தானே

கோட்டியூரானே. (தெள்ளுநீர்) தெளிந்த நீரையுடைய பர்யந்தமென்னுமாம்; (துன்னுநீர்) செறிந்துவருகிற நீரானது. .... (௩)

மூ;—

ஏறுமேறியிலங்குமொண்மழுப்பற்று மீசற்கிசைந்துடம்பிலோர்
கூறுதான்கொடுத்தான் குலமாமகட்கினியான்
நாறுசெண்பகமல்லிகைமலர்புல்கி யின்னிளவண்டுநன்னறும்
தேறல்வாய்மடுக்கும் திருக்கோட்டியூரானே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏறு ஏறி	வ்ருஷபத்திலேயேறி	இனியான்	இனியனாயிருந்துள்ள ஸர்வேஶ்வரன்,
இலங்கும்	உஜ்ஜ்வலமாய்	இன்	தர்ஶநீயமாய்
ஒண்	அழகிதான	இள	பால்யாவஸ்தமான
மழு	'மழு' என்னும் ஆயுதத்தை	வண்டு	வண்டானது
பற்றும்	கையிலேத்திக்கொண்டிராநின்ற	நாறு	பரிமளத்தையுடைய
ஈசற்கு	ருத்ரனுக்கு	செண்பகம்	செண்பகப்பூவையும்
இசைந்து	திருவுள்ளமொருப்பட்டு	மல்லிகைமலர்	மல்லிகைப்பூவையும்
உடம்பில்	தன்திருமேனியில்	புல்கி	தழுவி
ஓர்கூறு	ஒருபாகத்தை	நன்னறும்	மிகவும்விலக்ஷணமான
கொடுத்தான்	கொடுத்தருளினவனாய்,	தேறல்	தேனிலே
குலமாமகட்கு	பெரியபிராட்டியார்க்கு	வாய்	வாயைவைத்து
		மடுக்கும்	உட்கொள்ளாநின்றுள்ள,
			திருக்கோட்டியூரான். (௪)

அவ;—நாலாம்பாட்டு. பிராட்டியோடொக்க ருத்ரனுக்கும் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்த சீலவான் திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானானென்கிறார்.

திருவுள்ளம்பற்றி "துன்னுநீர்" என்றதுக்கும், "தெள்ளுநீர்" என்றதுக்கும் அர்த்தாந்தரமருளுகிறார் (தெளிந்தவித்யாதி). ... ... (௩)

அந;—நாலாம்பாட்டு. (ஏறுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஆபத்ஸகத்வாதி குணங்களைச் சொன்னார். தாழ்ந்தார்க்கு முகம் கொடுத்து ஆபத்தைப் போக்குமோவென்ன; ஸுசீலனென்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகையருளுகிறார் (பிராட்டியித்யாதி).

வ்யா;—(ஏறுமித்யாதி) வ்ருஷபத்திலேயும்ஏறி, உஜ்ஜ்வலமான அழகிய மழுவைப்பற்றும் ருத்ரனுக்கு; ஸர்வேஶ்வரன் திருவடியை வாஹநமாகவுடையனாயிருக்குமாகில் ஓர் எருத்தை ஏறி, அவன் திருவாழியைப்பிடிக்குமாகில் ஒருமழுவைப்பிடித்து இப்படி துர்மாநியான ருத்ரனுக்கு துர்மாநம்பார்த்து உபேக்ஷியாதேஇசைந்து திருமேனியிலே ஒருகூறுகொடுத்தவன். (குலமித்யாதி) பெரியபிராட்டியாருக்கு (க) "பித்தர்பனிமலர்மேல் பாவைக்கு" என்கிறபடியே அவளோடொக்க இவனுக்கும் திருமேனியிலே இடம் கொடுத்தவன். "நாறுசெண்பகம்" என்றுமேலுக்கு, பரிமளத்தையுடைத்தான செண்பகப்பூ, மல்லிகை இவற்றைத்தழுவி, இவற்றால்வந்த உஷ்ணமாற்றுகைக்கு தர்ஶநீயமாய் பால்யாவஸ்த்தமானவண்டு அறவிலக்ஷணமான தேனிலே வாயை மடாநிற்கும் திருக்கோட்டியூரானே. .... (௪)

மூ;—

வங்கமாகடல்வண்ணன் மாமணிவண்ணன் விண்ணவர்கோன்மது
தொங்கல்நீண்முடியான் நெடியான்படி கடந்தான் [மலர்
மங்குல்தோய் மணிமாடவெண்கொடிமாகமீதுயர்ந்தேறிவானுயர்
திங்கள்தானணவும் திருக்கோட்டியூரானே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வங்கம்	மரக்கலங்களையுடைய	விண்ணவர்	நித்ய ஸூரிகளுக்கு
மாகடல்	மஹார்ணவம்போன்ற	கோன்	ஸ்வாமியாய்,
வண்ணன்	திருநிறத்தையுடைய	மது	தேனையுடைத்தான
மா	ஶ்லாக்யமான [வனாய்,	மலர்த்தொங்கல்	பூமாலையோடுகூடிய
மணி	நீலமணிபோன்ற	நீள்	ஆதி(ஹ்)ராஜ்யஸூசகமான
வண்ணன்	திருநிறத்தையுடையனாய்,		

"இசைந்து" என்றுவிசேஷித்த துக்குக்கருத்தென்னென்னவருளுகிறார் (ஸர்வேஶ்வரனித்யாதி). (மேலுக்கு) என்றது - நாறு செண்பக மலர் புல்கி என்ற வளவை உட்கொண்டு, வண்டென்றபதத் துக்கு மேலே அந்வயித்துக் கொள்வதென்கை. இதுக்கநுகுணமாக தர்ஶநீயமாய், (பால்யாவஸ்த்தமான வண்டு) என்று வாக்யத்தைமுந்துற அந்வயித்து, பரிமளேத்யாதியை அநுஸந்திப்பது. பருகும் என்னாதே, "மடுக்கும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இவற்றாலித்யாதி). ... ... (௪)

(க) திருநெ-கஅ.

முடியான்	திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய்,
நெடியான்	ஸர்வாதிகனாய்,
படி	பூமிப்பரப்படங்க
கடந்தான்	தன் திருவடிகளால் அளந்து கொண்ட ஸர்வேச்வரன்,
மங்குல்	மேகங்கள்
தோய்	தவழப்பெற்ற,
மணி	ரத்நமயமான
மாடம்	மாடத்திலே கட்டின
வெண்	வெளுத்த
கொடி	த்வ (ஃ) ஜ படங்க ளானவை
மாகம்மீது	ஆகாசத்தின்மேலே
உயர்ந்து ஏறி	உயரப்பரந்து
வான் உயர்	ஸ்வர்க்கத்திலே வர்த்திக்கிற
திங்கள் தான்	சந்த்ரனை
அணவும்	சென்று ஸ்பர்ஶியாநிற்கிற
	திருக்கோட்டியூரான். (ரு)

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. பண்டு பூமியை அளந்துகொண்டவன் இப்போது திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானென்கிறார்.

வ்யா;—(வங்கமித்யாதி) மரக்கலங்களையுடைய மஹார்ணவம் போலேயுமாய், ஶ்லாக்யமான நீலமணிபோலேயிருக்கும் திரு நிறத்தை யுடையனாய்; (விண்ணவர் கோன்) இவ்வடிவை நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யமாகக்கொடுத்த அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய். (மது மலரித்யாதி) தேனையுடைத்தான பூமாலையோடேகூடின ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய், ஸர்வாதிகனாய், பூமியெல்லாம் தன்கால்கீழே இட்டுக்கொண்டவன். "மங்குல்" என்று மேலுக்கு. மேகத்தில் சென்று கிட்டி மணிமயமான மாடத்திலே கட்டின வெள்ளைக்கொடி ஆகாசத்தின்மேலே உயரப்பரந்து ஸ்வர்க்கத்திலே வர்த்திக்கிற சந்த்ரனைச் சென்று ஸ்பர்ஶியாநிற்கும். (வானுயர்திங்கள்) மிகவுமுயராநின்ற சந்த்ரனை அணையாநின்றதிருக்கோட்டியூரானே!. .... (ரு)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு (வங்கமித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ஸௌஶீல்யத்தை பரத்வமென்னும்படி, வஸிஷ்ட்ட சண்டாள விபாக(ஃ)மறவந்த நிரவதிக ஸௌசில்யத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"மாகமீதுயர்" என்று விசேஷிக்கையாலே இதுக் குறுப்பாக "மங்குல் தோய்" என்றது கொடிபதத்துக்கு விசேஷணமாக அநுஸந்திப்ப தென்று விவக்ஷித்து அந்வயம் காட்டுகிறார் (மங்குலென்று மேலுக்கு என்று). வான் பதத்துக்கு அர்த்தாந்தரம் (மிகவுமித்யாதி). ... ... (ரு)

மூ;—காவலனிலங்கைக்கிறைகலங்கச் சரம் செலவுய்த்துமற்றவன்
ஏவலம்தவிர்த்தானென்னை யாளுடையெம்பிரான்
நாவலம்புவிமன்னர் வந்துவணங்க மாலுறைகின்றதிங்கெனத்
தேவர்வந்திறைஞ்சும் திருக்கோட்டியூரானே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காவலன்	ஜகத்துக்குரக்ஷகன் தானே யென்றிருக்கு [மவனாய்	எம்பிரான்	அஸாதாரணோபகாரகனான ஸர்வேஶ்வர [ன்,
இலங்கைக்கு	லங்கைக்கு	மால்	"எம்பெருமான்
இறை	நிர்வாஹகனான ராவணன்	உறைகின்றது	வந்து ஸந்நிதி பண்ணு
கலங்க	முடியும்படிக்கீடாக	இங்கு என	இவ்விடத்திலே" [வது என்று
சரம்	பாணங்களை	நாவலம்புவி	ஜம்பூத்வீபத்திலுள்ள
செலவுய்த்து	செல்லநடத்தி	மன்னர்	ராஜாக்கள்
மற்று	மேல்	வந்து	வந்து
அவன்	அந்த ராவணனுடைய	வணங்க	ஆஶ்ரயிக்க, (அத்தைக்கண்டு)
ஏவலம்	எய்யவல்ல மிடுக்கை		
தவிர்த்தான்	கழித்தருளினவனாய் (அச்செயலாலே)	தேவர்	ப்ரஹ்மாதி தேவர்களு [ம்
		வந்து	வந்து
என்னை	அடியேனை	இறைஞ்சும்	ஆஶ்ரயியாநிற்கிற
ஆளுடை	அடிமைகொண்ட	திருக்கோட்டியூரான். (௬)	

அவ;—ஆறும்பாட்டு. ராவணன் மிடுக்கையழித்த தசரதாத்மஜன் இப்போது திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானானென்கிறார்.

வ்யா;—(காவலனித்யாதி) ஈஶ்வரனோடொக்க நானும் காவலனென்று திக்பாலகர்களைத் தவிர்த்து ஜகத்துக்கு ரக்ஷகன் தானேயாய், லங்கைக்கு நிர்வாஹகனானவன் மலங்கும்படிசரங்களைச்செல்லநடத்தி ராவணனுடைய "எய்யவல்லார் என்னோடொப்பாரில்லை" என்னும்மிடுக்கைத் தவிர்த்து, அச்செயலாலே என்னை அடிமை

அநு;—ஆறும்பாட்டு. (காவலனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸௌசீல்யத்தை அநுஸந்தித்தவர், இப்பாட்டால் விரோதியை நிரஸிப்பானென்று அவனுடைய சக்தியை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கொண்டிருக்கும் உபகாரகனானவன். "நாவலம்" என்றுமேலுக்கு. ஜம்பூத்வீபத்தில் ராஜாக்கள்வந்து ஆஶ்ரயிக்க, "ஸர்வேஶ்வரன்வந்து ஸந்நிதிபண்ணுகிறதிங்கே" என்று ப்ரஹ்மாதிகள்வந்து ஆஶ்ரயிக்கும் திருக்கோட்டியூரானே. .... (கூ)

மூ;—

கன்றுகொண்டுவிளங்கனி யெறிந்தானிரைக் கழிவென்றுமாமழை
நின்றுகாத்துகந்தான் நிலமாமகட்கினியான்
குன்றின்முல்லையின்வாசமும் குளிர்மல்லிகை மணமுமளைந்திளம்
தென்றல்வந்துலவும் திருக்கோட்டியூரானே. (எ)

பதம்.	உரை.
கன்றுகொண்டு	வத்ஸாஸுரனைக் கொண்டு
விளங்கனி	விளாவின் கனியாய் நின்ற அஸுரனை
எறிந்து	உதிரவெறிந்து,
ஆநிரைக்கு	பசுக்களின் திரளுக்கு
அழிவு என்று	தீங்கு வருமென்று
மாமழை	மஹாவர்ஷத்தை
நின்று	(மலையையெடுத்து) ஒருபடிப்பட நின்று
காத்து	(பசுக்களை) ரக்ஷித்து
உகந்தான்	(ஆஶ்ரித விரோதி போக்கப் பெற்றோமென்று) திருவுள்ள முகந்தவனாய்
நிலமாமகட்கு	பூமிப்பிராட்டிக்கு

பதம்.	உரை.
இனியான்	(பூபாரத்தைப்போக்கு கையாலே) இனியனான ஸர்வேஶ்வரன்
இளம்	இளமைதங்கிய
தென்றல்	தென்றல் காற்றானது
குன்றில்	மலையிலுண்டான
முல்லையின்	முல்லைப்பூவின்
வாசமும்	பரிமளத்தையும்
குளிர்	குளிர்ந்த
மல்லிகை	கொடிமல்லிகையின்
மணமும்	பரிமளத்தையும்
அளைந்து	தழுவி முழுசிக்கொண்டு
வந்து	நாற்புறமும் வந்து
உலவும்	உலாவாநின்றுள்ள

திருக்கோட்டியூரான். (எ)

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. கன்றாயும் விளாவாயும் வந்த அஸுரர்களால் வரும் நலிவைப்போக்கி, கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணின

(மேலுக்கு) என்றதுக்கு - "நாவலம் புவிமன்னர் வணங்க" என்றத்தை "இங்கென" என்றதுக்குமேலே அந்வயிப்பதென்று கருத்து. "மாலுறைகின்றது இங்கென, நாவலம்புவி மன்னர்வணங்க, அத்தைக்கண்டு தேவரும் வந்திறைஞ்சும் திருகோட்டியூர்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றி பலிதமான தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஜம்பூவித்யாதி) ... ... (கூ)

மஹாபதாநத்தையுடையவன், இப்போது திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானானென்கிறார்.

வ்யா;—(கன்றித்யாதி) கன்றைக்கொண்டு விளாவை உதிர வெறிந்து, க்ரித்ரிமத்தால்வந்த இரண்டஸுரர்களையும் ஒன்றையிட்டொன்றை முடித்தவன். பசுக்களுக்கழிவு வருமன்று மஹாவர்ஷத்தை மலையை எடுத்துக்கொண்டு நின்று காத்து "இவற்றுக்குறுப்பாகப்பெற்றோம்" என்று உகந்தவன். (நிலமாமகட்கினியான்) பசுக்களையும் இடையரையும் காத்தால் உகப்பாள் - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியிறே. பூபாரத்தைப் போக்குகையாலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு இனி[illegible]னவன். "குன்றின்" என்று மேலுக்கு. (குளிர்குன்றின் முல்லை) குளிர்ந்தமலையிலுண்டான முல்லையின்பரிமளமும். மல்லிகையின்பரிமளமும் அன்றிக்கே, குளிர்ந்த மல்லிகையின் பரிமளமும் அளைந்து ம்ருதுவான தென்றல் வந்து ஸஞ்சரியாநிற்கும் திருக்கோட்டியூரானே. .... (எ)

மூ;— [ந்து

பூங்குருந்தொசித்தானை காய்ந்தரிமாச்செகுத்தடியேனை யாளுக
ஈங்கென்னுள் புகுந்தானிமையோர்கள் தம்பெருமான்
தூங்குதண்பலவின் கனித்தொகுவாழையின் கனியொடுமாங்கனி
தேங்குதண்புனல் சூழ்த்திருக்கோட்டியூரானே. (அ)

அநு;—ஏழாம்பாட்டு. (கன்றித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன சக்திமத்த்வம் அகடித கடநாரூபேண விருக்குமென்றத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

விளங்கனி எறிந்ததும், மழைகாத்ததும் நிலமா மகளுக்கு இனிய னாகைக்கு ஹேதுக்களென்று வ்யுத்க்ரமேண உபபாதிக்கிறார் (பசுக்களையு மித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (குன்றின் என்றது மேலுக்கு) என்றதுக்கு - அளைந்து என்றும்) அளவையும் "இளம் தென்றல்" என்றபதத்துக்கு மேலே அந்வயிப்பதென்கை. மல்லிகைக்குக் குளிர்ச்சிகூடாமையாலே, குளிர்பதத்தை-குன்றின் பதத்திலே அந்வயித்தருளிச்செய்து, கொடிமல்லிகைதான் குளிர்ச்சியுடைத்தாயிருக்கு மென்று அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி). ... (எ)

அநு;—எட்டாம்பாட்டு. (பூமித்யாதி) கீழ், "விளங்கனி எறிந்து" என்று சொன்னது-ஒன்றுமேயோ, அநேக விரோதிகளெல்லாம் நிரஸித்துத் தம்திருவுள்ளத்திலிருந்தானென் றநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூ	பூத்துக்கிடந்த	புகுந்தான்	ப்ரவேசித்தருளின ஸர்வேஶ்வரன்,
குருந்து	குருந்தை	மாங்கனி	மாம்பழமானது
நுசித்து	(எளிதாக) முறித்து,	தூங்கு	(பழுத்துத்) தொங்கா நின்றும்
ஆனை	குவலயாபீடத்தை	தண்	அழகிதாயுமிருந்துள்ள
காய்ந்து	சீறி (முடித்து),	பலவின்கனி	பலாப்பழங்களோடும்
அரி	வேகத்தை யுடைய	தொகு	திரட்சியை யுடைய
மா	குதிரைவடிவங் கொண்ட கேசியை	வாழையின் கனியோடும்	வாழைப்பழங்களோடும் கூட
செகுத்து	கொன்று,	தேங்கு	(வந்துவிழுந்து) தேங்கா நிற்பதாய்
அடியேனை	அடியேனை	தண்	ப்ரமஹரமான
ஆளுகந்து	அடிமைகொள்ள விரும்பி	புனல்	ஆறுகளாலே
இமையோர்கள் தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு	சூழ்	சூழப்பட்டிருந்துள்ள
பெருமான்	நிர்வாஹகனை (மேன்மையைப் பாராதே)		திருக்கோட்டியூரான். (அ)
ஈங்கு	இந்த ஸம்ஸாரத்திலே		
என்னுள்	என்னுள்ளே		

அவ;—எட்டாம்பாட்டு. குருந்து துடக்கமான விரோதிவர்க்கத்தைப் போக்கின க்ருஷ்ணன் இப்போது திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனானனென்கிறார்.

வ்யா.—(பூங்குருந்தித்யாதி) பூத்தகுருந்தை அநாயாஸேந முறித்து குவலயாபீடத்தை முடித்து. (அரிமா) வேகத்தையுடைத்தான கேசியைக்கொன்று. பச்சைக்குதிரை என்னவுமாம. (அடியேனையித்யாதி) என்னை அடிமைகொள்ளவிரும்பி * அயர்வறு மமரர்களதிபதியான மேன்மைபாராதே ஸம்ஸாரத்திலே என்னுள்ளே புகுந்தான். "தூங்கு" என்று மேலுக்கு. இற்றுவிழப் புகுகிறதோ என்னும்படி, பழுத்துத்தூங்கா நின்று அழகிதான பலாப்பழம், திரட்சியையுடைத்தான வாழைப்பழம், இவற்றோடேகூட மாம்பழம் வந்து விழுந்துதேங்கி ப்ரமஹரமான புனல்சூழ்ந்த திருக்கோட்டியூரானே!

(தூங்கென்றுமேலுக்கு) என்றதுக்கு "ஒடு" என்றவளவும்-மாங்கனி என்ற பதத்துக்குமேலே கூட்டுகவென்று கருத்து. .... (அ)

மூ;—

கோவையின்தமிழ்பாடுவார் குடமாடுவார் தடமாமலர்மிசை
மேவுநான்முகனில் விளங்குபுரிநூலர்
மேவுநான்மறைவாணரை வகைவேள்வியாறங்கம் வலலவர்தொழும்
தேவதேவபிரான் திருக்கோட்டியூரானே! (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோவை	கோர்வையை யுடைத் [தாய்	நான்மறை	நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களுக்கும்
இன்	இனிய	வாணர்	வ்யாஸபதம் செலுத்த வல்லர்களாய்
தமிழ்	தமிழாலான இத்திரு மொழியை	ஐவகைவேள்வி	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களும்
பாடுவார்	பாடுமவர்களாய்	ஆறுஅங்கம்	ஆறுவகைப்பட்ட வேதாங்கங்களும்
குடமாடுவார்	குடக்கூத்தை ஆடுமவர்	வல்லவர்	கைவந்திருக்கும் ப்ராஹ்மணர்கள்
தடம்	விசாலமாய் [களாய்	தொழும்	ஆஶ்ரயிக்கிற
மா	பெரிதான	தேவதேவபிரான்	ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஶ்ரயணீயரான நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஶ்வரன்,
மலர்மிசை	திருநாபீகமலத்திலே		திருக்கோட்டியூரான். (௯
மேவு	பிறந்த		
நான்முகனில்	சதுர்முகனிற்காட்டில்		
விளங்கு	உஜ்ஜ்வலமான		
புரிநூலர்	யஜ்ஞோபவீதத்தை யுடையராய்		
மேவும்	தன்னையுள்ளபடி பேசவல்ல		

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. தான் தன்னை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அநுபவிக்கைக்கீடான பக்தியை யுடையராய், ப்ரஹ்மாவோடு ஸமானரான ப்ராஹ்மணருக்கு ஆஶ்ரயணீயனாய்த் திருக்கோட்டியூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானானென்கிறார்.

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கோவையித்யாதி) விரோதி நிரஸநஶீலன் தம் திருவுள்ளத்திலிருந்தானென்றுமநுஸந்தித்தார். இப்படி என்னுள் புகுந்தது திருக்கோட்டியூரிலே பக்தர் ஆஶ்ரயிப்பாரில்லாதவனாயல்ல; பலரும் தொழுவார் இருக்க, தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் புகுந்தானென்று மஹோபகாரத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

வ்யா.—(கோவையித்யாதி) கோவையை யுடைத்தாய், இனிய தமிழான இத்திருமொழியைப் பாடுவார், செருக்காலே திருவாய்ப் பாடியில் படியாகக் குடக்கூத்தையாடுவாராய், திருநாபி கமலத் திலே பிறந்த சதுர்முகனிற்காட்டில் உஜ்ஜ்வலிதமான யஜ்ஞோப வீதத்தை யுடையரான ப்ராஹ்மணர். (மேவுநான்மறையித்யாதி) தன்னை உள்ளபடிபேசவல்ல வேதங்களுக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்து வாராய், பஞ்சமஹாயஜ்ஞரும், அங்கங்களாறும் கைவந்திருக்கிறவர்கள் ஆஶ்ரயிக்கிற. (தேவதேவபிரான்) ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஶ்ரயணீய ரான அயர்வறு மமரர்களுக்கு ஸ்வாமியானவன் இங்கேவந்துவர்த் திக்கிக்கிறவன். .... (௯)

மூ;—ஆலுமாவலவன் கலிகன்றிமங்கையர் தலைவனணிபொழில்
சேல்கள்பாய் கழனித்திருக்கோட்டியூரானை
நீலமாமுகில்வண்ணனை நெடுமாலையின்தமிழால் நினைந்தவிந்
நாலுமாறும் வல்லார்க்கிடமாகும் வானுலகே. (௧0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆலும்	ஸரஸ ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தான	கழனி	வயலையுமுடைத்தான
மா	குதிரையை	திருக்கோட்டி யூரானை	திருக்கோட்டியூரிலே ஸந்நிஹிதனாய்,
வலவன்	நடத்தவல்லராய்,	நீலம்	நீலமாய்
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார் [க்கு	மா	ஶ்லாக்யமான
தலைவன்	நிர்வாஹகரான	முகில்	மேகம்போன்ற
கலிகன்றி	ஆழ்வார்	வண்ணனை	திருநிறத்தை யுடையனாய்,
அணி	அழகிய	நெடுமாலை	வ்யாமுக்த(ர்)னை ஸர்வேஶ்வரனை
பொழில்	சோலைகளையும்		
சேல்கள்	மத்ஸ்யங்களானவை		
பாய்	பாயாநின்றுள்ள	இன்	இனிய

(தான்) என்றது - தேவதேவபிரானென்றபடி. (கோவை) - ஒரு கோர்வையாயிருக்கை. (இத்திருமொழி) என்றதுக்குத் திருக்கோட்டியூர் விஷயமான தாகையாலே, அங்குள்ளார் பக்தியாலே இத்தைக்கேட்டால் விடாதே பாடுவாரென்னும் கருத்தாலேயாகலாமென்று கருத்து. ... ... (௯)

தமிழால்	தமிழைக்கொண்டு	வல்லார்க்கு	கற்கவல்லவர்களுக்கு
நினைந்த	நினைந்த	வானுலகு	பரமபதமானது
இந்நாலுமாறும்	இப்பத்துப் பாட்டுக்களையும்	இடம்ஆகும்	இருப்பிடமாகும். (க0)

அவ;—பத்தாம்பாட்டு. ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்தும் வல்லார்களுக்குப் பரமபதமே வாஸஸ்தாநமென்கிறார்.

வ்யா.—(ஆலுமாவித்யாதி) ஸரஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தான குதிரையை நடத்தவல்ல ஆழ்வார். ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுநின்ற குதிரையை நடத்தவல்ல ஆழ்வார்; திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரானவர், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமாம்படி அழகிய பொழிலையும் சேல்கள் பாயாநின்றுள்ள வயலையுமுடைய திருக்கோட்டியூரையுடையனாய், நீலமாய் ஶ்லாக்யமான முகில்போலே யிருக்கும்திருநிறத்தையுடையனை ஸர்வேஶ்வரனை இனியதமிழைக்கொண்டு ஸம்ஸாரதாபம் தீரும்படியாக நினைத்த. (நீலமாமுகில்வண்ணனை) ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனை. அத்தாலே என்னை முறைஅறிவித்தவனை. வ்யாமுக்த (ஹ்) னவனை. (நினைந்தவிந்நாலுமாறும் வல்லார்) தமக்கினிதானவாறே பிரித்தநுபவிக்கிறார். இது கற்றவர்களுக்கு இடமாவது பரமபதம். .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி
முற்றிற்று.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆலுமாவலவனித்யாதி) ஆலும்படி நடத்தவல்லவனென்னுதல்; ஆலாநிற்கிற குதிரையென்னுதல்; இவற்றையருளுகிறார் ஸரஸேத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). "வண்ணம்" என்றது நிறமென்றாய், மூகில்த்ருஷ்டாந்தம் நிறத்தாலே என்றருளிச்செய்து, வண்ணபதம் திருமேனிக்குவாசகமாய் அர்த்தாந்தரமருளுகிறார் (ஶ்ரமேத்யாதி). "மால்" என்றதுக் கர்த்தாந்தரம் (வ்யாமுக்தனவனை) என்றது. ... ... (க0)

பெரிய திருமொழி
ஒன்பதாம்பத்து
முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி

பத்தாம்பத்து முதல் திருமொழி

ஒருநல்சுற்றம் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—தன்னை உகந்தார்க்குத்தான் ஆஶ்ரயணீயனாய் திருக்கோட்டியூரிலே ஸுலபனானபடியை அநுஸந்தித்துத் தமக்கு நித்யகைங்கர்யம் பண்ணவேணுமென்னும் அபேக்ஷையிலே கண்ணழிவில்லாமையாலும், அவன் தன்னை உகந்தாரைப் பரமபதத்திலே கொடுபோய், நித்ய கைங்கர்யம்பண்ணுவித்துக்கொள்ளும் நிருபாதிகபந்துவாகையாலும், திருப்பதிகளை அநுபவித்த ஆழ்வார் பரமபதத்துக்கும் போக்கணித்தென்று அத்யவஸித்து, நவோடையானபெண் பிறந்தகத்தினின்றும் புக்ககத்துக்குப்போம்போது ஜந்மபூமியிலுள்ள உறவுமுறையாருள்ளிடமெங்கும் புக்கு முகம் காட்டுமாபோலே குணாநுபவம் பரமபதத்துக்கு மொக்குமே; ஆகையாலே சில திருப்பதிகளிலேபுக்கு, இங்குபுக்கோம்; இனி, இன்னதிருப்பதியிலே புகவேணுமென்று இப்படியே உகந்தருளின தேசங்களெங்கும் முகங்காட்டப்பார்க்கிறார்.

நமக்கு ப்ராப்யபூமியைத் தருவானாய், தானே ப்ராப்யனானவனைத் திருநீர்மலையிலே கண்டோம். இனி, திருக்கண்ணமங்கையிலே காணக்கடவோமென்கிறார். .... *

மூ;—ஒருநல்சுற்றமெனக் குயிரொண்பொருள்
வருநல்தொல்கதியாகிய மைந்தனை
நெருநல்கண்டது நீர்மலை யின்றுபோய்
கருநெல்சூழ்கண்ணமங்கையுள் காண்டுமே.

அநு;—ஒருநல்ப்ரவேசம்;—"வாடினேன்" என்று துடங்கி இவ்வளவும் வரத் திருப்பதிகளை அநுபவித்தவர், மீளவும் திருப்பதிகளைத் திரள அநுபவிப்பானென்னென்ன; அருளுகிறார் (தன்னையித்யாதி). (எங்கும்புக்கு). என்றவநந்தரம் "குணாநுபவம் பண்ண" என்று சேஷம். இத்தால் சொல்லிப் போகைக்காகவும் குணாநுபவத்துக்காகவும் மீளவும் அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதித்வயம் சொல்லிற்றாயிற்று. ... ... *

அநு;—முதற்பாட்டு. (ஒருநல்சுற்றமித்யாதி) முதற்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம் (நமக்கித்யாதி). இப்பதத்துக்குத் தொகுத்த பாவம் (தானேயித்யாதி).

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல்	(தானே ஆபத்துக்கு வந்து உதவும்) நன்மையையுடைய	கதி	ப்ராப்யபூமியைத் தருவானாய்,
ஒருசுற்றம்	அத்விதீயமான பந்து	ஆகியமைந்தனை	நவயௌவந யுக்தமான விக்ரஹத்தை யுடையனான எம்பெருமானை
எனக்கு	அடியேனுக்கு [வாய்,	நெருநல்	நேற்று
உயிர்	ஆத்மாவாய்,	கண்டது	ஸேவித்தது
ஒண்	மேன்மையான (ஸத்தையைவிளைக்குமதான)	நீர்மலை	திருநீர்மலையிலே;
பொருள்	புருஷார்த்தத்தைத் தருமவனாய்	கருநெல்	கருவடைந்தபயிர்களாலே
வரு	(சரீரவியோகத்துக்குப் பிறகு) வரக்கவ	சூழ்	சூழப்பட்ட
நல்	விலக்ஷணமாய் [தாய்	கண்ணமங்கையுள்	திருக்கண்ணமங்கையிலே
தொல்	நித்யாநுபாவ்யயான	இன்றுபோய்	இன்றைக்குப்போய்
		காண்டும்	ஸேவிப்போம். (௧)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (ஒருநல்சுற்றம்) தானே ஆபத்துக்கு வந்துதவும் ஸர்வவித பந்துவுமான ஸ்வபாவனுமாய். (சுற்றம், நல்சுற்றம், ஒருநல்சுற்றம்) குடல்துடக்கு, தன்னையழியமாறியும் ரக்ஷிக்கும் சுற்றம், சுற்றமென்றால் வேறொரிடத்தில் போகாதசுற்றம். (சுற்றம்) சுற்றமல்லாதாரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (நல்சுற்றம்) ஸ்வப்ரயோஜநபரரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (ஒரு நல்சுற்றம்) ஓரோப்ராப்தியேயன்றிக்கே எல்லாப்ராப்தியும் ஏகாஶ்ரயத்திலேயாயிருக்கிறபடி. மாத்ருத்வம் பிதாவுக்கில்லை. பித்ருத்வம் மாதாவுக்கில்லையிறே. (எனக்குயிர்) எத்தனையேனும் பந்துக்கள் எல்லாரும்கூட உண்டானாலும் தான் தனக்கானபடியாக மாட்டார்களிறே. ஸுகதுக்கங்கள் தனக்கே அநுபவிக்கவேணுமிறே. எனக்கு ஆத்மாவுமாய்; (ஒண்பொருள்) இது ஸத்தையை யுண்டாக்கு

பிறித்தெடுத்தக்ரமத்திலேஅர்த்தமருளுகிறார் (குடலித்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே). கீழ்சொன்ன வர்த்தத்தை வ்யாவர்த்த்யப்ரதர்ஶநமுகேந விவரிக்கிறார் (சுற்றமல்லாதாரை யித்யாதி வாக்யச்துஷ்டயத்தாலே). ஒண்மைக்கர்த்தமருளிச்செய்கிறார்(இதுவித்யாதி). லௌகிகார்த்தத்தைவ்யாவர்த்திக்கிற

மர்த்தம். தான்மரிக்குமிறே அர்த்தநிமித்தமாக. புருஷார்த்தோப யோகியான அர்த்தமுமாய்;

(வருநல்தொல்கதி) இதுக்குமுன்பு ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும்படி. இனி, பரமபதப்ராப்தியிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. இங்கே அர்த்த புருஷார்த்தம் தந்துவிடுகையன்றிக்கே, சரீரஸமநந்தரம் வரக்கடவ தாய், அறநன்றானதொல்கதி - ஆத்மாநுபவமாத்ரமன்றிக்கே இவ் வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்துக் கநுரூபமான ப்ராப்ய பூமியைத் தருவானாய், தானேப்ராப்யமாய்; (தொல்கதி)ஸ்வாபாவிகமாயிருந் துள்ள ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம். (ஆகிய மைந்தனை) நவயௌவநயுக்த விக்ரஹத்தை யுடையவனை. (ஆகிய மைந்தனை) ஸர்வசக்தி பதார்த் தங்களிலும் விஸஜாதீயமான மிடுக்கை யுடையனாய், உபாயமான வனை யென்னுதல்; எல்லாப்புருஷார்த்தங்களும் தானே தரவல்ல மிடுக்கன். ஸர்வ சக்தியாகையிறே, உபாயபாவம் தானே நிர்வஹிக் கக் கடவனாயிருக்கிறது.

"நெருநல்" என்று மேலுக்கு. நேற்றுத்திருநீர்மலையிலே கண் டோம். இன்று போய், கருவடைந்த நெற்பயிரோடு கூடின வய லையுடைய திருக்கண்ணமங்கையிலே காணக்கடவோம். இன்று

படியைக் காட்டுகிறார் (தானித்யாதி). உயிர்பத ஸமபிவ்யாஹாரலப்யார்த்த த்தை அருளிச்செய்து, "எனக்கு" பதத்தைக் கடாக்ஷித்து ஒண்மைக்கர்த் தாந்தரம் (புருஷார்த்தேத்யாதி). (அர்த்தமும்) என்றத்தாலே அந்தவர்த் தத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், அத்தால் தத்ப்ரத(ஃ)னென்று கருத்து.

ஸங்கதியைக்காட்டித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இங்கேயித்யாதி). அற நன்றானமையை உபபாதிக்கிறார் (ஆத்மாநுபவேத்யாதி). (தருவானாய்) என் றத்தாலே கதிபதத்துக்கு ப்ராபகத்வமருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தரம் (ப்ராப்ய மாய்) என்றது. தொல்பதத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்துகொண்டு, கதி பதத்துக்கு மூன்றும் யோஜனையருளுகிறார் (ஸ்வாபாவிகேத்யாதி). (ஸ்வ ரூபாவிர்ப்பாவம்) குணாஷ்டக ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவ நிர்வாஹகனென்றபடி. (ஸர்வஶக்தி பதார்த்தங்களிலும்) என்றது-ஸர்வங்களாய், சக்திமத்துக்களான பதார்த்தங்களிலு மென்றபடி.

(மேலுக்கு என்றதுக்கு) "இன்றுபோய்க் கண்ணமங்கையுள் காண்டுமே" என்று காலதேசம் காண்கை அடைவுபடவிருக்குமாபோலே, இங்கும் அந் வயிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, "கண்டது" என்றபதத்துக்கு மே லேயிருக்கிற "நீர்மலை" என்கிற பதத்துக்கு முன்னே கூட்டுவதென்றுகருத்து.

அது காண்பதும் காணக்கடவதும் இவ்வோவிடங்களேயாயிருக்கை. (கருநெல்சூழ் கண்ணமங்கை) நித்யரும் முக்தரும் என்றும் பஞ்சவிம்ஶதி வார்ஷிகராயிருக்குமாபோலே, இங்குத்தை வயலும் நித்யமாகக் கருவடைந்தபயிராயிருக்கை. அங்குள்ளதெல்லாம் இவருக்கு ப்ராப்யமாயிருக்கிறபடி. அநுபூதமாய் ஸ்ம்ருதி விஷயமாயிருப்பதும், அநுபாவ்யமாயிருப்பதும் இவருக்கு உகந்தருளினநிலம். (௧)

மூ;—பொன்னைமாமணியை யணியார்ந்ததோர்
மின்னைவேங்கடத்துச்சியில் கண்டுபோய்
என்னையாளுடையீசனை யெம்பிரான்
றன்னையாம்சென்றுகாண்டும் தண்காவிலே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொன்னை	பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயனாய்,	கண்டு	(முன்பு) ஸேவித்து, (இன்றைக்கு)
மா	பெருவிலையனான	போய்	போய்
மணியை	மணிபோலே ஶ்லாக்யனாய்	என்னை	அடியேனை
அணிஆர்ந்தது	அழகுமிக்கிருப்பதாய்	ஆளுடை	அடிமையாகவுடையனாய்
ஓர்	ஏகரூபமான	ஈசனை	நியாமகனாய்,
மின்னை	மின்னல்கொடிபோலே உஜ்ஜ்வலனான ஸர்வேஶ்வரனை	எம்பிரான் தன்னை	எனக்கு உபகாரகனுமான ஸர்வேஶ்வரனை
வேங்கடத்துச் சியில்	திருமலையின் உச்சியிலே	யாம்	நாம்
		தண்காவிலே	திருத்தண்காவிலே
		சென்று	அருகேசென்று
		காண்டும்	ஸேவிக்கக் கடவோம்.

அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. ஸர்வைஸ்ஸ்ப்ருஹணீயனானவனைத் திருமலையிலே கண்டோம்; இனித்திருத்தண்காவிலே சென்று காணக்கடவோமென்கிறார்.

வ்யா;—(பொன்னையித்யாதி) பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயனாய், பெருவிலையனாய், ஶ்ரமஹரமான மணிபோலே ஶ்லாக்யமா

(என்றது) என்கிறது-என்றதாவதென்றபடி.பலிதமேதென்றுகருத்து. "காண்டும்" என்ற வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (அநுபூதமாயித்யாதி). ... ... (௧)

அந;—இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே ஸர்வவித பந்துத்வம் அநுஸந்தித்தார்; இதில் திருமேனியொளியை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

னவனாய், அழகுமிக்கு ஏகரூபமான மின்போலே உஜ்ஜ்வலனானவ னைத் திருமலையினுச்சியிலே கண்டு. "போய்" என்றுமேலுக்கு. இன்று போய் என்னை அடிமையாகவுடையவனாய், என்க்குநியந்தாவாய், எனக்கு உபகாரகனுமானவனை நாம் சென்று திருத்தண்காவிலே காணக் கடவோம். .... (௨)

மூ;—வேலையாலிலைப் பள்ளிவிரும்பிய
பாலையாரமுதத்தினைப் பைந்துழாய்
மாலையாலியில்கண்டு மகிழ்ந்துபோய்
ஞாலமுன்னியைக் காண்டும்நாங்கூரிலே. (௩)

பதம்.	உரை.
வேலை	ப்ரளயார்ணவத்திலே
ஆலிலை	ஆலந்தளிரிலே
பள்ளி	திருக்கண்வளர்ந்தருளுகையை
விரும்பிய	விரும்பினவனாய்,
பாலை	பால்போலே இனியனாய்
ஆர்அமுதத்தினை	அபரிச்சேத்யமான அம்தம்போலே ரஸ்யனாய்,
பைந்துழாய்	அழகிய திருத்துழாய்
மாலை	மாலையணியுமவனான ஸர்வேஶ்வரனை,
ஆலியில்	திருவாலியிலே
கண்டு	(முன்பு) ஸேவித்து
மகிழ்ந்து	உகந்து,
	(இன்றைக்கு)
ஞாலம்	ஜகத்துக்கு
உன்னியை	த்யே (த்யே) யனான ஸர்வேஶ்வரனை
நாங்கூரிலே	திருநாங்கூரிலே
போய்	சென்று
காண்டும்	ஸேவிக்கக்கடவோம்.

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. வடதளசாயியானவனைத் திருவாலி யிலே கண்டோம்; இனித்திருநாங்கூரிலேசென்று காணக்கடவோ மென்கிறார்.

வ்யா;—(வேலையித்யாதி) கடலிலே ஒருபவனாயிருப்பதொரு ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளுகையை விரும்பின ஸர்வவிதபோக்

"ஓர்" என்றதினர்த்தம்-(ஏகரூபமான) என்றது. (மேலுக்கு என்றது க்கு)-"போய்" என்றபதத்தை "சென்று" என்ற பதத்தோடு கூட்டுவதெ ன்று கருத்து.

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (வேலையித்யாதி) நின்றநிலையில் போக்யதை யை அநுபவித்து, ஆலந்தளிரில் கிடையழகை அநுபவித்து இனியராகிறு ரென்று ஸங்கதி.

(கடலிலே) ப்ரளயார்ணவத்திலே. "பைந்துழாய்" பசுமையையுடைய

யனானவனை. கண்வளர்ந்தருளுகை தமக்குப்பால்போலவும் அம்ருதம்போலவும் ரஸித்தபடி. (பைந்துழாயித்யாதி) அந்தரஸ்யதையிலுண்டான எத்தம்போலே ஐஶ்வர்யஸூசகமாய், அழகிதான திருத்துழாயையுடைய ஸர்வேஶ்வரனை. "ஆலியில்" என்று-மேலுக்கு. திருவாலியிலேகண்டுகேந்துபோய், ஜகத்துக்குத்யே(ஹே)யனானவனை. (ஞாலமுன்னியையித்யாதி) வரையாதே இன்னாரென்னாமல் ஆஶ்ரயிக்கும்படி யிருக்கிறவனைத் திருநாங்கூரிலே காணக்கடவோம்.

மூ;—துளக்கமில்சுடரைஅவுணனுடல்
பிளக்கும்மைந்தனைப் பேரில்வணங்கிப்போய்
அளப்பிலாரமுதை யமரர்க்கருள்
விளக்கினைச்சென்று வெள்ளறைக்காண்டுமே. (௪)

பதம்.	உரை.
துளக்கம்இல்	விச்சேதமில்லாத
சுடரை	ஒளியையுடையனாய்,
அவுணன்	ஹிரண்யனுடைய
உடல்	சரீரத்தை
பிளக்கும்	பிளக்கவல்ல
மைந்தனை	மிடுக்கையுடையனான ஸர்வேஶ்வரனை
பேரில்	திருப்பேர் நகரிலே
வணங்கிப்போய்	(முன்பு) வணங்கி, (இன்றைக்கு)
ஆரமுதை	அபரிச்சேத்யமான போக்யதையையுடையனாய்
அமரர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு
விளக்கு	ப்ரகாசகமாய்
அளப்புஇல்	அபரிச்சேத்யமான
அருளினை	அருளாயிருக்கிறவனை
வெள்ளறை	திருவெள்ளறையிலே
சென்று	போய்
காண்டும்	ஸேவிக்கக்கடவோம்.

அவ;—நாலாம்பாட்டு. ஶ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு விரோதியான ஹிரண்யனைப் போக்கினவனைத் திருப்பேரிலே கண்டோம்; இனிப்போய் திருவெள்ளறையிலே காணக்கடவோமென்கிறார்.

திருத்துழாயென்றாய், இதுமாலாகைக்கு ஹேதுவென்று தாத்பர்யம் (அந்தவித்யாதி).

(மேலுக்கு என்றதுக்கு)-"போய்" என்னுமளவும் - "ஞாலமுன்னியை" என்றபதத்துக்கு மேலில் கூட்டுவதென்றுகருத்து. ... ... (௩)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (துளக்கமித்யாதி) நிரதிசயபோக்யதையைக் கீழே அநுபவித்தார்; அதுக்குவரும் விரோதியைப் போக்குவானும் தானே என்கிறாரென்றுஸங்கதியைஉட்கொண்டருளுகிறார் (ஶ்ரீப்ரஹ்லாதேத்யாதி).

வ்யா;—(துளக்கமித்யாதி) காற்றால், மற்றொன்றால் விச்சேதிக்கப்போகாதே "ஜ்வலந்தம்" என்கிறபடியே ஏகரூபமான ஒளியையுடையனாய், ஹிரண்யனுடைய உடலைப்பிளக்கவல்லஸர்வசக்தியைத் திருப்பேரிலே வணங்கிப்போய். "அளப்பில்" என்று - மேலுக்கு. அபரிச்சேத்யமான போக்யதையையுடையனாய், அத்தை அயர்வறுமமரர்களுக்கு அநுபவிக்கக்கொடுத்து அத்தாலேஉஜ்ஜ்வலனானவனை. (அமரர்க்கருள் விளக்கினை) நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ரகாசகமாயிருப்பதோரருளாயிருக்கிறவனைத் திருவெள்ளறையிலே காணக்கடவோம். .... (௪)

மூ;—சுடலையில்சுடுநீறனமர்ந்ததோர்
நடலைதீர்த்தவனை நறையூர்க்கண்டென்
உடலையுள்புகுந் துள்ளமுருக்கியுண்
விடலையைச்சென்றுகாண்டும் மெய்யத்துள்ளே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுடலையில்	ஶ்மஶாநபூமியிலே	என்	என்னுடைய
சுடுநீறன்	சுட்டசாம்பலைப் பூசியிருக்கிற ருத்ரன்	உடலையுள்	சரீரத்துக்குள்ளே
அமர்ந்தது	அநுபவித்த	புகுந்து	ப்ரவேசித்து
ஓர்	அத்விதீயமான	உள்ளம்	நெஞ்சை
நடலை	க்லேஶத்தை	உருக்கி உண்	உருக்கிஉண்கிற
தீர்த்தவனை	தவிர்த்தருளின ஸர்வேஶ்வரனை	விடலையை	விதக்த (ஸ்ரீ) னான ஸர்வேஶ்வரனை
நறையூர்	திருநறையூரிலே	மெய்யத்துள்	திருமெய்யத்தில்
கண்டு	(முன்பு) ஸேவித்து, (இன்றைக்கு),	சென்று	போய்
		காண்டும்	ஸேவிக்கக்கடவோம்

(மேலுக்கு) என்றது - "ஆர்" என்று அபரிச்சேத்யதையைச் சொல்லியிருக்கையாலே "அளப்பில்" என்கிறவிசேஷணம் அருள்பதத்தோடே கூட்டுவதென்றுகருத்து. "மைந்தனை, ஆரமுதை, அமரர்க்குஅளப்பிலருள்விளக்கினைப் பேரில் வணங்கிப்போய்ச்சென்று வெள்ளறைக் காண்டும்" என்றந்வயத்திலே திருவுள்ளம். தன்னை அநுபவிக்கக் கொடுக்குமதுக்கு மேற்பட அருளுக்கு அளப்பில்லாமை - வேறில்லாமையால், அத்தை அருளுகிறார் (அத்தையித்யாதி). "அருளாகிற விளக்கு" என்று ஒருயோஜனை அருளிச்செய்து, "விளக்கான அளப்பிலருள்" என்று யோஜநாந்தரம் (நித்யேத்யாதி). (ஒரு) என்று அளப்பில்லாமையாலே பலிதம். ... ... (௪)

அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. ருத்ரனுடைய சாபத்தைப்போக்கின வனைத்திருநறையூரிலே கண்டோம். இனிப்போய்த் திருமெய்யத்திலே காணக்கடவோமென்கிறார்.

வ்யா;—(சுடலையித்யாதி) ஶ்மசாநபூமியில் பஸ்மோத்தூளிதனாகிறது - சுடலையில் சுட்டசாம்பலைப் பூசியிருக்கிறவனென்றபடி; அவன், (அமர்ந்ததோர்நடலை) அவனநுபவித்த க்லேசத்தைத் தவிர்த்தவனைத் திருநறையூரிலேகண்டு. "என்னுடலை" என்று - மேலுக்கு. என் சரீரத்துக்குள்ளே புகுந்து நெஞ்சையுருக்கி உண்கிற விதக்தத(ர்)னைத் திருமெய்யத்திலே காணக்கடவோம். (விடலை) என்று பாலைநிலத்தில் தலைமகனைச்சொல்லுகிறது. இப்பாலையான பூமியைத் தனக்கிருப்பிடமாக்கினபடியாலே பாலைநிலமான ஸம்ஸாரத்துக்குத் தலைவனானவனைத் தம்முடைய ஹ்ருதயத்திற் காட்டில் பாலைநிலமில்லை யென்றிருக்கிறார். .... (ரு)

மூ;—வானையா ரமுதந்தவள்ளலைத்
தேனை நீள்வயல்சேறையில் கண்டுபோய்
ஆனைவாட்டியருளு மமரர்தம்
கோனை யாம்குடந்தைச்சென்று காண்டுமே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வானையார்	தேவலோகத்தி லுள்	கண்டுபோய்	(முன்பு) ஸேவித்து,
அமுதம்	அம்ருதத்தை [ளார்க்கு	ஆனை	குவலயாபீடத்தை
தந்த	கொடுத்தருளின	வாட்டி	கொன்று
வள்ளலை	உதாரனாய்,	அருளும்	(ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக்கு டியிருப்பைக்) கொடுத்தருளினவனாய்,
தேனை	தேன்போலே ரஸ்யனான ஸர்வேஶ்வரனை		
நீள்	நீண்ட	அமரர்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு
வயல்	வயலையுடைய	கோனை	நியந்தாவான ஸர்வேஶ்வரனை
சேறையில்	திருச்சேறையிலே		

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சுடலையித்யாதி) தன்னுடைய நிரதிசய போக்யமானவடிவை அயர்வறு மமரர்களுக்கு முற்றூட்டாக அருளுவானென்றார்கீழ்; ஹேயனானவனுக்கும் ஆட்த்துக்கு உதவுகையாலே ஸௌஶீலனானவன்றானே என்னுடைமையை அநுபவிக்கிறானென்று ஸங்கதி.

"ஜ்ஞாநியை விக்ரஹத்தோடேஆதரிக்கும்" என்னக்கடவதிறே. (மேலுக்குஎன்றதுக்கு) "உடலை" என்றத்விதீயாந்தபதம் "உருக்கி" என்றபதத்தோடு ஸம்பந்திக்குமென்றுகருத்து. (என்சரீரத்தினுள்ளே) என்றது-பலிதார்த்தம்.

யாம்	நாம்	சென்று	போய்
குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே	காண்டும்	ஸேவிக்கக் கடவோம்.

அவ;—ஆறும்பாட்டு. ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அபேக்ஷிதம் செய்யும் பரமோதாரனைத் திருச்சேறையிலே கண்டோம். இனித் திருக்குடந்தையிலே காணக்கடவோமென்கிறார்.

வ்யா;—(வானையாரித்யாதி) தேவலோகம் க்ருதக்ருத்யமாம்படி அம்ருதத்தைத்தந்த உதாரனாய், தன்னை உகந்தார்க்குத் தானே போக்யனானவனை. (வானையித்யாதி) நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைக் கொடுக்குமாபோலே எனக்குத் தன்னைத்தந்தஉபகாரகனை. தேன்போலே ரஸ்யனானவனை. நீண்டவயலையுடைய திருச்சேறையிலேகண்டு. "ஆனை" என்று - மேலுக்கு. குவலயாபீடத்தைக் கொன்று ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் குடியிருப்புக்கொடுத்து அவர்களுக்குத்தானே சேஷியென்னுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பித்தவனை யான்குடந்தைச்சென்றுகாண்டுமே. .... (௬)

மூ;—கூந்தலார்மகிழ்கோவலனாய் வெண்ணெய்
மாந்தழுந்தையில்கண்டு மகிழ்ந்துபோய்
பாந்தள்பாழியில் பள்ளிவிரும்பிய
வேந்தனைச்சென்றுகாண்டும் வெஃகாவுளே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கூந்தலார்	கூந்தலையுடைய ஸ்த்ரீகள்	மாந்து	அமுதுசெய்து வர்த்திக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை
மகிழ்	உகக்கும்படியான	அழுந்தையில்	திருவழுந்தூரில்
கோவலனாய்	கோ (*) பனாய்,	கண்டு	(முன்பு) ஸேவித்து
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	மகிழ்ந்து	ஆநந்தித்து,

அ;—ஆறும்பாட்டு. (வானையித்யாதி) தம்மை அவனநுபவித்தபடியை அநுஸந்தித்தார்கீழ். அநந்யப்ரயோஜநரான தம்முடைய விடத்தில் இப்படி வ்யாமுக்த (*) னானமையைச்சொல்லவேணுமோ? ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் உடம்புநோவக் கடல்கடைந்து அமுதமளித்தானென்று ஸங்கதியை ஸூசிப்பிக்கிறார் (ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்குமித்யாதி).

*(மேலுக்கு)என்றது - "யாம்" என்கிறபதம்-கர்த்ருபதமாகையாலே, அது க்கு மேலுக்கு என்கை. ... ... (௬

	(இன்றைக்கு)
போய்	சென்று
பாந்தள்	திருவநந்தாழ்வானாகிற
பாழியில்	படுக்கையிலே
பள்ளி	திருக்கண்வளர்ந்தருளுகையை
விரும்பிய	விரும்பியருளின
வேந்தனை	ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேஶ்வரனை
வெஃகாவுளே	திருவெஃகாவிலே
சென்று	இட்டு
காண்டும்	ஸேவிக்கக்கடவோம்.

அவ;—ஏழாம்பாட்டு. க்ருஷ்ணனாய் அநுகூலஸ்பர்ஶமுள்ள வெண்ணெயை விழுங்கினவனைத் திருவழுந்தூரிலே கண்டோம்; இனிப்போய்த் திருவெஃகாவிலே காணக்கடவோம்.

(கூந்தலாரித்யாதி) நல்ல கூந்தலையுடைய ஸ்த்ரீகளுக்கும்போக்யனாய், கோ(ாீ)பனாய் வெண்ணெயை அமுதுசெய்து வர்த்திக்கிறவனைத் திருவழுந்தூரிலேகண்டு உகந்துபோய். "பாந்தள்" என்று-மேலுக்கு. "பாந்தள்" என்று-பாம்பு. "பாழி" - படுக்கை. திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வானாகிறபடுக்கையிலே கண்வளர ஆதரித்த ஸர்வரக்ஷகனானவனை. ❋வெஃகாவில் துயிலமர்ந்தவேந்தனை. (காண்டும் வெஃகாவுளே) கண்வளரக்காணலாவது திருவெஃகாவிலே.

மூ;—பத்தராவியைப் பான்மதியையணித்
தொத்தை மாலிருஞ்சோலைத் தொழுதுபோய்
முத்தினை மணியை மணிமாணிக்க
வித்தினைச்சென்று விண்ணகர்க்காண்டுமே. (அ)

பதம்.	உரை.
பத்தர்	பக்தர்களுக்கு
ஆவியை	ஆத்மாவாய்,
பால்	நிஷ்களங்கனான
மதியை	சந்த்ரனைப்போலே ஸதாத்ரஷ்டவ்யனாய்,
அணித்தொத்தை	ஆபரணமாலைபோலே ஸ்ப்ருஹணீயனான ஸர்வேஶ்வரனை
மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலையிலே
தொழுதுபோய்	(முன்பு) ஸேவித்து,
	(இன்றைக்கு)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (கூந்தலித்யாதி) தேவர்களுக்கு அமுதமளித்தவன்றான் ஆஶ்ரித கரஸ்பர்ஶமுள்ள த்ரவ்யமல்லதுதரியாதானாய், இடைச்சிகளுக்கு ஸுலபனானவனென்று அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(பாந்தளென்று மேலுக்கு) என்றது - "காண்டுமே" என்றபதத்துக்கு மேலான "வெஃகாவுளே" என்றபதத்துக்கு என்கை. ... ... (எ)

முத்தினை	முத்துப்போலே குளிர்ந்திருக்குமவனாய்,	மாணிக்கம்	மாணிக்கம்போலே தர்ஶநீயனாய்,
மணியை	நீலமணிபோல் ப்ரமஹரமான வடிவை யுடையனாய்,	வித்தினை	ஸர்வகாரண பூதனான ஸர்வேஶ்வரனை
		விண்ணகர் சென்று	திருவிண்ணகரிலே போய்
மணி	பெருவிலையனான	காண்டும்	ஸேவிக்கக் கடவோம்.

அவ;— எட்டாம்பாட்டு. தன் திருவடிகளுக்கு நல்லார்க்கு ஆத்மாவானவனைத் தெற்குத்திருமலையிலே கண்டோம். இனிப் போய்த் திருவிண்ணகரிலே-காணக் கடவோமென்கிறார்.

வ்யா;—(பத்தராவியை யித்யாதி) தம்திருவடிகளுக்கு நல்லரானவர்களுக்கு ஆத்மாவானவனை; தாரகனாய்த் தன்னையொழியச் செல்லாதபடி யிருக்குமென்கை. அன்றிக்கே (க) "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமே மதம் - ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்" என்கிறபடியே ஸ்நேஹிகளாயிருப்பாரைத் தனக்குத் தாரகமாகவுடையனாயிருக்கு மென்னுதல்; ஆவியாகக் கண்ணுக்குத்தோற்றாதபடி யிருக்கையன்றிக்கே, மறுவற்ற சந்த்ரனைப்போலே ஸதா த்ரஷ்டவ்யனாய், பூமிக்கெல்லாம் ஆப்யாயநம் பண்ணுமவனை. (அணித்தொத்தை) ஆபரணமாலையை. பொன்னரிமாலையைப்போலே; அன்றிக்கே (மணித்தொத்தை) நீலமணிமாலைபோலே ப்ரமஹரமான வடிவையுடையவனை - தெற்குத் திருமலையிலே கண்டுபோய்.

(முத்தினை) என்று-மேலுக்கு. முத்துப்போலே உடம்பிலே அணைந்தால் விடாய் கெடும்படி குளிர்ந்திருக்குமவனை; நீலமணி போலே கண்ணுக்கு ப்ரமஹரமான வடிவை யுடையனாயிருக்கை.

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (பத்தராவியையித்யாதி) கோபிமார்க்கேபவ்யனாயிருந்தபடியேயன்றிக்கே, ஆஶ்ரிதர்க்கெல்லாம் தாரகாதிகளானவனென்று அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பால்போன்றமதிஎன்றாய், அத்தால்பலிதம்(மறுவற்றசந்த்ரனை) என்றது. ஆபரணரூபமாலை என்றத்தை விசேஷிப்பிக்கிறார் (பொன்னரி) பொன்மணி மாலையென்கை. பாடாந்தரத்தில் பொருளருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி).

(முத்தினையென்று மேலுக்கு) என்றது - வித்தினை யென்னுமளவும் "சென்று" என்றத்தோடே அந்வயியாமையாலே விண்ணகர்பதத்துக்கு மேலான பதத்தோடே அந்வயிக்குமென்கை. ... ... (அ)

(க) கீ-எ-௧அ.

பெருவிலையனான மாணிக்கம் போலே தர்ஸநீயமாயிருக்கும் வடிவழகே யன்றிக்கே, இதுக்கெல்லாம் ஸர்வகாரணபூ(பூ)தனாயிருக்கிறவனை. விண்ணகர்காண்டுமே. .... (அ)

மூ;—கம்பமாகளிறஞ்சிக் கலங்கவோர்
கொம்புகொண்ட குரைகழல் கூத்தனைக்
கொம்புலாம்பொழில் கோட்டியூர்க்கண்டுபோய்
நம்பனைச்சென்றுகாண்டும் நாவாயுளே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கம்பம்	நடுக்கத்தை விளைக்குமதாய்	கூத்தனை	தர்ஸநீயமாக நடந்தவனை ஸர்வேச்வரனை,
மா	பெரியவடிவை யுடைத்தான	கொம்புஉலாம்	தழைத்த கிளைகளால் நிறைந்துள்ள
களிறு	குவலயாபீடமானது	பொழில்	சோலைகளையுடைய
அஞ்சி	பயப்பட்டு	கோட்டியூர்	திருக்கோட்டியூரிலே
கலங்க	கலங்கி முடியும்படி	கண்டுபோய்	(முன்பு) ஸேவித்து, (இன்றைக்கு,)
ஓர்கொம்பு	(அதின்) கொம்பை	நம்பனை	ஆச்ரிதர்களுக்கு விச்வஸநீயனான எம்பெருமானை
கொண்ட	வாங்கி முறித்தெறிந்தவனாய்,	நாவாயுள்	திருநாவாயிலே
குரை	ஒலியாநின்றுள்ள	சென்று	போய்
கழல்	வீரக்கழலையுடையனாய்,	காண்டும்	ஸேவிக்கக் கடவோம்.

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. குவலயாபீடத்தின் கொம்பைப் பறித்தவனைத் திருக்கோட்டியூரிலே கண்டுபோய், திருநாவாயிலே காணக்கடவோமென்கிறார்.

வ்யா.—(கம்பமித்யாதி) தன்னைக் கண்டார்க்கு நடுங்கவேண்டும்படியாய் பெரியவடிவையுடைய குவலயாபீடம் - தன்னைக்கண்டார் படுமத்தைத்தான்பட்டு அஞ்சிக்கலங்கிப்போம்படி, அதின்கொம்பை அநாயாஸேந வாங்கி, ஒலியோடுகூடினவீரக்கழலையுடையனாய், தர்ஸ

---

* அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கம்பமித்யாதி) ஆச்ரிதர்க்கெல்லாம் தாரகாதிகளானவளவே யன்றிக்கே, ஆச்ரித விரோதிகளை அழியச்செய்கையாலே வீரக்கழலிட்டுத் திரிகிறானென்று ஸங்கதி.

நீயமாக நடந்தவனை. அன்றிக்கே, மத்தமாய் கம்பத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற ஆனையானது பயப்பட்டுக் குலையும்படி, அதின்கொம்பைப்பறித்து அக்கொம்புகளைக்கையிலே ஆயுதமாகக் கொண்டு, கம்ஸன் மற்றையாரைத் துடர்ந்து கொடுதிரிகிறபோது ஆபரணங்களால் வந்தத்வநியை யுடைத்தான திருவடிகளை வீசிக் கொண்டு நடந்தபோது, வல்லாராடினுப்போலேயாயிற்றிருந்தபடி.

(கொம்புலாவித்யாதி) நித்யவஸந்தமாய், தழைத்த பொழிலை யுடைய திருக்கோட்டியூரிலே கண்டுபோய் எல்லாத்தசையிலும் இவ்வாத்மாவுக்குத் தஞ்சமானவனைத் தன்னைவிஶ்வஸித்தார் உகக்கும் திருநாவாயிலே காண்டும். .... (௯)

மூ;—பெற்றமாளியைப் பேரில்மணாளனைக்
கற்றநூல்கலிகன்றி யுரைசெய்த
சொல்திறமிவை சொல்லிய தொண்டர்கட்கு
அற்றமில்லை யண்டமவர்க்காட்சியே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெற்றம்	பசுக்களை	இவை	இந்த
ஆளியை	நோக்குவனாய்,	சொல்திறம்	ஶப்தராஶியை
பேரில்	திருப்பேர் நகரில் எழுந்தருளியிருக்கிற	சொல்லிய	ஓதவல்ல
மணாளனை	மணவாளப்பிள்ளையான ஸர்வேஶ்வரன்விஷயமாய்,	தொண்டர்கட்கு	ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு
நூல்	சாஸ்த்ரங்களை	அற்றம்இல்லை	(பகவதநுபவத்தில்) விச்சேதமில்லை;
கற்ற	அப்யஸித்த	அண்டம்	பரமபதமானது
கலிகன்றி	ஆழ்வார்	அவர்க்குஆட்சி	அவர்களிட்ட வழக்காயிருக்கும். (௧௦)
உரைசெய்த	அருளிச்செய்த		

* கம்பபதத்துக்கும் கழல்பதத்துக்கும் அர்த்தாந்தரமருளுகிறார்(அன்றிக்கே யித்யாதி). ... ... (௯)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (பெற்றமித்யாதி) "மாளிகை" என்றுபாடமாய், "பேரில்" என்றதுக்கு விசேஷணமாக்கியருளிச்செயது, "ஆளியை" என்று

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (பெற்றமித்யாதி) "பெற்ற" என்று-பெருமையாய், மாளிகைக்கு விசேஷணமாகவுமாம். "பெற்றமாளிகை" என்று - பாடமாகில், பசுக்களை நோக்குமவனையென்றது. (கற்றநூல்) திருமந்த்ரம் கற்றவிடத்திலே கற்குமித்தனையிறே அல்லாதவையும்; சாஸ்த்ர மர்யாதை தப்பாதபடி சொன்ன சப்தராசிரத்நக்குவைபோலே இவைசொல்லும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு விச்சேதமில்லை. (க) "ந ச புநராவர்த்ததே – நசபுநராவர்த்ததே" (உ) "ஆண்மின்கள் வானகம்" என்கிறபடியே நித்யாநுபவம் பண்ணலாம் தேசத்தை ஆளுவர்கள். .... (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
பத்தாம்பத்து முதல்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பத்தாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி
இரக்கம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—திருப்பதிகளை அநுபவித்தார்கீழ்; அது தலைக்கட்டி அவதாரங்களிலே போந்தநுபவிக்கிறார். இதிலே தமக்கபிமதமான ராம விஜயத்தை எதிரிகள் மேலெழுத்திட்ட பாசுரத்தாலே அநுபவிக்கிறார். அங்குத்தை விஜயம் தமக்கிஷ்டமாகையாலே அந்த விஜயத்

யாடாந்தரமருளுகிறார் (பெற்றமித்யாதி). *மயர்வற மதிநலம் பெற்றாராயிருக்க இவரை "கற்றவர்" என்னக்கூடுமோவென்ன (திருமந்த்ரமித்யாதி). சொல்திறமித்யாதிக் கர்த்தமருளுகிறார் (சாஸ்த்ரமர்யாதையித்யாதி). ... (க௦)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அரு;—இரக்கம் ப்ரவேசம்.—"வாடினேன்" என்று துடங்கி- இவ்வளவும் வரத்திருப்பதிகளெல்லாம் ப்ராதாந்யேந அநுபவித்தவர், இனிமேல் *மற்றமுளவாக விபவங்களிலே ப்ராதாந்யம் தோற்றப்பாடி அநுபவிக்கிறாரென்று பேடிகாஸங்கதியருளுகிறார் (திருப்பதிகளையித்யாதி). அதில் இத்திருமொழிக்கு ஸங்கதியருளுகிறார் (இதிலித்யாதி). (மேலெழுத்திட்ட பாசுரத்தாலே) என்றது - "பொங்கத்தம்பொங்கு" என்று வாத்யமடித்தமைக்கு

(க) சாந்தோ-அ-க௫-க. (உ) தி-வாய்-க௦-கூ-௬.

துக்கு இலக்காய்த், தோற்றராக்ஷஸர் தசைபிறந்து, பிராட்டிமார் தசைபிறந்து பேசுமாபோலே தாமானதன்மை தோற்றாதே, தோற்றராக்ஷஸர் பாசுரத்தாலேராமவிஜயத்தைப்பேசி அநுபவிக்கிறார்.*

மூ;—இரக்கமின்றி யெங்கோன்செய்ததீமை
யிம்மையே யெமக்கெய்திற்றுக்காணீர்
பரக்கயாமின்றுரைத்தென் இராவணன்
பட்டன னினியாவர்க்குரைக்கோம்
குரக்குநாயகர்கா ளிளங்கோவே
கோலவல்விலி ராமபிரானே
அரக்கராடழைப்பாரில்லை நாங்க
ளஞ்சினோம் தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. (௧)

பதம்.	உரை.
எம்	எங்களுக்கு
கோன்	ஸ்வாமியான ராவண[ன்
இரக்கம்இன்றி	தயையில்லாமல்
செய்த	செய்த
தீமை	தீமையானது
எமக்கு	எங்களுக்கு
இம்மையே	இஹலோகத்திலேயே
எய்திற்றுக்காணீர்	பலித்துவிட்டபடியைக்காணுங்கோள்;
இன்று	இப்போது
யாம்	நாங்கள்
பரக்க	விரிவாக
உரைத்து	சொல்லி
என்	பயனென்?;
இராவணன்	ராவணனானவன்
பட்டனன்	மாண்டுபோனான்;
இனி	இனிமேல்
யாவர்க்கு	யாருக்கு
உரைக்கோம்	(இத்தைச்) சொல்லுவோம்?;

பதம்.	உரை.
குரக்குநாயகர்காள்	வாநரயூதபதிகளே!
இளங்கோவே	இளையபெருமாளே!
கோலம்	தர்ஶநீயமாய்
வல்	வலிமையுடைத்தான
வில்	வில்லையுடைய
இராமபிரானே	சக்ரவர்த்தித் திருமக[னே!
அரக்கர்	ராக்ஷஸஜாதியில்
ஆடு அழைப்பார்	வெற்றிசொல்லக்கட[வார்
இல்லை	இல்லை;
நாங்கள்	(தோற்ற) நாங்கள்
அஞ்சினோம்	பயப்படாநின்றோம்; (தோற்ற எங்களுக்கு)
பொங்கத்தம் பொங்கோ.	"பொங்கத்தம் பொங்கம்" என்கிற ஜய ஸூசக வாத்யத்தின் சப்தாநுகாரம்
தடம்	ஒத்தது. (௧)

ஸூசகமான சப்தோச்சாரணம் பண்ணிக்கொண்டு திரிகிற எங்களுக்கு, தடம்-ஒத்ததென்று சொல்லுகையைக் கடாக்ஷித்து, அதுக்குப் பலிதமான வர்த்தம் சொன்னபடி. ... ... *

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (இரக்கமித்யாதி) பெருமாளையும் பிராட்டியையும் சேரக்கண்டால் (௧) "வடிவாய் நின்வலமார்பினில்வாழ்கின்றமங்கையும் பல்லாண்டு" என்கிறபடியே மங்களாசாஸநம் பண்ண ப்ராப்தமாயிருக்க, மிதுநத்தைப் பிரித்த நிர்தயனை ராவணன் செய்ததீமை. (௨) "ఇహైవఫలమశ్నుతే- இஹைவபலமஶ்நுதே" என்கிறபடி இஹலோகத்திலே எங்களுக்குப் பலித்தது. பல சொல்லியென்? தான்செய்ததப்பின்பலம்தானே அநுபவித்தான். அன்றிக்கே, இன்னார் பட்டாரென்றறியாமையாலேராவணன் பட்டானென்னவுமாம். பிற்பட்டகாலத்திலே சொல்லுகிறாராகையாலே இவர்க்கு அவன் பட்டானென்று சொல்லவுமாம். இனி இத்தை ஆர்க்கு இருந்து சொல்லுவோம். வாநரயூதபதிகாள்! இளையபெருமாளே!

அந;—முதற்பாட்டு. (இரக்கமித்யாதி) "இரக்கம்" என்னில் - ஸ்நேஹமாதல், தயையாதல் விவக்ஷித்து இரண்டையும் அருளிச்செய்து, தாத்பர்யமருளுகிறார் (பெருமாளையுமித்யாதி). (ப்ராப்தமாயிருக்க) என்றவநந்தரம் "இதுக்கு உறுப்பான ப்ரேமமின்றிக்கே"என்றுசேஷம். "யாம் அவன் தீமைகளைப் பரக்க நின்றுசொல்லி யென்" என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்தருளுகிறார் (பலவித்யாதி). அரக்கர் பட்டபடிகளைப் பரக்கச்சொல்லியென், என்றர்த்தாந்தரமருளுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). (அறியாமையாலே) என்றது - ப்ரயோஜநாபாவத்தாலே விசாரியாமையாலே யென்கை.

"எங்களையொழியக்குலையவனை" என்று மேலே-ராவணனை நிரஸிக்குகை சொல்லியிருக்க, இங்கே ராவணன் பட்டானென்று சொல்லக்கூடுமோவென்னும் சங்கையிலே, (௩) "నేయమస్తి పురీలంకా - நேயமஸ்தி புரீலங்கா" என்கிற ந்யாயத்தாலே தீமையின் ப்ராபல்யத்தாலே ஸித்தவத்கரித்து அருளிச்செய்தாரென்றும், மற்றும்படுகிற ராக்ஷஸரெல்லாம் பட்டபடியைக் கண்டால், இனிராவணன் பட்டானென்றது-கைமுதிகந்யாயத்தாலே ஸித்தமன்றோவென்றும் இரண்டுவிதமாகப் பரிஹாரமருளிச்செய்து, இப்பாட்டிலே ராவணன் பட்டபின்பு சொல்லுகிறவர்கள் பாசுரமென்றும், அப்பாட்டில் - ராவணன் படுவதற்குமுன்புள்ள [illegible] ன்றல்விரோதமில்லையென்று திருவுள்ளம்பற்றி. ஆனால் அது [illegible] முந்துறச்சொல்ல வடுப்பது; இத்தையே இவர் முந்துற அருளிச்செய்வானென்னென்கிற சங்கையிலே அருளுகிறார் (பிற்பட்டவித்யாதி). இத்தால் ராமவிஜயத்தில் இவர்க்குண்டான ஆசையாலே இத்தையே முந்துறவருளிச் செய்தாரென்று கருத்துச் சொல்லிற்றாயிற்று.

---

(௧) திருப்பல்லாண்டு-௨. (௨) (௩) ரா-ஸு-௪௩-௨௫.

தர்ஶநீயமானவலியையுடைத்தான வில்லையுடைய சக்ரவர்த்தித்திரு மகனே !.

(அரக்கராடழைப்பாரில்லை) "ராக்ஷஸரில் இனி ஆடுபோலேகூப் பிடக்கடவாரில்லை" என்று பட்டர் அருளிச்செய்தாரென்று நஞ்ஜீய ரருளிச் செய்வர். "இது ஓரர்த்தமாயிராமையாலே, இங்ஙனே இதுசொன்னாலோ" என்று, நான் கேட்டேன்; சொல்லலாகாதோ என்ன; "ஆடு" என்று-வெற்றி; இந்தராக்ஷஸஜாதியில் வெற்றிசொல் லக் கடவாரில்லை என்கிறதென்ன; "இதுவேயிறே பொருளென்று அருளிச்செய்தார்" என்று பிள்ளையருளிச்செய்வர். (அஞ்சினோ மித்யாதி) எதிரிகளைவென்று அவர்கள் வெற்றியாலே தூர்யகோஷ த்தைப் பண்ணுவித்து அதுக்கிடாக ஆடும் கூத்துப்போலே தோற் றவர்கள் தோல்வியாலே பறையடிக்க ஆடுவதொருகூத்துண்டு; அந்தச்சப்தாநுகாரம் - "பொங்கத்தம் பொங்கு" என்கிறவிது. (௧)

(ஆடுபோலே கூப்பிடக்கடவாரில்லை) என்றது-ஒருநொண்டியாடுஸிம்ஹத்தை க்குறித்து "ஏகஸிம்ஹம் நபக்ஷயாமி - ஏகஸிம்ஹம் நபக்ஷயாமி" என்று சொன்ன துண்டென்று லௌகிகமான கதையுமுண்டிறே. அந்த ஆடுபோலேயும் தைர்யமில்லை யென்றுகருத்து. (இது ஓரர்த்தமாய்) என்றது - இதுவே-பத த்துக்கு அர்த்தமென்று நிர்பந்தமில்லாமையாலேயென்கை. ஆழ்வார்கள் பாசுரங்கள் அநேகார்த்தகர்ப்பங்களாகையாலே இன்னமும் பதார்த்தம்சொல்ல லாமென்று திருவுள்ளமென்று கருத்து.

(வெற்றிசொல்லக்கடவாரில்லை)என்றதுக்கு-நாமும் "வெற்றிபெறவாருங் கோள்" என்று அழைக்கைக்கு ஒருவருமில்லையோவென்றுகருத்து. (இதுவே யிறே பொருள்) என்றது-கொண்டாட்டத்திலே. இத்தனை இவ்வர்த்தத்தை வ்யாவர்த்திக்க வில்லையென்று கருத்து. "பொங்கத்தம் பொங்கோ-தடம்" என்றந்வயம். "பொங்கத்தம் பொங்கம்" என்று-லக்ஷணயா சொல்லக்கடவ வாத்யமே பேசினோமான எங்களுக்கு, "தடம்-ஒத்தது" என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, அதின் ஸ்வரூபத்தை யருளுகிறார் (எதிரிகளையித்யாதி). (ஆடுவ தொருகூத்து) என்றது - "குழமணிதூரம்" என்றகூத்தென்று கருத்து. (அந்த) என்றது - அவ்வாத்யத்தினுடைய என்கை. இரண்டு பர்யாயம் "பொங்கத்தம்பொங்கம்" என்னத்துடங்கினவாய் அஞ்சினபடிக்கு ஸூசகமாக "பொங்கோ" என்று குறைத்து நிர்த்தேசித்தாரென்று திருவுள்ளம். ... (௧)

மூ;—பத்துநீண்முடியு மவற்றிரட்டிப்
பாழித்தோளும் படைத்தவன் செல்வம்
சித்தம் மங்கையர்பால் வைத்துக்கெட்டான்-
செய்வதொன்றறியா வடியோங்கள்
ஒத்ததோளிரண்டு மொருமுடியும்
ஒருவர்தம் திறத்தோமன்றி வாழ்ந்தோம்
அத்தவெம்பெருமா னெம்மைக் கொல்லேல்
அஞ்சினோம்தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ. (உ)

பதம்.	உரை.
நீள்	நீண்ட
பத்துமுடியும்	பத்துத்தலைகளையும்
பாழி	பலிஷ்டமாய்
அவற்று இரட்டி	தலைகளின் கணக்குக்கு இரட்டித்த கணக்கையுடைய
தோளும்	(இருபது) தோள்களையும்
படைத்தவன்	உடையனான ராவணனானவன்,
மங்கையர்பால்	ஸ்த்ரீகள் பக்கலிலே
சித்தம்	மநஸ்ஸை
வைத்து	செலுத்தி
செல்வம்	(தன்) ஸம்பத்தை
கெட்டான்	அழித்தான்;
செய்வதொன்று அறியா	இதிகர்த்தவ்யதா மூடர்களாய்
அடியோங்கள்	அத்தலைக்கு சேஷபூதரான நாங்கள்
தோள் இரண்டும்	இரண்டுதிருத்தோளும்
ஒருமுடியும்	ஒரு திருமுடியுமாய்
ஒத்த	விக்ருதவேஷரல்லாத
ஒருவர்தம்	ஒப்பற்றபெருமாளுடைய
திறத்தோம் அன்றி	இடையாட்டமுடையோமல்லாமையால்
வாழ்ந்தோம்	கெட்டோம்;
அத்த	எங்களுக்கு ஜநகனானவனே!
எம்பெருமான்	எங்கள்நாதனே!
எம்மை	எங்களை
கொல்லேல்	கொல்லாதொழியவேணும்;
அஞ்சினோம் தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (உ)	

அநு;—இரண்டாம்பாட்டு. (பத்தித்யாதி). "యచ్ఛీలస్స్వామీ-తచ్ఛీలోదాసః- யச்சீலஸ்ஸ்வாமீ - தச்சீலோதாஸஃ" என்கிறபடியே நீங்களும் அவனைப் போலே தீமைசெய்தீர்களோவென்ன; அவன் தலைப்பத்துப் படைத்தோமென்று தீமைகளைச் செய்தான்; எங்களுக்குக் குற்றமில்லை யென்று விண்ணப்பம் செய்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

"இராவணன்" என்று சொல்லலாயிருக்க, இப்படி விசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (பத்துநீண்முடியும்) (க) "வாக்ய முக்தம் தசாநந - வாக்யமுக்தம் தசாநந" என்கிறபடியே "உனக்கு அவர்காலிலேவிழப் பத்துத்தலையுண்டு; அஞ்ஜலிபண்ணுகைக்கு இருபதுகையுண்டு; அவரைச் சரணம்புகவல்லையே" என்றானிறே விபீஷணாழ்வான். பத்துத்தலையும், வலியையும், பெருமையுமுடையனாய், இருபது தோளையுமுடையனானவன் விஷயப்ரவணனாய்த் தன் ஸம்பத்தை அழித்தான். (செய்வதித்யாதி) ரக்ஷகனானவன்போகையாலே செய்வதறியாத நாங்கள். அறிவுகேடரான நாங்கள். இரண்டு தோளும் ஒருமுடியும் விக்ருத வேஷரல்லாத பெருமாளைப் பெருமையாலே கெட்டோம். "வாழ்ந்தோம்" என்று-க்ஷேபபரம்.

அன்றிக்கே, இரண்டுதோளும் ஒருமுடியுமாயிருக்கிற நாங்கள் ஒருவரிடையாட்டத்தோமல்லேமாகையால், நாங்கள் விஷய ப்ரவணரல்லாமையாலே வாழந்தோம்; அன்றிக்கே (உ) "ஏகஸ்ய ஸ்யாஸ்ய

ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (வாக்யமித்யாதி). (விபீஷணாழ்வான்) என்றவநந்தரம் "அப்படியே சொல்லுகிறார்கள்" என்று சேஷம். இத்தால் பத்தும் பத்தாக வாழ்வுக்கு உடலாயிருக்கக் கெட்டானென்று வெறுக்கிறாரென்று கருத்து. பாழிபதத்துக்கு - மிடுக்கும், பெருமையு மிரண்டர்த்த மென்று விவக்ஷித்து, சப்தார்த்தமருளுகிறார் (பத்தித்யாதி). "செல்வம்-கெட்டான்" செல்வத்தைக் கெடுத்தானென்று திருவுள்ளம். (போகையாலே) கெட்டுப் போகையினாலே. "ஒன்று" என்றத்தாலே-தவிர்வது மறியோ மென்னுமது பலிக்கையாலே, பலிதார்த்தம் (அறிவித்யாதி).

ராமாவதாரத்துக்கே "தோளிரண்டும் ஒருமுடியும், ஒருவராய் - அத்விதீயரான, தம்முடைய - தேவருடைய, திறத்தோமன்றி - இடையாட்டத்தோமன்றிக்கே"-என்று வாக்யார்த்தமாய் அருளுகிறார் (இரண்டித்யாதி). "ஒத்த" என்றது-லோகத்தாரோ டொத்த வென்றாய், "முடியும்" என்றவநந்தரம்-"உடையோமாகையாலே" என்று சேஷபூரணமும் திருவுள்ளம்பற்றி யோஜிக்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). இப்பக்ஷத்தில் ராவணனைப் பத்தித்யாதியாலே வர்ணித்தது - கேட்டுக்குடலாக யோஜநாந்தரம் கண்டு கொள்வது. "ஒத்த தோள்" ஒரு தோளுக்கொத்த என்றும், "ஒருவர்தம் திறத்தோமாய் வாழ்ந்தோம்" என்று முந்துறத்தாத்பர்யமருளுகிறார் (அன்றிக்கே பரம்பரேத்யாதி). அழகைக்கண்டு எல்லாரும் உஜ்ஜீவித்தோமென்று கருத்து.

(க) ரா-யு-க௬-க௯. (உ) ரா.

ஸ்ரீ-ப்ரஸ்பரஸ்ய ஶத்ருமௌ" என்கிறபடியே ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாயிருக்கிற தோளிரண்டையும், ஒருதிருவபிஷேகத்தையுமுடையராயிருக்கிற உம்மைக்கண்டு அடியரான நாங்கள் ஒருவர் இருவரன்றிக்கே எல்லாரும் ஒக்கவாழ்ந்தோம். கண்டென்கிற விடமத்தனையும் அத்த்யாஹரித்துக்கொள்வது. (அத்த) எமக்குஜநகனானவனே! (எம்பெருமான்) எங்கள்நாதனே! எங்களைக் கொல்லாதொழியவேணும். "அஞ்சினோம்" என்றுரைக்கொல்லுகை உனக்குப்போருமோ?.

மூ;—தண்டகாரணியம் புகுந்தன்று
  தையலைத் தகவிலியெங்கோமான்
கொண்டுபோந்து கெட்டா னெமக்கிங்கோர்
  குற்றமில்லைக்கொல்லேல் குலவேந்தே
பெண்டிரால்கெடு மிக்குடி தன்னைப்
  பேசுகின்றதென் தாசரதியுன்
அண்டவாணருகப்பதே செய்தாய்
  அஞ்சினோம் தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. (௩)

பதம்.	உரை.
தகவுஇலி	நிர்க்ருணனான
எம்கோமான்	எங்களுக்கு நியாமகனாயிருந்த ராவணன்
அன்று	(நீங்கள்) காட்டிலே தாபஸரா யிருக்கும்போது
தண்டகாரணியம்	தண்டகாரண்யத்தில்
புகுந்து	ப்ரவேஶித்து
தையலை	பிராட்டியை
கொண்டு போந்து	அபஹரித்துவந்து
	(அக்குற்றமடியாக)
கெட்டான்	முடிந்துபோனான்;
இங்கு	இவ்விஷயத்தில்

பதம்.	உரை.
எமக்கு	எங்களுக்கு
ஓர்குற்றம்	ஒருகுற்றமும்
இல்லை	கிடையாது;
குலம்	(நிரபராதரை நலியா இக்ஷ்வாகுவின்) வம்ஶத்துக்கு
வேந்தே	தலைவராய் [யாளே!
தாசரதீ	தசரதபுத்ரரான பெரு
கொல்லேல்	கொல்லாதொழியவேணும்.
பெண்டிரால்	ஸ்த்ரீசாபல்யத்தாலே
கெடும்	கெடக்கடவ
இக்குடி தன்னை	இந்தராக்ஷஸ ஜாதியைப்பற்றி
பேசுகின்றது	பேசலாவது
என்	என்ன இருக்கிறது?

உன் தேவரீருக்கு (இஷ்ட அண்டவாணர் தேவர்கள் [ரான) உகப்பதே உகக்கக்கடவகார்யத் தையே	செய்தாய் செய்துவிட்டாய்; அஞ்சினோம் தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (௩)

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (தண்டகாரணியம்புகுந்து) தானிருந்த விடத்திலே அவர்வந்து அடைமதிள்படுத்த அபகாரம்பண்ணினனென்று, காட்டிலே தாபஸவேஷத்தோடே திரியாநிற்க, அங்கே வந்து பிராட்டியைப்பிரித்து நிர்க்ரு(ஹ்ரூ)ணனையல் †கெட்டுப்போனன். நாங்கள் செய்ததொரு குற்றமில்லை. எங்களைக் கொல்லாதொழியவேணும். நிரபராதரைக்கொல்லாத இக்ஷ்வாகுவம்சத்திலே பிறந்ததுக்குத்தலையன்றோநீர். விஷயப்ரவணராய் கெடக்கடவ இஜ்ஜாதியை எத்தைச் சொல்லுவது. ஸ்வர்க்கத்துக்கு வன்னியமறுத்தவன் மகனே! உனக்கு இஷ்டரான தேவர்கள் உகந்ததே செய்துவிட்டாய். .... (௩)

மூ;—எஞ்சலிவிலங்கைக்கிறை யெங்கோன்
தன்னைமுன்பணிந்து எங்கள்கண்முகப்பே
நஞ்சுதானரக்கர்குடிக்கென்று
நங்கையை யவன்றம்பியேசொன்னன்
விஞ்சைவானவர் வேண்டிற்றேபட்டோம்
வேரிவார்பொழில் மாமயிலன்ன
அஞ்சலோதியைக் கொண்டுநடமின்
அஞ்சினோம்தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (௪)

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (தண்டகாரணியமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் "மங்கையர்பால்" என்று-ஸாமாந்யேந தேவதாஸ்த்ரீகள் முதலானார் பக்கல் சித்தம் வைத்த தப்பைச் சொன்னார்கள்; இதில் நேரே பெருமாள் விஷயத்திலே தானே திரக்கழியப்பண்ணினகுற்றத்தைப்பேசுகிறார்களென்றுஸங்கதி.

(ஜாதியை) ஜாதிக்கு என்கை. தசரதன் சம்பராஸுர நிரஸநம் பண்ணமையைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (ஸ்வர்க்கேத்யாதி). ... (௩)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (எஞ்சலிலித்யாதி). எமக்கு இங்கோர் குற்றமில்லையென்று நின்றிகோள்; அவன் தையலைக்கொண்டு போந்தானாகில் நீங்கள் அவனுக்கு ஹிதம் சொல்லாதே எதிரம்பு கோத்துவந்தது குற்றமன்றோவென்ன; தம்பியே சொல்லிக்கேளாதே கெட்டவன்-எங்கள் வார்த்தையைக்கேட்கப் புகுகிறானோ என்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

---

† (பா) கொடுபோனன்.

பதம்.	உரை.
எஞ்சல் இல்	(யுத்தோப கரணங்களால்) குறைவற்ற
இலங்கைக்கு	லங்காநகரத்துக்கு
இறை	நிர்வாஹகனாய்
எம்	எங்களுக்கு
கோன்தன்னை	ஸ்வாமியான ராவணனை
முன்	நாங்கள் ஓலக்கம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற காலத்திலே
அவன்தம்பியே	அந்தராவணனுடைய தம்பியான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான்தானே
எங்கள்	எங்களுடைய
கண்முகப்பே	கண்ணெதிரில்
பணிந்து	ராவணன் காலிலே விழுந்து
நங்கையை	கல்யாணகுணங்களால் பூர்ணையான இப்பிராட்டியை
அரக்கர்குடிக்கு	"ராக்ஷஸ குலத்துக்கு
நஞ்சுதான் என்று	விஷம் இடாய்" என்று

பதம்.	உரை.
சொன்னான்	சொன்னான்;
விஞ்சைவானவர்	வித்யாதரர் முதலான தேவர்கள்
வேண்டிற்றே	ப்ரார்த்தித்தபடியே
பட்டோம்	(நாங்கள்) அநர்த்தப் பட்டோம்;
வேரி	பரிமளத்தை யுடைத்தாய்
வார்	பரந்திருந்துள்ள
பொழில்	சோலையிலுள்ள
மாமயில் அன்ன	மயில்போ லிருப்பவளாய்
அஞ்சு	(இருட்சி, சுருட்சி, நீட்சி, குளிர்ச்சி, அழகு என்று) ஐந்து வகைப்பட்ட
அல்	இருண்ட
ஓதியை	மயிர்முடியை யுடையளான பிராட்டியை
கொண்டுநடமின்	கொண்டுபோங்கோள்;

அஞ்சினோம் தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ. (௪)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (எஞ்சலில்) "எஞ்சல்" என்று ஸங்கோசம். பிராட்டியைக்கொண்டு புகுந்தானாய், "இவ்வூரிலே வந்து இவளை மீட்கவல்லாருண்டோ?" என்று குறைவற்றானாயிருந்த ராவணனை நாங்களடைய ஓலக்கம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்க, எங்கள் முன்னே அவன்காலிலேவிழுந்து, கல்யாணகுணங்களால் பூர்ணையாயிருக்கிற இவளை "ராக்ஷஸகுலத்துக்கு நஞ்சுஇடாய்" என்று ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் சொன்னான்.

(ஸங்கோசம்) என்று-குறைவாய், யுத்தோபகரணங்களாலே குறைவற்ற இலங்கை என்றாய், தாத்பர்யமருளுகிறார் (பிராட்டியித்யாதி).

"விஞ்சிவானவர்" என்று - வித்யாதரராய், அத்தாலே தேவ ஜாதிக்கு உபலக்ஷணம். பரிமளத்தையுடைத்தாய் பரந்த பொழிலில் தன்நிலத்தில் மயில்போலேயிருக்கிற (அஞ்சலோதியை) சுருண்டு நெய்த்துப்பரிமளிதமாய், என்றாப்போலே அஞ்சுவகைப்பட்டிருப்பதாய், இருண்டிருந்துள்ள மயிர்முடியையுடைய பிராட்டியைக் கொடுபோங்கோள். "அஞ்சு" என்று-அஞ்சுவகைப்பட்டிருக்கை. "அல்" என்று-ராத்ரி. அத்தால் இருட்சியை நினைக்கிறது. "ஓதி" என்று - மயிர்முடி. .... (௪)

மூ;—செம்பொன் நீண்முடி யெங்களிராவணன்
சீதையென்பதோர்தெய்வம் கொணர்ந்து
வம்புலாம்கடிகாவில் சிறையா
வைத்ததே குற்றமாயிற் றுக்காணீர்
கும்பனோடுநிகும்பனும் பட்டான்
கூற்றம் மானிடமாய்வந்து தோன்றி
அம்பினாலெம்மைக் கொன்றிடுகின்றது
அஞ்சினோம் தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. (ரு)

பதம்.	உரை.
செம்	செவ்விதான
பொன்	பொன்னால் செய்யப் பட்டதாய்
நீள்	நீண்டிருப்பதுமான
முடி	கிரீடத்தையுடையனாய்
எங்கள்	எங்களுக்கு நியந்தா
இராவணன்	ராவணனானவன்[வான
சீதை என்பது	"பிராட்டி" என்கிற
ஓர் தெய்வம்	ஒரு தேவதையை
கொணர்ந்து	கொண்டு வந்து
வம்பு உலாம்	புதுமை மாறாதேயிருப்பதாய்
கடி	பரிமளத்தை யுடைத்தான
காவில்	அசோக வநிகையிலே
சிறையா	சிறையிலிருப்பாம்படி
வைத்ததே	வைத்திருந்த விதுதானே
குற்றமாயிற்றுக்காணீர்	தப்பாய்த்தலைக் கட்டிற்று; (அக்குற்றமே ஹேதுவாக,)
கும்பனோடு	கும்பனும்
நிகும்பனும்	நிகும்பனும்
பட்டான்	மாண்டு போனார்கள்;
கூற்றம்	(ராவணன் கையிலே முன்பு தோற்ற) ம்ருத்யுவானவன்

(என்றாப்போலே) என்றது-செறிவையும் மென்மையையும் ஸூசிப்பிக்கிறது. (க) "செறிமென் கூந்தல்" என்னக்கடவதிறே. "மாமயில்" என்ற த்ருஷ்டாந்த பலத்தாலே நீட்சிஸித்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, மற்றவற்றைப் பிரித்தருளிச் செய்தார். ... ... (௪)

(க) பெரி-தி-க-க-௪.

மானிடமாய் மாநுஷ வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து	எம்மை எங்களை
வந்துதோன்றி (இவ்விடத்தில்) வந்து தோன்றி	கொன்றிடுகின் நலியாநின்றான்;
அம்பினால் பாணத்தினால்	ஐதூ அஞ்சினோம் தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ. (௫)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (செம்பொனித்யாதி) ஶ்லாக்யமான திக்விஜயம்பண்ணிக்கவித்த முடியையுடையனானஎங்களுடைய ராவணன், பிராட்டியென்றொரு தேவதையைக்கொண்டுவந்து. (வம்பித்யாதி) புதுமைமாறாதே யிருப்பதாய், பரிமளத்தையுடைத்தான அசோகவநிகையிலே, பெருமாளுக்கும் அவளுக்குமேகாந்தமாகவநுபவிக்கலாம் தேசத்திலே அவர்பக்கல் நின்றும்பிரித்து, அவளைத் தனியே வைத்தவிது குற்றமாய், அதுவே ஹேதுவாக கும்பநிகும்பர்கள் பட்டார்கள்.

(கூற்றமித்யாதி) ராவணன்கையிலே முன்புதோற்ற ம்ருத்யு வானவன் வந்து; ராவணன் தேவர்களை நெருக்கிவரக்கொண்டு மநுஷ்யர்களை அநாதரித்தான்; அத்தாலே அந்தம்ருத்யு - மாநுஷ வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்துத்தோன்றி, அந்தமனிச்சுக்கு ஏகாந்தமான அம்பாலே எங்களைக்கொல்லுகிறவித்தனை. .... (௫)

மூ;—ஓதமாகடலைக் கடந்தேறி
புயர்கொள்மாக்கடிகாவை யிறுத்துக்
காதல்மக்களும் சுற்றமும் கொன்று
கடியிலங்கை மலங்க வெரித்துத்
தூதுவந்தகுரங்குக்கே உங்கள்
தோன்றல்தேவியை விட்டுக்கொடாதே
ஆதர்நின்று படுகின்றதந்தோ
அஞ்சினோம்தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (௬)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (செம்பொனித்யாதி) ராவணன் ம்ருதப்ராயனென்று பிராட்டியைக் கொண்டு நடமின் என்றார்கள். அவன் ம்ருதப்ராயனைக்கு உடலாக ப்ரபல வீரர்கள் பட்டபடியைச் சொல்லி முதலிகளைக் குறித்து பயத்தை அறிவிப்பிக்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

பட்டபின்புசொல்லுவார் பாசுரம் கீழேயென்னும்பக்ஷத்திலே, இப்பாட்டுத் துடங்கி ராவணவதாத்பூர்வம் என்று கொள்ளவேணும். கடிகாவில் வைத்தது சிறையாமோ வென்ன வருளுகிறார் (பெருமாளுக்கித்யாதி). (௫)

பதம்.	உரை.
ஓதம்	அலையெறிகிற
மா கடலை	பெருங்கடலை
கடந்து	தாண்டி,
ஏறி	அக்கரைப்பட்டு
உயர்கொள்	ஓக்கத்தையுடைத்தாய்
மா	பரந்த
கடி	பரிமளிதமாயிருந்துள்ள
காவை	சோலையையுடைய அசோகவநிகையை
இறுத்து	முறித்து,
காதல்	(ராவணனுடைய) ஸ்நேஹ விஷயரான
மக்களும்	அக்ஷகுமாரன் தொடக்கமான புத்ரர்களையும்
சுற்றமும்	அந்தரங்க கிங்கரர்களையும்
கொன்று	கொன்று,
கடி	காவல்களையுடைத்தான
இலங்கை	லங்கையானது
மலங்க	கலங்கும்படி

பதம்.	உரை.
எரித்து	(அக்நியாலே) தஹித்து,
தூதுவந்த	(பிராட்டி பக்கல்) தூது சொல்லவந்த
குரங்குக்கே	ஒரு குரங்கின் (ஹநுமான்) கையிலேயே
உங்கள்	உங்களுக்கு
தோன்றல்	ஸ்வாமியான பெருமாளுடைய
தேவியை	தேவியான பிராட்டியை
விட்டுக் கொடாதே	விட்டுக்கொடாமல்
ஆதர்	இளிம்பரான நாங்கள்
நின்று	இப்படி துவண்டு நின்று
படுகின்றது	அநர்த்தப்படவேண்டிற்று;
அந்தோ	ஐயோ!

அஞ்சினோம் தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ. (௬)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (ஓதமாகடலையித்யாதி) அலையெறிகிற பெருங்கடலைத் தன் கவட்டின்கீழேயாம்படி கடந்து அக்கரைப் பட்டு. (உயர்கொளித்யாதி) ஓக்கத்தையுடைத்தாய் பரந்து பரி மளிதமாயிருந்துள்ள சோலையையுடைய அசோகவநிகை, அத்தை

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (ஓதமித்யாதி). "கூற்றம் மானிடமாய் வந்து தோன்றிக்-கொன்றிடுகின்றது" என்றுசொல்லாநின்றீர்கள்; ஒருகுரங்குவந்து ஊரைச்சுட்டபோதே அஞ்சி, ஸந்தி (ஸ்ரீ) பண்ணிக்கொள்ள வொண்ணாதோ?. *க(X)தேஜலே ஸேதுபந்தம்போலே ஹதசேஷராய் இப்போது கூப்பிடுவா னென்னென்ன; இங்ஙனே விவேகமுண்டாகில் இத்தனைவருமோ என்கிறார்க ளென்று ஸங்கதி.

(கவட்டின்கீழே)-தப்படிக்குள்ளே யென்கை. (சோலை) என்றதைப் பிரித்து வாக்யபேதமாக்கி, "இப்படி வைலக்ஷண்யத்தை யென்றத்தை" எ

முறித்து. (காதன்மக்களித்யாதி) ராவணனுக்கு ஸ்நேஹ விஷயமான அக்ஷயகுமாரன் தொடக்கமானபுத்ரர்களையும், அவனுக்குஅந்தரங்கரான கிங்கரர் தொடக்கமானுரையுங் கொன்று.

(கடியிலங்கையித்யாதி) அரணையுடைத்தாய், அக்நியும்புகுர அஞ்சியிருக்குமிவ்வூர் - ஒருவர்கூறை எழுவருடுக்கும்படி அக்நியை ப்ரவேசிப்பித்து. (தூதுவந்தவித்யாதி) "வெறுங்கையே தூதுவந்தானொருவன்செய்தது இதுவானால், நாம் இவனைக்கொண்டிருப்போமல்லோம்" என்று அவன்கையிலே பிராட்டியை விட்டுக்கொடாதே. (ஆதரித்யாதி) "ஆதர்" என்று - இளிம்பரென்றபடி. இளிம்பரான நாங்கள் இப்படிப்படாநின்றோம். (அஞ்சினோம்) அச்சமில்லாத அன்று பட்டத்தை இன்று படவேணுமோ? .... (சு)

மூ;—தாழமின்றி முந்நீரை யஞ்ஞான்று
தகைந்ததேகண்டு வஞ்சிநுண்மருங்குல்
மாழைமான்மடநோக்கியை விட்டு
வாழகில்லா மதியின்மனத்தானை
ஏழையை யிலங்கைக் கிறைதன்னை
யெங்களையொழியக் கொலையவனைச்
சூழுமாநினை மாமணிவண்ணா
சொல்லினோம் தடம் பொங்கத்தம்பொங்கோ. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாமணி வண்ணா!—;		மான்	மானினுடைய
தாழம் இன்றி	விளம்பமில்லாமல்	மடம்	ம்ருதுவான
முந்நீரை	கடலை	நோக்கியை	நோக்கையுமுடையளான பிராட்டியை
அஞ்ஞான்று	அன்றைக்கு		
தகைந்ததே	அணைசெய்த தொன்[றையே]	விட்டு	பெருமாள் ஸந்நிதியிலே ஸமர்ப்பித்துவி[ட்டு]
கண்டு	கண்டு,		
வஞ்சி	வஞ்சிக்கொடிபோலே	வாழகில்லா	வாழமாட்டாத
நுண்	ஸூக்ஷ்மமான	மதி இல் மனத்தானை	மதிகேடனுமாய்
மருங்குல்	இடையையும்		
மாழை	முக்த (X) மான		

ன்று அத்த்யாஹரித்துக்கொள்வது. (புத்ரர்களை) என்றது-மந்த்ரி புத்ரர்களையென்கை. (க) "ஸப்த மந்த்ரிஸுதாநபி। ஶூரமக்ஷஞ்ச"- ஸப்த மந்த்ரிஸுதாநபி। சூரமக்ஷஞ்ச" என்னக்கடவதிறே. ... ... (சு)

(க). ரா-பா-எஉ.

ஏழையை அஞ்ஞ (அப்ராப்தவிஷயத்திலே சாபலத்தைப்பண்ணுமவ)னாய்	கொலையவனை வதம்பண்ண ப்ராப்தனான ராவணனை
இலங்கைக்கு லங்காநகரத்துக்கு	சூழும் ஆ "சூழ்த்துக்கொள்ளும் ப்ரகாரத்தை
இறைதன்னை நிர்வாஹகனாக அபிமானித்திருப்பவனாய்	நினை நினைத்தருளவேணும்" (என்று)
எங்களை ஒழிய (குற்றமற்ற) எங்களை நீக்கி	சொல்லினோம் சொன்னோம்; தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (எ)

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (தாழமின்றி) அக்கரைப் படுக்கைக்கு ஒரு கடல் இடைச்சுவராய்க் கிடந்ததென்ன. விளம்பமின்றிக்கே. (அஞ்ஞான்று தகைந்ததே கண்டு) கடலை அணைசெய்ததொன்றுமே கண்டு. இத்தைக்கண்டால் இவன் நம்மை அழிக்க வல்லனென்று இருக்கவேண்டாவோ?. (வஞ்சியித்யாதி) "இவள் வடிவழகுக்கு அவன் வேணுமத்தனையல்லது, நமக்குத்தகாள்" என்று பார்த்து, இவளை விட்டு வாழமாட்டாத மதிகேடனை.

(ஏழையை) அப்ராப்தவிஷயத்திலே சாபலத்தைப்பண்ணுமவனை. (இலங்கைக்கிறை தன்னை) இதொன்றையுமாயிற்று புத்திபண்ணியிருந்தது. நான் இவ்வூர்க்கதிபதி-நிர்வாஹகனென்று; இதொன்றையுமே நினைத்திருந்தான். (எங்களையொழியக் கொலையவனை) குற்றம நின்றவிடத்தே வதம் பண்ணப் பார்த்தருளவேணும்.

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (தாழமித்யாதி) "உங்கள தோன்றல் தேவியை விடுக்கொடாதே" என்று முதலிகளைப்பார்த்துக்கூப்பிடச்செய்தேயும், ராமசரவர்ஷம் மாறாதே நடக்கையாலே, பெருமாள் ஸந்நிதியிலேவந்து, ராவணனுடைய மதிகேட்டையும்சொல்லி, அவனையன்றோ கொல்லவடுப்பது என்று விண்ணப்பம் செய்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

"மாமணிவண்ணா" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்துப் பிராட்டியை வர்ணித்தத்துக்குக் கருத்தருளுகிறார் (இவளித்யாதி).

"எங்களையொழியக்கொலையவனை" என்றெடுத்த ப்ரதீகம் "சூழுமா நினை" என்னுமளவுக்கும் உபலக்ஷணமென்று, எல்லாவற்றுக்கும் பலிதமான தாத்பர்யமருளுகிறார் (குற்றமித்யாதி). "இறைதன்னை - எங்களையொழியக் கொலையவனை என்னுமவனை, சூழுமா - சூழ்த்துக்கொள்ளும் ப்ரகாரம், நினைத்தருளவேணும்" என்று சப்தார்த்தம் கண்டுகொள்வது- ... ... (எ)

(சொல்லினோம்) நாங்கள் அறியாமல் கொலையுண்டோமாகாமல் சொன்னோம். .... (எ)

மூ;—மனங்கொண்டேறும் மண்டோதரிமுதலா
அங்கயல்கண்ணினார்க ளிருப்பத்
தனம்கொள்மென்முலை நோக்க மொழிந்து
தஞ்சமே சிலதாபதரென்று
புனங்கொள்மென்மயிலைச் சிறைவைத்த
புன்மையாளன் நெஞ்சில் புகவெய்த
அனங்கனன்ன திண்டோ ளெம்மிராமற்கு
அஞ்சினோம் தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (அ)

பதம்.	உரை.
மனம்கொண்டு	(தன்னுடைய) ஹ்ருதயத்தை அபஹரித்து
ஏறும்	(நெஞ்சுக்குப்) பொருந்தியிருப்பவர்களான
மண்டோதரி முதலா	மந்தோதரி முதலான
அம்	அழகிய
கயல்	கயல் போன்ற
கண்ணினார்கள்	கண்ணழகையுடைய மஹிஷிகள்
இருப்ப	இருக்கச்செய்தே,
தனம்கொள்	(தனக்கு) ஸர்வஸ்வமுமாய்
மெல்	ம்ருதுவான
முலை	(அவர்களுடைய) முலைகளிலே
நோக்கம்	பேணுதலை
ஒழிந்து	விட்டு,
தஞ்சம்	("பிராட்டிக்குத்) தஞ்சமாய் வருவார்
சிலதாபதரே	சிலதாபஸரன்றோ ?
என்று	(அவர்கள் சரக்கென்") என்றுகருதி,

பதம்.	உரை.
புனங்கொள்	அரண்யத்திலே யிருக்கிற
மென்மயிலை	அழகிய மயில்போன்ற பிராட்டியை
சிறைவைத்த	சிறையிலேவைத்தவனாய்
புன்மையாளன்	நீசமான நினைவையுடையனான ராவணனுடைய
நெஞ்சில்	நெஞ்சிலே
புக	உறைக்க
எய்த	எய்யவல்லராய்,
அனங்கன் அன்ன	ஸாக்ஷாந்மந்மதரான,
திண்தோள்	திண்ணிய தோளையுடையராய்,
எம்	எங்களைக்காக்க வல்லருமான
இராமற்கு	பெருமாளுக்கு
அஞ்சினோம்	பயப்பட்டோம்;
தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (அ)	

அந;—எட்டாம்பாட்டு. (மனம்கொண்டேறு மித்யாதி) பெருமாள் ஸந்நிதியிலேவந்து "எங்களையொழிய அவனைக்கொலை" என்னவே, அநந்தரம் ராவணனைவென்று கொன்றபடியைக்கண்டு மிகவுமஞ்சி, முதலிகளைக் குறித்து

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (மனங்கொண்டேறும்) தனக்கு யோக்யமானவிஷயமில்லாமைகெட்டானல்லன். ஹ்ருதயத்தைஹரிக்க வல்லவர்களாய், நெஞ்சுக்குப் பொருந்துவர்களுமான மண்டோதரி துடக்கமான அழகிய கயல்போலேயிருக்கிற கண்ணழகையுடையவர்களிருக்க, தனக்குத்தகமாய், ஸர்வஸ்வமாயிருக்கிற அவர்கள் முலைகளைப்பாராதே "இவனுக்குத் தஞ்சமாய் வருவார் சில தாபஸரன்றோ? அவர்களில் சரக்கென்" என்று பிராட்டியைச்சிறைவைத்த ராவணனுடைய தப்ப நினைத்த நெஞ்சிலே. (புகவெய்த) உறைக்க எய்ய வல்லனாய், அழகிய வடிவையும், திண்ணிய தோளையுமுடைய பெருமானுக்கு அஞ்சினோம். ...., (அ)

மூ;—புரங்கள் மூன்றுமோர் மாத்திரைப்போதில்
பொங்கெரிக் கிரைகண்டவ னம்பில்
சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற
சாம்பவானுடன்நிற்கத் தொழுதோம்
இரங்குநீ யெமக் கெந்தைபிரானே
இலங்குவெங்கதிரோன் சிறுவா
குரங்குகட்கரசே யெம்மைக்கொல்லேல்
கூறினோம் தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (கூ)

பதம்.	உரை.
ஓர்மாத்திரைப் போதில்	ஒருகண்ணிமைப் பொழுதில்
புரங்கள்மூன் றும்	த்ரிபுரங்களையும
பொங்கு	வ்ருத்தியடையாநின்று
எரிக்கு	அக்நிபகவானுக்கு[ள்ள
இரைகண்டவ ன்	இரையாகக்கண்ட (தஹித்த) ருத்ரனுடைய
அம்பில்	அம்புகளிலுங்காட்டில்
கொடிதாய்	கொடியதாயிருக்கிற
சரங்களே	ராமபாணங்களே
அடுகின்ற	நலியாநின்றன;
சாம்பவான்	ஸ்ரீஜாம்பவான்
உடன்நிற்க	புருஷகாரமாகக்கூட நிற்க

விண்ணப்பம் செய்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

ராவணன் மனத்தைக் கொள்ளவும், அவன் மனத்திலேறவும் வல்லளான மண்டோதரி என்றுக்கி அருளுகிறார் (ஹ்ருதயத்தையித்யாதி). இத்தால்கண்டபோதே சி(-டு)த்தாபஹாரிகளாய், உத்தரோத்தரம் ப்ரீதிவர்த்தகருமாயிருப்பர்களென்றதாயிற்று. (சரக்கு)என்று- சௌர்யாதிகளென்றபடி. (அ)

தொழுதோம் வணங்காநின்றோம்;			
எந்தைபிரானே எங்கள்நாயகனே!		இரங்கு	இரங்கியருள வேணும்;
இலங்கு	லோகத்துக் கடைய ப்ரகாசகனை	எம்மை	எங்களை
வெம்கதிரோன் ஆதித்யனுடைய		கொல்லேல்	கொல்லாதொழிய வேணும்;
சிறுவா	மகனை ஸுக்ரீவனே!	கூறினேம்	எங்களால் சொல்லலாவதைச்சொன்னேம்;
குரங்குகட்கு	வாநரயூத (க்ஷ) பதி		
அரசே	யே!		தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ. (கூ)
எமக்கு	எங்கள் திறத்திலே		

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (புரங்கள் மூன்றும்) த்ரிபுரதஹநம் பண்ணின ருத்ரன் அம்புகளிலுங்காட்டில் கொடிதாயிருக்கிற ராம சரங்கள் எங்களை முடியாநின்றன. வ்ருத்த(த்த)ராய், நன்மை தீமைக ளுக்குக்கடவ ஸ்ரீஜாம்பவான், மஹாராஜர் புருஷகாரமாகத் தொ ழுதோம்; எங்களுக்கு இரங்கவேணும்; எங்கள் நாயகனே! லோகத் துக் கடைய ப்ரகாசகனை ஆதித்யன் மகனன்றோ நீர். ஸர்வநிர்வா ஹகரன்றோ; (கூறினேம்) நாங்கள் சொல்லச் செய்தே எங்களைக் கொல்லில் உமக்கு அவத்யமாம். .... (கூ)

அரு:—ஒன்பதாம்பாட்டு- (புரங்களித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் முதலிகளைப் பார்த்து முறையிடச்செய்தேயும், அவர்கள் - பரதந்த்ரர்களாகையாலே தங்க ளுக்கு அரசரான மஹாராஜரை ஆஶ்ரயிக்கச்சொல்ல, இவர்களும் புருஷகார த்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு பெருமாளுடைய அம்பின் தீக்ஷ்ணதையைச் சொல்லி இரங்கச்சொல்லுகிறார்களென்று ஸங்கதி.

ராவணவதாநந்தரம் ராமபாண ஸஞ்சாரமில்லாவிட்டாலும், பயகாதரதை யாலே முன்பு ப்ரயோகித்தபடி நெஞ்சிலே கிடந்து, இப்போதும் தோற்றுகை யாலே (க) "అనయైనం హరిశ్రేష్ఠ - ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட" என்றவரா கையாலே, நமக்குப்பெருமாள் இரங்குகைக்கு மஹாராஜர் பரிக்ரஹம் வேணு மென்று சரணம் புகுகிறார்களென்று கருத்து. "ஏகமாத்ரோச்சாரணகாலம்- 'ஒருமாத்திரைப்போது' என்றது" என்று - சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து பலி தார்த்தமருளுகிறார் (த்ரிபுரேத்யாதி). அங்கதாதிகள் இருக்க, ஜாம்பவானைப் புருஷகாரமாக்குவானென்னென்ன வருளுகிறார் (வ்ருத்த (த்த) ராயித்யாதி).

(க) ரா-யு-கஅ-ஙச.

மூ;—அங்கு வானவர்க் காகுலம் தீர
அணியிலங்கை யழித்தவன் றன்னைப்
பொங்குமாவலவன் கலிகன்றி
புகன்ற பொங்கத்தங்கொண் டிவ்வுலகினில்
எங்கும்பாடி நின்றாடுமின் தொண்டீர்
இம்மையேயிடரில்லை இறந்தால்
தங்குமூரண்டமே கண்டுகொண்மின்
சாற்றினோம் தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டீர்	பகவத்பக்தர்களே!,	எங்கும்	எல்லாவிடத்திலும்
அங்கு	தேவலோகத்திலுள்ள	பாடிநின்று	பாடிக்கொண்டு
வானவர்க்கு	தேவதைகளுடைய	ஆடுமின்	கூத்தாடுங்கோள்;
ஆகுலம்தீர	மனக்குழப்பம் தீரும்	இம்மையே	இந்தஜந்மத்தில்
அணி	தர்ஶநீயமான [படி	இடர்இல்லை	உங்களுக்கு வருவதொரு துன்பமில்லை;
இலங்கை	லங்கையை		
அழித்தவன் தன்னை	அழித்த சக்ரவர்த்தித் திருமகனை,	இறந்தால்	ஶரீரம்நஶித்தால் (பிறகு)
பொங்கு	கிளர்த்தியையுடைய	தங்கும்ஊர்	தங்குமிடம்
மா	"ஆடல்மா" என்னும் குதிரையை	அண்டமே	பரமபதமே;
		கண்டுகொண்மின்	(இத்தை அபநவத்தாலே) அறிந்து கொள்ளுங்கள்;
வலவன்	நடத்தவல்லரான		
கலிகன்றி	ஆழ்வார்		
புகன்ற	அருளிச்செய்த	பொங்கத்தம் பொங்கோ	"பொங்கத்தம் பொங்கம்" என்கிற சப்தாநுகாரம்(உங்களுக்கு)
பொங்கத்தம் கொண்டு	"பொங்கத்தம் பொங்கோ" என்ற வெற்றிப் பாசுரங்களைக் கொண்டு	தடம்	ஒத்தது(என்றத்தை)
		சாற்றினோம்	(எல்லாரு மறிய) சொன்னோம். (௧௦)
இவ்வுலகினில்	இந்தப்பூலோகத்தில்		

அ௩;—பத்தாம்பாட்டு. (அங்கித்யாதி) மஹாராஜர் ஸந்நிதாநத்திலே கூறினோமென்று சொல்லச்செய்தேயும், இவர்களாலே கூத்துக் காணக்கடவராய் வார்த்தை சொல்லாமலிருக்க, அந்தக்கோஷ்ட்டியிலே எல்லாரும் அறிய

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (அங்குவானவரித்யாதி) தேவஜாதி குடி கிடக்கும்படி தர்ஶநீயமான லங்கையை அழித்த சக்ரவர்த்தித் திரு மகனைக் கவிபாடிற்று. அவனைப்போலே ஆண்பிள்ளையானவராயி ற்றுக்கவிபாடினார். (புகன்ற) சொன்ன. (தொண்டீர்)-அந்தரங்கஸ்ஷ லர்க்கே கண்ட பாசுரமன்று இது. (க) "ஜிதந்தே-ஜிதம்தே" என்றால் எல்லாருக்கும் சொல்லவேணுமிறே. இச்சரீராநந்தர மிருக்கு மிடம் பரமபதம். அதுதான் அநுபவத்தாலே அறிந்து கொள்ளுமத்தனை. எல்லாருமறியச் சொன்னோம். .... (க0)

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி
பத்தாம்பத்து இரண்டாம் திருமொழி முற்றிற்று

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரிய திருமொழி
பத்தாம்பத்து மூன்றும்திருமொழி
ஏத்துகின்றோம் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—குணலைக் கூத்துப்போலே தோற்றார் தோல்விக்கீடாகக் குழமணிதூரக் கூத்தென்று ஒரு கூத்துண்டுஆடுவது; அத்தை ராக்ஷ

"பொங்கத்தமென்று சொன்னோம்" என்று-தங்கள் பபத்தாலே சொன்ன பாசுரத்தை யருளுகிறார்; இத்திருமொழிக்குப் பலத்தையும் தாமான தன் மையிலே சொல்லி விடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"அங்குவானவர்" என்கிறது - மெல்லொத்தென்று திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (தேவேத்யாதி). (எல்லாருமறியச் சொன்னோம்) என் றது - "பொங்கத்தம் பொங்கோதடம்" என்று எங்களுக்குத் தக்கதென்று, நீங்களெல்லாரும் அறியச்சொன்னோமென்று வாநரஸேனையைக் குறித்துச் சொன்னபடி. ... ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு;—ஏத்துகின்றோம் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே எல்லாரு மறி யப் பற்றி அடிக்கிறோமென்று சொன்ன வளவிலேயும், மஹாராஜர் கூத்துக் காணவேண்டியிருக்க, அவ்வளவிலே வாநரஜாதி ஜாதிப்பகையாலே நலியப் புகுர, ரஸாவஹமாகக் கூத்தாடக்கடவோ மென்கிறார்களென்று ஸங்கதியை உட்கொண்டு "குழமணிதூரம்" என்கிறத்தை விவரித்தருளுகிறார் (குணலைக் கூத்தித்யாதி). ... ... *

ஸர்செய்தபடியைப்பேசி அவர்கள்,பாசுரத்தாலே பகவத்விஷயத்தை அநுபவிக்கிறார். .... *

மூ:—ஏத்துகின்றோம் நாத்தழும்ப இராமன்திருநாமம்
சோத்தநம்பி சுக்கிரீவா வும்மைத்தொழுகின்றோம்
வார்த்தைபேசீரெம்மை யுங்கள்வானரங் கொல்லாமே
கூத்தர்போல வாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. (௧)

பதம்.	உரை.
இராமன்	சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய
திருநாமம்	திருநாமங்களை,
நா	நாக்கானது
தழும்ப	தழும் பேறும்படி
ஏத்துகின்றோம்	ஸ்துதியாநின்றோம்;
நம்பீ	ஆண்பிள்ளைத் தனத்தாலேபூர்ணரான
சுக்கிரீவா	மஹாராஜரே!
சோத்தம்	இதோரஞ்ஜலி;
உம்மை	உம்மை
தொழுகின்றோம்	திருவடிகளில்விழுந்து வணங்காநின்றோம்;
உங்கள்	நீங்களிட்டவழக்கா யிராநின்ற
வானரம்	வாநரவீரர்கள்
எம்மை	எங்களை
கொல்லாமே	கொல்ல வொண்ணாதபடி
வார்க்கைபேசீ	(முகப்பிலேபரிவுதோன்றும்படிஎங்களோடே) வார்த்தை சொல்லவேணும்.
கூத்தர்போல	கூத்தாடு வாரைப்போலே
குழமணிதூரம்	குணலைக் கூத்துப்போலேயிராநின்ற தொருகூத்தை
ஆடுகின்றோம்	ஆடாநின்றோம். (௧)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (ஏத்துகின்றோமித்யாதி)நாத்தழும் பெழும்படிஏத்துகின்றோம், ஏத்தாதிருக்கவொண்ணாதவிஷயத்தை. (௧) "ராமோ ராமோ ராமஇதி- ராமோராமோ ராமஇதி", "சோத்தம்" என்று அஞ்ஜலிபண்ணுவார் அதுக்கு உசிதமாகச்சொல்லுவதொரு பாசுரம். (நம்பீ) ஆண்பிள்ளைத் தனத்தாலே பூர்ணரான உமக்குச் சிலரைக்கொன்று வருவதோரேற்றமுண்டோ ?. (உம்மைத்தொழுகின்றோம்) பெருமாள் திருநாமத்தையே சொல்லி ஏத்துவார்க்கு உம்

அரு;—முதற்பாட்டு. (ஏத்துகின்றோ மித்யாதி). "இராமன்" என்ற பதத்துக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஏத்தாது) என்று. ஏத்தப்பண்ணும் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ராமஇத்யாதி). ஒருவர் திருநாமத்தைச் சொல்லுகையும் மற்றொருவரைத் தொழுகையும் கூடுமோவென்ன வருளுகிறார் (பெரு

(௧) ரா-யு-௧௩௧-௧௦௪.

மை ஆஶ்ரயிக்க வேணுமிறே. அவர் இசைந்தாலும் (க) "ஸர்வாத்ம-வத்த்யதாம்" என்று நீர் சொன்னால் உம்மை இசைப்பித்து (உ) "ஆநய - ஆநய" என்று உம்மைவிட்டு அழைப்பித்துக்கைக் கொள்ள வேண்டுகையாலே.

"முன்பு பிராட்டியைப் பிரித்தபையலுக்குப்பரிகாரமாய் நின்று, இன்றுவந்துஅநுகூலிக்குங்காட்டில் ரக்ஷிக்கையாவதென்" என்று பேசாதேநின்றார்; அவ்வளவிலேமுதலிகள்வந்து கைக்கொள்ளப் புக்கார்கள். (வார்த்தைபேசீர்) அல்லாதது பார்த்துக் கொள்ளுகிறோம்; எங்களோடே வார்த்தை சொல்லவமையும், ராஜாவோடே வார்த்தை சொல்லுகிறவர்களென்று முதலிகள் சொல்லாதபடி; என்கிறார்கள். (கூத்தர்போலே) பண்டே சிக்ஷித்து வைத்தவர்கள் போலே ஆடுகின்றோம்; எங்கள் செயலறுதியாலே. .... (க)

மூ;—எம்பிரானே யென்னையாள்வா யென்றென்றலற்றாதே
அம்பின்வாய்ப் பட்டாற்றகில்லா திந்திரசித்தழிந்தான்
நம்பியநுமா சுக்கிரீவா வங்கதனே நளனே
கும்பகர்ணன் பட்டுப்போனான் குழமணி தூரமே. .... (உ)

மாளித்யாதி). இத்தால் உமக்கு இஷ்டமென்று "ராமன்" என்கிற திருநாமத்தைச் சொன்னோமத்தனையென்று கருத்து. அவரையே தொழவொண்ணாதோவென்ன (அவரித்யாதி).

"தொழுகின்றோம்" என்றவநந்தரம் "கூத்துக் காணவேண்டிப்பேசாதிருக்க, இவர்களை அநாதரித்தாராகக் கொண்டு † புதுமையாராயாதுமுதலிகள் நலியத் துடங்கினார்களென்று ஸங்கதியை அருளுகிறார் (முன்பித்யாதி).

(நின்றார்) என்றவநந்தரம் "ஆகக்கொண்டு" என்று சேஷம். ... (க)

அந;—இரண்டாம்பாட்டு. (எம்பிரானேயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "குழமணி தூரமே யாடுகின்றோம்" என்ன; ஹநுமத் ப்ரப்ருதிகள்-நீங்களும் ராக்ஷஸராயிருந்து இங்ஙனே கூத்தாடுகை உசிதமோ? கரவதாதிகளாலே ப்ரஸித்த பௌருஷரான பெருமாளிருக்கச் செய்தேயும், இந்த்ரஜித்ப்ரப்ருதிகள் வணங்காமல் போவானென்னென்ன; வணக்கம் அவன் ஜந்மப்ரப்ருதி அறியாமை தூர்மாநத்தாலே பட்டான்; எங்களுக்கு அங்ஙனேபடவேண்டுவதில்லை யென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(க) ரா-யு-கஎ-உகூ. (உ) ரா-யு-கஅ-௩௪. † (பா) அதுவுமாராய்ந்து.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்திரசித்து	இந்த்ரஜித்தானவன்	ஆற்றகில்லாது	ஆற்றமாட்டாமல்
எம்பிரானே	"எனக்குஉபகாரகனானவனே!,	அழிந்தான்	முடிந்து போனான்;
என்னைஆள்வாய்	என்னை யடிமைகொள்ளுமவனே!"	நம்பி	குணபூர்ணரான
என்றென்று	என்றிப் புடைகளிலேயுண்டான பாசுரங்களை	அநுமா	சிறியதிருவடியே!
அலற்றாதே	வாயால்பாடாதே	சுக்கிரீவா	மஹாராஜரே!
அம்பின்வாய்	பாணத்தின்வாயிலே	அங்கதனே	அங்கதரே!
பட்டு	அகப்பட்டு	நளனே	நளரே!
		கும்பகர்ணன்	கும்பகர்ணனானவன்
		பட்டுப்போனான்	மாண்டு போனான்;

குழமணிதூரமே. (௨)

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (எம்பிரானே) "எனக்கு உபகாரகனானவனே! என்னைஅடிமை கொள்ளுகிறவனே!" என்று இப்பாசுரங்கள்வாயில் படாமையாலே, தான் அம்பின்வாயிலேஅகப்பட்டு ஆற்றமாட்டாமை முடிந்துபோனான் இந்த்ரஜித்து. (நம்பியநுமா) மஹாராஜர் (௧) "ஸ்ர்வேஷாம் - வத்த்யதாம்" என்றாலும் இத்தேசத்திலே இக்காலத்திலே வந்தானென்று சொல்லுமவரோடு மலைந்து கைக்கொள்ளப்பண்ணும்படியன்றோ உன்பூர்த்தி. (கும்பகர்ணனித்யாதி) எங்களுக்குவேறே சில ரக்ஷகருண்டென்று நினைத்து நலியவேண்டுவதில்லை. .... (௨)

மூ,—ஞாலமாளு முங்கள்கோமானெங்களிராவணற்குக்
காலனாகி வந்தவா கண்டஞ்சிக் கருமுகில்போல்
நீலன்வாழ்கச் சுடேணன்வாழ்க வங்கதன் வாழ்கவென்று
கோலமாக வாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. .... (௩)

"நம்பி" என்று-அநுமானை விசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (மஹாராஜரித்யாதி). (மலைந்து) மறுதலைத்து. ... ... (௨)

அ௩;—மூன்றாம்பாட்டு. (ஞாலமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "எம்பிரானே! என்னையாள்வானே" என்று இந்த்ரஜித் ப்ரப்ருதிகள் சேராமை துரபிமாநராவானென்னென்ன; "ராஜதர்மமன்றோ" என்று ஸோபஹாஸோக்தி பண்ண, இந்தப் பூமிக்கெல்லாமவரேயன்றோ ராஜா; அத்தை அறியாதே அவர்கள்துரபிமாநப்பட்டார்கள்; நாங்கள் அறிந்தோமாகையால் உங்கள் ஸம்ருத்தியை ஆஶாஸித்துக்கொண்டு நாங்கள் ஆட; நீங்கள் கண்டு மகிழவேணுமென்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

(௧) ரா-யு-௧௭-௨௩.

பதம்.	உரை.
ஞாலம்	பூமிப்பரப்பையடைய
ஆளும்	ரக்ஷித்தருளா நின்ற வராய்
உங்கள்	(வாநரவீரர்களான) உங்களுக்கு
கோமான்	ஸ்வாமியான பெருமான்
எங்கள்	எங்களுக்கு நியாமகனான
இராவணற்கு	ராவணனுக்கு
காலனாகி	ஸாக்ஷாத்-யமனாய்
வந்தது	வந்தபடியை
கண்டு	பார்த்து
அஞ்சி	பயப்பட்டு, (நாங்கள்)
கருமுகில்போல்	"காளமேகம்போன்ற

பதம்.	உரை.
நீலன்	நீலனானவன்
வாழ்க	(பல்லாண்டு பல்லாண்டாய் வாழ்ந்திருக்க வேணும்;
சுடேணன்	ஸுஷேணனானவன்
வாழ்க	வாழ்ந்திருக்கவேணும்;
அங்கதன்	அங்கதனானவன்
வாழ்க	வாழ்ந்திருக்கவேணும்"
என்று	என்று பல்லாண்டு பாடிக்கொண்டு
கோலமாக	அழகிதாக

குழமணிதூரமாடுகின்றோம். (௩)

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு. (ஞாலமித்யாதி) பூமிப்பரப்படைய ஒருவர்மூலையடியே நடவாதபடி ரக்ஷிக்குமவரிறேபெருமாள். (க) "இக்ஷ்வாகூணாம் - இக்ஷ்வாகுணாம்" இத்யாதி. இப்படியிருக்கிறபெருமாள், எங்களுக்குக் கடவனாய்ப் போந்த ராவணனுக்குக் கூற்றமாய் வந்தபடிகண்டு அஞ்சி; நாங்கள் போக்கற்ற வழிமாத்ரமல்ல; உங்கள் ஸம்ருத்தி(ஸ்ம்ருத்தி)எங்களுக்கு ப்ரயோஜநமாம்படியானோம். (கோலமாக) எங்களைக்கொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜந முண்டோ?; கண்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி இத்தைக் காணலாகாதோ?; .... (௩)

மூ;—மணங்கள் நாறும் வார்குழலார் மாதர்களா தரத்தைப்
புணர்ந்த சிந்தைப் புன்மையாளன் பொன்றவரிசிலையால்
கணங்களுண்ண வாளியாண்ட காவலனுக்கிளையோன்
குணங்கள்பாடி யாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. .... (௪)

"கோலமாக" என்று-விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (எங்களித்யாதி). ... ... (௩)

அ௩.—நாலாம்பாட்டு. (மணங்களித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் நீலாதிகளை எத்தினார்களாகிலும், ராமாநுஜாபிமாநம்வேணுமென்று, தங்கள்ராவணனுடைய தௌஷ்ட்யத்தையும் சொல்லி உகந்தாட ஒருப்படுகிறார்களென்று ஸங்கதி.

(க) ரா-கிஷ்கி-க௮-௫.

பதம்.	உரை.
மணங்கள்	எல்லா கந்தங்களும்
நாறும்	பரிமளியாநின்றுள்ள
வார்	நீண்டிருக்கிற [தாய்
குழலார்	கூந்தலையுடைய
மாதர்கள்	ஸ்த்ரீகள்பக்கலுண்டா
ஆதரத்தை	அபிநிவேஶத்தை [ன
புணர்ந்த	எப்போதும் விடாதே யிருக்கிற
சிந்தை	நெஞ்சையுடையனாய்,
புன்மையாளன்	அதிக்ஷுத்ரனை ராவணன்
பொன்ற	முடியும்படியாகவும்,

பதம்.	உரை.
கணங்கள்	(பிசாசங்களின்)திரளானது [யாகவும்,
உண்ண	(அவனை) புஜிக்கும்படி
வரி	தர்ஶநீயமான
சிலையால்	வில்லிலே
வாளி	அம்புகளை
ஆண்ட	தொடுத்தருளின
காவலனுக்கு	ரக்ஷகரான, பெருமாளுடைய
இளையோன்	திருத்தம்பியாரான இளையபெருமாளுடைய
குணங்கள்பாடி	குணங்களைப்பாடி

குழமணிதூரமாடுகின்றோம்.

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (மணங்கள் நாறுமித்யாதி) எல்லாமணத்தையுமுடைத்தாய், நீண்டிருக்கிற குழலையுடைய ஸ்த்ரீகள் பக்கலுண்டான் ஆதரத்தை எப்போதும் விடாதேயிருக்கிற நெஞ்சையுடையனாகையாலே க்ஷுத்ரனை ராவணன்முடிய. (கணங்களித்யாதி) பச்சிறச்சிதின்னும் ம்ருகாதிகள் அவனைபுஜிக்க, தர்ஶநீயமானவில்லிலே அம்பைத்தொடுத்த பெருமாள் தம்பியாருடைய குணங்கள்பாடி ஆடுகின்றோம். .... (௪)

மூ;—வென்றிதந்தோம் மானம்வேண்டோம் தானமெமக்காக
இன்றுதம்மினெங்கள்வாழ் வெம்பெருமான்தமர்காள்
நின்றுகாணீர்கண்களார நீரெம்மைக்கொல்லாதே
குன்றுபோலவாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. (ரு)

"பொன்ற" என்றதினர்த்தம் (முடிய) என்றது. (பச்சிறச்சி) புதுமாம்ஸம்.

அநு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) நீங்கள் "இளையபெருமாள் குணங்களையும் பாடி ஆடுகின்றோம்" என்று இங்ஙனே இப்போது இப்படி சொல்லுமத்தனையிறே. பூர்வவாஸனை அநுவர்த்தித்து எதிரிகளாய் விட்டீர்களோ வென்ன ; எங்களுக்கு இனி அங்ஙனே யிருப்பது ஒரு துரபிமாநம் வேண்டுவதில்லை யென்கிறார்களென்று ஸங்கதி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எம்பெருமான் தமர்காள்	ராமபக்தர்களான வானர வீரர்களே!	வாழ்நாள்	ஆயுஸ்ஸை
வென்றி	ஜயத்தை	எமக்கு	எங்களுக்கு
தந்தோம்	(வெற்றிக்காக எங்களை நலிய நினைக்கிற உங்களுக்குக்) கொடுத்து விட்டோம்;	தானம்ஆக	தானமாக
மானம்	(நாங்களுமாண்பிள்ளையென்றிருக்கைக் குடலான) துர்மானத்தை	இன்று	இப்போது
வேண்டோம்	கைவிடாநின்றோம்;	தம்மின்	தாருங்கோள்;
எங்கள	எங்களுடைய	நீர்	நீங்கள்
		எம்மை	எங்களை
		கொல்லாதே	கொல்லாமல்
		கண்கள்ஆர	கண்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி
		நின்றுகாணீர்	நின்றுகாணுங்கோள்;
		குன்றுபோல	மலைபுரிந்தாற்போலே குழமணிதூரமாடுகின்றோம்.

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வென்றிதந்தோம்) நீங்கள்தான் எங்களைக் கொல்லுகிறது வெற்றிக்காகவிறே. அத்தை உங்களுக்கு நாங்கள்தந்தோம். (மானம்வேண்டோம்) நாங்களும் ஆண்பிள்ளைகளென்றிருக்கிறது-துர்மானத்தாலேயிறே. எங்களை நலிகிற துர்மானத்தை வேண்டோம். (தானமித்யாதி) வெற்றிக்குமேலெழுத்திடவும் வேணும்; இதுக்கு நசைபண்ணுதொழியவும் வேணுமிறே. உங்களுக்குளெல்லாம் வாய்ச்சுதிறே. எங்கள்ஜீவநம் நீங்களிட்டவழக்காகையாலே எங்களாயுஸ்ஸை எங்களுக்குதா(ன)நமாக இன்றுதாருங்கோள். (எம்பெருமான்தமர்காள்) உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் இங்ஙனே ஒருஸம்பந்தமுண்டு. அந்த ஸம்பந்தமுண்டாங்காட்டில்தரவேண்டுகிறதென்னென்னில்; (நின்றுகாணீர்) நின்று காணமாட்டிகோளோ, கண்படைத்த ப்ரயோஜநம்பெறும்படி. எத்தையென்ன; (குன்றுபோல) மலைபுரிந்தாப்போலே நின்று ஆடுகின்றோம். (௫)

"வென்றிதந்தோம்" "மானம் வேண்டாம்" என்கிற பதங்களிலே லப்ப்யமான அர்த்தத்தை ஹேதுவாக்கிக் கொண்டு தாத்பர்ய மருளுகிறார் (வெற்றி ... யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே). "எம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (உங்களுக்கு மித்யாதி). (காட்டில்) என்றவநந்தரம் "இனி" என்று சேஷம். "காணீர்" என்றவநந்தரம் "ஆகில்" என்று சேஷம். (௫)

௬;—கல்லின்முந்நீர்மாற்றிவந்து காவல்கடந்திலங்கை
அல்லல்செய்தானுங்கள்கோமா னெம்மையமர்க்களத்து
வெல்லகில்லாதஞ்சினோம்காண் வெங்கதிரோன் சிறுவா
கொல்லவேண்டாவாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. (௬).

பதம்.	உரை.
உங்கள்கோமான்	உங்களுக்கு ஸ்வாமியான பெருமாள்,
கல்லில்	கற்களாலே [குன்றுகளாலே]
முந்நீர்	கடலை
மாற்றிவந்து	(அணைகட்டித்) தகைந்து வந்து
இலங்கை	லங்கையிலுள்ள
காவல்	அரண்களையும்
கடந்து	அதிக்ரமித்து
எம்மை	(வீரச்சோறுண்டுவளர்ந்த) எங்களை
அமர்க்களத்து	யுத்தரங்கத்திலே
அல்லல்செய்தான்	மிகவும் அந்தரப்படுத்தினர்;
வெம்	வெவ்விய
கதிரோன்	கிரணங்களை யுடையனான ஸூர்யனுடைய
சிறுவா	மகனான ஸுக்ரீவனே!
வெல்லகில்லாது	(உங்களை) ஜயிக்கமாட்டாமல்
அஞ்சினோம் காண்	பயப்பட்டோம்;
கொல்லவேண்டா	(எங்களைக்) கொல்லவேண்டா;
	குழமணிதூரமாடுகின்றோம்.

வ்யா.—ஆரும்பாட்டு. (கல்லித்யாதி) நீரிலே ஆழும்கல்லைக் கொண்டு (௧) "அப்ரமேயோ மஹோததி: - அப்ரமேயோமஹோததி:" என்கிறகடலை அணைகட்டி. (அல்லலித்யாதி) வீரச்சோறுண்டபோந்தவெங்களை ஒருவர்பட்டறியாத அல்லலை விளைத்தார் உங்கள் பெருமாள். பூசல்களத்திலே வெல்லமாட்டாமை அஞ்சினோம். பராபிபவநஸாமர்த்ய முடையவன் மகனன்றோ?. (கொல்லவித்யாதி) எங்களைக் கொல்லவேண்டா. காரியம்கொள்ளவமையும்.

அ௫;—ஆரும்பாட்டு. (கல்லித்யாதி) "எம்பெருமான் தமர்காள்" என்று எல்லாரையும் பார்த்து "வாணுள்தம்மின்" என்று ப்ரார்த்தித்தவுடன், மஹாராஜர் ஸந்நிதியிலே "நம்மேல் வினைகள் வாராமுன்" என்று எம்பெருமானுடைய பராக்ரமங்களைச் சொல்லி ஆடத்துடங்கினர்களென்று ஸங்கதி.

"கல்லில்" என்கிறஸப்தமியை-வேற்றுமைமாறாட்டத்தாலேத்ருதீயையாக்கி "கல்லாலேமுந்நீரை, மாற்றி-தகைந்துவந்து, இலங்கையைக்காவல்கடந்து" என்றந்வயித்துப் பலிதார்த்த மருளுகிறார் (நீரிலேயித்யாதி). ... ... (௬

(௧) ரா-யு-௧௩-௩௧.

மூ;—மாற்றமாவதித்தனையே வம்மினரக்கருள்ளீர்
சிற்றம்நும்மேல்தீரவேண்டில் சேவகம்பேசாதே
ஆற்றல்சான்றதொல்பிறப்பி லநுமனைவாழ்கவென்று
கூற்றமன்னார்காணவாடீர் குழமணிதூரமே. (௭)

பதம்.	உரை.
அரக்கர்உள்ளீர்	ராக்ஷஸ ஜந்மத்துக்குத் தக்கபடி வணங்கா முடிகளா யிருப்பவர்களே!
வம்மின்	(எம்மைப்போலே ஸுக்ரீவ ஸந்நிதாநத்திலே) வந்து கிட்டுங்கோள்;
மாற்றம் ஆவது	(நீங்கள் உஜ்ஜீவிக்கச் சொல்லவேண்டும்) வார்த்தையாவது
இத்தனையே	இதொன்றுமே;
நும்மேல்	உங்கள் பக்கலிலே
சிற்றம்	(ஸுக்ரீவாதிகளுக்குண்டான) கோபமானது
தீரவேண்டில்	தவிரவேணுமாகில்,
சேவகம்	வீரப்பாடு தோன்றும்படியான மிடுக்குப் பேச்சுக்களை
பேசாதே	பேசாமல்,
தொல்	அநாதியான (அடிகாணவொண்ணாத)
பிறப்பில்	பிறப்பே பிடித்து
ஆற்றல்சான்ற	மிக்க வலியை யுடையரான
அனுமனை	சிறிய திருவடியை
வாழ்க என்று	"பல்லாண்டுபல்லாண்டு" என்று மங்களாஶாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு,
கூற்றம்அன்னார்	ம்ருத்யு ஸத்ருஶரான மற்றுமுள் வாநரர்கள்
காண	காணும்படியாக
குழமணிதூரம் ஆடீர்	குழமணிதூரமாடுங்கோள். (௭)

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (மாற்றமாவதித்தனையே) சிலர்உஜ்ஜீவிக்கச்சொல்லவேண்டும் வார்த்தை இதொன்றுமே. (வம்மின்) ஶமதமாத்யுபேதனை அழைக்குமாபோலேஅழைக்கிறதாயிற்று இவர்களை. உங்களுக்குக்கடவ ராவணன்செய்த அநீதிகள் அறிவீகோளிறே. அத்தால்உங்கள்பக்கல் பிறந்த சீற்றந்தவிர வேணுமாகில்,

அ;—ஏழாம்பாட்டு. (மாற்றமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே மஹாராஜர் ஸந்நிதாநம் பெற்றார் சிலர்- மற்றுமுள்ள ராக்ஷஸரை எல்லா மழைத்து உஜ்ஜீவநோபாயம் சொல்லுகிறார்கள் மேலிரண்டு பாட்டாலே என்று ஸங்கதி.

ராவணவதாநந்தரம் எல்லார்க்கும் அச்சமொத்திருக்க, சிலரை அழைக்க வேண்டுவானென்னென்னில்; அவர்கள் அரக்கராகையாலே வணங்காமுடிகளாயிருக்க, அவர்களுக்கு வருமநர்த்தம் கண்டு அழைக்கிறார்களென்று விவக்ஷித்துக்கருத்தருளுகிறார் (சமதமேத்யாதி).

முந்துற முன்னம் சேவகப்பாடு சொல்லாதேகொள்ளுங்கோள்.

(ஆற்றலித்யாதி) வலியையுடையனுகையைப் பிறப்பேயுடைய திருவடிவாழ்வானென்று. பரிகரமடையஅவன்பக்கலிலே ப்ராவண்யம். இவனைவாழ்த்தவே கொல்லுவாரில்லை. (கூற்றம்) திருவடியைச் சொன்னோமாகில் ம்ருத்யு ஸத்ருஸராயிருப்பாரும் விலங்குவர்கள் போலேகாணும். .... (எ)

மூ;—கவளயானைப்பாய் புரவித் தேரோடரக்கரெல்லாம்
துவளவென்ற வென்றியாளன்தன் றமர்கொல்லாமே
தவளமாடநீடயோத்தி காவலன்றன்சிறுவன்
குவளைவண்ணர்காண வாடீர் குழமணிதூரமே, (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கவளயானை	மதித்த யானைகளும்	தமர்	கிங்கரர்களான வாநர வீரர்கள்
பாய்புரவி	பாய்ந்து வருகிற குதிரைகளும்	கொல்லாமே	கொல்லாதபடி,
தேரோடு	தேர்களோடே	குவளை	கருநெய்தல் போன்ற
அரக்கர்எல்லாம்	ராக்ஷஸர்களெல்லாரும்	வண்ணர்	திருநிறத்தை யுடையராயும்,
துவள	சுவறிப் போம்படியாக	தவளம்	வெள்ளையிட்டும்
வென்ற	ஜயித்த	நீடு	ஓங்கியுமிருக்கிற
வென்றியாளன்தன்	ஆண்பிள்ளையானபெருமாளுடைய	மாடம்	மாடங்களையுடைய

"அரக்கருள்ளீர்" என்று-தாங்களும் அரக்கராயிருக்கவும் விசேஷிக்கையாலே, தாங்கள் வேறுபட்டமை ஸூசிதமென்று திருவுள்ளம். "உங்களுக்குக் கடவன்" என்றதுக்கு, தாங்கள் அருள்பெற்றவராகையாலே ராவணஸம்பந்த மற்றபடி தோற்றச்சொன்னார்களென்று கருத்து. அன்றிக்கே; கீழே ஸுக்ரீவ மஹாராஜர் தசக்ரீவ பரிகரத்தின் கூத்தைக்கண்டு தாமும் ஏகக்ரீவராய், "நீங்கள்-ராமகார்ய துரந்தரரான ஹநுமானைப் புகழ்ந்து கொண்டு பெருமாள் காணக் கூத்தாடுங்கோள்" என்று சொன்ன பாசுரத்தைத், தாமும் அவர்தசைபிறந்து இந்த இரண்டுபாட்டாலே அருளுகிறாரென்ற ஸங்கதியாகவுமாம்.

"தொல்-அநாதியாய், நம்மால் அடிகாணாத படியான, பிறப்பில், ஆற்றல் சான்ற-மிடுக்குச்சேர்ந்த, அநுமன்" என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்ய மருளுகிறார்(வலியையித்யாதி). திருவடியை வாழ்த்தினால், வாநரம் கொல்லாதிருக்குமோ வென்ன; (பரிகரமித்யாதி). (திருவடியை) என்றவநந்தரம் 'வாழ்த்து" என்று சேஷம். ... ... (எ)

அயோத்தி	அயோத்யைக்கு	சிறுவன்	திருமகனுருமான பெருமாள்
காவலன்தன்	நிர்வாஹகனுன சக்ரவர்த்தியின்	காண	கடாக்ஷித்தருளும்படி குழமணிதூரம் ஆடீர். (அ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (கவளயானை) மதித்தஆனை, பாய்ந்து வருகிறகுதிரை. (துவள) நாமே நாமாம்படி சுவறிப்போம்படி வென்ற ஆண்பிள்ளை. (தவளமாடமித்யாதி) வெள்ளையிட்டு ஓங்கின மா(டங்)களையுடைய திருவயோத்யைக்குக்கடவ சக்ரவர்த்தித் திருமகன். (குவளையித்யாதி) ஶ்யாமமான நிறத்தையுடையவர் காண, ஆடிகோள்; ராஜா கூத்துக்காணுநின்றுனென்று உங்களை விடும்படி. .... (அ)

மூ;—எடொத்தேந்தும் நீணிலைவே லெங்களிராவணனுர்
ஓடிப்போனார் நாங்களெய்த்தோ முய்வதோர் காரணத்தால்
சூடிப்போந்தோ முங்கள்கோமானுணை தொடரேன்மின்
கூடிக்கூடி யாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எடு ஒத்து	பனையோலை விரிந்தாப்போலே அகன்றும்	எய்த்தோம்	(கொல்ல வொண்ணுதபடி) இளைத்தோம்;
நீண்	நீண்டுமிருக்கிற	உய்வதோர்காரணத்தால்	(நாங்கள்) உஜ்ஜீவிக்கைக்காக
இலை	இலையையுடைய	உங்கள்கோமான்	உங்களுக்கு ஸ்வாமியானபெருமானுடைய
வேல்	வேலை	ஆணை	ஆஜ்ஞையை
ஏந்தும்	கையிலேதரித்திருந்த,	சூடிப்போந்தோம்	ஶிரஸாவஹித்துக்கொண்டுபோந்தோம்;
எங்கள்	எங்களுக்கு நியந்தாவான	தொடரேல்மின்	(எங்களை நலியத்) தொடரவேண்டாம்;
இராவணனுர்	ராவணனுனவன்	கூடிக்கூடி	திரள்திரளாக விருந்து குழமணிதூரமாடுகின்றோம். (கூ)
ஓடிப்போனார்	முதுகு காட்டி ஓடிப்போனான்;		
நாங்கள்	நாங்களோ		

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (கவளமித்யாதி) எல்லாம்துவளவென்கையாலே-வணங்கா முடிகள் ஒருவருமில்லாதபடி என்று பலிக்கையாலே அத்தை அருளுகிறார் (நாமேயித்யாதி). "கூற்ற மன்னர்காண வாடும்படி எங்ஙனே, அவர்கள் வென்றியாளன் தமரன்றோ?; ஸ்வாதந்த்ர்யேண கூத்துக்காண்பரோ" என்று சங்கையிலே இப்பாட்டென்னுமது தோற்றத் தொகுத்தபாவமருளுகிறார் (ராஜேத்யாதி). ... ... (அ)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஏடொத்தேந்தும்) அகலத்தை யுடைத்தாய், நீண்ட இலையையுடைய வேலைக்கையிலே தரித்து அத்தால் வந்த மதிப்பையுடையராவணன்; ஆயுதங்களும் அறுப்புண்டு முதுகுகாட்டி ஓடிப்போனுன். (நாங்களெய்த்தோம்) எங்களைக் கொல்லவொண்ணுதபடி இளைத்தோம். (உய்வதித்யாதி) நாங்கள் உஜ்ஜீவிக்கைக்காக (௧) "గచ్ఛానుజానామి-கச்சாநுஜாநாமி" என்று விட்டடித்தவருடைய ஆஜ்ஞையே சிரஸாவஹித்துக்கொண்டு போந்தோம். (தொடரேன்மின்) ஓடுவாரையிறே தொடரலாவது. (கூடிக்கூடியித்யாதி) எங்களைத் திரளாகக்கண்டது பூசலுக்கிறே என்று நினைக்கவேண்டா. .... (௯)

மூ;—வென்றதொல்சீர் தென்னிலங்கை வெஞ்சமத்தன்றரக்கர்
குன்றமன்னராடியுய்ந்த குழமணிதூரத்தைக்
கன்றிநெய்நீர்நின்ற வேற்கைக் கலியனொலிமாலை
ஒன்றுமொன்று மைந்துமூன்றும் பாடிநின்றுடுமினே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (எடித்யாதி) "குவளைவண்ணர் காணவாடீர்" என்று சொன்னஉபதேசத்தைக்கேட்டு கூத்தாடுவதாக எல்லாரும்கூட, வாநர ஸேனையானது அரக்கர்கூட்டம் கண்டமையிலேஅதிசங்கையாலே துடர்ந்து அடிக்கவர; அவர்களைப்பார்த்து "எங்கள் ராவணன் ப்ரதமயுத்தத்திலே தானே(௨) 'చచాల చాపఞ్చ ముమోచ- சசாலசாபஞ்சமுமோச' என்றுமூர்ச்சிதனுக உங்கள் கோமான் *ரிபூணாமபிவத்ஸலனுகையாலே (௧) 'గచ్ఛానుజానామి-கச்சாநுஜாநாமி' என்றபோதே 'நமக்கு இவரே ரக்ஷகர்' என்று நிர்ணயித்தோம்; இனிராவணன் பட்டபின்பு, நாங்கள் கூடிற்றுக் கூத்துக்காக வித்தனை, எங்களைத்துடர வேண்டா" என்கிறுர்களென்று ஸங்கதி.

எடு-பனையோலையாய், அத்தாலே அகலம் விவக்ஷிதமென்றது (அகலத்தையித்யாதி). மேலே நீட்சி சொல்லுகையாலே, பனையோலை விரித்தால் அகன்றிருக்குமே, அதுவே உசிதமென்று திருவுள்ளம். "ராவணனுர்" என்று - பஹுவசநவிவக்ஷிதம் (மதிப்பையுடைய) என்றது. (அடித்தவர்) அடித்து விடுமவரென்றபடி. ... ... (௯)

---

(௧) ரா-யு-ருகூ-௧௪௪. (௨) ரா-யு-ருகூ-௧௪௦.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வென்ற	வெற்றியை விளைப்ப	கை	திருக்கையிலே தரித்த
தொல்	ஸ்வாபாவிகமான[தாய்	கலியன்	ஆழ்வார்
சீர்	வீரஸ்ரீயையுடைய	ஒலி	அருளிச்செய்த
தென் இலங்கை	லங்காபுரியில்	மாலை	சொல்மாலையான
வெம்சத்து	பூசற்களத்திலே	ஒன்றும் ஒன்றும்	(மஹாராஜரை நோக்கிச்சொன்ன) இரண்டு பாட்டுக்களும்,
அன்று	அப்போது	ஐந்தும்	(வாநரமுதலிகளைக் குறித்துச்சொன்ன) ஐந்துபாட்டுக்களும்,
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்	மூன்றும்	(பரோபதேச ரூபமான) மூன்றுபாட்டும் (ஆகிய இப்) பத்துப் பாட்டை
குன்றம் அன்னார்	மலைபோன்ற பெரியவடிவுடையராய்	பாடிநின்று	பாடிக்கொண்டு [யும்)
ஆடி உய்ந்த	ஆடி உஜ்ஜீவித்த	ஆடுமின்	(ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகக்) கூத்தாடுங்கோள்.
குழமணிதூரத்தை	'குழமணிதூரம்' என்னும் கூத்தின்விஷயமாக,		
கன்றி	(எதிரிகள் ரக்தங்களாலே) கன்றி		
நெய்நீர்நின்ற	நெய்யிட்டிருக்கையையேஸ்வபாவமாகவுடைய		
வேல்	வேலை		

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (வென்றதொல்சீரித்யாதி) வெற்றியை விளைப்பதாய், ஸ்வாபாவிகமான வீரஸ்ரீயையுடைய லங்கையில் பூசல்களத்தில் ராக்ஷஸர் பெரியவடிகளோடே ஆடி உஜ்ஜீவித்துக் குழமணிதூரத்தைப்பேசிற்று. (கன்றிநெய்) எதிரிகள் ரக்தங்களாலே கன்றி நெய்யிட்டிருக்கையே - ஸ்வபாவமாகவுடைய வேலைக் கையிலே தரித்ததிருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்தது. ஆக ஆண்

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (வென்றவித்யாதி) "கலியன்" என்றவநந்தரம் "பேசின" என்று அத்த்யாஹாரம் வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பேசிற்று) என்றது. ஆழ்வார் தம்முடைய வீரத்தை இப்போது சொல்லுகை - தோற்றார் பாசுரத்தைச்சொல்லும் ப்ரகரணத்துக்குச் சேரும்படி என்னென்ன வருளுகிறார் (ஆகவித்யாதி), வீரர்கூத்தைப்பாட வீரர்கூத்தையாடத்துண்ண

பிள்ளை கவிபாடுகிறார்; ஆண்பிள்ளைகள் தோற்றுடுகிறார்கள். (ஒன்று மொன்றுமித்யாதி) இப்பத்தையும் பாடிக்கொண்டாட, உங்களுக்கு இனிவரக்கடவதொரு பயமில்லை. (க) "நாவலிட்டுழிதருகின்றோம்" என்று வேண்டினபடி ஆடித்திரியுங்கோள். .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
பத்தாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி முற்றிற்று.

பத்தாம்பத்து நாலாந்திருமொழி
சந்தமலர் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—சந்தமலர்ப்ரவேசம். ராமாவதாரத்தில் பிறபட்டார்க்கும்இழவாமைக்கிறே-க்ருஷ்ணாவதாரம்; த்வேஷத்துக்கெல்லையானார்க்கும் இசையவேண்டும்படி யிருக்கிற ராமாவதாரத்தில் விஜயத்துக்குத் தோற்றவர்கள் பாசுரத்தாலே அநுபவித்தார்கீழ்; ராகத்துக்கெல்லையான யசோதைப்பிராட்டி பாசுரத்தாலே க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அநுபவிக்கிறார் இதில். ....

மூ;—சந்தமலர்க்குழல்தாழத் தானுகந்தோடித்தனியே
வந்தென்முலைத்தடந்தன்னை வாங்கிநின்வாயில்மடுத்து
நந்தன்பிறப்பெற்றநம்பி நானுகந்துண்ணுமமுதே
எந்தைபெருமானே யுண்ணா யென்னம்மஞ்சேமமுண்ணாயே.

இங்ஙனேயும் ஒருரஸம்தோற்றத்தம்முடையவீரத்வம்பேசினாரென்றுகருத்து;

இத்திருமொழி தான்-முதல்பாட்டும், ஆறும்பாட்டும்-கேவலம் மஹாராஜரைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறதாயிருக்கையாலே அவற்றை "ஒன்றுமொன்றும்" என்று கூட்டியும், இரண்டாம்பாட்டுத் துடங்கி-ஒருநாலும், ஒன்பதாம்பாட்டும்-வாநரமுதலிகளைக் குறித்துச் சொல்லுகையாலே "ஐந்தும்" என்று தொகுத்தும், மேல் ஏழாம்பாட்டும், எட்டாம்பாட்டும், பத்தாம்பாட்டும் - பரோபதேச ரூபமாகையாலே "மூன்றும்" என்று சேர்த்தும் ஆழ்வார் அநுபவித்தாராகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ச(ஞ)காரத்தாலே இதினேற்றத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார் (இப்பத்தையும்) என்று. ... ... (க0)

ஜீயர்திருவடிளே சரணம்.

அரு;—சந்தமலர் ப்ரவேசம். ஸங்க்ரஹேண ஸங்கதியருளிச் செய்து அதின் ப்ரகாரத்தை விவரிக்கிறார் (த்வேஷத்துக்கித்யாதி). ... *

(க) திருமாலை-க.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நந்தன்	நந்தகோபரானவர்	தனியே	(பலராமனையொழியத்) தனியே
பெறப்பெற்ற	(உன்னைப்) பிள்ளையாகப்பெறும்படியான ஏற்றத்தை யுடைய	உகந்து	அபிநிவேசத்தோடே
நம்பீ	பூர்ணனே!	ஓடிவந்து	ஓடி (என்னிடம்)வந்து
நான்	நான்	என்	என்னுடைய
உகந்து	ப்ரீதிபுரஸ்ஸரமாக	முலைத்தடந்தன்னை	(பாலாலே நிரம்பின) முலையை
உண்ணும்	புஜிக்கிற	வாங்கி	கையில்வாங்கி
அமுதே	அம்ருதம்போல் ரஸ்யனானவனே!	நின்	உன்னுடைய
எந்தைபெருமானே	என்குலநாதனான கண்ணனே!	வாயில்	வாயிலே
சந்தமலர்	செவ்விப்பூக்களணிந்த	மடுத்து	நிறைத்துக்கொண்டு
குழல்	மயிர்முடியானது	உண்ணாய்	உண்ணவேணும்;
தாழ	அலைந்துவர,	சேமம்	க்ஷேமத்தை விளைக்கக்கடவ
தான்	தான் [நீ]	என் அம்மம்	என்முலைப்பாலை
		உண்ணாய்	உண்ணக்கடவை. (க)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (சந்தமலர்க்குழல் தாழத்தான்) செவ்விப்பூக்களாலே அலங்கரித்து வைப்பார்களிறே திருக்குழல்களை. "சந்தம்" என்று-அழகாயிற்று. வெறும்புறத்திலே ஆகர்ஷகமான குழல். (தாழ) பூவாலே அலங்க்ருதமாய், பேணாமையாலே அலைந்துவர. (உகந்தோடி) ஆதரித்து அபிநிவேசத்தாலே ஓடி. (தனியே வந்து) (க) "பலதேவனென்னும் தன் நம்பியோடப் பின் கூடச் செல்வான்" என்கிறபடியே இருவரும் கூடவாயிற்று முலையுண்ண வருவது. கூடவரில் இருவருக்கும் ஓரோமுலையாமென்று தனியே வந்து. (என்முலையித்யாதி) அவை தனக்கு போக (஭ோ஗)மாயிருக்கிறபடி. பாலாலே நிரம்பினமுலையை.

அரு;—முதற்பாட்டு. (சந்தமலரித்யாதி) "சந்தம்" என்றது - மலருக்கு விசேஷணமாக்கி அருளிச்செய்து, குழலுக்கு விசேஷணமாக்கி யருளுகிறார் (சந்தமென்றதித்யாதி). சந்தமலர்க்குழலானால் தாழக்கூடுமோ வென்ன (பூவாலித்யாதி). (பேணாமையாலே) அத்தைப்பேணிக்கொண்டிராதே ஓடித்திரிகையாலே. "மடுத்து" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (அவையித்யாதி). (தனக்கு) க்ருஷ்ணன் தனக்கு. "தடத்தை" என்னாதே "தன்னை" என்றதுக்குக் கருத்து (பாலாலேயித்யாதி).

(க) பெரி-தி-க-அ-ரு.

(நந்தனித்யாதி) (௧) [గుణైర్దశరథోపమః- குணைர்தசரதோபம:] "பரமபதத்திலுள்ள ஸ்வாபாவிககுணங்களும், அவதரித்து ஆர்ஜித்த குணங்களும் கூடினால் சக்ரவர்த்தியோடு உபமாநம் மார்மட்டமாய் நிற்குமித்தனை" என்று இத்தை ஜீயரருளிச்செய்ய, "பரமபுருஷனு க்கு ஓரிடத்தே பிறந்து ஒருகுணம் தேடவேணுமோ?" என்றார் ஸுந்தரபாண்டியதேவர். "நாமோடுகிற நரம்பு இவனறிந்திலன்" என்றத்தைவிட்டு, "பரமபுருஷனென்றபோதை அழகிருந்தபடியெ ன்" என்றாராம். 'எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்திலே அந்வயமில்லா தார், பகவத்விஷயத்தில் சொன்ன ஏற்றமெல்லாம் அர்த்தவாத மென்றிருப்பர்கள். அதுடையவர்கள் பகவத் ப்ரபாவத்துக்கு அவ தியில்லாமையாலே சொன்னவை சில சொன்னவித்தனை; சொல் லாததுவேபெரிது" என்றிருப்பர்கள். (௨) "సత్యేనాఽతివర్తతే-ஸத்யே நாதிவததி" யிறே.

(நந்தன்பிறப்பெற்றநம்பி) ஈஸ்வரனுக்கு இது அலப்யலாபமா யிருக்கிறபடி. இவர்பிள்ளையாகப்பெற்ற வேற்றமுடையவனே! (௩) "పితరం రోచయామాస - பிதரம்ரோசயாமாஸ" என்று அவனை ஆசைப் பட்டிறே பிறந்தது. தனக்குக் கிடையாதது பெறுகையிறே -

---

நந்தன் பெற்றத்தால் "நம்பி" என்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (குணைரித்யாதி). (௪) "బహవో నృప కల్యాణగుణాః పుత్రస్య సన్తి తే - பஹவோந்ருப கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்யஸந்திதே" நாட்டார் கொண்டாடும் படி * ஸமஸ்த கல்யாணகுணாம்ருதோததியாயிருக்குமவரை தசரதனோடு ஸாம்யம் சொல்லும்படி அமைத்துக் கொண்டிருக்கையாலே * மஹதோமந் தைஸ்ஸஹ நீரந்த்ரேண ஸம்ஸ்லேஷரூப குணம் ஸூசிதமென்று தாத்பர்ய மருளுகிறார் (பரமபதத்திலித்யாதி). (நரம்பறிந்திலன்) ரஸதாரை அறிந்தில னென்றபடி. (அத்தை) ஸௌசீல்யகுணத்தை. இந்த அழகை அவனறி யாதே போனானென்று கருத்து. "தசரதாதிகளோடு ஸாம்யம் ஸௌஶீல் யமென்று சொல்லக்கூடுமோ? அபிநயமாமத்தனையன்றோ" என்றும் சங்கை யிலருளுகிறார் (எம்பெருமானரித்யாதி).

"நந்தன் பெற்ற" என்னாதே, "பிறப்பெற்ற" என்றதுக்குக் கருத்தருளு கிறார் (ஈஸ்வரனுக்கித்யாதி-பெறுகையுமென்னுமளவும்). ... ... (௧)

---

(௧) ரா-அ-௧-௬. (௨) சா-௭-௧௬-௧. (௩) ரா-பா-௧௫-௩௦. (௪) ரா-அ-௨-௨௫.

அலப்ப்யலாபமாவது. பிறக்கிற ஸம்ஸாரிக்குப் பிறவாமை ஏற்றமா மோபாதியிறே, அவனுக்குப் பிறக்கப்பெறுகையும். (நானித்யாதி) தேவர்கள் தாங்கள் புஜிக்கும் அம்ருதத்தில்வாசி. என்குலநாதனே; "நந்தன் பிறப்பெற்ற" என்று துடங்கி இவனுதரித்து முலையுண்கைக் காக ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறாள். (என்னம்மம் சேமமுண்ணுயே) என்னுடைய அம்மமாகிற-சேமத்தை. (க)"சேமமெடுத்தது" என்னக் கடவதிறே. ராஜாக்களுக்குக்காவலோடேவரும் சோறாயிற்றுச் சேமமாகிறது.

மூ;—வங்கமறிகடல்வண்ணு மாமுகிலே யொக்குநம்பி
செங்கணெடியதிருவே செங்கமலம்புரைவாயா
கொங்கைசுரந்திட வுன்னைக்கூவியும் காணுதிருந்தேன்
எங்கிருந்தாயர்தங்களோ டென்விளையாடுகின்றாயே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வங்கம்	கப்பல்களோடேகூடி	வாயா	திருமுகத்தையுடையவனே!
மறி	ஓதங்கிளர்ந்த	கொங்கை	(என்) முலைகளிலே
கடல்	கடல் போன்ற	சுரந்திட	பால்சுரவாநின்ற வளவிலே
வண்ணு	வடிவையுடையவனே!	உன்னை	உன்னை
மாமுகிலேஒக்கும்	காளமேகத்தை ஒத்திரா நின்றுள்ள	கூவியும்	அழைத்தும்
நம்பீ	பூர்ணனே!	காணுதிருந்தேன்	(நீ) வரக்காண்கிறிலேன்;
செம்	சிவந்து	ஆயர்தங்களோடும்	இடைப்பிள்ளைகளோடு
நெடிய	நீண்டிராநின்றுள்ள	இருந்து	கூடியிருந்து
கண்	கண்களையுடைய	எங்கு	எவ்விடத்தில்
திருவே	ஸர்வாதிகனுனவனே!	என்விளையாடுகின்றாய்	என்னவிளையாட்டு விளையாடாநின்றாய்.
செங்கமலம்புரை	செந்தாமரைப் பூப்போன்ற		

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (வங்கம்) மரக்கலங்களோடுகூடி

அரு:—இரண்டாம்பாட்டு. (வங்கமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் "முலைத்தடம் தன்னை நின்வாயில் மடுத்துண்ணாய்" என்னச்செய்தேயும் அவன் தோழரோடு விளையாட்டைவிடாமலிருக்க, இவள் முலைக்கடுப்பாலே தேடிப் பிடித்தழைக்கிறாளென்று ஸங்கதி.

"வங்கங்களையுடைத்தாய், மறியாநிற்கிற கடல்" என்று சப்தார்த்தமாய்த் தாத்பர்யம் (மரக்கலமித்யாதி). வடிவுக்கொரு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லி

ஓதங்கிளர்ந்த கடல்போன்றவடிவையுடையவனே!. வடிவழகுக்குப் போலி தேடப்புக்கால் அங்குமிங்கும் கதிர்பொறுக்க வேண்டும்படியான பூர்த்தியை யுடையவனே!. (செங்கண்) அவயவசோபையோ தான்.சொல்லிமுடியலாயிருக்கிறது. (திருவே) ஸர்வாதிகவஸ்துவை "திரு" என்று போலேகாணும் சொல்லுவது. (செங்கமலமித்யாதி) எல்லா அவயவமும் அப்படியேயாயிருப்பது.

(கொங்கையித்யாதி) நீயேபா(ஓ)வஜ்ஞனாய்,தாய்முலே சுரந்து பார்த்திருக்குமன்று வருகையன்றிக்கே, நான் அழைத்தும் வரக்காணுதிருந்தேன். (எங்கித்யாதி) எங்கே புக்கிருந்து உன் பக்கல் நிரபேக்ஷராணரோடே, ஸாபேக்ஷயாய் நான் பார்த்திருக்க, என்னவிளையாட்டு விளையாடுகிறது. .... (௨)

மூ;—திருவில்பொலிந்த வெழிலா ராயர்தம்பிள்ளைகளோடு
தெருவில்திளைக்கின்றநம்பீ செய்கின்ற தீமைகள்கண்டிட்டு
உருகியென்கொங்கையின்தீம்பா லோட்டந்து பாய்ந்திடுகின்ற
மருவிக்குடங்காலிருந்து வாய்முலேயுண்ண நீவாராய். (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருவில்	ஸம்பத்தால்	நம்பீ	பூர்ணனே!
பொலிந்த	மிக்கவர்களாய்	செய்கின்ற	(நீ) செய்து போரா நின்ற
எழில்	வடிவழகிலும்		[களை
ஆர்	உன்னேடு ஒத்திரா நின்றுள்ள	தீமைகள்	(விளையாட்டுத்) தீம்பு
ஆயர்தம் பிள்ளைகளோடு	இடைப்பிள்ளைகளோடே	கண்டிட்டு	(நான்) பார்த்து, (அந்த)உகப்பாலே),
தெருவில்	தெருவிலேயிருந்து	என்	என்னுடைய
திளைக்கின்ற	விளையாடுகிற	கொங்கையின்	முலேயிலுண்டான

மீளவும் ஒருத்ருஷ்டாந்தம் சொன்னதுக்குக் கருத்து (வடிவித்யாதி). "நெடிய செங்கண்" என்றருளுகிருர் (அவயவேத்யாதி). "வாய்" என்றது-திருக்கைகளுக்கும் உபலக்ஷண மென்றருளுகிருர் (எல்லாவித்யாதி).

"கூவியும்" என்ற ச(ஃ)காரத்தை உட்கொண்டருளுகிருர் (நீயேயித்யாதி). "ஆயர்களோடும்" என்கையாலே அவர்களுக்கு விளையாடுகையில் அபேக்ஷயின்றிக்கேயிருக்க, நீயே அவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு "என்ன விளையாடுகிருய் என்ருய்" என்கிருளென்று விவக்ஷித்து அருளுகிருர் (எங்கேயித்யாதி). ... ... (௨)

தீம்பால்	இனியபாலானது	குடங்கால்	(என்) மடியிலே
உருகி	(தானே) உருகி	மருவி இருந்து	பொருந்தியிருந்து
ஓட்டந்து	வெள்ளமிட்டு	வாய்	வாயாலே
பாய்ந்திடுகின்ற	பாய்ந்து பாழேபோகா நின்றது; (ஆகையால்)	முலை	முலைப்பாலை
		உண்ண	உண்பதற்கு
		நீவாராய்	நீவரவேணும். (ரு)

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (திருவில்பொலிந்த) ஸம்பத்தால் மிக்கு, வடிவழகிலும் உன்னோடொத்த ✻ தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடே தெருவிலேயிருந்து விளையாடுகிற விளையாட்டுக்கு அவதி (ఫ)யில்லாதவனே! முலையுண்ணுகையையும் விட்டிறே அத்தைவிரும்புகிறது. போக(భో౯గ)த்தையும்விட்டு லீலையைவிரும்புமவன் நீ.(செய்கின்ற) விளையாடுகிறபடியை ஒளித்துக்கண்டு நின்றாள்போலே. (உருகியித்யாதி) உன்ஸ்வம்மடையவன்றோ பாழேபோகிறது. (தீம்பால்) இனியபால். (மருவியித்யாதி) அவயவங்கள்தோறும் முழுசா முகத்தைப்பாரா முலைசுரக்கப்பண்ணுமல் மடியிலே இருந்தாயிற்று உண்பது. இதடையத் தரையிலே போகாமே உன்வாயிலேயாம்படி முலையுண்ண வாராய். .... (ரு)

மூ;—மக்கள்பெறுதவம்போலும் வையத்துவாழும் மடவார்
மக்கள்பிறர்கண்ணுக்கொக்கும் முதல்வாமதக்களிறன்னுய்
செக்கரிளம்பிறைதன்னை வாங்கி நின்கையில்தருவன்
ஒக்கலைமேலிருந்தம்ம முகந்தினிதுண்ணநீவாராய். (௪)

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (திருவிலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "என் விளையாடுகின்றாயே" என்னச்செய்தேயும் லீலாரஸப்ரதானனாகையாலே தெருவிலே ஓடிநாநாவிதமான லீலைகளைப்பண்ண, அத்தைக்கண்டு அநுராகாதிசயத்தாலே முலைப்பால் வெள்ளமிட, பால்பாழே போகாதபடி போய் அழைக்கிறாளென்று ஸங்கதி.

(க) "రుషా నిరస్తోపి శిశుస్స్తనన్ధయో న జాతు మాతుశ్చరణౌ జిహాసతి -ருஷாநிரஸ்தோபிஶிசுஸ்ஸ்தநந்தயோ நஜாது மாதுஶ்சரணௌ ஜிஹாஸதி" என்றன்றோ லோகத்தில் பிள்ளைகளென்ன வருளுகிறார் (முலையித்யாதி). (விரும்புமவன்) விரும்புமவனன்றோ என்கை. கையும் கோலுமாய்ப் புறப்பட்டும், தாய்பார்க்க அவன் தீமைகள் செய்வனோ? இவள் கண்டபடி யென்னென்ன வருளுகிறார் (விளையாடுகிற வித்யாதி). ... ... (ரு)

(க) ஸ்தோ-ர-உ௬.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வையத்து	நாட்டிலே	செக்கர்	சிவந்தவானத்திலிருக் [கிற
வாழும்	வர்த்திக்கிற	இளம்பிறைதன்னை	பாலசந்த்ரனை
மடவார்	ஸ்த்ரீகளுடையவும்,		
பிறர்	மற்றுமுள்ள	வாங்கி	வாங்கி (பிடித்து)
மக்கள்	மநுஷ்யர்களுடையவும்	நின்	உன்னுடைய
கண்ணுக்கு	கண்ணுக்கு,	கையில்	கையிலே
மக்கள்பெறு	பிள்ளை பெறுகைக்கு	தருவன்	கொடுப்பேன்;
தவம்போலுமொக்கும்	நோற்கும் தபஸ்ஸு தான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலே யிராநின்றுள்ள	ஒக்கலைமேல்	(என்)இடுப்பின்மேலே
		இருந்து	இருந்து
		அம்மம்	ஸ்தந்யத்தை
		உவந்து	ஆதரித்து
முதல்வா	ஜகத்காரணபூதனே!	இனிது	இனிதாக
மதக்களிறு	மத்தகஜம்போன்றவ	உண்ண	புஜிக்க
அன்னாய்	வனே!;	நீ வாராய்	நீ வரவேணும். (௪)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (மக்கட்பெறுதவம்) (வையத்துவாழும் மடவார்மக்கள் பிறர்-இவர்கள் கண்ணுக்கு, மக்கள் பெறுதவம்போலொக்கும் முதல்வா) நாட்டிலே வர்த்திக்கிற ஸ்த்ரீகள் - மற்றுமுண்டானமநுஷ்யர்கள், இவர்கள்கண்ணுக்குப் பிள்ளைபெறுகைக்குநோற்கும் தபஸ்ஸுதான் ஒருவடிவு கொண்டாப்போலே யிருக்கிறவனே! (மதக்களிறன்னாய்) ஸஞ்சாரமே இனிதாயிருக்கிறபடி. சிவந்தஆகாசமிருக்கிறபடி கண்டாயே. அதுக்குப் பரபாக (ஞர்) மான பிறையிருக்கிறபடி கண்டாயே. அப்பிறையைவாங்கி உன்னுடைய சிவந்த கையிலேதருவன். (என்னொக்கலையித்யாதி) என்ஒக்கலையிலே இழியாதிருந்து ஆதரித்து இனிதாக அம்ம முண்ணவாராய். (௪)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (மக்களித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே தெருவிலே விளையாடா நிற்கச்செய்தே, அழைத்தவுடனே யானைக்குட்டிபோலே பிடிகொடாதேயிருக்க, "உனக்கு விளையாடுகைக்கு அம்புலியம்மானைப் பிடித்துத் தருகிறேன்வா" என்றழைக்கிறானென்று ஸங்கதி.

"மக்கள்" என்றதினர்த்தம்-(மநுஷ்யர்) என்றது. "போலும்" என்றும், "ஒக்கும்" என்று மிருக்கையாலே முற்றுவமை தோற்று மென்றருளுகிறார் (தபஸ்ஸுதானித்யாதி). ... ... (௪)

மூ;—மைத்தகருங்குஞ்சிமைந்தா மாமருதூடு நடந்தாய்
வித்தகனேவிரையாதே வெண்ணெய்விழுங்கும் விகிர்தா
இத்தனைபோதன்றியென்றன் கொங்கைசுரந்திருக்ககில்லா
உத்தமனேயம்மமுண்ணு யுலகளந்தா யம்மமுண்ணாய். (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மைத்த	மையின் தன்மையை யுடைத்தாய்	என்றன்	என்னுடைய
கரு	இருண்டிராநின்றுள்ள	கொங்கை	ஸ்தநமானது
குஞ்சி	குழலையுடைய	சுரந்து	பால்சுரந்து
மைந்தா	முக்த(?)னே!	இத்தனைபோது அன்றி	இத்தனை போதல்லாதே
மா	பெரிய	இருக்ககில்லா	பொறுத்துப் பாடாற்றப் போகாது;
மருதூடு	மருதுகளின் நடுவே	உத்தமனே	ஸர்வோத்க்ருஷ்டனே
நடந்தாய்	நடந்தருளினவனே!	அம்மம்	ஸ்தந்யத்தை
வித்தகனே	ஆஶ்சர்ய ஶக்தி யுக்தனே!	உண்ணாய்	உண்ணவேணும்;
விரையாதே	த்வரியாமல்	உலகு	உலகங்களை
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	அளந்தாய்	(மூவடியால்) அளந்தருளினவனே!
விழுங்கும்	விழுங்குகிற		அம்மம் உண்ணாய். (ரு)
விகிர்தா	விகிர்தமான (வேறுபட்ட) செயலையுடையவனே!,		

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மைத்த) மையின்தன்மையை யுடைத்தாய், கண்ணுக்குக்குளிர்ந்து இருண்டகுழலையுடைய முக்த(?)னே!. பெரியமருதுகளின்நடுவே நடந்தாய், பெரியவற்றையெல்லாம் செய்கைக்கிடான ஆஶ்சர்யசக்தியை யுடையவனே! (விரை

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மைத்தகருங்குஞ்சியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "அம்புலியம்மானை நின்கையில்தருவேன்" என்றுவைத்ததுவே வ்யாஜமாக்கி, முந்துற நின்கையில் பிடித்துக்கொடு வந்தாயாகில், நான் வருவேனென்ன; இவள் "அங்ஙனொத்த ஆஶ்சர்யங்களைச் செய்யவல்லாய் நீ யன்றோ" என்று புகழ்ந்து போது போக்காதே, நான் முலைக்கடுப்புப்பொறுக்கமாட்டேனென்று ப்ரார்த்திக்கிறாளென்று ஸங்கதி.

"வித்தகனே" என்றதின் தாத்பர்யம் (பெரியவற்றையித்யாதி). மாமருதூடு நடந்த வித்தகனாகையாலே, விரையாதே வெண்ணெயை விழுங்கத்

யாதே) "இனிஇதுசெய்யான்" என்னும்படி படுக்கையிலே கிடந்து அவள் பேரநின்றவாறே வெண்ணெயை விழுங்கும் விகிர்தமான செயலையுடையவனே! நெடும்போதுண்டாயிற்று முலைக்கடுப்போடே யிருக்கிறது. (இத்தனைபோதன்றி) இத்தனைபோது அல்லாதே, என்னால் பொறுத்துப் பாடாற்றப்போகாது. (உத்தமனே) உன் நோவிலும் தாய் நோவறியுமவனன்றோ? வேண்டுமளவிலே வந்து ஸ்பர்ஶித்த நீயன்றோ?.

மூ;—பிள்ளைகள்செய்வன செய்யாய் பேசில் பெரிதும்வலியை
கள்ள மனத்திலுடையைக் காணவே தீமைகள்செய்தி
உள்ளமுருகியென்கொங்கை யோட்டந்து பாய்ந்திடுகின்ற
பள்ளிக்குறிப்புச்செய்யாதே பாலமுதுண்ண நீவாராய்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பிள்ளைகள்	(உன்னோடொத்த) பிள்ளைகள்	தீமைகள்	(ஆஶ்சர்யமான) தீம்பு [களை
செய்வன	செய்யுமவற்றை	செய்தி	செய்யாநின்றாய்;
செய்யாய்	நீ செய்கிறிலை ;	என்	என்னுடைய
பேசில்	பேசப்புக்கால்	உள்ளம்	நெஞ்சானது
பெரிதும்	மிகவும்	உருகி	உருகி,
வலியை	மிடுக்கையுடையனா யிராநின்றாய்;	கொங்கை	ஸ்தநமானது
மனத்தில்	நெஞ்சிலே	ஓட்டந்து	(பால்) பெருகி
கள்ளம்	கபடத்தை	பாய்ந்திடுகின்ற	பாயாநின்றது;
உடையை	வஹியாநின்றாய்;	நீ	நீ
காணவே	(விலக்குவார்க்கும்) பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்படி	பள்ளிக்குறிப்பு	(கண்கள் சிவப்பது முதலான) நித்ராலக்ஷணங்களை
		செய்யாதே	அபி(ழ்)நயியாமல்
		பாலமுது உண்ண	வாராய். (௬)

தொடங்கினானென்று விவக்ஷித்து, இதுவுமொரு ஆஶ்சர்யமான படியை யருளுகிறார் (இனியித்யாதி). உரலோடு கட்டுண்டவனாகையாலே இனிச்செய்யானென்று தானிருக்க, அதுவே-அவனுக்கு விரையாமைக்கு உடலாமென்று ஆஶ்சர்யப்படுகிறாரென்று திருவுள்ளம். மேலுக்குத் தாத்பர்யம் (நெடும்போதித்யாதி). (வேண்டுமளவிலே)-லோகத்திலே வேண்டுமளவிலே. ... (௫).

வ்யா;—ஆரும்பாட்டு. (பிள்ளைகள்) உன் பருவத்தில் பிள்ளைகள் செய்வனவன்று நீ செய்வது. (பேசில்பெரிதும்வலியை) கண்ணெச்சிலானவற்றைச் செய்யாநிற்புதி. கண்ணெச்சிலாமென்று சொல்லாதொழியு மித்தனை. சொல்லில் பெரியமிடுக்கையுடைய உன்நெஞ்சில் நினைக்குமவை இன்னதென்று தெரியாது; விலக்கு வார்க்கும் .கண்டுகொடுநிற்கவேண்டும் தீமைகள் செய்யாநிற்புதி. கண்டிருக்க ஆகர்ஷகமான தீம்புகளைச் செய்வுதி; அத்தீமைகாண என்ஹ்ருதயம்உருகி முலைவழியே பாலாய்ப்புறப்படாநின்றது. (பள்ளிக்குறிப்புச் செய்யாதே) கண்கள்சிவப்பது, மூரிநிமிர்வது, கொட்டாவிகொள்வது, அழுவதாகாதே. .... (சா)

மூ;—தன்மகனாக வன்பேய்ச்சிதான் முலையுண்ணக்கொடுக்க
வன்மகனாயவளாவிவாங்கி முலையுண்டநம்பீ
நன்மகளாய்மகளோடு நானிலமங்கைமணாளா
என்மகனேயம்மமுண்ணு யென்னம்மம்சேமமுண்ணாயே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வல்	நெஞ்சில் க்ரௌர்யத்தை யுடைய	ஆவி	ப்ராணனை
பேய்ச்சி	பூதனையானவள்	வாங்கி	(முலைவழியே)முடித்து
தன்மகனாக	தன் புத்ரனாக அபி	முலை	முலையை
தான்	தான் [நயித்து,	உண்ட	உறிந்தருளின
முலை	முலையை	நம்பீ	(ஆஸ்சர்ய சேஷ்டிதங்களால்) பூர்ணனானவனே!
உண்ண	புஜிக்கும்படி		
கொடுக்க	(வாயில்) வைக்க, (அவ்வளவிலே,)	நல்மகள்	நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய
வல் மகனாய்	வலியஆண்பிள்ளையாய்	ஆய்மகளோடு	நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கும்,
அவள்	அந்தப் பூதனையினுடைய		

அரு;—ஆரும்பாட்டு. (பிள்ளைகளித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே இத்தனை போது நான் பொறுக்கமாட்டேனென்னச் செய்தே விளையாட்டிலே மிகுதியாலே அலசி உறங்கப்புகுவதி, அது அங்ஙனே செய்யாய்; வாவென்று அழைக்கிறாளென்று ஸங்கதி.

“கள்ளமனத்திலுடையை” என்றதினர்த்தம் (உன் நெஞ்சிலித்யாதி).

நால்நிலமங்கை நால்வகை நிலங்களுக்கபிமாநியான ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டிக்கும்	அம்மம் உண்ணாய்;
மணாளா வல்லபனானவனே !	சேமம் க்ஷேமத்தை விளைக்கக் கடவ
என்மகனே எனக்குப் பிள்ளையாகப் பெற்றவனே !	என் அம்மம் உண்ணாய். (௭)

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (தன்மகனாக) யசோதைப் பிராட்டியாக வந்தாளாயிற்று. (வன்பேய்ச்சி) இவனைக்கண்டவிடத்திலும் நெகிழாத நெஞ்சில் வன்மையையுடையவள். (தான்முலையுண்ணக் கொடுக்க) பரிவோடே கொடுக்கிறாளென்று தோற்றும்படிகொடுக்க. (வன்மகனித்யாதி) தானும்தாயென்று ப்ர(ஸ்ரு)மியாதே அவளபிஸந்தியை புத்திபண்ணி அப்பருவத்திலேபெரியஆண்பிள்ளையாய் அவள் ப்ராணன்களை முலைவழியே உண்டு அவளை முடித்து இப்படிப்பட்ட செயல்களாலே பூர்ணனானவனே!

(நன்மகளித்யாதி) இப்படி பூதனைகையிலே அகப்பட்ட உன்னை ஆராக நினைத்தாய். நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கும் வல்லபனானவனே! (என்மகனே) அப்படியே ஓரேத்தம்போலே காணும் இவள் மகனானதுவும். (சேமமுண்ணாயே) அம்மம் என்று - புஜிக்கப்படுமவை எல்லாவற்றுக்கும்பேர். .... (௭)

மூ;—உந்தமடிகள்முனிவருன்னை நானென்கையில் கோலால்
நொந்திடமோதவுங்கில்லே னுங்கள்தமா நிரையெல்லாம்
வந்துபுகுதரும்போது வானிடைத்தெய்வங்கள்காண
அந்தியம்போதங்குநில்லே லாழியங்கையனேவாராய். (அ)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (தன்மகனித்யாதி) "நீ காணவே தீமைகள் செய்தி" என்று நின்றாய்; நான் செய்த தீமைகளில் ஒன்றைச் சொல்லிக் காணாயென்ன; பூதனை முலைப்பாலுண்டு தீம்பு செய்தாயில்லையோ வென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

வேற்றுமுலையறிந்து உண்கை தீம்பென்றுகருத்து. "தான்" என்றதின் பலிதம் (பரிவோடேயித்யாதி).

நாலுவகைப்பட்ட நிலத்துக்கு அபிமாநியானமங்கை யென்றருளுகிறார் (ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்கும்) என்று. ... ... (௭)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (உந்தமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பூதனை முலையுண்டத்தைத் தீமையாகச் சொல்லுகையாலே நம்மைக்கட்டவும் அடிக்கவு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீ தீமைகள் செய்தால்,		வந்து	(காடுகளில் மேய்ந்து) மீண்டுவந்து
உந்தம்	உன்னுடைய	புகுதரும்போது	(ஊருக்குள்ளே) புகும்போது
அடிகள்	பிதாவான நந்தகோபர்	வானிடை	ஆகாசத்திலுள்ள
முனிவர்	சீறுவர்;	தெய்வங்கள்	தேவதைகள்
உன்னை	(தீம்பிலே கைவளருகிற) உன்னை	காண	(எச்சில் கண்ணால்) காணும்படி
நான்	(உன்னை நோக்கக் கடவ) நான்	அந்தியம்போது	(அஸுரர்களுக்கு பலம் வளரக்கடவ) ஸந்த்யா காலத்திலே
என்	என்னுடைய	அங்கு	நாற்சந்தியிலே
கையில்	கையிலிராநின்றுள்ள	நில்லேல்	நில்லாதே கொள்;
கோலால்	கோலாலே	ஆழி அம்	திருவாழியாழ்வானாலே அழகிய
கொந்திட	நோம்படியாக	கையனே	திருக்கையை யுடையவனே!
மோதவும்	அடிக்கவும்	வாராய்	(என்னருகே)வா. (௮)
கில்லேன்	ஶக்தையாகிறிலேன்;		
உங்கள்தம்	உங்களுடைய		
ஆநிரை எல்லாம்	பசுக்கூட்டமெல்லாம்		

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (உந்தமடிகள் முனிவர்) தாயாரைக்கண்டால் தீமையிலே ஒன்று பத்தாகப் பணைக்கும். ஸ்ரீநந்தகோபர்க்காயிற்று அஞ்சுவது. அத்தாலேஅவனுக்கு அச்சமுறுத்துகைக்காக யசோதைப்பிராட்டி சொல்லும் பாசுரமாயிற்று. உங்கள் முதலியார் சீறுவர்கிடீர். (உன்னைநான்) தீம்பிலே கைவளருகிற உன்னைநோக்கவிருக்கிறநான். (என்கையில்கோலால்) கண்டாயிறே- இதின்பேர். இப்போதே சிவிட்கென்ன அடிக்கலாமிறே. அதுமாட்டுகிறிலேன்.

அடிக்கவேண்டும்படி செய்ததீமைதானென்னென்ன; (உங்கள்தமி

மழைக்கிறளாக வேணும்; "அம்ம முண்ண" என்று வ்யாஜமாத்ரமென்று நாலடி ஓட, கோலும் கையுமாய் பின்துடர்ந்து அச்சமுறுத்தி அழைக்கிறளென்று ஸங்கதி.

கோலும் கையுமாய்த் தான் நிற்க, "உந்தமடிகள் முனிவர்" என்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (தாயாரையித்யாதி).

"நிரை எல்லாம்" என்று ஸமூஹ பாஹுள்யம் சொல்லுகைக்குத் தாத்

த்யாதி) உபயவிபூதியோபாதியும் பரப்புப்போருமாயிற்று. இவன் தன்னையொழியவேயும் கண்ணெச்சிலாம்படியாயிற்று அவை வந்து புகுரும்போதிருப்பது. இங்குகாண்கின்றுருண்டோ வென்ன வேண்டா; (வானிடைத்தெய்வங்கள் காண) எத்தனை தேவதைகள் ஆகாசத்திலே பார்த்து நிற்கக்கடவது. அசுரர்களுக்கு ப(ப)லம் வர்த்திக்கும்போது அங்குநில்லாதேகொள். (அங்கு) " இவை இவனின " என்று உன்னோடே சேர்த்துச் சொல்லலாம்படி அங்கு நில்லாதேகொள். (ஆழியித்யாதி) இவற்றையொழியவேயும் (க) "வடிவார்சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு" என்னும்படியாயிற்றிருப்பது. .... (அ)

மூ;—பெற்றத்தலைவனெங்கோமான் பேரருளாளன்மதலாய்
சுற்றக்குழாத்திளங்கோவே தோன்றியதொல்புகழாளா
கற்றினம்தோறும்மறித்துக் கானந்திரிந்தகளிறே
எற்றுக்கென்னம்மமுண்ணாதே யெம்பெருமானிருந்தாயே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெற்றம்	பசுக்களுக்கு	தோன்றிய	எங்கும் ப்ரஸித்தமாய்
தலைவன்	ப்ரதாநனானவனே!	தொல்	ஸ்வாபாவிகமாய்
என்கோமான்	எனக்குஸ்வாமியானவனே!	புகழாளா	எத்தும்படியான அபதாநமுடையவனே!
பேர் அருளாளன்	மஹாதயாளுவான நந்தகோபருடைய	கானந்தோறும்	காடுதோறும்
மதலாய்	திருமகனே!	கன்றுஇனம்	பசுக்களின் திரளை
சுற்றக்குழாம்	பந்துவர்க்கத்துக்கெல்லாம்	மறித்து	மேய்த்து
இளங்கோவே	யுவராஜாவானவனே!,	திரிந்த	உலாவின
		களிறே	மத்தகஜம் போன்றவனே!

பர்யமருளுகிறார் (உபயேத்யாதி). நின்றால் குற்றமென்னென்னை; அங்கு நின்றால் "க்ருஷ்ணன் மாட்டுத் திறமித்தனையோ?" என்று ஸம்ருத்தியைக் கண்டால் த்ருஷ்டி தோஷமாமென்று கருத்தருளுகிறார் (இவனித்யாதி). நீயும் நின்றால் கேட்க வேண்டாவிறே என்று கருத்து. " ஆநிரைவரும்போது " என்றத்தாலே, அந்தி என்னுமதுபலிக்கவும்,"அந்தி" என்றருளிச்செய்ததுக்குக்கருத்தருளுகிறார்(அஸுரர்களுக்கித்யாதி)."அங்கு"என்று-நாற்சந்தி. அங்குநின்றால் குற்றமானமையையருளுகிறார் (இவையித்யாதி)·(இவனின) இவனுடையவை. ... ... (அ)

(க) திருப்பல்லா-௨.

எம்பெருமான்	எனக்குப்பெருமையை விளக்கத்தக்கவனே!	அம்மம்	ஸ்தந்யத்தை
		உண்ணுதே	உண்ணுமல்
எற்றுக்கு	எதுக்காக	இருந்தாய்	இராநின்றாய். (கூ)
என்	என்னுடைய		

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பெற்றத்தலைவனெங்கோமான்) பசுக்களுக்கு ப்ரதாநனானவனே!. மேல்விழுந்து முலையுண்ண எத்துகிருள். எனக்குஸ்வாமியானவனே!. இத்தால் ஐஶ்வர்யம்சொல்லுகிறது. (பேரருளித்யாதி) அருளால் குறைவற்றவன் மகனன்றோ நீ. அவன்படி உனக்குமுண்டாகவேண்டாவோ?. (சுற்ற) பந்துவர்க்கத்துக்கெல்லாம் யுவராஜாவானவனே! (தோன்றிய) எங்குமொக்கப்ரஸித்தமான ஸ்வாபாவிகமான புகழினுடையவார்த்தைப் பாட்டையுமுடையவனே!. (கற்றினம்) கன்றினுடையதிரள். ஒன்றிரண்டுபோராது. கன்றுகளைத்திரளாக மறித்துக்காட்டிலே அங்கே இங்கேதட்டித்திரியும்போது ஒருமத்தகஜம் உலாவுமாபோலேயாயிற்றிருப்பது. (எற்றுக்கு) உனக்கு விடாய்இல்லாமையோ?, உனக்கு முலைதாராதொழிந்தபோது நான் தரிப்பனுயோ?. .... (கூ)

மூ;—இம்மையிடர்கெடவேண்டி யேந்தெழில்தோள்கலிகன்றி
செம்மைப்பனுவல்நூல்கொண்டு செங்கணெடியவன்றன்னை
அம்மமுண்ணென்றுரைக்கின்ற பாடலிவையைந்துமைந்தும்
மெய்ம்மைமனத்துவைத்தேத்த விண்ணவராகலுமாமே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏந்து	பெருமையான (மிகுந்த)	கெடவேண்டி	நஶிக்கவேண்டி,
எழில்	அழகையுடைய	செம்மை	ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நமாய்
தோள்	தோளையுடையரான		
கலிகன்றி	ஆழ்வார்,	நூல்	(இவ்வருகுள்ளார்க்கு)
இம்மை	இந்தஸம்ஸாரத்திலுள்		ஶாஸ்த்ரம்போன்ற
இடர்	துன்பமானது [ள		

அநு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பெற்றமித்யாதி) கீழே அச்சமுறுத்திப்பார்த்தாள்; அது கார்யகரமாகாமையாலே மிகவும் கொண்டாடி அழைக்கிருளென்று ஸங்கதி.

"எற்றுக்கு" என்றதுக்கு-நாநாகோடிகள் சொல்லவென்ருகையாலே அருளுகிறார் (உனக்கித்யாதி). ... ... (கூ)

பனுவல்கொண்டு	அருளிச்செயல்களைக் கொண்டு,	மெய்ம்மை	யதார்த்தமான (அந்த பா(வ)வத்தோடே
செம்கண்	புண்டரீகாக்ஷனை	மனத்து	மநஸ்ஸில் [கூடின)
நெடியவன் தன்னை	ஸர்வேஶ்வரனை	வைத்து	தரித்து
அம்மம்உண் என்று	"அம்மமுண்ணவா" என்று	ஏத்த	அநுஸந்திக்க (அவர்கள்)
உரைக்கின்ற	அழைத்தமையைச் சொல்லாநின்ற	விண்ணவர்	நித்யஸூரிகளாக
பாடல்இவை	இப்பத்துப்பாட்டுக்க	ஆகலுமாம்	ஆவர்கள்; (அவர்களோடொக்கப் பெறுவர்கள்). (௧௦)
ஐந்தும் ஐந்தும்	ளையும்		

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (இம்மையித்யாதி) இவள் முலை கொடுத்தல்லது தரியாதாப்போலே, கவிபாடியல்லது தரியாதாராய்ப்பாடின கவியாயிற்று. மிக்கஎழிலையுடைத்தான தோளையுடைய ஆழ்வார். (செம்மைப்பனுவல்நூல்கொண்டு) சாஸ்த்ரங்களில் பரக்கச்சொல்லுகிற லக்ஷணங்களிலே ஒன்றும் குறையாமல் செய்ததுவுமாய், இதுதான் இவ்வருகுள்ளார்க்கு ஶாஸ்த்ரமாக எழுதிக்கொள்ளலாயிருக்கிற இவற்றைக்கொண்டு. "பனுவல்" என்றும் - "நூல்" என்றும் - சாஸ்த்ரமாகையாலே சொல்லிற்று. புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேஶ்வரனை "அம்மமுண்"என்று சொன்ன இப்பத்தையும் அந்த பா(வ)வ்ருத்தியோடே சொல்லுவார்க்கு வந்தேறியான முக்தரா

அ௱;—பத்தாம்பாட்டு. (இம்மையித்யாதி). "இடர்கெடவேண்டி-அம்மமுண்ணென்று உரைக்கின்ற" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யமருளுகிறார் (இவளித்யாதி).யசோதைக்கு முலைக்கடுப்பும், இவருக்கு நாக்கு வரட்சியும் இடரென்று கருத்து. சாஸ்த்ரமாகையாலே அர்த்த பேக்ஷஜமென்று சேஷம். இரண்டாம்பாட்டும், மூன்றும்பாட்டும், அஞ்சாம் பாட்டும், ஆறும்பாட்டும், ஒன்பதாம்பாட்டுமாக - ஐந்துபாட்டும்-முலைக்கடுப்பாலே அவஸாதம் தோற்றச்சொன்னவையுமாய்,மற்றவைந்தும்-அங்ஙனேயன்றிக்கே சொன்னவையென்று இரண்டு வகையாக வருளிச் செய்தாரென்னுமதுதோற்ற, (இப்பத்தையும்) என்றுகூட்டி அருளிச்செய்தாரென்று கொள்வது. "ஐந்து மைந்தும்" என்றது - இப்பத்தையும் என்றபடி. (அந்த பாவ

வர்களன்றிக்கே, அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரிகளான நித்ய ஸூரிக ளோடொக்கத் தரம் பெறலாம். .... (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
பத்தாம்பத்து நாலாந்திருமொழி முற்றிற்று.

பத்தாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி
பூங்கோதை ப்ரவேசம்.

வ்யா;—முலையில் வாசியறிந்துண்ணும் பிள்ளைப்பருவத்தை அநுபவித்து இனியரானார்கீழ்; அதுக்கநந்தரம் லீலையிலே இழிந்து சப்பாணிகொட்டும் பருவத்தை அநுபவித்து இனியராகிறார்.

மூ;—பூங்கோதையாய்ச்சி கடைவெண்ணெய்புக்குண்ண
ஆங்கவளார்த்துப்புடைக்கப் புடையுண்டு
ஏங்கியிருந்து சிணுங்கி விளையாடும் [பாணி)
ஓங்கோதவண்ணனேசப்பாணி யொளிமணிவண்ணனேசப்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூ	மாலையாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட	ஆங்கு	அவ்விடத்திலேயே
கோதை	மயிர்முடியையுடைய	ஆர்த்து	(தாம்பால்) கட்டி
ஆய்ச்சி	யசோதைப்பிராட்டி	புடைக்க	அடிக்க
கடை	கடைகிற [யானவள்	புடைஉண்டு	அவ்வடியையுண்டு,
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	ஏங்கிஇருந்து	(சற்றுப்போது) அழுது கொண்டிருந்து
புக்கு	(அங்கேறப்) புகுந்து		(அநந்தரம்)
உண்ண	அமுதுசெய்தவளவில்	சிணுங்கி	சீராட்டப்பெற்று
அவள்	அந்தயசோதைப்பிராட்டி	விளையாடும்	விளையாடாநிற்கிற,

வ்ருத்தி)என்றது-அர்த்தயாதார்த்த்ய நிபந்தநமான இருவகைப்பட்ட பாவவ்ருத்தி என்கை. ... ... (க௦)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அநு;—பூங்கோதைப்ரவேசம். "அம்மமுண்ணாய்" என்றத்தையும், "சப்பாணிகொட்டாய்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்தருளுகிறார் (முலையிலித்யாதி).

ஓங்குஓதம்	கிளர்ந்த கடல்போன்ற [னே!	ஒளி	புகரையுடைத்தான
		மணி	மணிபோன்ற
வண்ணனே	வடிவையுடையவ	வண்ணனே	திருநிறத்தையுடைய
சப்பாணி	சப்பாணிகொட்ட வேணும்;		வனே! சப்பாணி.

வ்யா;—முதற்பாட்டு, (பூங்கோதையித்யாதி) செவ்விமாலையாலே அலங்க்ருதமான மயிர்முடியையுடைய யசோதைப்பிராட்டி கடைகிற வெண்ணெயை. ஒப்பித்து நின்றாயிற்றுத் தயிர்கடைவது. (க) "வாசநறுங்குழலாய்ச்சியர்". (கடைவெண்ணெய்புக்குண்ண) கடைந்து திரட்டிச்சேமித்துவைத்தால் களவு காண்கை பன்றிக்கே, கடைகிறபோதே நிழலிலே ஒதுங்கிக் களவுகண்டாயிற்று அமுதுசெய்வது. (ஆங்கவளித்யாதி) அவளுக்குத் தயிர் கடைகையிலன்றே அந்யபரதை; இவனை நோக்குகையிலேயிறே. ஆகையாலே அவள்கண்டு பிடித்துக் கட்டியடிக்க அடியுண்டு.

(ஏங்கியித்யாதி) ப்ரதமபரிபவமாகையாலே முந்துற ஏங்கி, அநந்தரம் அது ஆறிச் சீராட்டிப்பின்னை லீலையோடே தலைக்கட்டும். தேங்கின கடல்போலேயாயிற்று அப்போதிருக்குமிருப்பு. (உ) "விரலொடித்யாதி" (ஒளி) அவ்வளவேயன்றிக்கே புகரையுடைத்தான மணிபோலே யிருக்கிறவனே! (சப்பாணி) வடிவைக்காட்டி வாழ்வித்ததுவேயன்றிக்கே, சப்பாணிகொட்டி வாழ்விக்கவேணும். (க)

மூ;—தாயர்மனங்கள் தடிப்பத் தயிர் நெய்யுண்
டேயெம்பிராக்க ளிருநிலத்தெங்கள்தம்
ஆயரழக வடிகளரவிந்த [சப்பாணி.
வாயவனேகொட்டாய்சப்பாணி மால்வண்ணனேகொட்டாய்

அரு;—முதற்பாட்டு. (பூங்கோதையித்யாதி). யசோதைப்பிராட்டி தசை இவருக்கு இருந்தபோதிலும், அதிதாபதாநங்களிலும் மேல்செய்யும் சேஷ்டிதங்களே இவருக்கு அநுபாவ்யங்களாயிருக்கையாலே (யசோதைப்பிராட்டி கடைகிற)என்றருளிச்செய்தது."வெண்ணெய்" என்ன அமைந்திருக்க, "கடை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கடைந்தித்யாதி).

"சிணுங்கி" என்றதினர்த்தம் (சீராட்டி) என்றது. விளையாடும்போது ஓங்கோத வண்ணனாகில்,ஏங்கியிருந்தபோது எப்படியிருப்பனென்ன வருளுகிறார் (தேங்கினவித்யாதி). ... ... (க)

(க) திருப்பாவை-எ. (உ) க-திருவ-உச.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாயர்	தாய்மார்களுடைய	எங்கள்தம் ஆயர்	எங்கள் இடைஜாதியி லுள்ளாரில்
மனங்கள்	நெஞ்சுகளானவை	அழக	மிக்கஅழகையுடைய வனே!
தடிப்ப	(ஹர்ஷத்தால்) துடிக்கும்படி	அரவிந்தம்	செந்தாமரைமலர் போன்ற
தயிர்	தயிரையும்	அடிகள்	திருவடிகளையும்
நெய்	நெய்யையும்	வாயவனே	திருவதரத்தையுமு டையவனே!
உண்டு	அமுதுசெய்து,		சப்பாணிகொட்டாய்;—
ஏய்	இது தனக்குப்பொருந் தின செயலென்றிருந்துள்ள	மால்வண்ண னே	கறுத்தநிறத்தையு டையனே!
எம்பிராக்கள்	எம்பெருமானே!,		சப்பாணிகொட்டாய்.
இரு	பரப்பையுடைய		
நிலத்து	பூமியில்வர்த்திக்கிற		

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (தாயர்மனங்கள்தடிப்ப) பெற்று வளர்த்த தன்னேடொத்த ப்ராப்தியையுடையவர்கள். (மனங்கள் தடிப்ப) அமூர்த்தமானநெஞ்சு-கண்ணுக்குத் தோற்றும்படி துடியா நின்றது. சரீரத்வாராதோற்றுமிறே. தயிரையும்நெய்யையுமுண்டு. (ஏயெம்பிராக்கள்) தயிரையும் நெய்யையும் களவுகண்டு புஜிக்கை போராததொரு செயலிறே. இப்படிபோராத செயலைச் செய்தோ மென்று லஜ்ஜிக்கவுமறியாதே தனக்குப்பொருந்தின செயலைச்செய் தானாய், அத்தாலே என்னை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறவனே!. தனக் குத் தகுதியான செயலைச் செய்தானாய் செய்ததுக்கு லஜ்ஜிக்கவும் கூடவறியாத மௌக்த்யத்திலேயாயிற்று இவனும் தோற்றது.

(இருநிலத்தெங்கள்தமாயரழக) பரப்பையுடைத்தான பூமி யில் எங்களிடை ஜாதியிலுள்ளாரில் மிக்க அழகையுடையவனே! (அடிகளரவிந்தவாயவனே) திருவடிகளும் திருவதரமும் செவ்வித்

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (தாயரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தான் மகிழச் சப்பாணி கொட்டச் சொன்னாளாய், இதில்மற்றும் தாய்முறையாரெல்லாரும் சப்பாணி கொட்டச் சொன்னார்களாயிருக்கிறதென்று ஸங்கதி.

(சரீரத்வாரா)என்றவநந்தரம்"ஹர்ஷம்"என்றுசேஷம்."ஏய்"என்றதுக்கு ஒத்திருக்கையாய், ஆயருக்குக் கருத்தருளுகிறார் (தயிரையுமித்யாதி). விவர ணம் (தனக்கித்யாதி). ... ... (உ)

தாமரைபோலே யிருக்கிறவனே!, அன்றிக்கே, "அடிகளரவிந்தமா யவனே" என்றுபாடமாகில், திருவடிகள் தாமரையாயிருக்கிறவ னென்கிறது. "எம்பிராக்கள்" என்பானென்?; "அழக" "வாயவன்" என்று ஏகவசநமாயிருக்க வென்னில்; (௧) "பத்துடையடியவர்க் கெளியவன்" "அரும்பெறலடிகள்" என்றுப்போலே. (மால்வண்ணனே) அதுக்குப்பரபாக (ரூப) மான நிறத்தையுடையவனே! சப்பாணி கொட்டவேணும். .... (௨)

மூ;—தாமோருருட்டித் தயிர்நெய்விழுங்கிட்டுத்
தாமோதவழ்வரென் றுய்ச்சியர் தாம்பினால்
தாம்மோதரக்கையாலார்க்கத் தழும்பிருந்த
தாமோதரா கொட்டாய்சப்பாணி தாமரைக்கண்ணனேசப்பாணி. (௩)

பதம்.	உரை.
தாம்	தாம்
மோர்	மோரை
உருட்டி	உருட்டிவிட்டு,
தயிர்	தயிரையும்
நெய்	நெய்யையும்
விழுங்கிட்டு	விழுங்கிவிட்டு,
தாமோ	"இப்படி பெருத்தகாரியத்தைச் செய்த அவர் தாமேயோ
தவழ்வர்	அறியாதவர்போல்) தவழாநின்றார்"
என்று	என்று சொல்லிக் கொண்டு
ஆய்ச்சியர்தாம்	இடைச்சிகளானவர்கள்
தாம்பினால்	தாம்பாலே
மோதர	அடிக்கவும்
கையால்	கைகளாலே
ஆர்க்க	கட்டவும்
தழும்பிருந்த	தழும்பேறிக்கிடவாநின்ற
தாமோதரா	(அதுக்குநிரூபகமான) "தாமோதரன்" என்னும் திருநாமத்தையுடையவனே!

சப்பாணிகொட்டாய்;
தாமரைக்கண்ணனே! சப்பாணி.

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (தாமோருருட்டியித்யாதி) தயிரையும் நெய்யையும்மோரையும் சேரவைப்பர்கள்-பாகவதர்களோடே அபாக (ரூப)வதர்கள்கலந்திருக்குமாபோலே; இங்ஙனேதாவா மோரைஉருட்டி ப்ரயோஜநபரமான தயிரையும் நெய்யையும் அமுது செய்யுமா

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (தாமோரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தயிர் நெய் உண்டது பொருந்தின செயலாய், அத்தைப்பொருந்தப்பண்ணிக் கொண்டு சப்பாணி கொட்டச் சொல்லுகிறானென்று ஸங்கதி.

(தாவா) தாவி. (ப்ரயோஜந பரமான) என்றது-ப்ரயோஜநங்களில் பரமெ

(௧) தி-வாய்-௧-௩-௧.

யிற்று. (தாமோதவழ்வர்) அப்பெரியசெயலைச்செய்யாப் பின்னைத் தவழாநிற்பர். முன்பெல்லாம் கிடந்து உறங்கி, அவர்கள் பேரநின்ற வநந்தரம் இவற்றை அமுதுசெய்து, அநந்தரம் "இவனை இங்ஙனே சொல்லும்படி யெங்ஙனே" என்னும்படி தவழாநிற்கும்.

"நீ எல்லாம் செய்து மறைக்கப்பார்த்தாலும் உன்னையொழிய இச்செயல் செய்வாருண்டோ?" என்று இடைச்சிகள்தாங்கள் தாம் பாலே,(மோதர)கையாலேசட்ட என்னுதல்; அன்றியே-அலங்க்ருதமான கைகளாலே கட்ட."தாம்மோதரக்கையால்"என்று பிரித்து, மோதரத்தை "மோதிரம்"என்று வ்யவஹரிக்கிறவித்தனை. "படாகை, கணறு" என்கிற இவற்றை "பிடாகை, கிணறு" என்கிறாப் போலே. (தழும்பித்யாதி) உடம்பிலே தழும்புகிடக்கையாலே "தாமோதரன்" என்னும் திருநாமத்தை யுடையவனே!. எனக்குக்கட்டலாம்படி பவ்யனை நீ இத்தையும் செய்யப்பாராய். .... (௩)

மூ;—பெற்றார்தளைகழலப் பேர்ந்தங்கயலிடத்து
உற்றாரொருவருமின்றி யுலகினில்
மற்றாருமஞ்சப்போய் வஞ்சப்பெண் நஞ்சுண்ட
கற்றாயனேகொட்டாய் சப்பாணிகார்வண்ணனே கொட்டாய்சப்பாணி.

பதம்.	உரை.
பெற்றார்	மாதாபிதாக்களுடைய
தளை	காலில் விலங்கானது
கழல	கழன்று விழும்படி
பேர்ந்து	வந்து அவதரித்து,
அங்கு	அவ்விடத்தில்
அயலிடத்து	கிட்டின
உற்றார்	உறவுமுறையா யிருப்பார்
ஒருவரும் இன்றி	ஒருவருமின்றிக்கே,
உலகினில்	லோகத்திலும்
மற்றாரும்	(உறவு முறையின்றிக்கே யிருக்கிற) மற்றுள்ளாரும்
அஞ்ச	அஞ்சும்படியாக

ன்றாய், பரம ப்ரயோஜநமான வென்றபடி."தாமோ" என்றது-வ்யங்க்யபரமாய், அத்தையருளுகிறார் (அப்பெரியவித்யாதி). பெரிய செயலானபடி எங்ஙனே யென்னவருளுகிறார் (முன்பெல்லாமித்யாதி).

"ஆய்ச்சியர்-தாம்-தாம்பினால் மோதரக் கையாலே ஆர்க்க" என்றந்வயித்து, ஆய்ச்சியருக்குத்தாமான தன்மை நிரூபண சாதுரியென்று, அத்தை அருளுகிறார் (நீ எல்லாமித்யாதி). "போதர" என்னுமாபோலே, "மோதர" என்று கிடக்கிறதென்றர்த்த மருளுகிறார் (மோதர) என்று. (க) "இங்கே போதக்கண்டீரே" என்னுமாபோலே, 'மோத" என்றாகிறது. ... (௩)

(க) நா-தி-கச-௩.

போய்	திருவாய்ப்பாடியேறப் போய்
வஞ்சம்	வஞ்சனை செய்யவந்த
பெண்	பூதனையின்
நஞ்சு	(முலையில் தடவின) விஷத்தை
உண்ட	அமுது செய்தருளின
கன்று	கன்றுகளை மேய்க்கைக்கு
ஆயனே	இடைக்குலத்தில் வந்தவதரித்தவனே !
	சப்பாணி கொட்டாய் ;
கார்	காளமேகம்போன்ற
வண்ணனே	வடிவையுடையவனே !
	சப்பாணிகொட்டாய். (௪)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (பெற்றாரித்யாதி) மாதா பிதாக்கள் காலில் விலங்கு கழலும்படி வந்தவதரித்து. பேருகையாவது -முன்பிருந்த விருப்பு நினைவும்போருகை. (க) "నాగపర్యఙ్కముత్సృజ్య హ్యాగతో మధురాంపురీమ్ - நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்" இத்யாதி. (அங்கித்யாதி) அங்கு அருகும் உறவுமுறையாயிருப்பாரொருவருமின்றிக்கே, லோகத்திலும் உறவுமுறை யின்றிக்கேயிருக்கிற மற்றுள்ளாருமெல்லாம் அஞ்சும்படியாகப்போய். (கற்றாயனே) ஜாத்யுசிதமான வ்ருத்தியையுடையவனே! கன்றுகள்மேய்க்குமவனே !. (௪)

மூ;—சோத்தென நின்னைத்தொழுவன் வரந்தரப்
பேய்ச்சி முலையுண்ட பிள்ளாய் பெரியன
ஆய்ச்சிய ரப்பந்தருவ ரவர்க்காகச்
சாற்றியோராயிரம் சப்பாணி தடம்கைகளால் கொட்டாய் சப்பாணி.

அநு;—நாலாம்பாட்டு. (பெற்றாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் நெய்உண்டது பொருந்தாத செயல் என்றத்தை உபபாதித்தருளி, அவ்வளவேயோ? நஞ்சுண்டதும் †பொருந்தாத செயல் என்னக்கோலி அடியே பிடித்துச் செய்த செயல்களை யருளுகிறார் என்று ஸங்கதி.

(அங்கு) நந்தர்திருமாளிகை. (அருகும்)-அசலகம். (போய்)என்றது-திருவாய்ப்பாடியில் போயென்றபடி; அதாவது-வந்தென்றபடி. ... ... (௪)

அநு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சோத்தெனவித்யாதி) நஞ்சுண்கையாகிற பொருந்தாத செயலை எனக்கு உபகரித்தபடியைச் சொல்லிக்கொண்டு சப்பாணி கொட்டுகைக்காக அப்படிகளை நினைப்பிட்டு ப்ரார்த்திக்கிறானென்று ஸங்கதி.

---

† (பா) பொருந்தின.

(க) ஹரிவம்ஸ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேய்ச்சி	பூதனையின்	ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகளானவர்
முலை	(விஷஸம்மிஸ்ரமான) ஸ்தந்யத்தை	பெரியன	மிகப்பெரிதான [கள்
உண்ட	அமுதுசெய்த	அப்பம்	அப்பங்களை
பிள்ளாய்	கண்ணபிரானே!	தருவர்	(உனக்குக்) கொடுப்பர்கள்;
வரம்	என்னால் ப்ரார்த்திக்கப் பட்டதை	அவர்க்காகச்சாத்தி	அவர்களுக் கென்று வ்யாஜமிட்டு
தர	நீ தருகைக்காக		ஓர் ஆயிரம் சப்பாணி;
நின்னை	உன்னை	தட	போக்யதை மிக்கிருந்துள்ள
சோத்தென	'சோத்தம்'என்று சொல்லிக்கொண்டு	கைகளால்	திருக்கைகளால்
தொழுவன்	தொழாநின்றேன்;		சப்பாணிகொட்டாய். (௫)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சோத்தெனவித்யாதி) "சோத்தம்" என்று வாயாலே சொல்லாநின்றுகொண்டு உன்னைத் தொழுவன். எதுக்காகவென்னில்; (வரம்தர) என்னுடைய ப்ரார்த்திதங்களை நீ தருகைக்காக. (பேய்ச்சி முலையுண்டபிள்ளாய்) பருவம் நிரம்பாத வளவிலே உபகரித்தவனே! உனக்குப்பருத்த அப்பங்களை இடைச்சிகள் தருவர்கள். (அவர்க்காகச் சாத்தி) அவர்கள் பேரிட்டு எங்களை வாழ்விக்கவேணும். (தடம் கைகளால்) கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டும் கைகளால் சப்பாணி கொட்டவேணும். .... (௫)

௬;—கேவலமன்றுன்வயிறு வயிற்றுக்கு
நானவலப்பம் தருவன் கருவிளைப்
பூவலர் நீண்முடி நந்தன்றன் போரேறே
கோவலனே கொட்டாய் சப்பாணி குடமாடீ கொட்டாய் சப்பாணி.

"என" என்றது-எனாஎன்றாய், அதினர்த்தம் (சொல்லாநின்றுகொண்டு) என்றது. (ப்ரார்த்திதங்கள்) ஆசைப்படப் பட்டவை. (பேரிட்டு) வ்யாஜமாக்கி. சிறுகைகளை தடமென்னக் கூடுமோவென்ன, போக்யதாதிக்யம் விவக்ஷித மென்றருளுகிறார் (கண்டுகொண்டித்யாதி). ... ... (௫)

அ௬;—ஆறும்பாட்டு. (கேவலமித்யாதி) "ஆய்ச்சியரப்பம் தருவர்" என்னவே, இவன்கையில் தந்தவற்றை அமுது செய்து வெறுமனேயிருக்க, தான்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கருவிளைப் பூவ லர்	காகணம் பூப்போன்ற நிறத்தை யுடையை யாய்	உன்	உன்னுடைய
நீள்	ஆதிராஜ்யஸூசகமான	வயிறு	வயிறானது
முடி	திருவபிஷேகத்தையு முடையையாய்	கேவலம் அன்று	ஸாதாரணமானதன்று;
நந்தன் தன்	ஸ்ரீநந்த கோபர் வளர்க்க வளர்ந்த	நான்	நான்
போர்	செருக்கின	வயிற்றுக்கு	(உன்) வயிற்றுக்குப் [போரும்படி
ஏறே	வ்ருஷபம் போன்ற	அவல்	அவலையும்
கோவலனே	பசுமேய்க்கப் பிறந்த கண்ணனே!,	அப்பம்	அப்பத்தையும்
		தருவன்	கொடுப்பேன்;
		சப்பாணி கொட்டாய்	
		குடமாடீ	குடக்கூத்தாடினவனே! சப்பாணி கொட்டாய்; (௬)

வ்யா;—ஆறாம்பாட்டு. (கேவலமன்றுன் வயிறு) "ஓரப்பம் தந்தோம்" என்றுகைவாங்கியிருக்கவொண்ணாது. (உன்னித்யாதி)உன் வயிற்றுக்குப் போரும்படி நான் அவல் அப்பம்தருவன். (கருவிளையித்யாதி) கருவிளைப்பூவைக் காட்டாநின்றுள்ள நிறத்தையும், ஆதி(ஒ)ராஜ்யஸூசகமான முடியையுமுடையையாய்க்கொண்டு ஸ்ரீநந்தகோபர் கொண்டாடிவளர்க்க வளர்ந்த செருக்கையுடையவனே! (கோவலனேயித்யாதி) ஜாத்யுசிதமாம்படி குடமாடி வாழ்வித்த நீ சப்பாணிகொட்டி வாழ்விக்கவேணும். .... (௬)

மூ;—புள்ளினைவாய்பிளந்து பூங்குருந்தம்சாய்த்துத்
துள்ளிவிளையாடித் தூங்குறிவெண்ணெயை
அள்ளியகையா லடியேன்முலைநெருடும் [சப்பாணி.
பிள்ளைப்பிரான்கொட்டாய் சப்பாணிபேய்முலையுண்டானே

அவலையும் அப்பத்தையும் தன்கையிலே வைத்துக்கொண்டு காட்டி சப்பாணி கொட்டச் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

"நான்வலவப்பம்" என்று வ்யாக்யாநங்களிலே பாடபேதமுண்டு. (கருவிளைப்பூவை) காக்கணம்பூவை. ... ... (௬)

அரு;—எழாம்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) "நான்வேண்டின அப்பம்தருவன்" என்னச்செய்தேயும், சிறுபிள்ளையாய், சப்பாணி கொட்ட அறியாதவனைப்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புள்ளினை	பகா (ப-ா) ஸுரனு	வெண்ணெயை	வெண்ணெயை
வாய்	வாயை [டைய	அள்ளிய	அள்ளி அமுது செய்த
பிளந்து	கிழித்துப்பொகட்டு,	கையால்	திருக்கைகளாலே
பூ	பூத்துக்கிடந்த	அடியேன்	என்னுடைய
குருந்தம்	குருந்தமரத்தை	முலை	முலையை
சாய்த்து	வேரோடே பறித்து,	நெருடும்	(பால்சுரக்கைக்காக) நெருடுகிற
துள்ளி	ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணி	பிள்ளைப்பிரான்	பிள்ளைத்தனத்திலேயே உபகரித்தருளின கண்ணனே!
விளையாடி	லீலாரஸமநுபவித்து,		சப்பாணி கொட்டாய்;
தூங்கு	தொங்காநின்றுள்ள		பேய்முலை உண்டானே! சப்பாணி.
உறி	உறியிலே சேமித்து வைத்திருந்த		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (புள்ளினையித்யாதி) வாயையங்காந்து கொண்டுவந்த பகாஸுரன்வாயைக்கிழித்து, அடியேதுடங்கித்தலையளவும் தர்ஸநீயமாகப்பூத்துநின்ற குருந்தை வேரோடே பறித்து, ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணி லீலாரஸமநுபவித்து. (தூங்குறியித்யாதி) தூங்காநின்றுள்ள உறியிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை அள்ளிஅமுது செய்தகையில் முடைநாற்றத்தோடேகூடி, உன்னுடைய செயலிலே மோஹிக்கிற என்னுடைய முலைக்கண்களைப் பால் சுரக்கைக்காக நெருடுகிற, (பிள்ளைப்பிரான் கொட்டாய் சப்பாணி) பிள்ளைத்தனத்திலே கண்ணழிவற்றிருக்கச்செய்தே உன்னை நோக்கித்தந்து உபகரித்தவனே! (பேய்முலையுண்டானே சப்பாணி) அன்று பூதனைதன்னை முடித்து உன்னைநோக்கித்தந்த நீ இன்று நான் சொல்லிற்றுச்செய்ய வேண்டாவோ?. .... (எ)

மூ;—யாயும்பிறரு மறியாதயாமத்து
மாயவலவைப் பெண்வந்து முலைதரப்
பேயென்றவளைப் பிடித்துயிருண்ட [சப்பாணி.
வாயவனேகொட்டாய் சப்பாணிமால்வண்ணனே கொட்டாய்

போலே முலை வேண்டிப்போக, முலைகொடுத்து மீளவும் சப்பாணி கொட்டச் சொல்லி ப்ரார்த்திக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

"சாய்த்து" என்ற பதவாஸனை (வேரோடேயித்யாதி). ... ... (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
யாயும்	பெற்றதாயாரும்	அவளை	அவளை
பிறரும்	மற்றுமுள்ளவர்களும்	பேயென்று	பேயென்று புத்திபண்ணி,
அறியாத	அறியாத	பிடித்து	(முலைவழியே)பிடித்து
யாமத்து	நடுச்சாமத்திலே,	உயிரைஉண்ட	(அவளுடைய)ப்ராணனை யமுது செய்தருளின
மாய	வஞ்சநபரையாயும்	வாயவனே	திருப்பவளத்தையுடையவனே!
அலவை	பரிவுதோன்றபஹுஜல்பங்களை யுடையளுமான		சப்பாணி கொட்டாய். (அ)
பெண்	பூதனையானவள்		மால்வண்ணனே சப்பாணிகொட்டாய்
வந்து	வந்து		
முலைதர	முலைகொடுக்க,		

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (யாயுமித்யாதி) பெற்றதாயும் மற்றுமுள்ளவாளொருவரும்; இவர்களொருவருமறியாத நடுச்சாமத்திலே. (மாயவலவை) வஞ்சநத்தையுடையளாயிருக்கச் செய்தேயும் யசோதைப்பிராட்டி பரிவுதோற்ற ஏத்திக்கொண்டு வருமாபோலே பூதனையானவள் ஜல்பித்துக்கொண்டு வந்து முலையைக்கொடுக்க; (பேயென்றித்யாதி) "பேய்" என்று-அவளைபுத்திபண்ணி முலைவழியே அவளைப்பிடித்து முலையுண்டு, அவளை முடித்ததிருப்பவளத்தையுடையவனே! (மால்வண்ணனே கொட்டாய்) உகவாதாரை அழியச்செய்வுதி, உகப்பார்சொல்விற்றும் செய்யவேண்டாவோ?. (அ)

மூ;—கள்ளக்குழவியாய்க் காலால்சகடத்தை
தள்ளியுதைத்திட்டுத் தாயாய்வருவாளை
மெள்ளத்தொடர்ந்து பிடித்தாருயிருண்ட [சப்பாணி.
வள்ளலேகொட்டாய்சப்பாணி மால்வண்ணனேகொட்டாய்

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (யாயுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "பேய் முலையுண்டானே!" என்றது பின் நாட்டி அதின்படியை யடையச் சொல்லுகிறுரென்று ஸங்கதி.

அலவை-ஜல்பிக்கையாய், அத்தை ப்ரக்ருதோபயுக்தமாக விசேஷிக்கிறுர் (யசோதையித்யாதி). ... ... (அ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கள்ளவித்யாதி) வாயால் பேயை வென்றவளவேயோ? சிறு காலாலே சகடத்தையும் சாடிஞுயென்றுஅவன் படியையும்சொல்லி சப்பாணி கொட்ட ப்ரார்த்திக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கள்ளம்	க்ருத்ரிமச்செய்கைகள் அமைந்த	வருவாளை	வந்து தோற்றின பூதனையை
குழவியாய்	பிள்ளைப்பருவத்தை யுடையையாய்,	மெள்ளத்தொடர்ந்து	க்ரமத்திலே கிட்டக் கொண்டு
சகடத்தை	(அஸுராவிஷ்டமான) சகடத்தை	பிடித்து	மேல்விழுந்து பிடித்து
காலால்	திருவடியாலே	ஆர்	அருமையான
தள்ளிஉதைத்திட்டு	தள்ளியுதைத்து,	உயிர்	(அவளுடைய) ப்ராணனை
தாயாய்	தாயின்வடிவையுடையளாய்	உண்ட	அமுது செய்தருளின
		வள்ளலே	பரமோதாரனே!
			சப்பாணி கொட்டாய்; மால்வண்ணனே சப்பாணிகொட்டாய்.

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கள்ளக்குழவியாய்) பிள்ளைப்பருவத்திலே க்ருத்ரிமத்தை யுடையையாய். (காலால்சகடத்தை) "முலைவரவுதாழ்த்தது" என்று திருவடிகளை நீட்டின வ்யாஜத்தாலே நலியக்கோலி, மேலிட்ட சகடத்தைப் பொடியாம்படி தள்ளி உதைத்து. யசோதைப்பிராட்டி வடிவுடையளாய் வந்து தோற்றின பூதனையை அவள்வருமளவும் ஆறியிருந்து கிட்டக்கொண்டு, தப்பாதபடி மேல்விழுந்து பிடித்து முலையுண்டு அவளைமுடித்துத் தன்னைக்காத்தமஹோதாரனே!, உதாரராயிருப்பார்க்கு அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் செய்யவேண்டாவோ?. .... (௯)

மூ;—காரார்புயல்கைக்கலிகன்றி மங்கையர்கோன்
பேராளன்நெஞ்சில் பிரியாதிடம்கொண்ட
சீராளா செந்தாமரைக்கண்ணா தண்டுழாய்த்
தாராளாகொட்டாய்சப்பாணி தடமார்வாகொட்டாய் சப்பாணி.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

—ooo—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கார்	மேகம்போலே	கை	திருக்கைகளையுடையராய்
ஆர்	பூர்ணமாக	மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்ளார்க்கு
புயல்	கொடாநின்ற		

"வள்ளலே" என்றதுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் (உதாரராயித்யாதி). (௯)

கோன்	நிர்வாஹகராய்க்கு	கண்ணு	திருக்கண்களையுடையவனே
பேராளன்	மஹாயசஸ்வியான	தண்	குளிர்ந்த
கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய	துழாய்	திருத்துழாயாலே தொடுக்கப்பட்ட
நெஞ்சில்	திருவுள்ளத்திலே	தாராளா	மாலையை அணிந்தவனே
பிரியாது	க்ஷணகாலமும்விட்டுப் பிரியாமல்		சப்பாணி கொட்டாய்;
இடங்கொண்ட	நித்யவாஸம் பண்ணுநின்றுள்ள	தடம்	விசாலமான
சீராளா	ஸம்பத்தை யுடையவனே!	மார்பா	திருமார்பை யுடையவனே!
செந்தாமரை	செந்தாமரைப்பூப்போன்ற		சப்பாணி கொட்டாய். (௧0)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (காராரித்யாதி) கார்காலத்திலே கழுத்தேகட்டளையாக நீரைப்பருகின காளமேகம்போலே ஸர்வாதிகாரமாம்படி ப்ரபந்தத்தைப்பண்ணின மஹோதாரராய், திருமங்கையிலுள்ளாருக்கு நிர்வாஹகருமான. (பேராளன்) நம்மாழ்வார்-(௧) "சொல்லுமாறமைக்கவல்லேற்கு" என்று; அநந்தரம் "யாவர் நிகர்" என்றாப்போலே கவிபாடப்பெற்ற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே தாமே தம்மைப் புகழ்ந்தாப்போலே "பேராளன்" என்கிறார்.

(பேராளன்நெஞ்சில் பிரியாதிடங்கொண்ட சீராளா) இவருடைய திருவுள்ளத்தைவிட்டுப் பிரியாதே இங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலுள்ள ஸம்பத்தையுடையனானவிது-பிராட்டியைத் தனக்குஉடையனானதுக்குமேலே ஒன்றாயிற்று. (செந்தாமரையித்யாதி) இவையுமெல்லாம் ஐஸ்வர்யஸூசகமாயிருக்கிறது. இதுக்கு பல

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (காராரித்யாதி) கார்போலே-மேகம்போலே, ஆர்-பூர்ணமாக, புயல்-கொடுக்கிற கையையுடையவரென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யமருளுகிறார் (கார்காலத்திலித்யாதி).

சீர்-ஸம்பத்தும், பிராட்டியும் என்றிரண்டர்த்தமாய், இரண்டையு மருளுகிறார் (இவனுடைய வித்யாதி). "தம்மைத்தாமறியாமை" என்றது - இப்பாட்டிலும் யசோதாபாவனை நடக்கையாலே என்கை. ஆனால் (௨) "இரக்கமின்றி" என்கிற திருமொழியில் பத்தாம்பாட்டிலேயும் தோற்ற ராக்ஷஸபாவனை அநுவர்த்திக்கவும், "தங்குமூரண்டமே கண்டுகொண்மின்" என்ற

(௧) தி-வாய்-௪-ரு-௮. (௨) ௯-௨.

ஶ்ருதிசொல்லாவிட்டது தம்மை அறியாமை இவ்வநுபவந்தானே பிறர்க்கும் பலமாயிருக்கிறது. .... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
பத்தாம்பத்து அஞ்சாம் திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பத்தாம்பத்து ஆறுந்திருமொழி
எங்கானும் ப்ரவேசம்.

வ்யா:—சப்பாணி கொட்டி விளையாடும் பருவத்தை அநுபவித்தார்கீழ்; அதுக்கநந்தரமாக வெண்ணெயும் தயிரையும் களவுகண்டமுது செய்தபடியைப் பரிவுடையயசோதைப்பிராட்டிபாசுரத்தாலே அநுபவிக்கவென்ற வார்த்தைமறந்து, தாம் அதிலேஈடுபட்டு, அவனுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வத்தையும், பராபிபவநஸாமர்த்த்யத்தையும், வேண்டப்பாட்டையும், ஸர்வப்ரகாரத்தாலுண்டான உத்கர்ஷத்தையுமடைய அநுபவித்து, "அப்படிப்பட்ட மேன்மையை யுடையவன் இன்று இங்ஙனே ஓரபலையாலேகட்டுண்டு அடியுண்டு நோவுபடுவதே?" என்று இவன் ஸௌலப்ய்யத்தை அநுஸந்தித்து இரியராகிறார்.

பலம் சொல்லவில்லையோ? இங்கேயும் பலம் சொன்னாலோ வென்ன வருளுகிறார் (இவ்வநுபவமித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு;—எங்கானும் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலும் யசோதாபாவனை அநுவர்த்திக்கவும், இத்திருமொழியும் க்ருஷ்ணாவதாரபதாநாநுஸந்தாநமாயிருக்க, தானான தன்மையாலே பேசுவானென்னென்ன (சப்பாணியித்யாதி). பிறர் வாயாலேபேசுவாரைப்போலே †ஆழ்வார் ஈடுபட்டாப்போலே பேசும்படி ஈடுபடுத்திற்று அவன் படி என்று கருத்து. *

---

† "அந்த யசோதை தானே" என்று அதிக பாடம்.

மூ;—எங்கானுமீதொப்ப தோர்மாயமுண்டே
　　நரநாரணனா யுலகத்தறநூல்
சிங்காமைவிரித்தவ னெம்பெருமான்
　　அதுவன்றியும் செஞ்சுடரும் நிலனும்
பொங்கார்கடலும் பொருப்புநெருப்பும்
　　நெருக்கிப்புகப் பொன்மிட றத்தனைபோது
அங்காந்தவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்
　　அளைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே! (க)

பதம்.	உரை.
நரநாரணன்ஆய்	நரநாராயண ரூபியாய்க்கொண்டு
உலகத்து	லோகத்திலே
அறம்	தர்மப்ரகாசகமான
நூல்	வேதசாஸ்த்ரமானது
சிங்காமை	ஸங்குசிதமாகாதபடி
விரித்தவன்	(அத்தை) விஸ்தரிப்பித்தவனாய்,
எம்பெருமான்	எமக்கு ஸ்வாமியாய்;
அதுஅன்றியும்	அவ்வளவு மன்றிக்கே
செம் சுடரும்	சந்த்ரஸூர்யர்களும்
நிலனும்	பூமியும்
பொங்கார்	திரைக்கிளப்பத்தையுடைய
கடலும்	ஸமுத்ரமும்
பொருப்பும்	மலைகளும்
நெருப்பும்	அக்நியும் (ஆகியஇவையடங்கலும்)
நெருக்கி	நெருக்கிக்கொண்டு
புக	புகும்படியாக
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான

பதம்.	உரை.
மிடறு	திருமிடற்றை
அத்தனைபோது	இவை உள்ளேபுகுமளவும்
அங்காந்தவன் காண்மின்	விவரித்துக்கொண்டிருந்தவன் கிடீர்!
இன்று	இப்போது
அளை	கடைந்து திரட்டின
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை
உண்டு	(களவுகண்டு) அமுது செய்து
ஆய்ச்சியரால்	இடைச்சிகளாலே
ஆப்புண்டிருந்தவன்	தாம்பால் கட்டுண்டிராநின்றான்;
ஈது ஒப்பதுஓர்	இத்தோடொத்திருப்ப
மாயம்	ஆஸ்சர்யம் [தொரு
எங்கானும்	எங்கேனுமோ ரிடத்திலே தான்
உண்டே	கண்டதுண்டோ? (க)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (எங்கானும்) எங்கேனுமோரிடத்திலே தான் இத்தோடொத்திருப்பதோ ராஸ்சர்யமுண்டே? இப்படிப்பட்ட ஆஸ்சர்யந்தானேதென்னில்; (நரனித்யாதி) நரநாராயணரூபி

யாய்க்கொண்டு லோகத்திலே, அறநூலுண்டு - ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணப்போந்தவேதம்; அது சிங்காதபடியாக - அதுஸங்குசிதமாகாமே விஸ்த்ருதமாம்படி பண்ணினவனே,! உபதேசத்தாலும் அநுஷ்டாநத்தாலுமாக விஸ்த்ருதமாம்படி பண்ணினன். (எம்பெருமான்) தான் ஹிதகாமனாயிருக்கு மிருப்பைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே. (அதுவன்றியும்) அத்தையொழியவேயும்.

(செஞ்சுடரித்யாதி)சந்த்ரஸூர்யர்களும், பூமியும், திரைக்கிளப்பத்தையுடைத்தான பெரியகடலும், மலைகளும், அக்நியும், இவையடைய நெருக்கிக் கொடுபுகும்படியாக ஶ்லாக்யமான மிடற்றை இவைபுகுமளவும் விரித்துக்கொண்டிருந்தவன்கிடீர், இன்றுதயிரையும் வெண்ணெயும் களவுகண்டு அமுதுசெய்து ஓரிடைச்சிகையாலே கட்டுண்டு அடியுண்டு ஒருப்ரதிக்ரியை அற்றுப்போகமாட்டாதேயிருக்கிறான். (௧) "காரேழ்" என்கிறபாட்டின்படியே. .... (௧)

மூ;—குன்றொன்றுமத்தா வரவமளவிக்
குரைமாகடலைக் கடைந்திட்டொருகால்
நின்றுண்டைகொண்டோட்டிவன்கூன்நிமிர
நினைந்தபெருமா னதுவன்றியும்முன்
நன்றுண்டதொல்சீர் மகரக்கடலேழ்
மலையேழுலகே ழொழியாமைநம்பி
அன்றுண்டவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்
அளைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே.

அ;—முதற்பாட்டு. (எங்கானுமித்யாதி) (ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணப்போந்த வேதம்) என்றது-வேதஸாரமான திருமந்த்ரமென்றபடி. நாராயணனாய் விரித்தால் போராதோ? நரனுமாவானென்னென்ன ; (உபதேசத்தாலுமித்யாதி). "இருந்தவனே" என்றவிடத்தில் ஏவகாரத்தை "எம்பெருமான்" என்ற விடத்திலே கூட்டவேணுமென்று திருவுள்ளமாயருளுகிறார் (எழுதிக்கொண்டவனே) என்று. ... ... (௧)

அ;—இரண்டாம்பாட்டு. (குன்றித்யாதி) வேதஸமுத்ரமதநம் பண்ணித் திருமந்த்ரமாகிற அம்ருதத்தை பூ(஭ூ)ஸுரர்களுக்குக் கொடுத்தவன்கிடீர் வெண்ணெய்க்காகக் கட்டுண்டானென்று ஈடுபட்டாள் அதில்; க்ஷீரஸமுத்ரமதநம்பண்ணி ஸாக்ஷாத ம்ருதத்தை ஸுரருக்குக் கொடுத்தவனே - வெண்ணெய்க்காகக் கட்டுண்டானென்று ஈடுபடுகிறாரென்றுஸங்கதி.

(௧)தி-வாய்-௧௦-அ-உ.

பதம்.	உரை.
ஒன்று	அத்விதீயமான
குன்று	மந்தரபர்வதத்தை
மத்தா	மத்தாகக்கொண்டு
அரவம்	வாஸுகியை
அளவி	(கடைகயிறுகச்) சுற்றி,
குரை	கோஷத்தை யுடைத்
மாகடலை	பெருங்கடலை [தான
கடைந்திட்டு	கடைந்தருளி,
ஒருகால்	மற்றொருகாலத்திலே
நின்று	முன்புநின்றநிலையிலே நின்று
உண்டைகொண்டோட்டி	(வில்லிலுள்ள) உண்டைகளை நடத்தி
வன்கூன்	வலியகூனது
நிமிர	நிமிரும்படி
நினைந்த	திருவுள்ளமாயருளின
பெருமான்	ஸர்வேஶ்வரனாய்,
	அதுஅன்றியும்;—
முன்	முன்னே [லே,
அன்று	அந்தமஹாப்ரளயத்தி

பதம்.	உரை.
நன்று	அழகிதாக
உண்ட	தன்னுள்ளே அடங்கிக் கிடக்கிற
தொல்	நிரவதிகமான
சீர்	ஸம்பத்தையுடைத் தாய் [தான
மகர	முதலைகளையுடைத்
கடல் ஏழ்	கடல்களேழும்
மலை ஏழ்	மலைகளேழும்
உலகு ஏழ்	உலகங்களேழும்
ஒழியாமை	(ஆகிய இவையொன்றும்) தப்பாதபடி
நம்பி	ஆதரித்து
உண்டவன் காண்மின்	தன்திருவயிற்றிலே வைத்துக்காத்தருளினவன்கிடீர்

இன்று ஆய்ச்சியரால் அளை வெண்ணெயுண்டு ஆப்புண்டிருந்தவன். (௨)

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (குன்றொன்றுமத்தா) அத்விதீயமான மலையை மத்தாகக்கொண்டு, வாஸுகியினுடைய உடலை அங்கே கடைகயிறுகச்சுற்றி, கோ (கோ) ஷத்தையுடைத்தான பெருங்கடலைக்கடைந்தான். முன்பு நின்ற நிலையிலேநின்று வில்லினுண்டான உண்டைகளை நடத்தி வலியகூன் நிமிரும்படிசெய்த ஸர்வேஶ்வரன். அதுக்குமேலே. (நன்றித்யாதி) அங்கே இங்கே சிலபிறிகதிர் படாமே அழகிதாகத்தன்னுள்ளே அடங்குகையாகிற நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைத்தாய், மகரங்களையுடைத்தான கடலேழும் மலையேழும் உலகேழும் இவையொன்றும் தப்பாதபடியாக ஆதரித்துத்தன்

"அளவி" என்றதினர்த்தம் (சுற்றி) என்றது. (முன்பு நின்ற நிலை) என்றது-ராமாவதாரத்திலே என்கை. (௧) "கூனேசிதைய" என்றவிடத்திலே ராமாவதார விஷயமாக ஒருயோஜனை யுண்டிறே, "நம்பி" என்றதினர்த்தம்

(௧) தி-வாய்-௧-௫-௫.

திருவயிற்றிலே வைத்தவன்கிடீர். (இன்றித்யாதி) அந்தப்ரளயகால த்து அவை தன்வயிற்றிலே புகாதபோதுண்டான தளர்த்தியெல் லாம் இவ்வெண்ணெய் பெறுதபோது உடையனுய்க்கொண்டு அமுது செய்தான். .... (உ)

மூ;—உளேந்திட்டெழுந்த மதுகைடவர்கள்
உலப்பில்வலியா லவர்பால்வயிரம்
விளேந்திட்டதென்றெண்ணி விண்ணோர்பரவ
அவர்நாளொழித்த பெருமான்முனநாள்
வளேந்திட்டவில்லாளி வல்வாளெயிற்று
மலேபோலவுண ஹுடல்வள்ளுகிரால்
அளேந்திட்டவன்காண்மி னின்றுய்ச்சியரால்
அளேவெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருந்தவனே. (௩)

பதம்.	உரை.
உலப்புஇல்	நிரவதிகமான
வலியால்	பலத்தினுல்
எழுந்த	பெரியகிளர்த்தியோ டே தோன்றின
மதுகைடவர்க ளவர்பால்	மதுகைடபர்களோ டே
வயிரம்	ஶாத்ரவமானது
விளேந்திட்டது என்று	உண்டாய்விட்டதெ ன்று
எண்ணி	புத்திபண்ணி
உளேந்திட்டு	அஞ்சி (நடுங்கி)
விண்ணோர்	தேவர்கள்
பரவ	(திருவடிகளிலே விழு ந்து) எத்த, (அவர்களுக்காக)
அவர்	அந்தமதுகைடபர்களு
நாள்	ஆயுஸ்ஸை [டைய
ஒழித்த	முடித்த

பதம்.	உரை.
பெருமான்	ஸர்வேஶ்வரனுய், (அதுவுமல்லாமல்,)
முனநாள்	முன்னுள்
வளேந்திட்ட	வளேந்திருந்துள்ள
வில்லாளி	வில்லேக்கையிலே யுடையனுய்,
வல்	வன்மையையுடைத் தாய்
வாள்	ஒளிபொருந்திய [ய்
எயிற்று	பற்களேயுளேயடையனு
மலேபோல்	மலேபோன்ற வடிவை யுடையனுன
அவுணன்	ஹிரண்யாஸுரனு
உடல்	ஶரீரத்தை [டைய
வள் உகிரால்	வளேந்த நகங்களாலே
அளேந்திட்டவ ன்காண்மின்	இரண்டாகக் கிழித்த வன் கிடீர்!
	இன்று இத்யாதி பூர்வவத். (௩)

(ஆதரித்த ;என்றது. கீழ்ப்பாட்டில் ''அங்காந்தவன்'' என்றத்தாலே-உண்டத் தைச் சொல்லி, இப்பாட்டிலும் அத்தையே சொன்னதுக்குக் கருத்தருளுகி ருர் (அந்தவித்யாதி). ... ... (உ)

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (உளைந்தித்யாதி) உலப்பில்வலியராய்க்கொண்டு எழுந்தமதுகைடபரோடே வைரம்விளைந்ததென்றெண்ணி விண்ணோர் உளைந்திட்டுப்பரவ. மிக்கப(ப)லத்தையுடையராய்க்கொண்டு பெரியகிளற்றியோடே தோன்றின மதுகைடபர்களோடே நிலைநின்ற பாத்ரவமானது விளைந்ததென்று புத்திபண்ணி, தேவர்கள் நடுங்கி வந்து திருவடிகளிலே விழுந்தேத்த, அவர்களுக்காக அந்த மதுகைடபர்கள் ஆயுஸ்ஸைக்கழித்தஸர்வேச்வரன். (வளைந்திட்டவித்யாதி). சத்ருபக்ஷமானது முடியும்படி வளைந்தவில்லைக்கையிலேயுடைய பெரியமிடுக்கன். வன்மையையும் ஒளியையு முடைத்தான எயிற்றையுடையனாய், மலைபோலேயிருக்கிற வடிவையுடையனான ஹிரண்யாஸுரனுடைய முருட்டுடலை வளைந்த உகிராலே இரண்டாகக்கிழித்தவன்கிடீர்; பெருமிடுக்கனை ஹிரண்யனை நிரஸித்தவன்கிடீர், இன்று ஓர் அப(ப)லைகையிலே கட்டுண்டிருக்கிறான். .... (௩)

மூ;—தளர்ந்திட்டிமையோர் சரண்தாவெனத்தான்
சரணாய் முரணாயவனையுகிரால்
பிளந்திட்டமரர்க் கருள்செய்துகந்த
பெருமான் திருமால்விரிநீருலகை
வளர்ந்திட்டதொல்சீர் விறல்மாவலியை
மண்கொள்ளவஞ்சித் தொருமாண்குறளாய்
அளந்திட்டவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்
அளைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே. (௪)

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (உளைந்தித்யாதி) கீழ் இரண்டு பாட்டாலும் அம்ருதப்ரதனாய், ஆபத்ஸகனானவன் கிடீர் வெண்ணெய்க்கு ஆப்புண்டானென்றார்; இதில்-விரோதிகளைக் கிழங்கெடுத்தவன் கிடீர் கட்டுண்டானென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அந்வயத்தைக் காட்டி, ததநுகுணமாக வர்த்தம். (மிக்கவித்யாதி). "ஆய்ச்சியர்" என்றது-ஆத்மநிபஹு வசநமாக்கி (ஓரபலைகையாலே) என்றது.

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (தளர்ந்திட்டித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஹிரண்ய நிரஸநம் பின்னாட்ட, அவன்-வம்ஶ்யனான ப(ப)லியை வஞ்சித்து மண்ணை அடிப்படுத்தின விரகன் கிடீர் வெண்ணெய் களவு காணப்புக்குத் தலைக்கட்டமாட்டாதே ஆப்புண்டானென்று ஈடுபடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இமையோர்	தேவர்களானவர்கள்	வளர்ந்திட்ட	மேன்மேலே வளராநின்றுள்ள
தளர்ந்திட்டு	(அஸுரர்களாலே நெருக்குண்டு) மிகவும் சிதிலராய்	தொல்	நிரவதிகமான
சரண்தாஎன	"நீ எமக்கு ரக்ஷகனாக வேணும்" என்ன,	சீர்	ஸம்பத்தையுடையனாய்
தான்சரண்ஆய்	தான்ரக்ஷகனாகநின்று	விறல்	பெருமிடுக்கனான
முரணாயவனை	பெருமிடுக்கனான ஹிரண்யனை	மாவலியை	மஹாபலியை
உகிரால்	திருவுகிர்களாலே	மண்கொள்ள	பூமியைக்கொள்ளுகைக்காக
பிளந்திட்டு	கிழித்துப்பொகட்டு	வஞ்சித்து	க்ருத்ரிமித்து
அமரர்க்கு	தேவர்களுக்கு	ஒரு	அத்விதீயமாய்
அருள்செய்து	க்ருபை பண்ணி	மாண்	தர்ஶநீயமான
உகந்த	திருவுள்ள முகந்தருளின	குறள் ஆய்	வாமந வேஷத்தை யுடையனாய்க் கொண்டு
பெருமான்	ஸர்வேஶ்வரனாய்,	விரிநீர்	கடல்சூழ்ந்த
திருமால்	ஶ்ரிய:பதியாய்,	உலகை	லோகத்தை
		அளந்திட்டவன்	அளந்து கொண்டவன்
		காண்மின்	கிடீர்!
		இன்று இத்யாதி பூர்வவத். (௪)	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தளர்ந்தித்யாதி) தேவர்கள் அஸுரர்களாலே நெருக்குண்டு போரத்தளர்ந்துவந்து "நீ எனக்கு ரக்ஷகனாகவேணும்" என்ன; ரக்ஷகனாய். (முரணாயவனை) பெருமிடுக்கனான ஹிரண்யனைத் திருவுகிராலே பிளந்து தேவர்களுக்கு க்ருபைபண்ணி "அவர்கள் விரோதிபோகப் பெற்றோமிறே" என்று உகந்த ஸர்வேஶ்வரன். அதுக்கு நிபந்தநமென்னென்னில்; ஶ்ரிய:பதியாகை. கடல்சூழ்ந்த பூமியை. (வளர்ந்திட்டதொல் சீர்விறல்மாவலியை) மேன்மேலெனவளராநின்றுள்ள நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய பெருமிடுக்கனான மஹாபலியை, பூமியைக்கொள்ளுகைக்காக தர்ஶநீயமான வாமநவேஷத்தையுடையனாய்க்கொண்டு க்ருத்ரிமித்து லோகத்தை அளந்தவன்கிடீர்; மஹாபலியைச் சிறையிலிட்ட ஆண்பிள்ளை கிடீர் ஓரபலையிட்ட சிறை விட்டுக்கொள்ளமாட்டாதேயிருக்கிறான்.

"சரண்தா" என்று பதவிபாக (?)மாய்அருளுகிறார் (நீஎமக்கித்யாதி).

மூ;—நீண்டான்குறளாய் நெடுவானளவும்
அடியார்படுமாழ் துயராயவெல்லாம்
தீண்டாமைநினைந் திமையோரளவும்
செலவைத்தபிரா னதுவன்றியும்முன்
வேண்டாமை நமன்தமரென்தமரை
வினவப்பெறுவாரல ரென்றுலகேழ்
ஆண்டானவன்காண்மி னின்றுய்ச்சியரால்
அளைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே. (ரு)

பதம்.	உரை.
குறள் ஆய்	வாமநவேஷத்தோடே வந்து தோற்றி
நெடு	பரப்பை யுடைத்தான
வான் அளவும்	ஆகாச மெங்கு மிடமடையும்படி
நீண்டான்	வளர்ந்தவனாய்,
அடியார்	தன்திருவடிகளில் ஆஶ்ரயித்தவர்கள்
படும்	அநுபவியா நின்ற
ஆழ்	ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்தப் பண்ணுவதான
துயராயஎல்லாம்	பாபங்களெல்லாம்
தீண்டாமை	(அவர்களை) ஸ்பர்ஶியாதபடி
நினைந்து	மநோரதித்து
இமையோர் அளவும்	நித்யஸூரிகளளவும்
செல	செல்லும்படியாக

பதம்.	உரை.
வைத்த	(திருவடிகளை) வைத்தருளின
பிரான்	உபகாரகனாய்,
அது அன்றியும்;—	
முன்	முன்னே
வேண்டாமை	("எல்லாரையும் யமபடர்களாராயக்கடவர்கள்" என்றதன் நியமநத்தை) வேண்டாத படியாலே
நமன் தமர்	"யமபடர்களானவர்கள்
என் தமரை	எம்மடியாரை
வினவப்பெறுவார் அலர்	ஆராயக் கடவர்களல்லர்"
என்று	என்றிப்படியாலே
உலகு எழ்	லோகங்களேழையும்
ஆண்டான் அவன் காண்மின்	தன் ஆஜ்ஞையிலே நடத்தினவன்கிடீர்!
இன்று இத்யாதி பூர்வவத். (ரு)	

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீண்டானித்யாதி) வாமநவேஷத்தோடேவந்துதோற்றி, பரப்புடைத்தான ஆகாசமெங்குமிடமடையும்படி வளர்ந்தான். (அடியாரித்யாதி) தன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்திருக்கும் சேஷபூதர்க்கு அநுபவித்தாலல்லது நசியாதபாபங்க

ளெல்லாம் அவர்களை ஸ்பர்ஶியாதபடியாக மநோரதித்து விரோதியைப் போக்கிக் கொடுத்து, அவ்வளவேயன்றிக்கே நித்யஸூரிகளாவும் செல்லும்படியாகவைத்த உபகாரகன். (வேண்டாமையித்யாதி) யமனுடையார் நம்முடையாரை ஆராயக்கடவரல்லர். அதுக்கு நிபந்தநமென்னென்னில்; வேண்டாமை. "அல்லாதாரை இவன் ஆராயக்கடவன், என்றிட்டநாமே இத்தைக் கழித்துக்கொடுத்தோம்" என்று இப்படியாலே லோகங்களேழையும் தன்ஆஜ்ஞையிலேநடத்தினவன்கிடீர் இன்று தன்ஆஜ்ஞைஅழிந்து ஓர்அபலைகையிலே கட்டுண்டு அடியுண்கிறுன். .... (ரு)

மூ;—பழித்திட்டவின்பப்பயன் பற்றறுத்துப்
பணிந்தேத்தவல்லார் துயராயவெல்லாம்
ஒழித்திட்டவரைத் தனக்காக்கவல்ல
பெருமான்திருமா லதுவன்றியும்முன்
தெழித்திட்டெழுந்தே யெதிர்நின்றமன்னன்
சினத்தோளவையாயிரமும் மழுவால்
அழித்திட்டவன்காண்மி னின்றுய்ச்சியரால்
அளைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பழித்திட்ட	ஶாஸ்த்ரங்களிலே தூஷிக்கப்பட்ட	துயராயஎல்லாம்	பாபங்களை யெல்லாம்
இன்பம்	ஐஹிகஸுகமாகிற	ஒழித்திட்டு	கழித்து
பயன்	ப்ரயோஜநத்தை	அவரை	அவர்களை
பற்றறுத்து	ஸவாஸநமாகக் கழித்துவிட்டு	தனக்கு ஆக்கவல்ல	தனக்கு நித்ய கிங்கரர்களாகச் செய்யவல்ல
பணிந்து	திருவடிகளிலே விழுந்து	பெருமான்	ஸ்வாமியாய்,
ஏத்தவல்லார்	ஸ்துதிக்கவல்லவர்களுடைய	திருமால்	ஶ்ரியஃபதியாய், அது அன்றியும் முன்;—

அ;—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீண்டானித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான வாமநாவதாரத்தை அடியொத்திக்கொண்டு ஆஶ்ரிதர்க்கு யமபாசங்களையடைய விடுவிப்பான்தானே ஆப்புண்டானென்ருக்கி யருளுகிறுர் (அல்லாதாரையித்யாதி). (இத்தை) ஆஶ்ரிதவர்க்கத்தை. ... ... (ரு)

தெழித்திட்டு	பெரிய ஆரவாரத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு	சினம்	கோபத்தாலே துடியர் நின்றுள்ள
எழுந்து	மிக்க கிளர்த்திகொண்டு	தோள் அவை ஆயிரமும்	தோள்களாயிரத்தையும்
எதிர்நின்ற	("நான்எதிரி" என்று பொருவதாக) முன்னே வந்து நின்ற	மழுவால்	"பரசு" என்னும் ஆயுதத்தினால்
மன்னன்	ஸஹஸ்ர பாஹுவர்ஜுநனுடைய		அழித்திட்டவ துணித்துப் பொகட்டன் காண்மின் வன்கிடீர்! இன்று இத்யாதி பூர்வவத். (௬)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (பழித்திட்டவித்யாதி) ஶாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதிக்கப்பட்ட ஐஹிகஸுகமாகிற ப்ரயோஜநங்களைவாஸனையோடேகழித்துத் திருவடிகளிலே விழுந்தேத்த வல்லவர்களுக்குக் காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவித்து முடியவொண்ணாதபடியான பாபங்களையடையக் கழித்து, அவர்கள்தாங்களே (௧) "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே" என்னப்பண்ணவல்ல ஸர்வேஶ்வரன். அதுக்கு நிபந்தநம்- ஶ்ரிய꞉பதியாகையாலே. (தெழித்தித்யாதி)பெரிய ஆரவாரத்தைப்பண்ணிக்கொண்டு மிக்ககிளர்த்தியோடே "நான்எதிரி" என்று பொருவதாக முன்னேவந்து நின்ற மன்னனுண்டு-ஸஹஸ்ரபாஹுவர்ஜுநன்; அவனுடைய சினத்தையுடைத்தான தோள்களாயிரத்தையும் அழகுக்குப்பிடித்தமழுவாலே துணித்துப்பொகட்டவன் கிடீர் இன்றேரபலைகையிலே கட்டுண்டிருந்தான். .... (௬)

அந;—ஆறும்பாட்டு. (பழித்திட்டவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஆஶ்ரித விஷயத்தில் ப்ரீதியுக்ததையும், வாமநாவதாராபதாநமும் சொல்லிற்று. அந்த ஆஶ்ரிதரை ஆளும்படியும், அந்த வாமநாவதாரத்துக்கு அநந்தராவதாரமான பரசுராம விஜயத்தையும் அநுஸந்தித்து, "இப்படிப்பட்டவன் இப்படி ஆப்புண்டிருப்பதே" என்று ஈடுபடுகிறுரென்று ஸங்கதி.

(நிபந்தநம்) என்றவநந்தரம் " எங்ஙனே யென்னில் " என்று சேஷம். (சினத்தை) பணைத்தலை. ... ... (௬)

அந;—ஏழாம்பாட்டு. (படைத்தித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே பரசுராமாவதாரத்தை அநுஸந்தித்தார்; அவர் மிடுக்கையும் விஞ்சின சக்ரவர்த்தித் திரு

(௧) தி-வாய்-௨-௯-௪.

மூ;—படைத்திட் டதிவ்வையமுய்ய முனநாள்
பணிந்தேத்தவல்லார் துயராயவெல்லாம்
துடைத்திட்டவரைத் தனக்காக்கவென்னத்
தெளியா வரக்கர்திறல் போயவிய
மிடைத்திட்டெழுந்த குரங்கைப்படையா
விலங்கல்புகப்பாய்ச்சி விம்மக்கடலை
அடைத்திட்டவன்காண்மி னின்றுய்ச்சியரால்
அளைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே.

பதம்.	உரை.
முனநாள்	ப்ரளயங்கொண்ட காலத்தில்
இவ்வையம்	இவ்வுலகங்களை
படைத்திட்டு	(கரணகளேபரங்களோடு) ஸ்ருஷ்டித்
அது	அவைகளானவை [து
உய்ய	வழிபடுகைக்குடலாக,
பணிந்து	(அதுபலித்து)திருவடிகளிலே விழுந்து
ஏத்தவல்லார்	ஸ்துதிக்க வல்லவர்களுடைய
துயராயஎல்லாம்	பாபங்களையெல்லாம்
துடைத்திட்டு	போக்கி
அவரை	"அவர்களையடைய
தனக்கு ஆக்க என்ன	தனக்கேசேஷமாக்க வேணும்" என்ற ஈஶ்வராபிப்ராயத்தை
தெளியா	அறிந்துகொள்ளாத
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுடைய
திறல்	மிடுக்கானது
போய் அவிய	அழிந்துபோம்படியாக
மிடைத்திட்டு	நெருக்கிக்கொண்டு
எழுந்த	கிளர்ந்த
குரங்கை	வாநரவீரர்களையே
படையா	ஸேனையாகக்கொண்டு
விம்ம	(கடல்) நிரம்பும்படி
விலங்கல்	மலைகளை
புகப்பாய்ச்சி	பரப்பியிட்டு
கடலை	ஸமுத்ரத்தை
அடைத்திட்ட வன்காண்மின்	அடைத்தவன் கிடீர்!

இன்று இத்யாதி பூர்வவத். (எ)

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (படைத்திட்டு) முன்பு இதடங்கலும்ப்ரளயம்கொண்டு உபஸம்ஹ்ருதமாய்க்கிடக்க, இவற்றுக்குக்கரண களேபரங்களைக்கொடுத்து ஸ்ருஷ்டித்து அவைவழிபடுகைக்குஉடலாக, அதுபலித்துத் திருவடிகளிலே விழுந்தேத்துமவர்களுடைய பாபமென்று பேர்பெற்றவற்றையடையப்போக்கி, அவர்களையடையத்

மகன் செய்த அதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்தை அநுஸந்தித்து வித்த (ஸ்த) ராகிறரென்று ஸங்கதி.

முன்னாள் இவ்வையம்படைத்திட்டு, அது உய்யும்படியாக "தனக்காக்க" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறர் (முன்பித்யாதி). "தனக்காக்க

தானிட்டவழக்காக்கவென்ன. (தெளியாவித்யாதி) "ஈஶ்வராபிப்ராயம் இதுவாகாதே" என்றுதெளியமாட்டாத துஷ்ப்ருக்ருதிகளான ராக்ஷஸர்மிடுக்கழியும்படியாக நெருக்கிக்கொண்டு தோற்றின ஶ்ரீவாநரவீரர்களையே ஸேனையாகக்கொண்டு மலைகளையிட்டு நிரம்பும்படியாகப்பாய்ச்சி கடலை அணைசெய்தவன்கிடீர் ; மஹத்தத்வமான கடலை அணைகட்டினவன் கிடீர் இன்றொருத்தி கட்டவிட்கமாட்டாதே யிருக்கிறான். .... (எ)

மூ;—நெறித்திட்டமென்கூழை நன்னேரிழையோ
டுடனாயவில்லென்ன வல்லேயதனை
இறுத்திட்டவனின்ப மன்போடணைந்திட்
டிளங்கொற்றவனாய்த் துளங்காதமுந்நீர்
செறித்திட் டிலங்கைமலங்க வரக்கன்
செழுநீண்முடி தோளொடுதாள்துணிய
அறுத்திட்டவன்காண்மி னின்றாய்ச்சியரால்
அளைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே.

பதம்.	உரை.
நெறித்திட்ட	நெறித்திரா நின்றுள்ள
மென்	ம்ருதுவான [தாய்
கூழை	மயிர்முடியை யுடைய
நல்	விலக்ஷணமாய் [ளாய்
நேர்	அழகியதான
இழையோடு	ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதையான பிராட்டியோடே
உடனாய	கூடப்பிறந்த
வில்லென்ன	த(ஂ)நுஃப்ரஸித்தியை யுடைத்தாய்
வல் எய்	மிடுக்கையுடைத்தாயிருந்துள்ள
அதனை	அந்தவில்லை
இறுதிட்டு	முறித்து விட்டு
அவள் இன்பம்	அவளோட்டைஸம்ஶ்லேஷ ஸுகத்தை
அன்போடு	ப்ரீதியோடே
அணைந்திட்டு	லபித்து
இளங்கொற்றவனாய்	யுவராஜாவாய்
துளங்காத	ஒருவராலும் சலிப்பிக்கவொண்ணாத
முந்நீர்	கடலை
செறித்திட்டு	அணைகட்டி
இலங்கை	லங்கையானது
மலங்க	கலங்கும்படியாக
அரக்கன்	ராவணனுடைய
செழு	செழித்து
நீள்	ஆதிராஜ்யஸூசகமான
முடியோடு	முடிகளோடு

வென்ன" என்றது-என்று நினைக்கவுமென்றபடி. "விம்ம" என்றதினர்த்தம் (நிரம்பும்படி) என்றது. ... ... (எ)

தோள்	தோள்களும்	அறுத்திட்ட அறுத்தவன்கிடீர்!
தாள்	தாள்களும்	வன்காண்மின்
துணிய	துணியும்படி	இன்று இத்யாதி பூர்வவத். (அ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (நெறித்தித்யாதி) நெறித்து ம்ருது வான மயிர்முடியை யுடையளாய், விலக்ஷணமானஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதையான பிராட்டியோடே ஒக்கப்பிறந்தத(ஃ)நுஃ ப்ரஸித்தியை யுடைத்தாய், மிடுக்கையுடைத்தாயிருக்கிற அந்தவில்லை. இவ் வில்லை முறித்தார்க்கு இவளைக்கொடுக்கக்கடவதாக நியமித்தபடி யாலே "உடையனாய்" என்கிறது. "அல்" என்று-இருளாய், இரு ண்டவில்லென்னுமாம். அந்தவில்லைமுறித்து அவளோட்டை ஸம் ஶ்லேஷஸுகத்தை ப்ரீதியோடே லபித்து யுவராஜாவாய், ஒருவரா லும் சலிப்பிக்கவொண்ணாதகடலை அணைகட்டி, லங்கையானது ஒரு வர்கூறை எழுவருடுக்கும்படியாக ராவணனுடைய முடியோடே தோள்தாளிவை துணியும்படி அறுத்தவன்கிடீர் இன்று ஓரபலை கட்டவிழ்க்கமாட்டாதிருக்கிறுன். .... (அ)

அநு;—எட்டாம்பாட்டு. (நெறித்தித்யாதி) கீழ் கடலை அணைகட்டின படி சொல்லிற்று. இவ்வளவேயோ? வில்லை முறித்த வீர்யமும், பூசலால் செய்த ஶௌர்யமும் குறைவற்றவனானவன்கிடீர் * கண்ணிநுண் சிறுத்தா ம்பைஅறுக்கமாட்டாதேயிருக்கிறுனென்று ஆஶ்சர்யப்படுகிறுரென்று ஸங்கதி.

"நெறித்து" என்றது - (க) "கூழை முடிகொடா" என்கிறபடியே முடி கொடாமையாலே. இத்தால் பருவத்திளமை சொல்லிற்று. (நன்றாய) - பணி யில் நேரிய ; ஸூக்ஷ்மபுத்தி க்ருதமான இழை என்றாய் பலிதம் (விலக்ஷண மான) என்றது. "யுவராஜாவாய்" என்றதுக்கு-சக்ரவர்த்தி யௌவராஜ்யத் திலே வைக்கக் கோலினதுக்கு விக்நம் வர, ஶ்ரீ பரதாழ்வான் "மஹாராஜ ராகவேணும்" என்று சரணம்புகச் செய்தேயும், பித்ருவாக்ய பரிபாலநபரரா கையாலே பாதுகாத்வாரா ஸங்கல்பித்த யௌவராஜ்யத்தை நடத்தியபடி யாலே என்று கருத்து. மீண்டுவந்த பின்பிறே பெருமாள் மஹாராஜாவாய் ஶ்ரீ பரதாழ்வான் யுவராஜாவுமானது. ... ... (அ)

அநு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சுரிந்திட்டவித்யாதி) கீழ் இரண்டு பாட்டி லும் ப்ரஸ்துதங்களான குரங்கைப் படையாக்குகைக்கும், அரக்கன் முடி களை அறுக்குகைக்கும் அடியான ஸாலபஞ்ஜந கர்ணநாஸாச்சேதங்களைச்சொல்

(க) அ-உ-கூ.

மூ;—சுரிந்திட்டசெங்கே ழுளைப்பொங்கரிமாத்
துலையப்பிரியாது சென்றெய்தியெய்தா
திரிந்திட் டிடங்கொண்டடங்கா ததன்வா
யிருகூறுசெய்த பெருமான்முனநாள்
வரிந்திட்டவில்லால் மரமேழுமெய்து
மலைபோலுருவத் தொரிராக்கதிமூக்கு
அரிந்திட்டவன்காண்மி னின்றுய்ச்சியரால்
அளைவெண்ணெயுண் டாப்புண்டிருந்தவனே.

பதம்.	உரை.
சுரிந்திட்ட	சுருண்டிரா நிற்பனவாய்
செம் கேழ்	சிவந்தநிறத்தை யுடையனவான
உளை	பிடரி மயிர்களையுடைத்தாய்க்கொண்டு
பொங்கு	களித்து வாராநின்றுள்ள
அரி	சாத்ரவம் பொருந்திய
மா	குதிரைவடிவம் கொண்டகேசியானவன்
துலைய	முடிந்துபோம்படியாக
பிரியாது	(அத்தை) விடாதே
சென்று எய்தி	சென்று கிட்டி,
எய்தா	ஒருகாலும்வந்து கிட்டாததாய்
திரிந்திட்டு	அங்குமிங்கும் திரிந்து
இடங்கொண்டடங்காது	அவகாசம் கொடாதே அப(ஹ்)வ்யமாய்க்கிடந்த

பதம்.	உரை.
அதன்	அந்தக் கேசியினுடைய
வாய்	வாயை
இருகூறுசெய்	இருபிளவாம்படி பண்ணின
பெருமான்	ஸ்வாமியாய்,
முனநாள்	ராமாவதாரத்திலே
வரிந்திட்ட	கட்டுடைத்தான
வில்லால்	வில்லாலே
மரம் எழும்	மராமரங்களேழையும்
எய்து	முறித்து,
மலைபோல்	மலைபோன்ற
உருவம்	வடிவையுடையளான
ஒரு இராக்கதி	சூர்ப்பணகை யென்பாளொரு ராக்ஷஸியின்
மூக்கு	மூக்கை
அரிந்திட்டவன்	அறுத்தெறிந்தவன் கிடீர்!
காண்மின்	

இன்று இத்யாதி பூர்வவத். (௯)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சுரிந்திட்டவித்யாதி) சுருண்டு சிவந்த நிறத்தையுடைத்தாய், "கேழ்" என்று-நிறம். உளைமயிரை,

லா நின்றுகொண்டு, கட்டுண்ட க்ருஷ்ணனுடைய வீர்யந்தானும் அத்புதமாயிருக்கையாலே கேசிநிரஸநத்தையும் அநுஸந்தித்து வித்த(ஹ)ராகிறுரென்று. ஸங்கதி.

யுடைத்தாய்க்கொண்டு களித்துவருகிற கேசிமுடியும்படியாக அத்தைவிடாதே சென்றுகிட்டி. (எய்தாதித்யாதி) ஒருகாலும்வந்து கிட்டாதே அங்கேயிங்கேதிரிந்து. (இடங்கொண்டடங்காது) அவகாசம்கொடாதே அபவ்யமாய்த்திரிகிற அதினுடையவாயை இருபிளவாம்படிபண்ணின ஸர்வேஸ்வரன். (வாங்கித்யாதி) கட்டுடைத்தானவில்லாலே மஹாராஜரை விஸ்வஸிப்பிக்கைக்காகமராமரங்களேழையுமெய்து, மலைபோலேயிருக்கிற வடிவையுடையளாயிருக்கச்செய்தேயும், பிராட்டிபோலே தன்னை ஸமானையாக புத்திபண்ணி வந்த சூர்பணகிக்கு வைரூப்யத்தைப்பண்ணி விட்டவன்கிடீர். ப்ரதிகூலையாய் வருகையாலேயிறே வைரூப்யத்தை விளைத்துவிட்டது. அநுகூலைக்கு அகப்படாமை யில்லையிறே. .... (௯)

மூ;—நின்றார்முகப்புச் சிறிதும்நினையான்
வயிற்றைநிறைப்பா னுறிப்பால்தயிர்நெய்
அன்றாய்ச்சியர்வெண்ணெய் விழுங்கியுரலோ
டாப்புண்டிருந்த பெருமானடிமேல்
நன்றாயதொல்சீர் வயல்மங்கையர்கோன்
கலியனொலிசெய் தமிழ்மாலைவல்லார்
என்றானுமெய்தா ரிடரின்பமெய்தி
யிமையோர்க்குமப்பால் செலவெய்துவாரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நின்றார்	(வெண்ணெய் களவு செய்து கட்டுண்டிருந்த வாஸ்சர்யத்தைப்பார்க்கவந்து) நின்றவர்களுடைய	உறி	உறிகளிலே சேமித்து [வைத்த
		பால்	பாலையும்
		தயிர்	தயிரையும்
		நெய்	நெய்யையும்
		வெண்ணெய்	வெண்ணெயையும்
முகப்பு	முன்பே	விழுங்கி	(களவுகண்டு) அமுது [செய்து,
சிறிதும்	ஏகதேசமும்	அன்று	அப்போது
நினையான்	லஜ்ஜிக்கமாட்டாதவ[னாய்,	உரலோடு	உரலோடே
வயிற்றை	வயிற்றை	ஆப்புண்டிருந்	கட்டுண்டிருந்த
நிறைப்பான்	நிறைக்கையொன்றிலுமே ஒருப்பட்டவ[னாய்	பெருமான்	கண்ணபிரானுடைய
ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகள்	அடிமேல்	திருவடிகளின் மேலே

"அரிமா"-சத்ருவான குதிரையாயருளுகிறார் (கேசி) என்று. ... (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நன்றாய	விலக்ஷணமாய்	என்றானும்	ஒருகாலும்
தொல்	நிரவதிகமான	இடர்	துன்பத்தை
சீர்	ஸம்பத்தை யுடைய	எய்தார்	அடையமாட்டார்கள்;
வயல்	வயல்சூழ்ந்த [ராய்	இன்பம்	நிரதிசயாநந்தத்தை
மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்ளார்	எய்தி	அடைந்து
கோன்	நிர்வாஹகரான [க்கு	இமையோர்க்கும்	ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்புக்கும்
கலியன்	ஆழ்வார்	அப்பால்	அவ்வருகான பரமபதத்தை
ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த	செலஎய்துவா	ப்ராபிக்கப்பெறுவர்கள்.
தமிழ்	த்ராவிட பாஷா ரூப		(கo)
மாலை	சொல்மாலையை [மான		
வல்லார்	ஓதவல்லவர்கள்		

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (நின்றாரித்யாதி) களவோடேகண்டு பிடித்துக்கட்டினவாறே பலரும் பார்க்கவருவர்களே; அவர்கள் முகத்தைப் பார்த்து லஜ்ஜிக்குமது ஏகதேசமுமில்லை. (வயிற்றை நிறைப்பான்) இதொன்றையுமாயிற்று எப்போதும் நினைத்திருப்பது. உறிகளிலே இடைச்சிகள் சேமித்துவைத்த பால்தயிர்நெய் வெண்ணெய் இவற்றை அமுதுசெய்து, அவர்கள் உரலோடே சேர்த்துக்கட்டக் கட்டுண்டவன்மேலே சொல்லிற்று. (என்றானுமித்யாதி) ஒருகாலும் துக்கத்தை ப்ராபியார்கள். நிரதிசயாநந்தத்தை ப்ராபித்து ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்புக்குமவ்வருகான பரமபதத்தைப்ராபிப்பர். .... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
பத்தாம்பத்து ஆறாந்திருமொழி முற்றிற்று.

அந;—பத்தாம்பாட்டு. (நின்றாரித்யாதி) "சிறிதும் நினையானுமாய், வயிற்றை நிறைப்பானுமாய், ஆப்புண்டிருந்த" என்றந்வயம். ... ... (கo)

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பத்தாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி

மானம் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—வெண்ணெய் களவுகாணும் பருவத்தைத்தப்பி, வெண்ணெயும் பெண்களையுமொக்கக்களவுகாணும் பருவமாயிருக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து, யசோதைப்பிராட்டியானவள் விளைவதறியாமையாலே "இது எவ்வளவாய்ப்புகுகிறதோ?" என்று அஞ்சியிருக்க, இவனாலே நோவுபட்டு ஊரிலுள்ளாரடங்கலும் "அதுபோயிற்று, இதுபோயிற்று" என்று இங்ஙனே முறைப்பட, அவளும், அவர்களுமாகப் பரிமாறின அப்பெரிய குழாங்களைத்தாமநுபவிக்கிறார்.

அவ;—ஒருத்தியைப்பார்த்து வார்த்தைசொல்லுகிறார். .... *

மூ;—

மானமுடைத்துங்களாயர்குல மதனால்பிறர்மக்கள்தம்மை
ஊனமுடையனசெய்யப்பெறாயென் றிரப்பனுரப்பகில்லேன் [கேண்
நானுமுரைத்திலேன் நந்தன்பணித்திலன் நங்கைகாள்நானென்செய்
தானுமோர்கன்னியும் கீழையகத்துத் தயிர்கடைகின்றான்போலும்.

அந;—மானத்தின்ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே யசோதைப் பிராட்டி பா(ஹா)வனையிருக்கச் செய்தே, அவள் பிறர் வாயாலே சொல்லுமா போலே திருமங்கையாழ்வார் ஈடுபட்டாராகப்பேசி வித்தாராயிருந்தார்; அவள் தானும்-இவன் பருவம் அல்பம் முற்றின வளவிலே பெண்களைக் களவுகாணக் கண்டு வித்தை(த்தி)யாயிருக்க, அவ்வூரிலெல்லாரும் முறைப்பட்ட வளவிலே அத்தை அநுஸந்தித்து அத்தனைபேருடைய தசையையுமுடையராய், அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி யருளுகிறார் (வெண்ணெயித்யாதி). *

அந;—முதற்பாட்டு. (மானமித்யாதி) "நங்கைகாள்" என்று-பஹு வசநமாகப் பாட்டிலே யிருந்தாலும், பிள்ளையின் தூ(தூ)ர்த்த சேஷ்டிதத்தைப் பலர் கேட்கச் சொல்லுமது சேராமையாலே அந்தரங்கையானாளொருத்தியை உபசரித்து பூஜ்யதைதோற்றச்சொல்லுகிறாளென்றருளுகிறார் (ஒருத்தியை யித்யாதி).

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உங்கள்	"உங்களுடைய	நந்தன்	(தமப்பனாரான) ஸ்ரீநந்தகோபரும்
ஆயர்குலம்	இடைக்குலமானது	பணித்திலன்	(ஒன்று) அருளிச்செய்யப் பெற்றிலர்;
மானம்உடைத்து அதனால்	மாநத்தையுடையதாகையால்	நங்கைகாள்	ப(ூ)ர்யரான பிள்ளைகளைப்பெற்று வளர்க்கும் பூர்த்தியையுடைய பெண்காள்!
பிறர்	அயலாருடைய	நான்என்செய்கேன்	நான்செய்யக்கடவதென்?;
மக்கள்தம்மை	பெண்கள்பக்கலிலே		(இக்கண்ணபிரானனவன்,)
ஊனமுடையன	இழிதொழில்களை	தானும்	தானும்
செய்யப்பெறாய் என்று	செய்யாதொழியவேணும்" என்று	ஓர்கன்னியும்	ஒருகன்னியுமாய்க் கொண்டு
இரப்பன்	(காலைப்பிடித்து) ப்ரார்த்திப்பேன்; (அத்தனைபோக்கி)	கீழைஅகத்து	கீழண்டைவீட்டில்
உரப்ப	பொடிந்துவார்த்தை சொல்ல	தயிர்	தயிரை
கில்லேன்	சக்தையாகிறிலேன்;	கடைகின்றான் போலும்	கடைந்துகொண்டிரா நின்றான் போலும்.
நானும்	(தாயான) நானும்		
உரைத்திலேன்	(ஒன்று) சொல்லப் பெற்றிலேன்;		

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (மானமித்யாதி) எங்கேனுமோரிடத்திலே "சுறுசுறு" என்னக்கேட்டால் பின்னைக்கொண்டு ஜீவியார்கள் மாநத்தாலே; ஆகையால் பிறருடையபெண்களை ஸம்போகசிஹ்நங்களை விளைத்துவிடப்பெறாயென்று இங்ஙனே இரப்பன். (உரப்பகில்லேன்) பொடியில் தீம்பிலே இரட்டிக்குமே; காலைப்பிடித்துஇரப்பன்;. பொடிகிறிலேன்; நான் சொல்லிற்றைச்செய்தல், தமப்பனார் சொல்லிற்றைச்செய்தல் செய்யாதபருவமிறே உன்பருவம். நானும்

"உங்களாயர் குலம் - மானமுடைத்தாகையாலே - பிறர்மக்கள் தம்மை ஊன முடையன செய்யப்பெறாய்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றித்தாத்பர்யமருளுகிறார். (எங்கேனுமித்யாதி). (சுருசுரு) ஏகாந்தமாகஅபவாதம் சொல்லுகை. உரப்புதல் இரட்டிக்கைக்கு ஹேதுவாமோ வென்ன ; அவன் பருவம் அப்படிப்பட்டதென்று மேலுக்குத் தாத்பர்யம் (நானித்யாதி).

சொல்விற்றிலேன்; தமப்பனாரும் அருளிச்செய்திலர்; (நங்கைகாள்) நீங்களுமெல்லாம் பிள்ளைபெற்றுவளர்க்கிறீகோளே, நான் இனிச் செய்வதென்? (தானுமித்யாதி) ஸூசகமாத்ரமேயன்றிக்கே காரக முமுண்டாயிருந்தது. .... (க)

மூ;—

காலையெழுந்துகடைந்தவிம்மோர்விற்கப் போகின்றேன்கண்டேபோ
மாலைநறுங்குஞ்சி நந்தன்மகனல்லால் மற்றுவந்தாருமில்லை [னேன்
மேலையகத்து நங்காய் வந்துகாண்மின்கள் வெண்ணெயேயன்றிருந்த
பாலும்பதின்குடம் கண்டிலேன் பாவியேனென்செய்கேனென்செய்கேனே.

பதம்.	உரை.
காலைஎழுந்து	ப்ராதஃகாலத்திலெழுந்து
கடைந்த	கடைந்த
இம்மோர்	இந்தமோரை
விற்க	விற்பதற்காக
போகின்றேன்	(தெருவேறப்) போகாநின்ற நான், (எனக்கெதிராகவந்த கண்ணபிரானை)
கண்டே	பார்த்தே
போனேன்	இனி எவ்வளவாய் விளையுமோ வென்றஞ்சிப்)போனேன்;
மாலை	பூமாலையாலே
நறு	பரிமளியாநின்றுள்ள
குஞ்சி	மயிர்முடியையுடையனாய்
நந்தன்	ஸ்ரீநந்தகோபருடைய
மகன்அல்லால்	குமாரனான கண்ணனொருவனொழிய
மற்று	மற்றொருவரும்
வந்தாரும்இல்லை	(என்அகத்தில்) வந்ததில்லை;
மேலைஅகத்து	மேலண்டையகத்திலுள்ள
நங்காய்	யசோதைப்பிராட்டீ!
வந்து	(என் அகமேற) வந்து
காண்மின்கள்	(கண்ணன்செய்ததைப்)பார்க்கக்கடவை;
வெண்ணெயே அன்று	(கடைந்துவைத்த) வெண்ணெயையேயன்றிக்கே
பதின்குடம்	பத்துக்குடங்களிலே
இருந்த	(கடைகைக்காக) சேமித்துவைத்திருந்த
பாலும்	பாலையும்
கண்டிலேன்	காண்கிறிலேன்;
பாவியேன்	மஹா பாபத்தைப்பண்ணின நான்
என்செய்கேன் என்செய்கேன்.	என்ன செய்யக் கடவேன்?

சுருசுருகேட்டு நீ "இங்ஙனே என் செய்கேன்" என்கிறதென்னென்ன வருளுகிறார் (ஸூசகேத்யாதி). (காரகம்)காரணம். பெண்ணும் பிள்ளையுமாயிருந்து தயிர்கடைந்தபடி கண்டால், இனி ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ஸம்ப்ரய முண்டோ வென்று கருத்து. ... ... (க)

வ்யா:—இரண்டாம்பாட்டு. (காலையெழுந்து) ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தத்திலே எழுந்திருந்து ஹிதசிந்தைபண்ணுவாரைப்போலே. (கடைந்த) இவையடையப் பாழிலே போகவொண்ணாதே, போகாநிற்கச்செய்தே நடுவழியிலேகண்டு "இது எவ்வளவாய் விளையக்கடவதோ?" என்று அஞ்சிப்போனேன்; (மாலையித்யாதி) ரக்ஷகத்வத்துக்குத் தனிமாலையிட்டிருக்கிறவனை யொழிய; செய்ததுக்கு நிவாரகரில்லாதவனையொழிய இதுசெய்யக்கடவாரில்லை; (மேலையகத்துநங்காய்) வந்தார்க்கு அறிவிக்குமது தவிர்ந்து அழைத்துக்காட்டவேண்டுமளவாய்வந்து விழுந்தது. கடைந்து சேமித்துவைத்த வெண்ணெயேயன்றிக்கே கடைகைக்கு யோக்யமான பாலுங்கூடக் கண்டிலேன். (பாவியேனித்யாதி) கோத(ரோ)நராகையாலே உபஜீவ்யம் கவ்யமாயிருக்குமிறே. அத்தை இழந்தால் பின்னைப்பொறுக்க மாட்டார்களிறே. .... (௨)

மூ;—

தெள்ளியவாசிறியான் நங்கைகாள்றிமேலத்தடாநிறைந்த
வெள்ளிமலையிருந்தாலொத்த வெண்ணெயைவாரிவிழுங்கியிட்டு
கள்வனுறங்குகின்றான் வந்துகாண்மின்கள் கையெல்லாம்நெய்வயிறு
பிள்ளைபரமன்றிவ்வேழுலகும் கொள்ளும்பேதையேனென்செய்கேனோ

அநு;—இரண்டாம்பாட்டு. (காலையித்யாதி) ஆனைச்சாத்தன் எழுந்திருக்கும்காலத்திலே*வாசநறுங்குழலாய்ச்சியொருத்தி-தயிர்கடைய, அவளோடே தயிர்கடைந்து புறப்பட்டபடியைக்கண்டு, தாயானவள் அந்தரங்கையான ஒருத்தியோடே சொல்லி விசாரப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, அநந்தரம் கடைந்த மோரை விற்கவேணுமென்று கீழையகத்து குடும்பிநியானவள் புறப்பட்டுப் போய் வந்து வெண்ணெயும் பாலுமிழந்த க்லேசாதிசயத்தாலே மேலையகத்து நங்கையானயசோதையோடே முறைப்பட, அந்த தசையையுடையராய்த்தா மநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(ஒண்ணாதே) என்றவநந்தரம் "என்று" என்று சேஷம். "அழைத்துக் காட்ட" என்றதுக்கு-மேலையகத்து நங்கையான யசோதையைத்தானே அழைக்குமளவாய், அத்தனை க்லேசமென்று கருத்து. "பதின் குடமிருந்தபாலும்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யம் (கடைந்தவித்யாதி). (௨)

அநு;—மூன்றாம்பாட்டு. (தெள்ளியவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே கீழையகத்துநங்கை யசோதையோடே முறைப்பட்டிருக்க, அங்கே பெருங்கூட்டமாக

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	நங்கைகாள் !—;	உறங்குகின்று	உறங்காநின்றான்;
தெள்ளிய	(அமுதவூறலினாலே) தெளிந்திரா நின்றுள்ள	ன்	
வாய்	திருப்பவளத்தை யுடையனான		வந்து காண்மின்கள்;— (செய்த களவை மறைக்கவொண்ணாதபடி)
சிறியான்	இச்சிறுப் பிள்ளையானவன்,	கை எல்லாம்	கைத்தலங்களடங்கலும்
உறிமேல	உறியின்மேல் வைக்கப்	நெய்	நெய்யாயிராநின்றன ;
தடா	மிடாவிலே [பட்ட	வயிறு	(இவனுடைய) வயிறானது
நிறைந்த	நிறைக்கப்பட்டும்		
வெள்ளிமலை	வெள்ளிமலையானது	பிள்ளைபரமன்று	அ பிள்ளைப் பருவத்துக்குரிய திறமுடைத்தாயிருந்ததில்லை;
இருந்தாலொத்த	இருந்தாற்போலிரா நின்றுள்ளதுமான		
வெண்ணெயை	வெண்ணெயை	இவ்வேழுலகும்	இந்த ஸப்த லோகங்களையும் [ளும்;
வாரி	(தன்தடங்கையார)வாரி	கொள்ளும்	உள்ளேயடங்கக்கொள்
விழுங்கியிட்டு	விழுங்கிவிட்டு	பேதையேன்	அறிவிலியான நான்
கள்வன்	கள்ளத்தனத்தைக் காட்டா நின்றவனாய்	என்செய்கேன்	என்ன செய்யக் கடவேன். (௩)

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு. (தெள்ளியவாய்ச் சிறியான்) கண்ணுக்கு இருக்கிறபடியும் செயலிருக்கிறபடியுங்காண். (நங்கைகாளித்யாதி) மேலே தடாத்தன்னிலே வெள்ளிமலைபோலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை வாரி அமுதுசெய்து "இவனைஎங்ஙனே இதுசொல்லும்படி" என்னும்படியாகத்தான் அறியாதாரைப்போலே கிடந்து உறங்கா நின்றான். நீங்களெல்லாம் இத்தை வந்துபாருங்கோள். இவன் மறைக்கப்பார்த்தாலும் ப்ரயோஜநமில்லை, கையெல்லாம் நெய்யாயிருக்க; (பிள்ளைபரமன்று) இவன் பருவத்தளவல்ல வயிற்றின்பெருமை. வெண்ணெயேயன்றிக்கே இவ்வேழுலகும் கொள்

விருப்பாரை யெல்லாரையும் பார்த்து யசோதைதான் அவன் செய்தவதுக்கு முறைப்பட்டபடியைத்தா மநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"தெள்ளியவாயில் அமுதவூறல் தெளிவுறலுடைய சிறியான்" என்று சப்தார்த்தமாய், "வந்து காண்மின்கள்" என்னுமளவுக்கும் கருத்தருளுகிறார் (கண்ணுக்கித்யாதி). கேட்ட பெருங்கூட்டத்திலே நீயும் எங்களைப்போலே

ளும். "இத்தயிரும்பாலும் பாழ்போகாமே ஒருபிள்ளைவேணுமென்றன்றோ நீபெற்றது. அவன் இப்போது அமுதுசெய்தானாகில் நீ இப்படிபடுகிறதென்" என்ன; (பேதையேனென் செய்கேனோ) "அவனுக்கு இது ஸாத்மியா தொழியில் செய்வதென்" என்றன்றோ அஞ்சுகிறது நான். .... (௩)

மூ;—

மைந்நம்புவேல்கண்நல்லாள் முன்னம்பெற்றவளைவண்ணநன் மா
தன்நம்பிநம்பியுமிங்கு வளர்ந்த தவனிவைசெய்தறியான் [மேனி
பொய்ந்நம்பிபுள்ளுவன் கள்வம்பொதியறைப் போகின்றவாதவழ்ந்திட்டு
இந்நம்பிநம்பியா ஆய்ச்சியர்க் குய்வில்லை யென்செய்கேனென்செய்கேனோ.

பதம்.	உரை.
மை நம்பு	அஞ்ஜனமணிந்த
வேல்	வேல்போன்ற
கண்	கண்களையுடையளாய்,
நல்லாள்	ஆத்ம குணங்களையுடையளான தேவகிப் பிராட்டி
பெற்ற	பெற்ற
வளைவண்ணம்	சங்க (ஶங்க) த்தின் நிறத்தை யுடைத்தாய்
நல்	விலக்ஷணமாய்
மா	மாண்மையை யுடைத்தான
மேனி	திருமேனியை யுடைய
தன்நம்பி நம்பியும்	நம்பி மூத்தபிரானும்
முன்னம்	முற்காலத்திலே
இங்கு	இவ்வாய்ப்பாடியில்
வளர்ந்தது	வளர்ந்ததுண்டு;
அவன்	அவன்
இவை	இவ்வாறான தீம்புகளை
செய்தறியான்	செய்ததில்லை;
பொய் நம்பி	பொய்யால் குறைவற்றவனாய்
புள்ளுவன்	வஞ்சகரில் தலைவனாய்
கள்வம்	கள்ளத்தனத்துக்கு
பொதியறை	ஒரு கொள்கலமாயிருந்துள்ள இக்கண்ணபிரான், (தான் களவு செய்யாதவன் போலே)
தவழ்ந்திட்டு	தவழ்ந்து
போகின்ற ஆ	போகிறபடிஎன்தான்!;
இந்நம்பி	நிரபேக்ஷனான இவன்
நம்பியா	(இப்படி தீம்பால்) பூர்ணனும் போதைக்கு
ஆய்ச்சியர்க்கு	(அபலைகளான) இடைச்சிகளுக்கு
உய்வு இல்லை	உஜ்ஜீவிக்கவழியில்லை;
என்செய்கேன்	என்செய்கேனோ. (௪)

வெண்ணெய்க்காக முறையிடப்போமோ? என்ன; "அதுவன்று என்கருத்து" என்று சொல்லுகையிலே தாத்பர்யம் "பேதையேனித்யாதிக்கு" என்றருளுகிறார் (இத்தயிருமித்யாதி). ... ... (௩)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (மைநம்பித்யாதி) மைபற்றின - அஞ்ஜநம் பற்றின வேல்போலேயாயிற்றுக் கண்ணில் † கருமையும் புகருமிருக்கிறபடி. அவ்வளவல்லாத ஆத்மகுணத்தையுடையவள்பெற்ற. (வளைவண்ண நன்மாமேனி) சங்கவர்ணனாயிறே நம்பிமூத்தபிரானிருப்பது. தன்தமையன் தீம்பால் குறையற்றானொருவனிறே. அவன் முற்காலத்திலே இங்கு விளையாடித்திரியும்போது நாங்கள் இப்பாடு பட்டறியோம்.

(பொய்நம்பி) பொய்யால் குறைவற்றிருக்கிறவன். (புள்ளுவன்) கண்ணி வைப்பாரைப்போலே கடைகிறபோதே தொடங்கி "இவர்கள் எங்கேவைப்பர்களோ?" என்று அடியொற்றிக்கொண்டு திரியாநிற்குமாயிற்று. (கள்வம்பொதியறை) களவிட்டு வைக்கைக்கொரு கொள்கலம். (போகின்றவாதவழ்ந்து) இக்களவைச்செய்து தானல்லாதாரைப்போலே தவழாநிற்கும். (இந்நம்பி நம்பியாலாய்ச்சியர்க்குய்வில்லை) நிரபேக்ஷனை இவன் இவனாக, இவ்வூரில் இடைச்சிகளுக்கு உஜ்ஜீவிக்கவிரகில்லை. (என்செய்கேனித்யாதி) இவர்கள்கீழே எங்ஙனே நான் இவ்வூரில் குடிகிடக்கும்படி. .... (௪)

மூ;—

தந்தைபுகுந்திலன் நானிங்கிருந்திலேன் தோழிமாராருமில்லை
சந்தமலர்க்குழலாள் தனியேவிளையாடு மிடம்குறுகிப்
பந்துபறித்துத் துகில் பற்றிக்கீறிப் படிறன்படிறுசெய்யும்
நந்தன்மதலைக்கிங்கென் கடவோம் நங்காயென் செய்கேனென்செய்கேனோ?

அ௫;—நாலாம்பாட்டு. (மையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே யசோதைப்பிராட்டி கீழையகத்துநங்கைக்கு உத்தரமாம்படி எல்லாரையும் பார்த்துத் தானும் இழந்தபடி சொல்லிவிட்டார்; அத்தைக் கேட்டுக் கீழையகத்து நங்கை மறுமாற்றம் காணமையாலே, வாய்வந்தபடி பழித்துக்கொண்டு நம்பிமூத்தபிரானைக்கொண்டாடி, "இனி ஒருத்தருக்கும் இங்கேயிருந்து பிழைக்கவிரகில்லை" என்று கொண்டு, வெறுத்துக்கொள்ளுகிற படியைத் தாமநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"நல்லாள்" என்றதுக்கு - தாத்பர்யம் (அவ்வளவித்யாதி).

(கண்ணிவைப்பார்) வலைவைப்பார். (இவர்கள்) ராமக்ருஷ்ணர்கள். (௪)

† (பா) பெருமையும் கூர்மையும்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நங்காய்	பூர்ணையான யசோதாய் !	இடம்	ப்ரதேசத்திலே
தந்தை	(இப்பெண்பிள்ளையின்) தமப்பனார் [லர்;	குறுகி	சென்றுகிட்டி, (அவள் அடித்துக் கொண்
புகுந்திலன்	வீட்டில் ப்ரவேசித்தி	பந்து	பந்தை [டிருந்த)
நான்	(தாயான) நானும்	பறித்து	பறித்தும்
இங்கு	இந்த வீட்டில்	துகில்	பரியட்டத்தை
இருந்திலேன்	இருந்தேனில்லை;	பற்றிக்கீறி	பிடித்துக் கிழித்தும் (ஆகஇப்படிப்பட்ட)
தோழிமார்	தோழிமார்களில்	படிறு	தீம்புகளை
ஆரும்	ஒருத்தியும்	செய்யும்	செய்யாநின்ற
இல்லை	(அருகில்) இருந்திலள்;	படிறன்	தூ(ஞூ)ர்த்தனாய்
சந்தம்	பரிமளம்மிக்க	நந்தன்மதலைக்கு	நந்தகோபர் குமாரனான கண்ணனிடையாட்டத்திலே
மலர்	பூக்களணிந்த	இங்கு	இவ்விடத்தில்
குழலாள்	மயிர்முடியை யுடைய என் பெண்பிள்ளை	என்கடவோம்	என்செய்யக்கடவோம்;
தனியே	அத்விதீயையாய்	என்செய்கேன்!	என்செய்கேனோ?(ரு)
விளையாடும்	விளையாடாநின்ற		

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) சொன்னபடியே தலைக்கட்டிற்று. இவர்கள் தமப்பனார் புகுந்திலர்; நானும் இங்கிருந்திலேன்; (தோழிமாராருமில்லை) கூட்டிக்கொடுக்கைக்குத் தோழிமாருமில்லை. இவன்தான் பெண்பிறந்தார் தனியே விளையாடுமிடம்

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் கீழையகத்து நங்கைமுறையிட்டுக் கொண்டிருக்கச்செய்தே ஏதேனும் சொல்லி, அசலகத்தார் ஏதேனும்பேசக்கேட்க மாட்டாத வந்தயசோதைப்பிராட்டியோடே மற்றும் அசலகத்தொருத்தி பெண்ணைக்களவு கண்டபடியைச்சொல்லி முறைப்பட அத்தசையையநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பாட்டில் ப்ரமேயத்தையெல்லாம் கடாக்ஷித்து, கீழ்ப்பாட்டில் "ஆய்ச்சியர்க்கு உய்வில்லை" என்றதுவும் திருவுள்ளத்திலோடி வ்யாக்க்யாதாவின் ஈடுபாடாகத் தாத்பர்யம் (சொன்னவித்யாதி). "இங்கென்கடவோம்" என்று பஹுவசநமாயிருக்கையாலே தன் பெண்ணைப் படுத்தினபடி எல்லார்க்குமொக்குமென்கிறாளாகையாலே அருளுகிறார் (இவர்களென்று); - பெண்களென்றபடி. ... ... (ரு)

பார்த்துக்கொடுதிரியும். அவர்களோடே சென்றுகிட்டிப் பந்தைப் பறித்தும், பரியட்டங்களைக்கிழித்தும். (படிறன்) பின்பு சொல்ல வொண்ணுதபடி களவுசெய்யும். (நந்தன்மதலைக்கு) ப்ரபுக்கள் கீழ் குடியிருக்க வொண்ணுதே லாதுக்கருக்கு. .... (௫)

மூ;—

மண்மகள்கேள்வன் மலர்மங்கைநாயகன் நந்தன்பெற்றமதலை
அண்ணலிலைக்குழலூதி நம்சேரிக்கே † யல்லில்தான் வந்தபின்னைக்
கண்மலர்சோர்ந்து முலைவந்துவிம்மிக் கமலச் செவ்வாய்வெளுப்ப
என்மகள்வண்ணமிருக்கின்றவா நங்கா யென்செய்கே னென்செய்கேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நங்காய்	பூர்ணையான யசோதா	வந்தபின்னை	வந்தபிறகு,
மண்மகள்	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு[ய்!	கண்மலர்	நயநகமலமானது
கேள்வன்	வல்லபனும்,	சோர்ந்து	மிகவும் வதங்கி
மலர்மங்கை	தாமரைமலரில் திருவவதரித்தருளின ஸ்ரீ	முலை	முலைகளானவை
		வந்து விம்மி	நெறித்துக்கிளர்ந்து
நாயகன்	நாயகனும், [தேவிக்கு	கமலம்	தாமரைபோலே
நந்தன்	ஸ்ரீநந்தகோபர்	செம்	சிவந்திருந்துள்ள
பெற்ற	பெற்ற	வாய்	அதரமானது
மதலை	சிறுப்பிள்ளையாய்,	வெளுப்ப	(ஆத்தஸாரமாய்ப் போகையாலே) வெளுமையைக் காட்ட
அண்ணல் தான்	ஸர்வசேஷியான கண்ணபிரானனவன்,		
இலை	இலையாலான	என் மகள்	என்னுடைய பெண்பிள்ளையின்
குழல்	முரளியை	வண்ணம்	நிறமானது [ள்ளையின்
ஊதி	ஊதிக்கொண்டு	இருக்கின்றஆ	(வைவர்ண்யப்பட்டு) இருந்தபடி பாராய்;
அல்லில்	இரவில் [ற		
நம் சேரிக்கே	நம்முடைய சேரியே	என் செய்கேன்! என்செய்கேனே.	

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மண்மகளித்யாதி) தாய்மாரும் தாய்

அநு;—ஆறும்பாட்டு. (மண்மகளித்யாதி) கீழை அசலகத்தாள் பூசவிட்டாள்; அப்போதே அசல்சேரியில் நங்கை தன்மகளிருக்கின்றவற்றைச் சொல்லிக்கூப்பிட, அந்தத் தசையையடைந்து அநுபவிக்கிருரென்றுஸங்கதி.

அசல்சேரியானவளுக்கு ஶ்ரீபூவல்லபனென்னுமது தெரிந்தபடியென்னென்ன; அதுக்கு இரண்டுவகையாக வருளுகிருர் (தாய்மாரித்யாதி). தாலா

† (பா) அல்லுற்றுன்.

மாரோடு ஒருகோவையாயிருப்பாரும் உகக்கும் பாசுரம். "மண்மகள்நாதனோ? மாமலராள் நாயகனோ?" என்றாயிற்று உகப்பது. அன்றிக்கே, ப்ரணயதா(ஷ)ரையில் அவர்களுக்கு தேசிகனானவன்கிடீர் இவளை இப்படிப்படுத்தினானென்னவுமாம். (நந்தன்பெற்றமதலை) அதுக்குமேலே பிறப்பாலுண்டான ஏற்றம். (அண்ணல்) தன்னுடைய சேஷித்வத்தைக்காட்டி எல்லாரையும் எழுதிக்கொண்டிருக்குமவன். (இலைக்குழலூதி) குழலையும் ஊதிக்கொண்டு ராத்ரியிலே வந்தபின்னை, (கண்மலர்சோர்ந்து) ஸம்போகாநந்தரம் விளைந்த கலவிக்குறிகள். (கமலச்செவ்வாய்) தாமரைபோலேயிருக்கிற அதரமானது. (வெளுப்ப) வெளுத்த என்றபடி. (என்மகள்வண்ணம்) இவள்நிறம் பெறுகைக்கு நான் எத்தைச்செய்வேன். .... (கூ)

மூ;—
ஆயிரங்கண்ணுடை யிந்திரனருக் கன்றாயர் விழவெடுப்பப்
பாசனநல்லன பண்டிகளால் புகப்பெய்தவதனையெல்லாம்
போயிருந்தங்கொரு பூதவடிவுகொண் டுன்மகனின்றுநங்காய்
மாயனதனையெல்லாம்முற்ற வாரிவளைத்துண்டிருந்தான் போலும்.

பதம்.	உரை.
	நங்காய்!—;
அன்று	முற்காலத்தில்
ஆயர்	இடையர்கள்
ஆயிரம் கண் உடை	ஸஹஸ்ராக்ஷனான
இந்திரனருக்கு	தேவேந்த்ரனுக்காக
விழவு எடுப்ப	அந்நத்தினால்உத்ஸவம் செய்வதற்கு
நல்லன	நல்லவையான
பாசனம்	பாத்ரங்களிலே (சேமித்து வைத்து)
பண்டிகளால்	வண்டிகளாலே
புகப்பெய்த	கொண்டுவந்து தள்ளப்பட்ட
அதனை எல்லாம்	அந்த அந்நராசி யடங்கலும்,
இன்று	இன்றையதினம்
அங்கு	அவ்விடத்தில்
போயிருந்து	போயிருந்து,
ஒரு	அத்புதமானதொரு
பூதம்	பூதத்தின்
வடிவுகொண்டு	வடிவைப்பூண்டு
மாயன்	(அமுது செய்தருளின) ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதமுடைய
உன்மகன்	உன் பிள்ளையானகண்ணன்,
அதனை எல்லாம் முற்ற	அந்த அந்நராசி முற்றும்
வாரி	(கைகளால்) வாரி
உண்டு	அமுது செய்து
வளைத்திருந்	(அல்லாதாரைப்போலே)
தான்போலும்	சூழ்ந்து கொண்டிருந்தான்போலும். (எ)

ட்டுப் பாட்டுப்பாடும்போது பிள்ளை இங்ஙன்சொல்லுவாரென்று கருத்து. (கூ)

வ்யா;—எழாம்பாட்டு. (ஆயிரங்கண்ணித்யாதி) தான் ஆயிரங் கண்ணையுடையனாகையாலே இதரவிஸஜாதீயனாய், தான் தேவயோனியிலே பிறந்தவனாய், அத்தாலே துர்மாநியாயிருக்கிறவனுக்கு இடையர் உத்ஸவமாகப்போத்தி நல்ல பா (ஜ) ஜநங்களிலே சோற்றையெடுத்து சகடத்தாலே கொடுவந்துதள்ள, அத்தையடங்கலும் "கோவர்த்தநோஸ்மி" என்று தான் அமுதுசெய்த ஆஶ்சர்யசக்தியுக்தன். (அதனையித்யாதி)அத்தையடங்கலும் அமுதுசெய்தானாய், அல்லாதாரைப்போலே இருந்தானாயிற்று. .... (௭)

மூ;—

தோய்த்ததயிரும் நறுநெய்யும்பாலு மோரோகுடம்துற்றிடுமென்று
ஆய்ச்சியர்கூடி யழைக்கவும் நானிதற்கெள்கியிவனை நங்காய்
சோத்தம்பிரானிவை செய்யப்பெறா யென்றிரப்பனுரப்பகில்லேன்
பேய்ச்சிமுலையுண்டபின்னை யிப்பிள்ளையைப் பேசுவதஞ்சுவனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	நங்காய்!-	ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகளுடைய
தோய்த்த	"தோய்த்து வார்த்த	கூடி	திரளாகக்கூடி
தயிரும்	தயிரையும்	அழைக்கவும்	கூப்பிடச்செய்தேயும்
நறு	(புதிதாக உருக்கப்பட்டு) பரிமளித[மான	நான்	(அவனைப்பெற்ற தாயான) நான்
நெய்யும்	நெய்யையும்	இதற்கு	இந்தச்செயலுக்கு
பாலும்	பாலையும்	எள்கி	ஈடுபட்டு,
ஓரோகுடம்	ஒவ்வொரு தடாக்களினின்றும்		(அநந்தரம்)
துற்றிடும் என்று	(கண்ணபிரான்) அமுது செய்துவிடுவன்" என்று		

அநு;—எழாம்பாட்டு. (ஆயிரமித்யாதி) அசலகத்தாரும் அசல்சேரியாரும் எல்லாரும் ஏககாலத்திலே முறைப்பட்டபடியைக்கண்டு, "என்னபுதுமை, நீங்களும் பிள்ளைபெற்றதில்லையோ? என்மகனித்தனை செய்யவல்லனோ?" என்றுயசோதைப் பிராட்டிசொல்ல, அத்தைக்கேட்டு எல்லாரும் ஒருமிடறாய்ச் சேர்ந்து, "பருப்பதத்தை யுண்டவனன்றோ? அவன் செய்யமாட்டாததுமொன்றுண்டோ? "என்கிறவர்கள்படியாலே, அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(பாஜநங்களிலே)- பாத்ரங்களிலே. "பூதவடிவுகொண்டு" என்றவநந்தரம் "உண்ட" என்றுசேஷம். ... ... (௭)

இவனை	இப்பிள்ளையை நோக்கி
பிரான்	"உபகாரகனே!
சோத்தம்	உனக்கோரஞ்ஜலி;
இவை	இவ்வாருன தீம்புகளை
செய்யப்பெறு ய்	(இனி) செய்யாதொழியவேணும்"
என்று	என்று அநுநயம்பண்ணிக் கொண்டு
இரப்பன்	(காலைப்பிடித்து) ப்ரார்த்திப்பேன்; (அத்தனைபோக்கி,)
உரப்பகில்லேன்	சீறிப்பேசமாட்டுகிறிலேன்;

	(இப்பிள்ளையானவன்)
பேய்ச்சி	பூதனையின்
முலை	(விஷமிஸ்ரமான) முலையை
உண்டபின்னை	அமுதுசெய்தபின்பு, இப்பிள்ளை இப்பிள்ளையிடையாட்டத்திலே
பேசுவது	பொடிந்து வார்த்தை சொல்லுவதைப் பற்றி
அஞ்சுவனே	மிகவும் பயப்படாநின்றேன். (அ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (தோய்த்தவித்யாதி) நின்ற நின்ற அவஸ்த்தைகள்தோறும் சேஷியாதபடி பண்ணினுயிற்று. தோய்த்து அட்டின தயிரையும், புத்துருக்கு நெய்யையும், நெய்வாங்குகைக்கு யோக்யமானபாலையும் சேஷியாதபடியாக அமுது செய்யுமென்று ஆய்ச்சியரெல்லாரும் கூப்பிடச்செய்தேயும். (நானிதற்கெள்கி) நான் இதுக்கீடுபட்டு, இவனை ஆக்ரஹியாதே (பிரானே சோத்தம்) "இங்ஙனே செய்யலாகாதுகாண்" என்றும் இரவாநிற்பன். என்செய்ய, உன்மகனைபின்பு நிக்ரஹிக்கலாகாதோவென்ன; இவன் பூதனையுடையமுலையை அமுதுசெய்தபின்பு என்னுடைய பிள்ளையென்றிருக்க அஞ்சுவன். .... (அ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (தோய்த்தவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே எல்லாருங்கூடி, "இந்த்ரனுக்கிட்ட சோற்றையெல்லாமுண்டவனுக்கு இவ்வூர்பால் வெண்ணெய் முதலானவை சேஷிக்க விரகுண்டோ? தீம்பிலே கைவளரும்படி பண்ணினுய் நீயன்றோ" என்று கூசவிட, அத்தையெல்லாம்கேட்டு ஆரவாரமடங்கவிட்டு எல்லாரும் கேட்கும்படி அதிலே ஒருத்தியைப்பார்த்துப் "பேய்முலையுண்டவனை நான்உரப்பஅஞ்சுவன், இங்குஎன்னைக் குற்றம்சொல்லவேண்டா" என்ற அவன் தாயாயநுபவிக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

(நின்றநின்ற அவஸ்த்தைகள்) என்றது - ஒருகவ்யத்துக்கே தயிராகை முதலானவெல்லாத் தசைகளென்கை. (அட்டின) வார்த்த. (ஆக்ரஹியாதே) கோபியாதே. ... ... (அ)

மூ;—ஈடும்வலியுமுடையவிந்நம்பி பிறந்தவெழுதிங்களில்
ஏடலர்கண்ணியினானை வளர்த்தி யமுனைநீராடப்போனேன்
சேடன்திருமறுமார்வன் கிடந்துதிருவடியால் மலைபோல்
ஓடும்சகடத்தைச்சாடியபின்னை யுரப்புவதஞ்சுவனே. (கூ)

பதம்.	உரை.
ஈடும்	சரீரபலத்தையும்
வலியும்	மிடுக்கையும்
உடைய	உடையனாய்
இந்நம்பி	பூர்ணனான இப்பிள்ளை
பிறந்த	அவரித்த
எழுதிங்களில்	ஏழாம்மாஸத்திலே,
ஏடு	இதழ்களானவை
அலர்	அலராநின்றுள்ள
கண்ணியினானை	மாலையாலே அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள இப்பிள்ளையை
வளர்த்தி	(குளிப்பாட்டித்) தூங்கப்பண்ணிவிட்டு,
யமுனை	யமுநாநதியிலே
நீராட	நீராடுவதற்காக
போனேன்	போனேன்;
சேடன்	மிகவும்இளையனாய்
திரு	பிராட்டியையும்
மறு	ஸ்ரீவத்ஸத்தையும்
மார்பன்	திருமார்விலே உடையனான இவன்,
மலைபோல்	ஒருமலைபோலே
ஓடும்	ஊர்கின்ற
சகடத்தை	(அஸுராவிஷ்டமான) சகடத்தை
கிடந்து	தான் கிடந்த கிடைமாறாதே
திருவடியால்	திருவடியாலே
சாடியபின்னை	முறித்துத் தூளாக்கின பிறகு
உரப்புவது	(இவனைச்) சீறிப்பேசுமவிஷயத்திலே
அஞ்சுவன்	பயப்படாநின்றேன். (கூ)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஈடுமித்யாதி) கனமுடைமையும் மிடுக்குமுடைய இப்பிள்ளை ஏழாமாஸத்திலேகுளிப்பாட்டிச்செவ்வியுடைத்தான மாலையைச்சூட்டி வளர்த்திவைத்துப்போனேன், யமுனையிலே நீராட. (சேடன்) அத்யந்த சைசவத்தையுடையவன்; இவ

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஈடுமித்யாதி) எல்லாருங்கூடி "பேய்ச்சிமுலையுண்டத்தை நினைத்தஞ்சுவன்" என்றாய்; பிள்ளையினுடைய ஜீவநாத்ருஷ்டத்தாலே அவள் முடிந்தாள்; அத்தைக்கண்டு நீ அஞ்சுகைக்குப் போருமோவென்ன; அது ஒன்றுமேயோ? சகடுதைத்தபடியைக் கேளுங்கோளென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

(கனமுடைமை)-காயபலம். (மிடுக்கு)-பராபிபவநஸாமர்த்யம். (ஏடு)-தளமாய், (அலர்)புஷ்பமாய், இப்படி விசேஷித்தது க்குக்கருத்து (செவ்வியித்யாதி). ... ... (கூ)

ன் செய்யும் செயல்களடைய ஸர்வேஸ்வரனோடொக்கும். (திருவடியால்) திருவடிகளாலே மலைபோலே ஊருகிற சகடத்தைச் சாடித்துகளாக்கினபின்பு இவனைப்பொடிய அஞ்சுவன். .... (கூ)

மூ;—

அஞ்சுவன்சொல்லி யழைத்திட நங்கைகாளாயிர நாழிநெய்யை
பஞ்சியமெல்லடிப்பிள்ளைகளுண்கின்ற பாகந்தான் வையார்களே
கஞ்சன்கடியன் கறவெட்டுநாளி லென்கைவலத்தாதுமில்லை
நெஞ்சத்திருப்பனசெய்துவைத்தாய்நம்பீ யென்செய்கேனென்செய்கேனே.

பதம்.	உரை.
நங்கைகாள்	பூர்ணைகளான பெண்காள்!
சொல்லி	(இவன் செய்த தீம்புகளைச்) சொல்லி
அழைத்திட	(இவனை) அழைக்க
அஞ்சுவன்	பயப்படாநின்றேன்;
நம்பீ	கண்ணபிரானே!
பஞ்சியம்	பஞ்சுபோலே
மெல்	ம்ருதுவான
அடி	அடிகளையுடைய
பிள்ளைகள்	(உன்னோடொத்த ஆயிரம்) பிள்ளைகள்
உண்கின்ற	புஜியாநின்ற
ஆயிரநாழிநெய்யை	ஆயிரநாழிகளிலே நிறைக்கப்பட்டநெய்யில்
பாகந்தான்	பாதிபாகத்தையும்
வையார்கள்	சேஷித்து வைக்கிறிலர்கள்;
கஞ்சன்	கம்ஸனானவன்
கடியன்	மிகவும் க்ரூரனாயிராநின்றான்;
கறவு	(அவனுக்குக் கட்டவேண்டிய)கப்பமானது
எட்டுநாளில்	எட்டு நாளைக்குள் கட்டவேண்டும்படி ஸமீபித்தது;
என்	எனக்கு
கைவலம்	கைம்முதல்
ஆதும் இல்லை	ஒன்றுமில்லை; (ஆனபின்பு)
நெஞ்சத்திருப்பன	(என்னுடைய) நெஞ்சில்புண்பட்டிருக்கும்படியான கார்யங்களை
செய்துவைத்தாய்	பண்ணிவைத்தாய்;
என்செய்கேன் என்செய்கேனே.	(க0)

அநு;—பத்தாம்பாட்டு. (அஞ்சுவனித்யாதி) கீழ் இரண்டு பாட்டிலும், பிள்ளைச் செவ்வைக் கேட்டைக்கேட்டுத் தங்களெல்லாரும் முகங்களைப்பார்த்துக்கொண்டு இனி மறுமாற்றமுண்டோ வென்று திகைத்திருக்க, அவர்களெல்லாரையும் பார்த்து, "நீங்கள் எது சொல்லிலும், இவனைக்கூப்பிட நான் அஞ்சுவன்;" என்று நிருத்தரமாகச்சொல்ல, எல்லாரும் "இப்படியுண்டோ? உனக்குக் கட்டவுமடிக்கவும் எளியனாயிருக்க, உரப்ப அஞ்சுவன்" என்கிற,

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (அஞ்சுவன் சொல்லியழைத்திட) (பஞ்சியமித்யாதி) பஞ்சுபோல ம்ருதுவான அடியையுடையராயிருக்கிற ;பிள்ளைகள் ஆயிரநாழி நெய்யை உண்கிறவிடத்தில் பாதியும் சேஷியாதபடியாயிற்று புஜித்தது. (கஞ்சன்கடியன்) கம்ஸனானவன் சாலக்கொடியவன். (கறவெட்டுநாளில்) கறவென்று-இறைக்குப்பேர். எட்டுநாளில் இறை இடையர் பாலிருக்கக் கடவதாயிருக்குமிறே. (என்கைவலத்தாதுமில்லை) எனக்குக் கைம்முதலொன்றுமில்லை. அன்றிக்கே, என்கையில் பலமில்லை என்னவுமாம். (நெஞ்சத்திருப்பன செய்துவைத்தாய்நம்பீ) என் நெஞ்சுப்புண்மாறுதபடியாகப் பண்ணிறுய்; நான் இக்கார்ஹஸ்த்ய தர்மத்தை எங்ஙனே அநுஷ்டிக்கும்படி. .... (க0)

மூ;—

அங்ஙனும்தீமைகள்செய்வர்களோநம்பீ ஆயர் மடமக்களைப்
பங்கயநீர்குடைந்தாடுகின்றார்கள்பின்னே சென்றொளித்திருந்து
அங்கவர்பூந்துகில்வாரிக்கொண்டிட் டரவேரிடையாரிரப்ப
மங்கைநல்லீர்வந்துகொள்மினென்று மரமேறியிருந்தாய்போலும்.

பதம்.	உரை.
நம்பீ	கண்ணபிரானே !
ஆயர்	இடையர்களுக்கு
மடம்	பவ்யைகளான
மக்கள்	பெண்கள்திறத்திலே
அங்ஙனும்	அப்படியுங்கூட
தீமைகள்	தீம்புகளை

பதம்.	உரை.
செய்வர்களோ	செய்யக் கடவதோ ? ;
பங்கயநீர்	தாமரைப் பொய்கை[யிலே
குடைந்து	அவகாஹித்து
ஆடுகின்றார்கள்	நீராடப்புக்க ஸ்த்ரீகளுடைய

விதில் நாம் குடிவாங்குமித்தனை. பெண்களைப் புடைவைகளை உரிவது முதலான தீமைகளுக்கு ஒரு கணக்கில்லையென்று முறைப்பட, அவர்களை விட்டு அவர்கள் முன்னே தன்பிள்ளையை நியமிக்க ஒருப்படுகிறுள் மேல்நாலு பாட்டென்று ஸங்கதி.

*சோறே அறம்செய்யும் நந்தகோபாலன்பிள்ளையாகையாலே"நீதான்*தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளல்லது உண்பதில்லை; அவர்களெல்லார்க்கும்-ஆயிரநாழி நெய்யைத்தாராதே தீராது; அவர்களுண்ணும்போது சேஷித்ததை யாகிலும் இறைக்குக்கூட்டிவைக்கவிரகில்லை. கொண்டுவிற்கைக்குக்கைம்முதலுமில்லை; நீயோ என்னகத்திலே இத்தனை தீம்புசெய்கிறுய்"என்று வெறுக்கிறுளென்று விகஸித்து உட்கருத்தருளுகிறார் (என் நெஞ்சித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

பின்னைசென் றூ	பின்னே போய்	இரப்ப	(தந்தாம் பரியட்டங்களை) யாசிக்க,
ஒளித்திருந்து	மறைந்து கொண்டிருந்து	நல் மங்கைமீர்	"அழகிய பெண்காள்!
அங்கு	அவ்விடத்தில்	வந்து	நானிருக்கு மிடமேற வந்து
அவர்	அந்த ஸ்திரீகளுடைய	கொண்மின்	உங்கள் துகில்களைப் பெற்றுப்போங்கோள்"
பூ	அழகிய	என்று	என்றுசொல்லிக்கொண்டு
துகில்	பரியட்டங்களை யடைய	மரம்	மரத்தினுச்சியிலே
வாரிக்கொண்டிட்டு	வாரிக்கொண்டு, (அவ்வளவிலே)	ஏறியிருந்தாய்	ஏறியிருந்தாய்.
அரவு ஏர்	அரவு போலே நுண்ணிதான	போலும்	(கக)
இடையார்	இடையையுடைய அப்பெண் பிள்ளைகள்		

வ்யா;—பதினோராம்பாட்டு. (அங்கனுமித்யாதி) சொல்லவொண்ணுதபடியான தீம்புகளை விளைக்கக்கடவதோ? ஒரு குடியிலே பிறந்த பெண்பிள்ளைகளைச்செய்யும் தீம்பு. தாமரைப் பொய்கையிலே சென்று ஒளித்திருந்து அவர்களுடைய பரியட்டங்களையடைய வாரிக்கொண்டு. (அரவேரிடையாரித்யாதி) அரவுபோலே நுண்ணிய இடையையுடைய ஸ்த்ரீகள் இரக்க, (மங்கைநல்லீர் துகில் கொண்மினென்று மரமேறியிருந்தாய்போலும்) வேணுமாகில் இங்ஙனே ஏறிவாங்கிக்கொள்ளுங்கள் என்றிருந்தாய். .... (கக)

மூ;—

அச்சந்தினைத்தினையுமில்லையிப்பிள்ளைக் காண்மையுஞ்சேவகமும்
உச்சியில்முத்திவளர்த்தெடுத்தேனுக்குரைத்திலன்தானின்றுபோய்
பக்கிலைப்பூங்கடம்பேறி விசைகொண்டுபாய்ந்துபுக் காயிரவாய்
நச்சழல்பொய்கையில்நாகத்தினோடுபிணங்கிநீவந்தாய்போலும்.(கஉ)

அந;—பதினோராம்பாட்டு. (அங்கனுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "என் செய்கேன்" என்று தன்னைப்பார்த்துவேறேயும் சிலரைப்பாரா அச்சம்தோற்ற நிற்க, அநந்தரம் நங்கைகள் சொன்ன தீம்புகளைத்தான் சொல்லி இப்படி செய்ய வடுக்குமோ வென்று கேட்கிறுளென்று ஸங்கதி.

(செய்யும் தீம்பு) என்றவநந்தரம் "ஏதென்று" என்று சேஷம்; இதுக்கு "கொள்ளுங்களென்று, இருந்தாய்" என்றத்தோடே அந்வயம். (கக)

பதம்	உரை.
இப்பிள்ளைக்கு	இந்தப்பிள்ளைக்கு
தினைத்தினை	ஈஷத்தும்
அச்சம் இல்லை	பயமில்லை ;
ஆண்மையும்	பௌருஷமும் [து ;
சேவகமும்	சேவகப்பாடுமே யுள்ள
உச்சியில்முத்தி	உச்சிமோந்து
வளர்த்தெடுத்தேனுக்கு	வளர்த்தெடுத்த தாயான எனக்கு
தான்	தான்
உரைத்திலன்	(செய்யப்புகும் செய்கைகளைச்) சொல்லுகிறிலன் ;
இன்று போய்	இன்றைக்குப்போய்
பச்சிலை	பசுமையான இலைகளை யுடைத்தாய்

பதம்.	உரை.
பூ	பூத்துக்கிடந்த [நி
கடம்பு ஏறி	கடப்பமரத்தின்மேலே
விசைகொண்டு	பெரியவேகத்தோடே
பாய்ந்துபுக்கு	(மடுவிலே)ஏறப்பாய்ந்து,
ஆயிரம் வாய்	ஆயிரம் வாயாலும்
நச்சு அழல்	விஷத்தை உமிழாநிற்பானாய்
	கிடக்கிற
பொய்கையில் நச்சுப்	பொய்கையிலே
நாகத்தினோடு	காளிய நாகத்தினோடு
நீ	இளம்பருவத்தனான நீ
பிணங்கி	போர்செய்து
வந்தாய்போலும்	வந்தாயோதான்.

(௧௨)

வ்யா;—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (அச்சமித்யாதி) பயமேகதேசமும் கூட வில்லை, இப்பிள்ளைக்கு. (ஆண்மையித்யாதி) ஆண்பிள்ளைத்தனமும் சேவகப்பாடுமேயாயிற்று உள்ளது. (உச்சியில்முத்தி) உச்சி மோந்து வளர்த்தெடுத்தேனுக்கு, ஒன்றுமுரைத்திலன்தான். இன்றுபோய், (பச்சிலையித்யாதி) திருவடிகளோடுண்டான ஸ்பர்ஶத்தாலே தழைத்துப் பூத்தகடம்பிலே ஏறிப்பெரிய வேகத்தாலே மடுவிலே ஏறப்பாஞ்சு; (ஆயிரவாயித்யாதி) ஆயிரம் வாயாலும் விஷத்தை உமிழாநிற்பானாய் தான் நச்சுப்பொய்கையிலே கிடக்கிற காளியனோடே பிணங்கி வந்தாய்போலே இருந்தது. .... (௧௨)

அரு;—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (அச்சமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே பொய்கையிலே பெண்களோடு பிணங்கினபடியைச் சொல்லச்செய்தே, நச்சுப்பொய்கையிலே போனது ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய், அதுக்கு வயிறு மறுகியத்தைச் சொல்லி வெறுக்கிறுளென்று ஸங்கதி.

"தினைத்தினை"-எள்ளத்தனையென்னுமாபோலே, அல்பத்தைச்சொல்லுகிற தென்கிறுர் (பயமித்யாதி). தினை-க்ஷுத்ரதாந்யம்; "இப்பிள்ளைக்கு" என்கையாலே நங்கைகளையும் ஒருகண்ணாலே பார்த்துச்சொல்லி, மேலே இவளை ஒருகண்ணாலே பார்த்துச் சொல்லுகிறுளென்று கொள்வது. ... (௧௨)

மூ;—

தம்பரமல்லனவாண்மைகளைத் தனியேநின்றுதாம்செய்வரோ?
எம்பெருமானுன்னைப்பெற்றவயிறுடையேனினியானென்செய்கேன்
அம்பரமேழுமதிருமிடிகுரலங்கனல்செங்கணுடை
வம்பவிழ்கானத்துமால்விடையோடு பிணங்கிநீவந்தாய்போலும்.

பதம்.	உரை.
எம்பெருமான்	எனக்குப்பெருமையை விளைவிக்கக் கடவ கண்ணனே!
தாம்	ஓரோ காரியங்களிலே யிழிவார்
தம்பரம் அல்லன	தந்தாமால் செய்து தலைக்கட்ட வொண்
ஆண்மைகளை	வீரச்செயல்களை[ணாத
தனியேநின்று	தனித்து நின்று
செய்வரோ	செய்யக்கடவர்களோ?;
உன்னை	இப்படி அஸாத்யமான செயலைச் செய்கிற
பெற்ற	பெற்ற [உன்னை
வயிறுஉடையேன்	வயிற்றை யுடையளான
யான்	நான்
இனி என்செய்கேன்;—	
அம்பரம் எழும்	உபரிதந லோகங்களெல்லாம்
அதிரும்	அதிரும்படியாக
இடி	முழங்காநின்றுள்ள
குரல்	த்வநியையுடைத்தாய்
அனல்	நெருப்புப்போலே
செம்	சிவந்த
கண் உடை	கண்களை யுடைத்தாய்
மால்	கறுத்திருந்துள்ள
விடையோடு	ரிஷபங்களோடே
வம்பு அவிழ்	மணம்மாறுதே நித்ய வஸந்தமான
கானத்து	அச்சோலைக்குள்ளே
பிணங்கிநீவந்தாய்போலும். (௧௩)	

வ்யா;—பதின்மூன்றாம்பாட்டு. (தம்பரமித்யாதி) ஓரோகாரியங்களிலே இழிவார் தந்தாமால் செய்து தலைக்கட்டலாம் கார்யங்களிலே யன்றோ இழிவது. (ஆண்மைகள்) ஓரோவொன்றையே

அ;—பதின்மூன்றாம்பாட்டு. (தம்பரமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் "நாகத்தினொடு பிணங்கி நீ வந்தாய்" என்னக்கேட்டு, நீ இதுக்கஞ்சவேணுமோ? சிறுப்பிள்ளையாயிருக்கச் செய்தே நான் நச்சுமுலையுண்டதாகச் சொன்னாயே, இவ்விஷயம் எனக்கு ரஸ்யமானது ஆஜந்மஸித்தமென்று ப்ரஸித்தமா யிருக்கையாலே "விஷமேறுத ப்ரக்ருதி இவன்" என்று தேறியிருக்கலாமே யென்ன; அதுவொன்றுமோ தேறியிருக்கைக்கு; மலைபோலே பெரியவிடைகளின்மேல் விழுந்ததுக்கு நானென்செய்கேனென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

கார்யங்களை என்னவேண்டியிருக்க, "ஆண்மை" என்று விசேஷசப்தத்தாலே சொல்லுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (ஓரோவென்று தொடங்கி).

தலைகாணவொண்ணாதபடியிருக்கை. (தனியே நின்று) நம்பி மூத்த பிரானோடே கூடநின்று செய்தானாகில் கண்ணெச்சில் வாராதபடி அவன் தலையிலே ஏறிடலாம். (தாம்செய்வரோ) தந்தாமையும் பார்க்கவேண்டாவோ? (எம்பெருமான்) உன்னைப்பெற்றவிதுவே அமையாதோ வயிற்றெரிச்சலுக்கு வேண்டுவது. நீ ஒருசெயலைச் செய்யவேணுமோ? (அம்பரமேழும்) உபரிதநலோகங்கள் அதிரும்படியான த்வநியையுடைத்தாய், அகவாயில் மரமெல்லாம் தெரியும்படி நெருப்புப்போலே சிவந்தகண்ணையுடைத்தாயிருக்கிற வ்ருஷபங்களோடு கூட நித்யவஸந்தமான சோலைக்குள்ளே பிணங்கிவந்தாய் போலேயிருந்தது என்கிறாள். .... (கூ)

மூ;—அன்னநடைமடவாய்ச்சி வயிறடித்தஞ்சஅருவரைபோல்
மன்னுகருங்களிற்றாருயிர்வவ்விய மைந்தனைமாகடல்சூழ்
கன்னிநன்மாமதிள்மங்கையர்காவலன் காமருசீர்கலிகன்றி
இன்னிசைமாலைகளீரேழும்வல்லவர்க் கேதுமிடரில்லையே

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னநடை	ஹம்ஸகதியையும்	மைந்தனை	மிடுக்கனான கண்ணபிரான் விஷயமாக,
மடம்	ஆத்மகுணத்தையுமுடையளான	மாகடல்	அகழாகப் போரும்படியான கடலாலே
ஆய்ச்சி	யசோதைப் பிராட்டியானவள்	சூழ்	சூழப்பட்டதாய்,
வயிறுஅடித்து	வயிற்றிலே அடித்துக் [கொண்டு	கன்னி	ஶாஶ்வதமாய்
அஞ்ச	அஞ்சும்படி,	நல்	விலக்ஷணமாய்
அருவரைபோல்	பெரியதொருமலைபோலே	மா	அரணாகப் போரும்படியான ஒக்கத்தையுடைத்தான
மன்னு	பொருந்தியிருக்கிற		
கரு	கருமையையுடைய	மதிள்	மதிளையுடைய
களிறு	குவலயாபீடத்தின்	மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார் [க்கு
ஆருயிர்	அருமையான உயிரை	காவலன்	நிர்வாஹகராய்
வவ்விய	அபஹரித்த	காமரு	ஸ்ப்ருஹணீயமான

(தலைகாண) எல்லைகாண. வ்யாக்யாதருவாக்யம் (நம்பியித்யாதி). (தந்தாமை) தன் ஸௌகுமார்யத்தை யென்கை. ... ... (கூ)

சீர்	கல்யாணகுணங்களையுடையரான	மாலைகளீரேழு	சொல்மாலையான பதிம்ஞன்கு பாசுரங்களை
கலிகன்றி	ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)	வல்லவர்க்கு	ஓதவல்லவர்களுக்கு[யும்
இன்	இனிதான	இடர்	துன்பமானது
இசை	இசையையுடைய	ஏதும் இல்லை	ஈஷத்துமில்லை. (௧௪)

வ்யா;—பதிஞலாம்பாட்டு. (அன்னமித்யாதி) ஆகர்ஷகமான நடையையுடையளாய், ஆத்மகுணேபேதையாயிருக்கிற யசோதைப் பிராட்டியானவள் வயிற்றிலே அடித்துக்கொள்ள. (அருவரை போல்) மலை கால்கொண்டு நடந்தாப்போலேயாய், கண்டார்கண்கள் பிணிப்படும்படியிருக்கிற ஆனையை முடித்துப் பொகட்டமிடுக்கனே. (மாகடல்) கடலை அகழாகவுடைத்தாய் அரணுகப்போரும்படியான மதிளையுடைத்தான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். (இன்னிசையித்யாதி) இத்திருமொழியை வல்லவர்களுக்கு யசோ

அந;—பதிஞலாம்பாட்டு. (அன்னமித்யாதி) இவ்வாழ்வாருக்கு யசோதைப்பிராட்டி தசைபிறந்து க்ருஷ்ணன் தீம்புகளையும் அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிக்கும்போது, பத்தாம்பாட்டிலே நேரே அவனேடு வார்த்தை சொல்லுகையாலுண்டான அநுபவாதிசயத்தாலும், வயிறுமறுகும்படியான ஆண்மைகளையும் திருமேனிஸௌகுமார்யாதிகளையும் கண்டு வயிறடித்துக்கொள்ளும்படியான ப்ரேமத்தாலும், கீழ்த்திருமொழிகளின் கணக்கிலே பத்துப்பாட்டாக வருளிச்செய்யும் கட்டளையும் மறந்தும் ஈரேழாக வநுஸந்தித்தாரென்று கண்டுகொள்வது.

கீழ்ஸௌகுமார்யத்துக்கு அஞ்சினபடிசொல்லி, இதில் வயிறுபிடித்தபடி சொல்லிற்றென்று ஸங்கதி. அந்தஅச்சம் தீரும்படிக்குக் குவலயாபீடத்தைக் கொன்று பெருமிடுக்கைக்காட்டத் தெளிந்தவநந்தரம், இத்திருமொழிக்குப் பலம்சொல்லுகிருரென்று மேலுக்கு ஸங்கதி.

தீம்புகளைச்சொல்லிப் பழியிடுகிறபாட்டுக்கள் ஓரேழும், சேவகத்தைப் பேசுகைப்ராதாந்யேந தோற்றும்படியான தோரேழுமாகப் பிரித்து "ஈரேழுமென்ருர்"என்று விவக்ஷித்து, ப்ரக்ருதோபயுக்தமாக வருளுகிருர் (இத்திருமொழியை யித்யாதி). ... ... (௧௪)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

தைப்பிராட்டியுடைய அநுபவத்தில் குறைய அநுபவிக்கவேண்டா வென்கிறார். .... (கச)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
பத்தாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பத்தாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி
காதில் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—வெண்ணெயையும் பெண்களையுமொக்கக் களவுகாணு மது தவிர்ந்து அவர்களும் கைபுகுந்து நினைத்தபடியே ஸம்ஶ்லேஷமும் ப்ரவ்ருத்தமாய் நின்றதுகிடீர்; இனி இது ப்ரஸித்தமாம்படியான வாறே அகலநின்றான்; இவர்களுக்கு ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்து ஸம்ஶ்லேஷத்தினுடைய மத்யந்திநமாய், அறமுறுடுகொளுத்தியிருக்க, அவனும் வருந்தி காலைக்கையைப்பிடித்து ஸம்ஶ்லேஷித்தபடியைப் பேசுகிறதாயிருக்கிறது.

மூ;—காதில்கடிப்பிட்டுக் கலிங்கமுடுத்துத்
தாதுநல்ல தண்ணந்துழாய்கொ டணிந்து
போதுமறுத்துப் புறமேவந்துநின்றீர்
ஏதுக்கிதுவென் னிதுவென் னிதுவென்னோ. (க)

அரு;—காதில் ப்ரவேசம். "நந்தன்பெற்றமதலை நஞ்சேரிக்கே அல்லில் தான் வந்தபின்னை, கண்மலர் சோர்ந்தித்யாதி - என்மகள்வண்ணமிருக்கின்ற வாநங்காய், என்செய்கேன்" என்கையாலும், "அங்ஙனம் தீமைகள்செய்வர்களோநம்பீ" என்றுதாயும் ஆணைவிட்டபடியாலும், உந்மஸ்தகரஸம் தலையெடுக்கும்படி ஸம்ஶ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாக, அதுஸாத்மிக்கவேணுமென்று, பிரிந்தவநந்தரம், பிரிவுபொறுக்கமாட்டாமல் ஊடுதல்தலையெடுத்ததென்றும் ஸங்கதியை யருளுகிறார் (வெண்ணெயையுமித்யாதி). (ப்ரஸித்தமாம்படி) மிகவும் உந்மஸ்தகமாம்படி கைபுகுந்ததென்னும்படி. (மத்யந்திநம்) நாளுக்கு மத்யம்-ஸாயங்காலமென்றபடியாய், அத்தாலே ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ஸாயங்காலமாவது-கேவலம் விஶ்லேஷமுமன்றிக்கே, ஸம்ஶ்லேஷமுமன்றிக்கே, முன்னேநிற்கிறநிலையானவாறே யென்கை. ... ... *

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காதில்	காதிலே	அணிந்து	(திருமுடியை) அலங்கரித்து
கடிப்பு	கர்ணபூஷணத்தை	போது	(வருகைக்குக் குறிப்பிட்டுச் சொன்ன) காலத்தை
இட்டு	சாத்திக்கொண்டு,	மறுத்து	அதிக்ரமித்து
கலிங்கம்	கறுப்புத் திருப்பரியட்டத்தை	புறமே	பின்புறத்தில்
உடுத்து	தரித்துக்கொண்டு,	ஏதுக்கு	எதற்காக
தாது	இதழ்களையுடைத்தாய்	வந்துநின்றீர்	வந்துநின்றீர்?
நல்ல	விலக்ஷணமாய்	இது என்	இதென்னகாரியம்;
தண்	குளிர்ந்த		இது என்? இது என்னே! (௧)
அம்	அழகிய		
துழாய்கொடு	திருத்துழாய் மாலையைக்கொண்டு		

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (காதில் கடிப்பிட்டு) பெண்களோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்க வருகிறவன் கடிப்பிட்டு வருகையாவதென்னென்னில்; பால்யாவஸ்த்தையில் பிடிகொடாதே தீம்பில் கைவளர்ந்து திரிகையாலே காதுகுத்த அவஸரமில்லை; பின்பு பருவம் நிறைந்து விளையாடப்புக்கவாறே பெண்களுடைய "விடுகாதழகியார்" என்றும், "சொணையழகியார்" என்றும் சொல்லுகிற க்ஷேபவசநம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே பின்புகாணும் காதுகுத்தப்புக்கது. அதுபெருக்கிவரப் பற்றுகிறதில்லைகாணும்.

அ௩;—முதற்பாட்டு. (காதிலித்யாதி) (௧) "காதில்கடிப்பை நோவத்திரிகிலுணக்கிங்கு இழுக்குற்றென்காதுகள் நொந்திடுகில்லேன்" என்றத்தைத் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டருளுகிறார் (பால்யேத்யாதி). (௨) "கையில்திரியை இடுகிடாயிந்நின்ற காரிகையார் சிரியாமே" என்ற தாய்வாய்சொல் தன் நெஞ்சுக்கேற அநுபூதமானவாறே காதில்கடிப்பிட ஒருப்பட்டானென்கிறார் (பின்பித்யாதி). ஆனால் (௩)"மகரக்குழைகொண்டு வைத்தேன்" என்றாளே; காதுபெருக்கி * மகரநெடுங் குழைக்காதனாயன்றோவர அடுப்பது. கடிப்பிட்டுவரவேண்டுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (அதித்யாதி). கடிப்பிட்டதுக்கே போதுமறித்ததாய் குற்றமாய்விழச்செய்தே, மகரக்குழையிட்டு வருமளவுதாழ்த்தால் முகம்பெறவிரகுண்டோவென்று கருத்து.

---

(௧) பெரி-தி-௨-௩-௧௨. (௨) பெரி-தி-௨-௩-௯. (௩) பெரி-தி-௨-௩-௩.

“காதில்” என்கையாலே வெறும்புறத்திலே பெண்பிறந்தாரை அநங்யார்ஹைகளாக்கிக் கொள்ளவற்றாயிற்று. அதுக்குமேலே கடிப் பையுமிட்டானாயிற்று. யுவாக்களாயிருப்பார்க்கு ஆராட்சிதோற றச்செய்யும் செயலாயிற்று. (கலிங்கமுடுத்து) நல்லபுடவைகளையும் உடுக்கமாட்டாதவர்கள் உடுக்கப்புக்கவாறே பொல்லாதாயிருக்கு மாயிற்று. அங்ஙனன்றிக்கே, உடைவாய்ப்பாலே நெஞ்சுபிணிப் புண்ணும்படியாகவாயிற்று உடுப்பது. (தாதுநல்ல) பரிமளத்தை யும் செவ்வியையும் குளிர்த்தியையுமுடைத்தான திருத்துழாய் மாலையை முடிக்கவல்லன்; முடித்தவாறே கண்ணுக்கு ஆகர்ஷக மாயிருக்குமிறே.

(போதுமறுத்து) காலத்தைத் தப்பினனாயிற்று, ஒப்பித்துவர வேண்டுகையாலே. இவர்களுக்குஉடலாக ஒப்பிக்கிறத்தோடு இவர்க ளோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறத்தோடு வாசியென்னென்றாயிற்று அவன் படி. இருந்தபடியே உகக்கிற எங்களுக்கு ஒப்பிக்கவேணுமோ? புதியநிலங்களை அழிக்கைக்காகவன்றோ என்றாயிற்று இவர்கள்படி. கிட்டிவரச்செய்தேயும் காலத்தைத் தப்பிவருகையாலே ஓரடியிலே பத்தடியிட்டானாயிற்று. (நின்றீர்) ஸாபராதனாகையாலே கிட்டி

கடிப்பிட்டுவருவது காதிலன்றோ? மூக்கிலிடுவாருண்டோ? காதிலென்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்தென்னென்னவருளுகிறார்(காதிலித்யாதி). அவன்மி கவும் ஆகர்ஷகமாகக்கடிப்பிட்டுவந்தால், இதுவுமொரு குற்றம்சொல்லுமாபோ லே சொல்லக்கருத்தென்னென்ன வருளுகிறார் (யுவாக்களித்யாதி). (ஆரா ட்சி) என்றது-இத்தனைநாளும் காதுகுத்தப்பொறாத இவன் இன்றைக்காக வேயோ காதுகுத்திக்கடிப்பிட்டானென்று விசாரிக்கையென்கை. பெண்கள் எச காதில் கடிப்பிட்டானென்று நாலுபேரும் சொல்லும்படி நீ இருக்கைகுற்ற மேயன்றோ வென்கிறாளென்று கருத்து. “கலிங்கம்” கறுப்புத்திரிப்பரியட்ட மாய், இத்தை உடுத்தென்றதுக்கு பா(ஞா)வமேதென்ன வருளுகிறார் (நல்ல வித்யாதி).

(காலத்தை) வருகிறேனென்று சொன்னகாலத்தை. காலம்தப்பும்படி ஒப்பிக்கவேணுமோ? எற்கவே ஒப்பிக்கலாகாதோ வென்ன வருளுகிறார் (இவர் களுக்கித்யாதி). ஆனால் அதுவேகுற்றமாக்கி இவர்கள் வெறுப்பானென்னென் னவருளுகிறார் (கிட்டியித்யாதி). ஆனால் நிற்பானென்னென்ன(ஸாபராதனித்

வரமாட்டுகிறிலன். ஆற்ருமையாலே புறம்புபோகமாட்டுகிறிலன். (எதுக்கிது) பசியில்கிடையாத சோறென்றிய. (என்னிதுவென்னிதுவென்னே) ஒப்பித்துக் கொடுவரவேணுமோ?. காலத்தைத் தப்பிவரவேணுமோ? ஸாபராதனுனல் மேல் விழவன்றோ வடுப்பது.

மூ;—துவராடையுடுத் தொருசெண்டுசிலுப்பிக்
கவராகமுடித்துக் கலிக்கச்சுக்கட்டிச்
சுவரார்கதவின்புறமே வந்துநின்றீர்
இவராரிதுவென்னிது வென்னிதுவென்னே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துவர் ஆடை	சிவப்பு நிறப்புடைவை யொன்றை	கலி	வலியையுடைய
உடுத்து	திருவரையில் சாத்திக் கொண்டு	கச்சு	கச்சுப்பட்டையை
ஒரு செண்டு	ஒரு செண்டையும்	கட்டி	(திருவரையிலே) டிக்கொண்டு,
சிலுப்பி	(கையால்) சலிப்பித்துக்கொண்டு(திருக்குழல்களை)	சுவர் ஆர்	சுவரோடிணைந்த
கவராக	இரண்டு ப்ரகாரமாக	கதவின்புறமே	கதவின்பக்கமாக வந்துநின்றீர்;
முடித்து	முடித்துக்கொண்டு,	இவர் ஆர்	இங்ஙனே வந்து நின்றவர் ஆர் கொல்?
			இதுவென்!இதுவென்?இதுவென்னே

வ்யா:—இரண்டாம்பாட்டு. (துவராடையித்யாதி) முற்படயாதி). ஆனுல்நடக்கலாகாதோவென்ன வருளுகிறுர் (ஆற்ருமையித்யாதி). (என்றிய)-கிமர்த்தம் என்றபடி; உன்உறவுக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்றபடி. போது மறுத்துவந்தது-குற்றமானுப்போலே, நின்றதும் குற்றமென்று விவக்ஷித்து"என்னே"என்கிறஸ்வரத்துக் குக்கருத்தருளுகிறுர் (ஸாபராதனித்யாதி).

அ;—இரண்டாம்பாட்டு. (துவரித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டிலே "எதுக்கிது வென்" என்று ப்ரணயரோஷம் முற்றினபடியைக்கண்டு நின்றநிலையிலே தானேவேறொரு வேஷம்கொண்டுஉள்ளே யுள்ளே ஓடும்படிகடந்துநிற்க, அதிலீடுபட்டு இன்னுரென்றறியாதே மயங்கி, பின்னையும் ப்ரணயரோஷத்தாலே சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

"கலிங்கமுடுத்து" என்று சொல்லியிருக்க, "துவராடையுடுத்து" என்னக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறுர் (முற்படவித்யாதி). (சிவப்புநிறப்புடைவை)

உடுத்ததுக்கு ஈடுபடாமையாலே அதுக்குமேலே ஒருசிவப்புநிறப் புடவைச் சிமிழ்த்துக்கொண்டு வந்தானாயிற்று. (ஒருசெண்டுசிலு ப்பி) புறம்பே அந்யபரனென்றுதோற்றுகைக்காகக் கையிலே ஒரு செண்டையும் சிலுப்பிக்கொடுவந்தானாயிற்று. (சுவராகமுடித்து) திண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே மயிரைப்புகுந்துமுடித்து நழு க்தி, வலியுடைத்தான கச்சையிட்டுக்கட்டி.

(சுவரார்கதவின்புறமே வந்து) சுவரார்ந்தகதவுக்குப் புறமே வந்து, தள்ளவும் போகாதே நின்றானாயிற்று. ப்ரத்யபிஜ்ஞார்ஹமல் லாதகாலத்திலேவந்தார்இவர், அந்யபரதைபாவித்துவரவேணுமோ? கதவுக்குப்புறம்பே நிற்கவேணுமோ? தள்ளவும் போகாதொழிய வேணுமோ? .... (உ)

மூ;—கருளக்கொடியொன்றுடையீர் தனிப்பாகீர்
உருளச்சகடமதுறக்கில் நிமிர்த்தீர்
மருளைக்கொடுபோடி வந்தில்லம்புகுந்தீர்
இருளத்திதுவென்னிது வென்னிதுவென்னோ. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒன்று	அத்விதீயமான	உறக்கில்	கள்ளநித்திரை கொள் கின்ற காலத்திலே
கருளக்கொடி	கருடத்வஜத்தை		
உடையீர்	நிரூபகமாக உடையவரே!	சகடம் அது	அஸுராவிஷ்டமான சகடமானது
	(அந்தப் பெரியதிருவடியை)அத்விதீயமாக	உருள	உருண்டு துகளாம்படி
தனி		நிமிர்த்தீர்	(திருவடியை) நிமிர்த் தருளினவரே!
பாகீர்	நடத்தவல்லவரே!,		

என்றது-சிவப்புச்சாயமேற்றினபுடவை. (சிமிழ்த்துக்கொண்டு) சுற்றிக்கொ ண்டு. மயிரைப்பேணுகைக்கும் கச்சுக்கட்டுகைக்கும் தாத்பர்யமென்னென்ன வருளுகிறார் (திண்ணகத்திலித்யாதி). ப்ரவாஹத்திலிழிவார் மயிரைப்பேணி கச்சுக்கட்டி உத்யுக்தராய்இறங்குமாபோலே, இவன் ஒருபோக (ஸ்ரீ) ப்ரவா ஹத்திலிழிகைக்கு ஒருப்பாடு தோற்றி நின்றானென்கை.

(தள்ளவும்) என்றது - கதவைத்தள்ளவு மென்றபடி. அவனைத்தொட் டவளாகில் தள்ளமாட்டாளிறே. கீழே "வந்துநின்றீர்" என்றுவைத்து "இவ ரார்" என்கைகூடுமோவென்னவருளுகிறார் (ப்ரதயபிஜ்ஞேத்யாதி). அன்றி க்கே, ஸந்தேஹிக்கிறாளென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (ப்ரத்யபிஜ்ஞேத்யாதி). (கதவுக்குப் புறம்பே) என்றது-சுவரோடே சேர்ந்தகதவுக்கும் வாசற்படிக்கும் நடுவே என்கை. ... ... (உ)

இருளத்து	இராக்காலத்திலே	இல்லம்	அகத்துக்குள்ளே
மருளை	(பெண்பிறந்தாரை) மயக்கவல்லபாட்டை	புகுந்தீர்	ப்ரவேசித்தீரே!;
பாடிக்கொடு வந்து	(மெள்ளப்) பாடிக்கொண்டு வந்து	இதுவென்? இதுவென்? இதுவென்னோ?	(ச)

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு (கருளக்கொடி) ஜகத்ப்ரஸித்தராயிருப்பார் அப்ரஸித்தரைப்போலே வரக்கடவதோ?. (தனிப்பாகீர்) எல்லார் பக்கலிலும் பண்ணும் ரக்ஷணமடைய அவளொருவனுக்குமே பண்ணவேண்டும்படியன்றோ உமக்கிருக்கிறது. (உருளச்சகடம்) அதிஸாஹஸங்களையன்றோ நீர்செய்வது. அஸுராவேசத்தாலே நின்ற சகடம் மூலைவரவு தாழ்த்தவாறே சிறி சியிர்த்ததிருவடிகளுக்கு இலக்காய்த்துகளாய்ப் போயிற்று.

(மருளை) பெண்பிறந்தாரடைய நஞ்சுண்டாரைப்போலே மோஹிக்கும்படியாகப் பண்ணை நனுங்கிக்கொண்டுவந்து ராத்ரியிலே, ப்ரஸித்தராயிருப்பார் அப்ரஸித்தரைப்போலே வரக்கடவதோ ?; பண்ணைநனுங்கிக்கொடுவரக்கடவதோ?; ராத்ரியிலேவரக்கடவதோ?.

மூ;—நாமம்பலவுமுடை நாரணநம்பீ
தாமத்துளவம் மிக நாறிடுகின்றீர்
காமனெனப்பாடிவந் தில்லம்புகுந்தீர்
ஏமத்திதுவென்னிது வென்னிதுவென்னோ. (ச)

அரு;—மூன்றாம்பாட்டு. (கருளவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் வாசல்படிக்குள்ளே அடியிட்டவளவிலே தயிர் கடையமாட்டாதே யிருக்கக்கண்டு கண்ணுக்கு இருண்டவாறே உள்ளேபுக, அத்தைக்கண்டு அவள் "கள்ளனைப்போலே வருகை-கொடிகட்டிக்கொண்டிருக்கிற உமக்கு உசிதமோ" என்கிறாளென்று ஸங்கதி.

"கருளத்தனிப்பாகீர்" என்றந்வயித்து அவ்வருகுமேற்கொள்ளுகை ரக்ஷணமென்று தாத்பர்யமென்றருளுகிறார் (எல்லாரித்யாதி). நான் உங்கள் வீட்டுக்கு அடியிட்டுவர, என்னை கருளப்பாகனுகச் சொல்லுகிறதென்னென்னும் ப்ரஸ்நத்திலே "உருளவித்யாதி" என்றுவிவக்ஷித்தருளுகிறார் (அதிஸாஹஸேத்யாதி). அதாவது - திருவடிமேலே வருதி; நீர்அடியிட்டுவருகை ஸாஹஸம். இது உனக்கு அடியே பிடித்து உண்டென்று கருத்தென்கை.

"மருளை,மருளப்பண்ணும்பாட்டை-பாடிக்கொண்டு" என்றந்வயித்து அர்த்த மருளுகிறார் (பண்ணித்யாதி). (நனுங்குகை) மெள்ளப்பாடுகை. ... (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நாமம்பலவும்உடை	ஸஹஸ்ர நாமங்களையுடைய	ஏமத்து	இராக்காலத்திலே
நாரண நம்பீ	ஒன்றாலும் குறைவில்லாத ஸ்ரீமந்நாராயணனே!,	காமன் என	"மந்மதனோஇவன்' என்னும்படியாக
துளவத்தாமம்	திருத்துழாய் மாலையாலே	பாடி	பாட்டைப்பாடிக் கொண்டு
மிக	மூக்கறும்படி [	வந்து	(அரணையழித்து)வந்து
நாறிடுகின்றீர்	வாஸித்துப்போராநின்றீர்;	இல்லம்	அகத்துக்குள்ளே
		புகுந்தீர்	ப்ரவேசித்தீரே!;
		இதுஎன்? இதுஎன்? இதுஎன்னோ?.	

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (நாமம்பலவுமுடை நாரணநம்பீ) "இன்னாருக்குசேஷபூதன், இன்னாருக்கு சேஷபூதன்" என்று நீ படைத்தபேருக்கு எல்லையுண்டோ? சொல்லவேணுமோ? நீர் ஊர் பொது வல்லீரோ? நீர்நிரபேக்ஷரல்லீரோ?. (தாமமித்யாதி) கலக்க வருவார் மாளிகைச்சாந்து நாற்றத்தோடேயோ வருவது.

(காமனெனப்பாடிவந்து) காமன் பாட்டாலே பெண்களை

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (நாமமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே மருளைக் கொடு பாடினபடியைச்சொல்லுகிறவிடத்தில், "பெண்பிறந்தாரை யெல்லாம் பிச்சேற்றுமவன்"என்று சொல்லக்கேட்டு "நான் உன்னையல்லதுவேறு அறிவனோ" என்னா நின்றுகொண்டு பெருந்தானத்திலே பாடத் துடங்கினான். அதிலே ஈடுபட்டு மாமிமார் முதலானாரறிய இப்படி பாடுவாருண்டோ என்று அதுவே குற்றமாக்கிச் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

நாராயணபதத்துக்கு பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸபலித ஸௌலப்யத்தைப் பற்ற ஒரு தாத்பர்யமருளிச்செய்து, தத்புருஷ ஸமாஸபலித பரத்வத்தைப் பற்ற வருளுகிறார் (நீர்நிரபேக்ஷரல்லீரோ) என்று. "மிக" என்கையாலே துளவத்துக்குள்ள பரிமளமேயன்றிக்கே, பெண்களுடைய கொங்கைத்தலத்தின் கோயில் சாந்து நாறாநின்றதென்று சொன்னமை தோற்றுகையாலே அருளுகிறார் (கலக்கவித்யாதி). இங்கே கலக்கவரும் போது இட்டமாலை சருகாயன்றோ இருக்கவேண்டுவது என்று கருத்து.

இப்படி அவள் "குறிகள் காணத்துடங்கினாள்"என்று மிகவும் மருளேற்ற வேணுமென்று பாடத்துடங்க, அதுதானும்அகத்தார் அறியில் குற்றமாமென்று அதுக்கு வெறுக்கிறாளென்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (காமனித்யாதி). (௪)

வருத்துமாபோலேயாயிற்று, இவனும் ஈடுபடுத்தினபடி. (ஏமத்து) அரணழித்துவருவார் ஆதரமுடையாரன்றோ? பூர்ணராயிருப்பார் அபூர்ணரைப்போலே வரக்கடவதோ? கலக்கவருவார் அப்ரஸித்தமாகவன்றோவருவது; அரணழித்து வரவேணுமோ?. .... (௪)

மூ;—சுற்றும்குழல்தாழச் சுரிகையணைத்து
மற்றும்பலமாமணி பொன்கொடணிந்து
முற்றம்புகுந்து முறுவல்செய்து நின்றீர்
எற்றுக்கிதுவென்னிது வென்னிதுவென்னோ. (௫)

பதம்.	உரை.
குழல்	திருக்குழல்களானவை
சுற்றும்	பிடரியைச்சுற்றிலும்
தாழ	தாழ்ந்தலைய, (அழகுக்குடலாக)
சுரிகை	உடைவாளை,
அணைத்து	தரித்துக்கொண்டு,
மற்றும்	மற்றுமுள்ள
பல	பலவகைப்பட்ட
மா	பெருவிலையனான
மணி	ரத்நங்களால் சமைக்கப்பட்ட
பொன்	திருவாபரணங்களையும்
அணிந்துகொடு	சாத்திக்கொண்டு
முற்றம்புகுந்து	எங்களகத்து முற்றத்துள்ளே புகுந்து
முறுவல்செய்து	மந்தஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டு
நின்றீர்	நில்லாநின்றீர்;
எற்றுக்கு	இது எதுக்காக?;
இது என்? இதுஎன்? இது என்னோ?.	

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சுற்றும்குழல்தாழ) மயிர்முடித்து அதில் ஈடுபடாமையாலே, குழலைப்பேணாதே வந்தானாயிற்று. (சுரிகையணைத்து) உகப்பார்க்கும் உகவாதார்க்கும் கருவி ஒன்றாயிற்று. சத்ருக்களை இருதுண்டமாகவிட்டு முடிக்கும்; அநுகூலரை அழகாலே கொல்லும். (மற்றும்பலமாமணி) ஆபரணகோடியோடொக்கச்

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சுற்றுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே காமனெனப் பாடின பாட்டுக்கு இசையாதே, இப்படி பாடுகை ஏதென்னச்சொல்லுகையாலே, அத்தைவிட்டு, சிறுப்பிள்ளைப்பருவம் தோற்ற எட்டுமெட்டாத திருக்குழலோடே யெள்ளவடியிட்டு முற்றத்திலே போகப்பெற்றத்தாலே க்ருதார்த்தனாய்முறுவல்செய்து நிற்க, "இவன் க்ருதார்த்தனைப்போலேமுறுவல்செய்தான்; இதென்ன" என்று அத்தையும் வெறுக்கிறாளென்று ஸங்கதி.

கீழே "கவராகமுடித்து" என்றிருக்க, இங்கே "குழல்தாழ" என்னக்கூடுமோவென்ன வருளுகிறார், மயிரித்யாதி). (கருவி) ஸாதநம். இப்போது சுரிகைக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்ன (ஆபரணேத்யாதி).

சொல்லுகையாலே அதுவும் அழகுக்கு உடலாமத்தனை. பெரு விலையனை ரத்நங்களையுடைத்தான திருவாபரணங்களைச்சாத்தி.

(முற்றம்புகுந்து) (க) "ஷஸ்த்ஸிவவ்யதிஷ்டத - கஸ்த்தஏவ வ்யதிஷ்ட்டத" போலே. (முறுவலித்யாதி) புக்கவயஸ்ஸுக்கு மரணமில்லையிறே யென்றிருந்தானாயிற்று. (முறுவல்செய்து) எங்களையும் தோற்பித்தாலன்றோ உனக்கு இதுவெற்றியாவதும். (எற்றுக்கிது) மயிர்முடிபேணுதேவரவேணுமோ? ஆயுதத்தோடே வரவேணுமோ? பின்னை வெற்றிகொண்டாடி நிற்கவேணுமோ?. .... (ரு)

மூ;—ஆனுயருமாநிரையு மங்கொழியக்
கூனுயதோர்கொற்ற வில்லொன்றுகையேந்திப்
போனாரிருந்தாரையும் பார்த்துப்புகுதீர்
ஏனோர்கள்முன்னென்னிது வென்னிதுவென்னோ. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆன் ஆயரும்	கோரக்ஷணபரரான இடையர்களும்	ஏந்தி	ஏந்திக்கொண்டு,
ஆநிரையும்	பசுக்களின் திரளும்	போனார்	போகுமவர்களையும்
அங்கு ஒழிய	இங்கின்றிக்கே வேறிடத்திலே கிடக்க,	இருந்தாரையும்	இருக்குமவர்களையும்
கூனுயது	வளைந்திருப்பதுமாய்	பார்த்து	(மெள்ள மெள்ளப்) பார்த்துக்கொண்டு
கொற்றம்	ஐஸ்வர்ய ஸூசகமுமாய்	புகுதீர்	உள்ளே புகாநின்றீர்;
ஓர்	ஒப்பற்றதுமான	ஏனோர்கள்	போக (ஸ்ரீ) விரோதிகளா யிருப்பார்
வில் ஒன்று	ஒரு தநுஸ்ஸை	முன்	முன்னே
கை	திருக்கையிலே		என் இது என்? இது என்னோ? (௬)

இத்தனை ஒப்பனையோடே வருமவன் முற்றத்திலே நிற்பானென்? உள்ளே புகலாமேஎன்ன; இவ்வொப்பனைக்கு அவர்கள் ஒப்பமிட்டாலிறே உள்ளே புகுரலாவது; என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் அநுமதிஸாபேக்ஷராய் நின்றாப்போலே நின்றானென்கிறார் (க(ஸ)ஸ்த்தஇத்யாதி). உள்ளேபுகப் பெறாதே முற்றத்திலே நிற்பானுக்கு முறுவல்வர ப்ரஸங்கமென்னென்ன வருளுகிறார் (புக்கவித்யாதி). "மரணபயம் கீழ்நாளிலே உண்டாகாதே ஜீவித்தோம், இனிமேலேஅன்றோ உள்ளது" என்றுஸந்துஷ்டராயிருப்பாரைப் போலே "கதவையடைத்துப் புறத்திண்ணையிலே கிடவாதே, முற்றத்திலே இவர்களைப்பார்த்துக்கொண்டு நிற்கப்பெற்றோமே" என்றுசிரித்திருந்தானென்று கருத்து. அவன் முறுவல்தானே இவர்களுக்கு அறமுருடுபண்ணுகைக்கு உடலாயிற்றென்றருளுகிறார் (எங்களையுமித்யாதி). (நிற்கவேணுமோ) என்றநந்தரம், "சொன்னபோது தப்பாதே வந்தாலாகாதோ" என்றுசேஷம். (ரு)

(க) ரா-யு-௧௭-௧௦.

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (ஆனையரும்) உம்மையொழியச் செல்லாதார்க்கன்றோ நீர் உதவுவது. வ்யதிரேகத்தில் முடியும் பதார்த்தங்களையன்றோ நீர் ரக்ஷிப்பது. (கூனையதோர் கொற்றவில்லொன்று கையேந்தி) நரம்புபடைத்து வளைந்து ஐஶ்வர்யஸூசகமான வில்லை ஏந்தி. ப்ரணயிநிபக்கல் ஆயுதங்களெல்லாம்கொண்டுவரவேண்டாவே.

(போனாரிருந்தாரையும் பார்த்து) உமக்கு முன்னடி தோற்றுதிறே. இருந்தாரையும் போனாரையும் தெரியாதிறே. (ஏனோர்கள் முன்) சத்ருக்கள் முன்பே. உமக்காசையில்லையிறே. பழிவிளக்கை

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (ஆனையரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் முறுவலாலே மிகவும் ஊடல் தலையெடுத்துநிற்க, "தம்குணம் காணாதாரையெல்லாம்வணங்கப்பண்ணுவது வில்லிறே" என்று, (௧) 'சாபமாநய - சாபமாநய' என்று கைகண்டவராகையாலே, 'காலைப்பிடித்து உள்ளே புகக்கடவோம்' என்னும் சங்கையின்றிக்கே, இருந்தாரையும் போனாரையுமெண்ணாதே புகுகிற நீர் இங்கே ஆரைரக்ஷிக்கவருகிறீர்; ரக்ஷ்யவர்க்கம் உமக்கு அங்கேயிருக்க, புகுவானென்" என்று வெறுக்கிறாளென்று ஸங்கதி.

"ஆனையரும் ஆநிரையும் உம்மையொழிய அங்குநிற்க" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளுகிறார் (உம்மையித்யாதி). விவரணம் (வ்யதிரேகத்திலித்யாதி). நீ, சொன்னபோது வாராதிருக்கவும்பிழைத்திருந்த எங்களை ரக்ஷிக்கவந்தாயோ? என்று கருத்து. நரம்புடைத்தானவில்லை நாணேறிட்டுக் கையும் வில்லுமாய்நின்ற அழகில் ஈடுபடவேணுமென்று அவன்வர, இவளுக்கு அதுவே குற்றமாய், யுத்தரங்கத்தில் வேண்டின செயலை அந்தரங்கத்திலே செய்யாநின்றாய், அது என்னபிச்சென்கிறாளென்று தாத்பர்யம். (ப்ரணயீத்யாதி).

பழிவிளக்கப்போனாரையும், மேல்நடக்கிறகார்யமாய் இருக்கிற நாத்தனார் முதலானாரையும் பார்த்துப்புகுகையாலே, உனக்குக்கண்ணும் நெஞ்சும்எங்கே ஓடுகிறதென்று சொல்லுகிறாளென்று விவக்ஷித்தருளுகிறார் (உமக்கித்யாதி). "தங்கள் தங்கள் கார்யங்களுக்குப் போவாரும் இருப்பாருமாயிரார்களோ; இதுவும் குற்றமாகவேணுமோ?. நீ அறியாயோ 'படிறன்படிறு செய்தான்' என்று பூசலிடுவாரை. இப்போது அவர்கள்முன்னேவருகை நல்லதுக்கோ? எங்களைப் பொடியவேணும் என்றன்றோவருவது" என்னும் பாவத்தாலே "ஏனோர்கள் முன்" என்கிறாளென்றருளுகிறார் (உமக்கித்யாதி). ... ... (௬)

(௧) ரா-யு--உ௧-உஉ.

க்கு வேண்டுவதேயிறே உள்ளது. (என்னிதுவித்யாதி) வ்யதிரேக த்தில் முடிவார்க்கன்றோ நீ உதவுவது. ப்ரணயிநிபக்கல் ஆயுதத் தோடே வரவேணுமோ? இடமறிந்தன்றோவருவது. .... (௬)

மூ;—மல்லேபொருததிரடோள் மணவாளீர்
அல்லேயறிந்தோம் நும்மனத்தின்கருத்தைச்
சொல்லாதொழியீர் சொன்னபோதினல்வாரீர்
எல்லேயிதுவென்னிது வென்னிதுவென்னோ. (எ)

பதம்.	உரை.
மல்	மல்லர்களோடே
பொருத	போர்செய்த
திரள்	திரண்ட
தோள்	பு(ஜ)ஜங்களையுடைய
மணவாளீர்	மணவாளப்பிள்ளாய்!
நும்	உம்முடைய
மனத்தின்	ஹ்ருதயத்திலுள்ள
கருத்தை	அபிப்ராயத்தை
அல்லே	நேற்றிரவு (ஸம்ஶ்லேஷிக்கும்போதே)
அறிந்தோம்	அறிந்துகொண்டோம்;
சொல்லாது	(இன்னபோது வருவேனென்றொரு குறிப்பிட்டுச்) சொல்லா
ஒழியீர்	போகிறீரில்லை; [மல்
சொன்னபோதினல்	அப்படி குறிப்பிட்டுச் சொன்னகாலம் கடவாதபடி
வாரீர்	வருகிறீருமில்லை;
எல்லே	இதோராஶ்சர்யமே!;
இது என்	ஸ்வதந்த்ரரான நீர் பரதந்த்ரரைப்போலே காலம்குறிப்பிட்டுப் போகிறதென்?
இது என்	குறித்த காலத்தில் வாராதொழிந்ததென்!
இது என்னே	நிரபராதரைப் போலே நிர்ப்பயமாய் நிற்கிறபடியென்? (எ)

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (மல்லேயித்யாதி) முருடராயிருப்பாரன்றோ உம்முடைய செவ்விக்கு இட்டுப்பிறந்தவர்கள். ஆசையுடை

அ௩;—ஏழாம்பாட்டு. (மல்லேயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே எங்களுக்கு அவத்யத்தை விளைக்கவேணுமென்று வந்தீரென்று குற்றம்சொல்ல, இனிஇதுக்கு மறுமாற்றமுண்டோவென்று கவிழ்ந்துகொடு, "நீங்கள் இத்தனை வெறுக்க நாம்செய்தகுற்றமென்"என்றுகேட்கமாட்டாமலிருக்க, அதுபொறுக்கமாட்டாதே வில்வழியே தோளழகிலே கண்வைத்து ப்ரணயம் விஞ்சின ரோஷகாரணத்தையும் சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

"மல்லரோடே பொருததிரண்டதோளையுடையமணவாளப்பிள்ளை" என்று சப்தார்த்தமாய், உபகாரதாத்பர்யமருளுகிறூர் (முருடரித்யாதி). "அல்லே"-

யார்க்குக்கிடையாதிறே. (அல்லேயித்யாதி) இரவுகலக்கிறபோதே "நினைவொன்றும், செயலொன்றுமாயிருந்தது" என்னு மிடமறிந்தோம்.

(சொல்லாதொழியீர் சொன்னபோதினால் வாரீர்) உம்மை நீரறிந்தால் காலத்தைக் குறித்தோபோவது. எங்களையறிந்தால் சொன்னபோதிலேவரவேண்டாவோ?(எல்லே) உறவுமுறையாரைப் போலே நீர்கவிழ்ந்திருக்கிறதென். இங்கேவாரீர். (இதுவென்னிது) உம்மை நீர் அறியவேண்டாவோ ?, எங்களை அறியவேண்டாவோ?

மூ;—புக்காடரவம் பிடித்தாட்டும் புனிதீர்
இக்காலங்கள் யாமுமக்கேதொன்றுமல்லோம்
தக்கார்பலர்தேவிமார் சாலவுடையீர்
எக்கேயிதுவென்னிது வென்னிதுவென்னோ. (அ)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
புக்கு	பொய்கையிலே ஏறப் பாய்ந்து,	ஏதொன்றும் அல்லோம்	ஒரு சரக்காகவு மெண்ணப்படுகிறிலோம்;
ஆடு அரவம்	படமெடுத்தாடா நின்றகாளிய நாகத்தை	தக்கார்	(உமக்குத்) தகுந்திருப்பவர்களாய்
பிடித்து	பிடித்து	பலர்	அளவற்றவர்களுமான
ஆட்டும்	(அதன் உயிர்வாடும்படி) ஆட்டின	தேவிமார்	மஹிஷிகளை
		சால	பெரும்பாலும்
புனிதீர்	பா(வ)வசுத்தியை யுடையவரே!	உடையீர்	பட்டங்கட்டி வைத்திராநின்றீர்;
இக்காலங்கள்	இப்போது	எக்கே	இது என்ன கஷ்டம்!;
யாம்	நாங்கள்	இதுஎன்?, இதுஎன்?, இதுஎன்னோ?.	
உமக்கு	உமக்கு		

முன்பேகலக்கிற ராத்ரியிலே தானே, * நகரஸ்த்ரீ கலாலாபாம்ருத பானார்த்தமாக "முருடர்" என்றுபாராதே ஸுகுமாரமான திருத்தோள்களைக் கொண்டு அவர்கள்கண்டு மகிழவேணுமென்றுபோக ஒருப்பட்ட கள்ளத்தனமறிந்தோமென்கிறுளென்று விவக்ஷித்தருளுகிறுர் (இரவித்யாதி).

"உம்மைஅறிந்தால்" என்றதுக்கு நகரஸ்த்ரீகள் பக்கல்போகவேணுமென்று மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற கபடந்தானறியிலென்றபடி. "எல்லே" என்றுஸம் போதிக்கைக்கு இத்தாத்பர்ய மருளுகிறுர் (உறவித்யாதி). (வாரீர்) வாராதே போனீரென்றபடி. ... ... (எ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (புக்காடரவம்) ப்ரமாதத்தாலே காலிலே தட்டுகையன்றிக்கே அதின்மேலேபாய்ந்து ஸாஹஸமான செயல்களன்றோ நீர் செய்யுமவை. இடையர்க்கும் இடைச்சிகளுக்கு முண்டான ரக்ஷணத்திலன்றோ நீர் சுத்தபா(வ)வராய்ப் பரிமாறுவது. (இக்காலங்கள்) எனக்கு உங்களை யொழியவும் வேறே சிலருண்டோவென்றான்; அதெல்லாம் பண்டைக்காலத்தில் வார்த்தையன்றோ என்கிறாள்.

நான் வேறேயும் சிலரைஅறிவேனோவென்ன; உமக்கு ஸத்ருஶராயிருப்பார் பலருமில்லையோ?. இது தன்னைக் கொண்டாடுமவர்களன்றோ அவர்கள். (எக்கே) இதுவென்ன கஷ்டமோ? ஸாஹஸங்களைச் செய்யக்கடவநீர் இங்குவந்ததென்? குறைவற்ற நீர் இங்குவந்தென்? மேன்மையுடையார் வரக்கடவதோ? .... (அ)

மூ;—ஆடியசைந்தாய்மடவாரொடு நீபோய்க்
கூடிக்குரவைபிணை கோமளப்பிள்ளாய்
தேடித்திருமாமகள் மண்மகள்நிற்ப
ஏடீயிதுவென்னிதுவென்னிது வென்னோ?. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருமாமகள்	பெரிய பிராட்டியாரும்	ஆடி அசைந்து	ஆடி அசைந்து
மண்மகள்	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியும்	குரவைபிணை	திருக்குரவைகோத்த
தேடிநிற்ப	தேடிக்கொண்டிருக்க,	கோமளப்பிள்ளாய்	அழகியபிள்ளாய்! (என்று மற்றும் சிலவார்த்தைசொல்வதற்கு முன்காலைப்பிடிக்க)
நீபோய்	நீ அவர்களை அகன்று போய்		
ஆய்மடவாரொடு	ப(மு)வ்யைகளான இடைப் பெண்களோடு	ஏடீ	வாராய்தோழீ!
கூடி	ஸம்ஶ்லேஷித்து [டே	இது என்	இவரை உள்ளே புகுரவிட்டதென்?
			இது என்? இது என்? என்கிறாள். (௯)

அநு;—எட்டாம்பாட்டு. (புக்காடரவமித்யாதி) "சொன்னபடியே வரப்போமோ? ப்ராமாதிகத்துக்குப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டாவோ?நான் இத்தனைஸாஹஸத்திலே ஒருப்படுவேனோ? எனக்குவேறே சிலர்தானுண்டோ உங்களையொழிய" என்று சிலவிநயபாஷணங்களைப்பண்ண, அவ்வார்த்தைகள் ரோஷநிவர்த்தகங்களாகையாலே நொந்து கொள்ளுகிறாளென்று ஸங்கதி.

(இது தன்னை)எங்களைவிட்டிருக்கிறத்தை. விவரணம் (மேன்மையித்யாதி).

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆடியசைந்து) (திருமாமகள் மண்மகள் தேடிநிற்ப) (௧) "அகலகில்லேனிறையும்" என்று அவர்கள் ஆசைப்பட்டுநிற்க. "ஆய்மடவாரோடேகூடி ஆடி அசைந்துகுரவை பிணைக்கோமளப்பிள்ளாய்" என்றதுக்குக்கருத்து - ஒருவார்த்தை சொல்லுவர்களாக நினைத்து, "வ்யதிரேகத்தால் தரியாதவர்களிருக்க, உன்னைக்கொண்டு கார்யமின்றிக்கே யிருப்பார்க்கன்றோ நீ உதவுவது". என்று சொல்லப்புக்காள்; "இவ்வார்த்தை சொல்வித் தலைக்கட்டினால் பின்னை தனக்கு அவகாசமறும்" என்று பார்த்து அதுக்கு முன்னே காலைப்பிடித்தான்; (ஏடீ) என்று - தோழியைப்பார்த்து "நீயன்றோ புகுரவிட்டுக்கொடுத்தாய்" என்கிறாள். அவன் அதுக்குமேலே சிலவிநயாதிப்ரஸங்கங்களைப் பண்ணினான். (இதுவென்) காலைப்பிடிக்கிறதென்? மார்வத்தெழுத்தென்கிறதென்? வாயிதுவிரலென்கிறதென்?. (௯)

மூ;—அல்லிக்கமலக்கண்ணனை யங்கோராய்ச்சி
எல்லிப்பொழுதாடியவூடல் திறத்தைக்
கல்லின்மலிதோள் கலியன்சொன்னமாலை
சொல்லித்துதிப்பாரவர் துக்கமிலரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அல்லி	தாதுகளையுடைய	கண்ணனை	திருக்கண்களையுடைய
கமலம்	தாமரைப்பூப்போன்ற		கண்ணபிரானை

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆடியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "பலதேவிமார் சாலவுடையீர்" என்றவிதுக்கு வழியுண்டோ? நீங்கள்ரோஷத்தாலே கல்பிக்கிறவித்தனையிறே" என்றான்; அதுக்கு "நித்யாநபாயிநிகளையும்விட்டு எங்களை விரும்பினதில்லையோ? ராஸக்ரீடை பண்ணினதுபொய்யோ?" என்று மூதலித்துவிடவேணுமென்று அத்தைச்சொல்லி ஸம்போதிக்கிறாளென்று ஸங்கதி.

"குரவைபிணைந்த கோமளப்பிள்ளாய்" என்றுஸம்போதித்து, மேலொருவார்த்தையும் சொல்லாதே, தோழியை ஸம்போதிக்கைக்கு ஸங்கதியருளுகிறார் (வ்யதிரேகத்தாலித்யாதி). விநயாதிப்ரஸங்கத்தை வெளியிடுகிறார் (மார்வத்தித்யாதி). "ఉరోవిన్యస్తమక్షరమ్ - உரோவிந்யஸ்த மக்ஷரம்' என்கிறபடியே எழுதிக்கொள்ளுகிறேன், காலில் பெருவிரலைக்கவ்வுகிறேன்" என்கிற உக்திகளென்று கருத்து. ... ... (௯)

(௧) தி-வாய்-௬-௧௦-௧௦.

அங்கு	அங்கு	தோள்	திருத்தோள்களையுடை
ஓர்ஆய்ச்சி	ஓரிடைச்சி	கலியன்	ஆழ்வார் [யரான
எல்லிப்பொழு	இராக்காலத்தில்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
து	[பேசின	மாலை	சப்தஸந்தர்ப்பரூபமான இப்பத்துப் பாட்டையும்
ஊடிய	ப்ரணய கலஹமாகப்		
ஊடல் திறத்தை	வெறுப்புவார்த்தை விஷயமாக,	சொல்லி	(வாயாலே) சொல்லி
கல்லில்	மலையைக்காட்டிலும்	துதிப்பாரவர்	எம்பெருமானை ஏத்துமவர்கள்
மலி	அதிசயித்த (பலமுடைய)	துக்கம் இலரே	துன்பமற்று வாழப்பெறுவர்கள். (௧௦)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (அல்லிக்கமலக்கண்ணனை) அரைக்ஷணம் மாறிநிற்கில் கண்ணுஞ்சுழலை யிடும்படியான நோக்கையுடையவன். (அங்கோராய்ச்சி) அவன்தன்னை நூறுபட்டினி கொள்ளுமவளாயிற்று. (எல்லிப்பொழுதூடிய வூடல்திறத்தை) விலக்குவாரில்லாதகாலத்திலே ஈடுபட்டு உரைத்த மஹாபாரதப்பரப்பை. (கல்லின்மலிதோள்) விநயாதி ப்ரஸங்கங்களுக்கெல்லாம் பாடாற்றின தோள்வலியையுடையவர். (சொல்லித்துதிப்பார்) இவருடைய பா(ஃ)வவ்ருத்தி உண்டாகாதிறே. (துக்கமிலர்) அவன்தான்வந்து மேல்விழச்செய்தேயும் இவர்களுக்கு பா(ஃ)வபந்தம் கனத்திருக்கச்செய்தேயும் ஏறிட்டுக்கொண்ட ஸங்கல்பம் குலையாதபடி நின்றதொரு நிலையுண்டிறே. இதுகற்றூர்க்கு அந்தமிறுக்கில்லை. .... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
பத்தாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (அல்லியித்யாதி) "ஓர்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (நூறுபட்டினியித்யாதி). "திறத்தை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (விலக்குவாரித்யாதி). *வாள்வலியால் மந்திரம் கொண்டவர் வார்த்தையாகையாலே, ஈஶ்வரனையும் பரதந்த்ரனுக்க வல்லமைதோற்ற விசேஷித்தாரென்று தாத்பர்யமருளுகிருர் (விநயேத்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பத்தாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி

புள்ளுருவின் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—புள்ளுருவின் ப்ரவேசம். (௧) "ஊடல் கூடலுணர்தல்" என்கிறபடியே முன்பு விஶ்லேஷமாய், அநந்தரம் ஸம்ஶ்லேஷமாய், அது தான்விஶ்லேஷாந்தமாய் நின்றது. ஆற்ருமைகரைபுரண்டு அவன் வருமளவும் கண்டு ஆறியிருக்கவொண்ணுதபடி ஆசைமிகுத்து, இவர்க்ரமப்ராப்தி பற்ருதபடியாயிருக்கிற இவள்தசையை அநுஸந்தித்திருக்கிற திருத்தாயார் "இவளாபத்துக்கு இரையிடுவதோ? அவனை அழைப்பிப்பதோ? ஊரார் சொல்லுகிறபழியைப் பரிஹரிப்பதோ?" என்று பார்த்து, "இனி அவிருத்தமாகப் போகலாம் வழியென்" என்று நினைத்து, "மிடுக்கனல்லேனே? நினைத்த கார்யங்கள்செய்து தலைக்கட்டுமவனல்லேனே? குணவானல்லேனே?

அநு;—புள்ளுருவின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே ஊடல் தலையெடுத்திருக்கையாலே காலைப்பிடித்து ஸம்ஶ்லேஷித்து, * அல்லிக்கமலக்கண்ணனுய் அவனிருக்க, மீளவும் இத்திருமொழி துடங்கி "மன்றிலங்கு பாரதத்து" என்னுமளவும், விஶ்லேஷமான போதைக்கு ப்ரஸக்தி யென்னென்ன வருளுகிருர் (ஊடல் கூடலித்யாதி). "மானமுடைத்து" என்றதிலே "அல்லில்தான் வந்தபின்னை" என்றத்தாலே ஸம்ஶ்லேஷம்நடந்து, அது ஸாத்மிக்க வேணுமென்று பிரிய, ஊடல் தலையெடுக்க, அத்தைத்தவிர்த்து ஸம்ஶ்லேஷிக்க, அது தானும் அதிமாத்ரமென்றறிந்து பிரிந்திருக்க, அநந்தரம் (௨) "பொன்னம் சேவடிமேல் போதணியப்பெற்றேனே" என்று இவர்வாய்விட்டு ஹர்ஷிக்கும்படி நடந்ததென்னும்படி திருவுள்ளம். (உணர்த)ல்ஸம்ஶ்லேஷம் ஸாத்மியாதென்றறிகை.

அதில் இத்திருமொழிக்கு ப்ரதிபாத்யத்தை அருளுகிருர் (ஆற்ருமையித்யாதி). (இவர் க்ரமப்ராப்தி)நாயகனுடைய க்ரமப்ராப்தி. (இரையிடுகை)நோவுபட வேண்டாவென்கை. அப்படி சொன்னுல் ஆற்ருமை மிகுமிறே, (அவிருத்தமாக) என்றதுக்கு பா(வ)வம், நோவுபட வேண்டாவென்ருல் அதிகமாய் படிகடந்து புறப்படுவள்; நோவுபடக்கடவை யென்ருலும் படிறுவிளையும்; அவனை அழைப்பித்தால்அஷ்டகர்ணமாகாமையாலேஅதுவும்பழிக்கு

(௧) நா-தி-அ-௧௧. (௨) ௧௧-ஙு-௯.

வடிவழகிலே துவக்கவல்லவனன்றோ?, என்று நினைத்திருக்கிறு யோ'' என்றுலோகத்தில் ஆற்றாமையுடையாரெல்லாரும் சொல்லிக் கூப்பிட்ட பாசுரத்தை இவளுடைய வ்யஸநத்துக்கு நிதர்ஸநமாகச் சொல்லி, "இவள் இப்பாடுபட நீ ஆறியிருப்பாயே?'' என்று இவள் தசையை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார் பாசுரமாயிருக்கிறது. *

மூ;—

புள்ளுருவாகிநள்ளிருள்வந்த பூதனைமாளவிலங்கை
ஒள்ளெரிமண்டியுண்ணப்பணித்த வூக்கமதனைநினைந்தோ
கள்ளவிழ்கோதைகாதலுமெங்கள் காரிகைமாதர்கருத்தும்
பிள்ளைதன்கையில்கிண்ணமே யொக்கப் பேசுவதெந்தைபிரானே.

பதம்.	உரை.
எந்தை	எமக்குஸ்வாமியுமாய்
பிரானே	உபகாரகனுமானவனே !
எங்கள்	எங்களுடைய
கள் அவிழ்	மதுஸ்யந்தியான
கோதை	மயிர்முடியையுடைய பெண்ணின்
காதலும்	அபி(ரு)நிவேசத்தையும்
காரிகைமாதர்	அழகு மிக்க பெண்களுடைய
கருத்தும்	(இவள்காதலைப் பழிக்கையில் துணிவையும் (புத்தி பண்ணுதே)
பிள்ளைதன்	சிறுப்பிள்ளைகளுடைய
கையில்	கையிலுள்ள
கிண்ணமேஒக்	கிண்ணியை நினைத்த போது வாங்கக் கூடுமென்றுப் போலே (ஆறியிருப்பதுடன்,)

பதம்.	உரை.
பேசுவது	அவ்விருப்புத்தோற்றப் பேசுகிறவிது,
புள் உருவு ஆகி	பிள்ளைகளை அனுங்கப் பண்ணும், சந்திக் காக்கைகள் வடிவுடையளாகி
நள்ளிருள்	மத்யராத்ரத்திலே
வந்த	(வஞ்சகம் செய்ய) வந்
பூதனை	பூதனையானவள் [த
மாள	முடியும்படியாகவும்,
ஒள் எரி	ஒளிபொருந்திய அக்நி பகவான்
இலங்கை	லங்கையை
மண்டி	பொருந்தி
உண்ண	புஜிக்கும்படியாகவும்
பணித்த	செய்தருளின
ஊக்கமதனை	மிடுக்கை
நினைந்தோ	திருவுள்ளம்பற்றியோ? (௧)

உடலாமென்று, தானே போய்ப் பெண்படியை அப்போது அறிவித்தமை. (ஆறியிருப்பாயே என்று) என்றவநந்தரம், "திருமுன்பே விண்ணப்பம் செய்தாரர்கையால்'' என்று கூட்டுவது; இல்லாவிடில் "திருத்தாயார்'' என்றதுக்கு க்ரியை இல்லையிறே. ... ... *

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (புள்ளுருவித்யாதி) கண்காணவொண்ணாத ஆபத்தைப் பரிஹரித்த நமக்கு இதொன்றும் பழியாய்த்தலைக் கட்டப் புகுகிறதோ? என்று கொண்டிருக்கிறாயோ?. (புள்ளுரு) "புள்" என்று சிலவுண்டாயிற்று. அவை மேலேஸஞ்சரிக்க, பிள்ளைகள் அனுங்குவர்களாயிற்று. அப்படியே புள்ளினுடையப்ரகாரத்தையுடையளாய்க்கொண்டு மத்யராத்ரத்திலே வந்த பூதனையானவள் முடியும்படியாகப் பண்ணின. "ஊக்கமதனைநினைந்தோ" என்றுக்ரியை. (நள்ளிருள்) பிறரும் பரிஹரிப்பாரன்றிக்கே தானுமறியாத காலத்திலே யாயிற்றுவந்தது. (இலங்கையித்யாதி) அக்நியானது இவனுடைய தோளை அண்டைகொள்ளுமதுக்குமுன்பு ராவணனுக்கு அஞ்சி, சோற்றுக்குவேண்டுமளவும்ஸஞ்சரித்து உடம்பு வெளுத்தாயிற்றுத்திரிவது. இவன்தோளை அண்டைகொண்ட அக்நியானது தன் நிறம்பெற்றது. "வயிறுநிரம்ப புஜிப்பிற்றிலோமோ" என்று உன் மிடுக்கை நினைத்தோ நீ ஆறியிருக்கிறது.

(கள்ளவிழித்யாதி) இவள் மாலையையும், மயிர் முடியையும் கண்டு நீர்காதலிக்கக்கடவ வித்தையன்றோ இவள் காதலிக்கிறது. (காரிகையித்யாதி) "ப்ராப்தவிஷயத்தில் காதலன்றோ" என்றிராதே இத்தைப் பழியாகச் சொல்லுகிற ஊரில் ஸ்த்ரீகளுடைய துணிவையும்புத்திபண்ணாதே. (பிள்ளையித்யாதி) "பலவான்கள்கையில்கிண்ணியிறே வாங்கவரிது; பாலராயிருப்பார் கையிலது நினைத்தபோது வாங்குகிறோம்" என்றிருக்கிறப்போலே ஆறியிருக்கிறாயோ?. (௧)

மூ;—

மன்றில்மலிந்துகூத்துவந்தாடி மால்விடையேழுமடர்த்தாயர்
அன்றுநடுங்கவாநிரைகாத்தவாண்மைகொலோவறியேன்நான்
நின்றபிரானேநீள்கடல்வண்ணா நீயிவள்தன்னைநின்கோயில்
முன்றிலெழுந்தமுருங்கையில்தேனும் முன்கைவளைகவர்ந்தாயே.

அரு;—முதற்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) ஸ்வாபதேச தாத்பர்யம் (கண்காணவித்யாதி). (இதொன்றும்) நாலுநாள் இவ்விபூதியிலே வைக்கை. (சில) சந்திக்காக்கைகள். "பணித்த" என்றதினர்த்தம் (பண்ணின) என்றது. "ஒள்ளெரி" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அக்நியித்யாதி). உட்கருத்தை விசேஷித்தருளுகிறார் (வயிறித்யாதி).

(இத்தை) என்றவநந்தரம் "மறந்துன்னை" என்று சேஷம், "எந்தை பிரானே" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து. "காரிகை மாதர்" ஸுந்தரிகளான ஸ்த்ரீகள்; அவர்கள் கருத்து இன்னதென்றருளுகிறார் (ப்ராப்தேத்யாதி). (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நின்ற	(திருமலையிலே) நின்றருளின	ஆநிரை	பசுக்களின் திரளை
பிரானே	உபகாரகனே!	காத்த	ரக்ஷித்தருளின
நீள்	விசாலமான	ஆண்மைகொலோ	பௌருஷத்தைத் (திருவுள்ளம்பற்றியோ),
கடல்	கடல்போன்ற	நின்	உன்னுடைய
வண்ணா	வடிவையுடையவனே!	கோயில்முன்றில்	கோயில் முற்றத்திலேல்
நீ	க்ருஷ்ணாவதாரம் பண்ணினநீ,	எழுந்த	உண்டான
மன்றில்	நாற்சந்தியிலே	முருங்கையில்	முருங்கை மரத்தின்
மலிந்து	பொருந்திநின்று	தேனும்	தேன் எளிதானாப்போலே
உவந்து	திருவுள்ளமுகந்து	இவள் தன்னை	இப் பெண்பிள்ளையையும் (எளியளாக நினைத்து)
கூத்து ஆடி	(குடக்கூத்துமுதலிய) கூத்துக்களையாடி,	முன் கைவளை	(இவளுடைய) முன்கையிலுள்ள வளையை
மால்	கறுத்தநிறத்தையுடைய	கவர்ந்தாய்	கைக்கொண்டருளினாய்
விடை ஏழும்	ரிஷபங்களேழையும்	நான் அறியேன்	(உன்கருத்தை) நான் அறிகிறிலேன். (உ
அடர்த்து	நிரஸித்து,		
அன்று	இந்த்ரன் கல்மாரிபொழியும் காலத்திலே		
ஆயர்	இடையர்களுடைய		
நடுங்க	வருந்திநிற்க,		

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (மன்றிலித்யாதி). "ஒருவர் இரு வரன்றிக்கே, ஊராக அநுபவிக்கும்படி குருகுலவாஸம் பண்ணினாக் கும் ஆடவொண்ணாத கூத்துக்களையன்றோ நாம் உபகரித்தது; ஆன பின்பு நமக்கு இதுவொன்றும்பழியாகப்புகுகிறதோ?" என்றிருக்கி

அநு;—இரண்டாம்பாட்டு. (மன்றிலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "பூதனையை முடித்துப் பஞ்சலக்ஷங்குடிப் பெண்களுக்கும் என்னைக் கொடுத்தேனே" என்னவே "அதுவே பெருமையாக என்பெண்ணையிட்டுப்பழியில்லை" என்றிருக்கிறாயோ? என்றாள். இத்தைக்கேட்டு "நான் இவ்வூரில் பெண்களுக்காகக் கூத்தும் ஆடவில்லையோ? விடைகொன்றது தானில்லையோ? மலைசுமந்ததில்லையோ? ஒருமலையேறி வருவாருண்டோ? என்று எதிர்பார்த்து நின்றதில்லையோ" என்று, இவற்றையெல்லாமறியும்படி நிற்க, அத்தாலேயோ இப்படி ஆறியிருக்கிறாயென்று சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

ருயோ?. (உவந்தாடி) (௧) "ஓ்ரு்கா௱ஸ்-பக்தாநாம்" என்கிறபடியே "இவர்களறிந்து கொண்டாடிற்றிலர்களேயாகிலும் நாம்தாம் இவர்களுக்காகப்பெற்றோமிறே" என்று உகந்தானுயிற்று. (மால்விடையித்யாதி) ஊருக்காக உபகரித்தபடி சொல்லிற்று. இனி ஒருத்திக்காக உபகரித்தபடி சொல்லுகிறது. "நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை கலவிக்கு இடைச்சுவராயிருந்த வ்ருஷபங்களைமையும் அழியச்செய்த மஹாகுணத்திலே, இந்தகுணஹாநியொன்றும் நிரவிப்போகாதோ" என்றிருக்கிருயோ? (ஆயரன்றுநடுங்க) (௨) "ேகாேகா பீஜநஸங்குலம்-அதீ வார்த்தம் - கோகோபீஜநஸங்குலம் - அதீவார்த்தம்" என்கிறபடியே பசுக்களும் இடையரும் நோவுபடாதபடி ரக்ஷித்த ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை நினைத்தோ? அறிகிறிலேன்.

(நின்றபிரானே) அவ்வவதாரத்திலே இழந்தார்க்கும் இழக்க வேண்டாதபடி திருமலையிலேவந்து நிற்கிறவனே! (௩) "குன்றமேந்திக் குளிர்மழைகாத்தவன்" (௪) "நின்றவேங்கடம்" (௫) "வானவர்கள் சந்திசெய்யநின்றான்" என்னக்கடவதிறே. (நீள்கடல்வண்ணா) ஒருகடல் செவ்வேநின்றாப்போலேயாயிற்று எழுந்தருளிநிற்கும் நிலை. (நீ இவள்தன்னை) ரக்ஷகத்வத்தில் முற்பாடனாயிருக்கிற நீ உன்னுடைய ரக்ஷக்த்வமும் போராதபடியான த்வரையையுடைய இவளை. கையும் வளையுமான சேர்த்தி கண்டு கொண்டாடும் நீயே அநுபவித்து விடப்புக்காயோ?. .... (௨)

கூத்துப்பார்ப்பாரன்றோ உகக்க அடுப்பது; ஆடுவார் உகக்கையைச்சொல்லுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (பக்தாநாமித்யாதி).

"நின்ற பிரான்" என்றால், "திருமலை" என்கைக்கு ஜ்ஞாபகமென்னென்ன வருளுகிறார் (குன்றமித்யாதி), *மயர்வற மதிநலம்பெற்ற திருத்தாயாராகையாலே க்ருஷ்ணனை வேங்கடத்தானாகவும் சொன்னாளென்று திருவுள்ளம். "உன்னுடையகோயில், முன்னிலே-முற்றத்திலே, எழுந்தமுருங்கைமரத்தில் தேன் எளிதானாப்போலே, இவளையும் எளிதே வளைகழலப் பண்ணினாயோ" என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளுகிறார் (கையுமித்யாதி). (அநுபவித்து-விட) இவளை அநுபவிக்கவேண்டாவோ என்று கருத்து. ... ... (௨)

---

(௧) ஜிதந்தா-௧-௫. (௨) வி-பு-௫-௧௧-௧௩. (௩) தி-வாய்-௩-௩-௮. (௪) தி-வாய்-௬-௩-௮. (௫) அமலனா-௩.

ரூ;—

ஆர்மலியாழிசங்கைகொடுபற்றி யாற்றலையாற்றல்மிகுத்துக்
கார்முகில்வண்ணாகஞ்சனை முன்னம் கடந்தநின் கடுந்திறல்தானே
நேரிழைமாதைநித்திலத்தொத்தை நெடுங்கடலமுதனையாளை
ஆரெழில்வண்ணா வங்கையில் வட்டாமிவளெனக்கருதுகின்றாயே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கார்முகில்	காளமேகம்போன்ற	நேர்	விலக்ஷணமான
வண்ணா	திருநிறத்தை யுடையவனே!	இழை	ஆபரணங்களையுடையவளாய்
ஆர் எழில்	மிக்க அழகையுடைய	நித்திலத்தொத்தை	முத்துமாலை போன்றவளாய்
வண்ணா	வடிவையுடையவனே!	நெடு	மிகவும்பரம்பின
முன்னம்	க்ருஷ்ணவதாரத்திலே	கடல்	ஸமுத்ரத்திலுண்டான
ஆர்மலி	கூர்மைமிக்கிருந்துள்ள	அமுது அனையாளை	அம்ருதம் போன்றவளுமான
ஆழியொடு	திருவாழியோடே	மாதை	இப்பெண்பிள்ளையை
சங்கு	ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தையும்	இவள்	"இவள்
பற்றி	(திருக்கைகளில்)ஏந்தி,	அங்கையில்	அழகிய கையிலுள்ள
ஆற்றலை	மிடுக்கை	வட்டாமென	கருப்புக்கட்டி போல் அநுபவிக்கவும் உபேக்ஷிக்கவும் தக்கவள்" என்று
ஆற்றல்மிகுத்து	மிகவும்ப்ரபலப்படுத்தி	கருதுகின்றாய்	நினைத்திருக்கிறாய்?
கஞ்சனை	கம்ஸனை		
கடந்த	நிரஸித்துப்பொகட்ட		
நின்	உன்னுடைய		
கடு	பலிஷ்ட்டமான		
திறல்தானே	பராபிபவநஸாமர்த்யத்தை நினைத்தோ,		

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு. (ஆர்மலியாழி சங்கொடுபற்றி) கூர்மை மிக்கிருந்துள்ள திருவாழியோடே ஶ்ரீபாஞ்ச ஜந்யத்தையும் கூடப்பிடித்து. (ஆற்றலை) "ஆற்றல்" என்று - மிடுக்காகவுமாம்;

அரு;—மூன்றாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிலே நீயே இவளை அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறிலை யென்றாள்; அத்தைக் கேட்டு "நான்கையும் திருவாழியுமாய், மற்றை ஆழ்வார்களுமாய் வந்து பிறந்து அநுபவ விரோதிகளைக் காற்கடை கொண்டதும்முன்பு உனக்காகவன்றோ" என்ன; "அத்தைநினைத்தோ பரமபோக்யதையை இப்படிப்பட விட்டு வைத்தது" என்று உபாலம்பநம் தோற்றச் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

பொறையாகவுமாம். (ஆற்றல் மிகுத்து) ஒருஜகதுபஸம்ஹாரத்துக்குப் போந்திருக்கச்செய்தே கம்ஸனளவிலேயாம்படி அமைத்து. (கார்முகில்வண்ணா) கம்ஸனை அமுக்கி, மேலேஏறிநின்றபோதை வடிவழகு. (கஞ்சனித்யாதி) அவன்தான் நினைத்தசெயலை அவன்றன்னோடே போம்படியாகப் பண்ணின பராபிபவந ஸாமர்த்யத்தை நினைத்தோ?

(நேரிழைமாதை) விலக்ஷணமான ஆபரணத்தை யுடையவளை. (நித்திலத்தொத்தை) அணைத்தால் தாபமெல்லாம் ஆற்றவற்றாயிருக்கை. (நெடுங்கடலமுதனையாளை) பெறுதற்கரியளானவளை. (ஆரெழில்வண்ணா) இவளை இப்படிப்பண்ணவல்ல வடிவழகையுடையவனே! (அங்கையில் வட்டாம்) கையிலிருந்த கருப்புக்கட்டி-தின்னவுமாய், பொகடவுமாயிருக்குமிறே. அப்படியே நினைத்திருக்கிறாயோ இவளையும். .... (௩.)

மூ;—

மல்கியதோளும் மானுரியதளு முடையவர்தமக்குமோர்பாகம்
நல்கியநலமோநரகனைத் துலைத்தகரதலத்தமைதியின்கருத்தோ [ய்
அல்லியங்கோதையணிநிறங்கொண்டு வந்துமுன்னேநின்றுபோகா
சொல்லியென்நம்பி இவளை நீ யுங்கள்தொண்டர்கைத் தண்டென்றவாறே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்கியதோளும்	மிகுந்ததோள்களையும்	நல்கிய	(இருப்பிடமாகக்) கொடுத்த
மான்உரிஅதளும்	மானின் உடலில்உரிக்கப்பட்ட தோலையும்	நலமோ	சீலாதிசயத்தை (நினைத்தோ,) (அல்லது)
உடையவர்தமக்கும்	உடையனான ருத்ரனுக்கும் கூட	நரகனை	நரகாஸுரனை
ஓர்பாகம்	(தன் திருமேனியில்) ஒரு பாக ([illegible]) த்தை	துலைத்த	நிரஸித்த
		கரதலத்து	திருக்கையிலே யுண்டான
		அமைதியின் கருத்தோ	மிடுக்கைநினைத்தோ;

"ஆற்றலை-மிடுக்கை, ஆற்றல்மிகுத்து-பொறுமை மிகுத்து" என்று சப்தார்த்தமாய்த் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஒருவித்யாதி).

"நித்திலம்-முத்துக்களையுடைய, தொத்தை-மாலையை" என்றருளுகிறார் (அணைத்தாலித்யாதி). ... ... (௩.)

அல்லி	செவ்விமாலையாலே	போகாய்	போகிருயில்லை ;
அம்	அழகிதான	நீ	நீ [த்திலே
கோதை	மயிர்முடியை யுடைய இப்பெண் பிள்ளை	இவளை	இப்பெண்பிள்ளை திற
		உங்கள்தொண்டர்	உமது சேஷபூதர்க்ளுடைய
அணி	விலக்ஷமான [யின்	கை	கையிலுள்ள
நிறம்	நிறத்தை	தண்டு என்று ஆறு	வில்லைப்போலே (வேண்டும்போது பெறலாம்) என்றப்ரகாரம் நினைத்திரா நின்
கொண்டு	அபஹரித்துக் கொண்டுபோனது மன்றி,		
முன்னே	இவள்முன்னே	நம்பீ	பூர்ணனுனவனே! [ருய்;
வந்துநின்று	(ஒருகால்) வந்துநின்று (உன்வடிவழகைக்காட்டி)	சொல்லிஎன்	பரக்கச்சொல்லிப் பயனென்? ; (ச)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (மல்கியவித்யாதி) பலதோள்களையுடையனுய், மானினுடைய தோலென்னுதல்; அன்றிக்கே, மஹாஞன ஆனையினுடைய தோலையுடையனுய், "தன் தபோபலத்தாலே நான் என் கார்யம்செய்து கொள்ளவல்லேன்" என்றுகொண்டு துர்மாநத்தை யுடையனுயிருக்கிற ருத்ரனுக்கும் திருமேனியிலே இடம்கொடுத்த சீலாதிசயத்தை நினைத்திருக்கிருயோ? (நரகனைத் துலைத்த) நரகனுகிறவஸுரனை நிரஸித்த கையில் மிடுக்கைநினைத்தோ?.

(அல்லியங்கோதை) செவ்விமாலையையுடைத்தான மயிர்முடியையுடைய இவள் விலக்ஷணமான நிறத்தைக் கொண்டு. (முன்னே நின்று போகாய்) உன்னுடைய வடிவழகை ஒருகால் காட்டிக் கொண்டு போகிறிலை. பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே உருவு வெளிப்பாட்

அந;—நாலாம்பாட்டு. (மல்கியவித்யாதி) "நிரதிசய போக்ய பூதையானவளை அங்கையில் வட்டாக நான் நினைத்தேன்" என்றுய் ; "நான், தோளும் தோலுமாயிருக்கிற ஒடெடுப்பானுக்கும் உடம்பு கொடுத்திருக்கும் குணவானன்ருே? பதினுருயிரம் பெண்களுக்காக நரகாஸுரனை வென்றதில்லையோ? இப்படி பெண்பித்தனுன என்னை இப்படி சொன்னுல் கேள்வியுண்டோ" என்ன; ஓம், அத்தை நினைத்தோ என் பெண்ணை உருவுவெளிப்பாட்டிலே நின்று நலிகிருயென்று வெறுக்கிருளென்று ஸங்கதி.

"தமக்கும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (துர்மாநத்தை யித்யாதி). (ச)

டாய் முன்னேநின்று போகிறிலை. (சொல்லியென்நம்பி) பரக்கச் சொன்னத்தால் என்னகார்யமுண்டு. (இவளை நீ உங்கள் தொண்டர்கைத் தண்டென்றவாறே) (௧) "சாபமாநய ஸௌமித்ரே - சாபமாநயஸௌமித்ரே" என்று நினைத்தபோது வாங்கிக்கார்யம் கொள்ளலாம்படி உரியவடியார்கையில் ஆயுதத்தோபாதியாக நினைத்திராநின்றாய். .... (௪)

மூ;—

செருவழியாதமன்னர்கள்மாளத் தேர்வலங் கொண்டவர்செல்லும்
அருவழிவானமதர்படக்கண்ட வாண்மைகொலோவறியேன்நான்
திருமொழியெங்கள்தேமலர்கோதை சீர்மையைநினைந்திலையந்தோ
பெருவழிநாவல்கனியிலுமெளிய ளிவளெனப் பேசுகின்றாயே.

பதம்.	உரை.
செரு	யுத்தரங்கத்திலே
அழியாத	(இதற்குமுன்பு) தோல்வியடையாத
மன்னர்கள்	ராஜாக்களுடைய
மாள	முடியும்படியாக, (ஆயுதந்தரியோமென்ற ஸங்கல்பத்தால்)
தேர்வலம்கொண்டு	அத்தேரின் மிடுக்கையே கொண்டு,
அவர்	அந்தராஜாக்கள்
செல்லும்	போகும்படி, (வெகுநாள் போவாரில்லாமே புல்லெழுந்து கிடப்ப
அரு	அரிதான [தறுவல்)
வழி	வழியையுடைத்தான
வானம்	வீரஸ்வர்கத்தை
அதர்பட	பெருவழியாம்படியாக
கண்ட	கடாக்ஷித்தருளின
ஆண்மை கொலோ	ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை நினைத்தோ,
எங்கள்	எங்களுக்கு பவ்யையாய் [ளாய்
திருமொழி	இனியபேச்சையுடைய

பதம்.	உரை.
தேன்மலர்	மதுஸ்யந்தியான மலர்களையுடைய
கோதை	மாலையையணிந்த இப்பெண்பிள்ளையின்
சீர்மையை	வைலக்ஷண்யத்தை
நினைந்திலை	புத்திபண்ண மாட்டிற்றிலை;
இவள்	"இப்பெண்பிள்ளையானவள்
பெருவழி	பெருவழிக்கரையில் விழுந்துள்ள
நாவல்கனியிலும்	நாவற்பழத்திலும்
எளியள்என	எளியவளென்று (அபேக்ஷிக்கவும் உபேக்ஷிக்கவும்கூட அநர்ஹை என்று)
பேசுகின்றாய்	பேசாநின்றாய்?;
நான்	நான்
அறியேன்	(உன்கருத்தை) அறியமாட்டிற்றிலேன்;
அந்தோ	இப்படியுமொருபாபமே!. (ரு)

(௧) ரா-யு-உ௧-உஉ.

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (செருவழியாத) இதுக்கு முன்பு பூசலில் முதுகுகாட்டிப்போகாத ராஜாக்களுடைய முடியும்படியாக. (தேர்வலங்கொண்டு) ஆயுதமெடுக்க வொட்டாமே, அத்தேரின் மிடுக்கையே கொண்டு கேவலம்போகவரிய வீரஸ்வர்கத்துக்குப் போவாரில்லாமையாலே புல்லெழுந்து கிடந்தவற்றைப் பெருவழியாம்படிகண்ட ஆண்பிள்ளைத் தனத்தை நினைத்தோ செய்தது.

(திருமொழி) (௧) "మధురా మధురాలాపా-மதுரா மதுராலாபா" என்னும்படியான பேச்சையுடையவளை. செவ்விமாறாத மாலையையுமுடையவளை. (சீர்மையை நினைந்திலை) இவள்வாசி ஒன்றையும் புத்திபண்ணிற்றிலை. (அந்தோ) இதுக்கு நான் எத்தைச் செய்வேன். (பெருவழிநாவல்) பெருவழிக்கரையில் நாவலில் விழுந்தபழமானது குனிந்தெடுக்கவுமாய், தவிரவுமாயிருக்குமிறே. அவ்வோபாதியும் நினைத்திருக்கிறிலையாயிற்று இவளையும். .... (௫)

மூ;—

அரக்கியராகம்புல்லென வில்லாலணிமதிளிலங்கையார் கோனைச்
செருக்கழித்தமரர்பணிய முன்னின்றசேவகமோ செய்ததின்று
முருக்கிதழ்வாய்ச்சி முன்கைவெண்சங்கம்கொண்டு முன்னேநின்றுபோகாய்
எருக்கிலைக்காக வெறிமழுவோச்ச லென்செய்வதெந்தை பிரானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அரக்கியர்	ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளுடைய	மதிள்	மதிள்களாலே சூழப்பட்ட
ஆகம்	மார்பானது (ய	இலங்கையார்	லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்களுக்கு
புல்லென	ஶூந்யமாய்த் தோற்றும்படியாக, (மங்கள ஸூத்ர ஹீநமா [௧)	கோனை	நிர்வாஹகனான ராவணனை
அணி	அழகிய		

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (செருவித்யாதி). "சொல்லிஎன்நம்பி" என்று, நான் எத்தைச் சொன்னாலும், நீர் சொன்னத்தைச் சொல்லிற்றத்தனை போக்கி, என்னிடத்தில் குணக்ரஹணம் பண்ணிற்றிலை; நான் ஒருத்திக்காக மஹாபாரதமெல்லாம் நடத்தினது லோகப்ரஸித்தமன்றோ? நீ ஒருத்தி-குற்றமாகக்கொள்ளில் நான் செய்வதென்னென்ன; இங்கே ஒருமஹாபாரதம் நடக்கவேண்டியிருக்க, இத்தை உபேக்ஷித்தத்தாலே †குறைப்பட்டிருக்கிறாயோ வென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

தேமலர் - தேனையுடைய மலரென்றருளுகிறார் (செவ்வியித்யாதி). (௫)

(௧) ரா-ஸு-௯௯-௧௫. † அநந்விதம்.

வில்லால்	ஒருவில்லாலே	வெண்	வெள்ளிதான
செருக்கு அழி த்து	செருக்கற்றவனுக்கி (பின்பு பிராட்டிக் காக)	சங்கம்	வளைகை
அமரர்	தேவஜாதிகள்	கொண்டு	கழற்றிக்கொண்டு போனதுமன்றி
முன்	திருமுன்பே	முன்னே நின்று	(ஒருகால்) இவள் முன்னே வந்து நின்று (வடிவைக் காட்டி)
பணிய	(எத்தாநின்று கொண்டு) தொழச்செய்தேயும்	போகாய்	போகிறிலை;
நின்ற	(அவர்களுக்கு முகங் காட்டாதே) நின்ற	எந்தை பிரானே	எங்களுக்கு உபகாரகனே!
சேவகமோ	வீரப்பாட்டையோ	எருக்கிலைக்காக	(தன்னடையே பழுத்து நெகிழ்ந்து விழுகிற) எருக்கிலைக் காக
இன்று செய்தது	இப்போது (இப்பெண் பிள்ளை பக்கலில்) செய்து போருவது;	எறி	எறியப் படும் தன்மையையுடைய
முருக்கிதழ்	முருக்கம்பூப்போலே (செவ்விதான)	மழு	கோடாலியை
வாய்ச்சி	அதரத்தையுடையளான இவளுடைய	ஓச்சல்	போட எடுக்குகை
முன்கை	முன்கையிலணியப்பட்டிருந்த	என் செய்வது	எதுக்காக? (௬)

வ்யா;—ஆரும்பாட்டு. (அரக்கியராகம்) ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளுடைய கழுத்திலே மாங்கல்ய ஸூத்ரமானது போக. (வில்லால்) ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கும் அழியாதவுரை வில்லாலே அழித்தான். (அணிமதிளிலங்கையார்கோனை) "அவ்வூருக்கு நான்கடவேன்" என்று அபிமாநித்திருக்கிறவனை. (செருக்கழித்து) முன்னடிதோற்றாதே மூலையடியே வர்த்தித்தசெருக்கை அழித்து. (அமரர்பணிய முன்னின்ற)

அநு;—ஆரும்பாட்டு. (அரக்கியரித்யாதி) "சீர்மையை நினைந்திலையந்தோ" என்று மிகவும் குற்றம்சொல்லாநின்றாய்; உன்பெண், கருத்தறிந்து பரிமாறவல்லளோ" என்று அச்சமுறுத்த; உன்கருத்தை நித்யாநபாயிநியானவள் அறிந்தாளோ? அவள்மேலே சீறினாப்போலே, சீறுகைக்குப் போராது கிடாயென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

"அரக்கியருடைய ஆகம் - சரீரமானது, புல்லெண-க்ஷூத்ரமாகத் தோற்றும்படி" என்று சப்தார்த்தமாய், பலிதார்த்தமருளுகிறார் (ராக்ஷஸேத்யாதி).

ராவணவதாநந்தரம் பிராட்டி எழுந்தருளிவர, பெருமாள் முகங்கொடாதேயொழிய, தேவஜாதிவந்து (க) “భవాన్నారాయణో దేవః - பவாந்நாராயணோதேவः” என்றும், (உ) “సీతాలక్ష్మీర్భవాన్విష్ణుః-ஸீதாலக்ஷ்மீர் பவாந்விஷ்ணுः” என்றும் உணர்த்த, முகம்கொடாதே நின்ற அச்சேவகம்போலேயிருந்தது இச்சேவகமும்.

(முருக்கிதழ்வாய்ச்சி) முருக்கம்பூப்போலேயிருக்கிற அதரத்தையுடையளாயிருக்கிறவள் கையில் வளையைக்கொண்டு. (முன்னே நின்றுபோகாய்) ஒருகால் வடிவைக்காட்டிப்போகிறிலையென்னுதல்; உருவு வெளிப்பாட்டாலே முன்னே நின்றுபோகிறிலையென்னுதல். (எருக்கிலைக்காக) தன்னடையே பழுத்து நெகிழ்ந்து விழுகிறத்தை எறிமழுவைக்கொண்டு வ்யாபரிக்கவேணுமோ?. .... (கூ)

மூ;—

ஆழியந்திண்டோரரசர் வந்திறைஞ்ச வலைகடலுலகுமுழுண்ட
பாழியந்தோளோராயிரம்வீழப் படைமழுப்பற்றியவலியோ [ய்
மாழைமென்னோக்கிமணிநிறங்கொண்டுவந்துமுன்னேநின்றுபோகா
கோழிவெண்முட்டைக்கென்செய்வதெந்தாய் குறுந்தடிநெடுங்கடல்வண்ணா.

(முகங்கொடாதே) என்றவநந்தரம் “நின்றார்” என்று சேஷம். இல்லாவிடில் “பெருமாள்” என்கிறது அந்வயியாதிறே.

“எறி-எறியப்படும், மழு-பரசுவை, ஓச்சல்-போட எடுக்கை” என்று சப்தார்த்தமாய், விஶ்லேஷத்தாலே க்ருஶையாயிருக்கிறவள்மேலே “கருத்தறியாதவள்” என்று குற்றம் சொல்லவேணுமோவென்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (தன்னடையேயித்யாதி). ... ... (கூ)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (ஆழியித்யாதி) எருக்கிலைக்குக் கோடாலிவேணுமோ என்றாய், உன்னுடைய பெண்ணினுடைய மேன்மையும், “எனக்கெதிருண்டோ” என்கிற கர்வமும் குறைவற்று, “லோகத்தில் என்னைப்போலே அழகியாரில்லை” என்று நான் வந்தபோது முகம்கொடாதே, “பெண் என்னைப் படுத்தினபாடு நீ அறியாய்” என்றுகொண்டு, மழுகொண்டு எனக்கெதிரில்லையென்று உலகமெல்லாம் கொண்டவலியை அறியாயோ? என்ன; மிகவும் அஞ்சி, என் பெண்பிள்ளை ஒன்றுமறியாப்பெண்; அதிஸுகுமாரி, பவ்யமான நெஞ்சுஉடைந்துபோகவித்தனை நீ சொல்லவொண்ணாதென்றுப்ரார்த்திக்கிறாளென்று ஸங்கதி.

(க) ரா-யு-கஉ0-கரு. (உ) ரா-யு-கஉ0-உஅ.

பதம்.	உரை.
திண்	வலிமை பொருந்திய
ஆழி	உருளையோடு கூடின
அம் தேர்	அழகிய தேரை நடத்தி
அரசர்	ராஜாக்களுடைய [வல்ல
வந்து	(பராஜிதர்களாய்) வந்து
இறைஞ்ச	காலிலே விழுந்துபணிய,
அலை	திரைக்கிளப்பத்தை யுடைய
கடல்	கடலாலே சூழப்பட்ட
உலகம்	உலகத்தை
முன்	முன்னே
ஆண்ட	அரசாண்ட (கார்த்த வீர்யார்ஜுநனுடைய)
பாழியம்	மிக்க வலியையுடைய
ஓராயிரந்தோள்	ஆயிரந்தோள்களும்
வீழ	துணியும்படி
மழுப்படை	'பரசு' என்னுமாயுதத்தை [ற
பற்றிய	கையிலே தரிக்கப்பெற்
வலியோ	மிடுக்கை நினைத்தோ?
மென்	முக்த([illegible]) மான [ன்ற
மாழை	மானினது நோக்குபோ

பதம்.	உரை.
நோக்கி	நோக்கையுடையளான இவளுடைய
மணிநிறம்	அழகியமேனிநிறத்தை
கொண்டு	அபஹரித்துக்கொண்டு (போனதுமன்றி)
வந்து	(ஒருகால்) வந்து (உருக்காட்டி)
முன்னேநின்று	(இப்பெண் பிள்ளைக்கெதிரில்) முன்னடி தோற்ற நின்று
போகாய்	போகிறிலை?!
நெடுங்கடல்	பரம்பினகடல்போன்ற
வண்ணா	வடிவையுடையவனும்
எந்தாய்	எமக்கு ஸ்வாமியுமானவனே!
கோழி வெண் முட்டைக்கு	(தன்னடையே உடைந்து போகக்கடவ) கோழிமுட்டைக்கு
குறுந்தடி	சிறியதொரு தடியெடுக்கை
என் செய்வது	என்னபயன்பெறும்.?

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (ஆழியந்திண்டேரரசர்) எங்குமொக்க ஸஞ்சரிக்கும்படி மிடுக்கையுடைத்தான உருளையோடே கூடின தேரையுடைய ராஜாக்கள் காலிலே வந்துபணிய. (அலைகடல்) கடல் சூழ்ந்த பூமிப்பரப்புக்கெல்லாம் தானே கடவனும்படியான தோள் வலியையுடைய ராஜாவினுடைய தோள்கள் துணியும்படி மிடுக்குடைத்தான மழுவைக்கையிலே யுடையராயிருக்கிறத்தாலுள்ள வலியோ?.

(மாழைமென்னோக்கி) முக்த ([illegible]) மான மானினுடையநோக்கோடொத்த நோக்கையுடையளாய், விலக்ஷணமானநிறத்தையுடை

"மணிநிறங்கொண்டு - அழகியநிறத்தைக் கொண்டுபோன நீ வந்து" என்றர்த்தமாய் பலிதார்த்தம் (விலக்ஷணேத்யாதி). ... ... (எ)

யளாயிருக்கிற இவளுடையமுன்னே உன்னுடைய வடிவை ஒரு கால் காட்டிப்போகிறில. (கோழி வெண்முட்டைக்கென் செய்வது) தன்னடையே உடைந்துபோகிறவித்தைத் தடியையிட்டுத் தகர்க்க வேணுமோ? .... (எ)

மூ;—

பொருந்தலனாகம்புள்ளுவந்தேற வள்ளுகிரால் பிளந்தன்று [ன்று
பெருந்தகைக்கிரங்கி வாலியைமுனிந்தபெருமைகொலோசெய்ததி
பெருந்தடங்கண்ணி சுரும்புறுகோதைபெருமையை நினைந்திலபேசில்
கருங்கடல்வண்ணா கவுள்கொண்டநீரா மிவளெனக் கருதுகின்றாயே.

பதம்.	உரை.
பொருந்தலன்	பொருந்தாமையையே ப்ரக்ருதியாகவுடைய ஹிரண்யனுடை[ய]
ஆகம	சரீரத்திலே
புள்	கழுகு, பருந்து முதலான பக்ஷிகள்
உவந்து	மிகுந்த ப்ரீதியோடே
ஏற	ஏறி வர்த்திக்கும்படியாக (அந்தச்சரீரத்தை)
வள்ளுகிரால்	கூர்மையான நகங்களாலே
பிளந்து	இருதுண்டமாகக் கிழித்து, (அதுவுமன்றி)
அன்று	ஸுக்ரீவன் ரிச்ய மூக பர்வதத்தில் வருந்தினவன்று
பெருந்தகைக்கு	கம்பீர ஸ்வபாவனான (அந்த) ஸுக்ரீவனுக்[கு]
இரங்கி	திருவுள்ளமிரங்கி
வாலியை	(அவனுக்கு)சத்ருவான வாலியை
முனிந்த	நிரஸிக்கையினாலுண்டான
பெருமை கொலோ	மிடுக்கைநினைத்தோ?
இன்றுசெய்தது	இப்போது (இவள் திறத்தில் இப்படி) செய்து போந்தது?;
பெருந்தடம்	மிகவும் விசாலமான
கண்ணி	கண்களை யுடையளாய்
சுரும்பு உறு	வண்டுகள் மாறாதே படிந்து கிடக்கிற
கோதை	மயிர் முடியையுடையளான இவளுடைய
பெருமையை	வைலக்ஷண்யத்தை
நினைந்தில	புத்திபண்ணிற்றில;
கருங்கடல் வண்ணா!—;	
பேசில்	(உன்கருத்தைப்) பேசப்புக்கால்,
இவள்	"இப்பெண்பிள்ளையானவள்,
கவுள்கொண்ட	வாயில் பொகட்ட
நீர் ஆம் என	நீர் போலே அபேக்ஷிக்கவும் உபேக்ஷிக்கவும் தக்கவள்" என்று
கருதுகின்றாய்	நினைத்திருக்கிறாயத்னை.

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (பொருந்தலன்) மநுஷ்யஜந்மமாய் ஆஸுர பா(ஸ்)வத்தையுடையனாயிருக்கையன்றிக்கே, பொருந்தாமையை ப்ரக்ருதியாக வுடையனாயிருக்கை. (ஆகம்புள்ளுவந்தேற) ஸ்த்ரீகள் பேணிப்போந்த சரீரத்திலே கழுகும்பருந்தும் உகந்தேற. (வள்ளுகிரால்) கூரிய உகிராலே நிரஸித்து. (அன்று பெருந்தகைக்கிரங்கி)என் றுமொக்கப்†பொருந்திப்போருகிற ஸுக்ரீவமஹாராஜர்க்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து வாலியை அம்பாலே வேண்டோமென்றுனையிற்று. (பெருமைகொலோ) அன்று ஆஶ்ரித விஷயத்தில் பண்ணின பக்ஷபாதமெல்லாம் இங்கேகண்டோமிறே.

(பெருந்தடங்கண்ணி) போ(ஸ்ஜ)தாக்களளவல்லாதபடி மிக்கப் பரப்பை யுடைத்தானகண். (சுரும்புறுகோதை) வண்டுகள்மாறாத மாலேயோடுகூடின மயிர்முடியையுடையவள். (பெருமையைநினைந்திலை) இவளுடைய வைலக்ஷண்யமொன்றையும் புத்திபண்ணிற்றிலை. (கருங்கடலித்யாதி) வாயில் பொகட்டினநீர் இழிச்சவுமாய் கொப்பளிக்கவுமாயிருக்கும். அவ்வோபாதியாக நினையாநின்றாய் இவளையும்.

மூ;—

நீரழல்வானாய் நெடுநிலங்காலாய் நின்றநின் நீர்மையை நினைந்தோ
சீர்கெழுகோதை யென்னலதிலளென் றன்னதோர் தேற்றன்மைதானோ
பார்கெழுபவ்வத் தாரமுதனைய பாவையைப் பாவம்செய்தேனுக்கு
ஆரழலோம்புமந்தணன்தோட்டமாக நின்மனத்து வைத்தாயே.

அ௫;—எட்டாம்பாட்டு. (பொருந்தலனித்யாதி) "நீ உன்பெண்ணைக் கோழிவெண்முட்டையாகவெண்ணியிருக்கிறாய்; அவள்என்னை எப்போதும் மறந்தேனென்று சொல்லத்தக்கதெல்லாம் சொல்லிவேண்டப்பண்ணினளன்றோ? சிறுக்கனுக்கு*ஸமயஸமுத்பவனாய் உதவினதில்லையோ? ஒருகுரங்குக்கு நானேபோய் உதவினதில்லையோ" என்றுசொல்ல, அப்படி ஆஶ்ரிதபவ்யனாகில் நான் வேண்டும்படி இப்படி யிருக்கவடுக்குமோ? உனக்குத்தக்க வைலக்ஷண்யமுடையவளாகையாலே (க)" இறையுமகலகில்லேன்" என்று ஊடினால், அதுவெல்லாம் ஏற்றமன்றோ? உபேக்ஷிக்கப்படாதென்கிறாளென்றுஸங்கதி.

இரணியன் என்றுதே "பொருந்தலன்" என்றதுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (மநுஷ்யேத்யாதி). "பெருந்தகை" பேரளவுடையவர் என்றுசப்தார்த்தமாய், "பொருந்தலன்" என்றதுக்கு எதிர்த்தட்டாக வருளுகிறார்(என்றுமித்யாதி).

"பேசில் பெருந்தடங்கண்ணி" இத்யாத்யந்வய꞉. ... ... (அ)

† (பா) பெருத்திருக்கிற. (க) தி-வாய்-௬-௧௦-௧௦.

பதம்	உரை.
நீர்	ஜலத்தையும்
அழல்	அக்கினியையும்
வானாய்	ஆகாசத்தையும் சரீரமாகவுடையனாகவும்
நெடுநிலம்	மஹாப்ருதிவியையும்
காலாய்	வாயுவையும் சரீரயாகவுடையனாகவும்
நின்ற	நிற்கப்பெற்ற
நின்	தேவரீருடைய
நீர்மையை	ஸ்வபாவத்தை
நினைந்தோ	திருவுள்ளம் பற்றியோ? (அல்லது,)
சீர்கெழு	"கல்யாண குணங்களால் குறைவற்ற
கோதை	இப்பெண்ணானவள்
என் அலது இலள்	நம்மையொழிய வேறொரு ஆஶ்ரயமுடையளல்லள்"
என்றன்னதோர்	என்றிப்படிப்பட்டதொரு நினைவாலுண்டான
தேற்றன்மை தானோ	திருவுள்ளத்தில் தெளிவை நினைத்தோ?

பதம்.	உரை.
பாவம்செய் தேனுக்கு	இவளையிழக்கைக்கீடான மஹாபாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய,
பார்கெழு	பூமியைச்சுற்றிச் சூழ்ந்து கிடக்கிற
பௌவத்து	கடலிலுண்டான
ஆரமுது அனைய	அருமையான அம்ருதம்போலே போக்ய பூதையான
பாவையை	இப்பெண்பிள்ளையை,
ஆரழல் ஓம்பும்	அக்நிபரிசர்யைக்கே காலம்போந்திருக்கிற
அந்தணன்	ப்ராஹ்மணனானவன்
தோட்டமாக	அஹோராத்ரம் ஶ்ரமஸாத்யமான சோலையை உபேக்ஷையாலே பாழ்படுத்துமாபோலே
நின்மனத்து	(உபேக்ஷிப்பதாக)தேவரீர் திருவுள்ளத்திலே
வைத்தாய்	நினைப்பிட்டாய்? (௯)

அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நீரழலித்யாதி) "கவுள்கொண்டநீராக உபேக்ஷித்தாயென்னவேண்டா; நாம் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் பண்ணும் ஸ்வபாவராயிருப்புதோம்; நம்மையொழிய இவளுக்கு வேறு கதியில்லாதிருந்தால் அப்படியே இருக்கிறோம். நீர் போர அடுக்கும்" என்ன; போக்யபூதையான இவளை இப்படி வைத்து, ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணி நீர் ஸாதிக்கிற ப்ரயோஜனமென்? இவளுடைய போக்யதையை வ்யர்த்தமே யாக்காதே என்று சொல்லி, "ஒருத்தரைச் சொல்லுவதென்" என்று தன்னை வெறுத்துக் கொள்ளுகிறாளென்று ஸங்கதி.

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு.(நீரழலித்யாதி) ப்ருதி (ஷ்வீ) வ்யாதி பஞ்ச பூதங்கள் நாம் இட்டவழக்காகில், இப்படி இருப்பதொருவ்யக்தியை நாம்உண்டாக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்றிருக்கிறாயோ? விசித்ர ஸ்ருஷ்டிபண்ணவல்லோமென்றோ நினைத்திருக்கிறது. (சீர்கெழு கோதை) கல்யாணகுணங்களால் குறைவற்றிருந்தவள். அதாகிறது-நாண், மடம், அச்சம், பயர்ப்பு என்றாப்போலேசொல்லப்படுகிற ஸ்த்ரீத்வாதிகளால் குறைவற்றிருக்கிற இவளுக்கு நம்மையொழிய ஓராபாஸ்ரயமில்லை; அநந்யகதி, அபலை என்றுகொண்டு இத்தாலே வருகிற நெஞ்சில் தெளிவோ நீ ஆறியிருக்கிறது.

(பார்கெழுபவ்வமித்யாதி) பூமியைச்சூழ்ந்த கடலைக் கடைந்து வாங்கினவதில் ப்ரயோஜநரூபமான அம்ருதம்போலே நிரதிசய போக்யையாயுள்ளவளை. (பாவஞ்செய்தேன்) இவளுடைய ஸ்லாக்யதையில் குறையுண்டாய் இழந்தேனல்லேன். இதுக்கடிநான் பண்ணினபாபமிறே. (ஆரழலித்யாதி) அக்நிபரிசர்யை பண்ணவே காலம் போந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணன் தோட்டமாக நினைத்தாயே. (உன்மனத்துவைத்தாயே) வேறேயும் ஒருகர்தவ்யமுண்டாக நினைத்திராநின்றாய். .... (௯)

மூ;—

வேட்டத்தைக்கருதாதடியிணைவணங்கி மெய்ம்மைநின்றெம்பெருமான்திறல்தானை மங்கையர்தலைவன் மானவேல் கலியன்வாயொலிகள் [யானைதோட்டலர்பைந்தார்சுடர்முடியானைப்பழமொழியால்பணிந்துரைத்த பாட்டிவைபாடப்பத்திமை பெருகிச்சிந்தையுள் திருவொடுமிகுமே.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேட்டத்தை	அபிமதமான விஷயமாணபகவத்விஷயத்தை	மெய்ம்மைநின்று	பாரதந்த்ர்யத்திலே நிலைநின்று
கருதாது	(இப்போதேபெறவேணுமென்று) ஆசைப்படாதே	அடியிணைவணங்கி	ப்ரபத்திபண்ணியிருக்கிற
		எம்	எமக்கு
		பெருமானை	உபகாரகனாய்,

விவரணம் (விசித்ரேத்யாதி). "பாவம் செய்தேனுக்காக பார் கெழு வித்யாதி வைத்தாய்" என்றந்வயம். ... ... (௯)

தோடு	தொடுக்கப்பட்ட	கலியன்	ஆழ்வார்
அலர்	அலரையுடைத்தாய்	பழமொழியால்	முன்புள்ளார் சொன்ன பாசுரத்தாலே
பைந்தார்	பசுமையான திருத்துழாய் மாலையாலே	உரைத்த	அருளிச்செய்த
சுடர்	விளங்காநின்ற	வாய்ஒலிகள்	திருவாய் மொழியான
முடியானை	திருவபிஷேகத்தை யுடையனான ஸர்வேஸ்வரனை,	இவைபாட்டு	இப்பத்துப் பாட்டுக்களையும்
பணிந்து	அடிபணிந்து	பாட	பாடப்பெறில (அவர்களுடைய)
வாள்	வாளால்வந்த		
திறல்	மிடுக்கையுடைய [ய்	சித்தமும்	மநஸ்ஸும்
தானை	ஸேனையையுடையரா	பத்திமை பெருகி	பரமபக்திதலையெ(
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்		
தலைவன்	நிர்வாஹகராய் [க்கு	திருவொடு	கைங்கர்ய லக்ஷ்மியை
மானவேல்	இலையகன்றவேலையுடையரான	மிகும்	யும் பெற்று விஸ்த்ருதமாம். (௧௦)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (வேட்டத்தையித்யாதி) மேன்மேலே பெருகிவருகிற அபிநிவேசாதிசயத்தை அமைத்து, உபாஸநத்தில் தப்பாதபடி ஆஸ்ரயிக்குமவர்களுக்கு உபகாரகனாயிருக்குமவனை. (வாள்திறல்தானை) வாளால்வந்தமிடுக்கையுடையஸேனையையுடையராய் திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். (மான

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (வேட்டத்தையித்யாதி) "வேட்டத்தை-அபிநிவேச விஷயத்தை; அதாவது-பகவத் விஷயத்தை, கருதாது - இப்போதே பெறவேணுமென்று ஆசைப்படாதே, மெய்ம்மைநின்று-(௧) "தத் தஸ்ய ஸத்ருஶம்-தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம்" என்று ஸ்வபாரதந்த்ர்யத்திலே நிலைநின்று; அடியிணைவணங்கி-ப்ரபத்தி பண்ணியிருக்கிற எமக்கு, எமபெருமானை" என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளுகிறார்(மேன்மேலே இத்யாதி); (உபாஸநத்தில்தப்பாதபடி.)என்றது - பக்திகார்யமான ப்ரபத்தியிலும் ஸ்வரூபவிரோதம் வாராதபடி என்கை. இங்ஙனன்றாகில் திருத்தாயாரான உபாயாத்யவஸாயத்தின்படியைச்சொன்ன இத்திருமொழியில், பெண்ணுக்காகத்தான் ப்ரயத்நம்பண்ணியும் கார்யமாகாதே, "பாவியேனுக்கு" என்றுதான் கைவாங்கினஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியைச் சொன்னது கூடாதிறே. "தானை" என்றது-ஸேனை என்றது;

(௧) ரா-ஸு-௩௬-௩௰;

வேல்) இலை அகன்றவேலென்னுதல்; அங்ஙனன்றிக்கே, ஆரேனும் பிடிக்கிலும் தம்மைப்போலேஆக்கும். அதாகிறது-வைஷ்ணவாபிமா னமிறே.

(தோட்டலர்பைந்தார் சுடர்முடியானை) மிக்க செவ்வியை யுடைத்தாய் குளிர்ந்ததிருத்துழாய்த்தாரையுடைய ஆதிராஜ்ய ஸூ சகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையவனை. (பழமொழியால் பணி ந்துரைத்த) தான் ஒன்று கண்டு சொல்லுகையன்றிக்கே முன்புள் ளார் சொன்னபாசுரத்தையாயிற்றுச் சொல்லிற்று. (௧) "యన్మఙ్గళం సుపర్ణస్యవినతాకల్పయత్పురా। అమృతంప్రార్థయానస్యతత్తే భవతుమఙ్గళమ్- யன்மங் களம் ஸூபர்ணஸ்ய விநதாகல்பயத்புரா। அம்ருதம் ப்ரார்த்தயா நஸ்யதத்தேபவதுமங்களம்." என்னக்கடவதிறே. (பாட்டிவைபாடப் பத்திமை பெருகிச்சித்தமும்)(சித்தம் பத்திமைபெருகி)அதாகிறது- பரமபக்தியிருந்த படியைச் சொன்னபடி. (திருவொடுமிகும்) அதுக் கநந்தர முண்டாம் கைங்கர்ய லக்ஷ்மியைப் பெற்று விஸ்த்ருதமாம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

பெரிய திருமொழி
பத்து ஒன்பதாம்திருமொழி முற்றிற்று.

†தொடுத்த அலருடைய பசுத்தமாலை யென்றுதல்; அலர்ந்ததோடுகளை- இதளையுடைய பசுத்த புஷ்பமென்றுதல் சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்துப் பலிதார் த்த மருளுகிறார் (செவ்வியித்யாதி). முந்தினபக்ஷத்தில் கலப்பில் "தோட்ட லர்என்று" நீட்டிக்கிடக்கிறது; இரண்டாம்பக்ஷத்தில் வல்லொத்தென்று கொள்ளவேணும். எடுத்ததுக்கு அந்வயம், (சித்தம்பத்திமை பெருகி) என்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அநு;—திருத்தாயின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே திருத்தாயார் அவன் வார்த்தையை விஶ்வஸித்துத், தான் கைவாங்கி வந்து பெண்பிள்ளை யோடே "வருகிறேனென்று சொன்னான்"என்று சொல்லியிருக்க, அநந்தரம்

† (பா) தோட்டத்திலிருப்பதே அலருடைய பசுத்தத்தார் என்றுதல், அலர்ந்ததோடு-தேனையுடைய பசுத்தத்தாரென்றுதல்.

(௧) ரா-அ-உ௫-௩௯.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பத்தாம்பத்து பத்தாம்திருமொழி
திருத்தாயின் ப்ரவேசம்.

அவ;—திருத்தாயார் ஓரளவிலே கூப்பிட்டுக்கைவாங்கினளாய் நின்றது கீழ்த்திருமொழியில்; இதில்இப்பிராட்டிதான் தன்னுடைய ஆற்றாமையாலேஅவனைஎன்னோடேசேர்க்கவேணுமென்று, கண்ணால் கண்ட பக்ஷிகளின் காலிலே விழுகிறாள். இனி இவை தான் ஸ... மாகை யன்றிக்கே காரகமாகவும் வற்றென்றிருக்கிறாள் காணும்.

மூ;—திருத்தாய் செம்போத்தே
திருமாமகள்தன் கணவன்
மருத்தார் தொல்புகழ் மாதவனைவரத்
திருத்தாய் செம்போத்தே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செம்போத்தே	ஓ! செம்போத்துப் பறவையே!	மாதவனை	இத்தனைக்குமடியான மாதவனென்ற திருநாமத்தையுடையனான ஸர்வேஶ்வரனை
திருமாமகள்தன்	பெரியபிராட்டியாருக்கு	வர	(என்னளவு மொருகால்) வரும்படியாக
கணவன்	வல்லபனாய்	திருத்தாய்	அநுகூலிக்கவேணும்;
மரு	மணம்மாறாத		செம்போத்தே! திருத்தாய்.
தார்	மாலையை யணிந்தவனாய்		[ஆதராத்புநருக்தி.] (க)
தொல்	அநாதிஸித்தமான		
புகழ்	ஆஶ்ரிதரக்ஷகத்வப்ரதையையுடையனாய்		

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (திருத்தாய்) போத்துத் திருத்துகையாவது - அநுகூலிக்கை - (திருமாமகள் தன்கணவன்) உனக்

வரவுக்கு சகுநங்களைப் பார்க்கிறாளென்று ஸங்கதியருளுகிறார் (திருத்தாயாரித்யாதி). ஸூசகங்களாமித்தனை யொழிய அவை சேர்க்கவற்றோ, அதின்காலில் விழுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (இனியித்யாதி). ... ... ※

அநு;—முதற்பாட்டு. (திருத்தாயித்யாதி) திருத்தாயார் வந்து 'க்ருஷ்ணன் வருகிறான்'' என்று சொன்னபின்பு இவள் புறப்பட்டுப்போகவேண்டுவதில்லையே; செம்போத்தை வலமாகச் சொல்லுகிறதென்னென்ன வருளுகிறார் (போத்தித்யாதி). இருக்கிறவிடத்திலிருந்து வலமாகப் போனால் அவன் வருவனென்று குறித்துக்கொள்ளுகிறாளென்று கருத்து. உன் குற்றம் கயம

ளுத் திருத்துகையென்றொரு வருத்தமில்லை. இத்தலையில் அபராத ஸஹத்வத்துக்கு அடியான லக்ஷ்மீபதித்வத்தையு முடையனாயிருக்கும். (மருத்தார்) ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாகத் தனிமாலையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறவன். தேன்மாறுததாரென்றபடி. (தொல்புகழ்)என்று மொக்க இவற்றினுடைய ரக்ஷணமே பண்ணிப்போருகையாலே வந்த குணவத்தாப்ரதை(தி)யையுடையவன். (மாதவனைவர) லக்ஷ்மீபதியென்கையன்றிக்கே, இது தானே தனக்குப் பேராயிருக்கை. (திருத்தாய் செம்போத்தே) ஒருகால் சொன்னால் ஆதரம் மட்டமென்றிருக்கிறதாய்க்கொண்டு இருகால் மட்டுச்சொல்லுகிறாள். (௧)

மூ;—கரையாய் காக்கைப் பிள்ளாய்
கருமாமுகில்போல் நிறத்தன்
உரையார் தொல்புகழுத்தமனை வரக்
கரையாய் காக்கைப்பிள்ளாய். (௨)

பதம்.	உரை.
காக்கைப் பிள்ளாய்	மஹோபகாரகனான காக்காய்!;
கருமாமுகில் போல்	காளமேகம்போன்ற
நிறத்தன்	திருநிறத்தை யுடையனாய்
உரைஆர்	சப்தபூர்த்தியையுடைத்தாய்
தொல்	நித்யமான
புகழ்	புகழையுடையனாய்,
உத்தமனை	தீரோதாத்த நாயகனான சக்ரவர்த்தித் திருமகனை
வர	(என்னளவும்) வரும்படியாக
கரையாய்	கூப்பிடவேணும்;
காக்கைப்பிள்ளாய்!கரையாய், (௨)	

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (கரையாய்க் காக்கைப்பிள்ளாய்)

வராவிடில் வலயானது வ்யர்த்தமாகாதோ என்று நிற்கிறதாகச் சொல்லுகிறாளென்றருளுகிறார் (உனக்கித்யாதி). கீழே "திருமாமகள் தன்கணவன்" என்று சொல்லிவைத்து "மாதவன்" என்றால் புநருக்தியாமே என்னவருளுகிறார் (லக்ஷ்மீபதீத்யாதி), ... (௧)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (கரையித்யாதி)செம்போத்தானது "நீ என்னைத் திருத்தச்சொன்னாய்; அத்தாலே நீ புறப்பட்டுப்போக ஒருப்பட்டாப் போலே யிருக்கிறது. அத்தால் எனக்கும் கூடப்பழிவிளையும்" என்று இருக்கிறதாகக்கொண்டு, அருகிருக்கிற காக்கையின் கட்டுரை கேட்கிறாளென்று ஸங்கதி

காக்கையை "பிள்ளை" என்று கொண்டாடவேணுமோ வென்னவருளுகி

பகவத் விஷயத்தில் உபகாரகராயிருப்பாரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணக் கடவதாயிறே இருப்பது. (க) "ప్రశశంసమహాకపిమ్- ப்ரஶசம்ஸமஹா கபிம்" என்னக்கடவதிறே. (கருமாமுகில்போல் நிறத்தன்) கரைந்து கூட்டிற்றில்லையாகிலும் இழக்கவொண்ணுதபடியான வடிவு படைத்தவன். (உரையார் தொல்புகழ்) சப்த பூர்த்தியை யுடைத்தாய் நித்யமான புகழையுடையவனுயிருக்கிறவனை. "உரை" என்கிறது- ஸ்ரீ ராமாயணத்துக்கு ப்ரதிபாத்யனுயிருக்கிறவனை. (புகழ்) ரக்ஷிக்கையால் வந்த புகழையுடையவனை. (உத்தமனை) பிராட்டிக்காகத் தன்மார்விலே அம்பேற்ற தீரோதாத்த நாயகனை, (வரக்கரையாய்).

மூ;—கூவாய் பூங்குயிலே
குளிர்மாரி தடுத் துகந்த
மாவாய்கீண்ட மணிவண்ணனை வரக்
கூவாய் பூங்குயிலே. .... (கூ)

பதம்.	உரை.
பூ	தர்ஶநீயமான
குயிலே	கோகிலமே!,
குளிர்	(பசுக்களுக்கு மிடையர்க்கும்) மிக்க குளிரையுண்டாக்கக்
மாரி	கல்வர்ஷத்தை [கடவ
தடுத்து	(கோவர்த்தநத்தால்) தடுத்து(அதனுல்)
உகந்த	ஸந்தோஷித்தவனுய்,
மா	ப (ஐ) காஸுரனுடைய
வாய்	வாயை
கீண்ட	கிழித்துப் பொகட்டவனுய்
மணி	ஸ்ப்ருஹணீயமான
வண்ணனை	வடிவையுடையனுன கண்ணபிரானை
வர	வரும்படியாக
கூவாய்	கூவவேணும்;

பூங்குயிலே! கூவாய். (கூ)

ருர் (பகவத்விஷயத்திலித்யாதி). (சப்தபூர்த்தியையுடைத்தாய்) என்றதுக்கு, அவனுடைய புகழுக்கு வாசகங்களான சப்தங்கள் பூர்ணமாயிருக்கையென்று கருத்து. அர்த்தாந்தரம் (உரையித்யாதி). (ஸ்ரீ ராமாயணத்துக்கு) என்றவநந்தரம் "பேர்;அதுக்கு" என்று கூட்டுவது,(ரக்ஷிக்கையால்வந்த)என்றது- *ஸபித்ராசேத் யாதிப்படியே, உன்வம்சத்தானுன காக்கையை ரக்ஷிக்கையாலுண்டான வென்கை. காக்கையைக்குறித்துச் சொல்லுகிற பாசுரமாகையாலே "உத்தமன்" என்றதுக்கு -காக்கையை ரக்ஷித்த காகுஸ்த்தனே யாக வேணுமென்று திருவுள்ளம். ... ... (உ)

(க) ரா-

வ்யா;—மூன்றும்பாட்டு. (கூவாய்) தர்ஶநீயமான உன்படியைக்காட்டி கண்ணுக்கிரையிட்டாப் போலே செவிக்கும் இரையிடப்பாராய். (குளிர்மாரி தடுத்துகந்த) பசுக்களும் இடையரும் வர்ஷத்திலே துலையப்புக, கைக்கெட்டிற்றொரு மலையை எடுத்து அவற்றை ரக்ஷித்து "இவை நோவுபடாதொழியப் பெற்றோமே" என்று அத்தாலே தானேஉகந்தானாயிற்று. (மாவாய் கீண்ட) பகாஸுரனுடைய வாயைக்கிழித்த. (மணிவண்ணனை) விரோதியைப் போக்கிற்றிலனேயாகிலும் விடவொண்ணாதபடியாயிற்று வடிவழகு. (ங)

மூ;—கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி
குடமாடி யுலகளந்த
மட்டார்பூங்குழல் மாதவனைவர
கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பல்லிக்குட்டி	ஓ பல்லிக்குட்டீ!	பூ	பூக்களை அணிந்த
குடம்ஆடி	குடக்கூத்தாடி	குழல்	திருக்குழலையுடையனாய்
உலகுஅளந்த	(த்ரைவிக்ரமாபதாநத்திலே) லோகங்களையெல்லாமளந்தருளினவனாய்	மாதவனை	ஸ்ரியபதியான ஸர்வேஶ்வரனை
		வர	வரும்படியாக
		கொட்டாய்	கொட்டவேணும்;
மட்டுஆர்	தேன்மாறாத	பல்லிக்குட்டீ!	கொட்டாய். (ச)

அரு;—மூன்றும்பாட்டு. (கூவாயித்யாதி). * பிண்டத்திரளையும் பேய்க்கிட்ட நீர் சோறும் உண்டற்கு வேண்டி ஓடித்திரிகிறதாகையாலே அது பறந்துபோக, அருகில் பூங்குயில்களைப்பார்த்துக் கூவச்சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

"பூம்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தர்ஶநீயேத்யாதி). ஆபத்திலே உதவுமவன் என்னும் தாத்பர்யமருளுகிறார் (பசுக்களித்யாதி). ... (ங)

அந;—நாலாம்பாட்டு. (கொட்டாயித்யாதி) (க) "వసంతకాలే సంప్రాప్తే కాకః కాకః పికః పికః - வஸந்தகாலே ஸம்ப்ராப்தே காகஃ காகஃ பிகஃ பிகஃ" "தான் கூவினால், தன்னைப் போஷிக்கிறகாக்கைக்கும் தனக்கும் வைஜாத்யம் தோற்றி வாயில் சோறு இழக்கவேண்டிவரும்" என்றுஇருந்ததாகக்கொண்டு, தனக்குஅடிக்கடி சுபஸூசகமான தக்ஷிணகௌளியை ஆசைப்படுகிறாளென்று ஸங்கதி.

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி) என்று மொக்கப் பரஹிதமே பண்ணிப்போருகை உனக்கு ஸத்தாப்ரயுக்த மன்றோ? (க) "ஜாலாத்ப்ரப்ருதிஸுஸ்நிக்தஃ - பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த்தஃ" என்னுமாபோலே இருக்கிறது. (குடமாடியுலகளந்த) ஒரு ஊரில் மன்றுபாழ் தீரும்படியாகக் குடக்கூத்தாடினன். ஒருலோகத்தில் பாழ்தீரும்படியாகவும் ஒருகூத்தாடினனாயிற்று. (மட்டார் பூங்குழல்) தேன்மாறாத பூமலரையுடைத்தான திருக்குழலையுடையவனை. (மாதவனை) பரமப்ரணயியானவனை. .... (ச)

மூ;—சொல்லாய் பைங்கிளியே

சுடராழி வலனுயர்த்த

மல்லார்தோள் வடவேங்கடவனை வரச்

சொல்லாய் பைங்கிளியே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பை	பசுமைநிறம் மாறாத	தோள்	திருத்தோள்களையுடையனாய்
கிளியே	ஓ கிளிப்பிள்ளாய்!,	வடவேங்கடவனை	வடக்குத் திருமலையிலே நின்றருளுமவனை ஸர்வேச்வரனை
சுடர்	ஒளிமிக்க		
ஆழி	திருவாழியாழ்வானை		
வலன்	வலதுதிருக்கையிலே	வர	வரும்படியாக[வேணும்;
உயர்த்த	ஏந்தாநின்றுள்ளவனாய்,	சொல்லாய்	ஒருவார்த்தைசொல்ல
மல் ஆர்	மிக்கவலியையுடைய	பைங்கிளியே! சொல்லாய்.	(ரு)

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சொல்லாய் பைங்கிளியே) உன் வடிவைக் காட்டி ரக்ஷித்தாப்போலே, உன்னுடைய பேச்சாலும் ரக்ஷிக்கப்பாராய். (சுடராழி வலனுயர்த்த) ஒருவிரோதி வந்தபோதாக ஏந்துகையன்றிக்கே, ஏற்கவேகோலித்திருவாழியைவலவருகே

நன்மைசொன்னால் செய்யவும், தீமை சொன்னால் தவிரவுமாயிருக்கையாலே அருளுகிறார் (என்று மொக்கவித்யாதி). ... ... (ச)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (சொல்லாயித்யாதி) பல்லியானது பலிசமானதாகையாலே "நினைத்தபோது கொட்டவேணுமென்றுநமக்கு நிர்பந்தமென்" என்றிருந்ததாகக்கொண்டு, கூட்டிலிருந்தகிளியைப்பார்த்துப் பேச்சுக்கொள்ளுகிறாளென்று ஸங்கதி.

பசுமைசொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (உன்னித்யாதி). ... ... (ரு)

(க) ரா-பா-கஅ-உஎ.

ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறாயிற்று. (மல்லார்தோள்) ஆயுதம் தானும் மிகையாம்படியான திண்ணிய தோளையுடையவன். (வட வேங்கடவனைவர) ரக்ஷணத்துக்குறுப்பாக முதலடியிட்டுக்கொண்டு நிற்கிறவனை. .... (ரு)

மூ;—கோழி கூவென்னுமால்
தோழி நானென்செய்கேன்
ஆழிவண்ணர் வரும் பொழுதாயிற்றுக்
கோழி, கூவென்னுமால். (சா)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தோழி	வாராய் தோழீ!	கோழி	(உடனே)விஶ்லேஷ ஸூசகமான கோழி யானது
கோழி	(வரவைஸூசிப்பிக்கும்) சாமக்கோழியானது	கூ என்னும்	"கூ" என்று கூவா நிற்கும்.
கூ என்னும்	'கூ' என்று கூவாநின்	ஆல்	கஷ்டம்; (இனி அவன் பிரிந் துபோமாகையால்,)
ஆல்	ஸந்தோஷம். [றது	நான் என் செய் கேன்	நான்என்னசெய்வேன். (சா)
ஆழி	கடல்போன்ற		
வண்ணர்	திருநிறத்தை யுடைய ஞன கண்ணபிரான்		
வரும்பொழுது	வரக்கடவ காலமானது		
ஆயிற்று	அணுகப்பெற்றது;		

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (கோழியித்யாதி) "தோழி" என்று ஸமாநதுꣳக்கையாய் உடன்கேடியானவளை ஸம்போதித்து "கோழி கூவென்னுமால், ஆழிவண்ணர் வரும்பொழுதாயிற்று, கோழி

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (கோழியித்யாதி) கிளியைப்பார்த்து "சொல்லாய்", என்று சொல்லுவது-(க)"கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர்" என்கிற பாசுரத்தை நினைக்கிற இத்தசையிலே நாம் பேசவொண்ணாதென்றிருக்க, கோழியானது காலஜ்ஞாநியாகையாலே வரவுக்கு ஸூசகமாக "கூ" என்ன; திடுக்கிட்டெழுந்திருந்து கோழியருகேவந்து "இனிவந்தால் உடனே கோழிகூவென்னுமே? மேல் வரும்பிரிவுக்கு என்செய்வேன்" என்கிறாளென்று ஸங்கதி.

க்ருஷ்ணன் பசுமேய்த்துவந்து குளித்து ஒப்பித்துஉண்டு உறங்கஒருசாமமும், பெண்களிருந்தவிடம்தேடி வர ஒருசாமமும், ஒருவரறியாதபடி மீண்டு போய் பசுவின் சிறுவீடுமேய்க்க ஒருசாமமுமாய், த்ரியாமா இப்படி கழியுமாகையால், நடுச்சாமத்தில் கோழிகூவிற்றன, கோழிகூவிற்று வந்தானென்று உகந்து, உடனே கூவுகிறபடியாலே சாமம் க்ஷணமாய்கூவுதலால்க்லேசமும்

(க) தி-வாய்-கூ-ரு-அ.

கூவென்னுமால், என்செய்கேன்'' என்கிறாள். இதுக்குப் பொருளாக ஜீயர் அருளிச்செய்தாராகப் பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி; - ''க்ருஷ்ணன் கோழிகூவினவாறே வருமாய், மீண்டு கோழிகூவினவாறே போமாய், வரவைஸூசிப்பிக்கிற கோழி கூவாநின்றது. பிரிவில் தரிக்கவொண்ணாதபடி கடல்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவர் வருங்காலமாயிற்று; மீண்டு கோழிகூவப் போவர். நடுவுஸம்ஶ்லேஷத்துக்குக் காலமில்லை. நான் என் செய்கேன் என்கிறாள்'' என்று. ''க்ருஷ்ணன் கோழியை மடியிலே இட்டுக்கொண்டுவரும் போலேகாணும்'' என்று பட்டர் அருளிச்செய்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. .... (௬)

மூ;—காமற் கென் கடவேன்
கருமாமுகில் வண்ணற் கல்லால்
பூமே லைங்கணைகோத்துப் புகுந்தெய்யக்
காமற் கென்கடவேன்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கருமாமுகில்	காளமேகம்போன்ற	ஐங்கணை	பஞ்சபாணங்களை [த்து
வண்ணற்கு	திருநிறத்தையுடைய கண்ணபிரானுக்கு	கோத்து	(கருப்புவில்லில்)தொடு
		புகுந்து	உள்ளேபுகுந்து
		எய்ய	ப்ரயோகியாநிற்க,
அல்லால்	கடமைப்பட் டிருக்கையொழிய[னமந்மதன்)	காமற்கு	(அப்படிப்பட்ட)மன்மதனுக்கு [ன்?;
மேல்	அதற்குமேலே (புத்ர	என்கடவேன்	என்னசெய்யவல்லேன்
பூ	புஷ்பங்களாகிற		காமற்கு என்கடவேன்?. (எ)

நடக்கிறதென்றுஅதுக்கு ஒருஸம்வாதமருளுகிறார் (இதுக்கித்யாதி), (க்ருஷ்ணன் கோழியையித்யாதி). ... ... (௬)

அந;—ஏழாம்பாட்டு. (காமற்கித்யாதி). தோழியானவள் நீ''வரும்பொழுதானல் உகந்ததுக்கநுகுணமாக ஒப்பித்திருக்கவிறே அடுப்பது. மேல்வரும் பிரிவை நினைத்தஞ்ச, அடுக்குமோ''என்ன, ''ஸாக்ஷாந்மந்மதமந்மதனானவன் வடிவாகையாலே உடனே ஆற்றாமையைவிளைவிக்கும், அதுக்குமேலே (தாய்) என்று பாராதே காயன்கணைதொடுப்பனே; நான் அஞ்சாதேயிருக்க வழிஎன் தோழி''என்கிறாளென்று ஸங்கதி.

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (காமனித்யாதி) வயிற்றில்பிறந்த காமனுக்குஎன்கடவேன்; மாமணவாளரான கறுத்துப்பெரிய முகில் வண்ணற்கொழிய. "கருமாமுகில் வண்ணர்" என்கையாலே இதர விஷயத்துக்கிறே அவன் ப்ரேரகன். இவ்விஷயத்துக்கு அவன் ப்ரேரிக்கவேண்டா; அவன் வடிவுதானேயிறே ப்ரேரகம். (௧) "பேரமர்காதல் கடல்புரையவிளைவித்தகாரமர்மேனி" என்னக்கடவதிறே. கருப்புவில்லிலே புஷ்பபாணங்களைந்தையும் தொடுத்தெய்ய. (எ)

மூ;—இங்கே போதுங்கொலோ
இனவேல் நெடுங்கண்களிப்பக்
கொங்கார்சோலைக் குடந்தைக் கிடந்தமால்
இங்கே போதுங்கொலோ. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொங்கு ஆர்	தேன்நிறைந்த	வேல்	வேல்போலே
சோலை	சோலைகளையுடைய	நெடு	நெடிதாயிருந்துள்ள
குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே	கண்	(என்) கண்களானவை
கிடந்த	பள்ளி கொண்டருளுமவனை	களிப்ப	களிக்கும்படியாக
		இங்கே	இவ்விடமேற
மால்	ஸர்வேஶ்வரன்,	போதும்கொல்லோ	எழுந்தருளுவனோ?
இனம்	ஒன்றுக்கொன்றொப்பாய்		இங்கே போதுங்கொலோ? (அ)

ருக்மணிப்பிராட்டி வயிற்றிற்பிறந்த முறைமையாலே அருளுகிறார் (வயிற்றிலித்யாதி).(மாமணவாளரான) என்றது-பர்த்ருநாமக்ரஹணம் பண்ணாதே வ்யவஹரிக்கும் லோகஸயாதியைப்பற்ற. "மேல் பூவைங்கணை கோத்து" என்றந்வயமாய், அவன்திருமேனி ஆற்றாமையை விளைவிக்கு மென்றதுக்குமேல் பூக்களாகிற பாணங்களைக்கோத்து என்று தாத்பர்யமாய், கறுப்பு வில்லியாகையாலே அருளுகிறார் (கறுப்பித்யாதி). ... ... (எ)

அந;—எட்டாம்பாட்டு. (இங்கேயித்யாதி) "கோழிகூவின மாத்ரம் கொண்டு அவன் வந்தானாகவும், அவன்திருமேனி ஆற்றாமையை விளைவிக்குமென்று விசாரப்படுகிறாய்; இன்னம்தானே வருகிறானோ? ஆள்வரவிடுகிறானோ? இரண்டுக்கு மொக்கும் இக்கோழி கூவுதல்" என்ன; "நீ நல்லநிரூபகையிறே. எனக்கும் அத்தை நிஶ்சயித்துத் தரவேணும்" என்று ப்ரார்த்திக்கிறாளென்று ஸங்கதி.

(௧) தி-வாய்-ரு-௩-௪.

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (இங்கேபோதுங்கொலோ) இரண்டு தலைக்கும் ஸ்வரூபஹாநியாக நான் அங்கே செல்லாமே, தான் இங்கே வரவல்லனேயோ? வந்தால் கொள்ளும் ப்ரயோஜநமிருக்கிறபடி, ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாய், வேல்போலே நெடிதாயிருந்துள்ள கண்கள் களிப்ப; தேனுர்ந்து சோலையை யுடைத்தான திருக்குடந்தையிலே சாய்ந்தருளின வ்யாமுக்த(ஷ)ன். .... (அ)

மூ;—இன்னு ரென்றறியேன்
அன்னே யாழியொடும்
பொன்னார் சார்ங்கமுடையவடிகளை
இன்னு ரென்றறியேன். (கூ)

பதம்.	உரை.
அன்னே	அம்மே!
ஆழியொடும்	திருவாழி யாழ்வானையும்
பொன் ஆர்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
சார்ங்கம்	சார்ங்கமென்னும் தநுஸ்ஸையும்
உடைய	திருக்கையிலேயுடைய
அடிகளை	ஸ்வாமியை [ரான
இன்னார்என்று	இன்ன ஜாதீயரென்று
அறியேன்	அறிகிறிலேன்;

இன்னார் என்று அறியேன். (கூ)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (இன்னுரித்யாதி). தேவனே? மநுஷ்யனே? அறிகிறிலேன். தேவத்வ ஸூசகமான திருவாழியையும், மநுஷ்யத்வைகாந்தமாய், ஸ்ப்ருஹணீயமான ஸ்ரீஸார்ங்கத்தையுமுடைய ஸ்வாமிகளை. அடையாளம் சொல்லாநிற்கச்செய்தே "அறியேன்" என்னப்பண்ணுகிறதிறே. அவன் வைலக்ஷண்யம். .... (கூ)

அன்றிக்கே, பின்னையும் வரக்காணுமையால் நாமேஆற்றாமைவிஞ்சிப்புறப்படவேண்டி வருமோவென்று ஸங்கதியாகவுமாம். ... ... (அ)

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு, (இன்னுரித்யாதி) திருக்குடந்தையில் கிடந்தவர் சார்ங்கபாணியின் படியும், ஆராவமுதாழ்வாரையும் அநுபவித்தாராகையாலே, அவருடைய போக்யதை நெஞ்சில் ஊற்றிருந்து முன்னிலையாக வந்தாப்போலே தோற்றக்கண்டு உகக்கிருளென்று ஸங்கதி.

மநுஷ்யத்வே பரத்வம் இவருக்கு அடையாளமென்று சொல்லிக்கொண்டும் ஆஶ்சர்யப்படுகிருள், போக்யதையாலே என்றுகருத்தருளுகிருர் (அடையாளமித்யாதி). ... ... (கூ)

மூ;—தொண்டீர் பாடுமினோ

சுரும்பார்பொழில் மங்கையர்கோன்

ஒண்டார்வேல் கலியனொலிமாலைகள்

தொண்டீர் பாடுமினோ. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டீர்	ஓ பாகவதர்களே!	தார்	மாலையையும்
சுரும்பு ஆர்	வண்டுகள்மாறாதே கிடக்கிற	வேல்	வேலையும் உடையரான
பொழில்	சோலையையுடைய	கலியன்	ஆழ்வார்
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு	ஒலி	அருளிச்செய்த
கோன்	நிர்வாஹகரராய்,	மாலைகள்	சொல் மாலையான இப்பாசுரங்களை
ஒண்	அழகிய	பாடுமின்	(வாயாரப்) பாடுங்கோள்! ;

தொண்டீர்! பாடுமினோ—. (கo)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (தொண்டீரித்யாதி) பகவத்விஷயத்தில் சாபலமுடையாரெல்லாரும் பாடுங்கோள். வண்டுகளார்ந்த பொழிலையுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான அழகிய மாலையையுடைய வேலை நிரூபகமாகவுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த மாலைகள். ப(ஃ)லஶ்ருதி சொல்லாதொழிந்தது இதுதானேப்ரயோஜநமாகையாலே. .... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
பத்தாபத்து பத்தாந்திருமொழி முற்றிற்று.

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (தொண்டீரித்யாதி) "சுரும்பு" என்றதினர்த்தம் (வண்டுகள்) என்றது. ... ... (கo)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி

பதினோராம்பத்து முதல்திருமொழி

குன்றம் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—குன்றம்ப்ரவேசம். பக்ஷிகளின் காலிலே விழுந்து என்னையும் அவனையும் சேரவிடவேணுமென்றாள் கீழ்த்திருமொழியில்; அவை இது செய்தனவில்லை. அதுக்குமேலே தென்றல்துடக்கமான பாத (ஸகி) கபதார்த்தங்களின் கீழே ஜீவிக்கப் போகாமையாலே, ஜீவகத்தில் நசையற்று நோவுபட்டுச் சொல்லுகிற பிராட்டி பாசுரத்தாலே தத்தசையைப் பேசுகிறார். .... *

மூ;—குன்றமொன்றெடுத்தேந்தி மாமழை
அன்றுகாத்த வம்மா னரக்கரை
வென்றவில்லியார் வீரமேகொலோ
தென்றல்வந்து தீவீசு மென்செய்கேன். (க)

பதம்.	உரை.
அன்று	பசுக்களுமிடையரும் கல்வர்ஷத்தால் நோவுபட்டவன்று
குன்றம்ஒன்று	ஒருகோவர்த்தந பர்வதத்தை
எடுத்து	ஸமூலமாகக் களைந்தெடுத்து,
ஏந்தி	குடையாகத்தரித்து,
மாமழை	பெருத்த மழையில்
காத்த	(அவர்களைரக்ஷித்தரு [ளின
அம்மான்	ஸ்வாமியாய்,
அரக்கரை	ராக்ஷஸஜாதியரையடைய
வென்ற	ஜயித்த
வில்லியார்	வில்லையுடையரான பெருமாளுடைய
வீரமேகொலோ	வீரப்பாட்டைப் பின்சென்றோ,
தென்றல்	தென்றல்காற்றானது
வந்து	நானிருக்குமிடமேற வந்து
தீ	எரியை
வீசும்	வீசாநின்றது?;
என்செய்கேன்	(இதற்குநான்) என்னசெய்யக்கடவேன்?

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (குன்றமொன்றெடுத்து) வர்ஷத்துக்குப் பரிஹாரமாகவெடுப்பது - குடையாயிருக்க, மலையை ஏடுத்தா

அரு;—குன்றம்ப்ரவேசம். (சேரவிடுகை) வருகைக்குஸூசகமாகை.

அரு;—முதற்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) (பரிஹாரமாக) - நிவர்த்தகமாக,

யிற்றுப் பரிஹரித்தது. ஒருவரால் சலிப்பிக்க வொண்ணாதாய், அத்விதீயமாயிருக்கிற மலையை எடுத்து. (ஏந்தி) மலையைத்தரித்துக்கொண்டு நிற்கிறவிடத்தில் பரார்த்தமான செயலாகையாலே வருத்தமற்று, இதுதானே போதுபோக்காக நின்றநிலை. (மாமழை) ப்ராப்தகாலத்தில் மழையன்றிக்கே, அகாலத்திலே வர்ஷத்துக்கு நிர்வாஹகனை இந்த்ரன் குபிதனாய் வர்ஷிப்பிக்கவந்ததாயிற்று. (அன்றுகாத்த) (க) "[Grantha text] - [Grantha text] -கோகோபீஜந ஸங்குலம் - அதிவார்த்தம்" என்கிறபடியே பசுக்களும் இடையரும் நோவுபடுகிறவன்று பரிஹரித்த ஸர்வேஶ்வரன்.

(அரக்கரைவென்ற வில்லியார்) ஒருத்தன் அபகாரம்பண்ண, ராக்ஷஸஜாதியாக நிரஸித்தான். (வீரமேகொலோ தென்றல்வந்து தீவீசும்) பசுக்களும் இடையரும் நோவுபட அத்தைப் பரிஹரித்தான். ஒருவன் அபகாரம் பண்ண, ஜாதியாக அழியச்செய்தான்; அப்படியிருக்கிறவனுடைய வீரம் நமக்குப் பலித்தபடியோ, இத்தென்றல் இப்படி பாத(ஈக)கமாகிறது. (தீவீசும்) நெருப்புச்சுடப்புக்கால் (உ) "[Grantha text]-ஶீதோபவ" என்று குளிரும்படிபண்ணவல்லவன் தன் பக்கலிலே குளிர்த்தியையுடைத்தான தென்றல் நெருப்புத்தூவும்போது அவர்பண்ணிவிட்டதாகவேணும். (என்செய்கேன்) பசுக்களும் இடையரும் வர்ஷத்தைப் பரிஹரித்துக்கொள்ளுதல்; பிராட்டி "அதார்மிகனானராவணன்நஷ்டனாவான்" என்றுசபித்துப் போருமன்றுயிற்று, இவளுக்குத் தென்றல் பரிஹரித்துக் கொள்ள ப்ராப்தியுள்ளது. .... (க)

"ஒன்று" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஒருவரித்யாதி). "எடுத்து" என்று சொல்லியிருக்கவும் "ஏந்தி" என்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (மலையித்யாதி). "மா" என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (ப்ராப்தேத்யாதி).

(ஒருத்தன்) ராவணன். விரஹிணிகளுக்குத் தென்றல் தீயாயிருக்கை ஸித்தமாயிருக்க, அவர் வீரத்தை இதுக்கு ஹேதுவாகச் சொல்லுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (நெருப்பித்யாதி). அவன் வாசியாலே நானே ஸந்நிதியிலேபோய் பரிஹரிக்கப் போருகிறதில்லை என்றுகருத்து. பாத (ஈக) கமானால் நெருப்பையும் குளிரப்பண்ணுகிறவன், குளிர்ந்ததைக் குளிரப்பண்ணுகைக்கு விசாரப்படவேணுமோவென்னென்ன வருளுகிறார் (பசுக்களுமித்யாதி). (க)

(க) வி-பு-ரு-கக-கக. (உ) ரா-ஸு-ந-ருக-௬௦.

மூ;—காரும் வார்பனிக்கடலு மன்னவன்
தாரு மார்வமும் கண்டதண்டமோ
சோரு மாமுகில் துளியினூடுவந்து
ஈரவாடைதா னீருமென்னையே. (உ)

பதம்.	உரை.
காரும்	காளமேகத்தையும்
வார்	குறைவறநிறைந்து
பனி	குளிர்ந்திருந்துள்ள
கடலும்	ஸமுத்ரத்தையும்
அன்னவன்	ஒத்திருந்துள்ளஸர்வேஸ்வரனுடைய[யும்
தாரும்	திருத்துழாய்மாலையை
மார்வமும்	திருமார்பையும்[ததற்கு
கண்ட	ஆசைப்பட்டுப் போந்
தண்டமோ	(அவன்) தண்டம் செய்தபடி என்தான்!;
சோரும்	வர்ஷியாநின்ற
மாமுகில்	மேகங்களினுடைய
துளியின் ஊடு வந்து	துளிக்குள் குளிர்ச்சியை யூட்டிக்கொண்டு வந்து(அத்தாலே)
ஈரம்	மிகவும் சைத்யத்தை விளைக்கக்கடவ
வாடைதான்	காற்றானது
என்னை	(விரஹக்ருசையான) என்னை
ஈருமே	நலியாநின்றதே. (உ)

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (காரும்) மேகமும். (க) "மேகஶ்யாமம் - மேகஶ்யாமம்" என்னும்படியாயிறே வடிவுதானிருப்பது. (வார்பனிக்கடலும்) குறைவற நிறைந்து குளிர்ந்திருக்கிறகடலும். (அன்னவன்) ஒன்றொப்பாக மாட்டாமையாலே கதிர்பொறுக்கிப்பல வற்றையுமொப்பாகப் பிடிக்கிறது. (தாரித்யாதி) தோளும் தோள் மாலையுமான மார்வும்கண்டு ஆசைப்பட்டுவந்த தண்டமோ? இதர விஷயப்ரவணர்பட்டது படாநின்றோம். (உ) "ஸத்பிராஸ்ரித்ய ... புத்திநாஶாத் ப்ரணஶ்யதி" என்கிறபடியே விநாஶத்தைப்பலிப்பித்தான். இதரவிஷயப்ரவணர்பட்டது படாநின்றோம், இப்ப்ராப்த

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு (காருமித்யாதி) அந்தி தென்றல் நெருப்பைச்சொரிவதுக்குமேல், குணதிசைமாருதமான வாடை ஈரும்படியைச் சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"தண்டமோ"என்று யமதண்டமென்று தோற்றுகையாலே, இதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (இதரேத்யாதி).

(க) ரா-அயோ-அரு-அ (உ) கீ-உ-சுரு-

விஷயத்தை ஆசைப்பட்டநாங்களும்.

(சோருமித்யாதி) வர்ஷிக்கிற மஹாமேகங்களினுடைய துளிக்குள்ளிட்டுக்குளிர்த்தியைஊட்டிக்கொடுவருகிற ஈரவாடையானது விரஹத்தாலே க்ருஶமாயிருக்கிற என்னுடலை ஈர்ந்து போகடாநின்றது. நற்கொலையாகாதே உயிர்க்கொலையாக்கி நலியாநின்றது.(உ)

மூ;—சங்குமாமையும் தளருமேனிமேல்
திங்கள்வெங்கதிர் சீறுமென்செய்கேன்
பொங்குவெண்டிரைப் புணரிவண்ணனார்
கொங்கலர்ந்ததார் கூவுமென்னையே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சங்கும்	கையில் வளையும்	வண்ணனார்	வடிவை யுடையனான
மாமையும்	நிறமும்		ஸர்வேஶ்வரனுடைய
தளரும்	தளராநின்றுள்ள	கொங்கு அலர்	பரிமளப்ரசுரமான
மேனி மேல்	என் உடம்பின்மேலே	ந்த	
திங்கள்	சந்த்ரனுடைய	தார்	திருத்துழாய்மாலையான
வெம்கதிர்	வெய்விய கிரணங்களா		து
சீறும்	சீறுநின்றன; [னவை	என்னை	(ஸ்த்ரீத்வத்தை நோக்
என் செய்கேன்?-;			கிக்கொண்டிருக்கி
பொங்கு	கிளராநின்றும்		ற) என்னை
வெண்	வெளுத்துமிருக்கிற	கூவும்	(இங்ஙனே புறப்படா
திரை	அலைகளையுடைய		யோ என்று)அறை
புணரி	கடல் போன்ற		கூவாநின்றது. (௩)

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு. (சங்கித்யாதி) நிறமும் வளையும் தொங்குகைக்கு ஆஶ்ரயமின்றிக்கேயிருக்கிற உடம்பின்மேலே. (திங்களித்யாதி) நிலா உடம்பிலே படாநின்றால், பெண்பிறந்தார் எங்ஙனே ஜீவிக்கும்படி. (பொங்கித்யாதி) ஓதம் கிளர்ந்தகடல்போலே

கொல்லும் என்னாதே "ஈரும்" என்றதுக்குபா(வ)வம்(நற்கொலயித்யாதி).

அ;—மூன்றாம்பாட்டு. (சங்குமித்யாதி) " கண்ணுக்குத்தோற்றாதே ஓடித்திரிகிற காற்று எவ்வளவு " என்று, " எம்பெருமான் " என்கிற நல்திங்கள் கண்ணுக்கிலக்காய் கைகளாலே நெருப்பை இறைக்கிறதென்று க்லேசிக்கிறாளென்று ஸங்கதி.

என்செய்கேனென்கிறதென்? நீ நிலாமுற்றத்தை விட்டு உள்ளே புகுரலாகாதோ? என்னும் சங்கையிலே "பொங்கித்யாதி" என்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஓதமித்யாதி). ... ... (௩)

ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையராயிருக்கிறவருடைய பரிமளப்ரசுரமாயிருக்கிறதாரானது உள்ளேபுக்கு "ஸ்த்ரீத்வத்தை நோக்கிக் கொண்டு மறையவிருக்கிறதென்? இங்ஙனே புறப்படாயோ" என்று அறைகூவாநின்றது. .... (௩)

மூ;—அங்கோராய்க்குலத்துள் வளர்ந்துசென்று
அங்கோர்தாயுருவாகி வந்தவள்
கொங்கைநஞ்சுண்ட கோயின்மைகொலோ
திங்கள்வெங்கதிர் சீறுகின்றதே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அங்கு	கம்ஸபயமும் இருளுமாய்க்கிடந்த ஸமயத்திலே	வந்தவள்	வந்தவளான பூதனையின்
ஓர் ஆய்க்குலத்துள்	திருவாய்ப்பாடியேற	கொங்கை	ஸ்தநத்திலே தடவிக்கிடந்த
சென்று	எழுந்தருளி	நஞ்சு	விஷத்தை
வளர்ந்து	வளர்ந்தருளாநிற்க	உண்ட	அமுது செய்த
அங்கு	அவ்விடத்திலும்	கோயின்மை	ஆராய்ச்சியில்லாத செயலைப்பின்சென்றோ,
ஓர்	க்ருத்ரிமத்தில் ஒப்பற்றவளாய்	கோலோ	
தாய் உரு ஆகி	தாயின் வடிவைக்கொண்டு	திங்கள்	சந்த்ரனுடைய
		வெங்கதிர்	வெவ்விய கிரணங்களானவை
		சீறுகின்றதே	சீறுகின்றனவே. (௪)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (அங்கோராய்க் குலத்துள்வளர்ந்து சென்று) அவ்வளவிலே ஒதுங்குகைக்கு ஒரு ஊருண்டாயிற்று. சம்ஸபயமும் இருளுமாய் ஸ்ரீவஸுதேவரும் தேவகியாரும் நோவுபடுகிற ஸமயத்திலே அது, ஒரு அஞ்சினான் புகலிடமுண்டாயிற்று. கம்ஸனுக்குக் குடிமக்களாய் இரை இருநிற்கச்செய்தே அவனுக்கஞ்சாதே பிள்ளைகளை நோக்கிக் கொடுக்கவல்ல ஊரிறே.

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (அங்கோரித்யாதி) போது விடியாதோ? தானே மதி கெட்டுப் போகிறுளென்று தோழிசொல்ல, "ஒரு நிலையாக நின்றன்றோ இவள் பாதிக்கிறுள்; எனக்கு விடிவது எப்போதோ" என்று மீளவும் அதுக்கக நோவு படுகிறுளென்று ஸங்கதி.

கீழ்வாக்ய விவரணம் (கம்ஸேத்யாதி). அஞ்சினான் புகலிடமானபடியென்னென்ன (கம்ஸனுக்கித்யாதி). ... ... (௪)

(அங்கித்யாதி) போனவிடத்திலே நலியவேணுமென்று தாய் வடிவுகொண்டு வந்தவளை, அநுகூலையென்று புத்திபண்ணாதே, அவளை ப்ரதிகூலையென்றே அறிந்து, அவள்முலையைஉண்டு முடித்த ஆராட்சியில்லாத செயலோ? (திங்களித்யாதி) சந்த்ரன் இங்ஙனே பாதகனாகிறது, தனக்குக் குளிர்ச்சியையும் தர்ஸநீயதையையும் கொடுத்துவிட்டு, அவன் கருத்தைப் பின்சென்றோ இவன் நம்மை இப்போது நலிகிறது; (க)"பீஷோதேதி ஸூர்ய:-பீஷாஸ்மாதக்நிஶ்சேந்த்ரஶ்ச" என்றவனைப் பின்செல்லவேணுமிறே அவற்றுக்கு. .... (௪)

மூ;—அங்கோராளரி யாயவுணனைப்
பங்கமா விருகூறு செய்தவன்
மங்குல் மாமதி வாங்கவேகொலோ
பொங்குமாகடல் புலம்புகின்றதே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அங்கு	ப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய ப்ரதிஜ்ஞா ஸமகாலத்திலே	மாமதி	சந்த்ரனை
ஓர் ஆளரியாய்	அத்விதீயமான நரஸிம்ஹரூபியாய்(தூணிலே தோன்றி)	மங்குல்	ஆகாசத்திலே (வர்த்திக்கும்படியாக)
அவுணனை	ஹிரண்யனை	வாங்கவே கொலோ	(கடலைக் கடைந்து உள்ளினின்றும்) வெளிக்கிளப்பினானென்ற வருத்தத்தினாலேயோ
பங்கமா	மாநபங்க(பங்க)ம்பண்ணி	பொங்கு	திரைக்கிளப்பத்தையுடைய
இருகூறுசெய்தவன்	இருதுண்டமாகக் கிழித்துப்பொகட்ட ஸர்வேஶ்வரன்	மாகடல்	ஸமுத்ரமானது
		புலம்புகின்றது	கோஷியாநின்றது.(௫)

அந;—அஞ்சாம்பாட்டு. (அங்கோரித்யாதி) தான் இப்படி மதிக்கொடுங்கி மதிகெட்டுக் கூப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கச்செய்தே, கடல் தான் கோஷிக்கக்கேட்டு, இதுவும் என்ன மதி இழந்ததோ வென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

நான் * சந்த்ரகாந்தாநநத்தைக் காணாதே மதிகெடுவது, இது சந்த்ரனைக்கண்டு மெட்டாதே கூப்பிடுகிறதாக என்னுகிறாளென்று கருத்து; சந்த்ரனைக்கண்டால் கடல் மிகவும் கோஷிக்குமிறே. ... ... (௫)

(க) தை-ஆந-அ.

வ்யா,—அஞ்சாம்பாட்டு. (அங்கித்யாதி) ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே நரஸிம்ஹமாய்) ஆஸுரப்ரக்ருதியான ஹிரண்யனையும் மதிப்பறுத்து அநாயஸேந கிழித்துப் பொகட்டான். அவனை எதிரியாக்கி ஆயுத மெடுக்கையன்றிக்கே வெறுங்கையே புறப்பட்டுத் திருவுகிராலே கிழித்துப் பொகட்டான்.

(மங்குலித்யாதி) இப்படி அரியவற்றை வருத்தமறச் செய்து தலைக்கட்ட வல்லவன், தன்னை நெருக்கிக்கடைந்து உள்ளுண்டான மதியை வாங்குகையோ இக்கடல் இங்ஙனே கிடந்து கூப்பிடுகிறது, என்னைப்போலே மதி இழந்தோ இக்கடலும் கூப்பிடுகிறது.*(க)மதியெல்லா முள்கலங்கியிறே இவளும் கிடக்கிறது. ஒன்றுக்கும்விக்ருதையாகாத நான் கலங்கிக் கூப்பிடுகிறப்போலேயிருந்தது இக்கடலும்தன் காம்பீர்யமெல்லாம் அழிந்துகூப்பிடுகிறபடியும்.(மங்குல்) ஆகாசம். .... (௫)

மூ;—சென்றுவார்சிலை வளைத்திலங்கையை
வென்றவில்லியார்வீர மேகொலோ
முன்றில் பெண்ணைமேல் முளரிகூட்டகத்து
அன்றிலின்குர லடருமென்னையே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சென்று	எதிரிகளிருக்குமிடமேறப்போய்	முன்றில்	வாசலிலே நிற்கிற
வார்	நெடிதான	பெண்ணைமேல்	பனைமரத்தின்மேலே
சிலை	தனுஸ்ஸை	முளரி	தாமரைப்பூவாலும் தாதாலும் தண்டாலும்(பிணைக்கப்பட்ட)
வளைத்து	(நாணேற்றி)வளைத்து,	கூட்டகத்து	கூட்டிலே கிடக்கிற
இலங்கையை	லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்களை	அன்றிலின்	அன்றில் பக்ஷியின்
வென்ற	அழித்த	குரல்	த்வநியானது
வில்லியார்	பெருமாளுடைய	என்னை	என்னை
வீரமேகொலோ	ஆண்பிள்ளைத் தனத்தைப்பின்சென்றோ,	அடரும்	வருத்தாநின்றது?.(௩)

அ;—ஆறும்பாட்டு. (சென்றித்யாதி) திங்கள் நீலிச, ஸமுத்ரத்தைப் போலே தான் புலம்புகிறபடியைக் கண்டு, அன்றில்அருகே நெருப்பை உருக்கி வார்த்தாப்போலே செவிபடக்கூப்பிட, அதுக்கும் நொந்துபடுகிறாளென்று ஸங்கதி.

(க) தி-வாய்-க-அ-ரு.

வ்யா;—ஆரும்பாட்டு (சென்று) எதிரிகள் வரப்போர விருக்கை யன்றிக்கே(க) "அநியாதா" என்கிறபடியே அவர்கள் இருந்த விடங்களிலே சென்று (உ) "அவஷ்டப்யமஹத்தநு: - அவஷ்டப்யமஹத்தநு:" என்கிறபடியே, ஒருவர்க்கு அடக்கவொண்ணாதே நெடிதாயிருக்கிற வில்லை வளைத்து லங்கையை அழியச்செய்தவருடைய ஆண்பிள்ளைத்தனமோ. (முன்றிலித்யாதி) வாசலிலே நிற்கிற பெண்ணையின்மேலே, தாமரைப்பூவாலும் தாதாலும் தண்டாலும் செய்த கூட்டிலே கிடக்கிற அன்றிலினுடைய த்வநி எனக்கு பாத (ஸ்ப)கமாகாநின்றது. நான் இதுக்கு எத்தைச்செய்வேன். நான் இதுக்குமார்விலே அப்பேற்கவோ?. .... (சா)

மூ;—பூவைவண்ணனார் புள்ளின்மேல்வர
மேவிநின்று நான் கண்டதண்டமோ
வீவிலைங்கணைவில்லி யம்புகோத்து
ஆவியே யிலக்காக வெய்வதே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஐங்கணைவில்லி	பஞ்சபாணனான மந்மதன்	வண்ணனார்	திரு நிறத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரன்
வீவு இல்	க்ஷணகாலமும் ஒழிவில்லாமல்	புள்ளின்மேல்	பெரிய திருவடியின் மேலே
அம்பு கோத்து	பாணங்களைத் தொடுத்து	வர	எழுந்தருளா நிற்க,
ஆவியே	என்னுடைய மர்மஸ்தாநத்தையே	நான்	நான்
இலக்காக	லக்ஷ்யமாகக்கொண்டு (அநுதுடிக்கும்படி)	மேவி நின்று	ஸ்திரிலையாகாதேநின்று
எய்வது	ப்ரஹரிக்கையாகிறயிது,	கண்ட	ஸேவித்ததற்கு
பூவை	காயாம்பூப்போன்ற	தண்டமோ	தண்டம் செய்தபடியோ; (எ)

(போர) யுத்தம் பண்ண. "வார்" என்றுநீட்சியைச்சொல்லுகையாலே பலிதார்த்தம்ருளுகிறார் (அவஷ்டப்யேத்யாதி). "பெண்ணை" பனை. "முளரி" தாமரையாகையாலே அருளுகிறார் (தாமரையித்யாதி). "ஏ" என்கிறது-விஷாதஸூசகமான அவ்யயமாயருளுகிறார் (நானிதற்கித்யாதி). அம்பேற்கை) யுத்தம் பண்ணுகை; அதாவது - வில்லியார் வீரங்கொண்ட வித்தைக்கண்டு, ஓட்டிறுல் அது ஒழிமோவென்று கருத்து. (சா)

(க) ரா-அ-யோ க-உ-கூ- (உ) ரா-யு-கoo-கக-

வ்யா;—ஏழாம்பாட்டு. (பூவைவண்ணனார்) வைத்தகண்மாறாதே கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டும்படி ஆகர்ஷகமான வடிவையுடையவர், ஒருநாளைக்கு ஒருநாள் பதினைந்திலைக்காரம்போலே பெரிய திருவடி திருத்தோளிலே வர. (மேவியித்யாதி) சிதிலையாகாதே நின்று நான் கண்டதுக்குத் தண்டமோ?. (வீவிலித்யாதி) காமனானவன் தன்னுடைய புஷ்ப பாணங்களாலே தோல் புரையேயன்றியே மர்மத்திலே எய்கிறவிது. .... (எ)

மூ;—மாலினம் துழாய்வருமென்னெஞ்சகம்
மாலினந்துழாய் வந்தென்னுள் புகக்
கோலவாடையும் கொண்டுவந்ததோர்
ஆலிவந்ததாலரிது காவலே. (அ)

பதம்.	உரை.
என்	என்னுடைய
நெஞ்சகம்	நெஞ்சானது
மால்	(எனக்கவன்பக்கலுண்டான) வ்யாமோஹ
இனம்	அநுரூபமாக [த்துக்கு
துழாய்வரும்	இங்குமங்கும் தேடித் திரிந்து வாராநின்றது.
மாலின்	ஸர்வேச்வரனுடைய
அம் துழாய்	அழகிய திருத்துழாய்த்தாரானது
என்னுள்வந்துபுக	எனக்கு ஸ்ம்ருதி விஷயமாக,

பதம்.	உரை.
கோலம்	பரிமளப்ரசுரமான
வாடையுங்கொண்டு	வாடைக்காற்றையுங் கூடக்கொண்டு
வந்தது ஓர்	(நிலம் பார்த்துப்போகைக்கு) முன்பே வந்ததொரு
ஆலி	சிறுதுளியானது
வந்தது	(மீண்டும்) வாராநின்ற
ஆல்	கஷ்டம்; [து;
காவல்	(இதற்குத்தப்பி) உயிரைக் காத்துக்கொள்ளுகை [ததி.
அரிதே	அஸாத்ய(ம்)மாயிருந்

அ; — ஏழாம்பாட்டு. (பூவையித்யாதி) தோல் புரையே பாதிக்கிற காற்றும், கண்ணுக்குத்தோற்றின மாத்ரமானமதியும், செவியிலே நோவுபடுத்தின அன்றிலும், பாதித்தாலும் இவற்றால் இவள் ஈடுபடவில்லை. இப்படி பரிகரங்களுக்கும் இடையாத இவளை நீயே போய் நெஞ்சிலேபட எய்யச்சொல்லிவிட, வந்த காமனுக்கு அஞ்சி நோவுபடுகிறாளென்று ஸங்கதி.

"ஐங்கணைவில்லி - வீவில்லாதே, அம்பு கோத்து" என்றந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றியருளுகிறார் (காயனித்யாதி). ... ... (எ)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (மாலித்யாதி) என்னுடைய நெஞ்சானது எனக்கு அவன்பக்கலுண்டான மாலுக்குஇனமாகத்துழாவி வாராநின்றது. (மாலித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருமேனியின் ஸ்பர்ஶத்தையுடைய திருத்துழாயானது வந்து எனக்கு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாக,பரிமளத்தை யுடைத்தான வாடையைக்கொண்டு. (வந்ததோராலி வந்ததால்) பண்டே நிலம் பார்த்துப்போன சிறுதுளியானது வாராநின்றது. (ஆர்து காவலே) தேசிகனான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானே நின்று வழியிட்டுக் கொடுக்கையாலே ராக்ஷஸர்கள் வெல்லமாட்டிற்றிலர்களிறே. அப்படியே நிலவரே வழிகாட்டிக்கொடுவந்து நலியாநிற்க நம்மால் பரிஹரிக்கப்போமோ? (அ)

மூ;—கெண்டையொண்கணுந் துயிலுமென்னிறம்
பண்டு பண்டுபோ லொக்குமிக்கசீர்
தொண்டரிட்டபூந் துளவின் வாசமே
வண்டுகொண்டு வந்தூது மாகிலே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சீர்	(அநந்யப்ரயோஜநதையாகிற) கல்யாணகுணத்தாலே	என்	என்னுடைய
மிக்க	சிரியர்களான	கெண்டை	கெண்டை மத்ஸ்யம் போல்
தொண்டர்	ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்	ஒண்	தர்ஶநீயமான
இட்ட	ஸமர்ப்பித்த	கணும்	கண்களும்
பூந்துளவின்	திருத்துழாயலரின்	துயிலும்	உறங்கப்பெறும்;
வாசம்	பரிமளத்தை	நிறம்	(என்னுடைய) மாமை நிறமும்
கொண்டுவந்து	கொண்டுவந்து	பண்டு பண்டு	பழைய படியே அவி
வண்டு	வண்டானது [ல்	போல் ஒக்	கலமாயிருக்கப் பெ
ஊதுமாகில்	(என்னருகில்) ஊதினா	கும்	றும். (கூ)

அநு;—எட்டாம்பாட்டில் (மாலித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டிலே காமன் சரங்களாலே எய்ய, அவற்றாலே நெஞ்சு சிதிலமாய் மாலேறிவர, கீழே கூவுகின்ற கொங்கலர்ந்திருக்க அவகாசமுண்டாய் உள்ளே புக்கது, எதிராளின் நெஞ்சு அந்நிலைபடியாலே முன்னே வந்தவாடையும்துளியும் மீளவந்தபடியைச்சொல்லி மிகவும் அருசுகிருளென்று ஸங்கதி.

(மாலுக்கு) வ்யாமோஹத்துக்கு. (இனமாக) ஒத்ததாக; இன்த்தார் என்னைக்கடவதிறே ஸ்நிக்த்தரை. "வந்ததோராலி" என்கையாலே முன்னே நிலவரமுண்டானதென்று தோற்றுகையாலேஅருளுகிறுர் (தேசிகரித்யாதி). ... ... (அ)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கெண்டையித்யாதி) முக்த(?)மாய் தர்சநீயமாய் உறக்கத்தாலல்லது போதுபோக்குகையரிதான கண்ணுமுறங்கப் பெறலாம். (என்னிறம்) அவன் வாய் புலற்றும் நிறம், அறப்பண்டுபோலேயாம். கலக்கையாகிறது பிரிவிக்கு அங்குரமிறே. கலந்து பிரிந்து லாபாலாபங்களறியாதே பூர்ணையாயிருந்தபோதை நிறம் போலேயாம்.

கண்ணுமுறங்கி நிறமும் வருவது தானென்செய்தாலென்னில்; (மிக்க வித்யாதி) அநந்ய ப்ரயோஜனரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் இட்ட திருத்துழாயில் பரிமளத்தை வண்டு கொண்டுவந்து ஊதாநிற்கில், திருத்துழாயில்பரிமளம் உத்தேஸ்யமாகில், "தொண்டரிட்ட" என்ன அமையாதோ? "மிக்கசீர் தொண்டரிட்ட" என்றானென்னென்னில்; "அங்குத்தைக்குப் பரிவருண்டு" என்றறிந்தாலாயிற்று இவளுக்குக்கண் உறங்குவதும், பழைய நிறம் வருவதும். (௧) "ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ-ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ" என்றிருக்குமவளாகையாலே அநந்யப்ரயோஜநரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அங்குத்தைக்குப் பரியாநின்றார்கள்" என்றுகேட்டவாறே, இனி நடக்கொரு குறையில்லை என்று கண் உறங்கா நிற்கும்; நிறமும் பழையபடியேயாம். .... (௯)

மூ;—அன்று பாரதத்தைவர் தூதனாய்ச்
சென்றமாயனைச் செங்கண்மாலினை
மன்றிலார் புகழ் மங்கைவாள் கலி
கன்றிசொல் வல்லார்க் கல்லலில்லையே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கெண்டையித்யாதி) "அரிது காவலே" என்றதிகவும் க்லேசிக்கக்கண்ட தோழியானவள் பொறுக்கமாட்டாதே உனக்கு துக்கமே செழுமின்றிக்கே கண்ணுறங்கி யிருக்கைக்கு நானென்ன செய்கேன், நாயகன் - ஸ்வதந்த்ரன்; நீ பொறுக்கவல்லைபல்லை; இனி நானும் இங்ஙனே உன்னைக்கண்டு துக்கிக்குமத்தனை யன்றோ? என்றுக்லேசிக்க, அது - பொறுக்கமாட்டாதவளாகையாலே எங்கேயிருந்தாலும் அவனுக்குப் பரிவருண்டென்றுமது தோற்ற, * மிக்கசீர் தொண்டரிட்ட மாலையின் மணத்தைக்கொண்டு வருப்படி பண்ணுமாகில், நான் கன்னியா யிருக்குமாபோலே யிருக்கிறேனென்று சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

(அறப்பண்டுபோலே) என்பானென்னென்னவருளுகிறார் (கலக்கையித்யாதி).

(௧) ரா-அ-கஎ-உக.

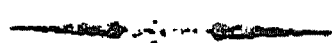
பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	பாண்டவர் நோவுபடுகிறவன்று	ஆர்	வ்யாபித்துக்கிடக்கிற
பாரதத்து	பாரத யுத்தத்திலே	புகழ்	புகழையும்
ஐவர்	அவ்வைவர்களுக்கும்	மங்கை	திருமங்கை யென்னும் திருநகரியையும்
தூதனாய்	தூதனாய்	வாள்	வாளையுமுடையரான
சென்ற	எழுந்தருளின	கலிகன்றி	ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த
மாயனை	ஆஸ்சர்ய சீலனாய்,	சொல்	இப்பாசுரங்களை
செங்கண்	செவ்விய திருக்கண்களை யுடையனான	வல்லார்க்கு	ஓதவல்லார்களுக்கு
மாலினை	ஸர்வேஸ்வரன் விஷயமாக,	அல்லல்	பகவத் விஸ்லேஷவ்யஸநமானது.
மன்றில்	நாற்சந்திகள் தோறும்	இல்லை	உண்டாக மாட்டாது.

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (அன்றித்யாதி) புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேஸ்வரனாய் தன்னை யொழிந்ததுக்கடங்கலும் தான் நியாமகனாயிருந்து வைத்துப் பாண்டவர்கள் நோவுபடுகிறவன்று, பாரத ஸமரத்திலே "இன்னார் தூதன்" எனனும்படி தன்னைத் தாழவிட்டு தூதனாய் நின்ற ஆஸ்சர்யத்தையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. (மன்றிலார் புகழ்) நால்வர் திரண்டவிடமெங்கும் திருமங்கையாழ்வார் வார்த்தையே. ஆழ்வார் அருளிச்செய்த வித்தை அப்யஸிக்க வல்லவர்களுக்கு பாத (ஸ்ரீ)கபதார்த்தங்களால் நோவுபடவேண்டாமே நித்யஸம்ஸ்லேஷத்தோடே காலம்செல்லப் பெறுவர். அல்லலாகிறது - இத்திருமொழியில் பட்டக்லேசம் .... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி
பதினோராம்பத்து முதல் திருமொழி முற்றிற்று.

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (அன்றித்யாதி) "செங்கண்மாலினை - அன்றித்யாதி கலி கன்றி சொல்" என்றந்வயித்துத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (புண்டரீகேத்யாதி). தன்னை இப்படி காற்றுக்கும் காமனுக்கும் இலக்காக்கிவைத்ததுக்கு, நங்கொடுமையாலே அவன் விரவிட்டதாகச் சொல்லுமித்தனைபோக்கி தத்வமன்றிறே. நான் ஊடினபோது கையைக்காலைப் பிடித்துச் சேரவிட்டுக்கொண்டவன் இப்படி செய்யானிறே. இனிவாராமைக்குஹேது ஆஸ்ரிதர்

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதினோராம் பத்து இரண்டாந் திருமொழி
குன்றமெடுத்து ப்ரவேசம்.

அவ;—குன்றமெடுத்துப்ரவேசம். "என்செய்கேன்" என்ற விடத்திலும்இரங்காதே பாதக (ஞாடு) பதார்த்தங்கள் மிகைத்தன; ரக்ஷகனானவன் கைவிட்டான்; என் கார்யம் ஸ்வயத்ந ஸித்தமாயிருந்தது. எனக்கு இனி ரக்ஷகராக வல்லாருண்டோ என்கிறார் *.

மூ;—குன்றமெடுத்து மழை தடுத்திளையாரோடும்
மன்றில் குரவை பிணைந்தமாலென்னை மால்செய்தான்
முன்றில் தனிநின்ற பெண்ணைமேல் கிடந்தீர்கின்ற
அன்றிலின் கூட்டைப் பிரிக்ககிற் பவரார்கொலோ. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குன்றம்	கோவர்த்தன பர்வதத்தை	மால்	ஸர்வேஸ்வரன்
எடுத்து	குடையாக எடுத்து	என்னை	என்னை
மழை	(இந்த்ரன்பெய்வித்த கல்வர்ஷத்தால் வந்த நலிவை	மால்செய்தான்	மதி மயங்கப் பண்ணிவிட்டான்;
தடுத்து	நிரஸித்து,	முன்றில்	வாசலிலே
மன்றில்	நாற்சந்தியிலே [டே	தனிநின்ற	ஒப்பற்று நின்ற
இளையாரொடும்	இடைப்பெண்களோ	பெண்ணைமேல்	பனைமரத்திலே
குரவைபிணைந்த	திருக்குரவைகோத்தருளின	கிடந்து	(அஞ்சாதே) கிடந்து
		ஈர்கின்ற	(ஶஸ்த்ரம்போலே) உயிரை நலியா நின்ற

சொல்லிற்றுச்செய்வானுகையாலே, அதிலே அந்யபரனுகயிருக்கவேணுமென்று நினைத்து துளவின் வாசமே வண்டு கொண்டுவந்து ஊதினுலைமையுமென்று ளாசையாலே, இவ்வாஸ்ரித பாரதந்த்ர்யத்தைச்ய கவிபாடினுரென்னலாமென்று திருவுள்ளம். (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அரு;—குன்றமெடுத்தின் ப்ரவேசம், கீழ்த்திருமொழியிலே சில பாதகங்களுக்கஞ்சி, அவன் துளவின் வாசத்தைஆசைப்பட்டிருந்தாள். அதுவே ஹேதுவாகப் பின்னையும் அன்றில் முதலானவை நலிய, பொறுக்கமாட்டாதே தானே யத்நம்பண்ணுகைக்கு ஒருப்படுகிறுளென்று ஸங்கதியருளுகிறர் (என் செய்கேனித்யாதி). தூமலரித்யாதியைப் பற்ற (ஸ்வயத்ந ஸித்தமாய்)என்றது. ... ... *.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்றிலே	அன்றில் பக்ஷிகளை	கிற்பவர்	ஸமர்த்தராகக் கடவார்
கூட்டின்	கூட்டில்நின்றும்	ஆர்கொலோ	எந்த மஹாநுபாவரோ
பிரிக்க	பிரித்துவிட		தான்!. (க)

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) அரிய செயலைச்செய்து தன்னை எல்லாரும் காணும்படியாக மன்றிலே இட்டவன், அச்செயலாலே என்னை மன்றிலே நிறுத்தினான். (மூன்றிலித்யாதி) பழையதாக நலிந்துப்போருகிற இத்தைப் பரிஹரிப்பாரார் என்கிறார்கள். ஏலக்கோலி நலிவுதாக மன்றிலேபெரிய ஆர்ப்பரவத்தோடே நின்றபெண்ணை மேலேகிடந்து ஈருகின்ற. பெண்ணை-பனை. சஸ்த்ரம் போலே கடுக முடித்துவிடாதேசார்ந்து நலியாநின்றதாயிற்று. பிரிப்பனபிரித்து கூடுவன கூட்டித்திரிகிறாளன்றிறே. இனி இத்தால் சொல்லிற்றாயிற் றென்னென்றால், இவ்வன்றிலின் த்வநி பாதகமாகாதபடி அவனை என் முலையோடே கொடுவந்து சேர்க்க வல்லாரில்லையோ வென்கிறாள். .... (க)

மூ;—பூங்குருந்தொசித்தானை காய்ந்தரிமாச்செகுத்து
ஆங்கு வேழத்தின் கொம்புகொண்டுவன் பேய்முலை
வாங்கியுண்ட வவ்வாயன்நிற்க விவ்வாயன்வாய்
ஏங்குவேய்ங்குழ லென்னோடாடு மிளமையே. (உ)

அரு;—முதற்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) மால் செய்தானென்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அச்செயலாலே யித்யாதி). "மூளரிக்கூட்டத்து" என்று கீழ்த் திருமொழியிலும் சொன்னதாகையாலே அருளுகிறார் (பழையதாக வித்யாதி). (ஏலக்கோலி) முந்துற உத்யோகித்து. கூட்டைப் பிரிக்கையாவது-தான் முற்றத்திலேநில்லாதே உள்ளேநாயகனோடே கண்ணுறங்கிக்கிடந்தால், இந்த கூண்டுக்கும் தனக்கும் பிரிவுண்டாமென்றே சொல்லவேணுமென்று, யதாஶ்ருதம் கூடாதென்று அருளுகிறார் (பிரிப்பனவித்யாதி). ... (க)

அரு,—இரண்டாம்பாட்டு. (பூமித்யாதி) கீழே அன்றிலின் குரலுக்கு நொந்து கூட்டவல்லராரோவென்று இருக்க, அவ்வளவிலே மாமணிவண்ணர் வாராமையாலே பெண் இப்படி பெண்ணைமேல் அன்றிலின்கையிலே அகப்பட்டு நொந்தாளென்று உடம்புவெளுத்து பண்டலந்தவனைப்போலே குழலூதினோமாகில் வந்தானென்று அறியிருப்பாளென்று குழலூத; இவள் குழல் வாசியறிந்தவளாகையாலே இதுக்கு நோவுபடுகிறாளென்று ஸங்கதி.

பதம்.	உரை.
பூ	(தர்சநீயமாகப்) பூத்துக்கிடந்த
குருந்து	குருந்தமரத்தை
ஒசித்து	முறித்து,
ஆனை	வ்ருஷபங்களை
சாய்ந்து	நிரஸித்து,
அரிமா	ஸாத்ரவமே வடிவாய் வந்த கேசியை
செகுத்து	(வாயைக்) கிழித்து
ஆங்கு	அங்கே (பயங்கரமாய் வந்து தோற்றின)
வேழத்தின்	குவலயாபீடத்தின்
கொம்பு	தந்தங்களை
கொண்டு	முறித்தெறிந்து,
வன்	நெஞ்சில் க்ரௌர்யத்தையுடைய
பேய்	பூதனையின்
முலை	(விஷதிக்த(க)மான முலைகளை

பதம்.	உரை.
வாங்கி	(ஸாதரமாகக்) கையில் வாங்கி
உண்ட	சுவைத்து (அவளை முடித்த)
அவ்வாயன்	அப்படிப்பட்டவாயையுடையனான கண்ணபிரான்
நிற்க	விப்ரக்ருஷ்டனாய் நிற்க
இவ் ஆயன்	(நம்பி மூத்த பிரானாகிற) இந்த இடையனானவன்
வாய்	வாயிலே (வைத்து)
ஏங்கு	ஏங்கி ஊதுகிற
வேய்ங்குழல்	வேய்ங்குழலானது
என்னோடு	என்னிடையாட்டத்திலே (அணுகி)
இளமை ஆடும்	சிலபாலிஸசேஷ்டைகளைப்பண்ணுகின்றது.

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (பூங்குருந்தித்யாதி) அடியேபிடித்துத் தலையளவும் செல்ல தர்ஸநீயமாம்படி பூத்து நின்ற குருந்தை முறித்து ருஷபங்களை நிரஸித்து கேசிவாயை அநாயாஸேந கிழித்து, அங்கே பயாவஹமாம்படி வந்து தோன்றின குவலயாபீடத்தை நிரஸித்து, அதின் கொம்பை வாங்கி, அவனைக்கண்டு வைத்தும நலிய வேணுமென்று வந்த நெஞ்சில் திண்மையையுடைய பூதனை முலையை ஸாதரமாக உண்டு, அவ்வழியே அவள் ப்ராணனை முடித்தவன் நிற்க, இந்த இடையனானவன் வாயிலே வைத்து ஸத்தாஸேஷத்தாலே நின்று ஏங்கி ஊதுகிற குழலானது என்னோடே பாலிசமான வ்யாபாரங்களைப் பண்ணுகின்றது. .... (௨)

(க) "ஸந்தேஸஸ்வமதுரோக்தி: ஸங்கேதவசஸ்ஸாமதுரை:" என்கிற நம்பி மூத்தபிரானிருப்பது. (பாலிசமான வ்யாபாரங்களை) என்றதுக்கு, மாமணிவண்ணனுக்காக நான் நேர்பட்டபோது ஸாதிக்க ஆமையாதென்றே, மூத்தனாயிருக்கவும் இளமையாலே இப்படி ஊதுகிறது பாலிசக்ருத்யமிறே என்று கருத்து. ... ... (௨)

(க) வி-பு-ரு-௨௩-௨௨.

மூ;—மல்லொடு கஞ்சனும் துஞ்ச வென்றமணி வண்ணன்
அல்லிமலர்த் தண்டுழாயை நினைந்திருந்தேனையே
எல்லியின் மாருதம் வந்தடும் அதுவன்றியும்
கொல்லை வல்லேற்றின் மணியும் கோயின்மை செய்யுமே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்லொடு	(கம்ஸன் ஏவிவந்த) மல்லவர்க்கமும்	மாருதம்	தென்றலானது
கஞ்சனும்	கம்ஸனும்	வந்து	நானிருக்குமிடமே வந்து
துஞ்ச	உயிர்மாள	அடும்	நலியாநின்றது;
வென்ற	வெற்றிபெற்ற	அதுவன்றியும்	அதுவுமன்றிக்கே
மணிவண்ணன்	எம்பெருமானுடைய	கொல்லை	வெளிநிலங்களிலே (ஸஞ்சரிக்கிற)
அல்லி	இதழ்களை யுடைத்தாய்	வல்	வல்லிய
தண்	குளிர்ந்திருந்துள்ள	ஏற்றின்	வ்ருஷபங்களின்
துழாய்மலரை	திருத்துழாய்மாலையை (விரும்பி, அத்தையே)	மணியும்	(கழுத்திற்கட்டப்பட்டுள்ள) மணியின் ஓசையும்
நினைந்திருந்தேனை	நெஞ்சில் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறவென்னை	கோயின்மைசெய்யும்	ஆராட்சியில்லாத செயலைச் செய்யாநின்றது. (௩)
எல்லியில்	ஸந்த்யாகாலத்திலே		

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு (மல்லித்யாதி) அவன் வரவிட்டமல்லவர்க்கத்தோடே கம்ஸன் முடியும்படி வென்று விரோதிபோகப்பெற்றதாலே ஸ்ரமஹரமான வடிவும் தானுமா யிருக்கிறவன், அப்போதிட்ட வெற்றிமாலையைப் பெறவேணுமென்று ஆசைப்பட்டத்தையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற வென்னை, ஸந்த்யாஸமயத்திலே தென்றலானது வந்து நலியாநின்றது. அதுக்குமேலே வெளிநிலத்திலே நாகைத்தொடர்ந்து அது கைபுகுந்தாலல்லது மீளாதபடியிருக்கிற வ்ருஷபத்தினுடைய கழுத்தில் மணியோசையானது ஆராட்சியில்லாதவிடத்தில் செயலைச்செய்யாநின்றது. .... (௩)

அ;—மூன்றாம்பாட்டு. (மல்லித்யாதி) நம்பி மூத்தபிரான் குழலோசையோயன்றிக்கே காற்றுகொடுங்கின என்னை அவர் மேய்க்கிற பசுக்களில் விடைகளும் பாதிக்கிறன வென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

"மல்லொடு" என்று ப்ராதாந்யம் சொன்னதுக்குக் கருத்து (அவன் வரவிட்ட)என்றது. (ஆராட்சியில்லாதவிடத்திலே)அராஜகமாகையாலே விசாரிப்பாரில்லாத விடத்திலே. ... ... (௩)

மூ;—பொருந்து மாமர மேழுமெய்த புனிதனார்
திருந்து சேவடி யென்மனத்து நினைதோறும்
கருந்தண் மாகடல் கங்குலார்க்கு மதுவன்றியும்
வருந்த வாடை வருமிதற்கினி யென்செய்கேன். (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொருந்து	தன்னிலே பொருந்து நின்ற	தண்	ப்ரமஹரமாயிருந்துள்ள
மாமரம் ஏழும்	ஸால வ்ருக்ஷங்களேழையும்	மாகடல்	ஸமுத்ரமானது
எய்த	முறித்தெறிந்த	கங்குல்	இராமுற்றும்
புனிதனார்	பரமபாவநரான பெருமானுடைய	ஆர்க்கும்	கோஷியாநிற்கும்;
திரு உந்து	ஐஶ்வர்ய ப்ரகாஶகமான		அதுவன்றியும்-;
சேவடி	திருவடிகளை	வாடை	வாடைக்காற்றானது
என்மனத்து	என் மனஸ்ஸிலே	வருந்த	(நான்) க்லேஶிக்கும்படி
நினைதொறும்	அநுஸந்திக்கும் போதெல்லாம்,	வரும்	வந்து வீசாநிற்கும்;
கரு	கறுத்து	இதற்கு	இதற்குப்(பரிகாரமாக)
		இனி	இனிமேல்
		என்செய்கேன்	(நான்)என்னசெய்யக்கடவேன். (௪)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (பொருந்தித்யாதி) அடிகுறிக்கவொண்ணாதபடி குவிபாநிற்கிற மராமரங்களேழையும் எய்து ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் தமக்குண்டான ஓரம் தரைகாணவொண்ணாதபடி யிருக்கிற அவருடைய ஐஶ்வர்ய ப்ரகாசகமான திருவடிகளை அநுஸந்திக்கும்போதெல்லாம் கறுத்த தன்மையை உடைத்தா யிருக்கிற கடல், ராத்திரியிலே என் எளிமை கண்டு மிகைத்துக் கூப்பிடாநிற்கும். அதுக்குமேலே நான் வருந்தும்படியாக பலவானாயிருக்கிற வாடையானது வாராநின்றது. (இதற்கினி யென்செய்கேன்) ஓரபலை இதுக்குக்கடவேனோ? .... (௪)

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (பொருந்தித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் அந்தியில் தென்றலும் மணியோசையும்போய் ராத்ரியுமாய் கடலாலே நோவுபட்ட வென்னை ஸந்த்யாகாலத்தில் குளிர்காற்றும் நலிகிறதென்கிறதொன்றுஸங்கதி.

ஆஶ்ரித விஷயத்தில் பக்ஷபாதமில்லாமை - அபாவநத்வமாய், அதில்லாதவரென்றருளுகிறார் (ஆஶ்ரிதேத்யாதி) திருவுந்து என்றது - குறைந்து, "திருந்து" என்று கிடக்கிறதாய், திருவை உந்துகை - முன்னே தள்ளுகையாய், ப்ரகாசிப்பிக்கைஎன்றருளுகிறார் (ஐஶ்வர்யேத்யாதி) (வருந்துமபடியாக) க்லேசிக்கும்படியாக.... ... ... (௪)

மூ;—அன்னை முனிவது மன்றிலின் குரலீர்வதும்
மன்னு மறிகடலார்ப்பதும் வளைசோர்வதும்
பொன்னங்கலையல்கு லன்னமென்னடைப்பூங்குழல்
பின்னை மணாளர் திறத்தமாயின பின்னையே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை,
அன்னை	பெற்ற தாயானவள்	அல்குல்	அல்குலையும் [று
முனிவதும்	சீறுவதும்,	அன்னம்	ஹம்ஸத்தினதுபோன்
அன்றிலின்	அன்றில் பக்ஷியின்	மென்	விலக்ஷணமான
குரல்	த்வநியானது	நடை	நடையையும்
ஈர்வதும்	நலிகிறதும்,	பூ	தர்ஸநீயமான
மன்னு	பூமியைச்சுற்றி வேலி யாகப் போரக் கடவ தாய்	குழல்	கூந்தலையு முடைய ளான [கு
மறி	ரக்ஷகமுமான	பின்னை	நப்பின்னைப்பிராட்டிக்
கடல்	ஸமுத்ரமானது	மணாளர்	வல்லபரான பெருமா ளுடைய
ஆர்ப்பதும்	கோஷிக்கிறதும், [வை	திறத்தம்	இடை யாட்டத்தில்
வளை	கையில் வளைகளான	ஆயினபின்னை	ஈடுபட்டோமான பின்
சோர்வதும்	கழலுவதும் (ஆகிற இ வையெல்லாம்),	யே	பிறே (நமக்கு நேர்ந்த ன). (ரு)
அம்	அழகிதான [ந்த		
பொன்கலை	பீதாம்பரத்தை யணி		

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (அன்னையித்யாதி) அவன் ஊர்பகை விளைத்து விட்டானாகில் நாம்இவற்றைவெறுக்கிறதென்? பரிவுடைய தாய் முனிகிறதும், நானும் அவனுமாயிருந்தபோது அநுகூல மான அன்றிலுடைய த்வநி பாதகமாகிறதும், பூமிக்கு வேலியாக ரக்ஷகமாயிருக்கிற கடல் கூப்பிடுகிறதும், ஆபரணமான வளைகழலு கிறதும், பொன்னாலே செய்யப்பட்டு தர்ஸநீயமாயிருக்கிற பரியட் டத்தை யுடைத்தான அல்குலையுடையளாய், அன்னம்போலே யிரு க்கிற நடையையுடையளாய், வைத்தகண் வாங்காதே கண்டுகொ ண்டிருக்கவேண்டும்படி தர்ஸநீயமான திருக்குழலையுடையளான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபரான வவ ரிடையாட்டத்தோமான

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (அன்னையித்யாதி) ஒருகாலே பாதகபதார்த் தங்களையெல்லாம் அடுக்கினதுக்குத் தாத்பர்யகதநமுகேந ஸங்கதியையும் ஸூ சிப்பிக்கிறார் (அவனித்யாதி), ச (ஃ) காரங்கள்-விரோதஸூசகங்களென்றுவிவ க்ஷித்து அதுக்கதுக்குத் த[illegible]னைதைக்கூட்டி அருளுகிறார் (பரிவித்யாதி). இப்பா

பின்பிறே இவை நமக்கு இப்படியாகப் புக்கது. அவருடைய ப்ர ணயித்வங்கண்டு நாம் அகப்பட்டபின்பிறே இவை நமக்கு பாதக மாகப்புக்கது. பூர்வாபரங்களுக்குச் சேர்த்திபோராதாகிலும், பிள்ளையுறங்காவில்லி தாஸர் "பின்னை மணாளன் திறத்தோமான பின்பன்றோ இவை இப்படியாயிற்று; ஸாமாந்யமென்று ஈடுமீடெல்லாம் இடவமையும் என்பாரைப்போலே, அவளோடே ஒருஸம்பந்தம் சொல்லி நலிகிறவை நலிந்தாலென்" என்பராம். .... (௫)

மூ;—ஆழியும் சங்குமுடைய நங்களடிகள் தாம்
பாழிமையான கனவில் நம்மைப் பகர்வித்தார்
தோழியும் நானு மொழிய வையம் துயின்றது
கோழியும் கூகின்றதில்லைக் கூரிருளாயிற்றே. (௬)

பதம்.	உரை.
ஆழியும்	திருவாழி யாழ்வானை யும் [னையும்
சங்கும்	ஸ்ரீ பாஞ்சஜந் யாழ்வா
உடைய	(நிரூபகமாக) உடைய ரொய்
நங்கள்	நமக்கு [ஶ்வரன்
அடிகள் தாம்	ஸ்வாமியுமான ஸர்வே
நம்மை	நம்மை
பாழிமையான	(கரைகாணவொண்ணா தபடி) பரம்பி யிருந் துள்ள
கனவில்	ஸ்வப்நத்தின் அபரபர்யாயமான ஸம்ஶ்லேஷத்தில்
பகர்வித்தார்	கூப்பிடுவித்தான்;
தோழியும்	(ஸமதுக்க ஸுகைக ளான) தோழிமார்க ளும்
நானும் ஒழிய	நானும் தவிர,
வையம்	(மற்றை) உலகத்தா ரனைவரும்
துயின்றது	உறங்காநின்றார்கள்;
கோழியும்	கோழியும்
கூகின்றதில்லை	(விடிவுக்கு ஸூசகமாகக்) கூவுகின்ற தில்லை;
கூர் இருள்	காடா (ந்தகா) ந்தகாரமானது
ஆயிற்றே	விடிந்த பின்பும் கால் வாங்கப் பெற்ற தில்லையே. (௬)

ட்டுக்கு க்ரியை காட்டுகிறார் (இவையித்யாதி). உத்தரார்த்தத்தை அநுஸந்தித்து பூர்வார்தமநுஸந்திப்பது அந்வயமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தொகுத்தபா(ஷா)வம்(அவருடையவித்யாதி).(பூர்வாபரங்களுக்கு)பாதகங்களாகநோவுபடுகிற கீழ்மேல்பாட்டுக்களுக்கு. இப்பக்ஷத்திலே சகாரங்களெல்லாம்"வந்து நலியப்பெறும்"என்றுகருத்து."சோர்வதுமாகத்தக்கதே"என்றுக்ரியைக்கூட்டிக்கொள்வது. "பின்னையே" பின்னையன்றோவென்று சப்தார்த்தம்.... (௫)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (ஆழியித்யாதி) ஸர்வேஶ்வர லக்ஷண மாயிற்றுத் திருவாழி யாழ்வானும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும்.(பாழிமை யான கனவில் நம்மைப் பகர்வித்தார்) பெரிய மேன்மையையுடைய வர் கையைக்காலைப் பிடித்துத் தாழாநின்று பரிமாறின பரிமாற்ற மாகையாலே, அநுஸந்திக்கப் புக்கால் கரைகாண வொண்ணாதபடி யாயிருக்கிற அபர்யாப்த ஸம்ஶ்லேஷ ஸுகத்தாலே நம்மைக்கூப் பிடுவித்தார். (நம்மை) ராஜ்யநிமித்தமாக †சக்ரவர்த்தித் திருமகனை ச்சொல்லாததில்லை. (க) "தே꞉கது꞉கே - தேநதுக்கேந" என்கிறப டியே ஒரு படியாலும் வாய்திறவாதே, பெருமாள் தாபஸவேஷத் தைப் பார்த்துக் கவர்ந்து நின்று கண்ணநீரை விழவிட்டாளிறே. இப்படியிருக்கை ப்ராப்தமாயிருக்க, நம்மைக்கூப்பிடுவித்தார்.(தோ ழியித்யாதி) ஸமாநஸுக துக்கைகளான எங்களை யொழிய எல்லா ரும் உறங்கிற்று. விடிவுக்கு ப்ராப்தமான இதுவுங்கூட அரிதாகா நின்றது. (கூரிருளாயிற்றே) விடிந்த பின்பும் இருள் கால் வாங்கு கிறதுமில்லை. .... (சா)

மூ;—காமன்றனக்கு முறையல்லேன் கடல்வண்ணனார்
மாமணவாளரெனக்குத்தான் மகன் சொல்லில்
யாமங்கள்தோ றெரிவீசு மென்னிளங்கொங்கைகள்
மாமணிவண்ணர் திறத்தவாய் வளர்கின்றவே. (எ)

அநு;— ஆறும்பாட்டு. (ஆழியித்யாதி) பகலெல்லாம் அன்னை முனிவ தும், ஸந்த்யையில் அன்றில்முதலானவைபாதிப்பதும், ராத்ரியெல்லாம் கடல் நலிவதும், விடியுங்காலத்தில்காலால் துகையுண்கிறதுமாயிருக்கிறவற்றையெ ல்லாம் சொல்லிக் கூப்பிட்டாள். அது பொறுக்கமாட்டாதே புறப்பட்டுலோக யாத்ரையைப் பார்க்க ஒருப்படவும் "த்ருடியுகாயதே - த்ருடியுகாயதே" என்கிற கணக்கிலே இருள்விரியாமையாலே அதுக்கும் நோவுபடுகிறாளென்று ஸங்கதி.

"பாழிமை" என்றது-பாப்பாம், "கனவில்" என்றது - ஸ்வப்ந மென்ன லாம்படியான ஸம்ஶ்லேஷமாய்த்தாத்பர்யமருளுகிறார் (பெரியவித்யாதி). என் னை என்னாதே, "நம்மை" என்று ஆத்மநி பஹுவசநமாகச் சொல்லுகைக்குத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (ராஜ்யமித்யாதி). கோழிகூவென்னும் என்று வெளிப்போம். "கோழியும் கூகின்றதில்லை"என்கிறது-விடிவைஸூசிப்பிக்கிற கோழியை என்று தாத்பர்யமருளுகிறார் (விடிவுக்கித்யாதி).... ... (சு)

(க) ரா-

† (பா) சக்ரவர்த்திமகன்

பதம்.	உரை.
காமன்தனக்கு	மந்மதனுக்கு
முறையல்லேன்	(நான் நலியப்படுகைக்கு) ப்ராப்தியுடையேனல்லேன்;
கடல்	கடல் போலே (ஶ்ரமஹரமான)
வண்ணனர்	வடிவை யுடைய கண்ணபிரான்
மாமணவாளர்	(எனக்கு) ஶ்லாக்யரான வல்லபர், (இவ்வழியாலே)
தான்	அந்த மந்மதனவன்
எனக்கு	எனக்கு
மகன்	மகனுகப்பெற்றுன்;
சொல்லில்	(இவன் என்னை நலிகிறபடியைச்)சொல்லப்புக்கால்

பதம்.	உரை.
யாமங்கள்தோறு	சாமங்கள்தோறும்
எரி	காமாக்நியை
வீசும்	தூவாநின்றுன்;
என்	என்னுடைய
இளங்கொங்கைகள்	இளமுலைகளானவை
மாமணி	நீலமணிபோன்ற
வண்ணர்	திருநிறத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரனுடைய
திறத்த ஆய்	திறத்தில் படுகையையே பயனுக வுடையனவாய்
வளர்கின்ற	வளராநின்றன. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (காமன்றனக்கு முறையல்லேன்) காமனுக்கு நான்பாத்ய(ஷ்ஷ்ய)கோடியிலே யாகைக்கு ஒருப்ராப்தியில்லை. (கடலித்யாதி) எனக்கு ஶ்லாக்யரான வல்லபராய் ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவர். அவ்வழியாலே தான் எனக்கு நன்மகன். மாதாபிதாக்களைச்சேரவைத்துரக்ஷிக்குமதிறேபுத்ரக்ருத்யமாகிறது. அரியன வெல்லாம் செய்தாகிலும் மாதாவை நோக்க வேணுமே? (சொல்லில்) இப்படி ரக்ஷிக்கை முறையாயிருக்க, அதுக்கு விபரீதமாக நலிகிறபடியைச் சொல்லப்புகில் அதுக்கு இவனேடு எனக்கு ஒருப்ராப்தியில்லை.

இவன் இப்படி விபரீதமாகச்செய்கிற செயலேதென்னில்? (யாமங்கள்தோறெரிவீசும்) சாமங்கள்தோறும் காமாக்நியைத்

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (காமனித்யாதி) முறைமையில்லாத அன்றில் முதலானவற்றையும் பருவம்கழிந்ததாயையும் சொல்லுகிறதென்? வயிற்றில் பிறந்தாரும், இணைபிரியாதே உரமேறியிருக்குமவையும் அவன் பக்ஷத்தையே பற்றி என்னை நலிகிறபடி வாசாமகோசரமென்றதைச்சொல்லி நோவுபடுகிறுளென்று ஸங்கதி.

(அரியன) என்றது-பிதாவாகிலும் அவர்மேலே அம்பைத் தொடுக்கை. (மாதாவைநோக்குகை), அவலைஅழைத்துக்கொண்டு சேர்க்கை. அவனுக்குப்

தூவாநின்றான். தனக்கு நான் அநுவர்த்தநீயையான ஆகாரம்கிடக் கச்செய்தே, என்னுடைய இம் முலைகள் தான் அவனுக்கென்றேயா யிற்று வளருகிறது. .... (எ)

மூ;—மஞ்சுறு மாலிருஞ்சோலை நின்ற மணாளனார்
நெஞ்சுநிறைகொண்டு போயினார்நினைக்கின்றிலர்
வெஞ்சுடர் போய் விடியாம லெவ்விடம்புக்கதோ
நைஞ்சுடலம்துயின்றால் நமக்கினிநல்லதே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்சு உறு	மேகபதத்தளவு மோங்கின	விடியாமல்	உதியாமல்
மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ் சோலை மலையிலே	எவ்விடம்	எவ்விடத்திலே
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	போய்புக்கதோ	சென்றொளித்தானோ?;
மணாளனார்	எம்பெருமான்	இனி	இப்படி பாத(ꣳ)க ஸாமக்ரிகள் மிகைத்தபின்பு
நெஞ்சில்	(என்னுடைய) நெஞ்சிலுள்ள	உடலம்	(நம்முடைய) ஶரீரமானது
நிறை	அடக்கத்தை	நைஞ்சு	ஶிதிலமாய்
கொண்டு	அபஹரித்துக் கொண்டு	துயின்றால்	முடியப்பெறில்
போயினார்	எழுந்தருளிவிட்டார்	நமக்கு	நமக்கு
நினைக்கின்றிலர்	(இத்தலையை ஒருகாலும்) நினைக்கிறிலர்;	நல்லதே	நல்லவாழ்ச்சியே. (அ)
வெஞ்சுடர்	ஸூர்யனானவன்		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்லவோங்கின சிகரத்தையுடைத்தான திருமலையிலே, தமக்குக்கலவிருக்கையான ஶ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டு, இங்கே நம்முடையசெவ்வி

பிள்ளையான முறைமையால் பிள்ளையென்னலாம்படியான காயனேயோ? என்மார்விலே வளர்ந்த இவையும் எனக்கு அடங்காதே படுத்துகிற பாடென் னென்கிறாளென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (என்னுடைய வித்யாதி).

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (மஞ்சுறுவித்யாதி) வயிற்றில்பிறந்தாரை வெறுக்கவேணுமோ? கைப்பற்றின கணவனுக்குக் கண்ணோட்டமில்லை; நாட்டுக்குக் கண்காட்டியான லோக சக்ஷுஸ்ஸும் போனவிடம் தெரிந்ததில்லை. இனி நான் செய்வதென்னென்று விசாரப்பட்டு, விரஹம் தின்ற உடம்பு இனி இருக்கப்புகுகிறதோ? தானேபோமே; அதுபோனால் இனி நமக்கு துக்கமே இல்லை என்று உடம்பில் நைராஶ்யத்தைச் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

யறிந்து புஜிக்கைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷரா யிருக்கிறவர், நெஞ்சிலடக்கத்தைக் கொண்டுபோனார். "இத்தலையை இப்படி ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினோமாகாதே" என்று நெஞ்சில் இத்தனை இரக்கமுமின்றிக்கே இராநின்றார்.

(வெஞ்சுடரித்யாதி) ரக்ஷகன் பாதகனானவாறே, அவன் பரிகரமும் பாத (ஸாத) கமாமத்தனையாகாதே?; அவன்பாதகமாகப்புக்கவாறே அவனை அநுவர்த்தித்த அவன் பரிகரமும் பாத(ஸாத)கமாகப்புக்கது. இவள் ஸந்நிதியிலே வர்த்திக்கில் இவளை அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு †ப்ராப்தகாலத்திலே விடியவேணுமென்று நினைத்தது செய்யாதே போனவிடம் தெரியாதபடிபோனான். (எவ்விடம்புக்கதோ?) இவன் ஆஜ்ஞைநடையாடாததோரிடம் தேடிப்போனானே அவன். அவன்பாதகனானபின்பு பரிகரமும் பாதகமாயிற்று. இனி இருந்தபடியாலே சரீரமானது சிதிலமாய் முடிந்து பிழைக்குமித்தனை போக்கி, இனிநமக்கொரு ஜீவிக்கையென்றொரு பொருளில்லையாகாதே? .... (அ)

மூ;—காமன்கணைக்கோரிலக்கமாய் நலத்தின்மிகு
பூமருகோல நம்பெண்மை சிந்தித்திராதுபோய்
தூமலர்நீர்கொடு தோழி நாம்தொழு தேத்தினால்
கார்முகில்வண்ணரைக் கண்களால்காணலாங்கொலோ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தோழீ,	வாராய் தோழீ!;	கோலம்	ஒப்பனை யழகாலும்
காமன்	மந்மதனுடைய	மிகு	மிக்கவை லக்ஷண்யத்தையுடைய
கணைக்கு	பாண மென்று பேர் பெற்ற வற்றுக்கெல்லாம்	நம்	நம்முடைய
		பெண்மை	ஸ்த்ரீத்வத்தை
ஓர் இலக்கமாய்	ஓர் லக்ஷ்யமாய் (நோவுபடுவதிற்காட்டில்)	சிந்தித்து	புத்திபண்ணி
		இராது	"தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம்" என்றிருக்குமிருப்பு தவிர்ந்து
நலத்தில்	ஆத்ம குணங்களாலும்		
பூமரு	ஸ்ப்ருஹணீயமான		

விடியாதென்னலாயிருக்க, "எவ்விடம்புக்கதோ" என்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (இவனித்யாதி). ஸ்வாமி ஸந்நிதியிலிருந்தால் ஸ்வாமிநியான தான் சொன்னது செய்யவேண்டிவருமென்று, உபயவிபூதியைவிட்டு எங்கே போயிற்றோவென்று கருத்து. ... ... (அ)

† (பா) ப்ராதக்காலத்திலே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
போய்	அவனிருக்குமிடமே றப்போய்	வண்ணரை	வடிவை யுடைய எம்பெருமானை
தூ	பரிசுத்தமான	தொழுது	வணங்கி [றால்,
மலர்	புஷ்பங்களையும் [ம்	ஏத்திறால்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணி
நீர்	புண்ய தீர்த்தத்தையு	கண்களால்	(அவரைக்) கண்களாலே
கொடு	கையில் கொண்டு புக்கு		
நாம்	நாமிருவருமாக	காணலாம்கொலோ	ஸேவிக்கப் பெறுவோமோ?. (கூ)
கார்முகில்	காளமேகம்போன்ற		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (காமனித்யாதி) அவன் முறை தப்பிநின்றான். அவன் பரிகரமும் முறைதப்பி நின்றது. இனி நாமும் முறைதப்பி நின்றாகிலும் ஜீவிக்குமத்தனையென்கிறாள்.

"காமனுடையஅம்பு" என்று பேர்பெற்றவற்றுக்கெல்லாம் ஓரிலக்காய்.அவன்றன்னை(க)"ஐங்கணைவில்லி" என்னக்கடவதிறே.ஓரம்பை விடும்போதும் ஐந்தும்போடும்கூடியிறேயிருப்பது. காமனுடையசரவர்ஷத்துக்கு இலக்காய் நோவுபடாநிற்க. (நலமித்யாதி) நலம் மிக்கவாத்மகுணங்களோடும் மிக்க ஒப்பனையோடும் கூடியிருக்கிறநாம், அவன்றானே வரும்படி யிருக்கையொழிய, அவனிருந்தவிடத்தேற நாமே புறப்பட்டுப்போகையாகிறவிது,நம்முடையநாண் மடம் அச்சம் துடக்கமான ஆத்மகுணங்களுக்குப்போராது. ஒப்பனையழகுக்

அரு;— ஒன்பதாம்பாட்டு. (காமன்கணைக்கித்யாதி) கீழேஉடம்பில்நைராஸ்யம் பிறந்தாலும், ஆசை முடிய வொட்டாமையாலே முறையழித்தாகிலும் பெறுவோமென்கிறாளென்ற ஸங்கதியை உட்கொண்டு தோழியின் சித்தஸமாதாநம் பண்ணும் முகத்தாலே அருளுகிறார் (அவனித்யாதி).

"கணை" என்றத்தை ஜாத்யபிப்ராயமாக்கி அருளுகிறார்(காமனுடையவித்யாதி). இவனுக்குள்ளபாணங்களெல்லாம்கூடி ஐந்தேயன்றோ? ஜாத்யேகவசநமாக பஹுவாகச்சொல்லுவானென்னென்னவருளுகிறார் (ஐங்கணையித்யாதி). இவனுக்கு இதுவே நிரூபகமாக விருக்கையாலே, ஓரம்புபொகட்டாலும் ஐங்கணையோடு கூடியே யிருக்கும்படி, அரவிந்தாதிகள் கனத்திருக்கையாலே, அவை யெல்லா வற்றுக்கும் இலக்கானே னென்கிறாளென்று விவக்ஷித்து எடுத்த பாசுரத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (ஓரித்யாதி). பலிதார்த்தம் (காமனுடையவித்யாதி).

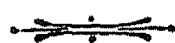
(க) தி-மொ-கூ-ரு-எ.

கும்போராது. நம்முடையநிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும்போராது. என்றுஇவற்றை மறைத்துக்கொண்டிராதே,(போய்) அவன்வரவிருக்கை தவிர்ந்து இனி நாய்போய்.

(தூமலரித்யாதி) உபாஸநத்தைவிதிக்கிற சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிறக்ரமம்தப்பாதபடி நாம் உபாஸித்தால். (நாம்) அவன்செய்யக்கடவற்றை நாமும் செய்தால், அவன்தொழுமத்தை நீ கொள்ள வேணுமென்று என்னைஇசைவிக்கைக்கு நீபடும்பாடறிதியே? ப்ரணயிநியான ஏற்றத்தோடேயிருந்து பெறுமது தவிர்ந்தாலும், பக்திமான்கள் பெறும்பேறு பெறத்தட்டில்லையே. முந்துற (க) "భక్త్యాత్వనన్యయాశక్యః - பக்த்யா த்வநந்யயாசக்யః" என்றானே; (உ) "నమే మోక్షం వపి భవేత్ - நமேமோக்ஷம் வசோபவேத்" என்று முண்டே. அவன்பக்கலிலே, ஶ்ரமஹரமான வடிவை யுடையவரைக் காண வேணுமென்று விடாய்த்துப் பட்டினிவிடுகிற கண்களாலே காணலாமாகில்ஒருமுறைபார்த்திருக்கிறது தானென்? .... (கூ)

மூ;—வென்றுவிடையுட னேழடர்த்தவடிகளை
மன்றின்மலிபுகழ் மங்கைமன்கலிகன்றிசொல்
ஒன்றுநின்றவொன்பது முரைப்பவர்தங்கள்மேல்
என்று நில்லாவினையொன்றும் சொல்லிலுலகிலே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வென்றி	ஜயிஷ்ணுவாய்,	ஒன்று நின்ற ஒன்பதும்	இப் பத்துப் பாட்டுக்களையும்
விடை ஏழ்	வ்ருஷபங்களேழையும்	உரைப்பவர் தங்கள்மேல்	அநுஸந்திப்பார் பக்கலில் [மும்
உடன்அடர்த்த	ஸமூலமாக நிரஸித்தருளின	வினைஒன்றும்	ஒரு விதமான துன்ப
அடிகளை	எம்பெருமான் விஷயமாக,	என்றும்	என்றைக்கும்
மன்றில்	நாற்சந்திகள் தோறும்	நில்லா	இருக்கப்பெறாது ; (இவ்வளவேயன்றிக்கே,)
மலி	நிறைந்த	சொல்லில்	(மேல் பெறப் புகுகிற பேற்றின் பெருமையைச்) சொல்லப்புக்கால்
புகழ்	புகழையுடையராய்		
மங்கை	திருமங்கைக்கு		
மன்	நிர்வாஹகரான	உலகிலே	அவர்களிருந்த தேசத்திலுங்கூட
கலிகன்றி	ஆழ்வார்		
சொல்	அருளிச்செய்த		[வினை ஒன்றும் நில்லா-.] (க0)

(க) கீ-கக-ருச. (உ) பாரத.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) மிக்கசெயலையுடையவாய், புக்ககார்யத்தில் பிற்காலிக்கையன்றிக்கே யிருக்கிற வ்ருஷபங்களேழையும் ஊட்டியாகநிரஸித்துத் தன்னைக்கொண்டு தப்பினவ்வாமியை. (மன்றிலித்யாதி) நால்வர் இருவர் திரண்டவிடமெங்கும்"இவ்வாழ்வார்,பாத(ஊ)க பதார்த்தங்களின்கையிலேபட்டபாடே?" என்று இவர் வார்த்தையேயாயிருக்கும். கீழ் ஒன்பதுபாட்டாலும் பட்டநலிவும், இதொருபாட்டில் நலிவுமானால் இதுவே மிக்கு வாசாமகோசரமாயிருக்கையாலே சொல்லிற்றில்லை.

(என்றுநில்லாவினையொன்றும்) ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமான கர்மங்கள் சிலநாள்போய் சிலநாள்நிற்கையன்றிக்கே ஒருநாளும் ஒன்றும் நில்லாது. (சொல்லில்) இவ்வளவன்றிக்கேமேல் பெறப்புகுகிற பேற்றின்கனத்தைச் சொல்லப்புகில். (உலகிலே) வருந்திபனைநிழல் போலேதங்களளவில் போகையன்றிக்கே இவர்கள் இருந்ததேசத்திலும் கூடவின்றிக்கே ஒழியும். பாதகபதார்த்தங்களின் கையிலே நோவுபடாதே,அவைதானே அநுகூலமாம்படிஅவனோடேநித்யஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணப்பெறுவர். .... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி
பதினோராம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி
முற்றிற்று.

அரு;— பத்தாம்பாட்டு. (வென்றி யித்யாதி). "பத்தும்" என்று கூட்டிச் சொல்லாதே, பிரித்துச்சொல்லுவா னென்னென்ன வருளுகிறார் (கீழேயித்யாதி).கீழெல்லாம் அவனைத்தாம்பெருமையாலேபாத(ூ)கபதார்த்தங்கள் கையிலேநோவுபட்டு வ்யஸநத்தைச் சொல்லிக்கூப்பிட, கண்ணன் மர்மஜ்ஞனுகையாலே நப்பின்னைக்காகத் தான் கருமாரிபாய ஒருப்பட்டத்தை நினைப்பூட்டத்திடுக்கிட்டுவா,ளேறுகாணத்தேளேறிமாயுமாபோலே நோவுபட்டிருக்க,அநந்தரம்விடைகள்வென்றபடியை,க(்)தஞ்சித்ப்ரதிஸந்தாநம் பண்ணி, பலஶ்ருதி சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறாரென்று திருவுள்ளம். (சொல்லிற்றில்லை) பத்தென்று கூட்டிச்சொல்லிற்றில்லை. ... ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பதினோராம்பத்து மூன்றாந் திருமொழி

மன்னிலங்கு ப்ரவேசம்.

வ்யா;—மன்னிலங்கு ப்ரவேசம். பிரிந்தவன்று தொடங்கி பாதக பதார்த்தங்களாலே நோவுபட்டு, அத்தாலே மிகவும் அவஸந்நையாய், நம்மை உபாஸ்யகோடியிலே நினைத்து, அவன் தான் "வேணுமாகில் நம்மை உபாஸித்துவந்து பெறுகிறான்" என்று நாம் தலைமைகொண்டாடி யிருந்தது அமையும்; அவனை உபாஸ்யனாகக் கொண்டு நாம் உபாஸித்துப் போருமித்தனையென்று அதிலேஒருப்பட்டார் கீழ்.

(௧) "'காமன்கணைக்கோரிலக்கமாய்' என்கிறபடியே இத்தனை பொறுப்பாரொருவனல்லனே அவன், அநந்தரம் வந்துமுகம்காட்டி அரைக்ஷணம் தாழ்க்கும் காட்டில் இத்தனை ஸாஹஸத்திலே ஒருப்படக்கடவதோ? இத்தலை பெறுகைக்கு எதிர் சூழல் புக்குத் திரிந்தேன் நானல்லேனோ? என்னதன்றோக்லேசம்; ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் குறையநின்றார்களேயாகிலும் நம்மையொழியச் செல்லாமையுண்டானால் பின்னை அவர்களையொழிய ஜீவிப்பனோ நான். ஆஶ்ரித ஸ்பர்ஶமுள்ளத்ரவ்யமொழிய எனக்குத் தாரகமுண்டோ" என்று அவன் செல்லாமை யடங்கலும்காட்ட, அவற்றையடைய அநுஸந்தித்து, பிபாஸிதனுக்குக் குடித்ததண்ணீர் தாஹசாந்திக்கு உடலாகை தவிர்ந்து மேன்மேலென விடாய்க்குடலாமாபோலே, அவ்வநுஸந்தாநந்தான் மேலே விடாயைப் பிறப்பிக்க, அத்தாலேபோர நோவுபட்டுப்பின்னையும் அவனைக்கிட்டி நித்யாநுபவம் பண்ணப்

அரு;— மன்னிலங்கின் ப்ரவேசம். கீழிரண்டு திருமொழிக்கும் ஸங்கதி யருளுகிறார் (பிரிந்தவித்யாதி).

(இத்தனை) என்றது-மஹிஷி ஸ்வரக்ஷணத்திலே தானே ஒருப்படுகையை. கீழ், போது விடியாதே "கண்களால் காணலாங்கொலோ" என்றவள் இத்திருமொழியிலே "மன்னிலங்கு" இத்யாதியாலே, "காணீர்" என்று எல்லாரையும் பார்த்துத் தான் அவன் குணங்களுக்குத் தோற்றபடியைச் சொல்லும்போது, போது விடிந்ததாக வேண்டுகையாலே அவன் வாராதே இவளுக்குப் போதுவிடியாதென்று அவன் வந்து சேரவிட்டுக்கொண்டபடிகளை, மேற்பாட்டுக்களை அடைவேகடாக்ஷித்தருளுகிறார் (அநந்தரமித்யாதி).(*)

---

(௧) ௧௧-௨-௯-

பெற்றிலோமேயாகிலும் "இவ்விடாயும் த்வரையுமெல்லாம் இவ்விஷயத்திலாகப் பெற்றோமிறே" என்னுமிவ்வளவால் வந்ததருப்தியோடே தலைக்கட்டிற்றாயிருக்கிறது. ....

மூ;— மன்னிலங்கு பாரதத்துத் தேரூர்ந்து மாவலியைப்
பொன்னிலங்கு திண்விலங்கில் வைத்துப் பொருகடல்சூழ்
தென்னிலங்கை யீடழித்த தேவர்க்கிது காணீர்
என்னிலங்கு சங்கோ டெழில் தோற்றிருந்தேனே. (௧)

பதம்.	உரை.
மன்	ராஜலோகத்தாலே
இலங்கு	விளங்காநின்றுள்ள
பாரதத்து	பாரதயுத்தத்திலே
தேர்	(அர்ஜுந னுடைய) தேரை
ஊர்ந்து	(ஸாரதியாய் நின்று) நடத்தி,
மாவலியை	மஹாபலியை
பொன்னிலங்கு	ஹிரண்யமயமாய்
திண்	திண்ணிதான
விலங்கில்	விலங்கிலே
வைத்து	சிறையிட்டுவைத்து
பொரு	அலையெறிகிற
கடல்	கடலாலே
சூழ்	சூழப்பட்டதாய்
தென்	தக்ஷிண திக்கிலுள்ள
இலங்கை	லங்கையின்
ஈடு	பெருமையை
அழித்த	அழித்தருளின
தேவர்க்கு	எம்பெருமானுக்கு
என்	என்னுடைய
இலங்கு	ஒளிமிக்க
சங்கோடு	கைவளையோடு
எழில்	மேனிநிறத்தையும்
தோற்றிருந்தேன்	இழந்திராநின்றேன்;
இது காணீர்	(அவன் ஆஶ்ரித ரக்ஷணம் பண்ணும்பரிசு) இதுகிடிகோள். (௧)

வ்யா;— முதற்பாட்டு. (மன்னிலங்கு பாரதத்துத் தேரூர்ந்து) தூசியேறினாரும் எல்லாம் அதிரதரான ராஜாக்களேயாயிற்று. ராஜலோகத்தாலே உஜ்ஜ்வலமான பாரதஸமரத்திலே ரதியாய் நிற்கையன்றிக்கே ஸாரதியானாயிற்று. தான் ரதியாய் நின்றால் ஆஶ்ரிதன் தலையில் வெற்றிகிடவாதென்று, அதுக்காக அவனை ரதியாக்கித் தான் தாழநின்று ஸாரத்யம் பண்ணினானாயிற்று (௧)"సర్వలోకేస్సాక్షం

அரு;— முதற்பாட்டு. (மன்னித்யாதி) "இப்படி ஆஶ்ரித விஷயத்தில் தன்னைத் தாழவிட்டபடியால் இனிநமக்கு ஜயம் வருவதில்லை" என்று த்ருத

(௧) கீதாபாஷ்யம்.

[Grantha]-ஸர்வலோகஸாக்ஷிகஞ்சகார'' என்றும் (க) "தேசமறியவோர்ச் சாரதியாய்ச் சென்று" என்றும் சொல்லுகிறபடியே "இவன் இப்படி ஒரு விஷயத்திலே பக்ஷபதித்தா னென்றறிந்தால் நம் கார்யமும் முடிந்ததன்று" என்று கைவாங்கவிறே அடுப்பது. (உ) "[Grantha]-ஏவம்ஜ்ஞாத்வாபி ஸர்வாத்மநாந்தஃ" பாஹ்யசக்ஷுஸ்ஸுபோன மாத்ரமேயன்றிக்கே ஆந்தர த்ருஷ்டியும் போயிற்று.

(மாவலி யித்யாதி) ஆஸ்ரிதார்த்தமாகத் தன்னைத் தாழவிட்டு ஸாரத்யம்பண்ணினனென்றுமிவ்வளவேயோ தனக்கு; ஔதார்யம் பண்ணினவனைச் சிறையிட்டுவைப்பதும் செய்திலனோ? ஔதார்யம் பண்ணினாகில் சிறையிட்டு வைத்ததென் னென்னில்; அவன் பண்ணின ஔதார்யத்திலும் இந்த்ர னிரப்பே திருவுள்ளத்திலே பட்டுக் கிடந்தது. (௩) "கொண்டானை யல்லால் கொடுத்தாரை யார் பழிப்பார்" என்றார்களிறே அடியறிவார்; தன்னதல்லாதத்தைத் தன்னதாக்கிக் கொடுத்தவனிருக்க, தன்னுடைமை தன்னையே அவனதாக்கி நீர்வார்க்கத்தன்னதல்லாதவொன்றுபெற்றானாகக்கொண்ட அந் நீர்மை யுடையவனைப் பழிசொல்லாநிற்பர்கள்; நிரூபித்தால் மஹாபலியையன்றோ நெல்லிலே வைத்துத் தெறிக்கவேண்டுவது. நம்முடைய ஆத்மஸமர்பணம்போலே இருப்பதொன்றிறே அவ

ராஷ்ட்ரன் கைவாங்கி யன்றோ இருக்க வடுப்பது, என்னும் சங்கையிலே அருளுகிறார் (ஸர்வேத்யாதி போயிற்றென்னு மளவும்).

ஔதார்யம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்கவும், இரப்பு அதீதமாயிருக்கவும் திருவுள்ளத்திலே தோன்றாமைக்கு அடியென்னென்னவருளுகிறார் (கொண்டானை யித்யாதி). (ஆர் பழிப்பார்) பழிப்பாரைக் காணுமே லோகத்திலென்றபடி. எடுத்த பாசுரத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளுகிறார் (தன்னதித்யாதி). தன்னதல்லாதத்தைத் தான் பெற்றானும்படி அவனிருந்தால், இவன் கொடுத்தால் குற்றமோ? (ச) "[Grantha] - உதாராஸ் ஸர்வஏவைதே" என்கிறவிடத்திற்போலே அவன் நீர்மை குணத்தைக் கொடுத்தானென்னலாமேயென்ன; அங்ஙன் சொல்லலாமென்றதுக்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் (நம்முடைய வித்யாதி). இத்தால் நம்முடைய ஆத்ம ஸமர்பணத்தால் தன் உபாய பாவம் நிலைநின்று அவன் கார்யம் செய்கிறாப்போலே, அவ்வளவைக்கொண்டு தலையறாதே சிறையிட்டு வைத்தான், மேலேராஜ்யம்கொடுக்க வேண்டி என்று கருத்து.

(க) தி-வாய்-எ-௩-கூ- (உ) பார- (௩) க-திருவ-எக- (ச) கீ-எ-கஅ.

னுடைய ஔதார்யமும். இவன் ராஜ்யம் பண்ணுநிற்கச் செய்தே யிறே அத்தைத் தவிர்ந்தது; அதுக்காக இவனை ஒரு காலத்திலே பழையபடியே ராஜ்யத்தில் வைக்கிறோமென்று அவ்வளவுஞ் செல்ல ஶ்லாக்யமான விலங்கில்வைத்தான்.

(பொருகடலித்யாதி) கடலை அகழாக வுடைத்தாய் உறுதி பண்ணிக் கொடுத்த ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் பேர்கேட்க அஞ்சவேண்டு மூரை. (ஈடழித்த தேவர்க்கு) ப்ரணயிநிகார்யம் செய்தாராய், நிறம்பெற்றிருக்கிறவர்க்கு. நான் வந்தேறியாயும் ஸ்வாபாவிகமாயு முண்டான என்னுடைய ஆபரணங்களை இழந்திருக்கிறவிப்போது கிடிகோள், அவர் ஆஶ்ரிதார்த்தமாகத் தம்மைத்தாழவிட்டு ஸாரத்யம் பண்ணியும், இரப்பாளனாயும், தம்மைப்பேணாதே அம்பேற்றும் பண்ணின வ்யாபாரங்களுடைய நமக்குப்பலித்தபடி இதுகிடிகோள்.

மூ;— இருந்தானென்னுள்ளத் திறைவன் கறைசேர்
பருந்தாள் களிற்றுக் கருள்செய்த செங்கண்
பெருந்தோள் நெடுமாலைப் பேர்பாடி யாட
வருந்தா தென்கொங்கை யொளிமன்னு மன்னே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னே	தாய்போன்றஸகியே!	தோள்	திருத் தோள்களையுடையனாய்,
என்உள்ளத்து	என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே	நெடு	ஸர்வஸ்மாத்பரனான
இருந்தான்	ஸர்வதா ஸந்நிஹிதனாய்,	மால்	எம்பெருமானுடைய
இறைவன்	(எனக்கு) ப்ராப்தசேஷியாய்,	பேரை	திருநாமங்களை
கறைசேர்	உரல்போன்று	பாடி	வாயாரப் (பாடி)
பரு	பருத்திருந்துள்ள	ஆட	(அதற்கேற்க) நர்த்தநம்பண்ண,
தாள்	காலையுடைய	என் கொங்கை	என் முலைகளானவை
களிற்றுக்கு	ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு	வருந்தாது	வருத்தமற்று
அருள்செய்த	க்ருபை பண்ணினவனாய்,	ஒளி மன்னும்	தன்னிறம் பெற்று வாராநின்றன. (௨)
செங்கண்	புண்டரீகாக்ஷனாய்		
பெரு	(ஸர்வ நிர்வாஹகத்வ ஸூசகமாய்) பெருத்த		

பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்தபாவம் (அவராஶ்ரிதேத்யாதி). தன்னோடு தாழநின்று பரிமாறினதும், தன்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களைத் தனக்காக்கிக் கொண்டதும், தென்றல் முதலான விரோதிகளெல்லாவற்றாலு முண்டான நோவுதீர்த்ததும் தனக்குப்பலிக்கையாலே இவ்வபதாநங்களை, அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டையாயிருந்தாளென்று கருத்து.... ... ... (க)

வ்யா;— இரண்டாம்பாட்டு. (இருந்தானென்னுள்ளத்து) இனி விட்டுப்போவானாய் யிருக்கிறிலன். (இறைவன்) என்னிசை வின்றிக்கே யிருக்க என்ஹ்ருதயத்திலே புகுருகைக்குப்ராப்தி. (கறையித்யாதி)(க) "கறையடி" என்னக்கடவதிறே. உரல்போலே பெரிய காலை யுடைத்தா யிருக்கிற பெரிய வடிவையுடைத்தாய், அத்தாலே வந்த க்லேசத்தைப் பாடாற்ற மாட்டாதே, யாதநா சரீரம்போலே நோவு படுகிற ஆனைக்கு, அது அகப்பட்ட மடுவின் கரையிலே தன்னைப் பேணாதே அரை குலையத் தலை குலைய வந்து விழுந்து அதின் பக்கலிலே அருள் பண்ணின அகவாயில் வாத்ஸல்யப்ரகாசகமான திருக்கண்களை யுடையனாய், எல்லாம் பட்டுக் காண வேண்டும்படியான தோளழகை யுடைய ஸர்வேஶ்வரனை. அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லிப் பாடுவதாடுவதாக ஒரு க்லேசமின்றிக்கே என் முலைகள் ஸம்ஶ்லேஷ ஸமயத்திற்போலே தன் நிறம் பெற்று வாரா நின்றது. இப்படி யிருக்கிற நீ எங்ஙனே வாய் புதைக்கப் பார்க்கிறபடி.....(உ)

மூ;— அன்னே யிவரை யறிவன் மறைநான்கும்
முன்னே யுரைத்த முனிவ ரிவர்வந்து
பொன்னேய் வளைகவர்ந்து போகார் மனம் புகுந்து
என்னே யிவரெண்ணு மெண்ண மறியோமே. (ங)

அ;— இரண்டாம்பாட்டு. (இருந்தானித்யாதி). "'இருந்தான்' என்று க்ருதார்த்ததாநு ஸந்தாநம் பண்ணா நின்றாய்; நீ நேற்றுப் பட்டபாடு எது; இன்று இப்படி தேறுகை என்" என்று துணுக்கிட்டுத் தோழியானவள் கேட்க, முலையில் தன் நிறத்தைக்காட்டி "நீ அஞ்சாதே; இனி என்னை விட்டுப்போகான், என் நோவு கண்டு வந்தான்" என்கிறாளென்று ஸங்கதி.

கறை-வர்த்துலதையாய், அத்தாலே உரலைச்சொல்லிற்றாய், அத்தோடே, சேர்-ஸத்ருஶமான, பெரியதாளென்று அருளுகிறார் (கறையடி யித்யாதி). (வாய்புதைக்க) என்றது-கீழே அவன்வாராமையாலே ஸ்வயத்நத்தில் மூண்டவள் இப்போது திருநாமம் சொல்லுகிறாளென்று நீ நிஷேதிக்க வேண்டிவந்து கலந்தான்; போக்யதையாலே பாடியாட ஒருப்பட்டேனென்கிறாளென்று கருத்து. ... ...(உ)

அ;— மூன்றாம்பாட்டு. (அன்னேயித்யாதி) "நீ வந்தானென்னா நின்றாய், அவரை நீ அறிந்தாயோ? அவர்க்கடையாளம் சொல்லாய், என்றும் இவன் இருந்தானென்றாய், இன்ன மிருக்கக் கார்யமென்?" என்று தோழி கேட்கச் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	அன்னே—;	வந்து	(ஒருகால் என்னிடம்) வந்து
இவரை	இந்த மஹாநுபாவரை	பொன் எய்	ஹிரண்மயமான
அறிவன்	(நான்நன்கு) அறிவேன்;	வளை	கையில் வளைகளை
இவர்	இவரானவர்	கவர்ந்து	விரும்பி
முன்னே	ஸப்தராசியு மகப்பட அழிந்து கிடந்தப்ரளயகாலத்திலே	மனம்புகுந்து	என்னெஞ்சி னுள்ளே புகுந்து
மறைநான்கும்	நான்குவேதங்களையும்	போகார்	விட்டுப்போகிறிலர்;
உரைத்த	(சதுர்முகனுக்கு)அருளிச்செய்த	இவர்	இவர் [கிற
முனிவர்	வேதாநுபூர்வியில் மநநசிலரான எம்பெருமான்; (இப்படிப்பட்ட இவர்,)	எண்ணும்	நெஞ்சில் நினைத்திருக்
		எண்ணம்	நினைவு
		என்னே	எதுவாயிருந்ததோ?;
		அறியோம்	அறிகிறிலோம். (ரு)

வ்யா;— மூன்றும்பாட்டு. (அன்னே யிவரை யறிவன்) நெருங்கக் கலந்தபோதாக "இன்னாரென்றறியேன்" என்னிலுமென்னும். காதாசித்கமாக ஸம்ஶ்லேஷித்தபோது ஸ்வாபாவிக சேஷித்வத்தாலும், முகத்தில்தண்ணளியாலும் அறிவே னென்னிலு மென்னும். (மறையித்யாதி) ப்ரளயகாலத்திலே ஸப்தராசியுமகப்படஅழிய.ஒரு பதார்த்த மின்றிக்கே யிருக்கிற ஸமயத்திலே இவ்வாநுபூர்வியை ஸ்மரித்துக்கொண்டிருந்து, பின்னை அத்தை உபதேசித்து ஹிதாநுசாஸநம்பண்ணினவர். இதாயிற்று இதினுடைய நித்யத்வ அபௌருஷேயத்வங்கள். உபாத்யாயன் உறங்கா நின்றாலும் ஸம்ஸ்காராத்மா வாய்க்கிடக்குமிறே.

(முன்னே) அவர் நம்மை அகப்படுத்த ஏற்கவே கோலினார். நாம் அறிந்திலோ மித்தனைகாண். தாம் ஹிதப்ரவர்தகரா யிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி நெஞ்சை நெகிழ்ந்து அது பலிக்குமளவானவாறே ஸ்ப்ருஹணீயமான வளையை அபேக்ஷித்துக் கால் வாங்கிப் போகாதே த்வார ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்துநித்யமான ஆத்ம

முன்னே "இன்னாரென்றறியேன்" என்றவள், "அன்னேஇவரை அறிவேன்" என்று எப்படி சொல்லுகிறாளென்னவருளுகிறார் (நெருங்கவித்யாதி).

வஸ்துவையும் தமக் காக்கிக் கொள்வாரைப் போலே இரா நின்றார். இவர்மநோரதம் நமக்குநிஸ்சயிக்கலாயிருக்கிறதில்லை, உடைமை நாமிட்டவழக்கான தற்குப்பின்பு உடையவரும் நாமிட்டவழக்கன்றோ என்று இருக்கமாட்டுகிறிலர். .... (ங)

மூ;— அறியோமே யென்றுரைக்கலாமே யெமக்கு
வெறியார்பொழில்சூழ் வியன்குடந்தைமேவிச்
சிறியானோர்பிள்ளையாய் மெள்ளநடந்திட்டு
உறியார்நறுவெண்ணெ யுண்டுகந்தார்தம்மையே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெறி ஆர்	பரிமளப்ரசுரமான	உறி ஆர்	உறிகளிலே சேமித்து வைத்த
பொழில்	சோலைகளாலே	நறுவெண்ணெய்	மணம் மிக்க வெண்ணெயை
சூழ்	சூழப்பட்டு	உண்டு	அமுதுசெய்து
வியன்	ஆஸ்சர்யா வஹமாயிருந்துள்ள	உகந்தார்தம்மை	திரு வுள்ள முகக்கப் பெற்றவரை
குடந்தை	திருக் குடந்தையிலே	அறியோம் என்று உரைக்கல்	"அறிகிறிலோம்" என்றுசொல்லுகை
மேவி	சாய்ந்தருளி	எமக்குஆமே	எமக்குக்கூடுமோ? (ச)
சிறியான் ஓர் பிள்ளையாய்	முக்த்தமானபிள்ளையின் நிலைமையை உடையனாய்,		
மெள்ளநடந்திட்டு	பொய்யடியிட்டுப்போய்		

வ்யா;— நாலாம்பாட்டு. இவரை அறிவேனென்றபடி எங்ஙனே என்ன; (அறியோமேயித்யாதி) ஆஸ்ரிதஸ்பர்ஸமுடைய த்ரவ்யமொழிய, தமக்கு தாரகமில்லையாம்படி யிருக்கிறவரை - எங்ஙனே "நாமறியோம்"என்னும்படி தான். (அறியோமே யென்றுரைக்கலாமே

"இவரை அறிவேன்" என்றவள் "எண்ணுமெண்ண மறியோம்" என்கிறதென்னென்னவருளுகிறார் (உடைமையித்யாதி). (உடையவரும்) ஆத்மாவும். ... ... (ங)

அரு;— நாலாம்பாட்டு. (அறியோமேயித்யாதி) கீழ் அடையாளம் சொல், என்றால் ஒருவருமில்லாத வேளையிலே "ஓதி யிருந்த வென்னையன்" என்றாய்;அதுநீ அறியவிரகுண்டோ?என்றுஅதல்ல; வேறறிந்தவழிசொல்லென்னச் சொல்லுகிறாள் என்னு மவதாரிகையை ஸூசிப்பிக்கிறார் (இவரை யித்யாதி). நா மறிய ஆய்ப்பாடி வளர்ந்த நம்பியன்றோ வென்கிறாளென்று தாத்பர்ய மரு

யெமக்கு) ஸ்வயத்நத்தாலே அறிய இழிந்தவர்கள் (க) "யதோ வாசோ நிவர்த்தே-யதோவாசோ நிவர்தந்தே" (உ) "யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்-யஸ்யா மதம் தஸ்யமதம்" என்னுங் காட்டில், அவன் காட்டின வழியே அறிய விழிந்த நமக்கு அறியப் போகாதென்று சொல்லலாமே. (வெறியாரித்யாதி) பரிமள ப்ரசுரமாயிருந்துள்ளபொழிலாலே சூழப்பட்டுவிஸ்மயநீயமாயிருக்கிற திருக்குடந்தையிலே வந்து சாய்ந்தருளி.

(சிறியானித்யாதி) "இவன் இதுகளவுகண்டான்" என்றுசொல்லவொண்ணாதபடியான மௌக்த்யத்தை யுடையனாய், பொய்யடியிட்டுப்போய்ப்புக்கு, உறிகளிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை அமுது செய்து "ஆஶ்ரிதஸ்பர்ஶமுள்ள த்ரவ்யத்தை புஜிக்கப்பெற்றோம்" என்று ஹ்ருஷ்டரான வவரை, அறியோமேயென்றுஉரைக்கலாமே எமக்கு. .... (ச)

மூ;— தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத்
தம்மையே யொக்க வருள்செய்வ ராதலால்
தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழுதிறைஞ்சித்
தம்மையே பற்று மனத்தென்றும் வைத்தோமே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தம்மையே	தம்மையே	நாளும்வணங்கித்தொழுது இறைஞ்சி-	
நாளும்	ஸர்வகாலமும்	தம்மை	அவர் தம்மையே
வணங்கி	விநயபூர்வகமாக	என்றும்	எந்நாளும்
தொழுவார்க்கு	ஸேவிக்குமவர்களுக்கு	பற்று	ப்ராப்யராய்க்கொண்டு பற்றப் படுமவராக
தம்மையேஒக்க	(அவர்கள்) தம்மைப் போலேயாம்படி [ர்;		
அருள்செய்வர்	க்ருபைசெய் தருளுவ	மனத்து	எங்கள்மநஸ்ஸிலே
ஆதலால்	ஆகையினாலே	வைத்தோம்	அறுதியிட்டு வைத்தோம். (ரு
தம்மையே	அவர் தம்மையே		

ளுகிறார் (ஆஶ்ரிதேத்யாதி). "எமக்கு" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யம் (ஸ்வயத்நத்தாலேயித்யாதி). ... ... (ச)

அந;— அஞ்சாம்பாட்டு. (தம்மையேயித்யாதி) களவிலே வெண்ணெய் திருடித்தின்ற பரமபுருஷனை அறிந்தோமென்றதத்தாலே, நாம்பெற்றதென்? என்ன; "அவரையே ப்ராப்ய ப்ராபகபாவேந பற்றினார்க்கெல்லாம் பரமஸாம்யா

(க) தை-ஆ (உ) கேந-உப-உ-௩,

வ்யா;— அஞ்சாம்பாட்டு. (தம்மையேநாளும் வணங்கித்தொழுவார்க்கு) அளாவின ஸத்வமாய், ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூ(ஃ)தராய்க்கொண்டுவேறேப(ஃ)ஜநீயவஸ்து உண்டென்று இருத்தல், வேறே ஒருப்ரயோஜநமுண்டென்றிருத்தல் செய்யாதே, அவை இரண்டும் தாமேயாக நினைத்திருப்பார்க்கு. (தம்மையேயொக்க வருள்செய்வர்) பா(ஃ)வநாத்ரயராஹித்யம் ஸ்வதஏவ உள்ள தம்மைப்போலேயாம்படி க்ருபை பண்ணுவர். இப்படியிருக்கையாலே தம்மையே பஜநீயராகவும் ப்ரயோஜநமாகவும் பற்றி.

(தம்மையேபற்று) உபாஸந வேளையில் இப்படி புத்தி பண்ணின பின்பு வேறொருபடியாகையன்றிக்கே உபாஸநாநுகுணம் ப(ஃ)லமாகையாலே அவ்வளவும்போனால் பெறும் பரமப்ரயோஜநமாய்க்கொண்டு பற்றப்படுவதும் தாமேயாக மநஸ்ஸில் வைத்தோம். .... (௫)

மூ;— வைத்தா ரடியார் மனத்தினில் வைத்தின்பம்
உய்த்தா ரொளிவிசும்பி லோரடிவைத் தோரடிக்கும்
எய்த்தாது மண்ணென் றிமையோர் தொழுதேத்தி
கைத்தாமரைகுவிக்கும் கண்ணனென் கண்ணனையே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒளி	(தேஜஃபதார்த்த ஸஞ்சாரத்தாலே) விளங்காநின்றுள்ள	இமையோர்	ப்ரஹ்மாதி தேவதைகள்
விசும்பில்	ஆகாஶத்திலே (த்ரைவிக்ரமாபதாநத்தில்)	தொழுது	ஸேவித்து
ஓர் அடி வைத்து	ஒரு திருவடியை ஓங்க வைக்க,	ஏத்தி	ஸ்தோத்ரம்பண்ணி
ஓர் அடிக்கும் மண்	"மற்றொருதிருவடிக்கு பூமியானது	கை	(தங்களுடைய) கைத்தலங்களை
எய்த்தாது என்று	போராதொழிவதே' என்று (அதிலேவித்த(ர்)தான)	தாமரை	கமல முகுளம்போலே
		குவிக்கும்	குவிக்கப்பெறுநின்றவனாய்
		என்	எனக்கு
		கண்ணன்	ஸுலபனான

பத்தியைக்கொடுக்கு மவர்கிடாய்; நாமும் அப்படியே, 'ப்ராப்யப்ராபகங்கள் அவரே' என்று இருக்கப்பெற்றோமே" என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அளாவின)மிஶ்ரமான, (பாவநாத்ரயம்) கர்மபாவனை, ப்ரஹ்மபாவனை, உபயபாவனை. ... ... (௫)

கண்ணனை	கண்ணபிரானை	வைத்து	நாட்டி (அதனால்)
அடியார்	அஸாதாரண ஶேஷ பூதர்கள்	இன்பம்	பரமாநந்தத்தை
மனத்தினில்	(தங்கள்) மநஸ்ஸிலே	உய்த்தார்	அடையப் பெற்றார்கள். (சு)
வைத்தார்	நாட்டினார்கள்;		

வ்யா;— ஆறும்பாட்டு. (வைத்தாரித்யாதி) அஸாதாரணரான சேஷபூதரானவர்கள் தந்தாமுடைய ஹ்ருதயங்களிலே கொண்டு புகுந்து வைத்தார்கள். வைத்துச்செய்ததென்னென்னில்: (இன்ப முற்றார்) வைத்தது ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனை யாகையாலே (க) "ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி-ஏஷஹ்யேவ ஆநந்தயாதி" என்கிறபடியே நிரதிசயாநந்த யுக்தரானார்கள்.

அல்லாதார்க் கின்றிக்கே யிருக்க, இவர்கள் அவனை ஹ்ருதயத்திலே வைத்து நிரதிசயாநந்த யுக்தராகைக்கு அடியென்னென்னில்; (ஒளிவிசும்பித்யாதி) அவன் தானே ப்ரதமஸுக்ருதமாய் நின்று வ்யாபரிக்கையாலே பூம்யந்தரிக்ஷாதிகளை அளந்துகொள்கிற விடத்தில் "ஆகாசமானது எட்டுத் தெட்டாதாகப் போந்தது "பூமியானது திருவடிகளுக்குப் போராதொழிவதே" என்று இதிலேவித்தராய் ப்ரஹ்மாதிகள் எழுதிக்கொடுத்து கைத்தாமரை குவிக்கும். ஸுகப்ரதனை என்னுடைய க்ருஷ்ணனை வைத்தா ரடியார் மனத்தினில் வைத் தின்பமுற்றார். .... (சு)

மு;— கண்ணன் மனத்துள்ளே நிற்கவும் கைவளைகள்
என்னோ கழன்றவிவை யென்னமாயங்கள்
பெண்ணானோம் பெண்மையோம் நிற்கவவன்மேய
அண்ணல்மலையு மரங்கமும் பாடோமே. (எ)

அந;— ஆறும்பாட்டு. (வைத்தாரித்யாதி) தம்மையே ஒக்க வருள்செய்த பின்பன்றோ நமக்கு ஸுகமுள்ளது, ஜ்ஞாநலாபமே பேறென்றிருக்க வடுக்குமோ வென்ன ; அதுவே நிரதிசய ஸுகமாகவிறே இங்கிருக்கும்படி ஆகியிருப்ப தென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

(ப்ரதம ஸுக்ருதம்.)என்றது- இவர்கள் அபேக்ஷியா திருக்கத்தானே திருவடிகளை வைத்துத் தன் சேஷித்வத்தை உணர்த்துகை. "கண்ணன்" என்றத்தால்-க்ருஷ்ணன் என்றபடியாகையாலே (உ) "க்ருஷிர்பூவாசக: ஶப்தோ ணஶ்ச நிர்வ்ருதிவாசக: - க்ருஷிர்பூவா சகஶ்ஶப்தோ ணஶ்சநிர்வ்ருதி வாசக:" என்கிறபடியே (ஸுகப்ரதன்) என்றருளிச்செய்கிறார். ... ... (சு)

(க) தை-ஆ-எ-க

பதம்.	உரை.
கண்ணன்	கண்ணபிரான்
மனத்துள்ளே	(என்)ஹ்ருதயத்திலே
நிற்கவும்	வீற்றிருக்கச் செய்தேயும்
கைவளைகள்	(என்) கையில் வளைகளானவை
என்னோ	என்னகாரணத்தினாலே
கழன்ற	கழன்றுபோயினவே!,
இவை	இவையெல்லாம்
என்னமாயங்கள்	என்ன ஆஸ்சர்யச்செயல்களோ (அறிகிறிலேன்);
பெண் ஆனோம்	பெண்குடியிலே பிறக்கப்பெற்ற நாம்
	பெண்மையோம் ஸ்ரீத்வத்தை அழகிதாகக் காத்தோமானோம்!
நிற்க	இது நிற்க;
அவன்	அந்த எம்பெருமான்
மே	விரும்பி வர்த்திக்குமிடமாய்
அண்ணல்	ஸர்வபர்வதோத்க்ருஷ்டமான
மலையும்	திருவேங்கடமலையையும்
அரங்கமும்	திருவரங்கத்தையும்
பாடோமே	பாடுகையில் ஒரு தட்டுடையராயிருந்தோமோ? (எ)

வ்யா;— ஏழாம்பாட்டு. (கண்ணனித்யாதி) நம்முடைய விடாய்-அவனை ஹ்ருதயத்திலே வைத்து அநுஸந்தித்து ஆநந்தித்தவரானவர்களளவின்றிக்கே யிராநின்றது. ப்ரத்யாஸத்தியன்றே சைதில்யத்துக்குப்பரிகரம். நான் கேட்டிருந்தபடியொழியக்கிட்டக்கொள்ள மற்றைப்படியேயா யிருந்தது. ஒருவசநமாத்ரத்தாலே

அரு;— ஏழாம்பாட்டு. (கண்ணனித்யாதி) "மனத்து" என்றும் "வைத்தோம்" என்றும், "அடியாரின்பமுற்றார்" என்றும் சொல்லாநின்றாய்; அங்ஙனேயாகில் கைவளை தொங்காதோவென்று தோழிகேட்க, தானும், அதுவும், அவன்பிரியாதிருக்குமதுவும் கண்டுவிஸ்மயப்படுகிறாளென்றுஸங்கதி.

"நிற்கவும்" என்ற ச(உ)காரம் விரோதஸூசகமாகையாலே அதின் தாத்பர்யமருளுகிறார்(நம்முடையவித்யாதி). "விடாய்-இராநின்றது" என்றந்வயம் இத்தால் இவனைப் பிரிந்து ஆநந்திக்கிறவர்ஆநந்தத்தளவன்றிக்கே விடாய் மிகவுமுண்டானதென்கை. அவனிருக்கவிடாய்வருமோவென்ன வருளுகிறார் (ப்ரத்யாஸத்தித்யாதி). இனிசைதில்யத்துக்குப்பரிகரந்தானேதென்னவருளுகிறார் (நானித்யாதி). ஶ்ரவண ஸமயத்தில் ஆநந்தாவஹமாயிருக்கும், குணாநுபவத்தாலே; ஸாக்ஷாத்கரித்தால் "இவ்விலக்ஷண விஷயம் நமக்குத் தொங்கப்புகுகிறதோ" என்று சைதில்யத்தை விளைக்குமென்று கருத்து. ஸாக்ஷாத்காரத்தாலும் ஆநந்தாவஹத்வமன்றோ, ஶாஸ்த்ரப்ராயமாக எம்பெருமானுக்கு சாஸ்த்ரம் சொல்லுவதென்ன வருளுகிறார் (ஒருவித்யாதி). (விஷயாதிநம்

பிறக்கு மவைபோ லன்றியே விஷயாதிநமாகப்பிறக்குமவையா யிரு ப்பது. இவை என்ன வாஶ்சர்யங்கள்.

"அவன் ஹ்ருதயத்தில் நித்யவாஸம்பண்ணுநிற்கச்செய்தேயும் கையில் வளைகழலும்படி யிருக்கிற நமக்கு, இனி ஒரு ஸ்த்ரீத்வமுண்டோ? அது கிடக்கிடீர்" என்று அத்தை உபேக்ஷித்து அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்வாமி ஸ்த்தாநமான திருமலையையும் கோயிலையும் பாடுதுமே. அந்தஉபேக்ஷா கார்யமிருக்கிறபடி. அன்றிக்கே (பெண்மையித்யாதி) அடலைகளான நம்முடைய ஸ்த்ரீத்வம் நிற்கைக்காக ஸத்தை கிடக்கைக்காக அவனுகந்தருளினநிலங்களைப் பாடுவோமென்னுதல். .... (எ)

மூ;— பாடோமே யெந்தை பெருமானைப் பாடிநின்று
ஆடோமே யாயிரம் பேரானைப் பேர்நினைந்து
சூடோமே சூடும் துழாயலங்கல் சூடிநாம்
கூடோமேகூடக் குறிப்பாகில் நன்னெஞ்சே. (அ)

என்றதுக்கு-பெண்ணான நம்மிடத்தில் பிறப்பு வேறுயிராதோ வென்று கருத்து. ஆக அவனும் அதி விலக்ஷணனாய், நாமும் பெண்ணாய் நின்றால் அதி சங்கையாலே ஸௌஹ்ருதில்யம் வரக் குறையுண்டோ வென்றதாயிற்று. அந்வய முகேந சப்தார்த்த மருளுகிறார் (இவையித்யாதி).

(ஸ்த்ரீத்வமுண்டோ) என்றது-பெண்ணணமையாலே இப்படி அவனிருக்கச்செய்தே கைவளை கழலும்படியானால் இனி, "நாண், மடம்" என்கிற ஸ்ரீத்வம்பார்த்திருக்கக்கூடுமோ வென்கை. (அத்தை) நாண்-மடம்-அச்சம்பார்த்திருக்கையை. (க)"ஸ்ரீ ராஜோபயோகிரிஃ" என்றாப்போலே மலைகளுக்கெல்லாம்அண்ணலான மலையென்றுசப்தார்த்தமாயருளுகிறார்(ஸ்வாமிஸ்த்தாநமித்யாதி). (ஸ்வாமிஸ்த்தாநம்) -ஸ்வாமியான ஸ்தாநம். "பெண்ணோம்பெண்மை" என்று கூட்டி "நிற்க" வென்றது-நிலைநிற்க வென்றாக்கி, வ்ரஹ்மாஉஸ ஹிஷ்ணுதையாகிற பெண்மை நிலைநிற்க வேண்டினால், விபவங்களிலேபோய்அலையாதே அதிலேதேங்கினமடுக்கள்போன்றதிவ்யதேசங்களிலே நின்றுவாசிகமானகைங்கர்யம்பண்ணுவோ மென்கிறாளென்றுபாட்டுக்கு யோஜநாந்தரமருளுகிறார்(அன்றிக்கேயித்யாதி). 'இப்பக்ஷத்திலே "கண்ணனை-நெஞ்சாலே அநுஸந்திக்கையாலே மணட்பால் போலே யாயிற்று" என்று அதுக்கு ஆஶ்சர்யப் பட்டாளாகக் கீழுக்குத் தாத்பர்யம் கண்டுகொள்வது. ... (எ)

(க) ரா-அ-கஅ-கஉ.

பதம்,	உரை.	பதம்.	உரை.
நல்	நன்மைபொருந்திய	நினைந்து	மநஸ்ஸினால் சிந்தித்து
நெஞ்சே	மநஸ்ஸே !	சூடும்	(அவன்) சாத்திப் போருகிற
எந்தை பெருமானை	எமக்குஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனை	துழாய் அலங்கல்	திருத்துழாய் மாலையை
பாடோமே	பாடமாட்டோமோ?!	சூடோமே	ஶிரஸாவஹிக்க மாட்டோமோ?
ஆயிரம்பேரானை	ஆயிரம்திருநாமங்களையுடைய அவனை	சூடி	(அந்த மாலையைச்) சூடி
பாடி	வாயாரப்பாடி	கூட	(அவனோடே) கூடுகைக்கு
நின்று	த்ருடாத்யவஸாயத்தோடே நின்று	குறிப்புஆகில்	(அவனுக்குத்) திருவுள்ளமுண்டாகில்
ஆடோமே	(ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாக) நர்த்தநம்பண்ணமாட்டோமோ?;	நாம்	(ஸம்ச்லேஷத்தை விரும்புகிற) நாம்
பேர்	(அவனுடைய) திருநாமங்களை	கூடோமே	கூடமாட்டோமோ?

வ்யா;— எட்டாம்பாட்டு. (பாடோமே யித்யாதி) பரமப்ராப்ய பூதனானவனைக் கிட்டுகையில் அருமை யுண்டோ? அவன் நினையாமையாலே யன்றோ வென்னுதல், நமக்கு அவன் பக்கல் ருசிபோராமையன்றோ வென்னுதல்; எம் குலநாதனான ஸர்வேச்வரனை ப்ராபித்து அநுபவித்தால் அந்தப்ரீதிக்குப்போக்குவிட்டு(க) "𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮 𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇-ஏதத்ஸாம காயந்நாஸ்தே" என்றுபாடுகையில் நமக்குஒரு

அநு;— எட்டாம் பாட்டு. (பாடோமே யித்யாதி) தோழியைப்பார்த்து நாம் இனி திவ்யதேசங்களைப்பாடுவோமென்று சொல்ல, தோழி ப்ரியபரையாகையாலே இசைந்துநிற்க, தன்னுடைய நெஞ்சானது இசையாதேயிருக்க, அத்தைப்பார்த்து நீ ஏதுக்குஸம்சயிக்கிறாய், அவனைக்கூடுவோமென்று ஸமாதாநம் பண்ணுகிறாளென்றும் திவ்யதேசங்களைத்தான் பெண்மைநிற்கப் பாடவல்லோமோவென்ற நெஞ்சைக் குறித்து, நீ இரங்கினால் நமக்குத் தட்டுண்டோ வென்கிறாளென்றும், இரண்டு விதமாக ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

"கூடக்குறிப்பாகில்" என்கிற பதம் பொதுவாகையாலே, இவனுக்குக் குறிப்புண்டாகிலென்றும், நமக்குக் குறிப்புண்டாகிலென்றும் சொல்லுமாகையாலே இப்பாட்டுக்குத் தொகுத்த பாவ மருளுகிறார் (பரமேத்யாதி).

(க) தை-ப்ருகு-க௦-ரு.

தட்டுண்டோ? இப்படிப்பாடி "ஸாமகாயந்நாஸ்தே" என்கிறபடியே களித்து நின்று ஆடோமோ?

* நாம ஸஹஸ்ரவாசனவனை அவனுடைய திருநாமத்தை ஸ்மரியா நின்றுகொண்டு, அவன் சாத்திக் கழிக்கையினாலே சூடப் படுவதான திருத்துழாயை நாம் சிரஸா வஹியோமோ? (சூடிநாம் கூடோமே) இப்படி சூடி நாம் அவனைக் கிட்டுகையில் ஒரு தட்டுண் டோ? (கூடக்குறிப்பாகில்) அவனுக்குத் திருவுள்ள முண்டாகிலெ ன்னுதல்; நமக்கு ருசியுண்டாகிலென்னுதல். .... (அ)

மூ;— நன்னெஞ்சே நம்பெருமான் நாளுமினிதமரும்
அன்னம்சேர்கான லணியாலி கைதொழுது
முன்னம்சேர் வல்வினைகள் போக முகில்வண்ணன்
பொன்னம்சேர் சேவடிமேல் போதணியப்பெற்றோமே. (கூ)

பதம்.	உரை.
	நல்நெஞ்சே!—;
நம்பெருமான்	நமக்கு ஸ்வாமியானவன்
நாளும்	எப்போதும்
இனிது	திருவுள்ளமுகந்து
அமரும்	வர்த்திக்கு மிடமாய்,
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை
சேர்	பொருந்திவர்த்திக்கிற
கானல்	நெய்தல் நிலங்களை யுடைத்தாய்
அணி	(ஸம்ஸார விபூதிக்கு) ஆபரணமாயிராநின்ற
ஆலி	திருவாலியை
கைதொழுது	ஸேவித்து,
முன்னம்	அநாதிகாலமாக
சேர்	சேர்ந்திருந்துள்ள
வல்வினைகள்	கொடிய பாபங்களெல்லாம்
போக	நீங்குகைக்கு
முகில்	காளமேசம்போன்ற
வண்ணன்	திருநிறத்தை யுடைய ஸர்வேஶ்வரனுடைய
பொன்னம்சேர்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
சேவடிமேல்	திருவடிகளின்மேலே
போது	புஷ்பங்களைக் கொண்டு
அணியப்பெற்றோம்	அலங்கரிக்கப் பெற்றோம். (கூ)

கீழ்ப்பாட்டுக்கு இரண்டாம்யோஜனை சேரும் "அவள்குறிப்பு" என்றது முதல்யோஜனைக்குச்சேரும் "அவன்குறிப்பு" என்றது. அது எங்ஙனே என்னில்; ஸ்வயத்ந பரையாய் ஸ்த்ரீத்வத்தை உபேக்ஷிக்கும்போது நமக்கு ப்ராப்ய ருசி கண்ணழிவறவுண்டாக வேணுமென்றும், திவ்யதேசங்களில் வாசிகமான கைங்கர்யம் பண்ணுவோமென்கிற பக்ஷத்தில் அவன் ஸங்கல்ப முண்டாக வேணுமென்றும் சொல்லுகை உசிதமிறே. ... ... (அ)

அரு;— ஒன்பதாம்பாட்டு. (நன்னெஞ்சேயித்யாதி) ப்ராப்யருசி கண்ணழிவறவுண்டானதாகையாலே நாம் கிட்டுகையில் ஒரு தட்டு

வ்யா;— ஒன்பதாம்பாட்டு. (நன்னெஞ்சே யித்யாதி) "அவன் திருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யத்திலே அந்வயிக்கப் பெற்றிலோமே யாகிலும், காதாசித்கமான கைங்கர்யத்திலேயாகிலும் அந்வயிக்க லாம்படி அவனிங்கே ஸந்நிஹிதனாகப் பெற்றோமே. இதுதான் முந்துறமுன்னம் உண்டாகப் பெற்றோமே" என்று இவ்வளவாலுண்டான த்ருப்தியோடே தலைக்கட்டுகிறது.

(நன்னெஞ்சே) பகவத்விஷயமென்றால் "காட்டு" "காட்டு" என்று முற்பட்டு வருகிற நெஞ்சே! நமக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஶ்வரன் திருவுள்ளத்தாலே ஆதரித்துக்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, அந்நிலத்துக்கடைத்த திர்யக்குக்கள் மருவிவர்த்திக்கிற நெய்தல் நிலத்தை யுடைத்தாய், ஸம்ஸாரவிபூதிக்கு ஆபரணமாயிருக்கிற திருவாலியைத்தொழுது, அநாதிகாலம்சேர்ந்திருந்துள்ளவல்வினைகள் போம்படிக்கீடாக ஶ்ரமஹரமான வடிவை யுடையவனுடைய- ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளிலே புஷ்பாத் யுபகரணங்களை அணியப்பெற்றோம். .... (கூ)

மூ;— பெற்றாராராயிரம் பேரானைப்பேர்பாடப்
பெற்றான் கலியனொலி செய்தமிழ்மாலை
கற்றோர் முற்றுலகாள்வரிவைகேட்க
உற்றார்க்குறு துயரில்லை யுலகத்தே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

——(*)——

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆயிரம்பேரானை	ஸஹஸ்ர நாமவானான எம்பெருமானுடைய	ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த
பேர்	திருநாமங்களை	தமிழ்	தமிழ்பாஷையாலான
பாடப்பெற்றான்	பாடப்பெற்றவரான	மாலை	சொல்மாலையாகிய இப்பாட்டுக்களை
கலியன்	ஆழ்வார்	கற்றார்	அப்யஸித்தவர்கள்

ண்டோ வென்று க்ருதார்த்தரா யிருக்கிறீர்; உண்டாலிறே விடாய் தீருவது, மனப்பால்குடித்துத் தேக்குவாருமுண்டோவென்ன; ஆகாசம்பாராதே, ஆறுங் கடவாதே, மலையுமேறாதே நாமிருந்த திருவாலி நாட்டிலே நித்யவாஸம்பண்ணுமவனுக்கு ருசி பிறந்தபோது கைங்கர்யம் செய்யப்பெற்றோமே ? கைப்பட்டபொருளைக் கணிசியாதே, கைக்கெட்டாப்பொருளை ஆசைப்பட்டு உடம்பு வெளுப்பானென்னென்று திருவுள்ளத்துக்குச்சொல்லியருளுகிறாரென்றுஸங்கதி. இந்த ஸங்கதிதன்னை ஸூசிப்பிக்கிறார் (அவனித்யாதி).

"கானல்" என்றதினர்த்தம், (நெய்தல் நிலம்) என்றது. ... (கூ)

ஆயிரம்பே ராளை	(ஸஹஸ்ர நாமவானன எம்பெருமானுடைய	முற்று உலகு	உலகங்களை யடங்கலும்
பேர்பாடப் பெற்று)	திருநாமங்களைப் பாடு கைக் கீடான பாக்யத் தை) லபித்து	ஆள்வர்	ஆளப்பெறுவர்கள்
		இவை	இப்பாட்டுக்களை
		கேட்கலுற்றார்க்கு	ஶ்ரவணம் பண்ணப் பெற்றவர்களுக்கு
ஆரார்	த்ருப்தரன்றிக்கே யிருப்பர்கள்;	உலகத்தே	உலகமெங்கும் [கம்
		உறுதுயர்	அநுபாவ்யமான து:க்
ஓ	இதோ ராஶ்சர்யமே!;	இல்லை	உண்டாகமாட்டாது.

வ்யா;— பத்தாம்பாட்டு. (பெற்றாராராயிரம்பேராளை) ஆயிரம் பேராளைப் பேர்பாடப் பெற்று ஆரார். (பேர்பாடப் பெற்றான் கலிய ஞெலிசெய் தமிழ்மாலை) கற்றார்கள் பூமியடங்கலும் ஆள்வர்கள். கற்கவேண்டா; இவை கேட்போமென்று செவிதாழ்த்தார்க்கு அநுபவிக்கவேண்டுவது ஒரு துயரில்லை. .... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி பதினோராம் பத்து மூன்றாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

பதினோராம்பத்து நாலாந்திருமொழி

நிலையிடமெங்கும் ப்ரவேசம்.

வ்யா;— "கார்முகில் வண்ணரைக் கண்களால் காணலாங்கொலோ" என்றும், "நெஞ்சுடலம் துயின்றால் நமக்கினி நல்லதே" என்றும் இவர் வெறுக்க, "நமக்குள்ள வெறுப்புண்டோ உமக்கு, உம்மைச்சுட்டி நாம் பிறந்தபிறப்பு அறியீரோ?" என்ன; (௧)"ஸம்ப்ர ஜாயஸாதூநாம்- பரித்ராணாய ஸாதூநாம்" என்கிறபடியே "நமக்காக விறே வந்து பிறந்தது" என்று ஹ்ருஷ்டராய் "அவனை ஆஶ்ரயிக்கப்பார்" என்று திருவுள்ளத்தை நோக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

அரு;— பத்தாம்பாட்டு. (பெற்றாரரித்யாதி) "ஆயிரம் பேராளைப் பேர் பாடப்பெற்றான் கலியனொலிசெய் தமிழ் மாலைகற்றார் ஆயிரம் பேராளைப்பேர் பாடப்பெற்று, ஆரார்- த்ருப்தரன்றிக்கேயிருப்பர்கள், ஓ- இதோ ராஶ்சர்யம், முற்றுலகுமாள்வர்" இத்யாத்யந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (பேர்பா—) இத்யாதியாலே. ... ... (௧௦)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

(௧) கீ- ௪-௮.

அங்ஙனன்றிக்கே, "திருவாலியிலேவந்து ஸந்நிஹிதனாகப் பெற்றோம், அங்கே புஷ்பாதிகளைக்கொண்டு ஆஶ்ரயிக்கப்பெற்றோம்" என்று-இவர் †ஆஶ்வஸித்தபடியைக்கொண்டு, "நம்முடைமையான இஜ்ஜகத்தை விடமாட்டாமை வந்திருக்கிற இந்த அர்சாவதாரமேயோ? நாம், விபூதிரக்ஷணார்த்தமாகவும் ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாகவும் அவர்கள் விரோதிகளை நிரஸித்து அவர்களுக்குக்காட்சி கொடுக்கைக்குமாகவன்றோநாம்அவதரித்தது; அந்தஅவதாரங்களையும்அநுஸந்தித்துத் தரிக்கமாட்டீரோ" என்று தன்அவதாரங்களைக் காட்டிக்கொடுத்தான் ஈஶ்வரன்; அவற்றை அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராய், அந்த ஹர்ஷம் தம்மளவிலடங்காமையாலே பரோபதேசத்திலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார்; அவன் தன்னைஅழியமாறியும்விபூதியை நோக்குமவனாயிருந்தான்; ஆஶ்ரிதரைக்கைவிடாதவனாயிருந்தான்; இனிநமக்கொரு குறையுண்டோ வென்கிறார். ✱

மூ;—நிலையிடமெங்குமின்றி நெடுவெள்ளமும்பர்
வளநாடு மூட விமையோர்
தலையிடமற்றெமக்கோர் சரணில்லையென்ன
அரணாவ னென்னு மருளால்
அலைகடல்நீர் குழம்ப வகடாடவோடி
அகல்வா னுரிஞ்ச முதுகில்
மலைகளை மீதுகொண்டு வருமீன மாலை
மறவாதிறைஞ்சென்மனனே. (௧)

பதம்,	உரை.	பதம்.	உரை.
	என்மனனே!—;	உம்பர்	தேவதைகளுடைய
எங்கும்	எவ்விடத்திலும்	வளம்	செழிப்புற்றிருந்த
நிலையிடம் இன்றி	நிலைத்து நிற்கைக்கு இடமில்லாமல்	நாடு	லோகத்தை
நெடு	நெடிதாகப் பெருகி வருகிற	மூட	வ்யாபிக்க,
வெள்ளம்	(மஹாப்ரளயத்தில்) நீர்வெள்ளமானது	இமையோர்	தேவர்கள்
		தலையிடம் அற்று	மேலானதொரு இருப்பிடம் பெறாமல்
		எமக்கு	"எங்களுக்கு
		ஓர் சரண்	ஒருரக்ஷகரும்

† (பா) ஆஶ்ரயித்தபடி.

இல்லை	(உன்னையொழிய வேறு) இல்லை''	அகல்வான்	விசாலமான ஆகாசத்திலே
என்ன	என்றுமுறையிட,	ஓடி	(ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்பிலே) சென்றேறி
அரண் ஆவன்	''நான் உங்களுக்கு ரக்ஷகனாகக் கடவேன்''	உரிஞ்சு	வீசும்படியாகவும்
என்னும் அருளால்	என்னும்படியான க்ருபையாலே,	முதுகில்	(தன்) திருமுதுகிலே
அலை	திரைக்கிளப்பத்தாலே (க்ஷுபிதமாய் வருகிற)	மலைகளை	மலைகளை
கடல்நீர்	ஸமுத்ரஜலமானது,	மீதுகொண்டு	எறிட்டுக்கொண்டு
குழம்ப	குழம்பாம்படியாகவும்,	வரும்	வருகிற
அகடு	(தன்) கீழ்வயிற்றிலே	மீனை	மத்ஸ்யரூபியான
ஆட	அலையெறியும்படியாகவும்,	மாலை	ஸர்வேஶ்வரனை
		மறவாது	(ஒருகாலும்) மறவாமல்
		இறைஞ்சு	வணங்கிப்போரு. (க)

வ்யா;— முதற்பாட்டு. (நிலையிடம்) நிலைகொள்ளலாவதோரிடமுமின்றிக்கே ஆழங்காலாயிருக்கிற வென்னுதல்; ஓரிடத்தில் நில்லாதே அலைந்துவருகிறவென்னுதல்; ''இதுகீழ், இதுநடுவு, இதுமேல்'' என்று பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதமஹாப்ரளயம், லோகத்துக்குரக்ஷகரானதேவர்கள் குடியிருப்பையுங்கூட மேலிட, ''நாம் ரக்ஷகராமெல்லைகழிந்தது'' என்று தேவர்கள் கவிழ்தலையிட. அன்றிக்கே, (தலையிடமற்று) மேலாயிருப்பதொருஇருப்பிடமற்று, எங்களுக்கு ரக்ஷகரில்லை யென்ன;

''நான் உளனாயிருக்க நீங்கள் அஞ்சவேணுமோ? நான் ரக்ஷகனாகிறேன்'' என்னும்படியான க்ருபையாலே, க்ஷுபிதமாய் வருகிற கடல்,குழம்பாம்படியாகத்தன் கீழ்வயிற்றிலே அலை எறியும்படியாக

அரு;—முதற்பாட்டு. (நிலையித்யாதி) ''வளநாடுமூட'' மூன்றத்தால் நெடுமை அர்த்தஸித்தமாயிருக்கவும், நெடுமைசொன்னதுக்கு பாவம் (இதுவித்யாதி). (ப்ரளயம்)ப்ரளயஜலமென்றபடி. ''தலைகாட்ட விடமற்று'' என்றுசப்தார்த்தமாயருளுகிறார் (நாமித்யாதி).

வும், ஆகாசத்திலே ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்பிலே வீசும்படியாகத் தன் திருமுதுகிலேமலைகள் அழிஞ்சுபோகாதபடி தரித்து ஏறிட்டுக் கொண்டுவருகிற ஜலம்தாரகமான வஸ்துவை; ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரனை. அவன் அப்படித் தன்னுருக்கொடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு அரியன செய்து ரக்ஷியாநின்றான், உனக்குச் செய்யவேண்டுமருந்தேவை அவனை மறவாதிருக்கை; இத்தனையும்செய்யப்பாராய், மறக்கவொண்ணாத செயல்களை அவன் செய்யாநின்றால் நீ மறவாதிருக்கவேண்டாவோ? .... (௧)

மூ,—செருமிகு வாளெயிற்ற அரவொன்று சுற்றித்
திசைமண்ணும் விண்ணுமுடனே
வெருவர வெள்ளை வெள்ளமுழுதும் குழம்ப
இமையோர்கள் நின்று கடைய
பருவரையொன்று நின்று முதுகில்பரந்து
சுழலக் கிடந்து துயிலும்
அருவரையன்ன தன்மை யடலாமையான
திருமால் நமக்கோரரணே. (௨)

பதம்.	உரை.
செருமிகு	வலிமிக்கிருப்பதாய்
வாள்	ஒளியையுடைத்தான
எயிற்ற	பற்களையுடைய
அரவுஒன்று	வாஸுகியை
சுற்றி	(கடையிறாகச்) சுற்றி,
திசை	திக்குக்களிலுள்ளாரும்
மண்ணும்	பூமியிலுள்ளாரும்
விண்ணும்	ஸ்வர்க்காதிலோகங்களிலுள்ளாரும்
உடனே	துல்யயோகக்ஷேமமாக
வெருவர	நடுங்க,
வெள்ளை	ஸ்வச்சமான
வெள்ளம் முழுதும்	க்ஷீராப்தியடங்கலும்
குழம்ப	குழம்பாம்படியாக
இமையோர்கள்	தேவர்கள்
நின்றுகடைய	நின்று கடையும்படி,
பருவரைஒன்று	பெரியதொரு மலையா
முதுகில்	(தன்)முதுகிலே[னது
பரந்துநின்று	பரம்பிநின்று
சுழல	சுழலும்படியாக
கிடந்து	(அந்த மலையின்கீழே) கிடந்து,
துயிலும்	சாய்ந்துகிடவாநின்ற
அருவரை அன்ன தன்மை	பெரியதொரு மலை சாய்த்துக்கிடக்கிறுப் போலிருக்கிற
அடல்	வலியையுடைய
ஆமையான	கூர்மரூபியான
திருமால்	ஶ்ரியபதி
நமக்கு	நமக்கு
ஓர் அரண்	ஒப்பற்றரக்ஷகன். (௨

"உரிஞ்ச" என்ற தினர்த்தம் (வீசும்படியாக) என்றது. (தன்னுருக் கொடுத்து) என்றது (௧) "ஷ்டுநாஸ் . பக்தாநாம்" என்று தன்னுபமையாக்கி யென்றது. (வேற்றுருக்கொள்ளுகையாவது)-விஜாதீயவேஷங்கொள்ளுகை.

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (செருமிகு) வலிமிக்கிருப்பதாய் ஒளியை யுடைத்தாய் எயிற்றையுடைத்தான வராஹகியைச்சுற்றி, திக்குக்களும் பூமிஸ்வர்கங்களும்"சிறியார பெறியார்" என்றன்றிக்கே நடுங்கத்,தெளிந்திருக்கிற பாற்கடல் குழம்பாம்படியாக, தேவர்களும் நின்று கடையலாமபடியாக,அந்தக்கடலைக் கண்செறியிட்டாப்போலேபெருத்தமலை முதுகிலே தன்பரப்பெல்லாங் கொண்டுசுழன்றுவர, தொடைகுத்த உறங்குவாரைப்போலே ஒரு மலை சாய்த்துக்கிடக்கிறுப்போலே யிருக்கிற வலியையுடைய ஆமையான ப்ரயபதி இனி ஒரு ரக்ஷகம் வேண்டாதவரண். .... (உ)

மூ;—தீதறுதிங்கள் பொங்குசுட ரும்பரும்ப
ருலகேழிஞெடு முடனே
மாதிர மண்சுமந்து வடகுன்று நின்ற
மலையாறு மேழுகடலும்.
பாதமர்சூழ் குளம்பி னகமண்டலத்தி
னொருபா லொடுங்கவளர்சேர்
ஆதிமு னேனமாகி யரணை மூர்த்தி
அதுநம்மையாளுமரசே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தீது அறு	குற்றமற்று (தர்ஶநீயமான	மண் சுமந்து	பூமிக்கு தா(ரு) ரகமாக
திங்கள்	சந்த்ரனும்	வட	வடக்குதிக்கிலுள்ள
பொங்கு	தபியாநின்றுள்ள	குன்று	மேருபர்வதமும்
சுடர்	ஸூர்யனும்	நின்ற	ப்ரேஷித்து நின்ற
உம்பர்	தேவர்களும்	மலைஆறும்	(மற்ற) குலபர்வதங்களாறும்
உம்பர் உலகு	தேவர்களுடைய ஊர்	ஏழ்கடலும்	ஸப்தஸாகரங்களும் (ஆகிய இவையெல்லாம்)
ஏழிஞெடு	த்த்வலோகங்களே		
முடனே	மும்		
மாதிரம்	திக்குக்களும்		

அநு;—இரண்டாம்பாட்டு. (செருவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் இமையோர்க்குக் குடியிருப்புக்கொடுக்க அரியனசெய்தானென்றார்; இதில் அவர்களுக்கு தாரகம்வார்க்க வேணுமென்று அரியனசெய்ய ஆமையானபடியை அநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி.

"உடனே" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறர் (சிறியாரித்யாதி). (கண்செறியிட்டாப்போலே)குழாய் மூடியிட்டாப்போலே ... ... (க)

பாதம்	திருவடிகளிலே	சேர்	தகுதியான
அமர்	சேர்ந்திருப்பதாய்	ஆதி	காரணபூதனாய்
சூழ்	பரப்பையுடைத்தான	முன்	வராஹகல்பாதியிலே
குழம்பின்	திருக்குளம்பின்	ஏனம் ஆகி	மஹாவராஹமாய்
அகமண்டலத்தின்	அந்தர்வலயத்தினுடைய	அரணாய	ரக்ஷகமாய்நின்ற
ஒருபால்	ஏகதேசத்திலே	மூர்த்தி அது	அந்த மூர்த்தி விசேஷமான்து
ஒடுங்க	அடங்கும்படி	நம்மை	நம்மை
வளர்	வளராநிற்பானாய்	ஆளும்	அடிமைகொள்ளும்
		அரசு	நிர்வாஹகவஸ்து. (௩)

வ்யா;— மூன்றாம்பாட்டு. (தீதறு) தர்ஶநீயமுமாய், கண்ணுக்குக் குளிர்ந்திருக்கும் சந்த்ரன், கண்வைக்கவொண்ணாத ஸஹஸ்ர கிரணனான ஆதித்யன், தேவர்கள், உபரிதந லோகங்களோடே. "மாதிரம்" என்று-திக்கு, பூமிக்கு தாரகமான மேரு, அதுபோக்கி சேஷித்து நின்ற குலகிரிகளாறும், ஏழுகடலும், இவையடையத்திருவடிகளிலே சேர்ந்து பரப்பையுடைய திருக்குளம்பில் அந்தர்வலயத்தினேகதேசத்திலே அடங்கும்படி வளராநிற்பானாய். (சேராதி)(க) "అనురూపస్స్వై నాథః- அநுரூபஸ்ஸவைநாத:" என்னுமாபோலஇதுக்கடையத்தகுதியான காரணம்; வராஹகல்பாதியிலே மஹாவராஹமாய்ரக்ஷித்த திருமேனி; அது நம்மை அடிமைகொள்ளும்நிர்வாஹகவஸ்து. .... (௩)

மூ.—தளையவிழ்கோதை மாலை யிருபால்தயங்க
வெரிகான் றிரண்டுதறுகண்
அளவெழ வெம்மைமிக்க வரியாகியன்று
பரியோன்சினங்களவிழ

அநு;—மூன்றாம்பாட்டு. (தீதித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தாரகம் கொடுத்தாரைச் சொன்னார்; அவ்வளவிலே பர்யாப்தரல்லரிறே. மண்ணனைமிகுத்திருக்குமே தேவர்களுக்கு. ஆகையாலே அவர்களுக்கு விளைநிலமான்து வெள்ளம்கொள்ள, உருவழியாமே காணியை உத்தரித்தகட்டளையை நினைத்து, மஹாவராஹத்தின்படியை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இரண்டாம் பாதத்தினர்த்தம் (உபரிதநம்) என்றது. ... ... (௩)

(க) ரா-அ-௨-கஉ.

வளையுகிராளி மொய்ம்பில் மருவோனதாகம்
மதியாது சென்றொருகிரால்
பிளவெழ விட்டகுட்டமதுவைய மூடு
பெருநீரில் மும்மை பெரிதே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	ப்ரஹ்லாதாழ்வான் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினவன்று,	சினங்கள்	பகவத்பாகவத விஷயங்களிலுள்ள மாத்ஸர்யமெல்லாம்
தளை அவிழ்	கட்டு அவிழாநின்றுள்ள	அவிழ	குலையும்படியாக,
கோதை	தொடைகொள்மாலையும்	வளை	வளைந்த
மாலை	பூமாலையும் (ஆகிய இவையிரண்டும்)	உகிராளி	திருவுகிர்களையுடையனாய்,
இருபால்	இரண்டுபக்கத்திலும்	மொய்ம்பில்	மிக்கவலியுடையனாய்
தயங்க	அசைந்துவர,	மறவோனது	விஞ்சின வீர்யத்தையுடையனான அந்த ஹிரண்யனுடைய
எரிகான்று	அழலை உமிழாநின்றுள்ள	ஆகம்	ஶரீரத்தை
இரண்டு தறு கண்	க்ரூரமான வட்டணித்த இரண்டு திருக்கண்களும்	மதியாதுசென்று	ஒருசரக்காகமதியாதே போய்ப்புக்கு
அளவு எழ	விஸ்த்ருதமாக,	ஒரு உகிரால்	ஒருதிருவுகிராலே
வெம்மைமிக்க	விஞ்சின பாருஷ்யத்தையுடைய	பிளவெழ இட்ட	இரண்டு பிளவாம்படி இட்ட
அரி ஆகி	நரஸிம்ஹ ரூபியாய்,	குட்டம்அது	ரக்தமடுவானது
புரியோன்	(வரபலங்களாலே) பருத்த ஹிரண்யனுடைய	வையமூடு	பூலோகத்திலே (வ்யாபியாநின்ற,
		பெருநீரில்	மஹாப்ரளயத்திற்காட்டில்
		மும்மைபெரிதே	மும்மடங்கு பெரிதாயிருந்ததீ! (௪)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (தளையித்யாதி). விளை நிலத்தை உத்தரித்த வளவன்றிக்கே, அதின் களை பிடுங்கிலிறே அது விளைவது; ஆகையாலே, ஏனமானவநந்தரம், அரியாய் - அரியை அழித்தபடியை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி. திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரமாணகதநமுகேந அத்தை ஸங்க்ஷேபிக்

வ்யா;— நாலாம்பாட்டு. (தளையவிழ்) "மத்ஸ்ய: கூர்மோ வராஹஸ்ச நாரஸிம்ஹ:" மத்ஸ்ய: கூர்மோ வராஹஸ்ச நாரஸிம்ஹ:" இறே. கட்டுநெகிழாநின்றுள்ள தொடைகொள்மாலைபூமாலையென்றுர்; இவை இரண்டருகும் அசைந்துவர, அந்தந்தேசங்களின் மாலைகளோடு கண்ணிப்புறப்படுகிறநெருப்போடு வாசியில்லைகாணும்இவர்க்கு, இரண்டு வட்டணித்தகண், (அளவெழ) விஸ்த்ருதமாக, ஹிரண்யன் அஞ்சும்படியாகப் பெரிய வெம்மையையுடைய நரஸிம்ஹமாய், ஆஸ்ரிதன் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினவன்று, வரபலங்களாலேபருத்த ஹிரண்யனுடைய, ஈஸ்வரவிஷயத்திலும் ஸாமாந்யஜகத்விஷயத்திலும் ஆஸ்ரிதவிஷயத்திலுமுள்ள த்வேஷங்களடைய நெகிழும்படியாக வளர்ந்த திருவுகிர்களையுடையவன்.

வலிமிக்க பெரியமறத்தையுடைய ஹிரண்யன் வடிவைக்கண்டு அத்தை ஒன்றாக மதியாதே கிட்டித்திருவாழிக்கு இரைபோராதென்று ஒரு உகிராலே இரண்டு பிளவாம்படி யிட்டகுழி-மஹாப்ரளயத்தில் மும்மடங்கு பெரிது. .... (ச)

மூ.—வெந்திறல் வாணன் வேள்வியிடமெய்தி
யங்கோர் குறளாகி மெய்ம்மையுணர
செந்தொழில் வேதநாவில் முனியாகிவைய
மடிமூன் றிரந்து பெறினும்
மந்தரமீதுபோகி மதிநின்றிறைஞ்ச
மலரோன் வணங்க வளர்சேர்
அந்தரமேழினூடு செலவுய்த்தபாத
மது நம்மையாளுமரசே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்திறல்	வெவ்விய வலியை யுடைய	வேள்வி இடம்	யஜ்ஞவாடத்திலே
		எய்தி	எழுந்தருளி [போது
வாணன்	மஹாபலியினுடைய	அங்கு	எழுந்தருளுகிற வப்

இறுர் (மத்ஸ்யேத்யாதி). "கோதை" என்றதினர்த்தம்(தொடைகொள்மாலை) என்று. விசேஷங்களென்கை. "மாலை" என்றதினர்த்தம். (பூமாலை) என்றது; அதாவது-நெருங்கத் தொடுத்த திருமாலையென்கை. (என்றும்) என்றவநந்தரம் "பேதம் கொள்ளுவது" என்று சேஷம். (குழி) என்கிறது-ரக்தவெள்ளமுடைய மடுவென்கை. ... ... (ச)

ஓர்	(ஆகர்ஷகத்வத்தில்) ஒப்பற்ற	போகி	போய் அளாவி
குறளாகி	வாமநவேஷத்தை யுடையனாய்,	மதி	சந்த்ரனானவன்
மெய்ம்மை உணர	யதார்த்த ஜ்ஞாநத்தை யுடையனாய்,	நின்று	தன் ஸ்த்தாநத்தளவிலே நின்று
செம் தொழில்	ப(ஃ)ல காமனையில்லாத அநுஷ்டாநத்துக்கு (ச்சேஷமான)	இறைஞ்ச	தொழும்படியாகவும்
		மலரோன்	ப்ரஹ்மாவானவன்
		வணங்க	வணங்கும்படியாகவும்
		வளர்சேர்	ஓங்கிவளராநிற்பதாய்
வேதம்	வேதவாக்யத்தை	அந்தரம் ஏழின் ஊடு —	உபரிதநலோகங்களேழினுள்ளும்
நாவில்	வாயாலே (உச்சரியாநின்றுள்ள)	செல உய்த்த	போம்படி நடத்தப்பெற்ற
முனி ஆகி	ரிஷியாய்	பாதம் அது	அந்தத்திருவடியானது
மூன்று அடி வையம்	மூன்றடிமண்ணை	நம்மை	(அப்போதை இழவாலே வருந்துகிற) நம்மை
இரந்து	யாசித்து		
பெறினும்	பெற்றவாறே,		
மந்தரம்மீது	மந்தரத்துக்குமேல்	அரசு ஆளும்	ரக்ஷிக்கக்கடவது.

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வெந்திறல்) உதாரனென்று ப்ரஸித்தனாயிருக்கச்செய்தேயும்தேவர்கள் குடியிருப்பைஅழிக்கும்படியான ப(ஃ)லம்,இத்தையுடைய மஹாபலியஜ்ஞ பூமியிலேசென்று; கண்டார்க்கடைய ஆகர்ஷகமான வாமநவேஷத்தைக் கொண்டு யதார்த்தஜ்ஞாநத்தையுடையனாய், அநபிஸம்ஹிதபலமான அநுஷ்ட்டாநத்துக்குச் சேஷமாய், நாட்டார்க்கு ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணும்

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வெந்திறலித்யாதி) விளைநிலத்தில்களைகழற்றுவது பல பர்யந்தமாகப் புக்கவாறே. முன்கை மிடுக்கான குறும்பர் வந்து மேலிட்டு "எங்களது" என்று அபிமாநித்துப் பறித்துக்கொள்ள, விரகனாய்ப்போய், பொற்கையால் நீரேற்றும் எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொடுத்த, குறளின்படியை அடியொற்றி அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

மெய்ம்மையுணர்வதினர்த்தம் (யதார்த்தேத்யாதி). செம்மையின் தாத்பர்யம் (அநபிஸம்ஹிதேத்யாதி). ... ... (ரு)

வேதத்தை வாயாலே உச்சரியாநின்றுள்ள ருஷியாய், ஓரடிக்குச் சிறை யிட்டு வைப்பானாக மூன்றடியை வேண்டிப் பெற்றவாறே மந்தரத் துக்கு மேல்போய், சந்த்ராதித்யர்கள் ஸ்தாநத்தளவிலே நின்று ஆதரிக்க, ப்ரஹ்மா "நம் இருப்பிலே திருவடிகள் வந்தது" என்று புறப்பட்டு ஆஸ்ரயிக்கும்படி வளரா நிற்பதாய், சேரக்குடியேறியிரு க்கிற உபரிதநலோகங்களேழும் நடுவே போம்படி நடத்தின திருவ டிகள் நமக்கு ரக்ஷகம். .... (௫)

மூ;— இருநிலமன்னர்தம்மை யிருநாலுமெட்டு
மொருநாலு மொன்றுமுடனே
செருநுதலூடு போகி யவராவிமங்க
மழுவாளில் வென்றதிறலோன்
பெருநிலமங்கைமன்னர் மலர் மங்கை நாதர்
புலமங்கை கேள்வர் புகழ்சேர்
பெருநிலமுண்டுமிழ்ந்த பெருவாயராகி
யவர்நம்மையாள்வர் பெரிதே. (௬)

பதம்.	உரை.
இரு	பரப்பையுடைத்தான
நிலம்	பூமிக்கு (நிர்வாஹகரா யிருந்த)
மன்னர்தம்மை	ராஜாக்களை
இருநாலுமெட்டும் ஒருநாலுடனே ஒன்றும்	இருபத்தொருகால்
செருநுதலூடு போகி	பூசற்களத்தின் நெற்றியிலே நடந்து
அவர்	அந்த ராஜாக்களுடைய
ஆவி	ப்ராணனானது
மங்க	மறுகும்படி
மழுவாளில்	கோடாலியாலே
வென்ற	ஜயித்த
திறலோன்	மிடுக்கையுடையனாய்
பெருநிலமங்கை	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு
மன்னர்	வல்லபராய்
மலர்மங்கை நாதர்	ஸ்ரியஃபதியாய்
புலம்	(ஈஸ்வரனுடைய) ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் (ஆகர்ஷிக்க வல்ல)
மங்கை	நீளாதேவிக்கு
கேள்வர்	நிர்வாஹகராய்
புகழ்சேர்	மஹாயஶஸ்வியாய்
பெருநிலம்	மஹாப்ருதிவியடங்கலும்
உண்டு	(ப்ரளயத்தில்) திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி

உமிழ்ந்த	(பின்பு வெளிநாடு காண) உமிழ்ந்தருளின	பெரிதே	மேலுள்ள மஹாகாலமெல்லாம்
பெருவாயராகி யவர்	பெரிய வாயையுடையரானவர்	நம்மை	(ஆஶ்ரயணருசியுடைய) நம்மை
		ஆள்வர்	அடிமை கொள்ளுவர். (௬)

வ்யா;— ஆரும்பாட்டு. (இருநிலமன்னர்) பரப்பையுடைய பூமிக்குநிர்வாஹகரானராஜாக்களை, இருபத்தொருபடிகால் ஒருவர் தப்பாதபடி பூசலிலே நெற்றியிலே நடந்து,மழுவாகிறஆயுதத்திலே மூலையின்நடுவே போய்,அவர்கள் ப்ராணன்கள் மறுசும்படி வென்றமிடுக்கர்.

"ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு வல்லபர், ஸ்ரியப்பதி; ஈஶ்வரனுடைய ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் அபஹரிக்கவல்ல நீளைப்பிராட்டிக்குவல்லபர், (க)"யஸ்ய" யஸ்யஸா" என்னும்படி "இவளையுடையவர்" என்னும பெரியபுகழையுடையவர்; ஸர்வலோகங்களையும்வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து, ரக்ஷ்யத்தினளவல்லாதரக்ஷகத்வ ப்ரார்ப்தியையுடையராய், இப்படிக்கொத்தவர் நம்முடைய ஆஶ்ரயணத்தின் சிறுமைபாராதே யாவதாத்மபாவியாக நம்மை அடிமைகொள்வர். (௬)

மூ;— இலைமலிபள்ளியெய்தி யிது மாயமென்ன
இனமாயமான்பின் எழில்சேர்
அலைமலிவேற்கணாளை யகல்விப்பதற்
கோருருவாய மானையமையாக்
கொலைமலியெய் துவித்த கொடியோனிலங்கை
பொடியாக வென்றியமருள்
சிலைமலிசெஞ்சரங்கள் செலவுய்த்தநங்கள்
திருமால் நமக்கோரரணே. (எ)

அநு.—ஆரும்பாட்டு. (இருநிலமித்யாதி) எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்ட நிலந்தன்னிலே தோள்விஞ்சின மன்னரைக் கைவிஞ்சி நெருக்க, அவர்கள் சரத்துக்கஞ்சாதே, சரம் கழித்துவிட்ட மழுவாளியின் மிடுக்கை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(நெற்றியிலே) வெட்டி வீழ்ந்த மன்னர் நெற்றியிலே. ... ... (௬)

(க) ரா-ஆ-௬௭-௧அ.

பதம்,	உரை.
இலைமலிபள்ளி	பர்ணசாலையினருகே
எய்தி	வந்து,
எழில்சேர்	மிக்க அழகையுடையவளாய்
அலைமலி	(தன் நோக்குக்கு இலக்கானாரை) அலைத்துப் பிணிப்புண்ணப் பண்ணவற்றாய்
வேல்	வேல்போன்ற
கண்ணாளை	கண்களையுடைய பிராட்டியை
அகல்விப்பதற்கு	(பர்த்ரு ஸகாசத்தில் நின்றும்) பிரிப்பதற்காக
இது	"இந்த மானானது
மாயம்	ஆஶ்சர்யமாயிரா நின்றது"
என்ன	என்னும்படிக்குடலாக
இனமாய்	திரளாக வந்த
மான்பின்	மான்களின் பின்னே
ஓர்	விலக்ஷணமான
உருஆய	ரூபத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டுவந்த
மானை	(மாரீசனென்கிற) மாயமானை

பதம்.	உரை.
அமையா	நிரஸித்து,
கொலை	பரஹிம்ஸையையே
மலிஎய்துவித்	(தன்னிடத்தில்) பூர்ணமாக வளர்த்துவைப்பானாய்
கொடியோன்	மஹாக்ரூரனான ராவணனுடைய
இலங்கை	லங்கையானது
பொடிஆக	பொடியாம்படியாக
வென்றி	வெற்றியை விளைக்கக்கடவ
அமருள்	யுத்தபூமியிலே
சிலைமலி	தநுஸ்ஸிலே நிறைந்த
செம்சரங்கள்	செவ்வியபாணங்களை
செலஉய்த்த	செலுத்தியருளினவனாய்,
நங்கள்	நமக்கு (புருஷகார பூதையான)
திரு	பெரியபிராட்டியார் திறத்திலே
மால்	வ்யாமுக்த (?) னான ஸர்வேஶ்வரன்,
நமக்கு	நமக்கு
ஓர்	ஒப்பற்ற
அரண்	ஶரண்யன். (எ)

வ்யா;— ஏழாம்பாட்டு. (இலைமலிபள்ளி.) பர்ணசாலையிலே "யிருந்தும் இதொருவாஶ்சர்ய மிருந்தபடியென்? " என்னும்படி

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (இலைமலியித்யாதி) கைவிஞ்சின மன்னர்கரம் கழியவிட்டவுடனே தலைபத்துப் படைத்தாருமாய் மாயாவியுமான இராக்கதர் மீதுகொள்ளப்புக்கு பாதிக்க, கையும் வில்லுமாய்க்காத்த காகுத்தன் கதையில் ஈடுபடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"மான்பின்-மான்களுக்குப் பின்னே" என்றாய், அதுக்குக்கருத்தருளுகிறார்

யாக "இனத்தின்மான்களோடே கூடிவரில்அவைவருவும்" என்று அவற்றின்பின்னே, (க) "ஶ்ரமணீ ஸ்வர்க்கஸ்ய-ஆஶ்ரமத்வாரமாகம்ய" இத்யாதி. எழிலையுடையளாய் இலச்சாஞரை அலைத்துப்பிணிப்புண்ணப்பண்ணவற்ருய், ஓராளுமொரு நோக்கும் நேராம்படியிருக்கிற †பிராட்டியைப் பிரிக்கைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு வடிவைக்கொண்டு வந்த மாயாம்ருகத்தை நிரஸித்து, பரஹிம்ஸையே யாத்ரையாகத்திரியும் அதிக்ரூரனை பையலுடைய லங்கைபொடியாம்படியாக வெற்றியை விளைப்பதான ஸமரபூமியிலே ஆயிரமும் இரண்டாயிரமுமாக ஒரு தொடையிலே தொடையுண்ணும் செவ்விய அம்புகளை நடத்தின. இதடையச்செய்தது-பிராட்டிபக்கல் பிச்சாலேயிறே. இப்படித் தன்மார்பிலே அம்பை ஏற்று ரக்ஷிக்குமவர் நமக்கு ரக்ஷகர்; நமக்குமேலொரு குறையுண்டோ?. .... (எ)

மூ,—மூன்னுலகங்ளேழு மிருள்மண்டியுண்ண
முதலோடு வீடுமறியாது
என்னிதுவந்ததென்ன விமையோர்திசைப்ப
எழில் வேதமின்றி மறையப்
பின்னையும்வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும்நல்கி
யிருள்தீரந் திவ்வையமகிழ
அன்னமதாயிருந் தங்கறநூலுரைத்த
அது நம்மை யாளுமரசே. (அ)

பதம்.	உரை.
மூன்	முன்பொருகாலத்திலே
உலகங்கள் ஏழும்	ஸப்தலோகங்களையும்
இருள்	அஜ்ஞாநாந்தகாரமானது
மண்டிஉண்ண	வ்யாபிக்கத் தொடங்கினவளவிலே,
இமையோர்	தேவதைகளானவர்கள்
முதலோடு	இவ்விருள் துடங்கினபோதையும்
வீடும்	விடுகிறபோதையும்
அறியாது	அறியமாட்டாமல்
என் இது வந்தது என்ன	"நமக்கு வந்தவிதுவென்?" என்று
திசைப்ப	திகைத்துக்கிடக்க,
எழில்	அழகுமிக்க
வேதம்	வேதமானது
இன்றிமறைய	(அஸாராபஹ்ருதமாய்) மறைந்து கிடக்

(இனத்தினித்யாதி) "அமையா" என்றது-அமைந்தென்ருய், அதினர்த்தம் - (நிரஸித்து) என்றது. ... ... (எ)

† (பா) கண்ணையுடைய பிராட்டி. (க) ரா-ஆ-சஉ-உகூ.

பின்னையும்	திரியட்டும்
வானவர்க்கும்	தேவதைகளுக்கும்
முனிவர்க்கும்	ரிஷிகளுக்கும்
கல்கி	ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணி
இவ்வையம்	இவ்வுலகானது
இருள்தீர்ந்து	இருளால் விடுபட்டு
மகிழ	ஆநந்திக்கும்படியாக

அன்னமதாயி	ஹம்ஸரூபியாய் திருவவதரித்து
ருந்து	
அங்கு	அப்போது
அறநூல்	தர்மசாஸ்த்ரங்களை
உரைத்த	அருளிச்செய்த
அது	அந்த பரஞ்சோதியே
	நம்மை அரசு ஆளும். (௮)

வ்யா;—எட்டாம்பாட்டு. (முன்னுலகங்களேழும்) முன்பொரு காலத்திலே ஸர்வலோகங்களும் அஜ்ஞாநாவ்ருதங்களாக, "துடங்கிற்று இது, விடுகிறது இது" என்றறியாதே, "அஸ்த்காநே நமக்குவந்தவிதுவென்னே?" என்று லோகத்துக்கு வெளிச்செறிப்பைப்பண்ணும் தேவதைகளுமசப்பட அறிவுகெட, (க)"[illegible] - யோவை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி" என்றுதான் முதலிலே அறிவிக்கக் கைம்முதலான இவ்வேதங்களும் அபஹ்ருதமாக, "கொடுத்த நாம் இருக்கோமாகில் இவை இப்படிப் படுகிறதென்" என்று திரியட்டும் அவர்களளவிலே ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணி, லோகத்தில் அஜ்ஞாநம் தீர்ந்து தன்னைக் கண்டாரெல்லாரும் ஆநந்த நிர்ப்பராம்படியாகக், கேட்டார் உபஸத்திபண்ணமாட்டாமையாலே இழக்கவேண்டாத திர்யக்காய்த் தானே தாழ

அ;—எட்டாம்பாட்டு. (முன்னித்யாதி) இப்படி முதற்பாட்டுத் தொடங்கி இமையோருக்குக் குடியிருப்புமுதல் தாரகப்ரதாநமும் அவர்கள் பூமி அழியாமல் நோக்கினத்தையும் அநுஸந்தித்தார். இவ்வளவின்றிக்கே, ஓதுவித்தும் உபகரித்தான் கிடாய் என்று அன்னத்தை அநுபவிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

மத்ஸ்யாதிகளை அடைவே அநுஸந்தித்தவர் (உ)"மீனோடாமைகேழலரி குறளாய், முன்னுமிராமனாய், தானாய்ப் பின்னுமிராமனாய்த் தாமோதரனாய் கற்கியுமானான்" என்றாப்போலே அநுவர்த்திக்கவிறே அங்ப்படென்னில்; உபகாராநுஸந்தாந விசேஷங்களை அநுஸந்திக்கிற ஹர்ஷத்தாலே அடைவற்று அடையைப் பிடித்து ஹம்ஸத்தை அநுஸந்தித்த வநந்தரம் தாமோதரன் படியையும் அநுஸந்தித்து, தலைக்கட்டுகிறாரென்று கொள்ளக்கடவது. "முதலோடு வீடுமறியாது" என்றதனர்த்தம் (துடங்கிற்றித்யாதி). ... ... (௮)

(க) ஶ்வேதா-௬-௧௮. (உ)

நின்று ஸாரதியாய் உபதேசித்தாப்போலே ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணக்கடவ அவனை நமக்கு ரக்ஷகன். .... (அ)

மூ.—துணைநிலைமற்றெமக்கோ ருளதென்றிராது
தொழுமின்கள் தொண்டர் துலைய
உணமுலைமுன்கொடுத்த வுரவோளதாவி
யுகவுண்டு வெண்ணெய்மருவிப்
பணைமுலையாயர்மாத ருரலோடுகட்ட
வதனோடு மோடியடல்சேர்
இணைமருதிற்றுவீழ நடைகற்றதெற்றல்
வினைபற்றறுக்கும் விதியே. (௬)

பதம்.	உரை.
தொண்டர்	பகவத்விஷயத்திலே ருசியுடையவர்களே!
எமக்கு	"நமக்கு
மற்று ஓர்	வேறொரு
துணைநிலை	ஆஸ்ரயம்
உளதுஎன்று	உண்டு" என்று
இராது	புத்திபண்ணாமல்
தொழுமின்கள்	(எம்பெருமானை) வணங்குங்கோள்.
முன்	முன்பொருகாலத்திலே
துலைய	(கண்ணன்) முடியவேணுமென்று கருதி
உண்ண	(அவன்) உண்ணும்படியாக
முலைகொடுத்த	(விஷதிக்தமான ஸ்தநத்தை) வாயில் கொடுத்த
உரவோளது	(நெஞ்சில்) வன்மையை யுடையளான பூதனையின்
ஆவிஉக	ப்ராணன் முடியும்படிக்கீடாக
உண்டு	ஸ்தந்யபாநம்பண்ணி,

பதம்.	உரை.
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை
மருவி	விரும்பி (அதற்காகக் களவுகள்செய்ய)
பணைமுலை	பணைத்த முலையையுடையளான
ஆயர்மாதர்	யசோதையானவள்
உரலோடுகட்ட	(சலிக்கவொண்ணாதபடி உரலோடே கட்டிவைக்க,
அதனோடும் ஓடி	அவ்வுரலையுமிழுத்துக் கொண்டோடி,
அடல்சேர்	மிடுக்கையுடைத்தாய்
இணை	இரட்டையாய்ச் சேர்ந்து நின்ற
மருது	மருதமரங்கள்
இற்றுவீழ	முறிந்துவிழும்படி
நடைகற்ற	நடந்தருளினவனாய்
தெற்றல்	தெள்ளியவனான எம்பெருமான்
வினை	நம்பாபங்களை
பற்று அறுக்கும்	ஸவாஸநமாகப் போக்கியருளுவன்;
விதியே	இது நிஸ்சிதம். (௬

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துணையித்யாதி) நமக்கு வேறே ஒருதுணை உண்டென்றிராதே தொழுங்கோள், பகவத்விஷயத்தில் ருசியுடையீர்!. முடியவேணுமென்று நினைத்து உண்ணமுலை கொடுத்த வெந்நெஞ்சியான பூதனையுடையப்ராணன் முடியும்படிக் கிடாகவுண்டு, வெண்ணெயை ஆசைப்பட்டுப்பணைத்த முலையையுடைய யசோதைப்பிராட்டி உரலோடேகட்ட, அத்தைக் கொண்டோடினமிடுக்கையுடைத்தாய், ஒன்றென்னலாம்படி நின்ற மருதுகள் முறிந்து விழும்படியாக, நடைகற்ற தெள்ளியவன் நம்முடைய பாபத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கும். இது நிஸ்சிதம். .... (க

மூ.—கொலைகெழு செம்முகத்தகளிறொன்றுகொன்று
கொடியோ னிலங்கை பொடியா
சிலைகெழுசெஞ்சரங்கள் செலவுய்த்தநங்கள்
திருமாலை வேலைபுடைசூழ்
கலிகெழுமாடவீதி வயல்மங்கைமன்னு
கலிகன்றி சொன்னபனுவல்
ஒலிகெழுபாடல் பாடி யுழல்கின்றதொண்ட
ரவராள் வரும்பருலகே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொலைகெழு	கொலையில் உத்யுக்தமாய்	கொடியோன்	மஹாக்ரூரனை ராவணனுடைய
செம்முகத்த	சிவந்தமுகத்தையுடைத்தாய்க் கொண்டுவந்த	இலங்கை	லங்கையானது
		பொடியா	பொடியாம்படி
களிறு ஒன்று	குவலயாபீடமென்னுமோர்யானையை	சிலைகெழு	வில்லிலே பொருந்தின
கொன்று	முடித்து,	செம்சரங்கள்	நெருப்புப்போன்ற அம்புகளை

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துணையித்யாதி) நெஞ்சும் தாமுமாயநுபவித்தார்; அவ்வநுபவம் உள்ளடங்காதே பரோபதேசத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய், அறநூலுரைத்தவன் கிழர் தங்களுக்கு அறமென்று, தாமோதரன் சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"எமக்கொருதுணை நிலமற்றுளதென்றிராதே" என்றநவயித்து அர்த்தமருளுகிறார் (நமக்கித்யாதி) "வீதியே" என்கிற அவதாரண தாத்பர்யம் - (இது நிஸ்சிதம்) என்றது. ... ... (க)

செலஉய்த்த	எவியருளினவனும்
நங்கள்	நமக்குச் சேஷியான
திருமாலை	ஸ்ரியபதியை,
வேலைபுடை சூழ்	நாற்புறமும் காவேரியாலே சூழப்பட்ட
கலிகெழு	வலிமைமிக்க [தாய்
மாடவீதி	மாடவீதிகளாலும்
வயல்	கழனிகளாலும் (அலங்க்ருதமான)
மங்கை	திருமங்கையிலே
மன்னு	பொருந்திவர்த்திக்கிற
கலிகன்றி	ஆழ்வார்
சொன்ன	அருளிச்செய்த
பனுவல்	அருளிச்செயலாய்,
ஒலிகெழு	சப்தங்கள் நிறைந்துள்ளதான
பாடல்	பாசுரங்களை
பாடி	வாயாரப்பாடி
உழல்கின்ற	இதுவேயாத்ரையாயிரா நின்றுள்ள
தொண்டர் அவர்	பாகவதர்கள்
உம்பர்உலகு	பரமபதத்தை
ஆள்வர்	ஆளப்பெறுவர்கள் (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கொலையித்யாதி) கொலைசேர்ந்து சிவந்த முகத்தையுடைத்தான குவலயாபீடத்தைக்கொன்று, கொடியோனுடைய இலங்கைபொடியாம்படிக்கீடாக வில்லிலே பொருந்தி அக்நிகல்பமான சரங்களை நடத்தின நம்முடைய ஸர்வேஸ்வரனை. திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பாடலை நெஞ்சாலே தரித்தும், இதுவேயாத்ரையாக உழலுகிறவர்கள் பரமபதத்தைப்பெற்றநுபவிப்பார்கள். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி
பதினோராம்பத்து நாலாந்திருமொழி
முற்றிற்று.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கொலைகெழுவித்யாதி) கற்கியின் சரித்திரம் மேலே வரப்புகுகிறதத்தனை என்று அத்தைவிட்டு, இவ்வவதாரங்களிலே கண்ணனும்இராமனுமேஆழ்வார்களைத் துவக்கவல்லாராகையாலே, அதிலேஈடுபட்டமைதோற்ற அவை இரண்டையும் சேர்த்து அநுபவிக்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி வாக்யார்த்த மருளுகிறார் (கொலைசேர்ந்தித்யாதி). ... (௧௦)

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதினோராம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி

மானமரும் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—கீழ்த்திருமொழியிலே ஆஶ்ரிதார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணினத்தை அநுஸந்தித்து, அவ்வாஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்திலே ஈடுபட்டுத் தாமான தன்மையழிந்து, வேறே இரண்டு பிராட்டிமார் பேச்சாலே, ஒருத்தி-மேன்மையை அநுஸந்திக்க, ஒருத்தி ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்து இவனுடைய தாழ்வுகளைச்சொல்ல, "அப்படி தாழ்வுகள்செய்தானாகிலும் நித்யஸூரிகளுக்குமேலானவன் கிடாய் இப்படிச்செய்கிறான்" என்று இருவர்பேச்சாலுமாக அவனுடைய மேன்மையையும் ஸௌலப்யத்தையும் பேசுகிறார்.

"இரண்டு பிராட்டிமார்தசை ஏககாலத்திலே கூடும்படி என்?" என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க, தேசவிசேஷத்திலே அநேகசரீர பரிக்ரஹம் ஏககாலத்திலே கூடும்படி எங்ஙனே? அப்படியே இவரையும் பார்த்தருளினால் கூடும்.

(க) "నతేరూపంనచాకారో నాయుధాని నచాస్పదమ్। తథాపిపురుషాకారో

அரு.—மானமருமென்னுக்கிப்ரவேசம். (ஈடுபட்டு) என்ற வநந்தரம் "இவர்" என்று சேஷம். பாரவஶ்யத்தாலே தாமான தன்மை அழிந்தால், ஒரு பிராட்டியாய், பரத்வ ஸௌலப்யங்களை அநுபவிக்கலாமோவென்னும் ஆகாங்க்ஷையை ஸம்வாதமுகேந பரிஹரிக்கிறார் (இரண்டித்யாதி). பகவதிச்சாநுகுணமாக முக்தர்க்கு பஹுப(ஃ)வநம் வருமாபோலே பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே உண்டாயிற்றென்று கருத்து.

(பார்த்தருளினால்)-எம்பெருமான் கடாக்ஷித்தருளினால்.

கேவலம் பகவத்கடாக்ஷத்தாலே இரண்டு பிராட்டிதசை பிறந்ததென்றால் போருமோ? கீழெல்லாவிடங்களிலும் தாமானதன்மை அழிந்ததில்லையோ? அங்கெல்லாம் "தோழி" "தாயார்" "மகள்" என்கிறபேதமுண்டித்தனைபோக்கி, இரண்டுநாயகியானதில்லைஎன்னுமாசங்கையிலே, ஸர்வேஶ்வரன், தன் ஸ்வரூபரூபகுணங்களெல்லாம் ஆஶ்ரிதர்க்கிட்ட வழக்காக்கினத்தாலுண்டான ப்ரீதிப்ரகர்ஷம் இப்படி இரண்டுவடிவை எடுக்கப்பண்ணிற்றென்றும், அந்த ஆஶ்ரிதார்த்ததையை, ப்ரமாணபூர்வகமருளுகிறார் (நதேரூபமென்று தொடங்கி- அநுபவிக்கிறாரென்னுமளவும்).

(க) ஜிதந்தா-க-ரு.

భక్తానాం త్వం ప్రకాశసే - நதேரூபம்நசாகாரோநாயுதாநி நசாஸ்பதம்। ததாபிபுருஷாகாரோ பக்தாநாம் த்வம்ப்ரகாஶஸே'' உன்ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளடைய உனக்கில்லையாய்த் தோற்றுவதியென்ன; இப்படி இதடையத்தனக்கின்றிக்கேயிருந்தால் இதடைய ஆருக்கென்னுமபேக்ஷையிலே,[பக்தாநாம்]ஆஶ்ரிதார்த்தமாயிருக்கும்இப்படி ஆஶ்ரிதர்க்காயிருக்கு மென்னுமிடம் எங்கே கண்டோமென்ன; [த்வம்ப்ரகாசஸே] தூத்யஸாரத்யாதிகளிலே நீயேகாட்டுவுதி. இதடைய ஆஶ்ரிதார்த்தமாகப்பெறுகையாலே நீ உஜ்ஜ்வலனாகா நிற்புதி. என்னுமாம்,

"இப்படிபரத்வத்தையும், அவதாரங்களையும்,அவதரித்துப்பண்ணும் வ்யாபாரங்களையும், இவ்விடத்தேயுண்டான மநுஷ்யத்வேபரத்வத்தையும்அநுஸந்தித்துத்தனக்காக்கிக்கொண்டிருக்குமிவ்விருப்பையும்தனக்குஉதவுகைக்கும், உறுப்பாகவந்தவதரிக்கும் அவதாரத்தையும் அநுஸந்தித்து, இப்படி அவதரித்து வ்யாபரிக்கிறதும் ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக. அவன் பராவஸ்தனா யிருக்கிறதும் ஆஶ்ரிதர் குறை தீர்க்கைக்காக. இப்படி இதடைய ஆஶ்ரிதார்த்தமானபின்பு நமக்கொருகுறையுண்டோ?''என்றநுஸந்தித்த வித்தால் பிறந்தப்ரீதிப்ரகர்ஷம்ஓராஶ்ரயத்தில் அடங்காதாயிருக்கையாலே, அந்தஃபுரபரிகரமாய் தங்களில் தோழமையாயிருப்பார் ஒருவர்க்கொருவர் பரத்வா உவதரங்களிரண்டிலேயும்தனித்தனி ஊன்றி,அவற்றை அநுஸந்தித்துக்களித்துப்பேசுகிற விவர்கள் பேச்சாலே தாம் அவற்றையேபேசி அநுபவிக்கிறார்.

(தனக்காக்கிக்கொண்டு) நாயகியான தனக்காக்கிக்கொண்டென்கை. இது "மன்னிலங்கு பாரதத்து" என்கிற திருமொழியிலே (க) "அண்ணல் மலையுமரங்கமும் பாடோமே" என்றத்தைப்பற்ற. (தனக்கு உதவுகைக்கு) இத்யாதியும், அதிலே "அணியாலிகை தொழுது" என்கிறத்தைப்பற்ற. "போதணியப்பெற்றோமே" என்று களிப்புப்பிறந்தது அங்கேயிறே.

ஆகக்கீழிரண்டு திருமொழியோடு ஸங்கதி சொல்லிற்றாயிற்று. (உ)"స్వరూపం స్వాతన్త్ర్యం భగవతః- ஸ்வரூபம்ஸ்வாதந்த்ர்யம்பகவத:'' என்றிருக்க இவ்வாஶ்ரித பாரதந்த்ர்யாநுஸந்தாநம் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தைஉண்டாக்கக்

(க) கக-ங-எ.   (உ) ஶ்ரீகுணரத்நகோ-

இவ்வாத்மாவின்ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தால், தனக்காயிருக்கை-ஸ்வரூப விரோதியாய், அவனதாயிருக்குமிருப்பு-ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருக்குமாபோலே, அவன்ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்திக்கப்புக்காலும் அதடைய ஆஶ்ரிதார்த்தமாக விருக்கிறவிருப்பை அநுஸந்தித்தால், ஆநந்தநிர்பரராய்க் களிக்கும்படியாய் இருக்குமிறே. இப்படிபரத்வஸௌலப்யங்களிரண்டையும் மாறிமாறி அநுபவிக்கிறார்.

மூ;—மானமருமென்னோக்கிவைதேவி யின்துணையாக்
கானமரும் கல்லதர்போய்க் காடுறைந்தான் காணேடீ
கானமரும் கல்லதர்போய்க்காடுறைந்த பொன்னடிக்கள்
வானவர்தம்சென்னிமலர்க் கண்டாய்சாழலே.

பதம்.	உரை.
ஏடீ	தோழீ!,
மான் அமரும்	மானினது போன்று
மென்நோக்கி	முக்த (ஓ)மான நோக்கை யுடையளான
வைதேவி	பிராட்டியை
இன் துணையா	இனியதுணையாகக் கொண்டு,
கான் அமரும்	காடுகள் நிறைந்த
கல் அதர்போய்	கல்வழியேபோய்
காடு	நீருநிழலுமற்ற வநங்களிலே
உறைந்தான்	வஸித்திருந்தான்;
காண்!	(என்று ஒருத்தி இகழ்ந்து பேச;)

பதம்.	உரை.
சாழலே	தோழீ!
கான் அமரும் கல்அதர்போய்-;	
காடு	காடுகளிலே
உறைந்த	ஸஞ்சரித்த
பொன் அடிக்கள்	திருவடிகளானவை
வானவர்தம்	தேவதைகளுடைய
சென்னி	முடியிலணியக்கடவ
மலர்கண்டாய்	பூக்களாயிராநின்றன காண்;
[என்று மற்றொருத்தி புகழ்ந்து பேசினபடி]. (க	

கூடுமோவென்ன வருளுகிறார் (இவ்வாத்மாவினித்யாதி). இவனுடைய ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநம் ப்ரீதிஜநகமானப்போலே, அவனுடைய ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநமும் ப்ரீதிப்ரகர்ஷஜநகமென்று கருத்து; ஆக, ஸ்வாதந்த்ர்யகார்யமே இப்பாரதந்த்ர்யமென்றதாயிற்று. ... ...

அந;—முதற்பாட்டு. (மானமருமித்யாதி). "கொடியோனிலங்கைபொடியாச் சிலைகெழு செஞ்சரங்கள் செலவுய்த்தநங்கள் திருமால்" என்று பாரதந்த்ர்ய ஸூசகமான ஶ்ரிய:பதித்வத்தையும் அநுஸந்தித்தவுடனே *மானமருமித்யாதியை அநுஸந்திக்கையாலே ஸௌலப்யம் ஈடுபடுத்துமென

வ்யா;—முதற்பாட்டு (மானமருமித்யாதி) (க) "ஒண்டொடி யாள்திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்ப," என்கிறபடியே தனக்கும் அவளுக்கும் யோக்யமான நிலத்திலே நிரதிசயாநந்தயுக்தனாயிருக்கக் கடவவன், அங்கு நின்றும் போந்து அவதரித்துத்திருவயோத்யையும், அவ்விடத்தோபாதி காற்கடைகொண்டு, தங்களுக்கு அயோக்யமான காட்டிலே, மானோடொத்திருப்பதாய் ம்ருதுவான நோக்கையுடைய விதேஹராஜன் புத்ரியைத் தனக்கு இனியதுணையாக, காட்டிலே, முளைத்தாப்போலே யிருக்கிற கல்வழியேபோய், இவ்வெய்யில் வெம்மைக்கும் பாலைநிலத்தின் வெம்மைக்கும் பரிஹாரமான நீரும் நிழலுமெல்லாம் இவளேயாய்ப் போனார்.

(காணேடீயித்யாதி) தோழமையாலே "ஏடீ" என்கிறதாதல்; பிராட்டியைக் கண்டப்ரீதியாலே ததிமுகனைக் குத்தினாப்போலே ஹர்ஷத்தாலே சொல்லுகிறாளாதல். விநயமேஸ்வரூபமாயிருக்கக் கடவதிருவடியிறே (உ)"அஹமாவாரயிஷ்யாமி-அஹமாவாரயிஷ்யாமி" என்றான்; நீங்கள் வேண்டினபடி மதுபாநத்தைப் பண்ணுங்கோள். நான் காத்திருந்த ததிமுகாதிகளைத்தொட்டுத்தருகிறேனென்றான்.

(காடுறைந்தான்) ரிஷிகளுடைய ரக்ஷணத்துக்காகக்காட்டிலே வர்த்தித்தான் காண். (ந) [ரக்ஷிதவ்யா: ஸ்வயம் சஸ்வத் ஸர்வதா ஸ்ம தபோதநா:-

கைக்காக அடியேபிடித்துக் கூட்டித்தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஒண்டொடியாளித்யாதி).

ஒருபிராட்டிஸம்போதிக்கும்போது விநயமாகச்சொல்ல வேணுமொழிய, இப்படி ஏகவசநமாக ஒருகாலைப்போலே பத்துத்தரமும் சொல்லக்கூடுமோவென்கிற சங்கைக்காக பத்துப்பாட்டுப் பதங்களை உபாதாநம்பண்ணுகிறார் (காணேடீஇத்யாதி) என்று.இதுக்கு இரண்டுவிதமாகப்பரிஹரிக்கிறார்(ஏடீயித்யாதி). ஸாபத்ந்யகந்தமில்லாதபடி ஸௌஹார்தாதிசயமாதல், ஸௌலப்யாநுஸந்தாநஜநிதஹர்ஷப்ரகர்ஷமாதல் இப்படிசொல்லப் பண்ணிற்று,என்று கருத்து. ஹர்ஷத்தாலே விநயத்தைவிட்டவருண்டோ வென்ன வருளுகிறார் (விநயமேயித்யாதி).

"காடுறைந்தான்" என்றது-ஈடுபாட்டுக்கு உறுப்பாவானென்னென்னவருளுகிறார் (ருஷிகளித்யாதி). பித்ருவசநத்தாலேயன்றோபோனது; ரக்ஷணார்த்தமென்கைக்கு நியாமகமென்னென்ன ; (ரக்ஷிதவ்யாஇத்யாதி). அதுவ்யாஜம், இதுவேப்ரதாநஹேது வென்று கருத்து. தவ்யப்ரத்யயார்த்தம்

(க) தி-வாய்-௪-௬-௧௦ (உ) ரா-ஸு-௬உ-உ. (ந) ரா-ஆ-க-உக.

ரக்ஷிதவ்யாஸ்த்வயாஸம்வத்கர்பபூதாஸ்தபோதநா:] எங்களுடைய ரக்ஷணம் - உமக்குத்தவிர வொண்ணாது. உமக்குத் தலையோட்டில் பொறி. "உங்கள்தபஸ்ஸாம்ப்ரபாவமும்கிடக்க, நான்ரக்ஷிக்கவேண்டு கிறதென்?" என்ன; [கர்ப்பபூதா:] எங்களுக்குக்கைம் முதலுண்டானாலும்ரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லைகாணும். ராஜமஹிஷியானவள்சக்தியுண்டென்று, அவகா(ஸம்) தம் பண்ணுளிறே. ஜநநிதானே கைச்சதும் புளித்ததும் தவிர்ந்து நோக்குமத்தனையன்றோ? இவ்வாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தாலும் உம்மைக்குறித்து நித்யஸ்தநந்தயமாய்க்காணுமிருப்பது. இப்படிச்சொன்ன வார்த்தைக்கு ஒருமறுமாற்றமில்லாமையிறே(க) "ப்ரஸீதந்து-ப்ரஸீதந்து" என்றது.

"பூர்ணராயிருக்கிற நீங்கள் குறைவாளரளவில்இரங்குமத்தனையன்றோ? நாங்களும் பிறர்கையிலே நோவுபட்டு நிற்கையாலே குறைவாளரன்றோ" என்ன; உங்களுக்கு நோவுவந்தது உங்களாலன்றே. நோவுபட்ட உங்களளவல்ல நோவுக்கு ஹேதுபூதரான நம்முடையலஜ்ஜை;(க) "யதீத்ருஶைரஹம்விப்ரை:"; "யதீத்ருஶைரஹம்விப்ரை:" ஈத்ருஶமான விலக்ஷண புத்தியை யுடையவர்களாலே "நெருப்பைக்குளிருக" என்றவாயைக்கொண்டு ராவணனை "நஷ்டமாவாய்" என்று சொல்லமாட்டாமையன்றிறே இருந்தது. நம்முடையரக்ஷணத்திலேநமக்குப்ராப்தியில்லை. உ"தத்தஸ்ய-தத்தஸ்ய" என்றிருந்தவளைப்போலேயிறேஇவர்களும்சிலர். நோவுபட்டால்அங்கே

(எங்களித்யாதி). ருஷிகள் சொன்னவார்த்தைகொண்டோரக்ஷணம்ப்ரயோஜநமென்று ஸாதிப்பதென்ன; பெருமாளுக்கும் அதுவே நினைவென்றதுக்கு ப்ரமாணம்காட்டக்கோலி அவதாரிகை (இப்படியித்யாதி).

(க) "ஹ்ரீரேஷாஹிமமாதுலா-ஹ்ரீரேஷாஹிமமாதுலா" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நாங்களுமித்யாதி). "தாத்ருஶை:-தாத்ருஶை:" என்னுதே "ஈத்ருஶை:-ஈத்ருஶை:" என்றதுக்கு அபிப்ராயம் பிராட்டியைப்போலே யாமவர்களென்று தாத்பர்யமாக்கி, அத்தைஉபபாதிக்கிறூர் (நெருப்பையித்யாதி). "உபஸ்தேயைருபஸ்தித:-உபஸ்த்தேயைருபஸ்த்திதஃ இதியத்" என்றதுக்குபாவம்(சிலரித்

(க) ரா-ஆ-௧0-௧. (உ) ரா-ஸு-௩௧-௩0.

வந்து அவர்கள் குறைதீர்க்கை ரக்ஷணத்துக்கு ஸ்வரூபமாயிருக்க, நோவுபடுவதிகோளும் நீங்களாய், பட்டகுறை அறிவிப்பிகோளும் நீங்களாம்படி நாம் பிற்பாடராளுமென்பது யாதொன்று.

பின்பு (க)"ஶஶாஸ-பாபாகாம்" என்கிற பிராட்டி, "காட்டிலே வர்த்திக்கிறநாளிலே, ஆயுதம் வேண்டா; நீர்ஸாயுதராய்த் திரியப் புக்கவாறே நிழல்மரமாய்த் தோற்றுவீர். ஆர்த்தராய் சரண்யன் தேட்டமாய்த் திரிகிறவர்கள், உம்மை "நிழல் மரம்" என்று ஒதுங்கு வர்கள்; சரணாகதரைக் கைவிடாமைஉமக்கு ஸ்வபாவமாயிருக்குமா கையாலே, ராக்ஷஸரை அழியச்செய்வீர்; அதுதானே ஸத்தைக்குக் கைம்முதலாகநினைத்திருக்கிறஉம்முடையஸத்தையுமழியும்படி, தலை க்கட்டவடுக்கும், ஆன பின்பு காட்டில்வர்த்திக்கும் நாளித் தனையும் ஆயுதத்தைப் பொகட்டுக் கண்டார் இரங்கும் படி தாபஸவேஷத்தோடே திரிய அமையாதோ?" என்று அவள் ப்ரஜைகளுடைய ரக்ஷணத்தில் நிற்கும் ஊற்றத்தினெல்லை அறிகைக் காகச்சொல்ல;(உ)[அப்யஹம்-த்வாம்வா-அப்யஹம், த்வாம்வா]அஸாதா ரணராய்த்தங்களோடு அநந்யராயிருப்பாரைவைத்தோ தந்தாமை விடுவார்விடுவது. உண்டாமன்று ஒக்கவுண்டாய், இல்லையாமன்று ஒக்கவில்லையாம்படியன்றோவிருப்பது [ந-நது]நான் துடங்கினவற் றில் தவிரமாட்டாதது, ஈதொன்றுமே. அதுதன்னில் ஸாயுதராய் ஸ்வரக்ஷணத்தில் அயோக்யதை யுடையராயிருக்கையன்றிக்கே,

யாதி). (யாதொன்று) என்றவநந்தரம் "அத்தர்லே என்லஜ்ஜை அதுலே யென்கிறார்" என்று பூரிப்பது.

காடுறைந்தது-ரக்ஷணார்த்தமாகில், *வைதேவி, இன்துணையாகப்போவா னென்னென்ன; "அவளும்அவருடைய ரக்ஷணத்தை * ஸ்த்ராஸநிகாநங் யாயே நஸ்த்திரீகரிக்கிறளாகையாலே, "இன்துணையாளுள்" என்றத்தைப்பர க்க உபபாதிக்கிறார் (பின்பித்யாதி-தவிரமாட்டோம்) என்னுமளவும்.

(ஸத்தையுமழியும்) என்றது - திருமேனிக்கு வாட்டம் வருமென்கை. "திருமேனிக்கு வாட்டமென்றுகையில்வில்லைபொகடு" என்றோநின்றாய், (ஈ) "ப்ராணேப்யோபிகரீயஸீ- ப்ராணேப்யோபிகரீயஸீ" என்னும்படியான உன்னை யும் விடவேண்டிவரிலும், ஆஶ்ரிதரக்ஷண ப்ரதிஜ்ஞையை விடுவதில்லை யென்னும் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அஸாதாரணராயித்யாதி).

(க) ரா-யு-கககூ-சச. (உ) ரா-ஆ-கூ0-கக. (ஈ) ரா-ஆ-க0-உஉ.

நம்மைபார்த்திருக்கும் ப்ராஹ்மணரை ரக்ஷிக்கிறோமென்று சொல் லிவைத்துத் தவிரமாட்டோம்.

(கானித்யாதி) காட்டில் கல்வழியேபோய் காடுறைந்த ஸ்லாக்க்யமான திருவடிகள்-அமரர் சென்னிப்பூக்கிடாய். (மானமருமித்யாதி) இப்படி தன்ஸ்வரூபத்தை அழியமாறி ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்காக க்லேசப்படக்கடவனுனல் இவ்வாத்மாவுக்கு ஒருகுறையுண்டோ? (கானமருமித்யாதி) அவன் நிரதிசயாநந்த பரிபூர்ணனுயிருக்கிறது நமக்காகவாயிருந்த பின்பு, இவ்வாத்மாவுக்கு ஒருகுறையுண்டோ?.

மூ;—தந்தைதளைகழலத் தோன்றிப்போயாய்ப்பாடி
நந்தன்குலமதலையாய் வளர்ந்தான்காணேடீ
நந்தன்குலமதலையாய் வளர்ந்தான்நான்முகற்கு
தந்தை காணெந்தைபெருமான் காண்சாழலே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தந்தை	பிதாவான வஸுதேவருடைய	வளர்ந்தான்காண்	(இப்படிதாயும் தந்தையும் மாற) வளர்ந்தான் காண்;
தளை	விலங்கானது	சாழலே;—	
கழல	கழன்று விழும்படியா	நந்தன்குலமதலையாய்;—	
தோன்றி	அவதரித்து, [க	வளர்ந்தான்	வளர்ந்தருளினவன்
போய்	அவ்விடத்தினின்றும் பெயர்ந்து போய்	நான்முகற்கு	ப்ரஹ்மாவுக்கு
ஆய்ப்பாடி	திருவாய்ப்பாடியில்	தந்தைகாண்	உத்பாதகன்காண்;
நந்தன்	ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய	எந்தை	எமக்கு ஸ்வாமியாகப் போரும்படிக்கீடான
குலம்	குலத்துக்கு (உத்தாரகனுன)	பெருமான் காண்	பெருமை பொருந்தியவன் காண். (உ)
மதலையாய்			

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (தந்தைதளைகழல) நெடுநாள் பட்ட ஸ்ரீவஸுதேவர் காலில் தளை, அவதரித்த தத்க்ஷணத்திலே

"சாழலே" என்று தோழியை ஸம்போதிக்கிறதாகத் திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (காட்டிலித்யாதி). ஸ்வாபதேசம் (இப்படியித்யாதி), (க)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் சக்ரவர்த்தித் திருமகன் ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்து ஈடுபட்டார்கள். அதிலும் விஞ்சினது கண்ணனுடைய ஸௌலப்யமாகையாலே, அவதாரம்தொடங்கி ஸாரத்யம்பண்ணினவளவும் க்ருஷ்ணவதாரசேஷ்டிதங்களைப்பேசி ஈடுபடுகிறார்கள் என்று, இப்பாட்டுத்தொடங்கி எட்டாம்பாட்டளவும் ஸங்கதி.

கழன்றதாயிற்று. அவருடைய கம்ஸபயத்துக்குப் பரிஹாரமாக விரஹதாபத்தைப் பண்ணுதே வழியில் அழாதேபோய், பின்பு பருவம் நிரம்புமளவும்செல்ல, "தானேஉடன்படவிருந்தானுகில் வரி இறுத்தியிருக்கிறோம். அன்றாகில் உழக்கோலாலே அடித்துப் பொகடுகிறோம்" என்கிறஊராலே ஸ்ரீநந்தகோபர் குலத்துக்கு உத்தாரகனுய் வளர்ந்தான் காண். இப்படி ஓரிடத்திலேபிறந்து ஓரிடத்திலே போய் வளருகிறவன், பிறப்புமோரிடத்திலே வ்யவஸ்த்திதமாய், நாட்டார் "அஜன்" என்று சொல்லும்படியிருக்கிற ப்ரஹ்மாவுக்கும் ஜநகன்காண். இஸ்ஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தியா என் குலநாதனென்கிறுள். அவன் அகர்மவஶ்யனுயிருந்துவைத்து கர்மவஶ்யருடைய ரக்ஷணத்துக்குவந்து பிறக்குமவனுகையாலும், அவன்தான் ஸர்வகாரண பூதனுகையாலும் நமக்கொரு குறையுண்டோ வென்கிறது. .... (௨)

மூ;—ஆழ்கடல்சூழ் வையகத்தாரேசப் போயாய்ப்பாடித்
தாழ்குழலார் வைத்ததயி ருண்டான்காணேடீ
தாழ்குழலார்வைத்த தயிருண்டபொன்வயிறிவ்
வேழுலகுமுண்டு மிடமுடைத்தால் சாழலே. (௩)

பதம்.	உரை.
	ஏடீ
ஆழ்	ஆழ்ந்த
கடல்	கடலாலே
சூழ்	சூழப்பட்ட
வையகத்தார்	பூமியிலுள்ளாரடைய
ஏச	ஏசும்படியாக
ஆய்ப்பாடிபோய்	திருவாய்ப்பாடியிலே போய்
தாழ்	தாழ்ந்த
குழலார்	கூந்தலையுடைய ஆய்ப்பெண்கள்
வைத்த	சேமித்துவைத்த
தயிர்	தயிரை
உண்டான்காண்	அமுதுசெய்தான் காண்;
	சாழலே!—;
	தாழ்குழலார் வைத்ததயிர்;—
உண்ட	அமுதுசெய்த
பொன்	ஶ்லாக்யமான
வயிறு	திருவயிறுனது

(பரிஹாரமாக) என்றதுக்கு (வளர்ந்தான் காண்) என்றத்தோடே அந்வயம். (விரஹதாபத்தைப்பண்ணுதே) என்றது முன்புபிறந்தமக்கள் அறுவரும் கம்ஸன்கையிலே அகப்பட்டுப் புத்ரவிரஹத்தைப் பண்ணிணுப்போலாகாதபடியென்கை. (தானே) என்றது-கம்ஸனே. நான்முகனுக்கு என்னுதே, "நான்முகற்கு" என்று பூஜித்தருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (பிறப்புமித்யாதி). (௨)

இவ்வேழுலகும்	இவ்வுலகங்களேழையும்	இடம் உடைத்து	(இன்னும் பல உலங்களடங்குகைக்கீடான) அவகாஶத்தை யுடைத்தாயிருக்கும்;
உண்டும்	அமுதுசெய்தவளவிலும்	ஆல்	இவ்வாஶ்சர்யமிருந்தபடி கண்டாயே.

வ்யா;—மூன்றாம்பாட்டு. (ஆழ்கடல்சூழ்) சிசுபாலாதிகளேயன்றிக்கே "நீ இடையன், எனக்குப்பூசல்போரத் தாம்போராய்," என்றானிறே ஜராஸந்தன். (தாழ்குழல்) தங்கள் குழலைப்பேணாதே தேடிவைத்த தயிரையுண்டான். அத்தயிரை அமுதுசெய்த ஸ்லாக்யமான வயிறும் ரக்ஷணத்தில் பர்யாப்தமாகவிராது காண். ஆக அவன் ஆஶ்ரித ஸ்பர்ஶமுள்ள த்ரவ்யம் நேரேகிடையாவிட்டால் களவுகண்டாகிலும் ஜீவிக்குமவனாகையாலும், ரக்ஷணத்தில் பர்யாப்தி பிறந்திராதவனாகையாலும் நமக்கொருகுறையுண்டோ? (௩)

மூ;—அறியாதார்க்கானாயனாகிப் போயாய்ப்பாடி
உறியார்நறுவெண்ணெ யுண்டுகந்தான் காணேடீ
உறியார்நறுவெண்ணெயுண்டுகந்த பொன்வயிற்றுக்கு
எறிநீருலகனைத்து மெய்தாதால்சாழலே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏடீ!—;		உகந்தான் காண்	ஸந்தோஷிக்கப் பெற்றான் காண் (என்ன;)
அறியாதார்க்கு	மநுஷ்யத்வேபரத்வமென்றறியாதவர்களுக்கு	சாழலே!—;	
ஆன்ஆயனாகி	கோ (ஸ்ரீ) பகுலாவதீர்ணனாய்	உறிஆர்நறுவெண்ணெய் உண்டு உகந்த;—	
ஆய்ப்பாடி	திருவாய்ப்பாடியேற	பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
போய்	எழுந்தருளி	வயிற்றுக்கு	திருவயிற்றுக்கு
உறி	உறிகளிலே	எறிநீர்	கடல்சூழ்ந்த
ஆர்	சேமித்திருந்த	உலகுஅனைத்தும்	லோகங்களெல்லாம்
நறு	பரிமளிதமான	எய்தாதால்	போதாதுகாண் என்கிறாள். (௪)
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை		
உண்டு	(களவிலே) அமுதுசெய்து		

அரு;—மூன்றாம்பாட்டு. (ஆழித்யாதி) தயிர்கடைகிற வாஸனையாலே தாழ்குழலென்கிற தென்றாருளுகிறார் (தங்களித்யாதி). ... (௩)

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (அறியாதார்க்கு) க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே ப்ரவணராகையாலே அதுபின்னாட்டுகிறபடி.

மநுஷ்யத்வே பரத்வமறியாதார்க்குத் தயிரை வருந்திக்கடைந்து உறியிலே சேமித்துவைத்தவன்று கடைந்த வெண்ணெயை உண்டுகந்தான். ஸம்ஸாரிக்கு பகவல்லாபம்போலே அவனுக்கு இது; அவ்வயிற்றுக்குக் கடல் சூழ்ந்தலோகமடையப்போராதுகாண். (ச)

மூ;—வண்ணக்கருங்குழ லாச்சியால் மொத்துண்டு
கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டான்காணேடீ
கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டானாகிலும்
எண்ணற்கரிய னிமையோர்க்கும் சாழலே. (ரு)

பதம்.	உரை.
	ஏடீ!—;
வண்ணம்	அழகியதாய்
கரு	கருத்திருந்துள்ள
குழல்	கூந்தலையுடைய
ஆய்ச்சியால்	யசோதைப்பிராட்டி கையாலே
மொத்துண்டு	அடியுண்டு
கண்ணி	முடிகளையுடைத்தாய்
குறு	(எட்டம்போராதபடி) குறிதான
கயிற்றால்	கயிற்றினாலே
கட்டுண்டான் காண்	கட்டுண்டு கிடந்தான் காண். (என்ன;)
	சாழலே!—;
கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டானாகிலும்;—	
இமையோர்க்கும்	தேவதைகளுக்கும்
எண்ணற்கு	"இப்படிப்பட்டவன்" என்று நினைக்கவும் கூட
அரியன்	அஸாத்யனென்கிறாள்.

வ்யா;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வண்ணக்கருங்குழல்) "அவனைப் பெற்றவள்" என்னுமத்தாலே அவளுடைய அவயவங்களில் அழகும் உத்தேஸ்யமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கும். (மொத்து) எடுத்தது அடியாக மோதினாளாயிற்று. இவனகப்பட்டவப்போதாக ஒரு

அரு;—நாலாம்பாட்டு. (அறியாதார்க்கித்யாதி) இப்படியே இப்பாட்டாலும் க்ருஷ்ணனை அநுபவிக்கைக்கு ஹேதுவைக்காட்டுகிறார் (க்ருஷ்ணேத்யாதி). ... ... (ச)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (வண்ணமித்யாதி) அங்கேயிருந்து மோதலும் கண்ணியால் கட்டுகிறதுமான இவனை வர்ணிப்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (அவனையித்யாதி). ... ... (ரு)

நெடுங்கயிறு தேடப்போகாதே, பல பிணைகளையுடைய குறள் கயிற்றாலே. கயிறு குறுத்தால் உரலில் இடம்காணவொண்ணாதே, அவன் உடம்பிலே இடம்கண்டு நெருக்கிக்கட்டினாள். (கட்டுண்டானாகிலும்) (க) "யஶக்தோ'ப்யதிசக்நோஷி" என்னும்படியிருந்தானாகிலும். "இவனுக்கு சக்தியில்லை" என்று தோற்றும்படி பரிச்சிந்நனாயிருந்தானாகிலும். இடைச்சிக்கு பரிச்சிந்நனாயிருந்தானாகிலும், ஸ்வயத்நத்தாலறியும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அபரிச்சிந்நனாயிருக்கும். .... (ரு)

மூ.—கன்றப்பறை கறங்கக் கண்டவர்தம் கண்களிப்ப
மன்றில் மரக்கால்கூத் தாடினான்காணேடீ
மன்றில் மரக்கால்கூத் தாடினானாகிலும்
என்றுமரியனிமையோர்க்கும் சாழலே. (௬)

பதம்.	உரை.
	ஏடீ!;—
கன்ற	(உகவாதார் நெஞ்சு) கன்றும்படி
பறை	பறைகளானவை
கறங்க	த்வ (த்வநி) நிக்கவும்,
கண்டவர்தம்	பார்த்த பார்த்த ஜநங்களுடைய வெல்
கண்	கண்களானவை [லாம்
களிப்ப	களிக்கவும்,

பதம்.	உரை.
மன்றில்	நால்சந்தியிலே
	மரக்கால்கூத்து ஆடினான்காண் சாழலே!—; (என்ன;)
மன்றில்மரக்கால்கூத்தாடினானாகிலும்;-	
இமையோர்க்கும்	தேவதைகளுக்கும்
என்றும்	என்றைக்கும்
அரியன்	துர்லபன் என்கிறாள்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கன்றப்பறை) (பறைகறங்க) கேட்டார் நெஞ்சு ஈறும்படி த்வநிக்க, இடையர் மநஸ்ஸுகளிப்ப, மன்றிலே மரத்தைக்காலிலே கட்டி ஆடினான்காண். இப்படி இடையர்கண்வட்டத்திலே நிற்கிற வஸ்துவை ப்ரஹ்மாதிகள் கண்வட்டத்திலே கண்டறிவாரில்லை. .... (௬)

மூ;—கோதைவேலைவர்க்காய் மண்ணகலம் கூறிடுவான்
தூதனாய் மன்னவனால் சொல்லுண்டான்காணேடீ
தூதனாய் மன்னவனால் சொல்லுண்டானாகிலும்
ஓதநீர்வையகம் முன்னுண்டுமிழ்ந்தான்சாழலே. (எ)

அரு;—ஆறும்பாட்டு. (கன்றவித்யாதி) "உகவாதார் நெஞ்சுகன்றும்படி பறையானது கறங்க" என்றாய் அதுக்குத்தாத்பர்யம் (கேட்டாரித்யாதி)(சு.)

(க) வி-பு-ரு.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	ஏடீ!—;	சொல்லுண்டா	அதி(க்ரு) க்ஷேபிக்கப்
கோதை	(ராஜசிஹ்நமான) மாலையையும்	ன்காண்	பெற்ருன்காண்; (என்ன;)
வேல்	வேலையுமுடைய		சாழலே!—;
ஐவர்க்காய்	பஞ்ச பாண்டவர்களுக்கு விதே (தீ) யனு[ய்	தூதனுய்மன்னவனுல்சொல்லுண்	டானுகிலும்;-
மண் அகலம்	பூமிப்பரப்பை	முன்	முற்காலத்திலே
கூறிடுவான்	(அவர்களுக்கு) விபஜித்துத்தருகைக்காக	ஓதநீர்	கடல்சூழ்ந்த
		வையகம்	உலகத்தையெல்லாம்
		உண்டு	திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி (பின்பு)
தூதனுய்	தூதக்ருத்யத்திலே அதிகரித்தவனுய்	உமிழ்ந்தான்	(வெளிநாடுகாண) உமிழ்ந்தான் என்கிருள்.
மன்னவனுல்	துர்யோதநனுல்		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கோதைவேல்) ராஜசிஹ்நமாக மாலையையும் வேலையுமுடைய அவர்கள் சேஷிகளாய், தான் சேஷபூதனுய், பூமிப்பரப்பைக்கூறிட்டு அவர்களுக்குக் கூறுகொடுக்கைக்காக தூத்யத்திலே அதிகரித்துத் தன்னை ராஜாவாக அபிமாநித்திருக்கிற துர்யோதநனுலே "வ்ருஷலபோஜநம் பண்ணினுன்" என்று சொல்லப்பட்டு அவ்தயனுயிருந்தான்காண். [யத்ர ஸூக்தம் - யத்ரஸூக்தம்] இத்யாதி "என்னைஆஸ்ரயித்தவர்களை ஏதேனுமொருபடிஇதிலேஅந்வயிப்பித்தல்லதுவிடேன். அவர்களுக்கு ப்ராப்தாம்ஸத்தைப் பெறவேணும்"என்றுநீர் சொல்லுகிறசீரியவார்த்தையும்,"என்பந்துக்கள் ஜீவிக்க ஜீவியேன்" என்று அவன் சொல்லுகிற புல்லியவார்த்தையுமொத்து"அவனுக்குச்சிலசொன்னுன். இவனுக்குச்சிலசொன்னுன்" என்று ஒத்துவிடும் யாதோரிடத்தில் [ப்ரலபேத் - ப்ரலபேத்] அர்த்தமில்லாதவார்த்தையோடொத்து விட்டதிறே. (தூதனுயித்யாதி) இப்படி துருக்திபண்ணுவதற்கொருவருமில்லாத ஸமயத்திலே துர்

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கோதையித்யாதி) வாசியறியாத கோஷ்டியில் தூது நிஷ்ப்ரயோஜநமான மாத்ரமன்றிக்கே, அவத்யாவஹமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிருர் (யத்ரேத்யாதி). ப்ரமாணுர்த்தம் (என்னையித்யாதி), (இதிலே) ராஜ்யத்திலே. ... ... (எ)

யோதநனில் குறைந்தாரில்லாத இஜ்ஜகத்தை வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தான் காண். .... (எ)

மூ.—பார்மன்னர்மங்கப் படைதொட்டுவெஞ்சமத்துத்
தேர்மன்னர்க்காயன்று தேரூர்ந்தான்காணேடீ
தேர்மன்னர்க்காயன்று தேரூர்ந்தானாகிலும்
தார்மன்னர்தங்கள் தலைமேலான்சாழலே. (அ)

பதம்.	உரை.
	ஏடீ!—
அன்று	பாரதஸமரம் விளைந்த காலத்திலே
பார்	பூமியிலுள்ள
மன்னர்	ராஜலோகமடைய
மங்க	மாளும்படியாக
வெம்சமத்து	யுத்த (ஸ்த) பூமியிலே
படைதொட்டு	ஆயுதமெடுத்து,
தேர்	ரதி(கு)யாய் நின்ற
மன்னற்கு	அர்ஜுநனுக்கு
ஆய்	துணையாய்
தேர்	தேரை
ஊர்ந்தான்காண்	நடத்தினுன் காண்;
	சாழலே!—
தேர்மன்னற்காய்அன்றுதேர் ஊர்ந்தான் ஆகிலும்;—	
தார்	(ஜயஸூசகமான) தோள் மாலையை யுடைய
மன்னர்தங்கள்	அரசர்களின்
தலைமேலான்	தலைமேலே வீற்றிரா நின்றான் காண். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (பார்மன்னர்) தரமல்லாதார் பண்ணின துருக்திகளைப் பொறுத்தமாத்ரமேயோ? தரமல்லாத தாழ்ந்த செயலைச்செய்தானென்கிறது. பூமியடைய நெளியும்படிவந்த ராஜலோகமடையத்தரையாம்படி "ஆயுதமெடேன்"என்றுவைத்து ஆயுதத்தை யெடுத்து, எல்லாரும் காணும்படி யுத்தபூமியிலே அவன் ரதியாய்த்தான் ஸாரதியாய்,அவ்விழிதொழிலைச்செய்தான்காண். சல்யன் ஸாரத்யம்பண்ணவிருய்க்க; "தாழ்ந்தார்க்கும் உயர்ந்தார் செய்வர்கள்காண்; ப்ரஹ்மாவன்றோருத்ரனுக்குஸாரதியானான்" என்றதிறே. இப்படி தாழ்வுசெய்தவன், லோகத்தில் ராஜாக்களானார்

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (பாரீத்யாதி) மன்னர் என்னவமைந்திருக்க, "பார்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பூமியித்யாதி). (இருய்க்க) என்றதுக்கு, (செய்தான் காண்) என்று கீழ்வாக்யத்தோடந்வயம். சல்யன் "இழிதொழில்" என்று, "மாட்டோம்" என்ன, துர்யோதநன் நிர்பந்தித்துச் செய்வித்துக் கொண்டானென்னுமத்தை யருளுகிறார் (தாழ்ந்தார்க்கித்யாதி). ... (அ)

முடிமேல் மாலையிலே காண் திருவடிகளை வைத்துக்கொண்டிருப்பது. (க) "ராஜாதிராஜஸ்ஸர்வேஷாம் - ராஜாதி ராஜஸ்ஸர்வேஷாம்" இத்யாதி. .... (அ)

மூ;—கண்டாரிரங்கக் கழியக்குற ளுருவாய்
வண்டாரான் வேள்வியில் மண்ணிரந்தான் காணேடீ
வண்டாரான் வேள்வியில் மண்ணிரந்தா னாகிலும்
விண்டேழுலகுக்கும் மிக்கான் காண் சாழலே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	ஏடீ!—;	மண்	(மூவடி) மண்ணை
கண்டார்	பார்த்தவர்களுடைய	இரந்தான்	யாசித்தான்காண்;
இரங்க	மனமிரங்கும்படி	காண்	
கழிய	மிகவும்		சாழலே!—;
குறள்உருஆய்	ஹ்ருஸ்வமான வடிவை யுடையனாய்	வண்டாரான் வேள்வியில் மண் இரந் தானாகிலும்;—	
வண்	ஔதார்யஸூசகமான	விண்டு	விபு(பூ)வாய்
தாரான்	தோள்மாலையையுடைய மஹாபலியின்	ஏழ்உலகுக்கும்	லோகங்களுக்கெல்லாம்
வேள்வியில்	யஜ்ஞவாடத்திலே	மிக்கான்காண்	விஞ்சினவன்காண்.

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்டாரிரங்க) வடிவழகாலும் வரையாதே தீண்டும்படியாலும், ஆஶ்ரிதர்க்குத் தாழ்வுசெய்யும்படியாலும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தோடு போலியாயிறே ஶ்ரீவாமநாவதாரமிருப்பது. சுக்ராதிகள் வார்த்தைக்கும் கேளாதே இரங்கும்படியாக "நாட்டில் வாமநர்கள் வளர்ந்தவிடத்தோபாதி" என்னும்படி அறக்குறளாய், ராஜாவாய் மாலையிட்டு உதாரனாயிருக்கிற மஹாபலியஜ்ஞபூமியிலே, அவன் கண் வட்டத்துக்குள்ளே நின்று மூன்றடி மண்ணை இரந்தான் காண்; அவன் கண்வட்டத்தே நின்ற இவனை நாட்டில் கண்டவரில்லை கிடாய். .... (கூ)

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்டாரித்யாதி) தன்னைத் தாழவிட்டு ஸாரத்யம் பண்ணினது போலே, தன்னை இரப்பாளனாக்கினதும் ஈடுபடுத்துகைக்காகையாலே, அத்தையும் சொல்லுகிறார்களென்னும் ஸங்கதியருளுகிறார் (வடிவழகாலுமித்யாதி). "கழிய"லோகத்தில் குறளெல்லா மொவ்வாதே கழியவென்று சப்தார்த்தமாயருளுகிறார் (நாட்டிலித்யாதி). "விண்டு-விரிந்து-விபுவான, மிக்கான் - விஞ்சினன்" என்று சப்தார்த்தமாய்த் தாத்பர்யமருளுகிறார் (நாட்டிலித்யாதி). ... ... (கூ)

க) பார-உத்யோ.

மூ;—கள்ளத்தால் மாவலியை மூவடிமண் கொண்டளந்தான்
வெள்ளத்தான் வேங்கடத்தானென்பரால் காணேடீ
வெள்ளத்தான் வேங்கடத்தானேலுங் கலிகன்றி
உள்ளத்தினுள்ளே யுளன்கண்டாய் சாழலே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.
	ஏடீ!
கள்ளத்தால	க்ருத்ரிமவேஷத்தாலே
மாவலியை	மஹாபலிபக்கலிலே
மூவடிமண்	மூன்றடிமண்ணை
கொண்டு	(யாசித்தும்) பெற்று
அளந்தான்	(த்ரிலோகத்தையும்) அளந்தவன் (ஒருவர்க்கும் எளியனாகாதபடி)
வெள்ளத்தான்	திருப்பாற்கடலிலே கிடவாநின்றான்;
வேங்கடத்தான்	திருவேங்கடமலையில் நில்லாநின்றான்,
என்பர்காண்	என்று சொல்லா நிற்பர்காண்;
	சாழலே!—;
வெள்ளத்தான் வேங்கடத்தானேலும்	
கலிகன்று	ஆழ்வாருடைய
உள்ளத்தினுள்ளே	ஹ்ருதயத்திலே (நின்று)
உளன்கண்டாய்	(நீக்கினும் நீங்காதபடி) கிடக்கிறான் காண். (க0)

வ்யா;—பத்தாம்பாட்டு. (கள்ளத்தால்) க்ருத்ரிமவேஷத்தைக்கொண்டு சிலர்க்குச் சென்று "கிட்டவொண்ணாதபடி திருப்பாற்கடலிலே காண் அவன் கிடப்பது, சடக்கெனச் சென்று காணவொண்ணாதபடி திருமலையிலே காண் அவன் நிற்பது" என்பர்கள் காண்; அப்படியிருக்கிறவன் காண், ஆழ்வார் ஹ்ருதயத்தில் நின்றும் புறப்படத் தள்ளினாலும் புறப்படாதே கிடக்கிறான். .... (க0)

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
பதினோராம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழிமுற்றிற்று.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கள்ளத்தாலித்யாதி) ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தால் பிறந்த வநுபவம் உங்மஸ்தகமாகையாலே, பலம் சொல்லுகையும் மறந்து அந்யாபதேசமாய் விட்டது. கீழ்ச்சொன்ன ராமக்ருஷ்ணவாமநாவதாரங்களுக் கடியான வ்யூஹத்திலும், பலஸாதநீயமான திருவேங்கடத்திலுமிருந்தவன், (க)"பொருப்பிடையே நின்றும் புனல்குளித்தும்" என்கிறபடியே தபஸ்ஸைப்பண்ணி ஆழ்வார் திருவுள்ளமாகிற கலங்காப் பெருநகரத்தைப் பெற்றானென்று அநுஸந்தித்து, இக்குணதிக்யத்திலே ஈடுபடுகிறார்களென்று ஸங்கதி.

" உள் ",₂ என்றத்தாலேபலிதம் (புறப்படவித்யாதி). ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பதினோராம்பத்து ஆறாந்திருமொழி

மைந்நின்ற ப்ரவேசம்.

வ்யா;—ஸர்வேஶ்வரனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் ஸௌலப்யத்தையும் சேர ஒரொன்றே கரைகாணவொண்ணாத இரண்டையும் சேர அநுபவித்தார்; அநந்தரம் (௧)"* ಬೋಧಯನ್ತಃ ಪರಸ್ಪರಮ್ - போதயந்த: பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்குச் சிலர் தேட்டமாயிற்று. அதுக்கு ஆவாரார்" என்று லோகத்திலே ஆராய்ந்தார்; அவர்களுடைய ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஶ்யத்வாதிகளாலே, தங்களோட்டையான இதர தேவதையை ஆஶ்ரயிப்பாரும் ஸ்துதிப்பாருமாய்ச் செல்லாநின்றது; "இவர்கள் இப்படிச் செய்கிறது-ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வ விஷயமாயும், ஸௌலப்ய விஷயமாயும், ப்ராப்தி விஷயமாயுமுள்ள ஜ்ஞாநமில்லாமை" என்று பார்த்து, "கெடுவிகாள்! நீங்கள் ஆஶ்ரயிக்கிற தேவதைகளோடு உங்களோடு வாசியில்லை காணுங்கோள் அவனுக்குக் குழைச்சரக்காமிடத்தில்; ஆனபின்பு அவனையே ஆஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள்" என்கிறார். .... *

மூ;—மைந்நின்ற கருங்கடல்வா யுலகின்றி
வானவரும் யாமுமெல்லாம்
நெய்ந்நின்ற சக்கரத்தன் திருவயிற்றில்
நெடுங்காலம் கிடந்ததோரீர்
எந்நன்றி செய்தாரா வேதிலோர்
தெய்வத்தை யேத்துகின்றீர்
செய்ந்நன்றி குன்றேல்மின் தொண்டர்காள்
அண்டனையே யேத்தீர்களே. (௧)

பதம்,	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்காள்	(அப்ராப்தவிஷயத்திலே) தொண்டு பூண்டிருப்பீர்காள்!	மைநின்ற	மைமாறுதே நின்றாப்போலே
		கரு	கறுத்திருந்துள்ள
		கடல்வாய்	கடலிடத்து [நிக்கே
		உலகு இன்றி	லோகமொன்று மின்

அரு;—மை நின்றவின் ப்ரவேசம். கீழிரண்டு திருமொழியாலும் தோழியோடும், இதுக்கு ஸங்கதியருளுகிறார் (ஸர்வேஶ்வரனித்யாதி). (சேர) என்றவநந்தரம், "இலையிடமெங்குமின்றியிலே அநுபவித்தவர்" என்று சேஷம்.

(௧) கீ-௧௦-௧.

வானவரும் தேவதைகளும்	ஏதிலோர் விரோதிகளான தாமஸர்களுடைய
யாமும் (மநுஷ்யர்களான) நாமும்	தெய்வத்தை தேவதைகளை
எல்லாம் (ஆகிய) கார்யவர்க்கமடங்கலும்	எந்நன்றி செய் என்ன உபகாரம்செய்தாரா தாராகக் கொண்டு
நெய் நின்ற நெய்யிட்டு விளாங்காநின்ற	ஏத்துகின்றீர் ஸ்துதிசெய்யாநின்றீர்?
சக்கரத்தன் திருவாழியை அணிந்த எம்பெருமானுடைய	செய்நன்றி உபகாரஸ்ம்ருதியை
திருவயிற்றில் திருவயிற்றிலே	குன்றேல்மின் குறைக்காதே கொள்ளுங்கோள்;
நெடுங்காலம் நெடுநாளளவும்	அண்டனையே ஸர்வேஶ்வரனையே
கிடந்தது அடங்கிக்கிடந்தமையை	ஏத்தீர்கள் ஏத்தக்கடவீர்கள்.
ஓரீர் அறிகிறீரில்லையே;	

வ்யா;—முதற்பாட்டு. (மைநின்றவித்யாதி) மைமாறுதே நின்றாப் போலேஒத்த அந்தக் கடலிடத்தே லோகமொன்று மின்றிக்கே. (வானவரும் யாமுமெல்லாம்) விபூதியழிகிற தென்று அழியாமல் நோக்குகைக்குக் கடைந்து நெய்யிட்ட திருவாழியை யுடையவன் திருவயிற்றிலேநெடுங்காலம்கிடந்தது, (ஓரீர்) அறிகிறிலீர். பத்துமாஸம் சுமந்ததுக்காகத் "தாய்"என்று நின்றிகோள். (எந்நன்றி யித்யாதி) உபகாரஸ்ம்ருதி கிடக்க ஸ்வாராத தேவதையைப்பற்ற வேண்டாவோ? (ஏதிலோர் தெய்வத்தை) "ஏதிலோர்" என்று-சத்ருக்கள்; "சத்ருக்களுடைய தேவதை" என்கிறது ஸத்வத்துக்கு தமஸ்ஸு விரோதியாகையாலே, தாமஸருடைய தெய்வமென்று "ஏதிலோர் தெய்வம்"என்கிறது. (செய்நன்றி குன்றேல்மின்) உபகாரஸ்ம்ருதியை விடாதே கொள்ளுங்கோள். (தொண்டர்காளித்யாதி) மைநின்ற-கறுத்துக்கொண்டு விபூதியை

அ;—முதற்பாட்டு. (மையித்யாதி) மைநின்ற-மையோ டொத்ததாகையாலே, கருங்கடலிடத்தென்று சப்தார்த்தமாய்த் தாத்பர்யமருளுகிறார் (மைம்மாறுதேயித்யாதி). (அந்த) என்றது - கருமையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. "நெடுங்காலம்" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யம் (பத்தித்யாதி). "மைந்நின்ற" என்ற பதத்துக்கும், "கரும்"என்றதுக்கும் புநருக்தி நேரே பரிஹரிக்கவேண்டியும், முன்பு அவிசதமான வர்த்தங்களை விசதீகரிக்கவும் திருவுள்ளம்பற்றி மீளவும் வ்யாக்யாநம் செய்கிறார் (மைநின்றவித்யாதி). இப்பக்ஷத்தில் கறுப்பாலே கருவுதலைச்சொல்லுகிறது. ... ... (க)

அழிக்க ஒருப்பட்ட கடலிடத்து, ம்ருத்யுவின் வாயென்னுமா போலே.

(வானவரித்யாதி) ஆஶ்ரயணீயரானவர்களும் ஆஶ்ரயிக்கிற நாமும் மற்றுமுண்டான பதார்த்தங்களும். (எந்நன்றியித்யாதி) ஏதேனும் நன்மை செய்தாலும் ஆராதே "அட்டுதிருக்கச்சுட்டுது தருவாய்''என்னும் தேவதைகளை (க) [మిత్రభావేన సమ్ప్రాప్తం న త్యజేయం కథఞ్చన-மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம் கதஞ்சந] "பொய்யேயாகிலும் ஓரடிவரநின்றவனைவிடில் நான்பிழையேன்''என்னுமவனைப்பற்றுகிறிகோளோ? (ஏதிலோர்தெய்வத்தை) தமோகுணப்ரசுரராயிருக்கையாலே பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமென்று உபாஸிக்கப் போகாதவர்களை. (தொண்டர்காள்) அப்ராப்த விஷயங்களிலே தாழ்வுசெய்ய வாசைப்பட்டநீங்கள். (அண்டனையேயேத்தீர்களே) ஸர்வேஶ்வரனையே ஏத்தப்பாருங்கோள். இரண்டு விபூதிக்கும் அண்டமென்று பெயர்.

மூ.—நில்லாத பெருவெள்ளம் நெடுவிசும்பின்
மீதோடி நிமிர்ந்தகாலம்
மல்லாண்ட தடக்கையால் பகிரண்ட
மகப்படுத்தகாலத்தன்று
எல்லாரு மறியாரோ வெம்பெருமா
னுண்டுமிழ்ந்த வெச்சில்தேவர்
அல்லாதார் தா முளரே யவனருளே
யுலகாவ தறியீர்களே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நில்லாத	ஓரிடத்தில் நிலையில்லாத	தட	பெரிதான
		கையால்	திருக்கையினலே
பெருவெள்ளம்	பெருவெள்ளமானது	பகிரண்டம்	பரமபதத்தை
நெடு	அபரிச்சிந்நமான		(ப்ரளயம் கொள்ளாதபடி)
விசும்பின்மீது	ஆகாசத்துக்குமேலே	அகப்படுத்தகா	பாதுகாத்தருளின
ஓடி	வழிந்தோடி [யும்,	லத்து	காலமாகிற
நிமிர்ந்தகாலம்	ப்ரவஹித்தகாலத்தை	அன்று	அக்காலத்தையும்
மல் ஆண்ட	மிடுக்கையுடைத்தாய்	எல்லாரும்	எல்லாரும்

(க) ரா-யு-கஅ-ங.

அறியாரோ	அறியாதிராநின்றார்களோ?
எம்பெருமான்	ஸர்வேஶ்வரன்
உண்டு	அமுதுசெய்து
உமிழ்ந்த	(பின்பு) உமிழ்ந்த
எச்சில் அல்லாதார்	உச்சிஷ்டமாகாத
தேவர்தாம்	தேவதைகள் தாம்
உளரே	இராநின்றார்களோ?
உலகு	லோகமானது
ஆவது	ஸத்தைபெற்றிருப்பது
அவன்அருளே	அவனுடைய ப்ரஸாதாதீநமென்பதை
அறியீர்களே	அறியமாட்டீர்களோ?,

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (நில்லாத) ஓரிடத்தில் நிலைநில்லாத பெருவெள்ளமானது, அபரிச்சிந்நமான ஆகாசத்துக்கு மேலே போய்ப் போருகிறகாலம். (மல்லாண்டித்யாதி) மிடுக்கையுடைத்தான திண்டோளாகிற பெரியகையாலே பஹிரண்டங்களையு மகப்படுத்தினகாலம். அன்றிக்கே; ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரளயம்சென்று அடராதபடி தன் திருக்கையாலே பரமபதத்தைத் தன் கைக்கீழே யிட்டுக்கொண்டு நின்றகாலமென்னவுமாம்.

அ௩;—இரண்டாம்பாட்டு. (நில்லாதவித்யாதி) பத்துமாஸம் தாய்வயிற்றிலே இருந்தும் நாட்டாரறிந்து சொன்னபடியாலே "தாய்"என்று ப்ரதிபத்தி பண்ணலாயிருக்கிறது. "அவன் திருவயிற்றிலே நெடுங்காலம் கிடந்தும் அறிவாரார்" என்னு மபேக்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(திண்டோளாகிற) என்றது-"மல்லாண்ட" என்ற பதத்தாலேஸ்மாரிதமான (க)"திண்டோள் மணிவண்ணா" என்கிறபாசுரத்தினர்த்தம்; இத்தால் ப்ரமாண ப்ரதர்ஶநம் பண்ணினபடி. (பஹிரண்டங்களையு மகப்படுத்தின காலம்) என்றது-(உ)"அண்டரண்ட பகிரண்டத் தொருமாநில மெழுமால்வரைமுற்றுமுண்ட கண்டங்கண்டீர்" என்கிறபடியே மஹாப்ரளயத்தைச்சொல்லுகிறது. இப்போது, "நில்லாதவித்யாதி - நிமிர்ந்த காலம்" என்றது - அவாந்தரப்ரளயமாய், அக்காலத்திலே "எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த எச்சில் தேவரல்லாதார் தாமுளரே" என்றந்வயிப்பது. "அகப்படுத்த காலத்து" மஹாப்ரளயத்திலே, "அவனருளே-உலகாவதறியீர்கள்" என்றந்வயிப்பது.

"அன்று எல்லாருமறியாரோ?" என்றதுக்கு - வேதாதிகள். ப்ரவ்ருத்தமான காலத்திலே ருஷிகளெல்லாரு மறியாரோவென்று பொருள். இப்படியன்றிக்கே,"கேவலம் அவாந்தரப்ரளயம் தானேயாக்கி,வெள்ளம்நிமிர்ந்தகாலமுமாய் அகப்படுத்த காலமுமானவன்று" என்று ஏகமாக அந்வயமேயாகத் திருவுள்ளம்பற்றி பகிரண்டபதத்துக்கு அர்த்தாந்தரமருளுகிறார் (அன்றிக்கே

(க)திருப்பல்லாண்டு-க. (உ) அமல-௬.

(அன்றெல்லாருமறியாரோ)இவ்வர்த்தமறியாதாருண்டோ? (எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த) இவனுக்குப் புறம்பாயிருப்பதொன்றைப்பற்றி இவனைக்கைவிட்டிகளோ? (அவனருளே) லோகத்தினுடைய ஸத்தை அவனுடைய ப்ரஸாதாயத்தமென்னுமிடம் அறியீர்களோ? (௨)

மூ.—நெற்றிமேல்கண்ணனும் நிறைமொழிவாய்
நான்முகனும் நீண்டநால்வாய்
ஒற்றைக்கை வெண்பகட்டி லொருவனையு
முள்ளிட்ட வமரரோடும்
வெற்றிப்போர்க் கடலரையன் விழுங்காமல்
தான்விழுங்கி யுய்யக்கொண்ட
கொற்றப்போராழியான் குணம்பரவாச்
சிறுதொண்டர் கொடியவாறே. (௩)

பதம்.	உரை.
நெற்றிமேல் கண்ணனும்	நெற்றிக்கண்ணனான ருத்ரனையும்
நிறை	அர்த்தங்களால் நிறை[ந்த
மொழி	வேதங்களை
வாய்	வாயாலே உச்சரியாநின்றுள்ள
நான்முகனும்	சதுர்முகப்ரஹ்மாவை[யும்,
நீண்ட	தீர்க்கமாய்
நால்	தொங்காநின்றுள்ள
வாய்	வாயையும்
ஒற்றைக்கை	ஒற்றைத்துதிக்கையையுமுடைய
வெண்பகட்டில் ஒருவனையும்	(ஐராவதமென்கிற) வெள்ளானைக்குப்பாகனான இந்த்ரனையும்

பதம்.	உரை.
உள்ளிட்ட	உள்ளீடாகவுடைய
அமரரோடும்	மற்றதேவதைகளையும்
வெற்றிப்போர்	யுத்தஜயிஷ்ணுவான
கடலரையன்	ஸமுத்ராபிமானிதேவதை
விழுங்காமல்	விழுங்கவொண்ணாதபடி [வைத்து
தான்விழுங்கி	தான் திருவயிற்றில்
உய்யக்கொண்ட	நோக்கியருளினவனாய்
கொற்றம்	ஐஶ்வர்யஸூசகமாய்
போர்	எதிரிகளை எதிர்ந்து பொருகிற

யித்யாதி). அப்போது-"அத்து" என்றது-சாரியைச்சொல்லு. பரமபதத்துக்கு ப்ரளயம் வர ப்ரஸக்தியில்லையாகிலும், ரஸோக்தியாக இதின் கொடுமையைச் சொல்லுகையிலே தாத்பர்யம். "அல்லாதார் - தாமுளரே" என்கிற ஸ்வரத்துக்கு உட்கருத்தருளுகிறார் (இவனுக்கித்யாதி). ... ... (௨)

ஆழியான் — திருவாழியாழ்வானைக் கையிலே யுடையனான எம்பெருமானுடைய	பரவா — ஸ்துதிசெய்யாத
குணம் — திருக்கல்யாணகுணங்களை	சிறுதொண்டர் க்ஷுத்ர கிங்கரர்களுடைய
	கொடியஆறே கொடுமையிருந்தபடி என்தான்!
	(என்று ஆஶ்சர்யப்படுகிறார்.) (ஙு

வ்யா. — மூன்றாம்பாட்டு. (நெற்றியித்யாதி) லலாடநேத்ரனும், அர்த்தத்தாலே பூர்ணமான வேதத்தை உச்சரியாநின்றுள்ள சதுர்முகனும், நீண்டு நான்றிருக்கிற வாயையும் ஒருகையையுமுடைத்தான வெள்ளையானையையுடைய இந்த்ரனுள்ளிட்டவமரரோடும். (வெற்றிப்போரித்யாதி) கடலுக்கபிமாநியானவன் விழுங்காதபடி தன்வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, ஐஶ்வர்யஸூசகமாய், எதிரிகளை முடிக்கவற்றான திருவாழியை யுடையவனுடைய குணங்களை, அடைவுகெடச்சொல்லாத தண்ணிய க்ஷுத்ரங்களை ஸஹிக்க வரிதாயிருக்கிற வவர்கள் க்ரௌர்ய மிருந்தபடியென்? (ஙு)

மூ.—பனிப்பரவைத்திரை ததும்பப் பாரெல்லாம்
நெடுங்கடலேயான காலம்
இனிக்களைக ணிவர்க்கில்லையென்றுலக
மேழினையுமூழில்வாங்கி
முனித்தலைவன் முழங்கொளிசேர் திருவயிற்றில்
வைத்தும்மை யுய்யக்கொண்ட
கனிக்களவத் திருவுருவத் தொருவனையே
கழல்தொழுமா கல்லீர்களே. (ச)

அரு;—மூன்றாம்பாட்டு. (நெற்றியித்யாதி) "'அல்லாதார் தாமுளரே' என்று நீர் சொல்லா நின்றீர்; முக்கண்ணன் முதலானாரைப் பரதெய்வங்களாகச் சொல்லுவாருமுண்டாயிருந்ததே" என்ன, அத்தை எடுத்துக் கழிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(நான்றிருக்கிற) தொங்காநிற்கிற. "பகடு" - ஆனை. இந்த ப்ரளயத்திலே ப்ரஹ்மாதிகளைக் கடலரையன்விழுங்க ப்ரஸக்தியுண்டோவென்னும் சங்கையிலே, அவர்களபிமாநாந் தர்ப்பூதமான லோகத்திலுள்ளாரை விழுங்குவதே, அவர்களுக்கு மொக்கு மென்றருளிச்செய்ததென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (கடலுக்கித்யாதி). ... ... (ஙு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பார்எல்லாம்	பூமியடங்கலும்	திருவயிற்றில் வைத்து	திருவயிற்றிலே வைத்து
பனி	குளிர்ந்து	உம்மை	உங்களை
பரவை	பரந்திருக்கிற	உய்யக்கொண்ட	உஜ்ஜீவிப்பித்தருளினவனாய்,
திரை	அலைகளானவை	முனி	ஸாத்விகர்களுக்கு
ததும்ப	எறியும்படி	தலைவன்	தலைவனாய்
நெடுங்கடலே யானகாலம்	பெரிய கடலானது வ்யாபித்தகாலத்திலே	கனி	கனிந்திருந்துள்ள
இவர்க்கு	"இவ்வுலகத்தார்க்கு	களவம்	களாம்பழம்போன்ற
இனி	இனிமேல்	திருஉருவம்	வடிவுடையனாய்,
களைகண்இல்லை என்று	ரக்ஷகரா வார்ஆருமில்லை" என்று	ஒருவனையே	அத்விதீயனான ஸர்வேஶ்வரனையே
உலகம் ஏழினையும்	உலகங்களெல்லாவற்றையும்	கழல்தொழுமா	அடிதொழும்படியை
ஊழில்வாங்கி	முறையாலேவாங்கி	கல்லீர்களே	கற்கமாட்டிகோளே.
முழங்கு	முழங்காநின்றுள்ளதாய்		
ஒளிசேர்	ஒளிசேர்ந்திருப்பதுமான		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பனிப்பரவை) குளிர்ந்து பரந்திருக்கிற திரைகளாலே அலையெறிந்துள்ள கடலானது ஸர்வலோகங்களும் தானேயானகாலம். (இனிக்களைகணிவரித்யாதி) "இனி இவர்களுக்கு ரக்ஷகர் ஆருமில்லை" என்று த்ரைலோக்யத்தையும் முறைபாலே, ஸத்வஸ்த்தனான ஸர்வேஶ்வரன், முழங்காநின்றுள்ள ஒளிசேர்ந்திருந்துள்ள திருவயிற்றில்வைத்து, உம்மையுய்யக்கொண்ட. கனிந்திருந்து களாம்போலேயிருந்துள்ள திருவுடம்பையுடைய ஒருவனையே கழல்தொழமாகல்லீர்களே. .... (ச)

அந;—நாலாம்பாட்டு. (பனியித்யாதி) "சிறுதொண்டர்கொடியவாறே" என்று வெறுத்தவாறே, எங்களுக்கு அவன் குணம்பரவும்படி நீர்வழிசொல்லவேணுமென்ன, அவன் திருவடிகளைத் தொழுங்கோளென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"பரவை" என்றதினர்த்தம் (பரந்திருந்துள்ள)என்றது. "ஊழில்"என்றதினர்த்தம்-(முறையாலே)என்றது;"வாங்க"என்றுசேஷம்."களவம்போலே" பாணை போலே யென்னுதல். ... ... (ச)

மூ,—பாராருங்காணுமே பரவைமா
நெடுங்கடலே யானகாலம்
ஆராணுமவனுடைய திருவயிற்றில்
நெடுங்காலம் கிடந்ததுள்ளத்து
ஓராதவுணர்விலீ ருணருதிரேல்
உலகளந்தவும்பர்கோமான்
பேராளன் பேரான பேர்களாயிரங்
களுமே பேசீர்களே. (ரு)

பதம்.	உரை.
பார்	பூமியிலே
ஆரும்	ஒருத்தரையும்
காணுமே	காணவொண்ணுதபடி
மா நெடுங்கடலே	மஹாஸமுத்ரந்தானே
பரவைஆன காலம்	பரந்து (ப்ரளயம்)கொண்ட காலத்திலே
ஆராணும்	எவரும்
அவனுடைய	அந்த எம்பெருமானுடைய
திருவயிற்றில்	திருவயிற்றிலே
நெடுங்காலம்	நெடுநாள்வரை
கிடந்தது	அடங்கிக்கிடந்தமையை
உள்ளத்து	நெஞ்சிலே
ஓராத	அநுஸந்திக்கப்பெறுத
உணர்வு இலீர்	அறிவுகேடர்களே! (நீங்கள்)
உணருதிரேல்	சேதநராயிருந்திகோளாகில்,
உலகுஅளந்த	திருவுலகளந்தருளினவனும்
உம்பர்	நித்யஸூரிகளுக்கு
கோமான்	நிர்வாஹகனும்
பேராளன்	மஹாநுபாவனுன ஸர்வேஶ்வரனுக்கு
பேரான	வாசகங்களான
பேர்கள் ஆயிரங்களுமே	ஸஹஸ்ரநாமத்தையே
பேசீர்கள்	பேசுங்கள். (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாராருங்காணுமே) பூமியிலொருத்தரையும் காணவொண்ணுதபடி எங்கும் தானேயாய்க் கொண்டு கடல் பரந்தகாலம், ஒருத்தரும் அவன் திருவயிற்றிலே நெடுங்காலம் கிடந்ததை ஓராத அறிவுகேடர்காள்! (உணருதிரேல்) சைதந்ய

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) "திருவயிற்றிலேவைத்து உய்யக்கொண்டவன் கழல்களை நாங்கள் தொழுகை எங்ஙனே கண்டன்றே தொழுவது என்ன; நீங்கள் தொழமாட்டிகோளாகிலும் உங்கள் தலையிலே அடியிட்டான்; அவனுடைய பேராயிரத்தைப் பேசலாமே யென்கிறுரென்று ஸங்கதி. ... ... (ரு)

முண்டாகில் வரையாதே எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளைவைத்து, அத்தாலே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய் அளவுடையவனா யிருந்துள்ளவனுடைய பெயரான திருநாமங்களைப்பேசீர்களே. (ரு)

மூ.—பேயிருக்குநெடுவெள்ளம் பெருவிசும்பின்
மீதோடிப் பெருகுகாலம்
தாயிருக்கும்வண்ணமே யும்மைத்தன்
வயிற்றிருத்தி யுய்யக்கொண்டான்
போயிருக்க மற்றிங்கோர் புதுத்தெய்வம்
கொண்டாடும் தொண்டீர் பெற்ற
தாயிருக்க மணைவெந்நீராட்டுதிரோ
மாட்டாத தகவற்றீரே. (சு)

பதம்.	உரை.
பேய்இருக்கும்	மநுஷ்யர்களொருவரு (மில்லாதபடி) வெறும்பேய்களேயிருக்கக்கடவ
நெடுவெள்ளம்	மஹாப்ரவாஹமானது
பெருவிசும்பின்மீது ஓடி;—	
பெருகுகாலம்	ப்ரவஹித்தகாலத்திலே
தாய்இருக்கும் வண்ணமே	நோன்புநோற்றுப்ரஜையை வயிற்றிலேவைத்து நோக்கும் தாயைப்போலே
உம்மை	உங்களை
தன்வயிற்று	தன் திருவயிற்றிலே
இருத்தி	வைத்து

பதம்.	உரை.
உய்யக்கொண்டான்	உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின ஸர்வேஶ்வரன் (இவைநம்மைப்பற்றாமல் புறம்புபோயிற்றனஎன்று)
போயிருக்க	வெறுத்திருக்க,
இங்கு	இங்கே
மற்றுஓர்புதுத் தெய்வம்	மற்றொருக்ஷுத்ரதேவதையை
கொண்டாடும்	கொண்டாடுகிற
தொண்டீர்	தொண்டர்காள் !
பெற்றதாய்	(வருந்திப்) பெற்றதாய்
இருக்க	விளங்காநிற்க (அவளை அநாதரித்து)
மணை	(அசேதநமானதொரு மணைக்கட்டையை)
வெந்நீர் ஆட்டுதிரோ	உபசரியாநின்றிகோளோ ?;
மாட்டாத	செயயமாட்டாத
தகவுஅற்றீரே	இரக்கமற்றிகோளே.

அ௩;—ஆறும்பாட்டு. (பேயித்யாதி) "பேர்களாயிரங்களைப் பேசீர்களே" என்று சொல்லச் செய்தே ஒருவரும் சொல்லமாட்டாதே வாஸநாபலத்தாலே தேவதாந்தரபஜநத்திலே ஒருப்படுகிற படியைக்க...), "ஐயோ ! நீங்கள் இப்படிச் செய்யுமது ந்யாயமோ" என்று சிவிட்கொள்கிறாரென்று ஸங்கதி.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பேயிருக்குமித்யாதி) பேயிருக்கும் என்னவே - மநுஷ்யர்கள் ஒருவருமில்லை யென்னுமிடம் தோற்று கிறது. (தாயிருக்கும்) ப்ரஜையைப் பெறுகைக்கு நோன்பு நோற்று, அப்ப்ரஜையை வயிற்றிலே வைத்துக்கொடிருக்கும் தாயைப் போலே, உம்மை வயிற்றிலே வைத்துஉய்யக் கொண்டவன், "நாம் கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு நம்மைப்பற்றப்பாராதே புறம்பே போயிற்றனே" என்று வெறுத்துப்போயிருக்க, அங்கே புதுசாயிருக் கிற தேவதைகளைக் கொண்டாடுகிற தொண்டீர்!. (பெற்றதாயித் யாதி) அசேதநமாயிருப்ப தொன்றை வெந்நீராட்டுதிரோ? செய்ய மாட்டாத க்ருபையற்றீரே. .... (௬)

மூ.—மண்ணாடும் விண்ணாடும் வானவரும்
தானவரும் மற்றுமெல்லாம்
உண்ணாதபெருவெள்ள முண்ணாமல்
தான்விழுங்கி யுய்யக்கொண்ட
கண்ணாளன் கண்ணமங்கை நகராளன்
கழல்சூடி யவனையுள்ளத்து
எண்ணாதமானிடத்தை யெண்ணாத
போதெல்லா மினியவாறே. (௭)

பதம்.	உரை.
மண்ணாடும்	பூலோகமும்
விண்ணாடும்	ஸ்வர்க்கமும்
வானவரும்	தேவர்களும்
தானவரும்	அஸுரர்களும்
மற்றும் எல்லாம்	மற்றுமுண்டான பதார்த்தங்களெல்லாம் (கூடி முயன்றும்)
உண்ணாத	தகையவொண்ணாத
பெருவெள்ளம்	மஹாப்ரவாஹமானது
உண்ணாமல்	(உலகத்தை) விழுங்காதபடி [வைத்து
தான்விழுங்கி	தான் திருவயிற்றிலே
உய்யக்கொண்ட	உஜ்ஜீவிப்பித்தருளினவனாய்

"போயிருக்க" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நாமித்யாதி). "ஈன்றோளிருக்க மணைவெந்நீராட்டுதிரோ" என்று, அவளிருந்து பெற்ற மணையை நீராட்டிப் பூச் சூட்டுவாரைப் போலே, அவனுக்குச் சேஷபூதரை ஆராதிக்கக் கூடுமோ என்றுவிவக்ஷித்தருளுகிறார் (அசேதநேத்யாதி). (க்ருபையற்றீரே) என்றதுக்கு எம்பெருமானுடைய வெறுப்பை எண்ணி, அநுகூலிக்க வேணுமென்று இரங் காதே போனீர்களே, அது ந்யாயமோ வென்று கருத்து. ... (௬)

கண்ணாளன்	மஹாக்ருபாளுவாய்	அவனை	அந்த எம்பெருமானை
கண்ணமங்கை நகராளன்	திருக்கண்ணமங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய	உள்ளத்து	நெஞ்சிலே
		எண்ணாத	அநுஸந்தியாத
		மானிடத்தை	மநுஷ்யரை
		எண்ணாதபோது எல்லாம்	ஸ்மரியாத காலமெல்லாம்
கழல்	திருவடிகளை [ந்து	இனியஆறே	(எனக்கு) இனிதாகச் செல்லாநின்றபடி.
சூடி	(தம்தலையிலே) அணி		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மண்ணுடுமித்யாதி) பூமியும் ஸ்வர்க்கமும், தேவர்களும், அஸுரர்களும், மற்றுமுண்டானபதார்த்தங்களுமெல்லாங்கூட "உண்ணப்போகாதுஎன்று" தகையவொண்ணாதென்று பெருவெள்ளம் உண்ணுதபடிக்கிடாகத் தான்விழுங்கி உய்யக்கொண்ட ஜகந்நிர்வாஹகன்; க்ருபாவானென்னவுமாம். இப்படி க்ருபை பண்ணி ஸந்நிஹிதனாய்க்கொண்டு திருக்கண்ணமங்கைக்கு நிர்வாஹகனானவனுடைய திருவடிகளைப்பேணி, அவனை ஹ்ருதயத்திலே எண்ணாத மநுஷ்யரை. (எண்ணாத போதெல்லாமினியவாறே) பகவத்ஜ்ஞாநமும் வேண்டா; வைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும் வேண்டா; அவைஷ்ணவர்களை நினையாதபோது - இனிதென்கை. .... (எ)

மூ.—மறங்கிளர்ந்த கருங்கடல்நீருரந்துரந்து
பரந்தேறி யண்டத்தப்பால்
புறங்கிளர்ந்தகாலத்துப் பொன்னுலக
மேழினையு மூழில்வாங்கி

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (மண்ணுடுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "தகவுற்றீரே" என்று ஸவிநயமாகச் சொன்னாலும், குரங்குப் பிடிபோலே பிடித்ததையே பிடித்துக்கொண்டு மூர்க்கராயிருக்கும் படியைக் கண்டு, "இவர்களோடு நாம் வார்த்தையிடுகை நமக்கு துக்கமித்தனை போக்கி பலிப்பதில்லை" என்று கைவாங்குகிறாரென்றுஸங்கதி.

(உண்ணப்போகாது) என்றதுக்கு விவரணம் (தகையவொண்ணாதென்று) என்கிறது. அதாவது - இவையெல்லாம் கூடியும் ப்ரளயத்தைத் தகையமாட்டாதென்று விசாரித்தென்றபடி. ... ... (எ)

அறங்கிளர்ந்த திருவயிற்றினகம்படியில்
வைத்துமமை யுய்யக்கொண்ட
நிறங்கிளர்ந்தகருஞ்சோதி நெடுந்தகையை
நினையாதார் நீசர்தாமே. (அ)

பதம்.	உரை.
மறங்கிளர்ந்த	கொடுமைபொருந்திய
கருங்கடல்	கருங்கடலின்
நீர்	ப்ரவாஹமானது
உரம்	வேகத்தாலே
துரந்து	ஓடி
பரந்து	சுற்றும்பரம்பி
அண்டத்து அப்பாற்புறம்	அண்டகடாஹத்துக்கு அவ்வருகாக
ஏறி	வ்யாபித்து
கிளர்ந்தகாலத்து	கிளர்ந்த ஸமயத்திலே
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
உலகமேழினையும்	உலகங்களனைத்தையும்
ஊழில்வாங்கி	முறையாலேவாங்கி,

பதம்.	உரை.
அறம்	ரக்ஷணதர்மத்தாலே
கிளர்ந்த	விஞ்சின
திருவயிற்றின் அகம்படியில்	திருவயிற்றினுள்ளே
வைத்து	வைத்து
உம்மை	உய்யக்கொண்ட;
கருநிறங்கிளர்ந்த	கருமைமிக்கிருந்துள்ள
சோதி	தேஜஸ்ஸையுடைய
நெடுந்தகையை	ஸர்வேஶ்வரனை
நினையாதார்தாம்	நினைக்கப்பெறுதவர்கள்
நீசர்	மிகத்தண்ணியர்கள்.

(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (மறங்கிளர்ந்த கருங்கடல் நீருரந் துரந்து பரந்தேறி) உரத்தாலேயோட்டி அண்டத்துக்கவ்வருகாக. புறங்கிளர்ந்த காலத்து, ஸ்ப்ருஹணீயமான லோகங்களை முறையிலே வாங்கி ரக்ஷ்யத்தினளவல்லாத ரக்ஷணதர்மத்தாலே விஞ்சின திருவயிற்றினுடைய உள்ளேவைத்து உம்மை உய்யக்கொண்ட. (நிறங்கிளர்ந்த) கறுத்திருந்துள்ள தேஜஸ்ஸையுடைய ஸர்வேஶ்வரனை நினையாதார் தண்ணியவர்கள். .... (அ)

அ.ரு—எட்டாம்பாட்டு. (மறமித்யாதி) தாம் உபதேசித்ததிலும் கை வாங்க ஒருப்படவும் க்ருபை காற்கட்டுகையாலே "இன்னும் மீள்வர்களோ" என்னும் நோயாசையாலே நிந்திக்கிறரென்றுஸங்கதி. மீளவேணுமென்றிறே இவர் நிந்திக்குமது.

"துரந்து" என்றதினர்த்தம் (ஓட்டி)என்றது. "அறங்கிளர்ந்த" என்றதினர்த்தம் (ரக்ஷ்யத்தினித்யாதி). ... ... (அ)

மூ.—அண்டத்தின்முகடழுந்த வலைமுந்நீர்த்
திரைததும்ப வாவாவென்று
தொண்டர்க்கு மமரர்க்கும் முனிவர்க்கும்
தானருளி யுலகமேழும்
உண்டொத்த திருவயிற்றினகம்படியில்
வைத்தும்மை யுய்யக்கொண்ட
கொண்டற்கை மணிவண்ணன்தண்
குடந்தைநகர் பாடி யாடீர்களே. (கூ)

பதம்.	உரை.
அண்டத்தின் முகடு	அண்டபி(பி)த்தியானது
அழுந்த	உள்ளே அழுந்த,
அலை	அலையையுடைய
முந்நீர்	கடலானது
திரை	திரைக்கிளப்பத்தாலே
ததும்ப	செறிய,
ஆ ஆ என்று	அய்யோ! அய்யோ! என்று
தொண்டர்க்கும்	(தன்னிடத்தில்) பக்திபண்ணினவர்களுக்கும்
அமரர்க்கும்	தேவர்களுக்கும்
முனிவர்க்கும்	ருஷிகளுக்கும்
தான் அருளி	தான் க்ருபைசெய்து
	உலகம்எழும் உண்டு;—
ஒத்த	(மற்றஅவயவத்தோடு) ஒத்திராநின்றுள்ள
திருவயிற்றின் அகம்படியில்	வைத்து
	உம்மை உய்யக்கொண்ட;—
கொண்டல்	மேகம்போலே (உதாரமான)
கை	கையையுடையனாய்
மணிவண்ணன்	மணி போன்ற நிறத்தையுடையனான)
	எம்பெருமானுடைய
தண்	ப்ரமஹரமான
குடந்தைநகர்	திருக்குடந்தை என்னும் திருப்பதியை
பாடி	(வாயாரப்) பாடி
ஆடீர்கள்	ஆடுங்கள். (கூ)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அண்டத்தினித்யாதி) இவர், நீசரென்று நிந்திக்க, "நீர் எங்களை நிந்திப்பானென்? நீர் ஒருகால் சொன்னப்போலே ஒன்பதின்கால் சொன்னாலும் ருசிபிறவாமைக்கடி எங்கள்பாபமன்றோ? அதுதீரும் வழி என்" என்ன; (க)"சொல்லுகேன் வம்மின்சூழ் புனல்குடந்தையே தொழுமின்" என்று அடியிலேதானே சொன்னபடியே, "திருக்குடந்தையைப் பாடி ஆடுங்கோள், பாபங்களும் அழியும்" என்று உபதேசிக்க, உபக்ரமித்த படியைத் தலைக்கட்டுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"కుమ్భకోణేకృతం పాపం కుమ్భకోణేవినశ్యతి- கும்பகோணேக்ருதம் பாபம் கும்பகோணேவிநஶ்யதி" என்றிறே அதினேற்றம்.

(க) க-க-எ.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (அண்டத்தின் முகடழுந்த) அண்டபித்தியானது உள்ளே அழுந்த. அலையையுடைத்தான முந்நீரானது திரைகளாலே செறிய, "ஐயோ, ஐயோ" என்று தன்பக்கலிலே பக்திபண்ணின வர்களுக்கும், மநநம்பண்ணின வர்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் தானருளி, உலகமேழையுமுண்டு ப்ரளயம்தேடுகிறதென்று இளைத்துக்காட்டி அல்லாத வவயவத்தோடொத்த திருவயிற்றினுள்ளேவைத்து உம்மை உய்யக்கொண்ட. மேகம்போலே உதாரமான கையையுடையனாய் மணிபோலே ஶ்ரமஹரமானநிறத்தையுடையவன் ஶ்ரமஹரமான திருக்குடந்தையைப்பாடி ஆடீர்களே.

மூ.—தேவரையு மசுரரையும் திசைகளையும்
கடல்களையும் மற்றும்முற்றும்
யாவரையுமொழியாமே யெம்பெருமானு
ண்டுமிழ்ந்த தறிந்துசொன்ன
காவளரும்பொழில் மங்கைக் கலிகன்றி
யொலிமாலை கற்றுவல்லார்
பூவளரும்திருமகளா லருள்பெற்றுப்
பொன்னுலகில் பொலிவர்தாமே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேவரையும்	தேவர்களையும்	பொழில்	வயல்களையுடைய
அசுரரையும்	அஸுரர்களையும்	மங்கை	திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான
திசைகளையும்	திக்குக்களையும்	கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
கடல்களையும்	ஸப்தஸாகரங்களையும்	ஒலிமாலை	சொல்மாலையான இப்பாட்டுக்களை
மற்றும்முற்றும்	மற்றுமுள்ள	கற்று	அப்யஸித்து
யாவரையும் ஒழியாமே	ஸமஸ்த பதார்த்தங்களையும் ஒன்றுதப்பாமல்	வல்லார்	(அர்த்தஜ்ஞாநத்திலே) ஸமர்த்தராமவர்கள்
எம்பெருமான்	ஸர்வேஶ்வரன்	பூவளரும் திருமகளால்	பெரியபிராட்டியாராலே
உண்டு	அமுதுசெய்து	அருள்பெற்று	அருளைப்பெற்று
உமிழ்ந்தது	(பின்பு) உமிழ்ந்தருளினதை	பொன்உலகில்	நித்யவிபூதியிலே
அறிந்து	உள்ளபடி அறிந்து	பொலிவர்	விளங்கப்பெறுவர்கள்.
சொன்ன	அருளிச்செய்த		
காவளரும்	பூஞ்சோலைகள் வளரப்பெற்ற		

(க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேவரையுமித்யாதி) இப்பாட்டுக்கு இடையே பொருள். (காவளரும்) திரண்டுபரந்த சோலைகள். (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி பதினோராம்பத்து ஆறாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

பதினோராம்பத்து ஏழாந்திருமொழி

நீணகம்ப்ரவேசம்.

வ்யா;—ஸர்வேஸ்வரன் தன்னை அநுபவிக்கக்கொடுத்த கரணங்களைக் கொண்டு வ்யர்த்தமே திரிகிறவர்களை, அவனுடைய செயல்களை அநுபவியாதவர்கள் கரணங்கள் ஒன்றுமன்றென்கிறார்.

மூ;—நீணகம் சுற்றி நெடுவரைநட் டாழ்கடலைப்
பேணான்கடைந் தமுதம்கொண்டுகந்த பெம்மானைப்
பூணாரமார்வனைப் புள்ளூரும் பொன்மலையைக்
காணாதார் கண்ணென்றும் கண்ணல்ல கண்டாமே. (க)

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (தேவரித்யாதி) இப்பாட்டுக்கு வ்யாக்யாநத்துக்கு அவகாசம் காணாமையாலே அருளுகிறார் (இப்பாட்டுக்கித்யாதி). (இடையே) என்றது - த்வயத்தின் க்ரமத்திலே யென்னவுமாம்; அதாவது- "திருமகளாலருள்பெற்று" என்றத்தால் "த்வயத்தில்பெரியபிராட்டியாராலே பேறு" என்கிறபடியே, பலஶ்ருதியிருக்கிறதே யென்கை. (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

நீணகம்ப்ரவேசம்;-"சூழ்புனல்குடந்தையே தொழுது என்னாவினாலுய்ய நான் கண்டு கொண்டேன்" என்று தொழுதவராமத்தையே "குடந்தையே தொழுமின்" என்று அடியிலே உபதேசித்து, அத்தைக்கீழ்த்திருமொழியிலும் "தண்குடந்தை நகர் பாடியாடீர்களே" என்றுஉபதேசித்துத் தலைக்கட்டினபின்பும், க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தங்களில் நப்பாசையாலே விஷயாந்தரங்களிலே ப்ரவணராய், கரணகளேபரங்களை அதுக்கு உறுப்பாக்குவராயிருக்கையாலே நிந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதியை உட்கொண்டு, திருமொழி ப்ரமேயத்தை ஸங்க்ரஹேணவருளுகிறார் (ஸர்வேஶ்வரனித்யாதி). (வ்யர்த்தமே திரிகிறவர்களை,)என்றவநந்தரம் "நிந்தித்து" என்று சேஷம். *

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீள்	தீர்க்கமான	மார்வனை	திருமார்பையுடையனாய்
நாகம்	வாஸுகியை	புள்	பெரியதிருவடியை
சுற்றி	(கடைகயிறாகச்) சுற்றி	ஊரும்	ஏறிநடத்தவல்லானாய்
நெடுவரை	மந்தரத்தை	பொன்மலையை	பொன்மலைபோலே போ(ஜ்)க்யனான ஸர்வேச்வரனை
நட்டு	(மத்தாக) நாட்டி	காணாதார்	ஸேவிக்கப்பெறாதவர்களுடைய
ஆழ்கடலை	கம்பீரமான கடலை	கண்	கண்களானவை
பேணான்	(நமக்குப்படுக்கையன்றோ என்று) பேணாதவனாய்	என்றும்	ஒருநாளும்
கடைந்து	கடைந்து	கண் அல்ல	கண்களாகமாட்டா;
அமுதம்	அம்ருதத்தை	கண்டாமே	(இதைநாம்) அறிவோமே. (க)
கொண்டு	(தேவர்களுக்கு) எடுத்துத்தந்து		
உகந்த	திருவுள்ளமுகக்கப் பெற்ற		
பெம்மானை	ஸ்வாமியாய்		
ஆரம்பூண்	ஹாராலங்க்ருதமான		

வ்யா,—முதற்பாட்டு. (நீணாகம்சுற்றி) மஹாமேருவிலே சுற்றியும் பின்னையும் வாஸுகி நீண்டபடி. (நெடுவரைநட்டு) சுற்றுடைத்தாய் நீண்டிருந்துள்ள மஹாமேரு ஒருவரால் பேர்க்கும்படியன்றிறே யிருப்பது; அத்தைக்கொடுவந்து ஸமுத்ரத்துக்குக் கண்செறியிட்டாப் போலே நாட்டி. (ஆழ்கடலை) ஒன்றாலும் சலிப்பிக்கவொண்ணாத பெரிய பதார்த்தத்தை. (பேணான் கடைந்து) இரப்பாரைப் பெற்றால் படுக்கையென்றும் பாரான். (அமுதம் கொண்டுகந்த) பிறர்க்கு உபகரித்தானாயிராதே தன் பேறாக உகந்தான். (பெம்மானை) இப்படிச் செய்கிறது உடையவனாகையாலே.

(பூணாரமார்வனை) இவர் தம்முடைய அம்ருதம். (புள்ளூரும் பொன்மலையை) ஸர்வாபரண பூஷிதனாய், பெரியதிருவடிதோளிலிருந்த விருப்பு-ஒரு பொன்மலைமேலே ஒருபொன்மலை யிருந்தாப்

அரு;—முதற்பாட்டு. (நீணாகமித்யாதி). (மஹாமேருவை) என்றது-மந்தரத்தை. மந்தரம் மேருவினுடைய ஏகதேசமிறே.

“பூண்களார்ந்தமார்வனை என்று” சப்தார்த்தமுட்கொண்டு, ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யமருளுகிறார் (ஸர்வேத்யாதி). “மன்” என்று சொல்லிவைத்து

போலே. (காணாதார்கண்ணென்றும் கண்ணல்ல) இதுக்கு முன்பு கண்டவை என்றும் கண்ணல்ல. (கண்டாமே) க்ஷேபமாகக் கண்டாமே யென்கிறார். (க)

மூ;—நீள்வான்குறளுருவாய் நின்றிரந்துமாவலிமண்
தாளாலளவிட்ட தக்கணைக்குமிக்கானைத்
தோளாதமாமணியைத் தொண்டர்க்கினியானை
கேளாச்செவிகள் செவியல்லகேட்டாமே. (உ)

பதம்.	உரை.
நீள்வான்	நீண்டுவளருவதற்காக
குறள்உருஆய்	வாமநவேஷதா(ரூ)ரியாய்
நின்று	(யஜ்ஞவாடத்திலே) நின்று
மாவலி	மஹாபலியிடத்தில்
மண்	(மூவடி) மண்ணை
இரந்து	யாசித்து,
தாளால்	திருவடிகளாலே
அளவிட்ட	அளந்தருளினவனாய்,
தக்கணைக்கு	தக்ஷிணாதாநத்துக்கு
மிக்கானை	அய்ய(த்ய)ர்ஹிதபாத்ர பூதனாய் [காத
தோளாத	துளைபட்டு ஒளிமழுங்
மாமணியை	நீலமணிபோன்றவனாய்
தொண்டர்க்கு	பாகவதர்களுக்கு
இனியானை	போக்யபூதனான ஸர்வேஶ்வரனை
கேளா	ஶ்ரவணம் பண்ணப் பெறாத
செவிகள்	காதுகள்
செவிஅல்ல	காதுகளாகமாட்டா; (இவ்வர்த்தத்தை,
கேட்டாம்	பலகால் பெரியோர்கள் பக்கலிலே) கேட்டிரா நின்றோம்.

(உ)

கண்ணல்லவென்று சொல்லக்கூடுமோ வென்னவருளுகிறார் (இதுக்கித்யாதி). பொன்மலை காண்கைக்கு முன்னாக விஷயங்களைக் காண வல்லதுகளாயிருந்தாலும், காலமெல்லாம் "கண்" என்றுசொல்லவொண்ணாது, "பீலிக்கண்"என்றாப்போலே உபசரித்துச் சொன்னதாக வேணுமென்று கருத்து. "கண்டாமே" தாமும் மற்றும்ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு அவர்களைக்ஷேபிக்கவேண்டி இசைவிக்கிறாரென்றருளுகிறார் (க்ஷேபேத்யாதி). (க)

அரு;—இரண்டாம்பாட்டு. (நீள்வானித்யாதி) பொன்மலையைப் போய் காணமாட்டாரே யாகிலும், இருந்தவிடத்திலிருந்து தங்களை அடிக்கீழிட்டபடியைக் கேட்கச் செவிதாழ்க்கலாமே, அதுவும் செய்யாதார் செவி-செவியன்றென்று செப்புவாருண்டே, அதுவும் கேட்டோமே யென்று க்ஷேபிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

வ்யா;—இரண்டாம்பாட்டு. (நீள்வான்) நீளுகைக்கு நரிப்பூணூ விட்டாப்போலே நின்றபடி. அன்று செய்தகீர்த்தி கொண்டாட நீளவென்னுமாம். (குறளுருவாய்) சுருங்க நின்றதனையும் பெருக்கவளருகைக்கு உறுப்பாக. (நின்றிரந்து) வடிவே அமைந்திருக்கச்செய்தே அதுக்குமேலே அவனைஇரந்து. (மாவலிமண்) அவன் என்னதென்றபிமாநித்தபூமி. (தாளாலளவிட்ட) திருவடிகளுக்கிடாகக் கீழே இட்டுக்கொண்டு நின்றபடி. (தக்கணைக்குமிக்கானை) தக்ஷிணையாக மஹாபலிகொடுத்த கொடை இன்னம் போராதென்னும்படி யிருந்தவன். பூஜ்யதமனானவனை.

(தோளாத மாமணியை) துளைபட்டுச் சிலர் விநியோகம் கொண்டன்றிக்கே அநுபபு(ஞ்)க்தமாய் ஒளிமழுங்காதே ஜாதியான ரத்நத்தை. (தொண்டர்க்கினியானை) (க)" உன்னைப்பிரமாணித்தார் பெற்றபேறு" என்று ஆஶ்ரிதர் ஈடுபட்டு நெஞ்சிலே எப்போதும் அநுபவித்திருக்குமவன். (கேளாச்செவிகள்) அவனுடைய கீர்த்தி கேட்கவென்றால், "கேளோம்" என்னுமவர்செவி-செவியல்ல-; (கேட்டாமே) க்ஷேபம். .... (உ)

மூ;—தூயானைத் தூயமறையானைத்தென்னாலி
மேயானை மேவாளுயிருண்டமுதுண்ட
வாயானை மாலைவணங்கி யவன்பெருமை
பேசாதார் பேச்சென்றும் பேச்சல்லகேட்டாமே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தூயானை	பவித்ராணும் பவித்ரனாய்,	மேவாள்	தன்பக்கல்பொருந்தாதபூதனையின்
தூய	(அபௌருஷேயத்வாதிகளால்) பரிசுத்தமான	உயிர்	ப்ராணனை
மறையானை	வேதங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவனாய்,	உண்டு	(விஷமிஶ்ரஸ்தந்யபாநத்தினால்) முடித்தருளி
தென்	அழகிய	அமுது	(அதற்குப்பரிஹாரமாக)தாயின்ஸ்தந்யத்தை
ஆலி	திருவாலியிலே		
மேயானை	பொருந்திவர்த்திக்குமவனாய்,	உண்ட	அமுதுசெய்த

(நரிப்பூண்நூலிட்டாப்போலே) என்றது - உத்யோகித்தாப்போலே என்றபடி. முந்தினபக்ஷத்திலே தாத்பர்யம் (சுருங்க வித்யாதி) .கீழ்வாக்ய பலிதம் (பூஜ்யேத்யாதி). அர்த்தாந்தரமாதல். ... ... (உ)

(க) உ-திருவ-சுக.

வாயானை	வாயையுடையனாய்	பெருமை	மாஹாத்ம்யத்தை
மாலை	ஆஸ்ரிதவ்யாமுக்த(ஞ) னை ஸர்வேஸ்வரனை	பேசாதார்	பேசப்பெறாதவர்களுடைய
வணங்கி	திருவடிதொழுது	பேச்சு	பேச்சுக்களானவை
அவன்	அந்தஎம்பெருமானுடைய	என்றும் பேச்சல்ல கேட்டாம்- (ங)	

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (தூயானை) வேதைகஸமதிகம்யனானவனை. (தூயமறையானை) இவன்றன்னையே ப்ரதிபாதிக்கும் வேதத்தையுடையவனை. அல்லாதவாஸ்ரயணீயரில் இவனுக்கு வாசி வேதப்ரதிபாத்யனாகை. அல்லாதவற்றிற்காட்டில் வேதத்துக்கேற்றம் இவனையே ப்ரதிபாதிக்கை. (தென்னாலிமேயானை) ப்ரமாணத்திலே கேட்டுப்போகாமே, கண்ணாலேகண்டநுபவிக்கலாம்படி ஸுலபனாய் நின்றவனை.

(மேவாளுயிருண்டமுதுண்டவாயானை) ஆஸ்ரிதத்ரவ்யமும் அநாஸ்ரிதருயிரும் தாரகமானவனை. நஞ்சுக்குப் பரிஹாரமாக அமுதுண்டபடி. (மாலை) இப்படி செய்தது ஆஸ்ரிதர்பக்கலுண்டான வ்யாமோஹம். (வணங்கியவன்பெருமை பேசாதார் பேச்சென்றும் பேச்சல்ல) அவனுடைய கீர்த்திகளையொழிய பேசுமவை கடலோசை பேச்சாயிருக்கச்செய்தேயும், அர்த்தமின்றிக்கேயிருக்கிறப்போலே. (கேட்டாமே) கேட்டுத்திரிகிறிகோளிறே என்று க்ஷேபம். .... (ங)

அரு;—மூன்றாம்பாட்டு. (தூயானையித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலும் ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களை நிந்தித்தார்; இனி மூன்றுபாட்டாலே கர்மேந்த்ரியங்களை நிந்திக்கிறாரென்றுஸங்கதி.

"மறையானை" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (வேதைகேத்யாதி).

"மேவாள்" என்று விசேஷித்தத்தாலே மேவுவாருமுண்டென்று தோற்றுகையாலே யருளுகிறார் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி). தாத்பர்யாந்தரம் (நஞ்சுக்கித்யாதி). பேய்முலையுண்டதுக்கு மாற்று- தாய்முலை யுண்டதென்று கருத்து. (கேட்டுத்திரிகிறிகோளிறே என்று க்ஷேபம்) என்றதுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் பார்த்து அருளிச் செய்கிறவழியாலே இதரநிந்தை பண்ணினபடி யென்று கருத்து. ... ... (ங.)

மூ;—கூடாவிரணியனைக் கூருகிரால்மார்விடந்த
ஓடாவடலரியை யும்பரார்கோமானைத்
தோடார்நறுந்துழாய் மார்வனையார்வத்தால்
பாடாதார் பாட்டென்றும் பாட்டல்ல கேட்டாமே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கூடா	(தன்பக்கலிலே) பொருந்தாத	கோமானை	நிர்வாஹகனாய்
இரணியனை	ஹிரண்யனுடைய	தோடுஆர்	தொடுக்கப்பட்டு
மார்வு	மார்பை	நறு	பரிமளப்ரசுரமான
கூர்	கூர்மைபொருந்திய	துழாய்	திருத்துழாய்மாலையை
உகிரால்	திருவுகிர்களாலே	மார்வனை	திருமார்பிலே அணியப்பெற்ற ஸர்வேஶ்வரனை
இடந்த	கீண்டருளினவனாய்,	ஆர்வத்தால்	ப்ரேமபாரவஶ்யத்தாலே
ஓடா	சத்ருவுக்குப் பிற்காலியாத	பாடாதார்	பாடப்பெறுதவர்களுடைய
அடல்	க்ரௌர்யத்தையுடைய	பாட்டு	பாட்டுக்களானவை
அரியை	ஸிம்ஹஸ்வரூபியாய்,	என்றும்பாட்டு	அல்லகேட்டாம். (ச)
உம்பரார்	நித்யஸூரிகளுக்கு		

வ்யா;—நாலாம்பாட்டு. (கூடாவிரணியனை) சத்ருவாய் முடியநின்றவனை. (கூருகிரால்) ஆயுதத்தாலன்றிக்கே திருவுகிராலே. (மார்விடந்த) வரபலபுஜபலங்களாலே திண்ணியதான உடலைப் பிளந்தபடி. (ஓடாவடலரியை) ஹிரண்யனுக்குப் பிற்காலியாத அரியை, லோகத்தில் பரிமாறுதபடி யென்னுமாம். (உம்பரார்கோமானை) ஹிரண்யாதிகளைப்போக்கி ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் குடியிருப்புக்கொடுத்து அவர்களுக்குத் தன் ஸ்வாமித்வம் நிலைநிறுத்தினவனை. (தோடார்நறுந்துழாய் மார்வனை) சிறுக்கனுக்கு விரோதியைப்போக்கி மாலையிட்டிருந்தவனை. (ஆர்வத்தால் பாடாதார் பாட்டென்றும் பாட்டல்ல) ப்ரேமபரவசராய்ப் பாடும் பாட்டல்லது பாட்டல்ல. .... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு, (கூடாவித்யாதி) வாகிந்த்ரிய கார்யங்கள் இரண்டாகையாலே அதிலே விடு பேச்சை நிந்தித்து ப்ரபந்த நிஷ்டட கார்யத்தையும் க்ஷேபிக்கிறுரென்று ஸங்கதி,

(பரிமாருத) நடையாடாத. ... ... (ச)

மூ;—மையார்கடலும் மணிவரையும் மாமுகிலும்
கொய்யார் குவளையும் காயாவும் போன்றிருண்ட
மெய்யானை மெய்யமலையானைச் சங்கேந்தும்
கையானைக் கைதொழாக்கையல்ல கண்டாமே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மைஆர்	மைபோலே கறுத்திருந்துள்ள	மெய்யானை	திருமேனியை யுடையனாய்,
கடலும்	கடலையும்	மெய்யமலையானை	திருமெய்யமலையிலே ஸந்நிஹிதனாய்,
மணி	நீலமணிமயமான	சங்கு	ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை
வரையும்	மலையையும்	ஏந்தும்	தரித்திராநின்ற
மாமுகிலும்	காளமேகத்தையும்	கையானை	திருக்கையையுடையனான ஸர்வேஶ்வரனை
கொய்யார்	பறிக்கையிலே பொருந்தின	தொழா	தொழாத
குவளையும்	நீலோத்பலத்தையும்	கை	கைகளானவை
காயாவும்	காயாம்பூவையும்		கைஅல்ல கண்டாம். (௫)
போன்று	ஒத்து		
இருண்ட	கறுத்திராநின்ற		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மையார்கடலுமித்யாதி) ஒன்றைச்சொல்லி, இன்னது உபமாநமென்னவொண்ணாத வடிவு சொல்லுமிடத்தில் உபமாநம் கொண்டிழியவேணும். அவைதான் இதுக்குப் போராவாயிருக்கும். காமிநிக்குக் காந்தனுடையதேஹமும்தேஹகுணமுமேயாய் வாய்வெருவுமாபோலே, ஆழ்வார்களெல்லார்க்கும் † படி. (மையார்கடலும்)பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதிருக்கை. (மணிவரையும்) நெஞ்சாலே முகக்கலாயிருக்கை. (மாமுகிலும்) குளிர்ந்து ஶ்ரமஹரமாயிருக்கை.

(கொய்யார் குவளையும்) தர்ஶநீயமாயிருக்கை. (காயாவும்) நெய்த்திருக்கை. (மெய்யானை) இப்படிப்பட்டவடிவு. (மெய்ய

அ௫;—அஞ்சாம்பாட்டு. (மையாரித்யாதி) "பல உபமாநங்களைச் சொல்லுவானென்? உபமேயத்தைமாத்ரம் சொல்லலாகாதோ? உபமாநத்துக்கு விசேஷங்களிடுவானென்?" இப்படி வருந்தியாகிலும் திருமேனியைச் சொல்லுவானென்?" என்கிற சங்காசதுஷ்டயத்தையும் அடைவே பரிஹரிக்கிறார் (ஒன்றையித்யாதி). இப்போது கடலை "மையார்" என்றது- நிஸ்தரங்க ஜலதி யென்றுதோற்றவேண்டி. தரங்கிதப்ரதேசம் வெளுத்திரே தோற்றுவது; ஆழமேசொல்லவேண்டி விசேஷித்தாரென்று கருத்து.

"கொய்கையிலே-பறிக்கையிலே பொருந்தினகுவளை" என்று சப்தார்த்தமாய்த் தாத்பர்யம் (தர்ஶநீயேத்யாதி). (௫)

† (பா) பணி.

மலையானை) அறுகாதப் பயணம்போய் பரமபதத்திலே காணவிராதே ஸந்நிஹிதனானவனை. (சங்கேந்தும் கையானை) தொழுகைக்கு இவன் கைபோலே தொழுவித்துக் கொள்ளுகைக்கு அவன்கை. (க)“ நமஸ் பரம இத்யாதி - நமஸ பரமஇத்யாதி ”. (கை தொழாக் கையல்ல) தொழாக்கை கையல்ல என்றந்வயம். .... (ரு)

மூ;—கள்ளார் துழாயும் கணவலரும் கூவிளையும்
முள்ளார்முளரியு மாம்பலு முன்கண்டக்கால்
புள்ளாயோரேனமாய்ப் புக்கிடந்தான் பொன்னடிக்கென்று
உள்ளாதாருள்ளத்தை யுள்ளமாக்கொள்ளோமே. (சு)

பதம்.	உரை.
கள் ஆர்	மதுஸ்யந்தியான
துழாயும்	திருத்துழாயையும்
கணவலரும்	அலரியையும்
கூவிளையும்	பில்வபத்ரத்தையும்
முள் ஆர்	கண்டகப்ரசுரமான
முளரியும்	தாமரைமலரையும்
ஆம்பலும்	ஆம்பல்புஷ்பத்தையும்
முன்	கண்ணுக்கெதிரில்
கண்டக்கா	ல்பார்த்தால்(இவைகள்)
புள் ஆய்	ஹம்ஸாவதாரம் செய்தருளினவனாய்,
ஓர் ஏனம் ஆய்	வராஹாவதாரம் செய்தருளி

பதம்.	உரை.
புக்கு	பூமியைஉள்ளேபுகுந்து
இடந்தான்	இடந்தருளின ஸர்வேஶ்வரனுடைய
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
அடிக்குஎன்று	திருவடிகளிலே (ஸமர்பிக்க உரியவை) என்று
உள்ளாதார்	நினையாதவர்களுடைய
உள்ளத்தை	நெஞ்சை
உள்ளமா	நெஞ்சாக
கொள்ளோம்	கொள்ளமாட்டோம்.

(சு)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு. (கள்ளார் துழாயும்) செவ்வித் திருத்துழாயும். (கணவலரும்) அலரியும். (கூவிளையும் முள்ளார் முளரியும்) தாமரையும். (ஆம்பலுமுன் கண்டக்கால்) தேடிப்பறிக்க

அரு—ஆறும்பாட்டு. (கள்ளாரித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களுக்கும் கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் நிர்வாஹகமான மநஸ்ஸு - பகவத்விஷயத்துக்கு உறுப்பாகாவிடில், அது மநஸ்ஸன்றென்று நிந்திக்கிறார் மேலிரண்டு பாட்டாலென்று ஸங்கதி.

“கூவிளையும்”-பில்வமும்,“முள்ளார்முளரியும்”என்றது-கண்டகிதமான நாளங்களையுடைத்தான தாமரையும்.“முன்கண்டக்கால்”என்றதுக்கு வ்யாவர்த்த்யமருளுகிறார்(தேடியித்யாதி).திருத்துழாயோடொக்கமற்றவற்றையும்ஒக்க

(க) ரா-யு-ககச-கரு.

வேண்டா. விஸஜாதியங்களைக்கூட வெண்ணிற்றென்னென்னில்; இவனது த்ரவ்யப்ராதாந்யமன்று; ஸ்நேஹப்ராதாந்யம். ஸ்நேஹ மில்லாதவன்இடில் திருத்துழாயுமாகாது. ஸ்நேஹத்தோடேஇடில் அலரியும் ஆம். ப்ராக்ருதமன்றே அப்ராக்ருதவஸ்துவுக்கு ஸத்ரு ஶம். ஸ்ரீபுருஷோத்தம முடையான் செண்பகம் உகந்து சாத்து வர்; சில ராஜபுத்ரர்கள் செண்பகங்கொண்டு சாத்தத்தேடி முன்பு பூவெல்லாம் வித்துப்போய் ஒரு பூவிருந்தது கடையிலே. இப் பூவுக்குச் செருக்காலே ஒருவர்க்கொருவர் த்ரவ்யத்தைப் போர ஏற்றி, இவர்களிலே ஒருவன் நினைக்க வொண்ணாதபடி த்ரவ்யத் தைப் போரவிட்டுக் கொடுவந்துசாத்தினன். அன்றிரா அவன் ஸ்வப்நம் காண்கிறன். "நீ இட்டபூ எனக்குக் கனத்துச் சுமக்க வொண்கிறதில்லை" என்றருளிச்செய்தான்.

(புள்ளாயேனமாய் புக்கிடந்தான் பொன்னடிக்கு) ஏதே னும் த்ரவ்யமாம்படி தன்னை ஏதேனும் த்ரவ்யமாகச் சிறுகியிட்ட வன். பக்ஷிகளுக்கும் ம்ருகங்களுக்கும் ஆகாது இல்லையிறே. இவனி டுகிறவை மிகையாம்படியிறே சிறுகவிட்டபடி. (உள்ளாதாருள்ள த்தை) நினைவே அமையும். செயல்மிகை. (உள்ளமாக்கொள் ளோமே)வேறேயும் நினைப்பனவுண்டிறே அவர்கள்; தான் நினைக்கு மவையொழிய, நினைக்குமவை ஹ்ருதயமன்றென்கிறர். ரத்நபரீக்ஷ கன் கையிலேபுகுந்து இவன் விலையிட்டாலிறே விலைபெறுவது;அவ் வளவும் முடிகொண்டு திரியுமத்தனை. .... (அ)

வெடுக்கவொண்ணுமேவென்றுசங்கித்துப்பரிஹரிக்கிறர்(விஸஜாதீயங்களையித் யாதி).(அன்று)என்றவநந்தரம்"பார்ப்பது"என்றுசேஷம். (விவரணம்ஸ்நேஹ மித்யாதி). த்ரவ்யஸ்வரூபமும்விசாரிக்கவேண்டாவோ?ஸ்நேஹமேபோருமோ வென்னவருளுகிறர்(ப்ராக்ருதேத்யாதி). ஸ்நேஹபூர்வமாகப் பூவிட்டால்,அது அவனுக்கு அத்யந்தம் அலப்யலாபமாயிருக்குமென்றதுக்கு ஸம்வாதமருளு கிறர் (ஸ்ரீ புருஷோத்தமமுடையானித்யாதி).

இவர் "ஹ்ருதயமன்று" என்றல், அது ஹ்ருதயமாகாமல் போமோ வென்னவருளுகிறர் (ரத்நேத்யாதி). (அ)

மூ.—கனையார்கடலும் கருவிளையும் காயாவும்
அனையானை யன்பினாலார்வத்தா லென்றும்
சுனையார்மலரிட்டுத் தொண்டராய்நின்று
நினையாதார்நெஞ்சென்றும் நெஞ்சல்லகண்டாமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கனை ஆர்	மிக்க ஒலியையுடைய	மலர்	மலர்களை(கொணர்ந்து அவன்திருவடிகளிலே)
கடலும்	கடலையும்	இட்டு	ஸமர்ப்பித்து
கருவிளையும்	கருவிளைப்பூவையும்	தொண்டராய் நின்று	சேஷபூதர்களாய் நின்று
காயாவும்	காயாம்பூவையும்	என்றும்	எந்நாளும்
அனையானை	ஒத்திராநின்ற ஸர்வேஶ்வரனை,	நினையாதார்	த்யா (த்யா)னிக்கப் பெறுதவர்களுடைய
அன்பினால்	ஸ்நேஹத்தோடும்	நெஞ்சென்றும்	நெஞ்சல்ல கண்டாம் (எ)
ஆர்வத்தால்	ஆற்றாமையோடும்		
சுனை ஆர்	தடாகங்களில் நிறைந்திராநின்ற		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கனையார் கடலித்யாதி) உபமாநமில்லையென்று பேசாதிருக்க மாட்டாரே. திவ்ய விக்ரஹத்துக்கு உபமாநம் அபூமியானால் ஆத்மகுணங்களுக்கு உள்ளுப்போகாரிறே. (அன்பினாலார்வத்தால்) அன்பாவது - ஸ்நேஹம். ஆர்வமாவது-பெருந்தொழியில் முடியும்படியான ஆற்றாமை. (சுனையார்மலரிட்டு) புஷ்பாத்யுபகரணங்கள் பண்டேசமைத்திருந்தன. அவன் தன்னைத்தாழவிட்டுநின்றான். (தொண்டராய்) இனி"அவனுக்கிது சேஷம்" என்னுமித்தை இசையுமித்தனை. (நினையாதார் நெஞ்சென்றும் நெஞ்சல்ல) நினைவுக்கு அநதிஷ்டாநமானநெஞ்சு-நெஞ்சல்ல. (எ)

மூ.—வெறியார்கருங்கூந்த லாய்ச்சியர்வைத்த
உறியார்நறுவெண்ணெய் தானுகந்துண்ட
சிறியானைச் செங்கணெடியானைச் சிந்தித்து
அறியாதாரென்று மறியாதார் கண்டாமே. (அ)

அரு;—ஏழாம்பாட்டு. (கனையாரித்யாதி) விக்ரஹத்துக்கு ஒருபமாநம் அமையாதோ, இத்தனையிட்டு வர்ணிப்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (உபமாநமித்யாதி). ஆத்மகுணங்களைப் பேசி அநுபவிக்கப்போகாதோ வென்ன வருளுகிறார் (திவ்யவிக்ரஹத்துக்கித்யாதி). (குணங்களுக்கு) என்றவநந்தரம் "த்ருஷ்டாந்தமிட்டநுபவிக்கிறார்" என்று சேஷம். ... ... (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெறிஆர்	பரிமளப்ரசுரமாய்	சிறியானை	(எளிமைக்குறுப்பான) சிறுமையையுடையனாய்
கரு	கருமை பொருந்திய	செம்கண்	சிவந்த கண்களையுடையனான
கூந்தல்	கூந்தலையுடைய	நெடியானை	ஸர்வேஶ்வரனை
ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகளாலே	சிந்தித்துஅறியாதார்	நெஞ்சாலும் நினைத்தறியாதவர்கள்
வைத்த	சேமித்துவைக்கப்பட்டதாய்	என்றும்	எப்போதும்
உறிஆர்	உறிகளிலே நிறைந்துள்ள	அறியாதார்	விஷயவைலக்ஷண்யமறியாதவர்கள்;
நறுவெண்ணெய்	மணம்மிக்க வெண்ணெயை [து		
தான்உகந்து	தான் திருவுள்ளமுகந்		
உண்ட	அமுதுசெய்த		

கண்டாமே. (அ)

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு. (வெறியார் கருங்கூந்தலாய்ச்சியர் வைத்த) இடைச்சிகள் வைத்த. (உறியார் நறுவெண்ணெய் தானுகந்துண்ட) ஆஶ்ரித த்ரவ்யமாகையாலே பெறுப்பேறு பெற்றுனாய் உண்டபடி. (சிறியானை) ஆஶ்ரயிக்குமவர்களுக்கு இனி இல்லை என்னும்படி, தாழவிட்டு முக்த(ஹ்)னானவனை. (செங்கணெடியானை) இவர்களைக்கொண்டுபோய் வைக்குமிடத்தில் இதுக்குமேல் இல்லையென்னும்படி உயரப்பரமபதத்திலே வைக்கவல்லவனை. (சிறியானைச் செங்கணெடியானை) ஆஶ்ரிதர்க்கு இப்படி எளியனாய், மேன்மையால் குறையற்றுச் சிவந்த கண்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரனை. (சிந்தித்தறியாதார்) நினைத்தறியாதவர்கள். (என்றுமறியாதார்) இங்குத்தை எளிமையும் மேன்மையும் இரண்டுமறியாதவர்கள். .... (அ)

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (வெறியாரித்யாதி) பாஹ்யகரணங்களோடு ஆந்தரகரணங்களோடு வாசியற என்றும் பகவச்சேஷமாகாவிடில் அவை அஸத்கல்பமென்றார்கீழ். இனி மேலிரண்டு பாட்டாலே கரணிகளான மநுஷ்யர் நினையாவிடில் அஸத்கல்பரென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(இடைச்சிகள் வைத்த) என்றது, அதிகாரிகளுடைய தாழ்மையும் பாரானென்றுதோற்றுகைக்காகக்கீழ் தாத்பர்யமருளிச் செய்து வாக்யார்த்தமருளுகிறார் (ஆஶ்ரிதர்க்கித்யாதி). ... ... (அ)

மூ.—தேனோடு வண்டாலும் திருமாலிருஞ்சோலை
தானிடமாக்கொண்டான் தடமலர்க்கண்ணிக்காய்
ஆன்விடையேழன்றடர்த்தாற் காளானாரல்லாதார்
மானிடவரல்லரென்றென்மனத்தேவைத்தேனே. (௯)

பதம்.	உரை.
தேனோடு	வாயில் தேனோடே
வண்டு	வண்டுகளானவை
ஆலும்	ஆரவாரம் செய்யாநின்றுள்ள
திருமாலிருஞ் சோலை	திருமாலிருஞ்சோலையை
தான் இடமா	தனக்கிருப்பிடமாக
கொண்டான்	அமைத்துக்கொண்டருளினவனாய்,
அன்று	சுல்கப்ரஸங்கத்திலே
தட	விசாலமாய்
மலர்	கருநெய்தல் பூப்போன்ற
கண்ணிக்காய்	கண்களையுடையளான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக
ஆன்விடைஏழ்	மதித்த எழுவ்ருஷபங்களை
அடர்த்தாற்கு	நிரஸித்தருளின ஸர்வேஶ்வரனுக்கு
ஆளானாரல்லாதார்	ஆட்படாதவர்கள்
மானிடவர் அல்லர் என்று	மநுஷ்யகோடியில் சேராதவர்களென்று
	(இவ்வர்த்தத்தை)
என்மனத்தே	என் ஹ்ருதயத்தில்
வைத்தேன்	உறுதியாகநாட்டினேன். (௯)

வ்யா;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தேனோடுவண்டாலும் திருமாலிருஞ்சோலை தானிடமாக் கொண்டான்) உண்கிறவாயில், தேனுள்ளே இழிச்சுவது, உமிழ்வதாகாநின்றுகொண்டு ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணும் வண்டுகள். மதுவும் நித்யமாய்ச் செல்லுகிறபடி. (தடமலர்க்கண்ணிக்காய்) சுனைப்பூப்போலேயிருந்த திருக்கண்கள்.

(ஆன்விடையேழன் றடர்த்தாற்கு) தன்னைப்பேறாதே எருதுகளை அடர்த்தவனுக்கு. (ஆளானாரல்லாதார்) அவன்றன்னைப் பேறொழியத் தங்களைப் பேணித் திரியுமவர்களை. (மானிடவரல்லர்) பிரித்துஅவயவங்களைச் சொல்லுகிறதென்? கட்டடங்க மநுஷ்யரல்லர். (என்மனத்தே வைத்தேனே) ஸர்வேஶ்வரன் குற்றங்

அரு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தேனித்யாதி) இவர் மனத்திலே வைத்தால் விரோதமென்னென்ன வருளுகிறார் (ஸர்வேஶ்வரனித்யாதி). ஸ்வவிஷயத்தில்குற்றங்களைப்பொறுக்குமென்றபடி. (க) "யதி௨ ௭ா ௰ந௨ஸ௨ஂ௯ஸஸ௨௨ஸ௨௦

(க) வாத-ஸ்௭-௬௮.

களும் பொறுக்குமிறே. அவன் கழித்தவன்றும் க்ருபைபண்ணு மவரிறே ஆழ்வார். இருவருமகப்படக் கைவிடும்படி யாரார்கள். (க) "మిత్రమౌపయికం కర్తుం - மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்" என்னு மவளிலும், இவர்க்குவாசியுண்டு. .... (௯).

மூ.—மெய்ந்நின்ற பாவமகலத் திருமாலைக்
கைந்நின்ற வாழியான்சூழும் கழல் சூடி
கைந்நின்ற வேற்கைக்கலிய னொலிமாலை
ஐயொன்றுமைந்து மிவைபாடி யாடுமினே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மெய்ந்நின்ற	ப்ரக்ருதியிலே அநுபவிக்கக்கடவதாய் நின்ற	கைநின்ற	கைகழலாதே நின்ற
பாவம்	பாபங்களடைய	ஆழியான்	திருவாழியாழ்வானை நிரூபகமாக உடையனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய
அகல	கழிவதற்காக,		
திருமாலை	ஶ்ரியஃபதியாய்,		

త్వయిశరణ్య హిరణ్య ఉపావహత్। వరద తేన చిరం త్వమవిక్రియః-யதபராதஸஹஸ்ரமஜஸ்ரஜம்த்வயிசரண்ய ஹிரண்ய உபாவஹத்| வரததேநசிரம் த்வமவிக்ரியஃ" என்னக்கடவதிறே. (அவன் கழித்தவன்றும்) என்றது- "విక్రుతిమర్భకనిర్భజనాదరాః- விக்ருதிமர்பகநிர்பஜநாதராஃ" என்கிறபடியே பாகவதாபசாரம் பொறுக்கமாட்டான் ஸர்வேஶ்வரன்; அவன் கழித்தவன்று மென்றபடி.

(க்ருபை பண்ணுமவரிறே ஆழ்வார்) என்றது. (உ)"பயிலும்சுடரொளி" (ங) "நெடுமாற்கடிமை" (ச)"நண்ணாதவாளவுணர்" (ரு)"கண்சோரவெங்குருதி" முதலானவற்றிலே பாகவத வைபவத்தை விஸ்தரேணவருளிச்செய்கையாலே பாகவதாபசாரம் புகுர வழியில்லாதபடி உபதேசிக்கை. இப்படிப்பட்ட ஆழ்வாருடைய உபதேசத்துக்கும் விஷயமாகாதே போனார்க்கு இனிஉஜ்ஜீவந ப்ரஸங்கந்தானுண்டோவென்னுமத்தைக்காட்டுகிறார் (இவருமித்யாதி). "மனத்தே வைத்தேனே" என்ற உத்தமனாலே தம்மதென்று தோற்றுமே என்பானென்னென்ன வருளுகிறார் மித்ரமௌபயிகமித்யாதி). பிராட்டி உபதேசம் கேளாதவனுக்குத் தலையோடே போயிற்று; ஆழ்வாருபதேசத்துக்கு உட்படாதார்க்கு ஸ்வரூபம நேசிக்குமென்று கருத்து. ... ... (கூ)

(க)ரா-ஸு-உக-கக (உ) தி-வாய் ங-எ. (ங) தி-வாய்-அ-கா.
(ச) தி-மொ-உ-கூ. (ரு) தி-மொ-எ-ச.

சூழும்	எல்லாரையும் சூழ்த்துக்கொள்ளவல்ல	கலியன்	ஆழ்வார்
கழல்	திருவடிகளை	ஒலி	அருளிச்செய்த
சூடி	(சிரோபூஷணமாக) சூடுமவராய்	மாலை	சொல்மாலையான
கைநின்ற	கைசெய்வதற்கு (ஸஹகாரிக்கைக்கு) உறுப்பாயிராநின்ற	ஐஒன்றும் ஐந்தும் இவை	இப்பத்துப்பாட்டுக்களையும்
வேல்	வேலை	பாடி	வாயாரப்பாடி
கை	திருக்கையிலே உடையரான	ஆடுமின்	ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுங்கோள். (௧௦)

வ்யா—பத்தாம்பாட்டு. (மெய்ந்நின்றபாவமகல) ப்ரக்ருதியிலே அநுபவிக்கக்கடவதாய்நின்றபாபங்கள் அகல. பாபத்துக்கடி ப்ரக்ருதியிறே. (திருமாலை) அவள் முன்னாக ஆஶ்ரயிக்கிலிறே பாபங்கள் அகலுவது. (கைநின்றவாழியான்) * எப்போதும் கைகழலா நேமியானுமிறே இருப்பது. (சூழுங்கழல்) எல்லாரையுமாக்கிக்கொள்ளும் திருவடிகள். திருவடிகளுக்கு ஆகாதாரில்லை. இத்திருவடிகளைச் சூடும் ஆழ்வார். (கைநின்ற வேற்கைக்கலியன்) சேஷித்வத்துக்கு அவன் திருவாழியைப் பிடித்தாப்போலே சேஷத்வத்துக்கு இவர் வேலைப்பிடித்தபிடி. (ஒலிமாலை ஐயொன்றுமைந்தும்) பத்தும். (இவைபாடியாடுமினே) முன்பே பாசுர

அ௫ ;—பத்தாம்பாட்டு. (மெய்ந்நின்றவித்யாதி) "மானிடவரல்லரென்றென்மனத்தே வைத்தேனே" என்றவர்தாமே பின்னும் ஆசையாலே அதிலே அந்வயித்தால், இப் ப்ரபந்தம் நழுவ விடாதே அநுகூலிக்கப் பண்ணுமென்று ஒருவழியருளிச் செய்கிறாரென்றவதாரிகை.

பாபத்தை "மெய்ந்நின்ற" என்பானென்னவருளுகிறார் (பாபத்துக்கித்யாதி),

(ஆக்கிக்கொள்ளும்) அடிமையாக்கிக்கொள்ளும். "ஐயொன்றுமைந்தும்" என்றால் பதினைன்றுதோற்றுதபடி யருளுகிறார் (பத்தும்)என்று. பாஹ்யகரணங்களை நிந்தித்தவைந்தும், ஆத்மாக்களை நிந்தித்து விடமாட்டாதே ப்ரபந்தத்தை அநுஸந்திக்கச் சொல்லுகிறதுமான தோஷைந்துமாகப் பத்துமருளிச் செய்தாரென்று திருவுள்ளம். ஆத்ம சப்தம், மநஸ்ஸுக்கும் ஜீவனுக்கும் பெயர். (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மிட்டுத் தந்தோம். இனிச் சீரத்தாலுள்ள விநியோகம் கொள்ளுங்கோள். .... (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
பதினோராம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று,

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பதினோராம்பத்து எட்டாந்திருமொழி
மாற்றமுளவின் ப்ரவேசம்.

வ்யா;—அடியிலே வாதிப்ரதிவாதிகளாயாயிற்று இழிகிறது. இவர்தாம் ஒருவார்த்தை சொன்னாலிறே அவனுக்கு மறுமாற்றமுள்ளது. இவர்சொன்னவார்த்தை ஏதென்றால்;-இவ்வாத்மவஸ்துவானது அங்குத்தைக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோபாதியும் நாய்ச்சிமார்திருமுலைத் தடத்தோபாதியும் ஸ்ப்ருஹாவிஷயமுமாய்போக்ய

அரு;—மாற்றமுளவின் ப்ரவேசம். இவ்வாழ்வார் அடியிலே "சூழ்புனல் குடந்தையேதொழுமின்" என்று துடங்கினத்தை "தண்குடந்தை நகர்பாடியாடீர்களே" என்று உபதேசித்திருக்கச் செய்தேயும் விஷய ப்ரவணராய்ப் போருகையாலே, அவர்கள் கரணங்களேயும் அவர்களேயும் நிந்தித்து இசையாதே அஸேவ்ய ஸேவைபண்ணியிருந்தவர், மீளவும் இந்த சாற்றுப்பாட்டிலே பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகையை விட்டும் "இவை பாடி யாடுமின்" என்று பரோபதேசம் செய்ய வழியில்லை என்னும் சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலோடுகிற நிரூபண விசேஷத்தை உபபாதிக்கிறார் (மாற்றமுளவித்யாதி). தம்முடைய உபதேசமும் கார்யகரமாகாதபடி அநாதரித்தான் ஈஶ்வரனாகையாலே இவர்களை நிந்திக்க வழியில்லை என்று கருதி, அவன் ஆதரித்திருக்கைக்குத் தம்முடைய ப்ரபந்தத்திலே அந்வயியுங்கோள், அத்தாலேஸகலப்ரதிபந்தகங்களும்போய் ஆநந்தமே பலிக்கும் என்று, மீளவும் பரமக்ருபையாலே உபதேசிக்கை கூடுமென்று கருத்து.

ஸர்வேஶ்வரன் மேலேதானே குற்றம்சுமற்றும்படி யென்னென்ன, அதுக்குக் கருத்தருளுகிறார் (அடியிலேயித்யாதி). "ஆகிலும் சொல்லுவன்"என்கையாலே (வாதிப்ரதிவாதிகள்)என்றது. "மாற்றம்" என்றத்தாலே பூர்வப்ரஶ்நம் வேண்டுகையாலே (அருளுகிறார்இவர்தாமித்யாதி). "பூணாரமார்வனை" என்றத்தையும், "தடமலர்க்கண்ணிக்காய்" என்றத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றி

முமாயிருந்தது-அநாதிகாலம்இழந்து அநுபவிக்கவேண்டுவானென்? என்று கேட்டால்,சொல்லலாவன சிலவார்த்தையுள.அவ்வார்த்தை தானென்னென்றால்;—(௧) [அங்கைத்தலத்திடையித்யாதி] என்று மொக்க ஈஶ்வரன் முகத்தில் விழியேனென்று ப்ரதிஜ்ஞையைப் பண்ணி நம்பக்கலிலே விமுகனாய் சப்தாதிகளிலே ப்ரவணனாய், நம் பக்கல்அத்வேஷமுமின்றிக்கே போருகையாலே ஸம்ஸரித்துப் போந் தான்; இதொருவார்த்தை.

(௨) [అనిత్యమసుఖం లోకమ్ - அநித்யமஸுகம் லோகம் இத்யாதி]ஸம்ஸாரபயபீதனாய்க்கொண்டு நம்பக்கல் புகுராதே நம்பக்கல் நிரபேக்ஷனாய் கர்மஸாபேக்ஷையைப்பண்ணிப் போந்தவநாதிகால வாஸிதமான புண்யபாபரூபமான கர்மபரம்பரையானது ஜந்மபரம் பரைகளிலே மூட்ட, அவ்வழிகளாலே ஸம்ஸரித்துப் போந்தான்.

இனி(௩)"కర్తా కారయితా-கர்தாகாரயிதா"என்றும்,(௪)"కర్తా శాస్త్రార్థవత్త్వాత్ - கர்த்தா ஶாஸ்த்ரார்த்தவத்வாத்" என்றும், (௫) "శాస్త్రఫలం ప్రయోక్తరి- ஶாஸ்த்ரபலம்ப்ரயோக்தரி" என்றும் சொல்லுகிற படியே,கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் ஸசேதந க்ருத்யமாயாயிற் றிருப்பது. அதில்லாமையாலே ஸம்ஸரித்துப்போந்தான் என் றுப்போலே சொல்லலாம். இவை உனக்கு வார்த்தையல்ல,

ப்ரஶ்நம்உதித்ததென்றுகொள்வது."மாற்றம்" என்றது ஜாத்யேகவசநமாக்கி யருளுகிறார்(சொல்லலாவனவித்யாதி). (இத்யாதி) என்றவநந்தரம் "அப்படி யின்றிக்கே" என்றுசேஷம். அதாவது-(௧) "சிறுமானிடவரைக் காணில் நாணும் கொங்கைத்தலமிவை நோக்கிக்காணீர் கோவிந்தனுக்கல்லால் வாயில் போகா" என்றிருக்கையன்றிக்கே யென்கை.

மூன்றாம்வார்த்தை (இனியித்யாதி) "కర్తా కారయితా చైవ ప్రేరకశ్చానుమోదకః - చత్వారస్సమభాగినః - கர்தாகாரயிதாசைவ ப்ரேரகஶ்சாநுமோதகஃ- சத்வாரஸ்ஸமபாகிநஃ" என்று வசநசேஷம். (போந்தான்) என்றதுக்கு என்னிடத்திலே பாரத்தைப்பொகட்டுப் பரதந்த்ரனாய், என்னைபார்த் திராமையாலே ஸம்ஸரித்துப் போந்தானென்னும் நாலாம்வார்த்தையை ஸூசிப்பிக்கையிலே நோக்கு. இங்ஙனன்றாகில், நாலாய்வார்த்தையாகச் சொன்ன (பாரதந்த்ர்யத்தைப்பற்றி)இத்யாதி கூடாதிறே.

(௧) நா-தி-௧௨-௪. (௨) கீ-௯-௩௩. (௩)
(௪) ப்ருஹ்மஸூ-௨-௩-௩௩. (௫) பூர்வமீமா-௩-௭ ௧௮.

"ஆகிலும் சொல்லுவன்" இதுபக்ஷ (ஸ்ரீ)மாம்படி இவற்றுக்கு மேலே உத்தரம்சொல்லுவன். எங்ஙனேயென்னில்; ருசியில்லையென்றேமுதல்வார்த்தை, ருச்யருசிகளுக்கும் அடியேதென்னில், மநஸ்ஸாயே இருப்பது. அந்தமநஸ்ஸு நீ இட்டவழக்கன்றோ? (க) "సర్వస్య చాహం హృది సన్నివిష్టః- ஸர்வஸ்யசாஹம் ஹ்ருதிஸந்நிவிஷ்டஃ" (உ)"தீமனம்கெடுத்தாய்," (ங)"மருவித்தொழும்மனமே தந்தாய்" என்றுசொல்லுகிறபடியாலே ருசிஜநகன் நீயானபின்பு, ருசியில்லை என்று சொன்னவிடம் வார்த்தையல்ல.

அநந்தரம் கர்மமடியாக ஸம்ஸரித்துப்போந்தான் என்றதே? கர்மஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தால், அதுக்ரியாரூபமாகையாலே அப்போதே நசிக்குமே. க்ரியாவான்மறக்குமே; அது-நிக்ரஹாநுக்ரஹரூபேண உன் திருவுள்ளத்தில் கிடந்தன்றோ அநுபாவ்யமாவது. உனக்கு நிவாரகரில்லாமையாலே அத்தை க்ஷமிக்கத்தீருமே. ஆகையாலே அதுவும் வார்த்தையல்ல. இனி கர்மகர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் சைதந்யக்ருத்யம்; அதில்லாமையாலே ஸம்ஸரித்துப்போந்தானென்னதுவும் வார்த்தையல்ல; உனக்கிது ஶரீரதயாபரதந்த்ரமாகையாலே, ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யமான கர்த்ருத்வம் பரதந்த்ரனுக்குக் கூடாமையாலே, அதுவும் வார்த்தையல்ல; ஶரீரக்ஷணம் ஶரீரியன்றோபண்ணுவான். ஸம்பந்தத்தையும் மறந்தாயோவென்கிறார். ஆனபின்பு உன்னுடைய அநாதரமேஹேது.

இருவரும் எங்நினைத்துச்சொன்னார்களென்னில்; அவன் கர்மத்தைப்பற்றி நின்று வார்த்தை சொன்னான்; இவர் ப்ருஹ்மத்

இந்தநாலாம் வார்த்தைக்குஉத்தரமருளுகிறார் (சரீரரக்ஷணமித்யாதி).

"ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேஶ்வரனும், அவனாலே * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவாழ்வாரும், வாதிப்ரதிவாதிகளாம்போது ப்ரமாணங்களை நிஶ்சயித்திறே நிரூபிக்கவடுப்பது" என்னும்ப்ரஶ்நத்தைக் கிளப்பி, வேதத்தில் பூர்வோத்தர பாகங்களைப்பற்றி முதல்வார்த்தையும், உத்தரபாகம் தத்ஸாரமான திருமந்த்ரத்தைப்பற்றி இரண்டாம்வார்த்தையும், திருமந்த்ரம் தன்னில் மத்யமபதத்தைப்பற்ற மூன்றாம் வார்த்தையும் நமஸ்ஸு தன்னிலும் ஆர்த்தமான பகவதேகோபாயத்வத்தையும் அசித்வத்பாரதந்த்ர்யத்தைப்பற்ற நாலாம்வார்த்தையுமாக ப்ரமாண விசேஷங்களை ஸூசிப்பிக்கிறார் (இருவருமித்யாதியாலே). இப்படி

(க) கீ-கரு-கரு. (உ) தி-வாய்-உ-எ-அ. (ங) தி-வாய்-உ-எ-எ

தைப்பற்றி நின்று அத்தை அழித்தார். அவன் வேதத்தைப் பற்றி நின்று வார்த்தை சொன்னான்; இவர் வேதாந்த தாத்பர்யத்தைப்பற்றி அழித்தார். அவன் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி வார்த்தை சொன்னான்; இவர் ஸ்வரூபயாதாத்ம்யத்தைப்பற்றி நின்றழித்தார். அவன் பாரதந்த்ர்யத்தைப்பற்றி நின்று, ஸாத்யோபாயத்தைப்பற்றி வார்த்தை சொன்னான்; இவர் பாரதந்த்ர்ய காஷ்டையைப்பற்றி நின்று ஸித்தோபாயத்தைப்பற்றி வார்த்தையை அழிக்கிறார். இதுகாணும் உபாஸகரில் காட்டில் ப்ரபந்நனுக்கு ஏற்றம். *மக்கள் தோற்றக்குழிதொடங்கிமேற்பாட்டுக்குறையும் இவற்றைச் சொன்னபடி.

(மெய்ந்நின்றவித்யாதி) போக்யதை அளவிறந்திருந்தது; அநுபவித்து வாழுங்கோள் நாடடைய வென்கிறார். [மெய்ந்நின்றபாவமாகல] அநுபவித்தல்லது நசியாதபடியான பாபமானது போகவென்னுதல்; தேஹோபாதிகமானது அகலவென்னுதல். [திருமாலை] விரோதியென்று பேர்பெற்றவற்றையடையப் போக்குவிக்கும் பிராட்டியை அருகேயுடையவனை. (கைநின்ற) * எப்போதும் கை கழலாநேமியானாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய போக்யதை அளவிறந்திருந்துள்ள திருவடிகளையென்னுதல். ஸுலபமான திருவடிகளை சிரஸாவஹித்தென்னுதல். ஸர்வேஶ்வரன் ஐஶ்வர்யப்ரகாசகமானதிருவாழியைக் கையிலே யுடையவனைப்போலேசேஷத்வப்ரகாசகமான வேலையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்தையும் பாடு

நிரூபித்தவர்த்தத்திலீடுபாடு (இதுகாணுமித்யாதி). இத்தனை உத்தரங்களுக்கு ஸூசகமெங்கேயென்ன வருளுகிறார்(மக்களித்யாதி). "நாற்றச்சுவையூறொலியாகிய" என்று சப்தாதிவிஷயங்கள் நீ இட்டவழக்கென்று இவர் உத்தரம் சொல்லுகையாலே, ஸூசிதமென்றுகருத்து. இப்படிநிரூபித்திருந்தவராகையாலே ஸம்ஸாரிகளை நிந்திப்பானென் னென்ன;என்றுவிட்டு, மீளவும உபதேசித்தாரென்று திருவுள்ளம்.

ஆழ்வார் தம்முடைய பரமக்ருபையாலே ஸம்ஸாரிகளைக்குறித்து உபதேசித்தது இப்பாட்டேயாய், மேலே மாற்றமுளவென்று தொடங்கி மேல் ப்ரபந்தங்களிலும் பரோபதேசமில்லாமையாலே இப்பாட்டில் ஆதரம் தோற்றுமளவும் வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிறார் (கைநின்றவித்யாதி). பாட்டுக்

வது ஆடுவதாங்கோள். விரோதிபோக்குகையில் பணியில்லை. அது தன்னடையேபோம். மேலுள்ளது உங்களுக்குஹர்ஷமே.

பகவத்விஷயத்தில் அந்வயியாதாருடைய கரணங்கள், அவர்கள் அவற்றைத் தங்களுக்கு உறுப்பென்று நினைத்தார்களேயாகிலும், அவை அவர்களுக்கு அடைத்தவையல்லவென்றும், பகவத்ப்ராவண்யமில்லாதார் முதலிலே சேதநரல்லரென்றும் சொன்னார் கீழில்திருமொழியில்; இவர்தாம் பிறர் குறையறிந்து பரிஹரிப்பாராய் நின்றார்; நாம் நின்றநிலை ஏதென்று ஆராய்வோம். இவர்தாம் தம்குறைகிடக்கப் பிறர்குறை பரிஹரிக்கப் பார்க்கிறது- தான் குறைவற்றாராக நினைத்திருந்தோ? அன்றிக்கே தம்முடையக்ருபாகுணப்ராசுர்யத்தாலேயோ? தயாவான்களாயிருப்பார் தந்தாம் குறைகிடக்கச்செய்தேயும், பிறர்குறையைப் பரிஹரிக்கப்பார்ப்பர்களிறே. பெருமாள் பிராட்டியைப்பிரிந்து தடுமாறிக்கண்ணுஞ்சுழலை

கெல்லாம் தொகுத்தபாவம் (விரோதியித்யாதி). இப்ப்ரபந்தாநு ஸந்தாநமாதரத்தாலே பிராட்டியும்அவனும் உகந்து உங்களைக்கடாக்ஷித்தால் உங்களுக்குப் புருஷார்த்தம்ஸித்திக்குமென்றுபரமார்த்தத்தைஉபதேசித்தாரென்றுகருத்து

அடியிலே ''குடந்தையேதொழுது'' என்று ஆராவமுதைப் பருகினவராகையாலே, திருப்பிரிதிதொடங்கி உகந்தருளின நிலங்களில் ப்ரவணரானவர் * தூவிரியமலருழக்கியிலே தூதுவிட்டும், * ஏழையேதலனில் தாமேமுன்னிலையாகத்தமக்கு இவ்விபூதியிலிருப்பு அரிதாயருளவேணுமென்று சரணம்புக, அடியில் ஆராவமுதைப்பருகினவராகையாலே இவரை இன்னமும் உகந்தருளின நிலங்களை அநுபவிப்பிப்போமென்று ஸங்கல்பித்து அதிலே மூட்ட * ஒருநல்சுற்றத்தளவும் பரிபூர்ணமாக வநுபவித்து, அதுக்குமடியான ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களையும்அநுபவித்து, தத(ட)லாபத்தாலேநொந்துமீண்டுதிருவாலியெம்பெருமானடிமேல் ''போதணியப்பெற்றோம்'' என்று தேறி, ஸம்ஸாரிகளிருக்கும்படியே ஆராவமுதைப் பருகச்சொல்ல, அது செய்யாமையாலே நிந்திக்கிற ஆழ்வாரைக்கண்ட ஸர்வேஶ்வரன், ''இவ்வாழ்வாருக்கு இவ்விபூதியில் கால்பாவி ஏழையே தலனைத் தீர்ந்ததோ? '' என்று விசாரிக்கத் தோலி, ஸம்ஸாரமண்டலத்தில் இவரிருப்பைஅறிவிப்பித்தானென்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, கீழ்த்திருமொழியோடுஇதுக்குஸங்கதியருளுகிறார் (பகவத விஷயத்திலித்யாதி). (கரணங்கள்) என்றநந்தரம் ''யாவைசிலவுண்டு'' என்று சேஷம்,

யிட்டு வாராநிற்கச்செய்தேயும் மஹாராஜரிழவைக்கண்டபின்பு அவ ற்றைமறந்து அத்தைப் பரிஹரிக்கப் பார்த்தாரிறே.

"இவைகிடக்க, இவர்தாம்நின்ற நிலையை இவர்க்கறிவிப்போம். ஸம்ஸாரத்தினுடைய பொல்லாங்கையறிவித்தால் இதுவே அமையு மென்றறிந்தாராகில் இங்கேவைக்கிறோம். இதில் பொருந்தாதபடி யானாராகில் அமர்ந்தநிலத்திலேகொடுபோகிறோம்" என்றுபார்த்து, "பிறரை இகழ்கிறநீர்தான்நின்றநிலையைப்பார்த்துக்காணீர்" என்ன; தம்மைப்பார்த்தார். ஜ்ஞாநலாபமுண்டேயாகிலும் அவன்உபேக்ஷி த்தவன்று இவ்வருகே போகைக்குமுடலாய்,அவன்ஆதரித்தபோது அவ்வருகே போகைக்குமுடலாம்படி பொதுவான நிலத்தில் தேஹ ஸம்ஸ்ருஷ்டராயிருக்கிற விருப்பைக்கண்டார். குறைவற்றாராயிரு க்கிறவர்கள் கோடியிலேயுமாகப் பெற்றதில்லை; இக்குறை நெஞ்சில் படாதே போதுபோக்கியிருக்கிறவர்கள் கோடியிலேயுமாகப்பெற்ற தில்லை.

இதுதான் தேஹமாயும் இந்த்ரியமாயும் போக்யமாயும் பந்தக மாய்த்தோற்றியிருந்தது. இதுதான் அஸத்கல்பமாம்படியிறே பிற ந்தஜ்ஞாநம். அந்தஜ்ஞாநந்தான் ஆறியிருக்கைக்குஉடலன்றிக்கே, த்வரிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே. புற்றினருகே பழுதைகிடந்

(இதுவேஅமையுமென்றிருந்தாராகில்) என்றது-உகந்தருளின நிலத்தில் ப்ராவண்யத்தாலே,(க)"இங்கே திரிந்தேற்கிழுக்குற்றென்" இத்யாதிப்படியே தேறியிருந்தாராகிலென்கை. ஜ்ஞாநமுண்டானால் உம்முடலை-கைங்கர்யத் துக்குஉடலாக்கலாமே, இதுக்கஞ்சக்காரணமென்னென்னவருளுகிறார் (ஜ்ஞா நலாபமித்யாதி). பொதுவாகையாலே அச்சத்துக்கு முடலாமேயென்று திருவுள்ளம்.

"போதணியப்பெற்றோமே" என்றிருக்குமவருக்கு பந்தகமாகாதேயென் ன; ஆகிலும் இவ்வுடம்பொடுசெய்யும் கைங்கர்யம், அபி (ரூ) நிஷ்பத்யமான ஜ்ஞாநத்துக்குப் போருமோவென்கிறார் (இதுதானித்யாதி). அந்தஜ்ஞாநந் தானே பயஹேதுவாயிற்றென்கிறார் (அந்தவித்யாதி). எத்தனை சொன்ன லும் அவருக்கு ஸகலகரணங்களும் பகவத்விஷய ப்ரவணமாய், பெறில் தரித் தல், இல்லையாகில் நசித்தலாயிருக்க, இவருக்கு அஞ்சுகைக்கு நிமித்தமுண் டோவென்ன, (புற்றினருகேயித்யாதி). ஆனால் பயமநுவர்திப்பானேன்,

---

(க) தி-வாய்-அ-க௦-ச

தாலும் "பாம்பு" என்றே பயம் அநுவர்த்திக்குமிறே. ஆகையால் இதுதான் அவஶ்யம்பரிஹரித்துக்கொள்ள வேண்டுவதொன்றாயிருக்கிறபடியும், தம்மால்பரிஹரித்துக்கொள்ள வொண்ணாதபடியாயிருக்கிறபடியும், அவனையே கால்கட்டிப் பரிஹரித்துக்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறபடியையும்அநுஸந்தித்து, த்வதநுபவவிரோதியானதேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தந்தருளவேணுமென்று திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம் புகுகிறார். .... *

மூ.—மாற்றமுள வாகிலும் சொல்லுவன் மக்கள்
தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொ லென்றின்னம்
ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போலஞ்சுகின்றேன்
நாற்றச்சுவை யூறொலியாகிய நம்பீ. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நாற்றம்	கந்தமென்ன	சொல்லுவன்	அதுக்குமேலே உத்தரம் சொல்லுகிறேன்;
சுவை	ரஸமென்ன	மக்கள்	மநுஷ்யர்களுடைய
ஊறு	ஸ்பர்சமென்ன	தோற்றக்குழி	கர்பஸ்தாநமாகிற பெரும்பாழியிலே
ஒலி	ஶப்தமென்ன	இன்னம்	இதுக்குமேலும்
ஆகிய	ஆகிய இக்குணங்களாய் நின்ற	தோற்றுவிப்பாய்கொல் என்று	பிறப்பித்து ஸம்ஸரிக்கச்செய்வாயோ வென்று நினைத்து
நம்பீ!	பூர்ணனே!	ஆற்றங்கரை	ஆற்றங்கரையிலே
(நான் உன்னைச்சிலகேட்டால்;)		வாழ்	வர்த்திக்கிற
மாற்றம்உள	உனக்குச்சொல்லலாம் மறுமாற்றமுண்டு;	மரம்போல்	வ்ருக்ஷம்போலே
ஆகிலும்	நான்சொன்னவற்றுக்கெல்லாம் நீ உத்தரம் சொன்னாயேயாகிலும்	அஞ்சுகின்றேன்	பயப்படாநின்றேன். (௧)

வ்யா;—முதற்பாட்டு.(மாற்றமுள) "இவ்வாத்மவஸ்துவானது கௌஸ்துபாதிகளோபாதி நிர்தோஷமாய் உன்னாலே தரிக்கப்படுவ

(க)" ஸமி ஜீமஹுதச்ச்நஜ-நபிபேதிகுதஶ்சந" என்றன்றோ ப்ரபந்நர் இருப்பது.

*ஏழையேதலனிலே சரணம் புகுந்தாரே,அதுதானே அமையாதோவென்னவருளுகிறார் (ஆகையாலித்யாதி). *

(௧) தை-ஆ-௯-௧.

தொன்றுயிருக்க, இது அநாதிகாலம் ஸம்ஸரிக்கும்படி விட்டுவைத்தாய்நீ'' என்றுப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகம்பண்ணிச்சொன்னால், அதுக்குஉனக்குச் சொல்லலாம்மறுமாற்றங்களுள. (மாற்றமுள) அதுக்கு அர்த்தமில்லை, ஸம்பந்தத்திலே ஒருகண்ணழிவுண்டாகில்றே ஒரு மறுமாற்றம்சொல்லிக் கடக்கவிருக்கலாவது. உன்னோடுண்டான குடல்துடக்கு-போட்கனல்ல; உன்கண்வட்டத்தே ஸம்ஸரிக்கிறஇத்தைஇல்லைசெய்யவொண்ணுது. இதுக்குநீஎன்னமறுமாற்றம் சொல்லுவது.

(உள) ''நீசேதநனுனபின்புபேற்றுக்குடலாகநீயேஅநுவர்த்தித்து வரவேண்டாவோ'' என்று உனக்குச் சொல்லலாம்; ''நாம், * ஆள்பார்த்துழிதருவாளுய், எதிர்சூழல்புக்குத் திரியாநிற்க, நீரேயன்றோ இவ்வளவாக மிறுக்குப்பண்ணினீர்'' என்று சொல்லலாம்; ''ஆவேனென்று இசைந்தவின்று வரநிற்கைக்குறுப்பாகவன்றோ நாம்முதலிலேசக்தியையும்ப்ரவ்ருத்தியையும்தந்துவிட்டது'' என்று சொல்லலாம்; நீ ஒரு உத்தரம்தேடி சொல்லுங்காட்டில் நான் படுகிற க்லேசத்துக்குப் பரிஹாரமாயிற்றோ? நான் படுகிறக்லேசத்தைப்பரிஹரித்துக் கொடுநின்றன்றோ உத்தரம் சொல்லுவது. (ஆகிலும் சொல்லுவன்) நான் சொன்னவற்றுக்கெல்லாம்நீஉத்தரம் சொன்னுயேயாகிலும் அதுக்குமேலே உத்தரம் சொல்லுகிறேன்.

(மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய் கொலென்று) ''நீ,

அரு.—முதற்பாட்டு, (மாற்றமுளவித்யாதி) '' அரங்கநகரப்பா'' என்றபதத்தை உட்கொண்டு, அர்த்தமில்லை யென்னுமத்தை உபபாதிக்கிறூர் (ஸம்பந்தத்திலித்யாதி). (போட்கனல்ல) க்ருத்ரிமனல்ல. அப்படுகையாலே அரங்கத்தில் நித்யமாக நித்ரை செய்யுமதில்லையென்ன வொண்ணுதேயென்று கருத்து. '' தாமரைக்கண்ணு'' என்றத்தை உட்கொண்டருளுகிறூர் (உன்கண்ணித்யாதி).

மாற்றமுண்டு என்றுசொல்லாதே ''உள'' என்று பஹுவசநமாகச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறூர் (நீயித்யாதி). சொன்னதுக்கெல்லாம் ஒன்றுசொன்னால் அதுக்குமேல் சொல்லும்படி உத்தரங்கள் அநேகமுண்டென்கையாலே, எனக்கத்தனை சொல்லப்போகாதென்று தோற்ற பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணினபடியென்று கருத்து.

நீர் சொல்லுமதுதான்எதென்னும் ப்ரஸங்கத்திலே '' மக்களித்யாதி '' என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறூர் (நீயித்யாதி). ''தோற்றுவிப்பாய்''

சொன்னவற்றுக்கு மறுமாற்றம்சொன்னாயாகிலும், பின்னையும்உன்னை வடிம்பிட்டுக்கேட்கவேணுமென்னும் நிர்பந்தமில்லாத மநுஷ்யர்களுடைய கர்ப்ப(ஸ்)ஸ்தாநத்திலே என்னுடையகர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கிறாயோ'' என்று. ''ஸம்ஸரிக்கைக்குக்கர்மம்பண்ணுவானிவனிறே. அதுக்கீடாக ப்ரவர்த்திப்பிக்குமதன்றோ வேண்டுவது. ஆனாலும் சரீரத்தோடேயிருக்கச் செய்தேயன்றோ உமக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தது'' என்ன; நெடுநாள் ''ஸோ௨ஹம், மநுஷ்யோ௨ஹம்- தேவோஹம், மநுஷ்யோஹம்'' என்று அகன்றுபோந்ததும் இச்சரீரத்தோடேயன்றோ? இன்னம் கீழ்கழிந்தகாலம் அநாதி; மேலுள்ளகாலம் அநந்தம்; ஆனபின்பு ஸம்ஸரித்தகாலம் போராதோ? இது தண்ணியதென்றும், அத்தைக்கழித்துத் தருவாய் நீயென்றும்அறிந்தபின்பும் இந்த நோவுபடவேணுமோ?

ஆனாலும்''இத்தைக்கழித்துத்தருவோம் நாம்' என்னுமறிவைப் பிறப்பித்தோமே'' என்ன; (ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போலஞ்சுகின்றேன்) ஆகில் நீபிறப்பித்தஜ்ஞாநத்துக்குப்பலம்-இதுவோ? சைதந்யத்தால் கொள்ளும்கார்யம் பயஸ்த்தாநமென்கை. ஆறு பெருகித் தன்வேரையகழ்ந்து பொகடாநின்றால், பேரநிற்றல், பரிஹரித்துக் கொள்ளுதல், கூப்பிடுதல் செய்யவறியாதிறே. பயத்தில்வந்தால் சேதநனைகையும், பரிஹாரத்தில் வந்தால் அசித்ஸமனைகையுமாயிற்று இவனுக்கு ஸ்வரூபம்; பயமேயிறே இவனுக்குள்ளது. (௧)''ஶோசாமி-அஹம்பீதோஸ்மி''(௨)''நன்றுமஞ்சுவன்''(௩)''ஸம்விக்ந:-மாசுச:'' என்பான்வேறொருவனிறே. பரிஹரிக்கை-அஹம்என்கையிறே,''உன்னுடைய அஹம் புத்தியை நினைத்து அஞ்சினையாகில் என்னுடைய அஹம் புத்தியைஅநுஸந்தித்து ஆறியிருக்கப்பாராய்''என்றானிறே.

என்று கேவலம் அவனைஅநாதரித்துச் சொல்லியிருக்கிறது. (கர்மாநுகுணமாக) என்று கூட்டுவானென்னென்ன வருளுகிறார் (ஸம்ஸரிக்கைக்கித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (ஆனாலுமித்யாதி). ''ஆற்றங்கரைவாழ்மரம்போல்'' என்றத்ருஷ்டாந்தத்துக்கு பாவமருளுகிறார் (ஆறித்யாதி). அத்தைத்ருஷ்டாந்தமாக எவ்வாகாரத்திலே சொன்னாரென்னவருளுகிறார் (பயத்திலே யித்யாதி). (உன்னுடைய அஹம் புத்தியை) என்றதுக்கு '' நான் என்பேற்றுக்கு யத்நம் பண்ணுகை-எனக்குச்சேராதென்று நினைத்தஞ்சினையாகில்'' என்றுகருத்து.

---

(௧) க-ஜிதந்தா-அ. (௨) தி-வாய்-அ-க-௧. (௩) கீ-க௮-௬௬.

(நாற்றச்சுவையித்யாதி) பயத்துக்குப் பரிஹாரமும், உத்பாதகனும் நீயாயிருந்தாய். அதுக்கு பயஸ்தாநம்-ஆறு; உமக்கு பயஸ்தாநமேதென்ன; அதுக்கு ஆறு ஒன்று; என்னை அஞ்சாறு அகழ்ந்து போகடுகிறது. உன் பச்சல்நின்றும் அகற்றுகைக்குப் பரிகாரம் சப்தாதிகள். அத்தைப்பரிஹரிக்கும் நீபூர்ணனாயிருந்தாய். (க)

[మమమాయాదురత్యయా । మామేవయేప్రపద్యన్తే - மமமாயா துரத்யயா। மாமேவயேப்ரபத்யந்தே] நான் பிணைத்த பிணை ஒருவராலும் அவிழ்க்கப்போகாது, என்னையே கால்கட்டி அவிட்குமன்று கழிக்கலாமென்றாயிறே பிள்ளை திருநறையூரறையர் வார்த்தையைநினைப்பது.

மூ — சீற்றமுள வாகிலும்செப்புவன் மக்கள்
தோற்றக்குழிதோற்று விப்பாய்கொ லென்றஞ்சி
காற்றத்திடைப்பட்ட கலவர்மனம்போல்
ஆற்றத்துளங்கா நிற்பனாழிவலவா. (உ)

பதம்	உரை.
ஆழி	திருவாழியாழ்வானை
வலவா	வலக்கையிலேந்தின ஸர்வேஶ்வரனே!
சீற்றம்உள	நீ சீறும்படியாக நான் செய்தவை பல உண்டு,
ஆகிலும் செப்புவன்—;	
மக்கள்தோற்றக் குழிதோற்றுவிப்பாய் கொல் என்று—;	
அஞ்சி	பயப்பட்டு
காற்றத்திடைப்பட்ட	பெருங்காற்றிலே அகப்பட்ட
கலவர்	மரக்கலத்தினுள்ளே இருப்பவர் களுடைய
மனம்போல்	நெஞ்சைப்போலே
ஆற்ற	மிகவும்
துளங்காநிற்பன்	நடுங்காநிற்பன். (உ)

(பயத்துக்குப் பரிஹாரமும்) என்றது-"நம்பி" என்றத்தைப்பற்ற. (அஞ்சாறு) சப்தாதிகளைந்து -எனக்கு ஆறுகளாயிற்றென்று ப்ரக்ருதார்த்தம். அஞ்சும் ஆறும் என்றுரஸோக்தி. விஷயங்களைந்தும், தத்க்ராஹகங்களாறும், கர்மேந்த்ரியங்களைந்தும், ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களாறும், ஊறு - ஸ்பர்ஶம். ரூபத்தைச் சொல்லாவிட்டது - பயத்தாலே கண்ணைஞ்சுழலையிட்டமை தோற்றுகைக்கென்று திருவுள்ளம். ... ... (க)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (சீற்றமித்யாதி) நாம்ஸஹஜஸௌஹார்தத்தை யுடையனாயிருக்க, தாமே அநாதிகாலம்"త్వం మే - த்வம்மே" என்றால்,

(க) கீ-ஏ-சுக

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (சிற்றமுள) திருவுள்ளத்துக்குச் சிறவேண்டுவன குவாலைச் செய்துவைத்து, அவையொன்றையும் பாராதே அநுகூலரைப்போலே திருமுன்பேநின்று சிலவார்த்தை சொல்லப்புக்கவாறே "கேட்டருளுகிறதேவர் ஸர்வஜ்ஞராகையாலே அப்போது அவற்றைச் செய்து இப்போது இவற்றைச் சொல்லா நின்றானிவன்; என் செய்தானுன்" என்று திருவுள்ளத்துக்குச் சிறவேண்டுவன குவாலுள.

(க) [ஏகோஹமஸ்மீதிசமந்யஸே - ஏகோஹமஸ்மீதிசமந்யஸே த்வம்] கெடுவாய்! ஜீவபரர்கள் இருவருண்டென்கிற ப்ரமாணப்ர ஸித்தியையும் கேட்டறியாயோ? நீதான் ராஜாவாய் ப்ராமாணிகர் ஸேவிக்கவே தாவிருந்து போந்தது. [ஹ்ருச்சயம் - ஹ்ருச்சயம்] அப்போதொன்றைச் சொல்லி இப்போதொன்றைச் செய்கிற உன் னுடைய நினைவுக்கு வாய்த்தலையாயிருக்கிற அவனை யொன்றும் புத்திபண்ணிற்றிலையோ பாவி. [முநிம்-முநிம்] அவன்றான் உன்னைப் போலே ஜ்ஞாநஸங்கோசமுடையானொருவனென்றிருந்தாயோ?. [புராணம் - புராணம்] ஒருகால் ஜ்ஞாநஸங்கோச முண்டாய் ஒருகால்விஸ்தருத்முமவனென்றிருந்தாயோ? (உ) "பழகியான்தா ளேபணிமின்" என்னக்கடவதிறே. பரிக்ரஹித்த சரீரம்தோறும்புகி யனுயிறே இவன் போருவது. முன்பு நின்றநிலை அறியான்; நடுநிற் கிற நிலையறியான்; மேல்போக்கடியுமறியான் இவன். முன்பு நின்ற

'அஹம் மே-அஹம்மே" என்றுவசப்படாதே, இப்போதும் "இன்னும்தோற்றுவிப் பாய்கொல்" என்று நிர்க்ருணரைச் சொல்லுமாபோலேகையும்திருவாழியுமா யிருக்குமாதிக்யத்தையும்பாராதேஎன்சொன்னீரென்னுமிடம்தோன்ற, சீறிச் சிவந்தகண்ணராய் நிற்க, அதுக்குமேலே பாவ (பாவ) ஜ்ஞராய், அத்தையும் அநுமதித்துஅதுக்குமேலும் சொல்லத்தக்கத்தைஅருளுகிறாரென்று ஸங்கதி.

கீழ்ப்பாட்டிலே "மாற்றமுளவாகிலும் சொல்லுவன்" என்றுபோரப் பொலிய உத்தரம் சொன்னவர்தாமே, "சிற்றமுள" என்று தன்பக்கலிலே குற்றமுண்டானதாக அங்கீகரிக்கிறதென்னென்ன; சகுந்தளையானவள் துஷ் யந்தனை இன்னதாகச் சொன்னப்போலே சொன்னரித்தனைபோக்கி, இழவா னது தம் கர்மமென்கிறதறியாரோ வென்றுபரிஹாரம்திருவுள்ளம்பற்றி, சகுந்தளையெடுத்த ஶ்லோகத்துக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறர் (ஏகோஹமி த்யாதி).

(க) பார- (௨) ௪-திருவ-உஉ.

நிலையுமறிந்து, இவனுக்குஸாத்மிக்குமதுவுமறிந்து, மேல்போக்கடியுமறிவான் அவனிறே. வாதப்ரக்ருதி, பித்தப்ரக்ருதி, என்றறிந்து ஓரோருடிக்காகப் பரிஹரித்துப்போரும் வைத்யர்களைப்போலே. முன்புதான் அசித்கல்பனாய்க்கிடக்கும்;பின்புதான் "கார்பீர்" என்னக்கதருநிற்கும்இவன்.முன்புத்தைநிலையறிவானொருவன்பலாநுபவம் பண்ணுவிக்குமத்தனையிறே. [யோவேத்தா - யோவேதிதா] இத்யாதி முன்பு சொன்னவார்த்தையையும் இப்போதுசெய்கிற செயலையும் உள்ளபடியறிவான் யாவனொருவன், அவ் வீஸ்வரன்முன்பேயிருந்து அமணக்கூத்தடியாதே கொள்ளாய்.

திருவுள்ளத்துக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி பரஹிம்மைகளைப் பண்ணுவது; தேவரீர் இவைகல்வழி போகவேணுமென்று ஹிதம்பார்த்து வைத்தால் அவ்வழிபோகாதொழிவது; சரீர பரிக்ரஹம் பண்ணி நிற்கையாலே அதுக்கடியான அவித்யாதிகளுக்கு வஸ்யனாவது; சப்தாதிகளிலே ஆபிமுக்க்யம் பண்ணி உன்பக்கலிலே வைமுக்க்யம் பண்ணுவது; உன்திறத்திலேபொறுக்கவொண்ணாதவற்றைச் செய்வது; உன்னடியார்விஷயத்தில் பொறுக்க வொண்ணாதவற்றைச் செய்வது; இரண்டிடத்திலும் நிர்நிபந்தகமாகச் செய்யுமவை; இவ்வழியாலே அநேகமிறே-தேவருக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதவை. பகவதபசாரமாவது - ஈஸ்வரசேஷமான ஆத்மவஸ்துவை, என்னதென்றிருக்கை. அவனுடைய அநுக்ரஹஜந்மத்தை கர்மநிபந்தஜந்மத்தோடு ஸமானமாக புத்திபண்ணுகை. அவன் தன்க்ருபையாலே இவன் கோலிற்றொன்றைத் திருமேனியாகப்பரிக்ரஹித்தால், அத்தை இதரஸஜாதீயமாக ப்ரதிபத்திபண்ணுதல்செய்கை. பாகவதாபசாரமாகிறது-அர்த்தகாமநிபந்தநமாக பாகவதர்களோடேபொருமை கொண்டாடுகை. அஸஹ்யாபசாரமாகிறது - இவை இரண்டு விஷயத்திலும் ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாகச்செய்கை. இப்படியால்தேவர் திருவுள்ளத்துக்குச் சீறவேண்டுவனகுவானுள.

(ஆகிலும் செப்புவன்) சீறுகைக்கு வேண்டுமவையில்லாமை சொல்லுகிறேனல்லேன். ஆகில்பின்னை சொல்லுகிறதென்னென்னில்;

"உள" என்கிற பஹுவசநத்தாலே,சீற்றங்களும் பலவாக வேண்டுகையாலே அவை,அவற்றுக்குப் பண்ணப்பட்ட அபராத பாஹுள்யத்தாலே யாகையாலே அவற்றையெல்லாம் உபந்யஸிக்கிறார் (திருவுள்ளத்துக்கித்யாதி).

புறம்புபுகலில்லாமையாலே (க) " த்வமேவ ஶரணம் கத: - தமேவசரணம் கத:" என்னுமாபோலே சொல்லுகிறேன். (மக்களித்யாதி) உனக்குச் சிறவேண்டும்படியான செயலுக்கடியான கர்மாநுகுணமாக நான் போக, நீ அதுக்கு அநுமதிதாநத்தைப்பண்ணி உதாஸீநரைப் போலே யிருக்கிறாயோ என்றஞ்சி. தன்னாலவந்ததுக்கும் அவனால் வந்ததுக்கும் அவனை இன்னாதாகலாம்படியிறே ப்ராப்தியிருப்பது. ப்ரஜைகிணற்றிலேவிழாநின்றால், வாங்காததாயைத்தானே தள்ளினா ளென்னக்கடவதிறே. இது உன்னை அகன்றுநோவுபடவேண்டுகிறது - நீ கைவிடுகையன்றோ என்னலாயிருக்குமிறே. " ஸம்ஸாரிகளான மநுஷ்யர்கள்கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிக்கும்கர்ப்ப ஸ்த்தாநத்திலே ப்ரவேசிப்பிக்கிறாயோ " என்றஞ்சி.

(காற்றத்தித்யாதி) பெருங்காற்றிலே அகப்பட்டமரக்கலத்துக்குள்ளே அகப்பட்ட சேதநருடைய நெஞ்சுபோலே. பயப்படுகைக்கு மேற்பட பரிஹாரத்தில்அந்வயமில்லையிறே. அதுக்குட்பட்டமநுஷ்யரெல்லாருக்கு முள்ளபயம் இவரொருவருக்கு முண்டாயிருக்கிறது. மிகவும் நடுங்காநிற்பன், சரீர வியோகமாத்ரத்திலே இவர்களுக்கு. ஆனால்பின்னை நம்மைச்செய்யச்சொல்லுகிறதேதுக்கென்ன; (ஆழிவலவா) உன்கையில் திருவாழிக்கும் எனதுஉள் நடுக்கத்துக்கும் சேர்த்திச்சொல்லிப்போ. உனக்கு அசக்தியுண்டென்று சொன்னாயாதல், என் நடுக்கத்தைப் பரிஹரித்தல்செய். (உ)

மூ;—தூங்கார் பிறவிக்க ளின்னம் புகப்பெய்து
வாங்காயென்று சிந்தித்து நானதற்கஞ்சிப்
பாம்போ டொருகூரையிலே பயின்றாப்போல்
தாங்காதுள்ளம் தள்ளு மென்தாமரைக்கண்ணா. (ந)

குற்றம்தம்மேலே யிருக்கச்செய்தே, எதிர்த்தலையை வெறுத்துக்கொண்டு காலிலே விழுகைக்கு மூலமென்னென்ன (தன்னாலித்யாதி). வாக்யார்த்தம் (ஸம்ஸாரிகளானவித்யாதி).

(பின்னை) என்றவநந்தரம் " ஆத்மநாசத்துக்கஞ்சு மிவருக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே" என்றுகூட்டுவது. ... ... (உ)

(க) ரா-ஸு-ஈ கூ-அ-கூகூ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
என்	எனக்கு ஸ்வாமியான	அதற்கு	அந்தஸம்ஸாரத்துக்கு
தாமரைக் கண்ணா	தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரனே!	அஞ்சி	பயப்பட்டு
இன்னம்	இனிமேலும்	பாம்போடு	ஸர்ப்பத்தோடே
தூங்குஆர்	தமஃப்ரசுரமான	ஒருகூரையிலே	ஒருகூரைவீட்டிலே
பிறவிக்கள்	ஜந்மங்களிலே	பயின்றாற்போல்	வஸித்தாற்போலே
புகப்பெய்து	புகச்செய்து	உள்ளம்	என்மநஸ்ஸானது
வாங்காய் என்று	மீட்கமாட்டாயென்று	தாங்காது	தரித்துநிற்கமாட்டாமல்
நான்சிந்தித்து	நான் நினைத்து	தள்ளும்	தடுமாறுகின்றது.

(௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (தூங்கார் பிறவிக்கள்) அசைவு மிக்க ஜந்மமென்னுதல். தமஃப்ரசுரமான ஜந்மமென்னுதல். (இன்னம் புகப்பெய்து) இதுக்குமுன்பு பட்டது போராதோ? (வாங்காயென்று) மீட்கைக்குத்தாமும்கூட்டென்னுமிடத்துக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுகிறிலர். (சிந்தித்து நானதற்கஞ்சி) பரிஹாரத்தில் வந்தால் தம்மை அசித்ஸமராக நினைத்தாரேயாகிலும், சேதநரான வாசிக்கு பயம்அநுவர்த்திக்கையும் தவிராதே.

(பாம்போடு) அவையொழியில் நாட்டார் பிழையாதபடியிருக்கிறவை, இவர்க்கிருக்கிற படியாயிற்று இது. வெய்யிலிலே நொந்தவன் ஆடுகிற ஸர்ப்பத்தின் நிழலிலே போய் ஒதுங்கி, அது அள்ளிக்கொள்ளு மென்றறியாதே ஸுகிக்கப்பார்க்குமா போலேயிருப்பதொன்றிறே. அது அள்ளிக்கொண்டது அப்போதேயிறே.

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (தூங்காரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "இவ்வாழ்வார்தம்மிடத்திலே குற்றங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு நம்மையும் இன்னாதாணர்; இதுக்கடி ஸம்பந்தத்திலுறைப்பிறே" என்று செவ்வரியோடிக் கண்டகண்ணனாயிருந்து, "ஆழ்வீர்! நீர் உம்மிடத்தில் குற்றங்களையுண்டென்றும் சொல்லி, நம்மை இன்னாதாகிறதென்? நாம்செய்தபடி செய்கிறோமென்றாறியிரும்"என்றுசொல்ல; என்னுள்ளம்நின்றவாநில்லாதே; என்செய்கேனென்றாரென்று ஸங்கதி.

தூங்குதல் - அசைவும், உறங்குதலுமாக வருளுகிறார் (அசைவித்யாதி). (அவை)-விஷயங்கள். (அப்போதேயிறே) என்றது-மயர்வறமதிநலமருளு

(ஒரு கூரையிலே) கண்ட தடைய அதிஶங்காஹேதுவாயிற்று. (தாங்காதுள்ளம் தள்ளும்) தரியாதே ஹ்ருதயமானது தடுமாறு கின்றது. அதுக்கு நான் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; (என் தாமரைக்கண்ணா) (க) "ஆஜகாம-ஆஜகாம" என்று லங்கையில்பொருந்தாதேபோந்தவன்தானே, பெருமாளதானவாறே, (௨) "விபீஷண விதேயம்ஹி - விபீஷணவிதேயம்ஹி" என்னலாம்படி அங்கே பொருந்தினனிறே. அப்படி நீயே உன் திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கப்பெறில், நான் இது தன்னிலேயும் இருக்கவல்லேன். ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே பார்த்தவன்றிறேஇவ்விடம் த்யாஜ்யமாவது. அவன் ஸம்பந்தத்தையிட்டுப் பார்த்தபோது, இதுதானும் உத்தேஶ்யமாயிருக்குமிறே.

"'இதில் அரைக்ஷணம் பொருந்தாதபடியாயிருக்கிறஇவர்பாசுரத்துக்கும், இதொழியச் செல்லாதபடியாயிருக்கிற நம்பாசுரத்துக்கும் வாசியறியாதாரொருவன் ஶரண்யனைப்பெறில், நமக்கு அப்பேறு பெறலாவது' என்றருளிச் செய்யாததாமே, அநந்தரம் (௩) 'மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் - மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்' என்கிறபடியே 'இத்தலையிலுள்ளது போட்களுனாலும் நான் அவனைவிடேன்'' என்றருளிச்செய்தபடியாலே, நமக்குப்பெறுகைக்குத் தட்டில்லை'' என்றருளிச்செய்தருளினார் நஞ்சீயர். இது-மெய்யாதல், இல்லையாகில் பரிஹாரமின்றிக்கேபோதல் செய்யுமத்தனை. இதுபொய்யாகிலும் நமக்கு அஞ்சவேண்டாம்; இத்தால் பொய்யாகாதென்றபடி. இது பொய்யாகில்நரகாத்ய நுபவங்களைச்சொல்லுகிறவையோமெய்யாகப் புகுகிறது. .... (௩)

வதற்கு முன்பிறே என்கை. "உள்ளம்தள்ளுமென் தாமரைக்கண்ணா" என்கையாலே-உள்ளம் தள்ளாதபடி கடாக்ஷிக்கவேணுமென்று விவக்ஷித்து, இங்கிருக்க இவன்கடாக்ஷத்தாலே நெஞ்சுபொருமோவென்ன; த்ருஷ்டாந்தாந்தரம். தாத்பர்யமருளுகிறார்(ஆஜகாமேத்யாதி).

"பாம்போடொருகூரையிலே பயின்றாப்போலேஉள்ளம் தள்ளும்"என்று ஸஹ்ருதயமாக ஆழ்வார் அநுஸந்திக்க, இப்பாசுரத்தை அந்தபாவவ்ருத்தியில்லாதாரும்அநுஸந்தித்தால்அப்பேறுண்டோ"என்றும், வினையாயினசாரகில்லாயே"என்கிறாரிறே; இதுகூடுமோவென்றும்சங்கையைஸம்வாதமுகேந பரிஹரிக்கிறார் (இதிலித்யாதி). ... ... (௩

(க) ரா-யு-௧௭-௩. (௨) ரா (௩) ரா-யு-௧௮-௩.

மூ;—உருவார்பிறவிக்க ளின்னம் புகப்பெய்து
திரிவாயென்று சிந்தித்தி யென்றதற்கஞ்சி
இருபாடெரி கொள்ளியினுள் ளெறும்பேபோல்
உருகாநிற்கு மென்னுள்ள மூழிமுதல்வா. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஊழிமுதல்வா	ப்ரளயகாலத்திலும் ரக்ஷகனாய்நின்றவனே!	அதற்குஅஞ்சி—;	
உருஆர்	நாநாரூபமான	இருபாடு	இரண்டுபக்கத்திலும்
பிறவிக்கள்	ஜந்மங்களிலே	எரி	நெருப்புப்பற்றி யெரியாநிற்கிற
இன்னம்	இனிமேலும்	கொள்ளியின்	கொள்ளிக்கட்டையின்
புகப்பெய்து	ப்ரவேசிப்பித்து	உள்	உள்ளே அகப்பட்ட
திரிவாய் என்று	"நீ இப்படியே சுற்றிச்சுழலக்கடவை" என்று	எறும்பேபோல்	எறும்புபோலே
சிந்தித்தி என்று	(என்விஷயத்திலே) நினைத்திருக்கிறாய் என்று	என்உள்ளம்	என்மநஸ்ஸானது
		உருகாநிற்கும்	உருகிக்கரையாநின்றது. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு.(உருவார்பிறவிக்கள்)(க)"ந ஸம்ஶோ வித்யதே நாஸதோ வித்யதே" இத்யாதி. அநேகரூபமமாய் ஒருபடிப்பட்டிரா

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (உருவாரித்யாதி)"தாமரைக்கண்ணா" என்று நீர் இப்போது கடாக்ஷிக்கச் சொல்லுகிறதென்? அடியிலே நம்கடாக்ஷம் பெற்றீரே 'நீர்' பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாப்போலே தாங்காதுள்ளம்' என்றஞ்சுகிறீர்; இப்படி அஞ்சினரைக்கிட்டவஞ்சுங்காணும் விஷயங்களும்" என்ன; "நீ, அஞ்சினவென்னை அச்சத்துக்குடலானநிலத்திலேதானேவைத்திருக்கையாலே, ஊழி முதல்வனை நீ ஸ்வதந்த்ரனென்று நினைத்தாயோ" என்று உருகுமென் நெஞ்சென்றருளுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"இந்தச்சரீரம்-ஸ்த்திரமல்லாமையாலே, சரீராந்தரம் வந்தால்இப்போது அஞ்சினவர்க்கு ப்ரச்யுதிவருமே; அப்போது பழையபடியேயாய் விடுமே" என்றுஉருகுமென்றுகருத்து. "பிறவிக்கள்" என்னவமைந்திருக்க, "உருவார்" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளுகிறார் (நாஸத: என்று தொடங்கி, போருமிறே என்னுமளவும்). "உரு" என்று சரீரமாய், ஆர்தல்-மிகுதியாய் சரீரமேமிக்கு ஆத்மாவை சிறுக்கும்படியான ஜந்மமாகையாலே தேஹாத்மாபி

(க) கீ-௨-

மையாலே, அஸத்தானவிது விநாஸயோகியாயிருக்கும். ஏகரூபமா யிருக்கையாலே, ஆத்மவஸ்துவானது அவிநாஸியாயிருக்கும். இப் படி இரண்டுக்கும் தத்வதர்ஸிகளாயிருக்குமவர்களாலே நிர்ணயம் காணப்பட்டது. "నిరూపణస్యనిర్ణయాన్తత్వాన్నిర్ణయాన్తో దృష్టః - நிரூபண ஸ்யநிர்ணயாந்தத்வாத்நிர்ணயாந்தோத்ருஷ்டஃ". ஆத்மவஸ்து வானது- அஹம்புத்திபோத்யமாய், ப்ரத்யக்வஸ்துவாயிருப்பதொ ன்றாய், தேஹமாகிறது-க(ஃ)டாதிகளைப்போலே இதம்புத்திபோத் த்யமாய், பராகர்த்தமாய், அநாத்மாவாய், ஆத்மாவோடு அதிதூர மாயிருக்க,இத்தேஹத்தில் அஹம்புத்திபண்ணலாம்படிபோருகிற போந்த ஜந்மங்களிலே, தேஹத்திலே அஹம்புத்திபண்ணிப்போரு கையாலே, அதுவே விஸ்த்ருதமாய் ஆத்மவஸ்துதேயந்தாபோரு மிறே. தேஹாத்மாபிமாந ஜநகமாயிருக்கிற ஜந்மங்களிலே இன்ன மும் என்னுடைய கர்மாநுகுணமாக ப்ரவேசிப்பித்து.

(திரிவாயென்று) "திறந்துகிடந்த வாசல்தோறும் நுழைந்துதிரியும் பதார்த்தம்போலே, தேவாதி சரீரங்கள் தோறும் புக்கு, 'దేవోఽహమ్, మనుష్యోఽహమ్-தேவோஹம்,மநுஷ்யோஹம்' என்று இங்ஙனே க்லேசப்பட்டுத் திரிவானென்று நீ நினைத்திருக்கிறாயோ?" என்று அஞ்சாநின்றேன். (சிந்தித்தியென்றதற்கஞ்சி) உனக்குசிந்தா மாத்ரம்; என்னுடைய க்லேசத்துக்கு அவதியில்லை. நானேகர்மங் களைப்பண்ணிவைப்பனே? பின்பு அவைதானேகொண்டுநடத்துமே. அநுமதிதாநத்தைப் பண்ணியிருக்குமத்தனையிறே உனக்குவேண்டு வது. (இருபாடெரிகொள்ளியினுள்ளெறும்பேபோல்) இரண்டு தலையும் நெருப்புப்பற்றி எரியாநிற்க, நடுவே அகப்பட்டு நோவு படுகிற க்ஷுத்ரபதார்த்தம்போலேயாயிற்று, ஜந்மமரணங்களிரண்டு க்கும் நடுவே அகப்பட்டு நோவுபடுகிறபடி. அவ்வருகு போக்கின்

மாநஜநகமென்று பலிக்கையாலே, இந்ததேஹாத்மாபிமாநம் ப்ரமமென்கைக்கு ப்ரமாணோபந்யாஸ பூர்வகமாக வரக்காட்டி உபபாதித்தாராயிற்று. வாக்யார் த்தமருளுகிறார் (தேஹாத்மேத்யாதி).

"உருகாநிற்கும்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, "சிந்தித்தி" என்றதுக்குக்கரு த்தருளுகிறார்(உனக்கித்யாதி)."திரிவாய்"என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து "உரு" என்றதுக்கு பாவமருளுகிறார் (நாளித்யாதி). (க்ஷுத்ரபதார்த்தம்)என்றது

றிக்கே இவ்வருக்கு பொறுக்கமாட்டாதே படுகிறபாடு, கொள்ளியினு ள்ளெறும் பென்னவுமாம். (உருகாநிற்குமென்னுள்ளம்) க்லேசத்து க்கு ஓரவஸாதமுண்டாகிலிறே ஓரளவிலேஉருகிவலிப்பது. அதுக்கு நாம் பின்னைச்செய்வதென்னென்ன; (ஊழிமுதல்வா) ப்ரளயத்திலே அகப்பட்டு அழிந்துபோகப்புக்கதையெடுத்து ரக்ஷித்தவனன்றோ நீ.

மூ.—கொள்ளக்குறையாத விடும்பைக்குழியில்
தள்ளிப்புகப்பெய்தி கொலென்றதற்கஞ்சி
வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போலே
உள்ளம்துளங்காநிற்ப னூழிமுதல்வா. (ரு)

பதம்.	உரை.
ஊழிமுதல்வா!	
கொள்ள	அநுபவித்தாலும்
குறையாத	நசியாத
இடும்பைக்குழியில்	கர்ப்பஸ்தாநத்திலே
தள்ளி	தள்ளி
புகப்பெய்தி	(மேன்மேலும்) ப்ரவே
கொல்	சிப்பிக்கப்போகிருய்;
என்று அதற்குஅஞ்சி;—	
வெள்ளத்திடைப்பட்ட	மஹாப்ரவாஹத்திலகப்பட்ட
நரிஇனம்போலே	நரிக்கூட்டம்போலே
உள்ளம்	என்னுடையஹ்ருதயம்
துளங்காநிற்பன்	தடுமாறும்படிஇராநின்றேன். (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கொள்ளக்குறையாத) க்லேசப்படவுமா யிற்றிறே; அநுபவவிநாஶ்யமாகப்பெற்றதாகில்காலமெல்லாம் அநு பவியாநின்றாலும்முதலில் குறையாதபடி யிருக்கிறக்லேசத்தைவிளை

''பண்ணெறும்பு'' என்றபாடத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி.பாடாந்தரத்தைக்காட் டுகிறார் (கொள்ளியினுள்ளித்யாதி). (அதுக்கு) நீர் இப்படி அதி சங்கை பண்ணுமதுக்கு. ... ... (ச)

அரு;—அஞ்சாம்பாட்டு. (கொள்ளவித்யாதி) ''நீ குளிரநோக்கப் பெறில், நான் இதுதரிலும் இருக்கவல்லேனென்று சொன்னீர்; நல்லதென்றிருந்தால் அதிசங்கைபண்ணி, ப்ரளயத்தில் நின்றும் எடுத்தாப்போலே எடுக்கவேணு மென்கிறீர்; இப்படி நீரிரண்டுபடியும் சொன்னால் நான்செய்வதென்'' என்று கேட்க, மீளவும் தன்னை ஸம்ஸாரப்ரளயம்கொள்ளாதபடியே பண்ணவேணு மென்று நிர்ணயம் தோற்றச்சொல்லுகிருரென்று ஸங்கதி.

''இடும்பை'' என்றதினர்த்தம்-(க்லேசத்தை) என்றது. ''குழியில்புகப் பெய்திகொல்'' என்னவே அமைந்திருக்க 'தள்ளி'' என்றுவிசேஷித்தத்தாலே

ப்பதான கர்ப்பஸ்த்தாநத்திலே. (தள்ளி) எல்லாவற்றுக்கும் அவனை இன்னாதாகலாம்படியிறே ஸம்பந்தமிருப்பது. தான் இடறி, தாய் முதுகில் குத்தும் ப்ரஜையைப்போலே; அத்தலையாலே வந்ததுக்கு அவனை இன்னாதாமோபாதி, இத்தலையாலே வந்ததுக்கும் அவனை இன்னாதாகலாம்படியிறே ப்ராப்தி இருப்பது. கிணற்றிலே விழுகிற ப்ரஜையை வாங்காத தாயைத்தானே தள்ளினாள்'' என்னக்கடவதிறே. அடியிலே நீ பரிஹரியாமையன்றோ இது அகலவேண்டிற்று.

உதங்கன் "துர்யோதநாதிகள் பட்டுக்கிடக்கிறபடியைக்கண்டு, பிள்ளை பக்கலிலே வந்து, சீற்றத்தாலே சிவந்தகண்களும் தானுமாய் 'ஸர்வஸாதாரணனாயிருக்கிற நீ ஒருதலையிலே பக்ஷபதித்து இவர்களை அழியச்செய்தாயே'' என்ன; "நானும் இரண்டு தலையும் பொருந்தவிடலாமோவென்று ஆவதெல்லாம் பார்த்தேன்; அவர்கள் ஒருகோல் குற்றுநிலமும் கொடோம், என்றபின்பு காண் நான் அழியச்செய்தது'' என்ன; "அவர்கள் இசையும்படியாகவும் நீயே பண்ணாவிட்டதென்?'' என்றானிறே. (புகப்பெய்தி கொலென்றதற்கஞ்சி) நெருப்பிலே அகப்பட்டு எரிகிறவனை, திரிய அதுக்குள்ளே தள்ளி ஒன்றையிட்டு அமுக்குவாரைப்போலே, (வெள்ள) வெள்ளத்துக்குள்ளே அகப்பட்டு நோவுபடுகிற கோமாயுகணம்போலே. அவையெல்லாவற்றுக்குமுள்ள பயமுண்டாயிற்று இவரொருவர்க்குமே. (ஊழிமுதல்வா) நீ பரிஹரித்த ப்ரளயாபத்தினளவல்ல நான் நோவுபடுகிற ஸம்ஸார ப்ரளயம்; அங்கொருவர் அபேக்ஷியாதிருக்கப் பரிஹரித்தாய்; இங்கு நான் அபேக்ஷிக்கவேண்டுகிறஹேதுவென்? (௫)

மூ.—படைநின்ற பைந்தாமரையோ டணி நீலம்
மடைநின்றலரும் வயலாலிமணாளா
இடையனெறிந்த மரமேயொத்திராமே
அடையவருளா யெனக் குன்றனருளே. (௬)

நிர்தயர்செய்யும் செயலாய்த்தோற்றுமே? இப்படி அருளிச்செய்யப்போமோ? எடுக்கவேணுமவனைத் தள்ளினாய்'' என்றால், எடாமைக்கு உறுப்பாய்விடாதோ வென்னவருளுகிறார் (எல்லாவற்றுக்குமித்யாதி-வேண்டிற்றென்னுமளவும்).

இன்னாதாகைக்கு லௌகிக த்ருஷ்டாந்தம்காட்டி, இதிஹாஸஸித்தமான தொருத்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் (உதங்கனித்யாதி). (பிள்ளை) வெண்ணெய்க்காடும் பிள்ளை. ... ... (௫)

பதம்.	உரை.
படை	கலப்பைக்கும்அருகே கிடக்கும் நிலத்திலே
நின்ற	தப்பி நின்ற
பைந்தாமரையோடு	தாமரை மலரோடே
அணி	தர்ஸநீயமான
நீலம்	நீலோத்பலங்களானவை (பறித்துப் பொகடப்பட்டு)
மடை	நீர்பாயும் மடைகளிலே
நின்றுஅலரும்	நின்றலரும்படியான
வயல்	வயல்களையுடைய
ஆலி	திருவாலிக்கு
மணாளா	நிர்வாஹகனான ஸர்வேஶ்வரனே!
இடையன்	இடையனானவன் (ஆடுமாடுமுதலியவற்றுக்காக)
எறிந்த	கத்தியையிட்டு வெட்டிச் சாய்த்த
மரமே ஒத்து இராமே	மரமானது ஓரிடம் பச்சையாய் ஓரிடம் உலர்ந்துகிடக்குமாபோலேயிராமல்
அடைய	நான் உன்னை அடையும்படி

எனக்கு உன்றன்அருளே அருளாய். (கூ)

வ்யா;—ஆறும்பாட்டு;(படைநின்ற) இப்பாட்டியலருளிச்செய்யும் போது இருவே அமையுமென்னும்படி அருளிச்செய்தருள்வர்;

இரண்டருகும் உழுது போகாநிற்க, நடுவுகலப்பைக்கு அருகே கிடக்குமிடத்தை"படை" என்னக்கடவதிறே.படையிலேதப்பிநின்ற தாமரையும் நீலமும் களையாகப் பறித்துஎறட்டால், புகட்டமடையிலே கிடந்தலருமாயிற்று வயல். படையிலே தப்பிநின்ற விகஸிதமானதாமரையோடே தர்ஸநீயமானநீலமானதுபறித்துப்பொகட்டு மடையிலே நின்றலரும்படியான வயலையுடைத்தான திருவாலியிலே ஸந்நிஹிதனானவனே?

அநு;—ஆறும்பாட்டு. (படையித்யாதி) கீழே ஸம்ஸாரப்ரளயம் கொள்ளாதபடி பண்ணவேணுமென்று நிர்ணயித்துச் சொன்னவாறே, வயலாலி மணாளன் ஆழ்வாரிடத்தில் சாபலத்தாலே "நாம் *சூட்டு நன்மாலைகள்தூயன வேந்தியிருக்கிற விண்ணுளார்க்கு விண்ணுளே வீற்றிருந்தோம்; வயலாலி நாடனாய், உம்முடைய நாட்டிலேயும் 'போதணியப்பெற்றோமே' என்று ஹ்ருஷ்டராம்படி உமக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹராம்படி யிருந்தோம்; இப்படி நாமிருக்க, நீர்நம்மைவிட்டு தேசாந்தரம்போகைதகுமோ?" என்ன; நீ அங்ஙன் சொல்லவொண்ணாது. இங்கிருந்து விரோதியான உடம்போடே பண்ணும் கைங்கர்யத்தால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, ஆர்த்திதோற்ற அருளிச்செய்ய அதுவே அழகாயிருக்குமென்கை. தாத்பர்யமருளிச்செய்து, சப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார்(படையிலேயித்யாதி), ... (கூ)

(இடையனித்யாதி) இதுவாயிற்று இவருடைய தசை. இடையரானவர்கள் ஆடுகள் மற்றையவற்றுக்குக் கையில் கத்தியையிட்டு ஒடியெறிந்து சாய்த்துப் போவர்களாயிற்று மரங்களை; அவை ஓரிடம்பச்சையாய், ஓரிடம் உலர்ந்து கிடக்கும்; அதுபோலேயாயிற்று ஜ்ஞாநலாபத்தால் வந்த தோரம்ஸமும் * அஸந்நேவ என்னலாம்படி சூழ்ந்து கொடுநிற்கிறநிலையும். (அடையவருளாய்) நான் உன்னை அடையும்படியாக அருளவேணும். அம்மரத்தின்உலர்ந்தவம்சமும் தன்னிலே ஒன்றிப்பச்சையாம்படி பண்ணவேணும். அது பின்னை செய்யப்போமோ வென்னில்; வேர் பறிந்தவையும் புகட்டிடத்திலே செவ்விபெறும்படி பண்ணும் தேசத்திலேயன்றோ நீ வர்த்திக்கிறது; முதல் பறிந்ததுக்குச் செவ்விபெறுத்தவல்ல உனக்கு உள்ளதுக்கொருபசுமைபண்ணத் தட்டென்? (எனக்குன்றனருளே) தயநீயனான வெனக்கு கொள்வார்தேட்டமான உன்னருளை அருளவேணும். .... (சு)

மூ.—வேம்பின்புழு வேம்பன்றியுண்ணா தடியேன்
நான்பின்னு முன்சேவடியன்றி நயவேன்
தேம்ப லிளந்திங்கள் சிறைவிடுத் தைவாய்ப்
பாம்பினணைப் பள்ளிகொண்டாய் பரஞ்சோதீ. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேம்பல் இளந் திங்கள்	தேய்ந்து பருவம் நிரம்பாதசந்த்ரனுடைய	வேம்பு அன்றி	வேம்பையொழிய (மற்றொன்றை)
சிறை	க்ஷயரோகத்தை	உண்ணாது	தின்னாது;
விடுத்து	போக்கி		(அதுபோலே)
ஐவாய் பாம்பினணை	ஐந்தலை நாகத்தணையிலே	அடியேன்	உனக்கு சேஷபூதனான
பள்ளிகொண்டாய்	பள்ளிகொண்டருளாநின்ற	நான்	நான்,
பரம் சோதீ	பரஞ்ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபனான ஸர்வேஶ்வரனே!	பின்னும்	நீ வேம்பானாலும்
வேம்பின்புழு	வேம்புக்கு இட்டுப்பிறந்த புழுவானது	உன்	உன்னுடைய
		சேவடி அன்றி	திருவடிகளையொழிய (மற்றொன்றை)
		நயவேன்	விரும்பமாட்டேன்.

(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு(வேம்பின்புழுவேம்பன்றி யுண்ணாது)வேம்புக்கு இட்டுப்பிறந்த புழுவானது கரும்பைக் காணச் சாமாயிற்று. அப்படியே நீரும் நமக்குஇட்டுப்பிறந்தீரோ வென்ன; (அடியேன் நான்) என் ஸ்வரூபமிருக்கும்படி திருவுள்ளம் பற்றுகிறதில்லையோ? அநந்யார்ஹனன்றோ?. (பின்னும் முன் சேவடியன்றி நயவேன்) (க) "கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பே" என்னக் கடவதிறே. இப்படி நிரதிசய போக்யனான நீதானேவேம்பானவன்றும், நான் உன்னைவிடுகைக்கு ப்ரஸங்கமில்லை. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று, விஸத்ருஶ த்ருஷ்டாந்தமாயிருந்ததியென்ன; அந்வயம் விச்சேதத்தைப் பொறுக்கும்; வ்யதிரேகம் அப்படி விச்சேதத்தைப் பொறாதிறே; அத்தைப் பற்றச் சொல்லிற்று.

அநஸூயை, பிராட்டிக்கு "ஸ்த்ரீகளுக்கு தைவம் பர்தாவேகிடீர்; நீர் பெருமாள் விஷயமாக அநுகூலித்துப் போரும்" என்ன; லஜ்ஜித்தாள். எனக்கும் பெருமாள் பக்கல் பாவ(ஶ்ஞ)பந்தம் ஸ்வதஃ உண்டாயிருக்கச் செய்தே, அவர் தாம் குணாதிகராயிருக்கையாலே என்னுடைய பாவ பந்தத்தை குண நிபந்தந மென்றிருப்பர்கள்

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வேம்பித்யாதி) வயலாலி மணவாளன் நீ, இவ்வாழ்வார்திறத்தில் சாபலமறுவர்த்திக்கையாலும், ஆஸக்தியின் மிகுதியாலே மறுக்கவும்மாட்டாமையாலும், "கீழேஏழையேதலனிலேதாமேமுன்னிலையாகத்திருவரங்கத்தம்மானைப்பலபடியாகச்சரணம்புக்கார். இவர், வேண்டினபோது வேண்டியபடிக்கு விநியோகம் கொள்ளவல்லர்" என்று அவாகியாயிருக்க, இவர் தாம் அரங்கத்தம்மானை முன்னிலையாக்கி "நீ மதிகேட்டை நீக்கினவனிறே நான் உய்யும்வகை பண்ணியருளவேணும்" என்று மேலிரண்டாலருளிச் செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(சாமாயிற்று)என்றதுக்கு-புஜிக்குமென்றுகருத்து; சோற்றுக்குப்ராணனை விடுகிறானென்பர்களே. "உன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார்(கடல்மல்லையித்யாதி). கரும்பை வேம்பாகச்சொல்லுகைக்குத் தாத்பர்யமென்னென்ன, வேம்பை விடாதனுக்கு கரும்பைவிட ப்ரஸக்தியுண்டோவென்கிற உறைப்புத்தோற்றுமென்றத்தை யருளுகிறார் (இத்தாலித்யாதி).

"கரும்பானவன் வேம்புபோலேயானாலும் விடாதிருப்பன்" என்றிருந்த பேருண்டோவென்ன வருளுகிறார் (பிராட்டிக்கித்யாதி).

(க) தி-மொ-எ-க-ச.

காட்டார். அவ்வாஶ்ரயத்தை குணங்களோடு வ்யதிரேகித்துக் காட்ட வொண்ணாமையாலே, நான் அவர்பக்கலிருக்குமிருப்பை அறிவிக்கப் பெறுகிறிலேன்; அவர் குணஹீநருமாய் விரூபருமான வன்றும் நான் அவர் பக்கல் இப்படி காணுமிருப்பது.

ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகமான விஷயத்தைச் சொல்லும் போது கிடந்தபடியே யோஜிக்கை யொழிய, வெட்டிக் கொடுமுட இப்படி நிர்வஹிக்கிறதென்னென்னில்; தாம்சொல்லநினைக்கிறஅநந்ய கதித்வத்துக்கு உபயோகியாயிருக்கையாலும், மேல் சொல்லுகிற குணங்களோடும் வைலக்ஷண்யத்தோடும் சேரவேண்டுகையாலும், அவனுடைய போக்யதையைச் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களோடும் சேரச்சொல்லித் தலைக்கட்டவேண்டுகையாலும், இப்படிச் சொல்லு கிறது. இங்ஙனன்றாகில், (க)“ஸர்வரஸ꞉- ஸர்வரஸ꞉” என்கிற வஸ்து வுக்குக் கீழ்ச்சொன்னபடியே த்ருஷ்டாந்தமாகக் கொள்ளுமன்று மேலில் பதங்களோடு அநந்வயமே பலித்துவிடும்.

“தேம்பவிளந்திங்கள்சிறைவிடுத்து ஐவாய்பாம்பினணைப்பள்ளி கொண்டாய்” என்கையாலே குணதிவ்யம் சொல்லுகிறது. “பரஞ் சோதி” என்கையாலே வடிவழகைச்சொல்லுகிறது. தேம்பிப் பருவம்நிரம்பாத சந்த்ரனுக்கு வந்தக்ஷயத்தைப்போக்கினாய்; “உன் னைக்கொண்டு விரோதியைப் போக்கிக்கொள்ளவமையும்” என் றிருப்பார்க்கு - விரோதியைப் போக்கிக்கொடுப்பதி. உன்னோடே அணையவேணுமென்றாசைப்பட்டார்க்கு நித்யஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணு கைக்கு உடம்புகொடுப்புதி. “நீவேண்டா,ப்ரயோஜநமேஅமையும்”

“இப்படிவிஸத்ருஶத்ருஷ்டாந்தமென்றுநிர்வஹிப்பானென்?கார்யம்செய் யாத கொடுமையாலே வேம்பென்கிறாரென்னலாகாதோ? அது இல்லாவிடில் கரும்பின்புழு கரும்பன்றியுண்ணாதென்னலாமே. இப்படி எதுக்காக யோஜி க்கவேண்டினபடி”என்று ஸம்ஶயித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸமஸ்தேத்யாதி).

கரும்பின்புழு - கரும்பு வேம்பானால் உண்ணாதே; வேம்பின்புழுவானால் அது கரும்பாகிலும்விடாதே உண்ணுமென்கைக்காகச் சொன்னாரென்றும், வெறுப்பாலே சொன்னாரென்னில், * தேம்பவித்யாதிக்குச் சேராதாகை யாலும்,இப்படியே நிர்வஹித்தல்லது தீராதென்று திருவுள்ளம். வாக்யத்வய விவரணம் (நீ வேண்டாவித்யாதி). ... ... (எ

(க) சாந்தோ - ந - கச - ச.

என்றிருப்பார்க்கு அத்தைக்கொடுத்து, உன்னையே பெறவேணு மென்றிருப்பார்க்கு உன்னைக்கொடுப்புதி. (பரஞ்சோதி) நீ அணைக் கைக்கு உடம்புகொடாதே க்ஷயத்தை வர்திப்பிப்பாரொருவனுனு லும் உன்னை விடலாயோ வடிவழகிருக்கிறது. .... (எ)

மூ.—அணியார் பொழில்சூழ் அரங்கநகரப்பா
துணியேனினி நின்னருளல்ல தெனக்கு
மணியே மணிமாணிக்கமே மதுசூதா
பணியா யெனக்குய்யும்வகை பரஞ்சோதி. (அ)

பதம்.	உரை.
அணி ஆர்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள
பொழில்	பொழிலாலே
சூழ்	சூழப்பட்ட
அரங்கநகர்	திருவரங்கத்துக்கு
அப்பா	நிர்வாஹகனானவனே!
இனி	இனிமேல்
நின்	உன்னுடைய
அருள்அல்லது	க்ருபையொழிய (மற்றொன்றை)
எனக்கு	எனக்கு (தாரகமாக)
துணியேன்	அத்யவஸிக்கமாட்டேன்;
மணியே	நீலமணிபோன்றவனே!
மணிமாணிக்கமே!	ரத்நம்போலே ஸ்வாபாவிகமானமேன்மையுடையவனே!
மதுசூதா!	மதுவென்னுமஸுரனை முடித்தவனே!
	பரஞ்சோதி!—;
எனக்கு	அடியேனுக்கு
உய்யும்வகை	உஜ்ஜீவநோபாயத்தை
பணியாய்	அருளிச்செய்யவேணும்.

(அ)

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு, (அணியார்பொழில்சூழ்) அழகுமிக்கிருந்துள்ள பொழிலென்னுதல்; திரட்சிமிக்க பொழிலென்னுதல்; (அரங்கநகரப்பா) நிருபாதிகபந்துவானவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசமாகையாலே உத்தேஶ்யம்; வாஸஸ்தாநமான தேசந்தான் நிரதிசயபோக்யமாகையாலேயும் உத்தேஶ்யம். (துணியேனினி நின்னருளல்லதெனக்கு) ஶ்ரமஹரமானதேசத்திலேவந்தாசாய்ந்தருளின

அரு;—எட்டாம்பாட்டு. (அணியாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "பரஞ்சோதி" என்றவடிவும், அத்தோடே திருவரங்கத்தில் கிடக்கையாலே நிருபாதிக ஸம்பந்த ஸௌஹார்த்தங்களும், அவனிருக்கு மூராகையாலே ஊரில் போக்யதையும் இவர் திருவுள்ளத்திலேபட்டுக் குறைவற்ற அச்சந்தீர, ஓர் வார்த்தை சொன்னாராகில் அதுவேநமகுத் தஞ்சம்,அஞ்சாதிருக்கலாமென்று அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

நிருபாதிகபந்துவான தேவர் அவஸரப்ரதீக்ஷராய் வந்துநிற்க, நான் வேறுசிலரை அபாஶ்ரயமாக நினைத்திரேன்; தேவருடைய ஸௌஹார்தமொழிய வேறொன்றைத் தஞ்சமென்று வ்யவஸிதனாயிரேன்.

உம்மை இப்படி துணிவித்தாரரென்ன; (மணியேயித்யாதி) மற்று ஆர்; தேவருடைய வடிவழகிறே. கண்டார் கண்குளிரும்படி நீலமணிபோலே ஶ்ரமஹரமானவடிவையுடையவனே! கேவலம் அவ்வடிவழகேயாய் அஶ்ரேஷ்ட்டமாயிருக்குமதன்றிக்கே யிருக்கையன்றிக்கே, (மணிமாணிக்கமே) பெருவிலையனான ரத்நம்போலே ஸ்வாபாவிகமான மேன்மையையுடையவனே!; இப்படி நீர்வடிவழகை அநுபவிக்குமிடத்தில் உம்முடைய விரோதிபோக்குவாரரென்ன; அதுவும் தேவரே; மதுவாகிறவஸுரனைக் களையெடுத்தாப்போலே, தேவர் என்விரோதியைப் போக்கித்தர, நான் அநுபவிக்குமத்தனை; நீர் சொல்லுகிறவையெல்லாம் நமக்குண்டு; உமக்குச் செய்யவேண்டியவையெல்லாம் சொல்லீரென்ன; (பணியாயெனக்குய்யும்வகை) சோகித்தவர்ஜுநனைக் குறித்து உன்னுடைய ஸர்வபாரங்களையும் நம்தலையிலேறிட்டு நம்மையே தஞ்சமாக நினைத்திரு; நாம் உன்விரோதிகளைப்போக்குகிறோம், (க) "மா ஶுச:-மாசுச:" என்னுமாபோலே, நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படி எனக்கொரு வார்த்தையருளிச் செய்யவேணும்.

(பரஞ்சோதி) பூவலரும்போதை விகாஸம்போலே, வார்த்தையருளிச்செய்யும்போது திருமேனியில்பிறக்கும் செவ்விகாணவா

துணிவு - நிஶ்சயமாயருளுகிறார் (தேவருடைய வித்யாதி).

"'மதுசூதா' என்று விரோதி கழிக்கவும் சொல்லுகிறாப்போலே யிருக்கிறது. ஊரிலும் வடிவிலும் ஆசையும் பரிபூர்ணமாயிருக்கிறது; நாம் செய்வதென்?" என்கிற பகவதபிப்ராயத்தைக்கிளப்பி, "பணியாய்" என்றதுக்கு, விரோதியைப் போக்குகிறேனென்று நீர் ஒருவார்த்தை சொன்னால் அத்தைக்கொண்டு (உ) "ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ:-ஸ்திதோஸ்மிகதஸந்தேஹ:" என்றிருக்கிறேனென்கிறாரென்று பாவமருளுகிறார் (நீரித்யாதி).

"பணியாய்" என்ன; பெருமாள் திருமுகமண்டலம் விகஸித்து, மந்தஸ்மிதத்தாலே "கார்யம்செய்வார்,வாய்திறந்துசொல்லவேணுமோ?" என்றிருக்க, சொல்லும்போதையில் செவ்விகாணவாகிலும் பணியவேணுமென்னுமபிப்ராயத்தாலே "பரஞ்சோதி" என்கிறாரென்றருளுகிறார் (பூவித்யாதி). வார்த்தை

(க) கீ - கஅ - சுசு. (உ) கீ - கஅ - எ௩.

யிற்று ஆசைப்படுகிறது. (க) [సంక్రీడతి-] ஸங்க்ரீடதி ஆஶ்ரித விஷயத்திலுண்டான ஓரத்தாலே, "அவர்கள்விரோதியைப் போக்குகைக்கு நானிருந்தேனே" என்கிறபோதைச்சீற்றம்தோற்றியாயிற்று,வார்த்தையருளிச்செய்யும்போதிருப்பது. [ஸங்க்ரீடதி] தோற்றரவிலே முடிக்கவல்லதொரு மஹாஸர்பம் உறங்குகிறவற்றை எழுப்பி அத்தோடே போதுபோக்கிப்பிழைக்கப் புகுகிறவன்தானுர். [సరోషేణ-ஸரோஷேண] அதுக்கு ஆற்றலுண்டாகப் பெற்றிடம் ஜீவிப்பாருடைய பாக்யத்தாலேயாயிற்று. [పఞ్చవక్త్రేణ-பஞ்சவக்த்ரேண] கண்டவிடமெங்கும் முடிக்கைக்குப் பரிகரமாயாயிற்றிருப்பது. [భోగినా-போகிநா] அதெல்லாம்வேணுமோ? வடிவைக்காண அமையாதோ முடிகைக்கு.

*ப்ரக்ருத்யா,தர்மசீலரானவரிறே இப்படிச்சொல்லுகிறுர்; (உ) [సముద్రం రాఘవో రాజా శరణం గన్తుమర్హతి-ஸமுத்ரம் ராகவோராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி]"அக்கரைப்படுகைக்குக்கடல் இடைச்சுவராய்க்கிடந்தது; கடல்கடக்கும்படிசொல்லும்தோழனுரே" என்ன;"தேவருடைய குடிப்பிறப்பும் அளவுடைமையுமிருந்தபடியால்,இவ்வுபாயபரிக்ரஹம் பண்ணுகைக்கு வேண்டும் யோக்யதைபோரும். கடுக இவ்வுபாயத்தைப்பரிக்ரஹிக்கப்பாரும். ஒருகுடிப்பிறப்பும்அளவுடைமையுமில்லாதார்க்குப்பலித்தபடிகண்டால், அதுடையார்க்குப்பலிக்கச்சொல்லவேணுமோ" என்றிருந்தான். [ప్రకృత్యా ధర్మశీలస్య - ப்ரக்ருத்யா தர்ம ஶீலஸ்ய" என்றும் பிறர்க்கும் பின்னுடு மேய்க்கவென்றால் உகப்பாரொருவராயிற்று. .... (அ)

யருளிச்செய்யும்போது செவ்வியுண்டாயிருக்கு மென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறுர் (ஸங்க்ரீடதீத்யாதி). நிக்ரஹாநுகுணமாக சீற்றம் தோற்றுமா போலே, அநுக்ரஹாநுகுணமாக ப்ரஸாதமும் தோற்றுமென்றபடி.

ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதத்தாலே தத்விரோதிகள் நிமித்தமாக, சீற்றம் தோற்று மென்னுமதுக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன வருளுகிறுர் (ப்ரக்ருத்யேத்யாதி). தர்ம ஶீலராயிருப்பாரென்னுமத்தை உபபாதிக்கிறுர்(ஸமுத்ரமித்யாதி). (பின்னுடு மேய்க்கை) - ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரனுகை. ... ... (அ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நந்தாவித்யாதி) அடியிலே இவ்வாழ்வார் திருமந்த்ரத்தை லபித்து, திருக்குடந்தையில் ஆராவமுதை அநுபவித்து,

---

(க) ரா-ஸு-ரு-அ-சுஉ. (உ) ரா - யு - கக - ருக.

மூ.—நந்தாநரகத் தழுந்தாவகை நாளும்
எந்தாய் தொண்டரானவர்க் கின்னருள் செய்வாய்
சந்தோகா தலைவனே தாமரைக் கண்ணா
அந்தோ வடியேற்கருளா யுன்னருளே. (௯)

பதம்.	உரை.
எந்தாய்	எமக்கு ஸ்வாமியானவனே!
தொண்டரானவர்க்கு	தாஸபூதரானார்க்கு
இன்	இனிதான
அருள்	க்ருபையை
செய்வாய்	செய்தருளுமவனே!
சந்தோகா	வேதப்ரதிபாத்யனானவனே!
தலைவனே	ஸர்வாதிகனானவனே!
தாமரைக்கண்ணா!	செந்தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையுடையவனே!
நந்தா	மாறாதே அநுபவிக்கக் கடவ
நரகத்து	ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்திலே
அழுந்தாவகை	அழுந்தாதபடி
அடியேற்கு	அடியேனுக்கு
நாளும்	எந்நாளும்
உன் அருளே அருளாய்—;	
அந்தோ	ஆர்த்தியின் மிகுதி தோற்றுகிறது. (௯)

பிறர்க்கும்அளித்துக்களித்துததர்த்தாநுஸந்தாநத்தாலேபிறந்தப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே திருப்பிரிதியிலே துதித்து,திருமந்த்ரம்அவதரித்த வதரி வணங்கி,வதரியாச்சிராமத்தானைத்தொழுது, ஸாளக்ராமம், நைமிஶாரண்யம், சிங்கவேழ்குன்றம்,திருவேங்கடம்,திருவெவ்வுள், திருவல்லிக்கேணி, திருநீர்மலை, திருக்கடல்மல்லை, திருவிடவெந்தை, திருவட்டபுயகரம், பவளவண்ணம், பரமேச்சுரவிண்ணகரம், திருக்கோவலூர், திருவயிந்திரபுரம், திருச்சித்திரகூடம், காழிச்சீராமவிண்ணகரம், திருவாலி, மணிமாடக்கோயில், வைகுந்தவிண்ணகரம், அருமேயவிண்ணகரம், திருத்தேவனார்தொகை, வண்புருடோத்தமம், செம்பொன்செய்கோயில், திருத்தெற்றியம்பலம், திருமணிக்கூடம், காவளம்பாடி, திருவெள்ளக்குளம், பார்த்தன்பள்ளி, இந்தளூர், திருவெள்ளியங்குடி, புள்ளம் பூதங்குடி, கூடலூர், திருவெள்ளறை, தென்னரங்கம், தென்திருப்பேர், திருநந்திபுர விண்ணகரம், திருவிண்ணகர், திருநறையூர், தண்சேறை, திருவழுந்தூர், சிறுபுலியூர், திருக்கண்ணமங்கை, திருக்கண்ணபுரம், திருக்கண்ணங்குடி, திருநாகை, திருப்புல்லாணி, திருக்குறுங்குடி, திருவல்லவாழ், திருமாலிருஞ்சோலை, திருக்கோட்டியூர், இவைகளாகிற௨௯ந்தருளினநிலங்களைப்பத்தும் பத்தாக அநுபவித்து, *ஒருநல்சுற்றத்தில் இவற்

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு, (நந்தாநரகத்தழுந்தாவகை) நந்து வதும் ஒரு நரகமுண்டுபோலே. பண்ணின கர்மத்துக்குப் பலாநு பவம் பண்ணினவாறே விட்டடிக்கும்படியாயிருக்குமிறே யமனு டைய நரகம். இச்சரீர பரிக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவான அவித்யாதி களுக்கு ஒழிவில்லாமையாலே மாறாதே அநுபவிக்குமதாயிற்று ஸம்ஸாரமாகிறநரகம். (எந்தாய்) ஆனால் இதுக்குப் போக்கடி யில்லையென்னீரென்ன; கர்மமும், அநுபாவ்யமானநரகமும், நரகத்தை அநுபவிக்கும்நானுமேயோ உளோம்; ஸ்வாமியானநீயுமில்லையோ? ஸ்வாமியானவன் ஸர்வ ஸாதாரணனானால் ஸர்வருக்கும் ஸம்ஸாரிக்க ப்ராப்தியில்லையிறே. வ ர நி ற் கை க் கு ஒருஹேதுவேண்டாவோ வென்ன; (தொண்டரானவர்க் கின்னருள்செய்வாய்) திருவடிகளில்

ஹெ ஒரு மடைசெய்து அநுஸந்தித்தும், இவற்றுக்கெல்லா மடியான விபவங் களிலே போய் ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களை யதாமநோரதம் அநுபவித்து, ப்ரீத்யதிசயத்தால் இப்போதே பெறவேணுமென்று கலங்கி, காலாந்தரமாகை யாலே நமக்குக் கைப்பட்ட அர்சாவதாரமே அமையுமென்று மீண்டு, வய லாலி மணவாளனடியில் "போதணியப் பெற்றோமே" என்று தேறி, பரோ பதேசத்தைப் பண்ணி, முதலிலே உபக்ரமித்தபடியே ஆராவமுதைப் பருகச் சொல்லச் செய்தேயும் விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தாலே மீளாதாரை நிந்தித் தும், இவர்களை நிந்திக்கிறதென்? எம்பெருமானையன்றோ சொல்லுவதென்று அறுதியிட்டும், மடி பிடித்து மன்றாடி தம்ஆர்த்தியெல்லாம்அறிவித்தும், அர ங்க நகரப்பன் வடிவழகிலே மூழ்கி திருவாய் மலர்ந்தருளுகிற போதை செவ் விகாண வாசைப்பட்டு "பணியாய்" என்றார் கீழ்ப்பாட்டில். அநந்தரம் (க) "த்வதநுஜ்ஞாநந்தமுதார வீக்ஷணை:- ததாநுஜ்ஞாநந்தமுதார வீக்ஷணை:" என் கிறபடியே * தூது செய்கண்கள் கொண்டென்று பேசுமவராகையாலே மலர விழித்துக்கொண்டுகடாக்ஷிக்க, க்ருதார்த்தராய், தம்முடைய ஆர்த்தியையும் தவிர்பித்துக்கொண்டு, ப்ராப்த ஸ்வாமியானவன் இன்னருளிருக்க, ஸம்ஸா ரோத் தரணத்துக்குஸம்சயமுண்டோவென்றுகொண்டு, உமக்குத் திருவுள் ளமானபடி என் மநோரதத்தைத் தலைக்கட்டியருளவேணுமென்று ப்ரார்த் திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"நந்தா" என் கைக்குநந்தென்னும் நரகமுண்டோ வென்கிறார் (நந்துவது மித்யாதி). ஆனால் ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கமுண்டாகாதோ வென்னும்ப்ரஶ்நத் தை யெடுத்தருளுகிறார் (வரநிற்கையித்யாதி).

(க) ஸ்தோ - ர - சஉ.

கைங்கர்யருசியுடையார்க்கு உன்பேறாக உன்னருளைக் கொடுக்கையே ஸ்வபாவமாகவுடையவனே!.

(சந்தோகா) (௧) "𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌤𑍍 - யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" (௨) "𑌪𑌤𑌿𑌂𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 - பதிம்விச்வஸ்ய" (௩) "𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌵𑍇𑌦𑌾𑌯𑌤𑍍𑌪𑌦𑌮𑌾𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 - ஸர்வேவேதாயத்பதமாமநந்தி" (௪) "𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌵𑍇𑌦𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌕𑌂𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 - ஸர்வேவேதாயத்ரைகம்பவந்தி" (௫) "𑌵𑍇𑌦𑍈𑌶𑍍𑌚𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌹𑌮𑍇𑌵𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌃 - வேதைச்சஸர்வைரஹமேவவேத்ய:" (௬) "𑌵𑌚𑌸𑌾𑌂𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 - வசஸாம்வாச்யமுத்தமம்" என்கிற நிர்தோஷப்ரமாணங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறவனே! (தலைவனே) அப்ரமாணம், அநுமாந ப்ரமாணவிஷயமென்றுப்போலேசொல்லுகிற தூஷணங்களுக்கு ப்ரத்யநீகனானவனே!. (தாமரைக்கண்ணா) தலைமைபெற்று உபாஸ்யனானவனுக்கு லக்ஷணமென்னென்ன; (௭) "𑌤𑌸𑍍𑌯𑌯𑌥𑌾𑌕𑌪𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌮𑍇𑌵𑌮𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀 - தஸ்யயதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ" என்றுசொல்லிற்றிறே. (அந்தோ) பிதா ராஜ்யம்பண்ணி ஸுகித்துப்போராநிற்க, புத்ரனானவன் தரித்ரனாயிருக்குமாபோலே. அவனுடைய நைரபேக்ஷ்யத்தையும் தம்முடைய தயநீயதசையையும் அநுஸந்தித்து ஐயோவென்கிறார். (அடியேற்கருளாயுன்னருளே) தயநீயதசையை ப்ராப்தனாயிருக்கிற என்பக்கலிலே கொள்வார்தேட்டமாய் புறம்புவழிந்து போம்படியான உன்னருளைப்பண்ணவேணும். (௯)

மூ;—குன்றமெடுத் தாநிரைகாத்தவன்றன்னை
மன்றில் மலிபுகழ் மங்கைமன் கலிகன்றிசொல்
ஒன்றுநின்றவொன்பதும் வல்லவர்தம்மேல்
என்றும் வினையாயின சாரகில்லாவே. (௰)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

தலைவனாக ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டவனென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அப்ரமாணமித்யாதி). (ப்ரமாணம்) - வேதமானது, அநுமாந ப்ரமாண மதுக்கவிஷயமானத்தை விஷயமாகவுடைத்தாயிருக்குமத்தனை. தான் தனியொரு தலையுண்டென்று சொல்லநிர்வஹிக்க மாட்டாதென்றும், குணரஹிதமென்றும், தேசஸாந்நித்ய மில்லையென்றும் சொல்லுகிற தூஷணங்களெல்லாம் வாராதபடி ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணபரிபூர்ணனாய் இருந்தாயென்கிறாரென்று கருத்து. ... ... (௯)

(௧) முண்ட-௧-௧-௧௦ (௨) தை-நா-௬-௧௧-௩. (௩) கடோப-௧-௨-௧௫
(௪) யஜு-ஆர-௩-௧௦-௨. (௫) கீ-௧௫-௧௫. (௬) ௧-ஜிதந்தா-௭.
(௭) சாந்தோ-௧-௬-௭.

பதம்.	உரை.
குன்றம்	கோவர்த்தந பர்வதத்தை
எடுத்து	(குடையாக) எடுத்து
ஆநிரை	பசுக்களின் திரளை
காத்தவன் தன்னை	ரக்ஷித்தருளின ஸர்வேஶ்வரன்விஷயமாக,
மன்றில்	நாற்சந்திகளிலே
மலி	நிறைந்த
புகழ்	புகழையுடையராய்
மங்கை	திருமங்கைக்கு
மன்	நிர்வாஹகரான
கலிகன்றி	ஆழ்வார்
சொல்	அருளிச்செய்த
ஒன்று நின்ற ஒன்பதும்	இப்பத்துப் பாட்டுக்களையும்
வல்லவர் தம் மேல்	ஓதவல்லவர்கள் பக்கலிலே
வினை ஆயின	பாபமென்று பேர் பெற்றவை
என்றும்	எக்காலத்திலும்
சாரகில்லா	அணுகமாட்டா.

(க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) ஒன்பது பாட்டிலும் இவர்க்கு ஓடினவ்யஸநமும் வாஸநையோடே கழியும்படி (க) "ஶரணம் – அஹம்" என்று ரக்ஷகனை தன்னைக் காட்டினான். (குன்றமித்யாதி) "ரக்ஷ்யவர்க்கம் ஏதேனும் ஒருபடியிருந்தாலும், ரக்ஷணந்தான் மிறுக்குடைத்தானாலும், ஒரு குறைகள்வாராது காணும்" என்று அதுக்குடலாகத்தான் கோவர்த்தநோத்த(த்)ரணம் பண்ணின படியைக் காட்டினான். (மன்றிலித்யாதி) முன்பு சப்தாதி விஷய ப்ராவண்யத்தாலே இத்தை விடமாட்டாதே போந்த விவர்தமக்கே இப்போது இப்படி பொருந்தாதபடியாவதே" என்கிற வார்த்தைப்பாடேயாய்க் கிடக்குமாயிற்று, நால்வர் இருவர் திரண்ட விடமடைய. இவர் நோவுபட்ட ஒன்பது பாட்டும், அதுக்குப் பரிஹாரமாய்ச் சொன்ன ஒருபாட்டையும் வல்லவர்களுக்கு.

அரு;—பத்தாம்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) கீழ் "அரங்கநகரப்பா" என்றவர், குன்றமெடுத்தானென்றத்தை அருளிச்செய்கைக்குக் கருத்தருளுகிறார் (ஒன்பதித்யாதி). அதிகாரிகள் எத்தனைவேனும் அளவிலிகளாயிருந்தாலும், நாம் அரியன செய்தாகிலும் துக்கவர்ஷத்தை நீக்குவோமென்று, அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகப் பசுக்களை நோக்கினமையை அறிவித்தானென்று கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (ரக்ஷ்யவர்கமித்யாதி). (இத்தை) இந்த ஸம்ஸாரத்தை.

(க) கீ-கஅ-சுசு.

(ஒன்றுமித்யாதி) பதினெட்டு ஓத்திலுமாக சோகத்தை உபபாதித்து "மாஶுச:-மாசுச:" என்று பரிஹரித்தாப் போலேயாயிற்று, ஒன்பது பாட்டாலும் நோவுபட்டவர்க்கு ஒரு பாட்டாலே நோவு பரிஹரித்தபடி. ஸம்ஸாரத்துக்கு ஹேதுவான அவித்யாதிகள் கழிந்து, பின்னையும் வித்து முதல் கிடந்து அரும்புகையன்றிக்கே, இவர் தாம் த்வதநுபவ விரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தரவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தபடியே ஸவாஸநமாகக் கழியும். .... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி
பதினோராம்பத்து எட்டாந்திருமொழி
முற்றிற்று.

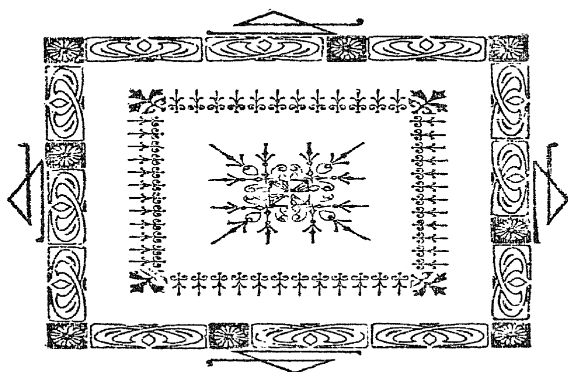
பெரியதிருமொழி வ்யாக்க்யாநம் ஸம்பூர்ணம்.

(பரிஹரித்தபடி) என்ற வநந்தரம் "ஆகையாலே" என்று சேஷம். (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அப்பு அரும்பத விளக்கம்
முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

பெரிய திருமொழி

பாசுரங்களின் அட்டவணை.

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
(அ)			
அகில்குறடும்	௬	௯	௫
அக்கும்புலியின்	௯	௬	௧
அங்கண்ஞாலம்	௧	௭	௧
அங்கவ்வானவர்க்கு	௰	௨	௰
அங்கையால்	௪	௨	௬
அங்கோராய்க்குலம்	௧௧	௧	௪
அங்கோராளரியாய்	௧௧	௧	௫
அங்ஙனம்தீமைகள்	௰	௭	௧௧
அச்சம்இனைத்தனை	௰	௭	௧௨
அஞ்சுவன்சொல்லி	௰	௭	௰
அஞ்சுவன்	௩	௭	௩
அடித்தலமும்	௮	௧	௫
அடுத்தார்த்து	௧	௫	௫
அணியார்பொழில்	௧௧	௮	௮
அண்டத்தின்முகடு	௧௧	௬	௯
அண்டமும்	௪	௧	௫
அண்டமும்	௩	௯	௩
அண்டமும்	௨	௯	௪
அண்டரானவர்	௪	௨	௩
அண்டர்கோன்	௪	௮	௩
அண்ணல்செய்து	௬	௧	௨
அத்தாவரியே	௭	௧	௮
அந்தகன்சிறுவன்	௨	௩	௬
அம்பரமனல்கால்	௧	௮	௮
அம்பரமும்	௬	௬	௧
அம்புருவ	௭	௪	௨
அம்பொனருலகம்	௫	௯	௮
அரக்கராவிமாள	௪	௮	௫
அரக்கியராகம்	௰	௯	௬
அரவுநீள்கொடி	௯	௧	௮
அரிவிரவுமுகில்கணை	௮	௩	௨
அருமாநிலம்	௩	௨	௪
அருவிசோர்	௮	௨	௩
அலங்கெழு	௨	௭	௮
அலமன்னும்	௨	௪	௩
அலமுமாழிப்படை	௯	௩	௮
அலைத்தபேழவாய்	௧	௭	௨
அல்லிக்கமலம்	௰	௮	௰
அல்லிமாதரமரும்	௫	௪	௰
அறியாதார்க்கு	௧௧	௫	௪
அறியோமேயென்று	௧௧	௩	௪
அறிவதரியான்	௫	௧	௧
அன்றாயர்	௨	௪	௧
அன்றியவாணன்	௪	௩	௮
அன்றுபாரதத்து	௧௧	௧	௰
அன்றுலகமூன்றினை	௬	௬	௫
அன்னநடை	௰	௭	௧௪
அன்னமன்னு	௭	௭	௰
அன்னமும்	௯	௨	௰
அன்னமும்	௨	௭	௰
அன்னேஇவரை	௧௧	௩	௩
அன்னைமுனிவதும்	௧௧	௨	௫
அன்னையுமத்தனும்	௩	௭	௭
(ஆ)			
ஆங்குமாவலி	௫	௩	௯
ஆங்குமாவலி	௩	௧	௫
ஆங்குவெந்நரகத்து	௭	௩	௫
ஆசைவழுவாது	௪	௯	௪
ஆடியசைந்தாய்	௰	௮	௯
ஆநிரைமேய்த்து	௪	௰	௨
ஆமருவிநிரை	௫	௬	௰
ஆமையாகியரியாகி	௮	௬	௫
ஆயன்மாயமே	௮	௫	௩
ஆயிரங்கண்ணுடை	௰	௭	௭
ஆயிரங்குன்றம்	௫	௭	௬

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
உளையவொண்டிறல்	ச	உ	எ
உறங்களாலியன்ற	எ	ங	ச
உறவாதுமிலள்	ரு	ரு	அ
உறவுசுற்றம்	உ	க	உ
உறிகள்போல்	க	ங	ங
உறியார்ந்த	உ	க0	சு
உறியார்	சு	ரு	ச
(ஊ)			
ஊடேறுகஞ்சனொடு	எ	அ	கூ
ஊரான்குடந்தை	க	ரு	ச
ஊழியாய்	ரு	எ	அ
ஊழியில்பெரிதால்	உ	எ	ச
ஊனமர்தலை	ரு	கூ	ச
ஊனிடைச்சுவர்	க	சு	கூ
ஊனேராக்கை	எ	உ	கூ
ஊன்வாட	ங	உ	க
(எ)			
எங்களுக்கருள்	எ	க0	ங
எங்களெம்மிறை	கூ	க0	க
எங்கானும்	க0	சு	க
எங்ஙனம்	உ	அ	சு
எங்ஙனேஉய்வர்	ரு	எ	ரு
எஞ்சலிலிலங்கை	க0	உ	ச
எஞ்சாவெந்நரகத்து	அ	கூ	சு
எட்டனை	எ	ங	சு
எண்டிசைகளும்	க	அ	சு
எண்டிசையும்	கூ	உ	கூ
எண்ணில்நினைவு	ரு	க0	அ
எந்தாதைதாதை	எ	உ	சு
எந்தைதந்தை	ச	கூ	கூ
எப்பாவப்பலவும்	க	கூ	ரு
எப்போதும்	எ	உ	அ
எம்பிரானெந்தை	க	க	சு
எம்பிரானே	க0	ங	உ
எம்மானும்	எ	உ	ங
எய்த்தசொல்லோடு	க	ங	சு
எய்யச்சிதைந்தது	ங	ங	சு

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
எரிந்தபைங்கண்	க	எ	சு
எல்லியும்நன்பகலும்	கூ	ரு	சு
எவ்வநோய்	கூ	க0	உ
எவ்வும்வெவ்வேல்	கூ	எ	ச
என்கிநெஞ்சே	கூ	ங	சு
என்செய்கேன்	எ	ங	கூ
என்துணை	ங	எ	சு
என்னைம்புலனும்	எ	ரு	கூ
(ஏ)			
ஏடிலங்குதாமரை	எ	ரு	சு
ஏடொத்தேந்தும்	க0	ங	கூ
ஏதம்வந்து	க	சு	க0
ஏதலர்நகைசெய	அ	எ	ச
ஏதவன்	ங	எ	ச
ஏதுசெய்தால்	கூ	ங	ங
ஏத்தியுன்சேவடி	அ	அ	சு
ஏத்துகின்றோம்	க0	ங	க
ஏய்ந்தபேழ்வாய்	க	எ	ங
ஏரார்பொழில்சூழ்	ச	கூ	க0
ஏரார்மலர்	அ	ச	ரு
ஏவிளங்கன்னி	ச	சு	அ
ஏவினார்கலியார்	க	சு	அ
ஏழுமாமரம்	அ	ரு	ரு
ஏழுலகும்	ச	ச	கூ
ஏழையேதலன்	ரு	அ	க
ஏறுயேறி	கூ	க0	ச
ஏற்றினை	எ	க0	ரு
ஏனத்துருவாகி	உ	சு	ங
ஏனமீனாமை	ரு	ச	அ
ஏனமுனாகி	க	ச	க
ஏனகிவுலகிடந்து	ரு	சு	ங
ஏன்றோஞ்ச	க	ரு	எ
(ஒ)			
ஒருகுறளாய்	ங	ச	க
ஒருநல்சுற்றம்	க0	க	க
ஒருவனை	ரு	கூ	ங
ஒளியாவெண்ணெய்	சு	எ	ச

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
ஒள்ளியகருமம்	௪	௰	௭	கண்ணும்சுழன்று	௬	௪	௧
ஒற்றைக்குழையும்	௮	௮	௮	கதியேலில்லை	௭	௧	௭
(ஓ)				கந்தமாமலர்	௩	௫	௬
ஓடாதவாளரியின்	௩	௰	௪	கம்பமாகடல்	௪	௨	௧
ஓடாதவாளரி	௪	௧	௭	கம்பமாகளிறு	௰	௧	௯
ஓடாவரியாய்	௬	௮	௪	கயங்கொள்	௮	௫	௪
ஓடாவாளரியின்	௭	௨	௨	கரியமாமுகில்	௧	௨	௰
ஓதமாகடலை	௰	௨	௬	கருந்தண்கடல்	௫	௨	௭
ஓதிநாமம்குளித்து	௯	௩	௯	கருமகள்	௪	௫	௫
ஓதியாயிரநாமம்	௧	௨	௯	கருமணிபூண்டு	௯	௫	௪
ஓதியாயிரநாமம்	௩	௫	௯	கருமாமுகில்	௭	௯	௯
ஓதிலுமுன்பேரன்றி	௨	௭	௫	கருமாமுகில்	௮	௬	௰
ஓதுவாய்மையும்	௫	௮	௭	கருமுகில்போல்வது	௩	௩	௯
(க)				கருளக்கொடி	௰	௮	௩
கஞ்சனை	௭	௬	௫	கரைசெய்மாக்கடல்	௧	௨	௫
கஞ்சன் நெஞ்சும்	௫	௪	௭	கரையாய்	௰	௰	௨
கஞ்சன்விட்ட	௪	௮	௨	கரையெடுத்த	௮	௩	௧
கடம்சூழ்	௧	௫	௨	கலங்கமாக்கடல்	௮	௫	௭
கடிகமழ்	௨	௬	௰	கலங்கமாக்கடல்	௧	௨	௨
கடிகொள்	௫	௮	௩	கலங்கமுந்நீர்	௬	௫	௧
கடுங்கால்மாரி	௬	௰	௮	கலைகளும்	௨	௮	௫
கடுவிடமுடைய	௪	௰	௩	கலையாளா	௫	௫	௨
கட்டேறு	௬	௮	௭	கலையிலங்கும்	௪	௪	௫
கணமருவு	௮	௩	௪	கலையிலங்கும்	௩	௯	௪
கண்சோர	௭	௪	௧	கலையுங்கரியும்	௧	௫	௧
கண்டசீர்	௮	௰	௰	கலையுடுத்த	௫	௪	௬
கண்டவர்தம்	௩	௰	௫	கலையுலாவல்குல்	௯	௧	௰
கண்டாரிரங்க	௧௧	௫	௯	கலைவாழ்பிணை	௫	௨	௮
கண்ணனூர்	௮	௨	௫	கல்லார்மதிள்	௬	௰	௪
கண்ணனென்னும்	௪	௮	௯	கல்லார்மதிள்	௬	௮	௫
கண்ணமங்கையுள்	௭	௰	௰	கல்லால்கடலை	௪	௭	௬
கண்ணன்	௧௧	௩	௭	கல்லாவைம்புலன்	௬	௨	௬
கண்ணாய்	௧	௯	௰	கல்லின்முந்நீர்	௰	௩	௬
கண்ணார்கடல்சூழ்	௧	௰	௧	கவளமாகதத்த	௯	௧	௨
கண்ணார்கடல்போல்	௪	௭	௧	கவளயானை	௪	௮	௧
கண்ணார்கண்ணபுரம்	௮	௯	௯	கவளயானை	௰	௩	௮

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
கவ்வைக்களிறு	௯	௬	௫
கவ்வைவாளெயிற்று	௪	௫	௨
கழியாரும்	௬	௯	௨
களங்கனிவண்ணா	௪	௩	௯
கள்வனேனானேன்	௧	௧	௫
கள்வன்கொல்	௩	௭	௧
கள்ளக்குறளாய்	௫	௧	௨
கள்ளக்குழவி	௧௦	௫	௯
கள்ளத்தால்	௧௧	௫	௧௦
கள்ளத்தேன்	௭	௪	௯
கள்ளம்மனம்	௭	௯	௧
கள்ளார்துழாயும்	௧௧	௭	௬
கறவாமடநாகு	௭	௧	௧
கறவைமுன்	௪	௧௦	௪
கறுத்தகஞ்சனை	௭	௭	௭
கறையார்நெடுவேல்	௫	௧	௮
கறைவளர்வேல்	௨	௧௦	௫
கற்றாமறித்து	௫	௧	௧௦
கற்றார்பற்று	௮	௯	௮
கற்றிலேன்	௧	௧	௮
கனம்செய்மாமதிள்	௮	௫	௯
கனிசேர்ந்து	௬	௪	௯
கனையாரிடிகுரல்	௯	௪	௭
கனையார்கடல்	௧௧	௭	௭
கன்றதனுல்	௩	௧௦	௮
கன்றப்பறை	௧௧	௫	௬
கன்றுகொண்டு	௯	௧௦	௭
(கா)			
காசையாடை	௨	௨	௧
காண்டாவனம்	௨	௪	௨
காதல்செய்து	௬	௧	௮
காதில்கடிப்பு	௧௦	௮	௧
காமற்கென்	௧௦	௧௦	௭
காமன்கணைக்கு	௧௧	௨	௯
காமன்றனக்கு	௧௧	௨	௭
காயோடு	௩	௨	௨
காரார்ந்த	௪	௧	௧௦
காரார்புயற்கை	௧௦	௫	௧௦
காரும்	௧௧	௧	௨
கார்கெழு	௬	௧	௬
கார்கொள்	௧	௨	௭
கார்மலி	௮	௨	௧௦
கார்மன்னு	௨	௯	௨
காலையும்	௯	௫	௩
காலையெழுந்து	௧௦	௭	௨
காவலன்	௯	௧௦	௬
காவார்மடல்	௯	௪	௧
காவிப்பெருநீர்	௫	௨	௧௦
காவியங்கண்ணி	௩	௭	௯
காற்றிடை	௪	௧௦	௬
கானஎண்கும்	௬	௧௦	௬
கானூர்	௪	௭	௪
கானிடையுருவை	௧	௪	௨
(கி)			
கிடந்தநம்பி	௬	௧௦	௧
கிடந்தானை	௨	௫	௬
(கு)			
குடிகுடியாக	௪	௧௦	௯
குடைத்திறல்	௨	௯	௮
குடையா	௬	௧௦	௫
குடையாவிலங்கல்	௫	௧	௭
கும்பமிகு	௪	௧	௯
கும்பமிகு	௭	௮	௮
குயிலாலும்	௩	௬	௮
குலத்தலைய	௭	௮	௩
குலந்தரும்	௧	௧	௯
குலந்தான்	௧	௯	௪
குலையார்ந்த	௬	௯	௮
குழல்நிறவண்ணன்	௬	௧	௩
குன்றமும்	௪	௫	௭
குன்றமெடுத்து	௧௧	௮	௧௦

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
குன்றமெடுத்து	௧௧	௨	௧
குன்றமொன்று	௧௧	௧	௧
குன்றால்	௪	௭	௩
குன்றால்மாரி	௭	௬	௪
குன்றால்மாரி	௮	௬	௯
குன்றொன்று	௰	௬	௨
(கூ)			
கூடாவிரணியன்	௧௧	௭	௪
கூடியாடி	௨	௧	௯
கூந்தலார்	௰	௧	௭
கூவாய்	௰	௰	௩
கூற்றேருருவில்	௫	௨	௪
கூனுலாவிய	௩	௧	௬
(கெ)			
கெண்டையும்	௪	௫	௬
கெண்டையொண்	௧௧	௧	௯
(கே)			
கேவலமன்று	௯	௫	௮
கேவலமன்று	௰	௫	௬
(கை)			
கைம்மானம்	௮	௯	௧
கைம்மானம்	௫	௬	௧
கையிலங்காழி	௫	௯	௧
(கொ)			
கொங்கலர்ந்த	௧	௮	௧
கொங்கார்	௬	௪	௩
கொங்குண்	௬	௪	௨
கொங்குண்	௯	௩	௪
கொங்குமலி	௮	௩	௮
கொட்டாய்	௰	௰	௪
கொண்டரவம்	௩	௬	௭
கொண்டல்	௧	௪	௯
கொந்தலர்ந்த	௨	௰	௨
கொந்தார்	௪	௭	௨
கொம்புமரவும்	௬	௪	௪
கொலைகெழு	௧௧	௪	௰
கொலைப்புண் தலை	௩	௮	௩
கொல்லையானாள்	௪	௮	௪
கொழுங்கயலாய்	௬	௬	௨
கொழுந்தலரும்	௨	௰	௩
கொள்ளக்குறையாத	௧௧	௮	௫
கொற்றைப்புள்	௮	௧	௮
கொன்றேன்	௧	௯	௩
(கோ)			
கோடியமனத்தால்	௧	௬	௬
கோதைவேல்	௧௧	௫	௭
கோமங்க	௩	௨	௫
கோலால்	௪	௭	௭
கோவாய்	௭	௭	௯
கோவானார்	௭	௬	௨
கோவையின்தமிழ்	௯	௰	௯
கோழிகூவென்னும்	௰	௰	௬
கோழியும்	௯	௨	௫
(ச)			
சங்குதங்கு	௩	௫	௮
சங்குமலி	௩	௯	௰
சங்கும்	௧௧	௧	௩
சங்கையும்	௪	௫	௮
சந்தமலர்க்குழல்	௰	௪	௧
சந்தமாய்	௪	௬	௯
சலங்கொண்ட	௩	௯	௧
(சா)			
சாடுபோய்வீழ	௪	௨	௫
சாதலும்	௬	௧	௯
சாந்தமும்	௨	௭	௩
சாந்தேந்துமென்	௬	௩	௪
(சி)			
சிங்கமதாய்	௭	௬	௧
சிங்கமதாய்	௯	௯	௪
சிந்தனையை	௫	௬	௭

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
சிந்தைதன்னுள்	௪	௯	௨
சிரமுனைந்தும்	௯	௬	௪
சிலம்படி	௧	௬	௨
சிலம்பினிடை	௪	௪	௮
சிலம்புமுதல்	௭	௮	௪
சிலையால்	௯	௬	௰
சிலையிலங்கு	௮	௧	௧
சிறியாய்	௭	௨	௪
சிறையார்	௩	௮	௪
சினமேவும்	௭	௮	௫
சினவில்	௭	௩	௧
(சீ)			
சீரணிந்த	௪	௪	௰
சீரார்	௭	௯	௰
சீரார்பொழில்	௩	௨	௰
சீர்தழைத்த	௬	௯	௭
சீற்றமுளா	௧௧	௮	௨
(சு)			
சுடலையில்	௰	௧	௫
சுரிகுழல்	௫	௭	௭
சுரிந்திட்ட	௰	௬	௯
சுழன்றிலங்கு	௯	௪	௬
சுளைகொண்ட	௬	௯	௩
சுற்றும்குழல்தாழ	௰	௮	௫
(சூ)			
சூதினை	௧	௬	௩
சூர்மையிலாய	௯	௮	௪
(செ)			
செங்கணாளி	௧	௭	௰
செங்கணெடிய	௯	௫	௭
செங்கமலத்து	௩	௪	௰
செங்கமலம்	௭	௮	௧
செங்கயல்	௧	௮	௰
செம்பொனிலங்கு	௨	௮	௩
செம்பொன்	௰	௨	௫
செம்பொன்மதிள்	௭	௫	௩
செம்மொழிவாய்	௬	௬	௰
செருநீரவேல்	௮	௯	௰
செருநீலவேல்கண்	௩	௨	௯
செருமிகு	௧௧	௪	௨
செருவரை	௮	௩	௨
செருவழியாத	௰	௯	௫
செவ்வரத்த	௮	௧	௭
செழுநீர்மலர்	௨	௬	௮
செறும்திண்திமில்	௫	௨	௨
செற்றவன்	௯	௫	௰
சென்றுசினவிடை	௩	௰	௰
சென்றுவார்சிலை	௧௧	௧	௬
(சே)			
சேமமேவேண்டி	௧	௧	௩
சேயனணியன்	௧	௰	௮
சேயனணியன்	௨	௧	௮
சேயனென்றும்	௫	௪	௯
சேயோங்கு	௭	௯	௭
சேலுகளும்	௫	௰	௰
(சொ)			
சொல்லாதொழிய	௪	௯	௬
சொல்லாய்	௬	௩	௯
சொல்லாய்	௰	௰	௫
சொல்லுவன்	௨	௯	௧
(சோ)			
சோத்தம்நம்பி	௨	௨	௬
சோத்தெனநின்று	௯	௫	௯
சோத்தெனநின்னை	௰	௫	௫
(ஞா)			
ஞாலமாளும்	௰	௩	௩
ஞாலமுற்றும்	௪	௮	௬
ஞாலமெல்லாம்	௪	௧	௬
(த)			
தக்கன்வேள்வி	௫	௨	௬
தஞ்சமிவர்க்கு	௨	௮	௯
தஞ்சினத்தை	௫	௬	௬

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
தண்டகாரணியம்	௧௦	௨	௩	தாய்வாயில்	௫	௫	௪
தந்தைகாலில்	௭	௫	௧	தாராயதண்டுளப	௮	௧	௪
தந்தைகால்	௮	௫	௧	தாராயதண்டுளப	௩	௬	௬
தந்தைதளைகழல	௧௧	௫	௨	தாரார்மலர்	௬	௩	௧௦
தந்தைதாய்	௯	௭	௧	தாராவாரும்	௧	௫	௧௦
தந்தைபுகுந்திலன்	௧௦	௭	௫	தாராளன்	௬	௬	௯
தந்தைமனம்	௫	௧௦	௭	தாரேன்பிறர்க்கு	௭	௧	௩
தம்பரமல்லன	௧௦	௭	௧௩	தாவளந்து	௪	௬	௧
தம்பியோடு	௫	௧௦	௬	தாழுமின்றி	௧௦	௨	௭
தம்மையேநாளும்	௧௧	௩	௫	தானவன்வேள்வி	௯	௯	௫
தரங்கநீர்	௮	௨	௭	தானாக	௩	௬	௪
தருக்கினால்	௨	௧	௭	தான்போலும்	௪	௪	௬
தருமானம்	௮	௯	௨	(தி)			
தவளவிளம்பிறை	௯	௫	௧	திங்களப்பு	௨	௨	௭
தளர்ந்திட்டு	௧௦	௬	௪	திங்கள்தோய்	௪	௫	௧௦
தளைக்கட்டவிழ்	௩	௮	௭	திடவிசும்பு	௪	௩	௩
தளையவிழ்	௧௧	௪	௪	திண்களகமதிள்	௬	௯	௧௦
தன்குடிக்கு	௨	௭	௬	திண்ணியதோர்	௩	௯	௨
தன்மகனாக	௧௦	௪	௭	திண்டிமில்	௯	௫	௫
தன்னாலே	௬	௬	௬	திண்படை	௨	௯	௬
தன்னை	௯	௩	௧	திரிபுரமூன்று	௨	௮	௧
(தா)				திருத்தனை	௭	௧௦	௭
தாங்கரும்சினம்	௪	௫	௪	திருத்தாய்	௧௦	௧௦	௧
தாங்கரும்போர்	௨	௧௦	௪	திருமடந்தை	௩	௧௦	௧
தாங்காததோர்	௨	௪	௪	திருவாழ்மார்பன்	௭	௬	௭
தாதவிழ்மல்லிகை	௯	௫	௨	திருவில்பொலிந்த	௧௦	௪	௩
தாதாடுவனமாலை	௫	௫	௬	திருவுக்கும்திரு	௭	௭	௧
தாந்தம்பெருமை	௫	௨	௧	திவளும்	௨	௭	௧
தாமத்துளப	௬	௫	௧௦	திறல்முருகன்	௭	௬	௧௦
தாமோருருட்டி	௧௦	௫	௩	(தீ)			
தாயர்மனங்கள்	௧௦	௫	௨	தீதறுதிங்கள்	௧௧	௪	௩
தாயாய்வந்த	௧	௫	௬	தீதறுநிலம்	௫	௧௦	௧
தாயெனையென்று	௩	௭	௫	தீநீர்வண்ணம்	௯	௬	௬
தாயேதந்தை	௧	௯	௧	தீமனத்தரக்கர்	௪	௩	௫
தாய்நினைந்த	௭	௩	௨	தீமனத்தான்	௩	௧௦	௭
தாய்மனம்	௩	௭	௧௦	தீயெம்பெருமான்	௪	௯	௫

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
தீவாய்	௬	௨	௮
(து)			
துங்கமாமணி	௮	௩	௩
துங்காரரவம்	௯	௬	௨
துடிகொள்	௧	௨	௩
துணிவினி	௧	௪	௪
துணைநிலை	௧௧	௪	௯
துப்பனை	௭	௧0	௬
துவராடை	௧0	௮	௨
துவரிக்கனிவாய்	௮	௮	௯
துவரித்தவுடை	௫	௬	௮
துவரியாடையர்	௨	௧	௬
துளக்கமில்	௧0	௧	௪
துளங்குநீண்முடி	௫	௮	௯
துளம்படுமுறுவல்	௨	௭	௨
துளையார்	௩	௮	௮
துறந்தேன்	௬	௩	௨
துறப்பேன்	௬	௩	௧
துன்ரேளி	௬	௯	௪
துன்னிமன்னும்	௫	௧	௯
துன்னுமாமணிமுடி	௮	௧	௩
(தூ)			
தூங்கார்பிறவிக்கள்	௧௧	௮	௩
தூயதனேடு	௧	௧0	௫
தூம்புடை	௯	௪	௮
தூம்புடை	௨	௯	௫
தூம்புடை	௪	௫	௧
தூயாய்	௭	௧	௯
தூயானை	௧௧	௭	௩
தூவடிவில்	௨	௧0	௯
தூவாய	௬	௮	௩
தூவிரிய	௩	௬	௧
(தெ)			
தெரியேன்	௧	௯	௭
தெருவில்	௭	௯	௨
தெவ்வாய	௩	௪	௫
தெள்ளார்கடல்	௬	௭	௩
தெள்ளியவாய்	௧0	௭	௩
தெள்ளியீர்	௮	௨	௧
(தே)			
தேடற்கரியவனை	௯	௯	௧0
தேமருவுபொழில்	௮	௩	௧0
தேரணத்து	௧	௪	௬
தேராரும்	௭	௪	௪
தேவனாயும்	௧௧	௬	௧0
[illegible]ச்சாலை	௪	௩	௧0
[illegible]மர்	௩	௩	௧0
[illegible]	௬	௨	௧0
[illegible]சுவை	௯	௮	௭
தேம்[illegible]	௧௧	௭	௯
(தை)			
தையலாள்மேல்	௨	௨	௨
(தொ)			
தொண்டரும்	௮	௭	௫
தொண்டர்பரவ	௫	௨	௫
தொண்டாமென	௧	௫	௯
தொண்டாயார்	௨	௫	௯
தொண்டீர்	௮	௬	௧
தொண்டீர்	௧0	௧0	௧0
தொண்டெல்லாம்	௮	௨	௮
தொழுநீர்வடிவு	௮	௮	௫
(தோ)			
தோடவிழ்நீலம்	௯	௨	௨
தோடுவிண்டலர்	௭	௩	௧0
தோயாவின்தயிர்	௭	௭	௬
தோய்த்ததயிர்	௧0	௭	௮
(ந)			
நஞ்சுசோர்வது	௫	௮	௪
நண்ணாத	௨	௬	௧
நந்தன்மதலை	௮	௪	௯
நந்தாநரகத்து	௧௧	௮	௯

பாசுரங்கள்	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
நந்தாநெடுநரகத்து	௭	௯	௫
நந்தாவிளக்கே	௩	௮	௧
நல்லன்புடை	௪	௭	௧௦
நல்லைநெஞ்சே	௧	௭	௯
நறைசெய்	௫	௧௦	௧௦
நன்மையுடைய	௬	௭	௧௦
நன்னீர்வயல்	௭	௨	௧௦
நன்னெஞ்சே	௧௧	௩	௯
நாடியென்னுள்ளம்	௪	௮	௭
(நா)			
நாட்டினாய்	௮	௧௦	௯
நாத்தழும்ப	௧	௭	௮
நாமம்பலவுடை	௧௦	௮	௪
நாராரிண்டை	௯	௬	௮
நால்வகைவேதம்	௫	௯	௯
நான்முகனாள்	௩	௪	௨
(நி)			
நிலவொடு	௬	௧	௪
நிலையாளாக	௭	௬	௮
நிலையாவா	௩	௬	௯
நிலையிடம்	௧௧	௪	௧
நில்லாத	௧௧	௬	௨
நின்றமாமருது	௧	௮	௩
நின்றவரையும்	௬	௧௦	௭
நின்றவினையும்	௯	௬	௯
நின்றார்முகப்பு	௧௦	௬	௧௦
(நீ)			
நீடுபன்மலர்	௩	௫	௫
நீணாகம்சுற்றி	௧௧	௭	௧
நீணிலாமுற்றம்	௮	௨	௨
நீண்டாயை	௭	௨	௫
நீண்டான்	௧௦	௬	௫
நீரழலாய்	௫	௬	௫
நீரழல்வானாய்	௧௦	௯	௯
நீரார்கடலும்	௧	௧௦	௩
நீர்மலிகின்றது	௮	௪	௪

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
நீர்வானம்	௩	௬	௩
நீலத்தடவரை	௩	௫	௨
நீலமலர்கள்	௮	௪	௮
நீள்வான்	௧௧	௭	௨
(நு)			
நும்மை	௪	௯	௧
(நெ)			
நெஞ்சினால்	௧	௬	௭
நெடியானே	௭	௬	௮
நெடுமாலவன்	௨	௪	௧௦
நெய்யாராழி	௭	௭	௩
நெய்வாயழலம்பு	௩	௨	௬
நெல்லில்குவளை	௭	௫	௧௦
நெறித்திட்ட	௧௦	௬	௮
நெற்றிமேல்கண்	௧௧	௬	௩
நென்னெல்	௩	௫	௩
(நே)			
நேசமிலாதவர்	௯	௯	௬
(நோ)			
நோயெல்லாம்	௯	௭	௭
நோற்றேன்	௧	௯	௮
(ப)			
பகலுமிரவும்	௭	௫	௫
பகுவாய்வன்பேய்	௬	௫	௬
பஞ்சிச்சிறுகூழை	௨	௬	௭
பஞ்சியமெல்லடி	௩	௪	௪
படநாகத்தணை	௨	௫	௧௦
படலடைத்த	௪	௪	௩
படவரவு	௪	௬	௫
படிபுல்கும்	௮	௭	௮
படைத்திட்டது	௧௦	௬	௭
படைநின்ற	௧௧	௮	௬
பட்டரவு	௩	௪	௮

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.	பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
பிறிங்தேன்	௬	௨	௬	பூவைவண்ணனார்	௧௧	௧	௭
பிறைசேர்	௬	௪	௧	(பெ)			
பிறைதங்கு	௩	௪	௯	பெடையடர்த்த	௩	௯	௧
பிறையிலொளி	௫	௰	௪	பெண்ணாகி	௨	௫	௮
பிறையுடை	௨	௯	௯	பெண்ணனுள்	௮	௰	௪
(பீ)				பெண்மைமிகு	௩	௯	௬
பீளைசோர்	௧	௩	௪	பெரியானை	௭	௬	௬
(பு)				பெருகுகாதல்	௫	௨	௯
புகராருருவாகி	௨	௪	௭	பெருநீரும்	௮	௰	௨
புக்காடரவம்	௰	௮	௮	பெரும்புறக்கடலை	௭	௰	௧
புதமிகு	௯	௮	௯	பெற்றத்தலைவன்	௰	௪	௯
புந்தியில்சமணர்	௯	௮	௮	பெற்றமாளியை	௰	௧	௰
புயலுறு	௮	௭	௩	பெற்றார்	௧௧	௩	௰
புரங்கள்மூன்று	௰	௨	௯	பெற்றாரும்	௮	௰	௫
புலமனு	௮	[illegible]	௯	பெற்றார்தளைகழல	௰	௫	௪
புலன்கள்	௧	௩	௯	பெற்றார்பெற்று	௮	௯	௭
புலன்கொள்	௨	௬	௬	(பே)			
புல்லிவண்டறையுநம்	௩	௫	[illegible]	பேசுகின்றது	௪	௯	௩
புள்வாய்பிளந்த	௭	௫	[illegible]	பேசுமளவன்று	௨	௪	௯
புள்ளாய்	௭	௨	௧	பேசுமின்	௧	௮	௯
புள்ளினைவாய்	௯	௯	௭	பேறாத	௨	௫	௭
புள்ளினைவாய்	௰	௫	௭	பேயிடைக்கிருந்து	௧	௪	௫
புள்ளுருவாகி	௰	௯	௬	பேயிருக்கும்	௧௧	௬	௬
புனைவளர்	௯	௯	௨	பேயினார்முலை	௫	௭	௯
(பூ)				பேய்த்தாயை	௨	௫	௪
				பேய்மகள்	௩	௩	௨
பூங்குருந்து	௯	௰	௮	பேய்முலை	௭	௰	௪
பூங்குருந்து	௧௧	௨	௨	பேரணிந்து	௪	௩	௧
பூங்கோதை	௰	௫	௧	பேராயிரமுடைய	௮	௧	௬
பூணுதனலும்	௬	௰	௩	பேரானை	௭	௬	௯
பூணுலாமென்முலை	௯	௭	௩	பேரானை	௫	௬	௨
பூண்டவத்தம்	௨	௫	௨	(பை)			
பூண்முலைமேல்	௫	௫	௫				
பூமருபொழிலணி	௬	௧	௰	பைங்கணாளரி	௬	௬	௪
பூமாண்சேர்	௭	௪	௰	பைங்கண்	௩	௪	௬
பூவார்திருமாமகள்	௪	௭	௯	பைவிரியும்	௭	௪	௭

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
மார்வில்திருவன்	அ	ச	சு
மாலினம்துழாய்	கக	க	அ
மாலும்கடலார	உ	ச	ரு
மாலைப்புகுந்து	எ	ரு	எ
மாவளம்பெருகி	ச	சு	க0
மாவளரும்	அ	க	க0
மாவாயினங்கம்	௩	உ	அ
மாறுகொண்டு	௩	க	ச
மாற்றமாவது	க0	௩	எ
மாற்றமுள	க0	அ	க
மாற்றரசர்மணிமுடி	ச	ச	க
மானமரும்	கக	ரு	க
மானமுடைத்து	க0	எ	க
மானவேல்	ரு	௩	ரு
மானைய	ரு	ரு	௩
மானேய்கண்	க	கூ	உ
மானேய்நோக்கியர்	சு	உ	௩
மானேய்நோக்கு	சு	௩	௩
மானேய்மடநோக்கி	க	க0	எ
மான்கொண்ட	சு	அ	க
மான்முனிந்து	க	ச	அ
(மி)			
மிக்கானை	அ	கூ	ச
மிடையாவந்த	சு	எ	எ
மின்னனைய	௩	கூ	ரு
மின்னில்நுண்	௩	க	எ
மின்னில்மன்னு	௩	ரு	ச
மின்னினன்ன	ரு	க	சு
மின்னுமாமுகில்	உ	க	க0
மின்னுமாவல்லியும்	கூ	எ	உ
மின்னுமாழி	௩	க	உ
மின்னேரிடை	சு	ச	சு
(மீ)			
மீதோடி	எ	ச	௩
மீனமர்பொய்கை	உ	௩	கூ
மீனோடாமை	அ	அ	க0
(மு)			
முடியுடையமரர்	ச	க0	அ

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
முதலைத்தனிமா	௩	அ	உ
முதுகுபற்றி	க	௩	உ
முந்துநூலும்	சு	ரு	எ
முந்துறவுரைக்கேன்	கூ	அ	க
முந்நீரை	சு	அ	உ
முரியும்	அ	ரு	சு
முருக்கிலங்கு	சு	சு	அ
முலைத்தடத்த	சு	சு	எ
முழுசிவண்டாடி	உ	அ	எ
முழுதிவ்வையகம்	அ	ரு	அ
முழுநீலமும்	எ	கூ	சு
முளிந்தீய்ந்த	சு	௩	அ
முள்ளெயிறு	அ	உ	கூ
முற்றுமுற்று	க	௩	க
முற்றிலும்	௩	எ	அ
முனியாய்வந்து	சு	எ	உ
முனிவன்	உ	உ	அ
முனைத்தசீற்றம்	க	எ	எ
முனைமுகத்து	ச	சு	ச
முனையார்	சு	ரு	உ
முன்னம்குறள்	கூ	ச	உ
முன்னிவ்வுலகேழு	எ	அ	உ
முன்னிவ்வேழுலகு	ரு	௩	அ
முன்னுலகங்கள்	கக	ச	அ
முன்னைவண்ணம்	ச	கூ	அ
முன்னோர்தூது	உ	உ	௩
(மூ)			
மூத்தவர்க்கு	ச	சு	எ
மூவராகிய	௩	க	க0
மூவரில்முன்	கூ	கூ	க
மூளவெரிசிந்தி	ரு	க0	ரு
(மெ)			
மெய்ந்நலத்தவம்	எ	க0	உ
மெய்ந்நின்றபாவம்	கக	எ	க0
மென்றபேழ்வாய்	க	எ	ரு
(மே)			
மேவாவரக்கர்	ரு	க	௩
மேவியெப்பாலும்	உ	அ	அ
(மை)			

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
மைத்தகருங்குஞ்சி	௰	௪	௫
மைந்நம்புவேல்	௰	௭	௪
மைந்நின்ற	௧௧	௬	௧
மையார்கடல்	௧௧	௭	௫
மையார்தடங்கண்	௫	௧	௫
மையார்வரிநீலம்	௭	௯	௮
மையிலங்கு	௩	௬	௰
மையொண்	௬	௩	௬
(மௌ)			
மௌவல்குழல்	௩	௨	௭
(யா)			
யாயும்பிறரும்	௰	௫	௮
யாவருமாய்	௪	௧	௨
(வ)			
வக்கரன்வாய்	௫	௯	௫
வங்கமலி	௩	௯	௯
வங்கமலிபௌவம்	௫	௰	௯
வங்கமறிகடல்	௰	௪	௨
வங்கமார்கடல்கள்	௫	௯	௨
வங்கமாகடல்	௯	௰	௫
வங்கமாமுந்நீர்	௯	௧	௧
வசையறுகுறளாய்	௪	௩	௪
வசையில்நான்மறை	௫	௩	௨
வஞ்சனைசெய்ய	௨	௩	௩
வஞ்சனையால்வந்த	௩	௰	௯
வஞ்சிமருங்குல்	௭	௫	௮
வடவரைநின்றும்	௮	௨	௬
வடிவாய்மழுவே	௮	௮	௬
வணங்கலிலரக்கன்	௯	௮	௫
வண்கையான்	௧	௮	௫
வண்டமரும்சோலை	௮	௪	௰
வண்டமரும்மலர்	௮	௩	௭
வண்டமரும்வனமா	௮	௧	௯
வண்டமர்சாரல்	௯	௮	௰
வண்டறைபொழில்	௫	௯	௰
வண்டார்பூமாமலர்	௮	௰	௧
வண்டார்பொழில்	௭	௧	௰
வண்டார்பொழில்	௩	௮	௰
வண்டுணுநறுமலர்	௬	௧	௧
வண்டுதண்டேன்	௧	௩	௰
வண்ணக்கருங்குழல்	௧௧	௫	௫
வந்தநாள்வந்து	௭	௩	௩
வந்தாயென்மனத்	௯	௯	௫
வந்தாயென்மனம்	௧	௰	௯
வந்திக்கும்	௭	௪	௫
வந்துனதடியேன்	௩	௫	௧
வம்பவிழும்	௯	௨	௪
வம்புலாங்கூந்தல்	௧	௬	௪
வம்புலாங்கூந்தல்	௫	௪	௫
வருந்தாதிருநீ	௮	௬	௬
வருந்திரைமணிநீர்	௧	௪	௰
வலம்புரியாழியானை	௯	௯	௯
வல்லிச்சிறு	௯	௬	௭
வல்லியிடையாள்	௮	௬	௩
வவ்வித்துழாய்	௯	௪	௩
வளர்ந்தவனை	௫	௬	௪
வளைக்கை	௩	௩	௪
வள்ளிகொழுநன்	௬	௭	௬
வற்றுமுதுநீர்	௭	௧	௨
(வா)			
வாடமருதிடை	௩	௩	௧
வாடினேன்வாடி	௧	௧	௧
வாணிலாமுறுவல்	௧	௬	௧
வாணெடுங்கண்	௩	௰	௬
வாதமாமகன்	௫	௮	௨
வாதைவந்தடர	௯	௧	௩
வாமனன்கற்கி	௮	௪	௭
வாம்புரியுகமன்னர்	௫	௩	௪
வாயெடுத்த	௮	௩	௫
வாரணங்கொள்	௨	௰	௰
வாராகமதாகி	௪	௭	௮
வாராரும்	௪	௧	௮
வாராருமுலை	௪	௪	௪
வாராளும்	௫	௫	௭
வாராளும்	௮	௩	௯
வார்கொள்	௮	௫	௧
வாலிமாவலத்து	௧	௨	௰

பாசுரங்கள்.	பத்து.	திருமொழி.	பாசுரம்.
வாவித்தடம்சூழ்	சா	க0	க0
வாழக்கண்டோம்	கூ	சா	ங
வாளாயகண்	ங	சா	ரு
வாளையார்	ச	உ	அ
வாளொண்கண்	சா	ச	அ
வானவர்தங்கள்	உ	க	க
வானவர் தம்	எ	அ	சா
வானும்	ச	க	ங
வானார்மதி	எ	கூ	ச
வானுளாரவரை	கூ	க	எ
வானையார்	க0	க	சா
வானோரளவும்	அ	அ	க
(வி)			
விடங்கலந்து	கூ	அ	சா
விடந்தானுடைய	சா	க0	உ
விடையேழ்	அ	கூ	ங
விடையேழ்வென்று	சா	ரு	ரு
விடையோட	ங	அ	கூ
விண்டமலரெல்லாம்	அ	ச	ங
விண்டாரைவென்று	உ	சா	ச
விண்டான்விண்புக	எ	எ	ரு
விண்ணவர்தங்கள்	அ	ச	க
வியமுடைவிடை	அ	எ	க
விரைகமிழ்ந்த	ங	க	அ
விலங்கலால்	ரு	கூ	சா
விலங்குங்கயலும்	சா	ச	ரு
வில்லார்மலி	க	க0	க0
வில்லார்விழவில்	சா	எ	ரு
வில்லாலிலங்கை	கூ	ச	ரு
வில்லேர்நுதலார்	கூ	ச	எ
வில்லேர்நுதல்	எ	க	ரு
விளங்கனியை	ங	கூ	எ
விளைத்தவெம்போர்	ரு	ச	ச
விற்பெருவிழவும்	உ	ங	க
(வெ)			
வெஞ்சினக்களிறும்	ச	ங	எ
வெஞ்சினக்களிற்	எ	க0	அ
வெஞ்சினவேழம்	கூ	உ	சா
வெண்ணெய்தான்	ரு	கூ	எ
வெந்தாரென்பும்	க	ரு	அ
வெந்திறல்களிறும்	க	ச	எ
வெந்திறல்வாணன்	கக	ச	ரு
வெந்திறல்வீரரில்	உ	அ	உ
வெம்பும்சினத்து	ங	உ	ங
வெய்யனாய்	ரு	ங	ங
வெருவாதாள்	ரு	ரு	க
வெள்ளத்துள்	எ	ரு	ச
வெள்ளியார்	கூ	எ	கூ
வெள்ளியான்	கூ	க0	ங
வெள்ளைநீர்	அ	க0	எ
வெள்ளைப்புரவி	சா	ரு	அ
வெறியார்	கக	எ	அ
வெற்பால்மாரி	ரு	க	ச
வென்றதொல்சீர்	க0	ங	க0
வென்றிதந்தோம்	க0	ங	ரு
வென்றிசேர்	கூ	க	ச
வென்றிமாமழுவு	ரு	ங	க
வென்றிமிகு	ங	க0	உ
வென்றியேவேண்டி	க	க	ச
வென்றிவிடை	கக	உ	க0
(வே)			
வேடார்	ச	எ	ரு
வேட்டத்தை	க0	கூ	க0
வேதத்தை	உ	ங	உ
வேதமுதல்வன்	அ	ச	உ
வேதமும்வேள்வியு	கூ	ச	கூ
வேதவாய்மொழி	ரு	அ	அ
வேம்பின்புழு	கக	அ	எ
வேயிரும்சோலை	கூ	உ	ங
வேலையாலிலை	க0	க	ங
வேல்கொள்	ங	க	கூ
வேறுயானிரந்தேன்	சா	உ	6
வேறேகூறுவது	சா	ங	எ
(வை)			
வைத்தாரடியார்	கக	ங	சா
வையணைந்த	ங	ச	ங
வையயேழுமுண்டு	ங	க	ங
வையமுண்டு	ரு	ச	உ
வையமெல்லாம்	அ	அ	எ

பெரியதிருமொழி பாசுரங்களின் அட்டவணை முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

பெரியதிருமொழி

சுத்தாசுத்த பத்திரிகை.

பேஜ்.	வரி.	அசுத்தம்.	சுத்தம்.
1383	8	இலங்காநிற்கும்	இலங்காநிற்கும்.
,,	13	స్రాశ్చ	స్రాశ్చ
1393	33	மார்வுலே	மார்பிலே
1405	17	உனக்கு	எனக்கு
1409	25	ஆதிக்மேதென்ன	ஆதிக்யமேதென்ன
1416	13	கண்டாள்	லோகதர்ஶநம்பண்ணினாள்
1417	27	பாகவத்விஷய	பாகவதவிஷய
1454	16	இழந்தெனென்	இழந்தேனென்
1471	30	கண்செறி-துழாய்முடியாய்	கண்செறி-குழாய்முடியிட்டாப்போலேயாய்
1474	29	பதவுரைவிட்டிருக்கிறது	மாதவன்-ஶ்ரிய:பதியாய்
1483	17	ஆயிற்று	ஆயிற்று.
,,	20	பெண்ணுயுர்க்கிரங்குமோ	பெண்ணுயிர்க்கிரங்குமோ
1484	15	பிரியல்	பிரியில்
1487	22	உதவாதொழுகிறான்	உதவாதொழிகிறான்
1488	20	பாஸ்பர	பரஸ்பர
1490	21	ஆய்-ஆகிவிட்டது	ஆய்-உண்டானதாய் (என்னைபாதிக்கிறது)
1491	24	பக்ஷிகளானதுகள்	பக்ஷிகளானவை.
1515	2	மருதுகளானவை	மருதுகளானவை.
,,	5	யுத்தம்பண்ணி	யுத்தம்பண்ணி,
1529	7	(வெட்டினபிறகும்)	துணித்தபிறகும்
1548	7	செருநீர்	செருநீர
,,	24	வேல்வலவன்-வேலாயுதத்தை வலது திருக்கையிலுடையராய்	வேல்வலவன்-வேலை வலத் திருக்குமவரான
1580	17	சிலையினால்-பாணத்தால்	சிலையினால்-தநுஸ்ஸினால்
1588	13	வாழியரோ-பல்லாண்டு சொல்லப்படுமவரோ?	வாழியரோ-பல்லாண்டென்று சொல்லப்படுவது. “அரோ” என்பது அசைச்சொல்
1657	19	வெண்ணுகனைந்து	வெண்ணுகணைந்து

பேஜு.	வரி.	அசுத்தம்.	சுத்தம்.
1658	26	ஸம்ருதிவிஷய	ஸ்ம்ருதிவிஷய
1666	27	வசீகரித்த	வசீகரித்த கண்ணபிரானுடைய
1694	14	வல்லியாய	வல்லியாய்
1698	2	ஸ்தாநயாகை	ஸ்த்தாநமாக
1699	4	இறைவாராய்	இறைவராய்
1707	18	தேசம்	தேசம்.
,,	22	தேனினுடைம்	தேனினுடைய
1717	11	புனைவளர்பூம்பூம்	புனைவளர் பூம்
1720	18	தோத்திருக்கிற	தோற்றிருக்கிற
1721	30	என்னுக்கு	என்றதுக்கு
1729	8	[illegible]	[illegible]
,	12	எக்களெம்மிறை	எங்களெம்மிறை
1738	6	விளங்கநி	விளங்கனி
1826	13	படைத்திட்டு-ஸ்ருஷ்டித்து, அது-அவைகளானவை	படைத்திட்டது-ஸ்ருஷ்டித்தது, (அவை)
,,	31	ஸ்ருஷ்டித்து	ஸ்ருஷ்டித்தது
,,	36	முன்னாள் இவ்வையம் படைத்திட்டு, அது உய்யும்படியாக "தனக்காக்க"	"முன்னாள் இவ்வையம் படைத்திட்டது-உய்யும்படியாக, தனக்காக்க"
1827	1	தானிட்டவழக்காக்கவென்ன. (தெளியாவித்யாதி)	தானிட்டவழக்காக்க. (என்னத் தெளியாவித்யாதி).

சுத்தாசுத்தம் முற்றிற்று.

